

Giới thiệu Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ

Các nhân vật phối hợp diễn trong truyện Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ được xây dựng khá là cực phẩm, toàn ông bà lão ngoan đồng, cả ba tiểu bảo bảo cũng đáng yêu, tất cả đều góp phần làm câu chuyện thêm hấp dẫn, hài hước!

Nội dung câu chuyện cũng khá nhẹ nhàng, cũng khá sâu sắc. Tính cách của bạn nữ chính thông minh, sáng suốt, cẩn trọng, tình cảm. Tự dưng lại xuyên không, không hề có điểm báo trước. Được rồi, xuyên qua thì xuyên qua, dù sao ở hiện đại ta cũng chỉ là một cô nhi, không hề có người nhớ thương.

Nhưng ai có thể nói cho ta biết tại sao lại xuyên vào một người không cha không mẹ còn có hai đứa con riêng không? Sao lại kém xa với tình cảnh trong tiểu thuyết xuyên không quá vậy, không thành Vương Phi, nữ nhi của Thừa Tướng thì cũng là thiên kim khuê các chứ!

Nữ nhân vật chính và nam chính đến với nhau theo cách mưa dầm thấm lâu. Nhưng lại không biết đến khi nào nam chính sẽ biết nữ chính có không gian tùy thân? Và rồi nữ chính sẽ giải thích như thế nào? Tất cả tình tiết đọc truyện sẽ rõ!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Chẳng biết tại sao xuyên không

Liễu Nhược Vi đã nằm ở trên giường được hai ngày hai đêm. Khi nàng nhìn mọi thứ chung quanh xa lạ thì không hiểu lý do vì sao đang đi du lịch bên ngoài lại xuyên không đến một nơi hoang vu hẻo lánh này.

Ở thế kỷ 21, nàng biết được mình là một cô nhi do đó nàng luôn nỗ lực cố gắng học tất cả mọi thứ có thể giúp ích cho mình, vì chỉ có như vậy mình mới có thể làm cho người ta nhìn bằng cặp mắt khác xưa, ở trong mắt thầy giáo nàng là một học trò xuất sắc ưu tú, còn trong công việc thì là một nhân tài xuất sắc trong mắt cấp trên, chính vì vậy nàng cảm thấy tự hào, nhưng vào những đêm khuya yên tĩnh thì cảm thấy cô đơn, muốn có một mái ấm gia đình, muốn được có người thân bên mình.

Từ trí nhớ của thân thể này nàng biết được mình đang ở một vương triều không có thật, tên và tuổi của chủ nhân thân thể này và mình ở hiện đại đều gọi là Liễu Nhược Vi, năm nay tám tuổi, dưới có hai ấu đệ, đứa lớn gọi là Liễu Thụy, năm nay năm tuổi, đứa nhỏ gọi là Liễu Đào, năm nay ba tuổi. Cha mẹ đều mất, nhà có cực phẩm thân thích tham lam, chung quanh có hàng xóm nhiều chuyện (ý chỉ nhiều chuyện), nhưng cũng được cái là có thôn dân đối với ba tỷ đệ cũng không tệ lắm.

"Tỷ tỷ, tỷ tỷ, rốt cuộc người cũng tỉnh, Đào Đào rất sợ, tỷ tỷ người không được ngủ nữa đấy? Đào Đào sợ." Nhìn đứa trẻ ba tuổi này nếu như ở hiện đại thì chỉ biết vui chơi, nhưng lúc này y phục rách rưới, còn nước mắt nước mũi, hai mắt hoảng sợ nhìn mình, xem ra mình hôn mê hai ngày này đã làm cho đứa trẻ chỉ mới ba tuổi này bị hoảng sợ không ít, ôi đây chính là cảm giác có người nhà, nếu nói như vậy cảm giác còn rất tốt, nhìn đứa trẻ dễ thương này quan tâm mình như vậy, thôi thì đón nhận thân phận hiện tại này cho rồi, thay chủ nhân nó chăm sóc tốt người nhà của nàng ta vậy!

"Đào Đào, tỷ tỷ không sao, đừng sợ nha! Tỷ tỷ không sao."

"Thật sao, tỷ tỷ thật không sao, tỷ tỷ mau khỏe lại nha, như vậy Đào Đào mới không sợ."

"Ừm, tỷ tỷ không sao mà, tỷ tỷ thân ái của đệ, tỷ tỷ đã khỏe rồi."

"Nha, vậy sau này ta thường xuyên gần gũi với tỷ tỷ và ca ca, như vậy các người sẽ không ngã bệnh."

"Đào Đào, Thụy ca đâu rồi, đệ ấy đi đâu rồi."

"Tỷ tỷ, ca ca đi lên núi đào rau dại rồi. Nhà chúng ta không có thức ăn, ca ca nói, tỷ tỷ ngã bệnh phải ăn thứ gì đó mới khỏe nhanh, tỷ tỷ chờ ca ca đào được rau dại trở về, Đào Đào đưa tất cả cho tỷ tỷ ăn, như vậy tỷ tỷ cũng sẽ không bệnh nữa."

Nghe đến mấy câu này, trong lòng không biết làm sao cảm thấy ấm áp, đây chính là cảm giác có người nhà, thật hạnh phúc, mình nhất định phải bảo vệ cho tốt hai người đệ đệ quan trọng này, bắt đầu từ bây giờ, Thụy ca và Đào Đào chính là đệ đệ ruột của Liễu Nhược Vi ta, ai cũng không thể khi dễ bọn họ.

Nếu ông trời đã cho một đứa cô nhi như cô xuyên không đến nơi này, biến thành một người có người thân, thì cô sẽ thật quý trọng tất cả, không để cho bất luận kẻ nào phá hủy tất cả.

Nếu đã quyết định được con đường sau này phải đi thì động lòng không bằng hành động, nhân cơ hội này nhìn một chút hoàn cảnh chung quanh, vì hai đệ đệ dễ thương tìm lối ra.

"Đào Đào biết ca ca đi nơi nào đào rau dại không?"

"Tỷ tỷ, Đào Đào biết."

"Vậy đệ mang tỷ tỷ đi tìm ca ca có được hay không?"

"Tỷ tỷ, người có thể xuống giường được không? Tỷ tỷ có thể xuống giường, Đào Đào liền mang tỷ tỷ đi tìm ca ca. Ca ca nói muốn Đào Đào chăm sóc thật kỹ tỷ tỷ, nói tỷ tỷ ngã bệnh không thể xuống giường." Hai mắt Đào Đào tỏa sáng nói với mình, sợ mình ở trong nhà hai ngày, có chút nhớ nhưng muốn ra ngoài, dù sao đứa trẻ mới ba tuổi này, mặc dù đứa trẻ nông thôn này rất sớm trưởng thành.

"Tỷ tỷ không sao." Giường giường đứng lên, dắt tay Đào Đào đi ra ngoài phòng.

Trong lòng có chút kích động, mình sắp sửa dung nhập vào thế giới này rồi, đến bây giờ còn không biết bên ngoài như thế nào.

Wao, bầu không khí ở cổ đại thật tốt so với ở hiện đại nhà cao tầng trong thành thị không khí ô nhiễm căn bản là khác một trời một vực.

Nhược Vi nhìn chung quanh, vị trí nhà mình nằm ở giữa, kế núi gần sông, cách đó không xa còn có một khu rừng trúc, ở đồi núi lớn bao phủ xuống cả thôn trang, hơn nữa có vẻ yên tĩnh, với cách nhìn của người hiện đại xem ra đây là một chỗ cực kỳ tốt tu thân dưỡng tính. Chung quanh màu xanh dào dạt, hẳn là mùa xuân rồi, vừa vận ven đường hoa dại nở.

Thôn này gọi Liễu gia thôn, có hơn sáu mươi hộ gia đình, ngay lúc ấy mà nói, là một thôn tương đối lớn. Phần lớn thôn dân lấy trồng trọt mà sống, từng nhà đều trồng trọt, không có văn hóa gì, có rất ít người có thể biết chữ nghĩa, ở cổ đại nơi không có TV máy vi tính, tất cả mọi người duy trì một tâm nhiều chuyện, nhà ai vừa có tin tức gì, lập tức người của toàn thôn đều biết từ đầu thôn truyền tới cuối thôn. Cũng may trong thôn không có đại đại ác nhân nào, nói tóm lại tương đối chất phác. Trong thôn cách trấn trên cũng không xa, đi bộ chỉ khoảng một canh giờ, đi bằng xe trâu rất nhanh là có thể đến trấn trên.

Nhà cửa của thôn dân xây phân tán ở các nơi, nhà mình cách đó không xa có mấy hộ gia đình, theo như trí nhớ của chủ cũ thì tương đối chung sống tốt, lúc phụ mẫu còn tại thế, giao tình cũng không tệ lắm. Gần với nhà mình là một hộ gia đình họ cùng nhà mình có giao tình tốt nhất, trong trí nhớ được biết là họ Lý, nam nhân trong nhà tất cả mọi người gọi hắn Lý Tam, đứa trẻ cũng gọi hắn là Lý Tam thúc, vợ hắn họ Lưu, nữ nhân trong thôn gọi nàng ta Lý Lưu thị, trong nhà có hai đứa trẻ, đều là bé trai, Đại Lang lớn hơn mình bốn tuổi, Nhị Lang lớn hơn mình một tuổi, đều là người tương đối thật thà, có vẻ chất phác đơn hậu. Nhà hắn ở thời điểm thiên tai thì dời đến Liễu gia thôn cũng được hai mươi mấy năm rồi, mặc dù không phải người cùng họ, nhưng là người không tệ, nên ở Liễu gia thôn rất được hoan nghênh.

Liễu gia thôn có nhiều người khác họ, đều là do trốn thiên tai mà đến trú ở Liễu gia thôn, cũng may người của Liễu gia thôn cũng không phải là không thích người ngoài.

Ngắm nhìn bốn phía, mặc dù chỗ này nghèo một chút, nhưng ở phương diện khác cũng tạm được, quan trọng nhất là hoàn cảnh mình thích nhất.

"O, Đào Đào, Nhược Vi, hai chị em các người đang muốn đi đâu vậy!"

Đối diện là hai thôn phụ đang đi tới, đây là hai chị em dâu của Dương gia ở đầu thôn, "Dương đại thẩm, Dương Nhị thẩm, con cùng Đào Đào đi đón Thụy ca, đệ ấy đi ra ngoài đào rau dại còn chưa có trở về?" Muốn cho hai người phát thanh viên tốt nhất này biết bị bệnh chóng mặt mấy ngày rồi mới dậy, sợ là trở thành đề tài câu chuyện cho thôn dân rồi, đối với loại chuyện tình truyền bá như vậy, các nàng chính là chuyên gia. "Hai vị đại thẩm một đường sang đây có thể Thụy ca không vậy?"

"Thụy ca à! Không nhìn thấy!"

"Cám ơn hai vị đại thẩm, vậy giờ con và Đào Đào đi tìm Thụy ca đây."

"Nhìn này, Nhược Vi này miệng thật biết nói chuyện!"

Hai chị em dâu cứ như vậy vừa đi vừa nói.

Lôi kéo Đào Đào vội vàng cách xa cái chỗ này đi đến chỗ Thụy ca đào rau dại.

Một đường đi tới, trong thôn khói bếp lượn lờ, đều đang chuẩn bị cơm tối, nhưng vẫn chưa thấy Thụy ca, trong đầu có chút lo lắng, dù sao hắn cũng là đứa trẻ mới năm tuổi, không khỏi đi nhanh hơn chút, hy vọng có thể mau sớm tìm được Thụy ca.

"Tỷ tỷ, người xem đó có phải là ca ca không?"

Nơi xa một bé trai đeo giỏ trúc đang gian nan đi về phía bên này. Đó không phải là Thụy ca sao!

"Đào Đào, nhanh gọi ca ca."

"Ca ca, đệ cùng tỷ tỷ tới đón huynh về nè."

Nơi xa Thụy ca nghe được tiếng hô bên này, ngẩng đầu nhìn lên, đúng là tỷ tỷ và đệ đệ đang lo lắng mình, hốc mắt đỏ lên, dùng sức nhìn xuống, bây giờ không phải là lúc khóc, bước nhanh đi về phía trước.

"Đi, Đào Đào cùng tỳ tỳ đi giúp Thụy ca cầm thứ đó." Nhìn đứa trẻ gầy yếu này, không biết thế nào đột nhiên muốn khóc, còn nhỏ như vậy lại hiểu chuyện như thế, ở trong lòng yên lặng thề, về sau nhất định phải làm cho hai người đệ đệ trở lên nổi bật, có được sống cuộc sống tốt.

"Tỳ tỳ, thân thể tỳ đã khoẻ lên nhiều chưa" Nhìn tỳ tỳ khoẻ mạnh trở lại đứng ở trước mặt mình, giống như là nằm mơ, hai ngày nay tỳ tỳ đột nhiên nằm ở trên giường ngủ mê man, dọa hấn không nhẹ, nương và phụ thân không có ở đây, tỳ tỳ đột nhiên bị bệnh, hấn thật sợ hãi, chỉ sợ tỳ tỳ sẽ không bao giờ nữa mở mắt nhìn bọn hấn nữa, hấn thật cảm thấy sợ. Nếu không phải là tỳ tỳ đưa tất cả thức ăn đều cho mình và đệ đệ, tỳ tỳ cũng sẽ không té xỉu, về sau nhất định không thể để cho tỳ tỳ không có thức ăn.

"Ừm, tỳ tỳ tốt lắm, không cần phải sợ, về sau tỳ tỳ sẽ luôn luôn ở cùng với Thụy ca và Đào Đào." "Tỳ tỳ." Hai mắt đỏ lên, cuối cùng không nhịn được khóc oà lên, hai ngày nay áp lực mà hấn chịu đựng thật sự là quá lớn, đệ đệ cũng không giúp được cái gì, luôn sống trong sợ hãi, "Tỳ tỳ về sau không được bệnh nữa đây, Thụy ca thật sợ hãi" Nhìn thấy Thụy ca khóc, Đào Đào ở một bên khóc thút thít.

"Ừm tỳ tỳ về sau sẽ thật tốt, sẽ không bỏ mặc lạ Đào Đào và Thụy ca, đừng khóc nha!"

"Đi, chúng ta đi về nhà, tỳ tỳ nấu cơm, nào Thụy ca nghỉ một lát đi đưa giỏ trúc cho tỳ tỳ."

"Ừm, chúng ta về nhà, nắm tay nhỏ bé của bọn hấn cùng nhau đi về nhà."

Về đến nhà, đuổi Thụy ca sang một bên nghỉ, tự mình rửa tay chuẩn bị cơm tối, tuy chỉ có rau dại có thể ăn, nhưng quen với việc ăn ngon, huống chi mình còn là người chủ nghĩa ăn ngon, suy nghĩ một chút đều vì mình khổ sở.

Nhóm lửa, rửa sạch nồi, bảo Đào Đào và Thụy ca ngồi ở một bên hơi lửa, mình cầm chậu đi ra ngoài bên cạnh giếng rửa rau dại, đồ không sạch sẽ mình cũng không dám ăn.

Nhanh rửa sạch rau dại, nước trong nồi cũng được rồi, đem rau dại thả xuống, cho thêm một chút xíu muối ăn, nấu chín rồi vớt ra ngoài chỉ mỗi người một chút rồi bắt đầu ăn.

"Tỳ tỳ, Đào Đào cho người ăn, về sau tỳ tỳ cũng sẽ không ngã bệnh" Thụy ca ở bên cạnh thấy Đào Đào làm như vậy, cũng bắt chước làm theo.

"Cám ơn Đào Đào nha, nhưng tỳ tỳ cũng có rồi, tỳ tỳ ăn những thứ này cũng sẽ không ngã bệnh, nếu như Đào Đào không nghe lời ăn thì Đào Đào cũng ngã bệnh, tỳ tỳ và ca ca sẽ đau lòng, Đào Đào cũng không thể giúp tỳ tỳ làm việc, cho nên Đào Đào phải đem thức ăn trong chén ăn sạch sẽ nha!"

Nghe được tỳ tỳ nói như vậy, Đào Đào nghiêm chỉnh tự mình ăn thức ăn trong chén, Thụy ca cũng hiểu mình phải khoẻ lên, mới có thể chia sẻ giúp đỡ tỳ tỳ thể là bỏ ý niệm không ăn, ngoan ngoãn ăn sạch đồ ăn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Nhà chỉ có bốn bức tường

Ăn xong, nấu nước nóng cho hai người đệ đệ rửa mặt và chân sau đó tự mình rửa sơ qua rồi tranh thủ lên giường ngủ sớm, bởi vì trong nhà thật sự là nghèo quá, mặc dù có giường, nhưng chăn bông lại không đủ, tỳ đệ ba người ngủ ở trên một cái giường như vậy sẽ không cảm thấy lạnh.

Lúc còn phụ mẫu, điều kiện nhà so với hiện tại tốt hơn, nhưng sau khi cha mẹ qua đời, họ hàng thân thích đem những gì trong nhà có thể lấy được đem đi cầm, ba đứa bé không có sức chống cự, đầu phải là đối thủ của những người đó, chỉ có thể trơ mắt nhìn đồ nhà mình bị những kẻ lòng lang dạ sói lấy đi.

Bây giờ trong nhà chỉ còn sót lại những đồ rách rưới, dùng cách nói của những người đó thì đây là bọn hấn tốt bụng để lại cho bọn họ, gặp qua không biết bao nhiêu người xấu hổ, chưa từng thấy qua người không biết xấu hổ như vậy.

Suy đi nghĩ lại, để sau này có những ngày tháng sống tốt thì cần phải suy tính một chút. Lặn qua lộn lại, có chút ngủ không được, có chút hưng phấn, muốn ở nơi này, tìm được thuốc về mình, mà bây giờ có chính là chăm sóc tốt hai người đệ đệ, cho nên nàng có thật nhiều chuyện có thể làm đây. Chờ có tiền, thì cho hai người đệ đệ trường, không cầu thi đỗ Trạng Nguyên gì, chỉ cầu có thể biết chữ, đừng làm người mù chữ là được rồi.

Ở trong lúc suy nghĩ, từ từ ngủ thiếp đi, tiếng hít thở của người một nhà ở nơi này vào ban đêm mùa xuân khác rõ ràng.

Ừm, cứ cảm thấy có cảm giác là lạ trên mặt, hép mắt nhìn thì thấy bàn chân nhỏ của Đào Đào bỏ vào bên miệng của mình, ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, mặt trời chói chang chiếu rọi, mới biết là đã dậy rồi, lại quay đầu nhìn về phía giường hoàn hảo Thụy ca vẫn chưa rời giường, bằng không bảo mình làm sao chịu cho nổi! Mấy ngày nay, nó cũng mệt mỏi, thật vất vả mình khoẻ lên một chút, nó mới ngủ quên! Như vậy thật tốt. 『 』 chỉ là mình phải mau chóng rời giường, bằng không chờ bọn hấn tỉnh sợ rằng phải chết đói.

Cẩn thận rời giường, đắp kín mền cho bọn hấn rồi lặng lẽ ra khỏi gian phòng.

Đến bên cạnh giếng chuẩn bị nước, nhìn cái bóng trong nước, khuôn mặt nhỏ nhắn lớn chừng bàn tay, ngũ quan xinh xắn, bề ngoài không làm cho người ta rất kinh ngạc, bất quá cũng là một tiểu giai nhân thanh tú, nhưng mà bây giờ ăn uống không được tốt, dính đường bổ sung không đủ, tóc có chút vàng, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng không có huyết sắc, bất quá về sau chờ kiếm tiền, mới từ từ bồi bổ. Rửa mặt xong, tinh thần sáng khoái, không khí cổ đại thật tốt, do tối hôm qua nghĩ thông suốt tất cả nên hiện tại tâm tình đặc biệt tốt.

Bây giờ cái nhà này có hai gian phòng và một phòng bếp nhỏ tạo thành nhà, bên ngoài là một cái sân nhỏ, còn có mảnh vườn ray, bất quá mặt trên không có gì cả, đoán chừng là trong nhà sau khi phụ mẫu qua đời không người đi xử lý, hiện tại một mảnh hoang vu, không sao, đến lúc đó tự mình trồng chút rau

Bên ngoài dùng nhánh trúc làm thành rào chắn, có một cái cửa nhỏ, ai tới cũng có thể đi vào, thật không có cảm giác an toàn, chỉ cần là có người có ý đồ xấu cũng có thể đi vào, hoàn toàn chính là hình thức, chỉ là đoán chừng cũng có thể ngăn cản con gà ngăn cản con vịt gì đó vào ra!

Nhưng mà bây giờ nhà mình không có gì cả, không chừng cả ăn trộm cũng ghét bỏ đấy chứ! Tối ngày hôm qua, nàng lục đông lục tây tìm xem có gì đó không, rốt cuộc ở một cái bình nhỏ bên trong tìm được một khoản tài sản cuối cùng của nhà mình, ba mươi đồng, bi thống, này cũng không hề có cái gì khác? Được rồi, thôi thì có còn hơn không, nhớ trong nhà vẫn có vài mẫu đất, chỉ là cũng có một đoạn thời gian không ai đi xử lý, ôi, sau này con đường phía trước chính là con đường quanh co.

Sau nhà là một ngọn núi lớn, chỉ có nhà mình mới xây nhà ở chỗ này, thật ra khiến Nhượng Vi vui mừng một phen, như vậy về sau mặc kệ nhà đang làm gì, tất cả mọi người không dễ dàng phát hiện, mình cũng không muốn không có một chút cái gì cũng phải bắt được dưới ánh mặt trời, làm cho người ta nói này nói nọ, không làm gì tùy lúc lấy ra hàn huyên một chút.

Nhanh chóng đem những rau dại còn thừa buổi tối ngày hôm qua ra rửa lại, nấu lửa, bắc nồi, tất cả đều chuẩn bị xong, đi gọi hai huynh đệ ăn cơm, mặc dù không nhìn thấy hạt gạo.

Trên giường hai đứa trẻ ngủ say, có chút không đành lòng đánh thức chúng dậy, nhưng nghĩ đến một lát nữa thức ăn sẽ nguội, thôi thì đành phải đánh thức chúng dậy vậy, Đào Đào đáng yêu dụi đôi mắt của hắn, "Tỷ tỷ, đệ đói rồi, "Ta biết ngay mà! Khẳng định thức dậy sẽ đói." "Tỷ tỷ đã làm cơm xong, Đào Đào và Thụy ca mau rời giường thì có thể ăn cơm." "Dạ, tỷ tỷ giúp đệ mặc quần áo với" "Được, tỷ tỷ giúp Đào Đào mặc quần áo, Thụy ca muốn tỷ tỷ mặc quần áo cho đệ không? Không cần, tỷ tỷ, tự đệ sẽ mặc." Nhìn đứa này, lại nhìn sang đứa kia, đều cảm thấy thật đáng yêu, trong lòng mềm rồi tỉnh rồi mùi, hoàn hảo đều là của ta!

Mặc quần áo từ từ rồi cho chúng rửa mặt, một nhà ba người ngồi chung một chỗ ăn rau dại không có một chút dầu mỡ, ngoài phòng ánh mặt trời vừa lên, trong lòng rất nóng, mặc dù trong nhà rất nghèo, nhưng vẫn cảm thấy rất hạnh phúc, cảm tạ trời cao để cho nàng có người nhà đáng yêu như thế.

Ăn xong thức ăn, rửa bát đĩa, quyết định kế tiếp nên làm gì, chỉ là dù kế tiếp muốn làm gì đi nữa thì cũng phải tìm thức ăn cho buổi tối hôm nay mới được, trước tiên cần phải đi lên núi tìm thức ăn rồi mới có thể tính đến những chuyện khác, bây giờ là mùa xuân, ở nơi này vạn vật sinh sôi nên việc kiếm thức ăn rất dễ dàng.

Mang theo hai giỏ trúc, dẫn hai đứa trẻ từ sau nhà mình đi lên núi, không yên tâm để bọn chúng ở trong nhà, dù sao cũng còn nhỏ, mặc dù trưởng thành sớm, có một số việc vẫn là không hiểu, trong trí nhớ, những họ hàng thân thích kia thỉnh thoảng sẽ tới tìm gây phiền toái, mất hứng liền dùng quyền cước đối với ba tỷ đệ .

Hiện tại cần lấy rau dại mà sống sợ chỉ có mình nhà mình thôi, dù sao những người khác nhà đều người lớn, nhà ai mà không có dự trữ lương thực, không vội có lúc còn có thể đi ra ngoài trấn trên tìm một chút chuyện làm, kiếm chút tiền, haiz, không sao, về sau tất cả đều sẽ khá hơn.

Bởi vì dậy trễ, hiện tại cũng buổi trưa rồi, cũng chính là hiện đại mười một giờ, bên đường sương sớm bốc hơi hết rồi, cũng tốt như vậy tương đối khô mát.

Đi một hồi đi vào trong rừng cây, lấy ra trong sọt lưới hái nhỏ, quan sát kỹ bốn phía, nàng cái gì cũng không sợ, chỉ sợ rắn, bây giờ là mùa xuân, vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn."Đào Đào, đệ thích ăn cái gì, chờ sau này tỷ tỷ kiếm tiền mua cho đệ, tỷ tỷ, ta muốn ăn kẹo hồ lô được không? Đường nhiên là có thể. Thụy ca thì sao, có muốn thứ gì không, tỷ tỷ, Thụy ca không muốn gì cả, " Ôi, quả nhiên đứa trẻ trưởng thành sớm!"Ngẩng đi ngẩng lại! Về sau tỷ tỷ sẽ kiếm thật nhiều tiền. Đào Đào muốn cùng được, cẩn thận đừng để bị ngã, tỷ tỷ, ta sẽ đi theo ."

"Chờ sau này tỷ tỷ kiếm tiền, thì sẽ xây cho chúng ta căn phòng lớn, mua thật nhiều đồ ăn ngon cho Đào Đào và Thụy ca, mua thật nhiều quần áo mới cho các đệ, sau cho Đào Đào và Thụy ca đến trường."

"Tỷ tỷ, về sau sẽ cho đệ đến trường?" Nghe được về sau có thể đi đến trường, lần nữa đứa trẻ Thụy Cca sớm trưởng thành cảm thấy cảm động, nguyện vọng lớn nhất của hắn chính là có thể được đến trường.

"Dĩ nhiên, tỷ tỷ kiếm tiền sẽ đưa các đệ đi, cho nên, về sau Đào Đào và Thụy ca đều phải nghe lời tỷ tỷ nha."

"Dạ, Đào Đào (Thụy ca) sẽ nghe lời của tỷ tỷ."

"Ừm, Đào Đào và Thụy ca thật biết nghe lời, tốt lắm, hiện tại chúng ta mau đi tìm thức ăn đi."

Trên đường đi kiếm, trong sọt đã đào được khá khá rau dại, nhưng vẫn phải tìm thứ gì đó ăn khác, không biết có hay không tìm được một vài nấm này nọ .

Một đường vừa đi vừa nghỉ, ba tỷ đệ trò chuyện, cũng không phải mệt mỏi, chỉ là có chút khát. Thấy phía trước có một khoảng đất trống, mặt trời chiếu

không tới nơi đó, "Đào Đào và Thụy ca đi đến đó ngồi nghỉ một lát, tý tý đi tìm chút nước cho các đệ uống, không nên chạy loạn biết không! Thụy ca phải trông chừng kỳ đệ đệ biết không?" "Dạ, tý tý yên tâm, đệ sẽ trong chừng kỳ đệ đệ, tý tý, Đào Đào sẽ không chạy loạn đâu!" Đào Đào dùng đôi mắt to đáng yêu của hân nói với ta, thật là đáng yêu, đầu hàng ngay tại chỗ, được rồi, tý tý đi tìm nước, ngoan ngoan nha!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Tuỳ thân không gian

Đi về phía trước, cẩn thận lắng nghe tiếng động chung quanh, "A, hình như là tiếng nước" vui mừng đi về phía có tiếng nước. Đi đến đằng trước, wow, có một đầm nước nhỏ, nước không sâu lắm, còn có mấy con cá bơi qua bơi lại, nước rất trong, cầm trên tay một chiếc lá lớn rửa sạch sẽ, múc chút nước uống, ngọt thật! Nước không qua xử lý uống ngon thật! Còn muốn uống thêm chút nữa, không nghĩ đến bàn tay đập xuống, đụng rách da để lại chút máu, trên bàn tay có một cái bột, chỗ bị rách chính là chỗ có cái bột đó.

Cẩn thận chấm một chút nước rửa nơi bị rách đó, đột nhiên đầu choáng váng, lúc mở mắt ra thì thấy mình ở một nơi xa lạ, ngẩng đầu nhìn lên, bốn phía đều là cây cối gì đó, có lúa nước, cây ăn quả vân vân còn rất lớn, có mấy chục mẫu lớn nhỏ nữa! Cách đó không xa, còn có một túp lều nhỏ, còn có một cái ao, chẳng lẽ, đây chính là những thứ mà trong tiểu thuyết xuyên không nói là tuỳ thân không gian sao?

Không thể nào, chẳng lẽ mình cũng cầu huyết một phen rồi sao, nếu nói như vậy thì quá tốt rồi, có thứ này ở trên tay, cuộc sống sau này của mình có thể không tốt sao! Nhưng làm thế nào để đi ra ngoài, chẳng lẽ dùng ý niệm khổng chế ư, tâm trạng hơi động, ta muốn đi ra ngoài, quả nhiên là như vậy, mình đang ở tại chỗ.

Tuy rằng còn muốn đi vào nhìn một chút nữa, nhưng sợ Đào Đào và Thụy ca sợ nên về sớm một chút, cẩn thận lấy nước vào trên mặt lá cây, đi về thôi, trong đầu một đường nghĩ tới chuyện không gian.

"Tý tý, tý tý, mau lại nhìn, đây là nắm đại đệ và ca ca tìm được đấy!" Gương mặt Đào Đào lộ ra vẻ cầu khen ngợi. "Ừm Đào Đào và Thụy ca giỏi thật, mau lại uống nước đi" Uống nước xong, trên gương mặt nhỏ bé mỗi người hôn một cái, Thụy ca còn biết xấu hổ rồi sao! Khuôn mặt nhỏ bé đỏ rực, thật đáng yêu, bình thường Thụy ca luôn biểu hiện vẻ trưởng thành sớm, làm hại nàng muốn phát huy phát tính thân tỷ đệ cũng không có cơ hội, như bộ đáng bây giờ thật sự là yếu chết đi được!

"Tốt lắm, chúng ta trở về đi thôi, " hiện tại có vật không gian này ở trên tay, nàng cũng không lo lắng, phải vì sau này tính toán thật tốt, những chuyện này trước hết không vội, dù sao có ăn, đến lúc đó kiếm tiền, mua một ít gà, vịt nhỏ đem về nuôi, mua thêm cá con, trong không gian cũng nuôi một ít, hi vọng không gian này cùng với những không gian thấy trong tiểu thuyết trước kia mang tính giống nhau, như vậy thì có lẽ nước trong cái ao nhỏ bên trong không gian kia chắc cũng có ích, theo như quy tắc không gian mà nói, thời gian bên trong dài hơn so với bên ngoài. Cho nên, ta có thể làm được nhiều việc, thật là càng nghĩ càng hưng phấn, thật muốn mau chóng đi vào nghiệm chứng một chút có phải hay không như mình nghĩ.

Một đường trái lo phải nghĩ trở về nhà, đem đồ vật để xuống, lúc này cũng không có gì chuyện quan trọng, dứt khoát để Đào Đào và Thụy ca chơi đùa, lúc này mới giờ Mùi, cách bữa ăn tối vẫn còn sớm.

"Đào Đào, Thụy ca, hiện tại tý tý dọn dẹp một chút trong nhà, không cần các đệ giúp một tay, các đệ đi chơi đi nhưng không thể đi xa."

"Không cần, tý tý, đệ giúp tý đi kiếm một chút củi, trong nhà cũng hết rồi!"

Ai! Ta đây cá đầu gỗ, quả thật không lo việc nhà không biết gao củi mắc, "Ừm, vậy thì ở xung quanh đây thôi, đừng đi xa quá, đợi lát nữa tý tý sẽ kêu các đệ về dùng cơm."

"Dạ, tý tý, vậy ta cùng đệ đệ phải đi phía sau nhà, lúc này trở về đệ thấy nơi đó có phơi củi!"

"Ai, tý tý ta đây còn phải cố gắng nhiều, cách mạng chưa thành công, đồng chí cần cố gắng nhiều hơn nữa! Đừng có chuyện gì cũng phải để người làm đệ đệ là Thụy ca này đến nhắc nhở người làm tý tý như ta đây, nghĩ đến cảm thấy chua xót."

Đào Đào và Thụy ca đi kiếm củi, Nhược Vi nghĩ cũng phải dọn dẹp nhà lại một chút, trước kia chủ nhân của thân thể này mặc dù cũng rất chăm sóc hai người đệ đệ, nhưng là dù sao nguyên chủ vẫn là một đứa trẻ, không giống như nàng là một linh hồn ba mươi tuổi, chuyện gì cũng phải suy tính, huống chi còn phải đối mặt với những thân thích sài lang hồ báo kia trong gây khó khăn cũng rất không dễ dàng, trong nhà cũng không có thể sửa sang lại tốt hơn, có thể được như vậy là tốt rồi, dù sao cũng không khó coi lắm, chỉ là có chút lộn xộn.

Quét dọn căn nhà từ trong ra ngoài xong, sắp xếp lại đồ vật cho hợp lý, bày biện đẹp mắt, mặc dù chỉ là những... món đồ kia, ít nhất nhìn thoải mái một chút, được rồi, Nhược Vi rất thích sạch sẽ, bất quá nhìn sạch sẽ thì ai cũng sẽ cảm thấy thoải mái!

Sau khi sửa sang lại mọi thứ, nhìn thời gian vẫn còn tương đối sớm, Thụy ca bọn họ sao còn chưa trở về nữa!

Đến gian phòng, đem cửa đóng lại, trái tim nhảy loạn bùm bùm, thật sợ tất cả chỉ là một giấc mộng, nếu thật như vậy, mình nên làm như thế nào !!!

Giống như lúc ở chân núi, ý niệm vừa động, vào, từ từ mở hai mắt ra, tất cả trước mắt nói cho Nhực Vi biết tất cả đều là thật, cho tới bây giờ cũng không có vui mừng qua như vậy, đây vốn là về sau sống yên phận, mình không trông cậy vào cái này để phát tài, nhưng hi vọng vào thời điểm mấu chốt nhất có thể bảo vệ được một nhà là tốt rồi, cho nên cái này tạm thời là bí mật của riêng mình.

Hiện tại như là đã tiến vào, vậy thì phải đi chung quanh dạo một chút, kế hoạch trồng trọt gì đó bên trong cũng trừ tính xong rồi, đặc biệt phân thành từng loại, các loại cây ăn quả ở một bên, các loại rau cải ở một bên, trời ạ, lại còn có thêm một đồng ruộng thuốc nữa, giàu to rồi, giàu to rồi, , , , ở giữa là một ruộng lúa nước chừng mười mẫu lớn nhỏ, lúa vàng tươi, hạt tròn trịa, chỉ là mình một mình thì làm sao thu dọn xong, nghĩ đến mình là dùng ý niệm tiến vào, nói không chừng cái này cũng có thể dụng ý niệm đấy?

Thử một chút xem! Trong nội tâm khẽ động, thu, tất cả trước mắt khiến Nhực Vi vừa mừng vừa sợ, kinh hãi là tất cả trước mắt giống như mơ, vui mừng chính là thì ra không hề không gian thật sự là dùng ý niệm, thật tốt, cuộc sống sau này sẽ được bảo đảm!

Lúa trong đất không thấy, mà nhìn bên ngoài phòng nhỏ chất đầy bao bố chứa lúa, chẳng lẽ trong phòng có túi to sao? Mang theo nghi ngờ đi vào trong phòng nhỏ, nhìn bốn phía, bên trong tổng cộng có bốn phòng nhỏ, còn có một phòng bếp nhỏ, một vật lộn lộn, bao bố chính là để chỗ đó trước mặt. Gian phòng thứ nhất tương đối lớn, hẳn là phòng ngủ, chỉ thấy một chiếc giường gỗ bên trong, hai cái ghế bành, có chăn bông trên giường, xem ra gọn gàng sạch sẽ, mặt đất không nhiễm một hạt bụi.

Mặt khác hai gian phòng khác chắc là phòng khách, gian phòng cuối cùng là thư phòng, bên trong có một giá sách to, bày đầy bộ sách, còn có một bàn đọc sách to, trên bàn có giấy và bút mực để sẵn. Không biết không gian này là như thế nào, nhưng ít nhất bây giờ đang trong trên tay của mình, nói vậy thì nó chính là của mình.

Cầm lên một quyển sách mở ra xem, bên trong là kiểu chữ phồn thể, trên căn bản cũng biết, tiện tay cầm một quyển sách lại là một quyển sử ký, bên trong giới thiệu tất cả lịch sử từ trước đến nay về đại lục này, và một chút tập tục phong thổ của quốc gia này.

Nơi Nhực Vi đang ở là một vương triều không có thật, xung quanh có ba quốc gia lớn như hổ rình mồi, chỉ là, Tứ Quốc thực lực đều khá mạnh cho nên vẫn luôn nổi lên kiềm chế lẫn nhau, cho tới bây giờ còn chưa có chiến tranh lớn xảy ra, tiểu đả tiểu nháo (mô tả quy mô nhỏ triển khai công tác) là phải có, người dò xét ta...ta dò xét người, mỗi quốc gia đều muốn trở thành ông trùm, nhưng đáng tiếc chính là không có người nào có quyết tâm, cho nên, dân chúng mỗi quốc gia đều vẫn tương đối có hi vọng, dù sao ai cũng không muốn ở kiếm ăn trong thời loạn lạc chiến tranh!

Nhìn nội dung giới thiệu sơ lược bên trong, Nhực Vi tổng kết ra một vài quan điểm, đầu tiên, quốc gia chỗ Nhực Vi ở là này quốc gia có thực lực kinh tế mạnh nhất trong bốn quốc gia, bởi vì nơi Nhực Vi hiện có khí hậu ẩm ướt, bèo xanh tươi tốt, đất đai phì nhiêu, có mấy thành là sinh lương thực cả vùng.

Tiếp theo, quốc gia này người yêu văn nhiều hơn so với yêu võ, cho nên người thống trị quốc gia này nhất định sẽ trọng dụng người có văn, trong chuyện này Nhực Vi nghĩ dù sao cũng không liên quan gì đến mình!

Cho nên, chuyện này đối với Nhực Vi mà nói có cũng được mà không có cũng không sao, tạm thời có thể bỏ qua không tính, chỉ là nếu biết chữ vẫn là rất quan trọng, không thể làm người mù chữ. Thứ ba, quốc gia chỗ Nhực Vi hiện nay người thống trị chính trực tráng niên, tạm thời triều đại sẽ không trải qua thay đổi gì, nói cách khác tạm thời sẽ không có hỗn loạn, là thời gian mình phát triển gia nghiệp.

Không biết trong phòng nhỏ tại sao lại có những thứ đồ này, cũng không thấy có giới thiệu đồ vật không gian này, tất cả đều do mình kiếm, không biết lại lịch của nó. Chỉ là, Nhực Vi nghĩ thầm, nếu mình có thể đi vào, có thể phát hiện ra không gian này, có lẽ là do mình có duyên với nó, cho nên ta muốn sống ở đâu thì yên ở đấy đi!

Dụng ý niệm xử lý khoảng trống ở dưới lúa nước tốt xong, lắc mình ra khỏi không gian, nhìn ánh sáng bên ngoài, nghĩ đến đi vào không lâu.

"Tỷ tỷ, tỷ tỷ, mau ra đây, " Mới ra không gian liền nghe được tiếng Đào Đào gọi mình, ra ngoài thật đúng thời điểm, Ồ! Tỷ tỷ nghe được, ra đây.

Mở cửa phòng đi ra ngoài, bên ngoài Đào Đào và Thụy ca, đã bày những bó củi nhặt được ra, trong tay Đào Đào còn cầm một đóa hoa dại."Tỷ tỷ, Thụy ca và Đào Đào nhặt giới lắm đó, để ở bên ngoài phơi được không? Đi đâu rồi, Đào Đào và Thụy ca thật có thể làm."

Đi tới bên cạnh bọn hắn, trên khuôn mặt nhỏ bé mỗi người hôn một cái, Đào Đào vui mừng cười ha ha, mà Thụy ca không quen loại thân mật này, nhưng lại cảm thấy trong lòng ấm áp, chỉ là khuôn mặt nhỏ bé còn trở nên hồng hơn, rất đáng yêu.

Nhìn từng đồng củi sắp xếp gọn, trong lòng cảm giác ngọt! Tỷ tỷ có đệ đệ thật hạnh phúc! Tỷ tỷ có hai người đệ đệ là niềm hạnh phúc nhất! !

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Giận dữ đánh cực phẩm thân thích

Cứ cao hứng vui vẻ như vậy mà trôi qua một ngày, ăn xong bữa ăn tối, nấu nước nóng, tỷ đệ ba người rửa mặt xong, vui sướng lên giường nghỉ ngơi, nghĩ tới ngày mai có thể phấn đấu vì tương lai, trong lòng vô cùng vui vẻ, nhất định phải chăm sóc tốt hai người đệ đệ này, mang theo niềm tin này mà đi

ngủ.

Ngày thứ hai rời giường thật sớm, tinh thần phấn chấn, rồi nấu cho Đào Đào cùng Thụy Ca một chút nước nóng để đổ cho bọn họ lúc rời giường rửa mặt, sau khi làm xong bữa ăn sáng, thì mới vào gọi Đào Đào cùng Thụy Ca rời giường.

“Đào Đào, Thụy Ca, hai con sâu lười nhỏ này rời giường ăn cơm thôi, nhanh lên một chút a, bằng không tỷ tỷ sẽ ăn hết cơm à!”

Cầm lên y phục ở mép giường chuẩn bị mặc quần áo cho Đào Đào, Đào Đào dụi dụi đôi mắt nhỏ khá ái của cậu, non nót nhìn Nhượng Vi, thật làm cho người ta không chịu nổi, “Đào Đào tới đây, mau mặc quần áo từ từ, rời giường ăn cơm, ăn cơm xong, cùng tỷ tỷ đi qua bên chỗ mảnh ruộng đi dạo một chút. Thụy Ca, muốn tỷ tỷ mặc quần áo cho đệ không?”

“Không cần, tỷ tỷ, Thụy Ca tự mình có thể mặc.” Làm sao mà hai đứa đều đáng yêu như vậy !

“Àn, tỷ tỷ mặc quần áo cho Đào Đào”. Mặc quần áo từ từ cho Đào Đào xong, thì Thụy Ca cũng thu thập xong, vốn là nàng còn muốn tới mặc quần áo cho Thụy Ca à!

Tỷ đệ ba người, ấm áp ăn qua điểm tâm, thu thập trong nhà xong, Nhượng Vi chuẩn bị đi xem qua một chút bên trong ruộng đồng của mình nơi đã thật lâu không ai xử lý, cũng suy nghĩ một chút nên trồng loại cây gì.

Trên lưng đeo sọt trúc nhỏ, lấy một cái lưỡi hái nhỏ, mang theo hai người đệ đệ chuẩn bị đi ra cửa.

“Nha đầu chết tiết kia, người đi ra cho ta, nha đầu chết tiết kia”. Ấc, đây là tình huống gì, nhìn thân thể hai đệ đệ khá ái run cảm cấp, nhìn dáng dấp sợ hãi này sợ là những cái cực phẩm thân thích kia lại đến trước cửa rồi, không sao, trước kia có lẽ Nhượng Vi không che chở được mình cùng hai người đệ đệ, nhưng bây giờ Nhượng Vi làm sao có thể tro mắt nhìn mình cùng hai người đệ đệ chịu khi dễ như vậy chứ?

Sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày phải chống lại thôi, sớm đi giải quyết cho xong cái đại phiền toái này cũng tốt, tránh cho về sau phải chịu đựng những người đó thường xuyên tới quấy rầy.

“Đào Đào cùng Thụy Ca vào trong phòng tránh mặt đi, không sợ, tỷ tỷ ở đây, tỷ tỷ sẽ bảo vệ các đệ!”

“Không, tỷ tỷ, Thụy Ca muốn cùng ở một chỗ này với tỷ, không vào đâu”. “Đào Đào cũng cùng ở một chỗ với tỷ tỷ” Mặc dù sợ run cảm cấp, Thụy ca cùng Đào Đào vẫn không muốn trốn, thật làm cho người ta cảm động ! Nhưng bây giờ cũng không phải là lúc mà cảm động tới cảm động lui.

“Thụy Ca cùng Đào Đào phải ngoan ngoan nghe lời của tỷ tỷ, để tỷ tỷ đi ra bên ngoài đem người xấu đánh chạy, rồi chúng ta còn phải đi ra ruộng, ngoan nào, các đệ phải tin tưởng tỷ tỷ.”

“Nha đầu chết tiết kia, người nhanh lên một chút rút ngay ra ngoài cho lão nương”.

“Đào Đào cùng Thụy Ca nhanh lên một chút đi vào trong phòng, không cho phép ra ngoài a, bằng không tỷ tỷ sẽ tức giận”.

Tới nơi này nhiều ngày như vậy, gần như cũng chưa thấy qua được mấy người này, chủ yếu là do vừa mới xuyên đến đã đói đến hôn mê, mặt khác ngày hôm qua với hôm kia đi ra ngoài một hồi, cũng không gặp được nhiều người lắm, hiện tại người đang ở bên ngoài là to phòng chường chính là đại thẩm nương của nhà đại bá đây! Theo trong trí nhớ thì bà ta cũng thích nhất là rống người như vậy, người nào ở xa mấy dặm cũng có thể nghe thấy thanh âm của bà ta, thật không biết làm sao mà những người đó có thể chịu được bà ta nữa!

Cầm một cái chổi lớn, hùng hổ hướng bên ngoài mà đi, mở cửa ra, liền nhìn đến đại thẩm ở bên ngoài vừa la lớn vừa nhảy đồng lên, thực cảm thấy dọa người thay cho bà ta.

Bất quá ngẫm lại lát nữa có khả năng bản thân sẽ có việc cần phải làm, khóe miệng nhin không được hơi nhếch lên.

Đại thẩm nương bên ngoài đang gào to rống lớn vừa thấy Nhượng Vi xuất hiện, nhìn thoáng qua một cái, rồi nghênh ngang hướng vào trong nhà mà đi tới, Nhượng Vi cũng không nhường nhịn.

"Đợi chút, đại thẩm nương, thẩm đến có việc gì, ở bên ngoài gào to rống lớn như vậy mà được a! Nếu dọa hỏng Đào Đào cùng Thụy Ca, đến lúc đó ta sẽ phải tìm thẩm để lấy tiền chữa bệnh đó!"

"Cái gì" Nghe đến chữ tiền này, đại thẩm nương lập tức liền kích động lên.

"Người cái con tiểu tiện chân này, nếu không phải ta hảo tâm tiếp tế cho nhà của mày, thì mày cùng hai cái đệ đệ đáng chết kia đã sớm chết đói rồi, còn có thể ở đó mà gào to rống lớn với ta a, bây giờ còn dám nói với một người trưởng bối như ta đây không được đến đây sao, đem mấy mẫu ruộng còn thừa lại kia của nhà mày lấy ra đưa cho ta, về sau ta sẽ phân lương thực cho nhà các người, nếu không phải là ta vẫn còn quan tâm đến cuộc sống của các người, thì ta cũng không rảnh mà đi chăm lo cho cái loại ruộng đất không chút tốt tươi gì cho cam kia đâu, chỉ vì ta lương tâm vẫn rất tốt, nên hôm nay ta mới muốn thay cha mẹ đã chết sớm của người kia giáo huấn thật tốt người một chút."

Nếu không nói đến chuyện bà ta sẽ tiếp tế cho chúng ta thật tốt thì thôi, chứ vừa nói Nhượng Vi liền vô cùng tức giận, thật sự là một kẻ không biết xấu hổ mà, làm sao có thể có cái thân thích vô sỉ như vậy chứ, đối với mấy tiểu hài tử mà cha mẹ đã không còn này, thế nhưng lại bày ra một thủ đoạn ngoan độc như vậy, sau khi đã đem tất cả những đồ trong nhà còn có thể sai được cướp đoạt đi hết rồi, giờ còn dám danh chính ngôn thuận tới cửa giáo huấn người khác, còn tính toán muốn cướp luôn vài mẫu ruộng thừa còn lại kia, thật đúng là loại cực phẩm không biết xấu hổ, một ngày nào đó nhất định phải

thoát ly quan hệ với cái nhóm người này mới được, nhưng mà hiện tại vẫn không phải là thời điểm nên làm vậy, không có việc gì, bản cô nương chờ đợi được.

"Giáo huấn ta, đại thẩm nương, bà dựa vào cái gì chứ, đem nhà của ta cái gì đoạt được đã đều đoạt đi hết rồi, lại còn dám tới cửa khi dễ, thấy ta mất cha mất mẹ thì tưởng dễ bị bắt nạt lắm phải không? Hôm nay nếu bà dám ức hiếp tỷ đệ chúng tôi, ta liền liều mạng với bà."

"Người cái tiện nha đầu này, còn dám nói chuyện với ta như vậy, ta hôm nay ta phải xé nát miệng của ngươi mới được." Nói xong thật sự hướng tới miệng của Nhưộc Vi mà nhào tới, nhưng Nhưộc Vi hiện tại cũng đã không phải là Nhưộc Vi trước kia, làm sao có thể đứng nhìn mà để đám người kia khi dễ mình chứ!

Không cẩn thận nên vẫn bị cái mụ la sát kia néo trúng một cái, đau đến co rút. Hiện tại tâm tình Nhưộc Vi thật rất không tốt, mụ la sát nhà người nên cẩn thận đi.

Đánh ta, hay cho bà dám đánh ta, Nhưộc Vi giờ lên cây chổi hướng trên người mụ la sát mà đánh tới, không có phương hướng cụ thể mà chỉ vung loạn trên người bà ta, bên trái một chút, bên phải một chút, "Ta đánh, ta đánh chết bà cái mụ la sát, ai bảo bà dám khi dễ ta, ai bảo bà dám khi dễ Đào Đào cùng Thụy Ca, ta đánh chết bà."

"Ai ôi, tiểu tiện nhân muốn giết người, mọi người mau đến xem a, tiểu tiện nhân muốn giết trưởng bối, mọi người mau đến xem a"

"Ta cho bà kêu, cho bà kêu nè" Nhưộc Vi một bên vừa mắng một bên vừa đánh bà ta, bà ta trốn được qua bên kia, thì liền bị đuổi tới, hôm nay không đánh cái mụ đầy miệng ác khí này, thật không cam lòng.

"Ai ôi, Nhưộc Vi, đây là các ngươi đang làm cái gì a! Nhanh dừng lại cho ta, còn đánh nữa không chừng sẽ xảy ra chuyện à, bộ cho rằng vì thôn trưởng ta đây hiền lành, nên tất cả mọi người muốn nhảy lên đầu ta mà ngồi phải không! Xem coi hiện tại cả hai đều đã đánh thành bộ dáng gì rồi." Nghe được tiếng vang những người gần đó liền đem thôn trưởng nhanh chóng mời tới.

Nghe được thôn trưởng đến đây, Nhưộc Vi không thể không dừng lại, xem trước mặt vị thôn trưởng thoát nhìn rất có thần khí này, đây chính là người mà vì ích lợi bản thân cần đặt quan hệ thật tốt, vẫn nên cho hắn mặt mũi đi!

Xem cái kia mụ la sát bị bản thân đánh đến nổi bộ dạng thật chật vật, trong lòng vụng trộm vui vẻ.

"Nói xem, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, các ngươi trả lời cho ta biết tại sao lại đánh nhau, Nhưộc Vi nói một chút đi, đây là có chuyện gì".

Trong trí nhớ thôn trưởng vẫn là người công minh liêm chính, một người công bằng, đối với bản thân còn tương đối chiều cố.

"Dạ, thôn trưởng, lần này ngươi cần phải làm chủ cho tỷ đệ chúng ta a! Đại thẩm nương muốn cướp mảnh ruộng thừa duy nhất còn lại của nhà chúng ta a, thôn trưởng, thỉnh thôn trưởng làm chủ cho chúng ta!"

"Tiểu tiện nhân, ngươi cũng chớ có nói lung tung, ta khi nào thì nói muốn cướp ruộng của nhà ngươi chứ, ta đã nói là sẽ cung cấp cho tỷ đệ các ngươi lúa mà, lại thấy trong nhà các ngươi không có người lớn nào, ta mới không có tâm tư như vậy đâu!"

"Bà mới nói lung tung, nếu không phải cái gì còn lại trong nhà chúng ta cũng đều bị nhà bà đoạt đi, thì hiện tại dụng cụ trong nhà chúng ta sao đều không có được chứ, lúc các ngươi lấy mấy thứ kia cũng nói như vậy, nói là cho nhà các ngươi mượn thu hoạch, hiện tại đến chần bồng mà nhử từ nhà bà đắp cũng là lấy của nhà ta, đừng cho là ta không biết, nhà chúng ta hiện tại cũng không có chần bồng mà đắp, bà trả lại cho ta a, chính vì các ngươi thấy nhà ta không có người lớn, nên đều quang minh chính đại đến trước cửa nhà ta mà khi dễ, ta mới không tin bà sẽ đưa lại lúa gạo cho chúng ta đâu, bản thân ta không biết trồng lúa sao, đói chết cũng không liên quan tới chuyện nhà bà, đừng nghĩ đem nhà của ta cướp đi."

"Thôn trưởng, người cần phải làm chủ cho tỷ đệ chúng ta a, bằng không chúng ta đây mấy đứa nhỏ không cha mẹ có thể bị người ta bức cho chết ở cửa nhà rồi."

Nghe đến mấy cái này, kỳ thực người trong thôn đều ít nhiều cũng biết được chút ít, chính là không muốn nháo lên, thẳng đến hôm nay Nhưộc Vi xuất hiện lửa giận, bằng không bình thường cũng chẳng ai tốt bụng mà đi quản chuyện nhà người khác a.

"Đại thẩm nương của Nhưộc Vi, chuyện ngươi làm hôm nay rất không đúng, về sau còn làm như vậy ta liền đem ngươi đuổi ra khỏi thôn, khi dễ đứa nhỏ không cha không mẹ, ngươi thấy quang vinh sao, Nhưộc Vi, nếu về sau nàng ta lại đến làm phiền ngươi ngươi cứ đến tìm ta, ta sẽ làm chủ cho ngươi."

"Cám ơn thôn trưởng"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Hàng xóm tốt

"Đi thôi, tất cả mọi người trở về nhà đi, tùm tùm ở đây còn ra cái dạng gì chứ, từng người từng người đều ngứa da hết rồi hà! Chi biết xem chuyện cho vui, không biết giúp một phen a! Lần sau ta lại nhìn thấy ai như vậy, cẩn thận một chút cho ta!"

"Đi, đi, đi, đi, đều trở về làm việc đi, đại thẩm nương của Nhược Vi cũng nhanh đi về đi, đừng để ta phải lặp lại lần nữa, bằng không nguoi cũng đừng trách ta lại đi trông nom quá nhiều."

Người chung quanh đều bị thôn trưởng đuổi lục tục đi về, thật đúng là dù ở bất cứ chỗ nào cũng đều không thiếu những người thích chuyện Bát Quái, uy hiếp bọn họ cũng chẳng được lợi gì?

Ai! Tâm tình đang tốt cũng đã bị mụ la sát kia phá hủy hết rồi, thật đáng ghét, về sau nhìn thấy bà ta ta liền kiếm đường vòng mà đi!

"Tỷ tỷ, tỷ tỷ, tỷ không sao chứ!"

Chuyện náo loạn này thế nhưng lại làm nàng quên mất chuyện Đào Đào cùng Thụy Ca vẫn còn ở trong phòng.

"Tỷ tỷ không có việc gì, các đệ không bị dọa đó chứ!" "Không đâu, tỷ tỷ vừa rồi thật là lợi hại nha!" Hai mắt Đào Đào tỏa ánh sáng nhìn nàng, ánh nhìn của Thụy Ca cũng y như vậy, tuy rằng không có rõ ràng như Đào Đào.

Trời, chẳng lẽ mới vừa rồi Đào Đào cùng Thụy Ca đều đã thấy hết được hành vi điên cuồng kia của mình sao, sẽ không dọa đến bọn họ chứ? Hẳn là không có rồi, mới vừa rồi còn nói ta lợi hại mà, không những thế còn có chút hương vị sùng bái ở bên trong nữa!

Ta là nữ sinh a, làm sao có thể nhìn giống mấy người hung bạo kia chứ? Được rồi, Nhược Vi thừa nhận bản thân mình có chút thô lỗ.

Chuyển hai cái băng ghế ra, "Đến, Đào Đào, Thụy Ca, tỷ tỷ nói cho các đệ biết, tỷ tỷ mới này đã đem cái mụ la sát kia đánh cho rất thảm rồi, a, không là, là đại thẩm nương."

"Tỷ tỷ, kỳ thực Thụy Ca cảm thấy kêu là mụ la sát cũng tốt lắm!" Thụy Ca một mặt ngượng ngùng nhìn Nhược Vi, giống như đang nói, tỷ tỷ, Thụy Ca không phải là đứa trẻ hư đâu nga!

"Được rồi, kỳ thực tỷ tỷ cũng cảm thấy cách gọi mụ la sát này quả thật danh xứng với thực, về sau chúng ta đã kêu bà ta là mụ la sát đi! Bất quá chỉ có thể ở trong nhà mới kêu như vậy nga! Bằng không nếu bà ta nghe được lại chạy qua đòi đánh chúng ta nữa! Biết không?"

"Còn có, hôm nay tỷ tỷ muốn nói cho các đệ một đạo lý, đó là, nếu như gặp phải chuyện giống hôm nay thì chúng ta nên làm thế nào, kỳ thực tuy rằng tỷ tỷ hôm nay đấu với bà mụ la sát kia một chút, nhưng chuyện này lại không phải là lỗi của chúng ta, chỉ cần chúng ta cảm thấy mình làm chuyện đúng tính hợp lý, vậy thì không sợ người khác nói cái gì, người không phạm ta ta không phạm người, người nếu phạm ta ta tất phải phạm người, chính là muốn nói lý lẽ này, nếu đã bị người khác đến tận cửa khi dễ mình, mà mình còn để hân khi dễ lời nữa, thì đó chính là ngu ngốc, có hiểu không?"

"Nhất thời không hiểu rõ được cũng không sao, chỉ cần về sau hai người các đệ gặp phải sự tình như vậy thì nên cẩn thận suy nghĩ rồi làm thì tốt rồi, hiện tại nếu nói nhiều quá các đệ cũng không hiểu hết được! Chỉ cần đem lời tỷ tỷ nói với các đệ hôm nay nhớ kỹ thật tốt là được rồi."

"Tỷ tỷ, Thụy Ca sẽ nhớ kỹ, Đào Đào sẽ nhớ kỹ lời tỷ tỷ nói!" Đào Đào một bộ dáng người lớn nói, tay nhỏ bé chống khuôn mặt nhỏ nhắn, một bộ mặt nghiêm cần nhìn Nhược Vi!

"Tỷ tỷ, có phải chỉ cần chúng ta không làm việc gì sai trái thì sẽ không cần phải lo sợ người khác khi dễ chúng ta, nếu chúng ta không làm sai thì sẽ không có người nào có thể khi dễ được chúng ta phải không, tỷ tỷ là như vậy sao?" Thụy Ca cũng là một bộ mặt nghiêm cần như vậy mà hỏi Nhược Vi.

"Chính là như vậy, Thụy Ca rất thông minh, tỷ tỷ rất thích." Hôn khuôn mặt nhỏ nhắn của Thụy Ca một cái.

"Tỷ tỷ, Đào Đào cũng thông minh, hôn ta, ta cũng muốn tỷ tỷ thích à!"

"Tỷ tỷ cũng rất thích Đào Đào."

"Chụt " Cũng hôn Đào Đào một cái, "Đúng vậy, Đào Đào cũng rất thông minh, tỷ tỷ đều thích, đều là đệ đệ tốt của tỷ tỷ."

Đào Đào thích nhất Nhược Vi thân cận cùng hân, mỗi lần hôn hân, hân đều cười tí mắt, mà Thụy Ca lại có chút thẹn thùng, nhưng cũng thấy được là Thụy Ca cũng rất thích thân cận với mình, tuy rằng mỗi lần thoát nhìn đều có chút xấu hổ, nhưng vẫn nở nụ cười, phỏng chừng là không quen đi! Vậy phải tập cho hân thành thói quen đi, hắc hắc.

"Nhược Vi, có nhà không? Nhược Vi, Đào Đào, Thụy Ca."

"Giống như nghe được có người gọi chúng ta thì phải?" Nhược Vi nói.

Đứng lên, nhìn đến hình dáng bên ngoài giống như làm một phụ nhân, "Thụy Ca, đệ xem đó là ai tới nhà chúng ta."

"Tỷ tỷ, hình như là Lưu thẩm nhà Lý Tam thúc đó!"

"Luru thăm!" Ân, nhà bọn họ đối với nhà mình rất tốt.

"Là Luru thăm sao? Chúng con ở trong nhà đây" Vợ đi ra tiếp đón Luru thăm.

"Nhược Vi a, bọn Đào Đào cùng Thụy Ca đâu, ở nhà sao, ta đem qua cho các người một chút điểm tâm này, là ngày hôm qua đi thăm người thân mang về, liền mang qua cho các người một ít."

"Luru thăm, có chuyện gì sao, đã lâu rồi cũng không gặp mọi người, Đào Đào cùng Thụy Ca ở nhà! Cũng không cần phải mang điểm tâm đến đâu, để lại cho thăm ăn là được rồi, lại còn phải cực khổ mang qua cho nhà chúng con nữa, thật không biết làm sao để cảm tạ nhà thăm đây!"

"Nhược Vi a, vừa rồi ở trên đường ta nghe thấy người cùng đại thẩm nương của người cãi nhau, không có việc gì chứ, lần này bà ta không đánh người chứ! Mau để cho Luru thăm nhìn xem xem, không có bị thương đó chứ? Đào Đào cùng Thụy Ca vừa mới rồi có bị dọa sợ hay không, cái người thăm kia của người cũng thật là, suốt ngày cũng không biết tìm chút chính sự mà làm, chỉ biết cãi nhau."

"Đúng vậy a, mới vừa rồi con cùng đại thẩm nương có đánh một chút" Nhược Vi một mặt ngượng ngùng nhìn phụ nhân trước mắt.

"Uh! Đem đại thẩm nương người ra đánh một chút, đánh rất tốt."

Đột nhiên phản ứng lại, thấy bản thân quá mức kích động, sau đó liền một mặt xấu hổ nhìn Nhược Vi.

"Nhưng sẽ không đánh đến nỗi tìm đến các người đòi tiền thuốc men gì đó chứ, cái nhà mẹ đẻ của đại thẩm nương kia cũng không dễ chọc a, Nhược Vi tỷ đệ các người bình thường phải cẩn thận một chút đó." Luru thăm một mặt dè dặt cẩn trọng nói qua.

"Không có việc gì, nếu hôm nay không cùng bà ta âm ỉ một lần, bà lại cũng sẽ như thường mà tới tìm chúng ta gây phiền toái à, như vậy còn không bằng hiện tại đánh bà ta một chút hả giận, hôm nay thôn trưởng cũng đã nói, về sau có việc gì thì cứ tìm ông ấy, Luru thăm, thôn trưởng thật sự là người tốt! Con nghĩ về sau bà ta cũng không dám làm quá mức nữa đâu! Dù sao nếu làm vậy chính là không coi trọng lời nói của thôn trưởng rồi. Có một số người, mình càng nhường nhịn, thì người ta lại càng thấy mình dễ bị ức hiếp."

"Cũng đúng, về sau cẩn thận một chút là được, có việc gì thì tìm đến Luru thăm cùng Lý Tam thúc của người."

"Đào Đào, Thụy Ca, hôm nay chắc bị dọa sợ phải không, về sau thường xuyên đến chỗ Luru thăm gia chơi đi!"

"Dạ Luru thăm, Thụy Ca cùng đệ đệ cũng không bị dọa sợ, tỷ tỷ đã nói Thụy Ca cùng đệ đệ tránh ở trong phòng rồi." Còn chuyện ở phía sau vụng trộm nhìn nhìn cũng không nói ra, đó là bí mật.

"Uh, không bị dọa sợ là tốt rồi, Nhược Vi, nhà bên Luru thăm cũng không có gì hay này nọ, chỉ đem qua cho được các người một ít khoai lang, nhớ năm đó nếu không nhờ nhà người giúp đỡ ta cùng tam thúc người như vậy, hôm nay cũng sẽ không có ta cùng tam thúc người, nhưng ta cùng tam thúc người hiện tại cũng không giúp được các người cái gì nhiều lắm, Luru thăm thật vô dụng a!"

"Luru thăm, thăm đừng nói vậy, thăm cùng Lý Tam thúc đối với chúng con rất tốt, chúng con đều biết, cũng đừng nói vậy nữa, các người mỗi lần qua đây là đưa này đưa kia cho chúng con, còn muốn như thế nào nữa mới tính là tốt đối với chúng con chứ, cũng không cần nói như vậy nữa, bằng không chúng con ăn mấy cái gì đó mà thăm cho lại thật thấy trong lòng bất an, ngày sau con cùng hai cái đệ đệ nói không chừng còn phải lại phiền toái hai người đó, hai người cũng giống như thân nhân của chúng con vậy, cũng đừng làm cho xa lạ, chúng con cũng không muốn khách khí với Luru thăm người, người cũng đừng đem chính mình nhìn xem quá thấp, người giúp chúng con nhiều như vậy, ngày sau con cùng hai cái đệ đệ còn muốn hiếu thuận người cùng Lý Tam thúc nữa! Nên cũng đừng lại nói nói vậy."

"Ai, Nhược Vi con vừa nói như vậy, này trong lòng ta đã thấy thật thoải mái rồi. Tốt, về sau có việc cứ đến tìm Luru thăm cùng Lý Tam thúc người, không cần khách khí với chúng ta."

"Ai, Luru thăm, nhà thăm có dư thừa rau cải gì không? Chúng con hiện tại vẫn chưa trồng!"

"Rau cải a, có thì có, bất quá vẫn chưa lớn, chờ lớn rồi, Luru thăm lại nói cho người, người trước tiên cũng sửa soạn trồng một chút đi, nếu bạn không làm nổi, gọi bọn tam thúc người qua đây giúp người, năm rồi thời điểm cha mẹ người còn sống, cũng đâu cần các người vài đứa nhỏ đi làm việc này chứ, haizz!"

"Được, đến lúc đó thật muốn bạn không làm nổi con cũng không khách khí với Luru thăm rồi."

"Haizz! Như vậy là tốt rồi, có việc gì cứ tìm Luru thăm, đại sự Luru thăm không thể giúp, loại chuyện cần dùng sức lực thân thể này, nhà của ta cũng có vài cái đầu dùng được, vài người trong nhà đều làm được, đến lúc đó đều gọi tới giúp người."

"Dạ, con đây trước hết cảm ơn Luru thăm rồi."

Cứ như vậy cùng Luru thăm bàn đông bàn tây chuyện việc nhà, một ngày cũng đi qua như vậy, kế hoạch Nhược Vi tính toán đi xem xét tình thế ruộng đất cũng không thực hiện được, bất quá để ngày mai đi cũng không sao.

Com chiều đem khoai lang của Luru thăm lấy ra nấu ăn, sau khi ăn xong còn ăn một chút điểm tâm do Luru thăm mang đến, không thể nói là ăn rất ngon, bất quá đối với những người ở hiện tại đến com cũng ăn không đủ no thì mình giống như cũng không có tư cách gì đi đánh giá chuyện này, haizz! Xem ra

càng cần phải nỗ lực kiếm tiền mới được!

Điểm tâm thừa lại liền để lại cho Đào Đào cùng Thụy Ca ngày mai ăn, bọn họ rất ít có cơ hội được ăn cái này, bất quá Nhược Vi tin rằng giác mộng này không lâu sau sẽ thực hiện được, bản thân sẽ làm cho nó biến thành sự thật, nhìn bộ dáng hai đứa cẩn thận ăn điểm tâm, liền cảm thấy thật xót xa.

Tuy rằng hiện tại có không gian, nhưng những thứ gì đó bên trong cũng phải tìm một cơ hội thích hợp mới lấy ra được, có ăn cũng không thể lấy ra, thật sự là phiền toái, hai đệ đệ không được ăn, bản thân cũng không thể ăn, trong lòng thực rất khó chịu vì chuyện này, cho nên chỉ có thể thật nhanh tìm cơ hội kiếm tiền thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Chuẩn bị đào cổ đại món tiền đầu tiên

Mấy ngày nay bận rộn, cuối cùng đem chuyện đất đai trên căn bản giải quyết tốt, trong lúc cả nhà Lưu thăm bọn họ cũng tới đây hỗ trợ, bằng không cũng sẽ không sửa lại những đất phía đầu lại nhanh như vậy.

Phía đầu mảnh đất toàn bộ là các loại rau xanh, rau cải là Lưu thăm bọn họ giúp mình khắp nơi hỏi tới, còn giữ lại mấy mảnh nhỏ phía đầu không có trồng thứ gì, đây là Nhược Vi giữ lại dự phòng, cứ có cảm giác nên giữ lại có thể dùng tới, giác quan thứ sáu của mình luôn luôn linh nghiệm.

Rau cải vẫn là nhà Lưu thăm lấy ra nhiều nhất, bọn họ nhìn ta đem toàn bộ đất đều trồng rau, lương thực cái gì gì cũng không trồng, Nhược Vi nói cho bọn họ biết rau xanh này là dùng để bán lấy tiền lời, nói trồng lương thực tự mình một người cũng bận rộn không qua nổi, dù sao Nhược Vi cũng hoạch định xong, để cho bọn họ không cần lo lắng.

Nhưng bọn họ nghĩ chung quy vẫn là đứa bé a, không có kinh nghiệm, đất phía đầu không trồng lương thực thì làm sao có được ngày tháng tốt! Nghĩ tới về sau ngộ nhờ qua không nổi nữa, nhà mình sẽ giúp việc, cũng phải cho đứa bé thấy rõ ràng tình huống, bằng không cũng không tiện khuyên bảo! Nhược Vi nhìn ra được ý tứ trong con mắt của bọn họ, trong đầu hết sức cảm động, có lúc dưới tình huống này dù là thân cha mẹ cũng không thấy sẽ tùy mình "hồ đồ", bọn họ lại có thể như thế, về sau nhất định phải báo đáp cả nhà Lưu thăm bọn họ thật tốt.

Mấy ngày nay trong khi ở chung, nhìn ra được cả nhà Lưu thăm bọn họ đều là người đang hoàng thật thà, không có gì là loại người dối trá giao hoạt, về sau có thể yên tâm kết giao cùng với gia đình này, làm việc đều là người chịu ra sức lớn, trong nhà không có đồ gì mời cả nhà bọn họ ăn cơm, ngược lại bọn họ giúp một chút đã không tính còn thỉnh thoảng cảm ơn thứ đưa tới, người một nhà thực sự đều là người tốt, coi như về sau có tiền cũng quyết định sẽ không quên người một nhà này.

Sửa lại chuyện đất phía đầu, rốt cuộc có thể ổn định tâm thần lại để chuẩn bị kế hoạch kiếm tiền lâu dài của mình rồi.

Hiện tại phát hiện trong tay mình còn không có tiền vốn, cho nên phải làm cái gì mới có thể một vốn bốn lời đây? Dù sao bây giờ không khả năng mở tiệm gì, tính nghĩ thông suốt cũng không có tiền, hơn nữa người không có bối cảnh gì dưới tình trạng cái loại quan lại bao che cho nhau này, vẫn là không cần làm chuyện gì thu hút sự chú ý của người khác là tốt nhất.

Nhược Vi ở hiện đại chính là một người theo chủ nghĩa thích ăn ngon, chính mình muốn ăn gì đó đều là tự mình ra tay, sở dĩ phải làm rất nhiều món ăn, cái gì món cay Tứ Xuyên, món Hồ Nam cũng tính thông, cho nên ta nghĩ muốn thì vẫn là tự tay làm tốt hơn.

Vật liệu muốn ăn, mà bây giờ nhà mình có thể nói là một nghèo hai trắng, cái gì cũng đều không có, cho nên khởi bước cũng gian nan. Chỉ là không có gì có thể ngăn trở mình nhiệt tình kiếm tiền, đã thật lâu không biết vị thịt rồi, cần tiền một cách cấp bách, Nhược Vi muốn ăn thịt.....

"Tỷ tỷ, tỷ tỷ, ta cùng ca ca vừa mới thấy một nơi có thật nhiều nấm, tỷ tỷ mau ra đây nhìn, đột nhiên trong đầu giống như có cái gì đó chọt lóe lên, tỷ tỷ...."

Đúng, nấm, chính là nấm, Nhược Vi nhớ đã từng có người đầu bếp dùng nấm làm một món ăn mà lấy được giải thưởng lớn, phải nhớ thật tốt mới được.

Trong sân, Đào Đào cùng Thụy Ca trở về lấy nấm đặt ở bên trong giỏ trúc, rất to lại tươi mới, thoạt nhìn có vẻ cũng rất ngon.

"Tỷ tỷ, ta cùng ca ca mới còn thấy ở nơi đó có thật nhiều nấm, tỷ tỷ, chúng ta cùng đi hái nấm về đi đi! Tỷ tỷ ngày hôm qua làm súp nấm uống ngon thật, hôm nay làm tiếp cho Đào Đào ăn, có được hay không?"

Uh, Đào Đào cùng Thụy Ca thật có khả năng, mấy ngày nay bình thường Đào Đào cùng Thụy Ca cũng đi vùng phụ cận tìm một chút rau dại, nấm ... trở về, Nhược Vi có lúc cũng cùng đi, Nhược Vi phần lớn đi nhặt củi, Đào Đào cùng Thụy Ca bình thường đi theo Nhược Vi cùng đi.

Không cho bọn họ giúp một tay, dù sao vẫn là những đứa trẻ còn nhỏ, không đành lòng để bọn họ cả ngày lẫn đêm đều ở đây làm việc, đã cho bọn họ đi chơi, chỉ là hai huynh đệ cũng không chịu đi, một vẻ muốn đi theo phía sau Nhược Vi, Nhược Vi cũng không còn biện pháp, liền thỉnh thoảng giúp

Nhược Vi nhặt chút ít củi, cùng Nhược Vi trò chuyện ..., mỗi ngày đều rất vui vẻ, so sánh với thời điểm Vi vừa tới ngày càng tốt hơn nhiều, hai huynh đệ cũng sáng sủa rất nhiều, nhất là Thụy Ca, cũng có thể thảnh thơi cùng Nhược Vi ẩm ỹ một hồi, cuộc sống như thế rất có hi vọng !

Cầm lên sọt trúc nhỏ trong nhà, hướng nơi bọn Thụy Ca hái được nắm đi tới, tỷ đệ mấy người một đường đi một đường trò chuyện, một mảnh ẩm áp, làm cho người ta không đành lòng đánh vỡ.

Đi ra rất nhanh đám người Thụy Ca mới tới được nơi vừa rồi hái nấm, ai u, thật đúng là rất nhiều!

Nấm ở trong hoàn cảnh ẩm thấp tương đối nhiều, nơi này là một cái nương nhỏ, bên trong có chút cây cối rửa nát, đúng lúc là hoàn cảnh nấm thích.

Trong lòng suy nghĩ sau khi hái nấm trở về, một ít để phơi khô, phơi thành nấm khô, đến lúc đó vừa có một món ăn ngon, hiện tại trong đầu óc Nhược Vi tư liệu về nấm có thể nấu ăn càng ngày càng nhiều, lòng tin nhất thời thỏa mãn.

Nghĩ tới sẽ có rất nhiều tiên bay vào trong túi của mình, tâm tình vô cùng tốt.

Ngày mai chính là ngày trấn trên hợp chợ, ngày mai trở ra tìm một chút nấm tươi ngon, ngày mai đem đến Đại Từ Lâu bán, sau đó bán vài bài thuốc trong thức ăn cho quán rượu, cải thiện một chút cuộc sống trong nhà, đi tới nơi này lâu như vậy ta còn không có đi qua trấn trên đấy.

Nhanh chóng hái nấm về nhà, đem gốc rễ nấm xử lý xong, bỏ đất đi, thừa dịp thời gian vẫn còn sớm đem nấm đã thu thập xong rửa sạch sẽ rồi phơi tốt.

“Thụy ca, người mang theo Đào Đào đến nhà Lưu thăm hỏi bọn họ một chút ngày mai có đi trấn trên hợp chợ không, đem nấm còn dư lại trong giỏ trúc mang đến nhà Lưu thăm đi, đi nhanh về nhanh nhé!”

“Vâng, tỷ tỷ, chúng đệ rất nhanh sẽ trở về.”

“Ừm, đi đường cẩn thận.”

Thụy Ca lời kéo Đào Đào mang theo đồ đi đến nhà Lưu thăm

Nhược Vi tính toán sẽ đem rau trong mấy mảnh đất trong nhà đem ra, ngày mai đi trấn trên mua chút hạt giống trở về, gây giống vườn rau, muốn tìm hạt giống hiếm lạ đem về, muốn loại người khác cũng trồng không ra, dù sao như vậy vật hiếm có mới là quý.

Mà mình có phần không gian trợ giúp, chỉ cần có hạt giống, mình cũng có thể trồng ra, nước uống bên trong không gian có thể khiến tinh thần người ta tốt hơn, hơn nữa Nhược Vi phát hiện nước này lấy không bao giờ hết dùng không cạn, cho nên Nhược Vi không cần lo lắng ngày nào đó không có nước có thể dùng, còn có thể lãng phí dùng nước này tới trồng rau, nhất định sẽ so người khác tốt hơn, cũng so người khác ăn tốt hơn, như vậy Nhược Vi cũng không lo lắng ta trồng rau không bán ra được.

Bây giờ trong nhà nấu cơm cùng với nước uống bình thường đều là Nhược Vi từ trong không gian lấy ra, như vậy cho dù hiện tại dinh dưỡng còn theo không kịp, cũng không trở thành quá khó coi.

Cầm xẻng dọn dẹp trong sân mấy mảnh đất thật lâu không ai chăm sóc, cỏ tranh một đồng lớn, rễ cỏ rậm rạp đầy đất, một nhiệm vụ gian nan a, ta là ai, làm sao có thể bị một việc nhỏ như vậy gây khó khăn đánh bại rồi, vừa an ủi mình, vừa làm việc.

Không lâu, bọn Thụy Ca trở lại, cách rất xa liền nghe đến âm thanh của bọn hấn rồi.

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ, chúng đệ đã trở lại.”

“Ừm, mệt mỏi ư, trước nghỉ ngơi một chút” Thụy Ca công giỏ trúc trống không đi vừa đi vừa nhún nhảy, Đào Đào phía sau.

“Không mệt.” Thụy Ca không nhanh không chậm đi vào trong sân, Đào Đào đã sớm mang cái ghế ngồi nhỏ ngồi xuống, cũng đưa cho Thụy Ca một cái, ca ca ngồi, mặc dù mệt, nhưng vẫn rất hiểu chuyện, như vậy đệ đệ để cho mình thật lòng nghĩ thương đến trong lòng đi, có hai đệ đệ hiểu chuyện như vậy ở bên người, mỗi ngày cuộc sống đều là hạnh phúc.

“Tỷ tỷ, Lưu thăm bọn họ nói ngày mai đi trấn trên rồi, để cho chúng ta đến lúc đó chờ bọn họ, bọn họ tới gọi chúng ta, mọi người cùng nhau đi.” Thụy Ca ngồi trên băng ghế hướng về phía Nhược Vi nói.

“Tỷ tỷ, Đào Đào cũng muốn đi, tỷ tỷ mang Đào Đào đi có được hay không?”

Nhìn khuôn mặt khát vọng của Đào Đào đang nhìn mình, Nhược Vi thật đúng là không có ý định đem hai đứa để ở nhà, bọn hấn ở nhà mình không yên lòng, vẫn là khổ cực mang theo bên người thì tốt hơn.

“Uh, mang Đào Đào đi.”

“Nha, tỷ tỷ thật tốt.”

Nhìn trong mắt Thụy Ca chán nản, Thụy Ca sợ là mình muốn để hấn lại trong nhà, ai, đứa nhỏ này chính là quá hiểu chuyện.

“Thụy ca cũng đi.” Nhược Vi vừa nói, đáy mắt chán nản của Thụy Ca biến mất trong nháy mắt không còn bóng dáng, làm hại Nhược Vi cho là mình hoa

mắt, hai ánh mắt sáng lấp lánh.

“Đào Đào cùng Thụy Ca phải nghe lời của tỷ tỷ a, bằng không, tỷ tỷ cũng không mang bọn em đi.”

“Vâng, Đào Đào (Thụy Ca) sẽ nghe lời.”

Trong lòng Nhược Vi âm thầm nghĩ, thật ra thì ta sớm cũng biết các người sẽ nghe lời.

Thời gian ba chị em nhiệt liệt thảo luận từ từ trôi qua, chẳng mấy chốc phải đi trấn trên rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Đi trấn trên

Hôm nay rốt cuộc có thể đi trấn trên rồi, nói không kích động đó là gạt người, đối với chuyến đi hôm nay chính là mình mong đợi đã lâu.

Buổi sáng thật sớm, những gì cần mang đi thật sớm chuẩn bị xong, tùy tiện ăn chút gì, sẽ đem Đào Đào cùng Thụy Ca gọi rời giường, mặc vào y phục tốt còn sót lại trong nhà, cho bọn hắn mang theo mấy củ khoai lang đang còn nóng, mang ăn ở trên đường, hai huynh đệ cũng là lần đầu tiên đi trấn trên, đặc biệt kích động, hai con mắt cũng tỏa sáng lấp lánh.

Đem mấy nắm hái mấy ngày nay cũng hành trang chuẩn bị mang theo, nắm mới phơi còn chưa có khô hẳn, cho nên không có ý định mang đi, nếu như lần này có thể tìm tới quán rượu có thể hợp tác cũng không lo bán thế nào rồi.

Mấy chị em vừa thu dọn nhà trong chờ bọn Lưu thăm tới gọi, lại không ngừng được tâm tình cực kỳ kích động.

Dọn dẹp xong trong nhà, đợi thêm không tới nửa khắc đồng hồ, nhà Lưu thăm đã tới rồi.

“Nhược Vi, các người đã dậy sao!”

Chỉ nghe được Lưu thăm ở bên ngoài kêu cửa.

“Lưu thăm, mấy người chúng ta đã sớm rời giường thu thập xong, chờ các người đến đây, mau vào.”

Mở cửa phòng vừa nhìn, Lý Tam thúc cũng ở đây, nhìn dáng dấp hôm nay hai vợ chồng Lưu thăm cũng đi trấn trên !

“Lưu thăm, Lý Tam thúc.” Đào Đào cùng Thụy Ca cũng vội vàng đã chạy tới gọi người.

“Ai, Nhược Vi, mấy ngày đó Đào Đào cùng Thụy Ca nếu không sẽ đưa đến nhà ta đi đi, dù sao nhà ta có người, đừng để bọn nhỏ ở nhà một mình.”

“Lưu thăm, ta không để Đào Đào cùng Thụy Ca ở nhà đâu, ta đem bọn nhỏ cũng mang đi, để ở nhà không yên lòng !

“Cũng mang đi a! Vậy có thể được không? Đào Đào còn nhỏ như vậy, có đi được hay không đây?”

“Đi không được, đến lúc đó ta sẽ cố Đào Đào.” Lý Tam thúc ở một bên nói.

“Đào Đào có thể tự mình đi, không cần Lý Tam thúc cố, tỷ tỷ nói Đào Đào rất giỏi giang.” Đào Đào ở một bên kêu ngạo mà nói, thật làm cho người buồn cười.

“Được, được, được, Đào Đào rất tài giỏi.” Lưu thăm cũng không nhịn được cười.

Sau khi chuẩn bị thỏa đáng, đóng cửa khóa kỹ lại, mặc dù trong nhà không có thứ gì đáng giá, nhưng cũng làm mình yên tâm, ngộ nhờ có người đầu óc không bình thường cũng nói không chừng! Hay vẫn là dùng lấy phòng ngừa vạn nhất thì tốt hơn.

Mấy ngày nay có hái thật nhiều nấm, Nhược Vi đem một nửa phơi thành nấm khô, còn dư lại một nửa tính toán hôm nay cầm đi bán bớt.

Còn dư lại ít nấm còn tươi mới để đầy hai giỏ trúc, vốn là Nhược Vi còn đang suy nghĩ thế nào đem đi, Lý Tam thúc đã nói cầm giúp mình, nếu như không có Lưu thăm trợ giúp bọn hắn thật đúng là phiền toái đầu rồi, người một nhà Lưu thăm thật tốt, về sau có cơ hội kiếm tiền nhất định phải mang theo cả nhà bọn họ.

Trên lưng giỏ trúc, mang theo hai người đệ đệ cùng Lưu thăm bọn họ đi ở trên đường lên trấn trên, Nhược Vi còn chưa có đi qua, nhận không ra đường

rồi, phải nhớ thật tốt, chỉ là một đường đi tới, đi vẫn là một con đường, không có đường giao phân nhánh gì, cho nên rất dễ nhớ, lần sau muốn đi trên cũng không nhất định phải cùng người đi, chính mình tự đi cũng là có thể, cần thận một chút là được.

Đọc theo đường đi, Đào Đào cùng Thụy Ca lặng lẽ trò chuyện, thỉnh thoảng hỏi người mấy vấn đề, thỉnh thoảng cũng sẽ đụng phải mấy người đi đường, có Lưu thăm bọn họ biết, cũng có không biết, biết gật đầu nhẹ, lên tiếng chào hỏi, không nhận biết thì ai đi đường này.

“Lưu thăm, các người hôm nay đi trên làm chuyện gì a! Lúc nào thì trở lại, chúng ta đồng thời trở về thôi!”

“Đi trên mua chút gia vị, đương nhiên là muốn chờ các người cùng nhau về, ta không muốn đem người vứt bỏ.”

“Được, vậy Lưu thăm đến lúc đó chúng ta hẹn địa phương sẽ ở đó chờ chứ, vào trong trấn liền tách ra đi làm chuyện của mình, không cần lo lắng cho bọn ta, ban ngày ban mặt, chị em chúng ta cần thận chút sẽ không xảy ra chuyện gì.”

“Vậy cũng được, mang theo đệ đệ phải cẩn thận một chút, chớ đi chọc những người có tiền kia, trấn trên có một quán trà, đến lúc đó ta và Tam thúc người sẽ ở đó chờ các người, các người cũng không phải vội, nếu như các người sớm làm xong chuyện cũng ở đây chờ chúng ta là tốt, chúng ta thường ngày cũng ở đây nghỉ chân một chút, người không phải uống trà, lão bản cũng sẽ không đuổi các người, ông chủ quán trà này tốt vô cùng.”

“Vậy thì tốt, như vậy ta sẽ không cần phải gấp gáp rồi.”

Đi đại khái nhiều hơn một canh giờ một chút, vốn nếu là chính bọn Lưu thăm hẳn đi, nhất định không cần một canh giờ.

Lần đầu tiên đi xa nhà, sức của đôi bàn chân không tốt, mà Đào Đào quả nhiên không cho người ta công, một đường đều vô cùng cao hứng, Thụy Ca xem ra cũng rất có tinh thần, thật làm cho ta muốn khóc, mình với đứa trẻ ba tuổi cũng không sánh bằng, khóc không ra nước mắt a!

Vào trong trấn cùng bọn Lưu thăm liền mỗi người đi một ngã, các việc có liên quan, đến lúc đó cùng nhau trở về thì được rồi. Mà Nhược Vi cũng đi bắt đầu kế hoạch kiếm tiền lâu dài của mình rồi.

Hỏi người khắp nơi, cho ra một kết luận như vậy, trấn trên có mấy quán rượu, có hai quán rượu có thể cùng so sánh, theo thứ tự là Túy Tiên lâu cùng Tụ Long trai.

Có câu nói đồng hành là oan gia, hai quán rượu cũng đồng dạng là như vậy, mà mình đâu rồi, nhất định sẽ tìm quán rượu lớn nhất làm đối tượng hợp tác, cho nên ở dưới cùng một điều kiện, dĩ nhiên sẽ phải đi làm việc ngay thẳng, đối nhân xử thế cũng là quán rượu ngon nhất sao!

Hỏi thăm được Túy Tiên lâu khắp mọi mặt cũng so Tụ Long trai tốt hơn chút, chuyện quan trọng nhất nghe nói Tụ Long trai có lúc ý thể khi dễ dân chúng, mà Túy Tiên lâu thường xuyên sẽ đem cơm và món ăn còn sót lại đưa cho ăn xin, Tụ Long trai là tình nguyện cho chó ăn hết cũng không nguyện ý cho những tên ăn xin kia, cho nên danh tiếng không tốt lắm.

Nếu mục tiêu đã xác định, mang theo hai Tiểu Bao Tử hướng Túy Tiên lâu đi tới.

Chẳng mấy chốc liền đi tìm, bởi vì ở trong trấn này, trên căn bản không ai không biết Túy Tiên lâu ở đâu, cho nên vừa hỏi đã biết.

Xem từ bên ngoài thoát nhìn Túy Tiên lâu xây vẫn còn khí thế lớn, tuyệt không tầm thường, nhìn dáng dấp Túy Tiên lâu này, Ông Trùm giấu mặt còn rất có phẩm vị.

Trên đường người đến người đi, lục tục có người ra vào Túy Tiên lâu, tinh thần thư thái rồi, lấy dũng khí mang theo hai Tiểu Bao Tử đi vào Túy Tiên lâu.

Tiểu nhị nhìn thấy người đi tới không có gì tiền, nhưng vẫn hoàn thành trách nhiệm tiến lên đây chào hỏi.

“Khách quan, cần gì không?”

“Ta không phải tới dùng cơm, là tìm trường quầy các người làm ăn, có thể hay không làm phiền người giúp ta đi hỏi một chút.” Thấy trên quầy không ai ở đây, không thể làm gì khác hơn là tìm tiểu nhị hỗ trợ.

“Vậy...” Tiểu nhị chần chờ một chút, nhớ tới chường quầy bình thường dạy mấy cái kia, sẽ đối người tới hòa khí nha, không nên nhìn người mặc không tốt cũng không cho đi vào đợi chút, hơn nữa tiểu cô nương này xem ra tuổi còn nhỏ, nhưng lại cùng mấy thôn cô bình thường thấy không quá giống, đến ngược lại có khí chất như đại gia tiểu thư, hẳn cũng không gây khó dễ, cho nên hẳn nghĩ hay là đi hỏi một chút, ngộ nhỡ gây phiền toái gì sẽ không tốt.

“Vậy cũng tốt, khách quan trước tìm vị trí ngồi một chút, ta sẽ đi tìm chường quầy.”

“Cái kia liền gây phiền toái Tiểu nhị ca rồi”.

Lôi kéo hai Tiểu Bao Tử tìm chỗ vắng vẻ ngồi xuống nghỉ ngơi một chút, ai biết chường quầy kia lúc nào thì mới đến.

Nghe trong đại sảnh thỉnh thoảng truyền tới mùi vị của thức ăn, hai Tiểu Bao Tử nuốt nước miếng, bọn họ còn chưa có ăn qua đồ ăn ngon như vậy, nhưng cũng không hỏi Nhược Vi muốn ăn thứ gì đó, thật quá hiểu chuyện, cũng ngồi đằng hoàng ở đó.

“Đội lát nữa tỷ tỷ kiếm tiền cho Đào Đào cùng Thụy Ca mua ăn, hiện tại chúng ta hãy đợi lát nữa có được hay không.”

“Vâng, chúng đệ nghe tỷ tỷ.” Hai huynh đệ hiểu chuyện ngồi ở đó.

Không đợi bao lâu, tiểu nhị đã tới rồi, thật đúng là khiến người ngoài ý.

“Khách quan, chường quầy xin ngài đi lên lầu hai, mời đi theo ta.”

Lấy được đồ mang theo hai người đệ đệ, theo tiểu nhị đi lên lầu hai. Thật không nghĩ tới chường quầy này lại nhanh như vậy gặp mặt mình, Nhược Vi càng không có nghĩ tới chính là gặp mặt nàng là Ông Trùm giấu mặt của quán rượu Hiên Viên Hạo, hôm nay vừa vặn Ông Trùm giấu mặt Hiên Viên Hạo tới tra xét quán rượu, vừa đúng tiểu nhị chạy đi cùng chường quầy nói, có một tiểu cô nương mang theo hai người đệ đệ muốn cùng chường quầy làm ăn, Hiên Viên Hạo cảm giác có được thú vị, đề cho tiểu nhị đem họ mời lên.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Nói chuyện làm ăn

Đi tới trước một cái cửa phòng, cóc cóc cóc, tiểu nhị gõ cửa phòng một cái: “Chường quầy, tiểu nhân dẫn người tới rồi.”

“Vào đi.”

Thật ra thì đáng thương tiểu nhị mới tới không bao lâu, hẳn không biết bên trong đang ngồi một người khác là chủ nhân chân chính, tiếc rồi.

Mở cửa đi vào, nhìn thấy bên trong có hai người, một người trung niên, và một người thiếu niên khoảng mười bốn tuổi, chẳng lẽ vận số tốt như vậy, gặp gỡ ông chủ chân chính đi!

Cùng lúc Nhược Vi quan sát bọn họ, đối phương cũng ở đây quan sát mấy người các nàng, thấy Nhược Vi bọn họ mặc dù mặc chưa ra hình dáng gì, nhưng xem ra cũng không tự ti, lúc này chường quầy cùng Hiên Viên Hạo ngược lại đối với cô gái nhỏ này càng cảm thấy hứng thú hơn.

“Tiểu cô nương, là cô nói muốn cùng quán rượu chúng ta làm ăn, muốn hỏi tiểu cô nương muốn cùng chúng ta buôn bán cái gì đây?” Chường quầy không nhanh không chậm mở miệng, thiếu niên mặc áo trắng kia ở một bên im lặng không lên tiếng.

“Ta sẽ có mấy vị thuốc muốn bán cho các ngươi, ngoài ra ta muốn bán mấy món ăn của mình cho quán rượu các ngươi.”

“A, rau vị thuốc, không biết là rau vị thuốc gì, cô nương muốn giá cả như thế nào?”

“Giá tiền bao nhiêu trước hết không nói, cái này ta nói cao các ngươi chỉ sợ cũng không muốn, nói quá thấp ta cũng không muốn vậy, cho nên ta muốn chường quầy có thể hay không mượn phòng bếp dùng một chút, ta có thể làm thức ăn ra ngoài cho các ngươi ném thử một chút, nguyên liệu nấu ăn ta cũng mang đến, chỉ cần dùng chút giá vị của các ngươi là được, như vậy tất cả mọi người không thiệt thòi không phải sao?”

Chường quầy lặng lẽ liếc nhìn thiếu niên đang ngồi, chỉ thấy hắn nhỏ nhẹ gật đầu một cái.

“Vậy được, liền đem phòng bếp cho cô nương mượn dùng một chút.”

“Vậy làm phiền chường quầy tìm một chỗ đem hai người đệ đệ của ta dàn xếp một chút, ta sẽ rất nhanh.”

“Việc rất nhỏ, cô nương đi làm món ăn là tốt rồi.”

“Thiếu gia, ngài cảm thấy cô gái nhỏ kia thật có thể làm ra những đồ ăn như vật được sao? Nếu như có thể làm ra thức ăn ngon đẳng cấp, nói như vậy Tỷ Tiên lâu chúng ta lại có một món ăn có thể phát triển, còn có thể áp Tụ Long trai một đầu.”

“Ta xem tiểu cô nương này cũng rất có lòng tin, chúng ta sẽ chờ đi! Nói không chừng đâu!”

“Để người ta đưa đệ đệ của cô gái nhỏ kia chút điểm tâm đi!”

Vừa theo tiểu nhị đi xuống phòng bếp lầu một, đầu bếp bên trong thấy một cô gái nhỏ mặc rách rưới đi vào phòng bếp cũng thật không vui, nhưng nghe đến là chường quầy sai đưa tới cũng không tiện nói gì, ở một bên mắt hừng hừng.

Mang tới nắm đã xử lý tốt, những đầu bếp kia vừa nhìn là nắm, lập tức cũng khinh bỉ nhìn cô gái nhỏ trước mắt này không biết trời cao đất rộng, nắm có thể làm ra nổi món ăn gì, bình thường mọi người làm đến làm đi đều làm ra mấy thứ, nấu nước canh gì, cô gái nhỏ này có thể làm so với mình cũng tốt, không thể nào, mình cũng là người làm món ăn mấy chục năm, làm sao có thể bị một cô gái nhỏ này làm hạ thấp đi, đều ở một bên đây chờ chế giễu.

Nhược Vi cũng không để ý tới những người nhăm chán kia, không nhanh không chậm làm chuyện của mình, nằng tính toán làm rau hẹ thịt băm xào nấm, rau hẹ trong quán rượu nhất định là có, thịt cũng phải có, làm tiếp canh nấm trứng, cái này làm rất đơn giản, nhưng uống rất ngon, đối với thân thể người cũng có chỗ tốt, làm tiếp canh nấm xào Gà phiến, trước cứ như vậy, cách làm rất nhiều, nhưng sợ không tìm được nguyên liệu, cho nên trước hết làm ba món này, mặt khác cũng chăm chú đến, bản thân mình cũng tìm kiếm sự hợp tác lâu dài.

Những đám đầu bếp kia thấy bọn họ muốn nhìn chuyện cười ở cô gái nhỏ đều đầu vào đấy nhóm lửa nấu ăn, rất nhanh, ba món ăn bọn họ chưa từng thấy qua vừa ra đời, màu sắc hương vị đều đủ, thoát nhìn làm cho người ta thèm nhỏ dãi. Ai! Đáng tiếc bọn họ đều nhìn lầm, cũng từ từ hối hận đi.

“Tiểu nhị đem món ăn sắp xếp tốt cùng Nhược Vi đưa đến trên lầu đi.” Tiểu nhị ở trong lòng nói thầm, cô gái nhỏ này cũng quá có khả năng rồi.

Gõ cửa đi vào, chương quầy thấy món ăn cũng làm xong, xin nếm thử một chút, thấy Hiên Viên Hạo một bên: “Vị công tử này có muốn hay không nếm thử một chút?”

Hiên Viên Hạo thấy Nhược Vi thế nhưng chủ động nói chuyện với hắn, thế nhưng cảm thấy rất có ý tứ, lần đầu tiên có cái loại cảm giác này!

“Tốt, vậy thì phiền toái cô nương rồi.”

Chương quầy cũng nếm nếm ba món ăn, nếm mỗi một món ăn mắt cũng không cảm được tỏa sáng, nghĩ thầm hôm nay vận khí thật tốt, quán rượu sợ là đào được bảo vật, đợi phải vì cô gái nhỏ này nói vài lời hữu ích cùng thiếu gia.

Thấy bộ dáng chương quầy, Nhược Vi cũng biết mình thành công, Hiên Viên Hạo cũng tương tự thấy được dáng vẻ chương quầy, trong lòng biết sợ là thức ăn của cô gái nhỏ này làm thật sự không tệ, cầm lên chiếc đĩa của mình nếm món xào Gà phiến, thịt gà thơm mát, nấm nhẹ nhàng khoan khoái mà sẽ không quá nhũn, lần nữa nếm thử một chút hai món ăn khác, mỗi món ăn cũng so với năm làm món ăn trước kia ăn ngon hơn, đây quả thật là có thể làm món ăn mới đưa ra quán rượu.

“Cô nương thức ăn này đúng là làm không tệ, không biết thức ăn này của cô nương có tên gọi.”

“Có tên đồ ăn, món ăn thứ nhất là rau hẹ thịt băm xào nấm, món ăn thứ hai là canh nấm nấu trứng, món thứ ba là nấm xào Gà phiến, không biết chương quầy cảm thấy chỉ bằng những thức ăn này có thể hay không cùng quán rượu hợp tác.”

Nhược Vi chăm chú nhìn chương quầy, cho dù trong lòng cảm thấy người thiếu niên kia mới phải Ông Trùm giấu mặt, nhưng người ta không nói ra mình cũng không tự mình đa tình không phải sao!

Hiên Viên Hạo đứng lên: “Cô nương, thật ra thì quán rượu này là nhà ta mở, tại hạ Hiên Viên Hạo.”

“Gặp qua Hiên Viên công tử, ta họ Liễu.” Nhược Vi cũng không còn nhiều thiết tha trả lời.

“A, nếu là như vậy, không biết đối với mấy món ăn này, Hiên Viên công tử có ý kiến gì!”

Thấy Nhược Vi đối với tin tức Hiên Viên hạo là Ông Trùm giấu mặt của quán rượu tuyệt không kinh ngạc, nghĩ thầm cô gái nhỏ này chẳng lẽ đã sớm đoán được, vậy thật là rất thông minh.

“Liệu cô nương làm món ăn tất nhiên thật tốt, không biết Liễu cô nương muốn giá thế nào.”

“Nói thật đi! Cái này ta thật đúng là không có kinh nghiệm, công tử nhìn thích hợp cho là được, ta cũng sẽ làm rất nhiều món ăn, nếu là hợp tác vui vẻ, nói không chừng lần sau còn có cơ hội hợp tác lâu dài.” Đây coi như là uy hiếp đi! (ngươi phải là để cho ta mất hứng, ta lần sau tìm nhà khác đi).

Gương mặt tuần tú của Hiên Viên Hạo dờ khóc dờ cười, ngươi lại không nói, còn phải uy hiếp người, cô gái nhỏ thật là thú vị.

“Vậy ta xem cứ như vậy đi, một món ăn phương thuốc năm mươi lượng, tổng cộng cho cô nương 150 lượng, được không? Chỉ là về sau cô nương muốn bán rau vị thuốc phải bán cho quán rượu chúng ta, mặt khác cô nương hôm nay mang tới năm tổng cộng 30 cân, chúng ta mỗi cân cho ngươi bốn đồng tiền, cái giá này đã là cho cô nương giá cao nhất, tổng cộng 120 đồng.”

Nhược Vi tính toán một chút, cái giá này không tệ, về phần về sau món ăn phương thuốc phải bán cho quán rượu bọn họ, đây là mình đã sớm tính toán tốt, cũng không mất mát gì.

“Được, chỉ là về sau rau trong nhà của ta quán rượu các ngươi phải mua, chỉ là các ngươi yên tâm, sẽ không để cho các ngươi thua thiệt, ta trồng rau bảo đảm so nhà người ta thì tốt hơn.” Nhược Vi đọc miệng, chương quầy cầm bút ký hạ thực đơn.

Hiên Viên hạo nghĩ thầm cô gái nhỏ này thật đúng là tự tin, dù sao quán rượu cũng cần mua thức ăn, nhận lấy cũng không có quan hệ gì, còn có thể thường liên lạc, không tồi.

“Có thể, cô nương bán rau, chúng ta cũng tiếp nhận.”

“Vậy được, xin chương quầy đem cho ta tiền bạc tất cả đều đổi thành bạc vụn cho ta, năm mươi lượng bạc vụn, một trăm lượng thì cho ta thối bạc, phiền toái chương quầy rồi.”

Chương quầy cùng Hiên Viên Hạo thấy cô gái nhỏ này nghĩ chu đáo như vậy, cũng cảm thấy cô gái nhỏ này rất có ý tứ.

Một lát, chường quầy chuẩn bị bạc cũng lấy ra rồi, Nhược Vi đem bạc cất xong chuẩn bị đi trên đường mua đồ: “Chường quầy, xin hỏi đệ đệ ta, bọn họ ở chỗ nào, ta liền cáo từ trước!”

“Lệnh đệ ở trong một căn phòng khác, ta để cho người ta dẫn người đi tìm, Liễu cô nương đi thông thả.”

Cùng tiểu nhị đi đón Đào Đào cùng Thụy Ca, tâm tình vô cùng tốt, hiện tại rốt cuộc không cần lo lắng không có tiền có thể dung. “Cô nương, lệnh đệ đang ở bên trong, ta liền gấp đi trước, cô nương từ từ đi.”

“Được, cảm ơn Tiểu nhị ca.”

Mở cửa phòng, thấy Đào Đào cùng Thụy Ca đang ăn điểm tâm

Đào Đào cùng Thụy Ca thấy tỷ tỷ tới, rất vui mừng đứng lên: “Tỷ tỷ, nơi này điểm tâm ăn thật ngon a, Đào Đào cùng ca giữ lại điểm tâm cho tỷ, tỷ tỷ mau tới ăn!”

Nhược Vi cầm một điểm tâm ăn, thật là khá, nghĩ thầm hai người kia còn rất biết điều, biết lấy chút điểm tâm đưa tới, nếu là Hiên Viên Hạo bọn họ biết sợ là lại muốn dờ khóc dờ cười. Thuận tiện đem một trăm lượng lạng lễ bỏ vào bên trong không gian, như vậy để ai cũng không thể trộm được, bạc vụn cũng thu một phần đi vào, cái gọi là tiền tài không để ra ngoài.

“Đào Đào, Thụy Ca, chúng ta đi bên ngoài mua đồ đi, tỷ tỷ mua cho các người, đi, cầm giỏ trúc, ra khỏi quán rượu.”

Hiện tại tâm tình một mảnh thật tốt, cảm giác có tiền thật không tệ.

“Đào Đào, Thụy Ca, muốn mua cái gì, nói cho tỷ tỷ, hôm nay tỷ tỷ tất cả đều mua cho các người.”

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ, Đào Đào muốn ăn kẹo hồ lô, tỷ tỷ tốt thì mua kẹo hồ lô cho Đào Đào, Thụy Ca cũng ăn, đi, mang bọn người mua kẹo hồ lô đi.”

Dọc theo đường đi, tỷ đệ ba người cũng thật vui mừng, sau khi mua mút quả, ngẫm lại muốn mua những thứ này nọ, phải nhanh lên một chút, để Lưu thẩm bọn họ đợi quá lâu cũng không hay.

Đi cửa hàng mua một chút gia vị, trong nhà những thứ đồ này căn bản cũng không có, nhìn quần áo mình cùng hai Tiểu Bao Tử mặc trên người, quần áo cũng phải mua, đi hiệu may một người mua hai bộ quần áo mới, mua vài thớt vải vóc nữa, Đào Đào cùng Thụy Ca nhìn tỷ tỷ mua cho mình quần áo mới, vui vẻ cực kỳ, rốt cuộc có quần áo mới mặc rồi.

Lục tục mua một chút những gì trong nhà thiếu, bên trong giỏ trúc cũng chứa không nổi, trong tay mỗi người cũng cầm đồ, nghĩ thầm sợ rằng hôm nay trở về phải mệt mỏi gần chết rồi, vốn là có thể đáp xe bò trở về được, nhưng Nhược Vi nghĩ, nếu là những người nhiều chuyện kia nhìn đến ta hôm nay mua nhiều đồ như vậy, lại được không được, vẫn là đi bộ tốt hơn.

Đem đồ vật cần thiết cũng mua xong rồi, lương thực cũng mua chút, còn mua lòng heo, xương đầu heo, những thứ này đều tốt tiện nghi ở chỗ này, mua chút thịt, quá lâu chưa từng ăn thịt.

Mua xong đồ vật cần thiết, nhanh đi quán trà tìm Lưu thẩm bọn họ, đến đó quả nhiên Lưu thẩm cùng Lý Tam thúc đã ở đó chờ chúng ta rồi.

Lưu thẩm mắt tinh, rất nhanh sẽ thấy được chúng ta: “A, Nhược Vi, người hôm nay mua rất nhiều thứ, còn mua vải, sẽ không đem tiền cũng xài hết đi?”

“Lưu thẩm, ta đem nắm bán cho Đại Tửu Lâu rồi, lại bán cá món ăn phương thuốc cho bọn hần, cho nên kiếm ít tiền, cho nên còn gì nữa không, trong nhà thứ gì cũng không có, không mua không được a!”

Lưu thẩm suy nghĩ một chút cũng thấy có lý: “Vậy người phải cẩn thận một chút, đừng làm cho bọn đại bá của người biết, bằng không lại được gây phiền phức cho các người rồi.”

“Vâng, ta hiểu biết rõ Lưu thẩm, thật là quá làm phiền các người rồi.”

“Nói lời gì không đầu rồi, đứa nhỏ này.” Nhược Vi biết cảm ơn, hai vợ chồng Lưu thẩm trong lòng chung quy vẫn là vui vẻ, nếu là ai giúp người người mỗi lần cũng một bộ dáng vẻ, về sau ai còn biết giúp người, cho nên miệng nói ngọt chút chút cũng không sai.

“Vậy chúng ta cũng sớm đi về đi! Đào Đào còn có thể đi không, có muốn công hay không?”

Đào Đào lập tức liền đứng ra mà nói: “Đào Đào có thể đi được, Lưu thẩm.”

Thấy dáng vẻ nghiêm túc này của Đào Đào, liền tùy hần rồi, ngộ nhớ đến lúc không đi được lại nói, trong tay Thụy Ca cũng cầm ít đồ, không để cho cảm vẫn cứ muốn cầm, đây là lo lắng cho mình vắc không nổi rồi, thật là thân thiết.

Mấy người một đường trò chuyện, không sai biệt lắm đi một canh giờ, so buổi sáng chậm hơn, nhưng mà đây chỉ là hướng trở về thật cũng không gấp.

Đến lối rẽ, liền cùng Lưu thẩm bọn họ tách ra đi, bọn họ ở bên kia, nhà Nhược Vi ở tại dưới chân núi, tách ra đi nha.

Về đến nhà, Đào Đào một đường đều là tự mình đi về tới, Nhược Vi cũng mau muốn sùng bái hẳn, rất có thể đi, Thụy Ca cũng không kém, còn bản thân mình... mất mặt...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Học may vá

Vừa về đến nhà nghỉ ngơi, Tiểu Đào cùng Thụy ca chân chạy loạn, thân lão đảo. Tiểu Đào chạy nhanh đến đĩa thịt, hai mắt tỏa sáng “Tỷ tỷ, tiểu Đào muốn ăn thịt. Tối nay, tỷ tỷ là thịt kho nha.” Không chỉ Tiểu Đào, mà ngay cả Thụy ca cũng đem khát vọng hiện lên trên mặt nhìn về Nhược Vi. Thật dễ thương a.

“Ừ, buổi tối, tỷ tỷ sẽ làm thịt kho cho Tiểu Đào cùng Thụy ca ăn.”

“Tỷ tỷ cũng ăn nữa, phải không?” Đào Đào chạy lại ôm cánh tay của Nhược Vi mà lắc lắc.

“Àn, tỷ tỷ cũng ăn.” Thụy ca ca cũng nói thêm vào, vẻ mặt rất nghiêm túc.

Nhược Vi sắp bị hôn mê rồi, làm sao có thể không ăn đây! Nhưng phần tâm ý này của các đệ đệ, làm cho Nhược Hi rất cảm động, mũi có chút cay cay.

“Tiểu Đào và Thụy ca đừng ra ngoài chơi nữa nha. Hôm nay cũng mệt rồi, ở nhà nghỉ ngơi đi. À, cùng tỷ tỷ bồi chuyện một chút được không?”

“Àn, Đào Đào sẽ không đi. Đào Đào sẽ bồi tỷ tỷ.”

“Thụy ca sẽ giúp tỷ tỷ thổi lửa nấu cơm.” Thụy ca hiểu chuyện nói.

“Àn, Thụy ca và tiểu Đào thật ngoan. Tỷ tỷ thật yêu hai đệ, đây, lại đây tỷ tỷ hôn cái nào.” Nói xong, Nhược Vi cúi xuống hôn hai hảo đệ đệ của mình “Đi, mang đồ xuống bếp thôi. Chúng ta hãy cùng làm cơm tối nào, tỷ tỷ sẽ làm đồ ăn thật ngon cho tiểu Đào và Thụy ca ăn. Sau đó tắm nước nóng, mai chúng ta sẽ mặc đồ mới.”

Vừa nghe ngày mai có thể mặc đồ mới, cả tiểu đào và thụy ca vô cùng hưng phấn mang sọt đồ ăn trước mặt đi.

Đem tất cả đồ ăn trong sọt ra, rồi phân một số thứ chưa dùng vào tủ để tránh bị chuột ăn lên. Để thêm an toàn, Nhược Hi muốn đem một số con gà trong nhà đem bán, mua lại một chú chó để giữ nhà, như vậy nàng mới có thể an tâm.

Sau khi đem mấy gia vị nấu bếp dọn vào trong phòng bếp, Nhược Vi đem thịt heo bỏ vào nước, xương đầu heo thì để trên bàn. Toàn bộ đồ tốt trong đây đều bị những người bà con kia lấy hết, bây giờ chỉ còn lại mỗi cái bàn cùng vài cái nồi cũ mà thôi.

Còn phải mình từ từ mua đồ, chờ kiếm lại ít tiền liền xây cá phòng ở mới, cái nhà này thoát nhìn là không an toàn, đến lúc đó mình về bản thiết kế, đem phòng ốc thành lập xong được, làm một chút gia cụ, như vậy thì có cảm giác gia đình rồi, có phòng ốc của mình mới có lòng trung thành, đến lúc đó mua nữa vài mẫu, từ từ dựng gia nghiệp, cho hai người đệ đệ một hảo lộ.

Đem xương heo đầu cầm đi rửa sạch được, Nhược Vi nghĩ thầm trước tiên đem xương heo đi nấu, hơn nữa bên trong không gian sôi nước, đến lúc đó thì có canh xương ngon ngọt có thể uống. Ở hiện đại, ta đây thích nhất xương heo hầm cách thủy, hơn nữa canh xương còn đối với thân thể rất tốt, về sau có cơ hội muốn ngày ngày hầm cách thủy canh xương uống..., canh xương bên trong giàu có phong phú giao nguyên lòng trắng trứng, còn có thể xúc tiến xương cốt của thanh thiếu niên phát triển, bổ sung nhiều canxi. Ông lão uống còn có thể chậm lão hóa. Ở thời đại này, con người thật ngốc, có thứ tốt như vậy mà không biết hưởng thụ, thật tiện nghi cho mình a.

Hiện tại, Đào Đào và Thụy ca đang ở tuổi phát triển, cho nên uống canh xương là tốt nhất. À, còn quên mình cũng ở giai đoạn phát triển thân thể. Haiz, ai biểu mình là linh hồn ba mươi tuổi, mà quên đi tuổi thật của thân thể này.

Đem xương đã rửa sạch lên thớt gỗ, những khối xương còn dính chút thịt được Nhược Vi chặt ra từng khúc nhỏ bỏ vào nồi, sau đó thêm một chút nước. Bên cạnh, Thụy ca chuẩn bị thổi lửa.

“Thụy ca, đợi tỷ tỷ nhóm lửa lên, ngươi liền cùng đệ đệ nhìn lửa là tốt, tỷ tỷ phải đi rửa thịt đây.”

“Không cần, tỷ tỷ, Thụy ca sẽ nhóm được mà. Tỷ tỷ đi rửa thịt đi! Mà món heo xuống nước rất khó ăn nga, sao tỷ tỷ lại làm?”(Linh: ‘heo xuống nước’ là món canh xương hầm á, ở thời đại này không có ai ăn nên >.

“Sẽ không đâu, tỷ tỷ làm heo xuống nước ăn rất ngon đấy, đến lúc đó bảo đảm ngươi ăn còn muốn ăn thêm.” Ta hả hê cười, ta làm heo xuống nước khẳng định ăn ngon rồi, chủ yếu là những thứ kia làm khó ăn là do người của ở đây không biết xử lý nha, này cũng không nên trách ta à! Hắc hắc.....

Trong phòng bếp truyền đến tiếng cười đùa của Đào Đào và Thụy Ca. Cuộc sống như vậy thật tốt, dù có khổ cũng chẳng sao. Chỉ cần người nhà ở cùng một chỗ thì không có gì đáng sợ. Khoe miệng giương nhẹ, Nhựt Vi dùng tốc độ nhanh nhất xử lý chỗ thịt heo, rồi thêm một chút gia vị vào, lại tăng thêm một chút dầu và muối cùng nhau xoa lên một khúc ruột già, làm nó thay đổi chút màu sắc, như vậy ruột già sẽ không còn hôi nữa.

Rửa xong ruột heo già, Nhựt Vi cầm vào bếp, canh xương đã tỏa ra một mùi hương, khiến cho nàng nghĩ mà không nhận được, còn Đào Đào và Thụy Ca thì nuốt nước miếng ừng ực. Xi, thật không thể nào nhận được cười được, hình ảnh này thật khá lâu rồi mới thấy lại, khiến cho lòng thật khó chịu, ta quyết định, chỉ cần ta còn là Nhựt Vi một ngày, ta sẽ không để hai đứa em mình chịu đói chịu lạnh được.

“Tỷ tỷ.” Đào Đào nhìn ta cười, cho là ta đang cười bọn hắn, còn cùng ta tổ lên, âm thanh mềm nhũn, khiến ta không thể chịu nổi a! Thụy ca gương mặt cũng hồng hồng đỏ đỏ.

“Tốt lắm, đợi thêm sẽ mà có thể ăn canh rồi, nhưng là còn phải đợi một chút a, Đào Đào cùng Thụy ca ngoan nhất!”

“Ân.” Mặc dù rất muốn uống..., nhưng là Thụy ca cùng Đào Đào vẫn là ngoan ngoãn nghe lời, không làm khó, chỉ biết cá mắt ba nhìn chằm chằm chiếc nồi kia, Nhựt Vi thật là dở khóc dở cười, bây giờ hai đứa bé này là càng ngày càng đáng yêu.

Đem heo ruột già cắt thành một đoạn ngắn đoạn ngắn, đem gừng mua được cắt thành miếng nhỏ, cắt thêm một ít thông, ớt khô các loại, đợi lát nữa tốt mở nồi, không dùng tay vội chân loạn.

Làm xong những thứ này công tác chuẩn bị sau, liếc nhìn còn bày trên bàn thịt heo, cái này tối hôm nay trước hết không ăn, giữ lại phía sau ăn, ta còn muốn cho Lưu thâm bọn họ đưa chút đi đâu rồi, nhà bọn họ cũng không có rất dư dả, nên rất ít ăn thịt, trong nhà còn có hai đứa trẻ! Cầm cái chén trước trang hảo, đặt ở trong giếng bằng.

Nhìn sắc trời bên ngoài không phải quá sớm, có thể làm cơm tối ăn. Vo gạo xong, đem lấy gạo nước ở lại trong chậu, nhớ cái chỗ nước này rất lớn, có thể rửa sạch bát đĩa, loại trừ mùi là lạ, còn có thể giặt quần áo, không chỉ trừ đi thứ mùi ‘thơm’, mà còn có thể tẩy đi nấm mốc, giữ cho quần áo sáng rõ tròn bóng, có thể có trợ giúp rửa sạch heo xuống nước, cái này thật nặng, có thể trừ gỉ, trừ mùi tanh, trừ độc, còn có thể bón phân các loại, chỗ dùng là nhiều một chút có, cho nên đây chính là một bảo vật!

Đối với phái nữ mà nói nước gạo này rất quan trọng, cũng không biết cái thời đại này người của có biết hay không rồi, lấy nước gạo là có thể làm trắng đẹp da và dưỡng nhan, còn có thể dùng tới rửa mặt, rửa tay, Nhựt Vi muốn tắm cũng là có thể, chính là nước không đủ, có thể trắng đẹp da, làm dịu da, là việc ta thích nhất, lại bảo vệ môi trường.

Nấu xong cơm, kế tiếp chỉ cần đem heo ruột già làm xong mà có thể ăn cơm, đây chính là lâu như vậy tới nay ta mong đợi nhất một chuyện, Đào Đào cùng Thụy ca hai con mắt cũng là lóe sáng lóe sáng.

Rửa xong nồi, Thụy ca nhóm lửa, Đào Đào ở một bên mong đợi, chờ trong nước trong nồi sôi, đem heo ruột già rót vào trong nồi, xào lăn, cho đến ra khói rất nhiều dầu, thật ra thì xào heo ruột già nếu là có dưa chua lời nói thì càng ăn ngon rồi, nghĩ tới đều có chút không nhận được chảy nước miếng, xào lăn sau đem cắt gọn gia vị đổ vào, từng trận mùi thơm xông vào mũi, chỉ muốn nhanh lên một chút xào kỹ, cầm món ăn muốn qua lại lật xào, một lát sau, cầm cái mâm trang hảo, o o, rốt cuộc có thể ăn cơm, chờ thật vất vả a!!

“Cũng, rốt cuộc có thể ăn cơm, tỷ tỷ, nhanh lên một chút.” dậy sóng ở một bên lo lắng thúc giục Nhựt Vi.

Đào Đào cùng Thụy ca đi trước cái bàn “Chúng ta phải uống canh trước, ăn canh mới có thể trường cao cao ồ! Ăn canh xong rồi ăn cơm, canh xương uống rất ngon.”

Ba người, một người múc một chén canh, nho nhỏ nhấp một miếng, uống ngon thật “Tỷ tỷ, canh thật sự rất uống ngon a, Đào Đào còn chưa có uống qua tốt như vậy uống canh đầu rồi.” Đào Đào hai mắt sùng bái nhìn ta, Thụy ca cũng thế.

Có thể dùng bữa với tỷ tỷ, Thụy ca nhận không được liền hỏi Nhựt Vi nhiều thứ, dĩ nhiên có thể a, đứa nhỏ này quá thành thực rồi!

Chỉ thấy Thụy ca cầm chiếc đĩa gấp một khối heo ruột già bỏ vào trong miệng, nhai nhai.

“Như thế nào, ăn ngon chứ!”

“Ân, tỷ tỷ làm heo xuống nước thật ăn thật ngon!” Thụy ca hưng phấn mà nói, hắn cảm thấy tỷ tỷ thật là lợi hại a, có thể đem khó ăn như vậy heo xuống nước làm ăn ngon như vậy, thật là rất có thể làm đi!

Đào Đào do còn nhỏ nên chỉ có thể cầm muỗng gỗ nhỏ ăn cơm, cầm đĩa gấp không ngừng, bình thường trong nhà cũng không có cái gì có thể ăn, cho nên cái nhược điểm này không thể hiện ra, hiện tại, bộ mặt bộ mặt Đào Đào nhanh chóng u oán nhìn Nhựt Vi, tỷ tỷ, lại dùng nhuyển nhuyển nhu nhu âm thanh gọi ta, được rồi, ta nộ khí giới đầu hàng, chấp nhận gấp rau uy Đào Đào ăn.

“Cám ơn tỷ tỷ, tỷ tỷ thật tốt. Đào Đào thích tỷ tỷ nhất!”

Nhìn dáng dấp này, về sau khi ăn cơm ta lại thêm cái nhiệm vụ rồi, đó chính là thúc Đào Đào ăn cơm, nói thật, ta sống lâu như vậy, thật đúng là không có uy qua người nào ăn cơm, Đào Đào thật đúng là vận khí tốt a!

Mỗi người uống hết đi hai chén canh, ăn hai chén lớn cơm, chỉ là có Đào Đào ăn một chén cơm, hay là ta dứt một chút, chính hắn dùng muỗng gỗ nhỏ chỉ

ăn hơi điểm, ngược lại ăn thật nhiều món ăn, bụng cũng tăng thật to, ngồi liệt ở trên ghế, không có chút nào suy nghĩ muốn động.

Cuộc sống như thế thật hạnh phúc, mỗi ngày tham ăn no bụng mặc ắm chính là tốt nhất sinh sống, ít nhất mình là nghĩ như vậy. Thụy ca muốn đi thượng tư thực ô?

“Tỷ tỷ, Thụy ca muốn học biết chữ, như vậy chờ Thụy ca trưởng thành mà có thể bảo vệ tỷ tỷ và đệ đệ.” Thụy ca bộ mặt nghiêm túc trả lời Nhược Vi.

Câu trả lời này thật đúng là làm người ta cảm động, nhỏ như vậy hình người cũng biết phải bảo vệ gia nhân.

“Àn, đợi qua một thời gian ngắn tỷ tỷ sẽ đưa Thụy ca lên trên tư thực.”

“Tỷ tỷ, Đào Đào cũng muốn biết chữ, cũng muốn bảo vệ ca ca cùng tỷ tỷ.” Đào Đào xoa bụng nhỏ hướng về phía ta nói.

“Àn, chờ Đào Đào lớn như ca ca. Tỷ sẽ để cho Đào Đào đi tư thực, hiện tại trước tiên ở trong nhà bồi tỷ tỷ, bằng không tỷ tỷ ở nhà một mình rất sợ nha!”

“Àn, vậy Đào Đào sẽ ở trong nhà bồi tỷ tỷ.”

Nhược Vi nghĩ thầm, ngày mai phải đi tìm Lưu thẩm học cách làm y phục. Nhược Vi nhớ lại, lúc mình ở hiện đại cũng thường tự thuê một chút đồ lát vặt, cũng biết một chút may vá, nhưng làm một bộ đồ thì bó tay, cho nên phải tìm Lưu thẩm học một chút. Đến lúc đó, muốn làm cái gì cũng không cần phiền ai, làm giày, làm y phục cũng ok....Nếu có thuê thừa thì càng tốt.

Ở thời đại này, nữ nhân cũng sẽ thuê thừa, về phần những thứ kia như thiên kim tiểu thư, người ta có người làm sẵn, cũng không liên quan ta rồi, ta cảm thấy được nhìn mình người thân mặc mình tự mình làm y phục là một chuyện vui với ta, cho nên đối với học giới thuê thừa, ta tuyệt không bài xích, thậm chí là mong đợi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Học may vá (2)

Sáng sớm hôm sau, Nhược Vi rời giường thật sớm, cho hai tiểu bao tử đắp kín mền, trong tay chần tuyệt không thật dày, hoàn hảo, mùa đông đã qua, nhìn dáng dấp trong nhà còn có rất nhiều đồ cần đặt mua !

Trong khoảng thời gian này trong nhà ngày ngày uống suối nước, gương mặt của hai tiểu bao tử dần dần có chút huyết sắc rồi. Hiện tại, rốt cuộc không cần lo lắng vấn đề ăn không đủ no nữa, Nhược Vi nghĩ thầm nhất định phải đem hai tiểu bao tử chính là bạch bạch bàn bàn.

Lặng lẽ rời phòng, đóng cửa phòng. Đã khiến cho bọn họ ngủ đến khi tự tỉnh lại đi, cơ hội như vậy nhưng khó được đâu rồi, trước mặt cuộc sống rất khô, nhưng là hi vọng trong cuộc sống này, bọn họ đều là hạnh phúc.

Cầm chậu nước rửa mặt đi mức nước, sẽ để cho nước lạnh tới mãnh liệt hơn nữa chút đi!

Buổi sáng dùng nước lạnh rửa mặt có thể nâng nâng thần, rửa mặt xong, cất kỹ đồ vật, cổ thân thể này quá yếu, cần rèn luyện một chút, căn cứ vào khoảng thời gian này Nhược Vi nghiên cứu, hiện tại thời gian vẫn còn rất sớm, mới qua giờ Mẹo không lâu, cho nên trước hết ở trong sân chạy mấy vòng đi! Hai ngày nữa khiến Đào Đào cùng Thụy ca cũng đi theo chính mình là tập thể dục.

Bóng dáng nho nhỏ ở trong sân một vòng một vòng chạy, kiên trì chạy chừng mười vòng, thật sự là không chịu nổi, đứng nghỉ một lát chân, mới vừa chạy xong là không thể ngồi xuống nghỉ ngơi, đi từ từ động, xoa xoa bắp đùi, đấm bóp bả vai, mặc dù có chút mệt mỏi, nhưng cuộc sống như thế lại làm cho người ta cảm thấy rất thực tế.

Nghỉ tốt lắm sẽ phải đi chuẩn bị bữa ăn sáng. Buổi sáng, Nhược Vi không có thói quen húp cháo, cho nên hiện tại có gạo com để ăn, hơn nữa còn có rất nhiều gạo, lấy ra người ta cũng không biết, cũng không cần phải uất ức chính mình.

Sáng sớm hôm nay liền đem thịt heo xào hôm qua ra ăn, lưu một phần cho nhà Lưu thẩm. Tối ngày hôm qua còn giữ lại rất nhiều heo xuống nước ở tú com bên trong, cũng có thể đưa cho Lưu thẩm bọn họ một chút, rồi nấu cá súp nấm là được, đem canh xương tối hôm qua thêm vào một ít, nhất định sẽ vô cùng mỹ vị.

Nhóm lửa cháy tốt rồi, tắm xong, vẫn như cũ lấy nước gạo giữ lại. Tối ngày hôm qua, ta đã lấy gạo nước rửa chén, hiệu quả đặc biệt tốt, một chút mỡ đông trên tay cũng không có, chén cũng đặc biệt bóng loáng sạch sẽ. Đem nấu com nồi gác ở lò đất lên, nhất có chút lớn khổ người bó cùi tăng thêm đi vào, cứ yên tâm đi đến cắt thịt heo. Nhà nông lò phía sau đều có hai ra lửa địa phương, khối xương cốt canh nồi đặt ở trên mặt, liền tiết kiệm ôn canh xương bó cùi rồi.

Đem thịt heo tẻ tẻ cắt gọn, cũng là lớn thịt béo, cắt nửa chút thịt nạc phiến. Nói thật, Nhược Vi không ăn thịt mỡ, chỉ ăn thịt nạc, cho nên lần này vừa mua thịt nạc cũng mua thịt béo, thịt béo Nhược Vi không ăn, Đào Đào bọn họ muốn ăn, mà ở cái thời đại này thịt nạc so thịt béo còn phải tiện nghi, à! Hiện đại, thịt nạc muốn đắt rất nhiều.

Cắt chút gừng nhỏ, lát tiêu, hành lá, đem tất cả rửa sạch, đây là còn dư lại không mang đi trần trên, không nhiều lắm, đủ làm vài bữa cơm, hai ngày nữa nữa hái chút trở lại bắt được quán rượu đi bán rồi, chọn thêm điểm, lưu lại một chút phơi khô, thu, mùa đông ăn cũng được, bán đi cũng được.

Làm xong những thứ này, cơm cũng đã chín, đem nấu cơm nồi đặt ở lò đất phía sau một người khác ra Tiểu Hòa động phía trên, trên kệ nấu ăn nồi, nấu ăn nồi tối qua ăn cơm xong cũng đã tắm xong, hiện tại chỉ để ý nấu ăn là tốt rồi.

Lại đi thêm mang củi, rửa tay, chuẩn bị nấu ăn, công tác chuẩn bị cũng đã làm xong, cho nên Nhược Vi tuyệt không sốt ruột, tâm tình vui vẻ ngâm nga bài hát làm món ăn, thịt béo làm thành thịt kho, phân hai tô giả bộ, mình một chén, Lưu thẩm nhà đợi lát nữa cũng đưa qua. Thuận tiện học một chút thủ thừa, trong nhà tổng cộng cũng liền mười mấy chén bộ, nhìn đáng đáp cái này cũng phải mua, thịt béo bên trong chịu đựng ra rất nhiều dầu, Nhược Vi cầm bình nhỏ cũng giả bộ, dự sẵn dùng, thịt nạc món xào rồi, thả ra gia vị, tăng thêm một chút xiu dầu, mùi thơm bốn phía, lan ra đầy phòng. Tăng thêm canh xương súp nằm cũng hầm cách thủy tốt lắm, nóng heo ruột già. Làm xong mà Đào Đào cùng Thụy ca còn chưa dậy, thật là hai con sâu lười.

Thức ăn cũng làm xong, phải đem hai con sâu lười nhỏ gọi dậy giường, bằng không đồ ăn nguội rồi thì không tốt. Mở cửa phòng đi vào gọi hai con sâu lười rồi giường, hai tiểu bao tử vẫn còn ngủ. Nhược Vi tà ác đem bàn tay chọt chọt hai người bọn họ. Xem các người tỉnh hay không, hắc hắc....

“A, tỷ tỷ hư.” Đào Đào xoa xoa cặp mắt nhỏ nhìn Nhược Vi, Thụy ca cũng mơ mơ màng màng nhìn Nhược Vi.

“Hai con sâu lười nhỏ, nếu còn không rời giường, tỷ tỷ sẽ ăn hết thịt luôn!” Vừa nghe đến ăn, Thụy ca nhanh chóng rời giường mặc quần áo tử tế.

“Tỷ tỷ, Đào Đào cũng mặc xong quần áo rồi nè. Đào Đào cũng muốn ăn cơm, ăn thịt.”

Buổi sáng vẫn là mỗi người uống hết đi rất nhiều canh, ăn thật nhiều cơm cùng món ăn, ai kêu Nhược Vi làm món ăn ăn ngon như vậy! Hắc hắc..... càng ăn canh xương càng thấy ngon, hai tiểu bao tử ăn đến căng cả bụng. Nhược Vi chính mình cũng thật là, trong bụng rất lâu không có có này sao thực tế qua, gia đình như vậy, có thịt, có gạo cơm mà ngày trước căn bản không dám nghĩ, hiện tại Nhược Vi cũng làm cho nó thực hiện, hơn nữa mình bảo đảm cuộc sống sau này chỉ biết so hiện tại trôi qua tốt hơn.

Ăn cơm xong, nghỉ ngơi, đem mọi việc trong nhà làm xong, rồi cấp cho Lưu thẩm bọn họ một số món ăn gồm một chén thịt kho, một chén heo ruột già, mang theo thiêu thừa may vá gì đó, khóa chặt cửa nhà, hướng nhà Lưu thẩm đi tới. Cho tới bây giờ, Nhược Vi còn chưa có đi qua nhà Lưu thẩm, chỉ là nguyên chủ phải đi qua thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Học may vá (3)

Đi vào trong sân nhà của Lưu thẩm, Lý Tam thúc đang chế củi, “Lý Tam thúc, Lưu thẩm có ở nhà không, con tới tìm Lưu thẩm học may vá.”

“Nhược Vi các con tới rồi à, Lưu thẩm con đang nấu cơm, con ngồi chờ tí nha! Lưu thẩm con nấu rất nhanh, con ăn cơm chưa?”

“Ăn rồi ạ! Không sao, Lý Tam thúc, con không vội!” Chào hỏi Lý Tam thúc xong, bảo Thụy Ca bọn họ ở bên ngoài chơi, sau đó thì đi thẳng đi vào phòng bếp tìm Lưu thẩm.

Nhà bếp của Lưu thẩm không khác mấy so với nhà bếp của mình, chính là bên trong bày nhiều đồ. “Lưu thẩm, con tới rồi đây”, “Nhược Vi tới rồi à, Đào Đào và Thụy Ca đâu rồi, ăn cơm chưa vậy?”

“Ăn rồi ạ! Dạ, Lưu Thẩm”, đem giỏ thức ăn đưa cho Lưu thẩm.

Đây là ngày hôm qua mua thịt làm món thịt kho mang đến cho thẩm, cũng không nhiều, hai người giúp con nhiều như vậy, con cũng không biết lấy gì báo đáp.

Lưu thẩm nhận lấy giỏ thức ăn, lấy chén bên trong ra vừa nhìn, gương mặt khiếp sợ, bản thân mình không ngờ bọn chúng đem thịt đến cho mình! Còn rất nhiều, mặc dù ngoài miệng nói không nhiều, hắc hắc, , ,

Nha đầu này, thứ này đắt tiền như vậy làm sao lại cho chúng ta nhiều như vậy, vẫn nên tiết kiệm chút!

Cha mẹ con lúc còn sống cũng giúp nhà ta rất nhiều, đừng nói báo đáp hay không báo đáp, ta cũng vậy không khách khí với con, đã đưa đến thì nhận,

Lý Tam thức con bọn họ rất lâu không có ăn thịt, về sau nếu có việc tìm chúng ta là được, cũng đừng khách khí với chúng ta.

Đây không phải là thật lâu chưa ăn thịt, Đào Đào và Thụy Ca đã rất lâu không được ăn ngon, đương nhiên phải mua chút đồ ăn ngon làm cho bọn họ ăn, không sao..., kiếm tiền mà không tiêu thì kiếm làm chi.

“Hơn nữa con cũng không cần khách khí với Lưu thắm người, khách khí sớm sinh ra xa lạ thôi! Thật ra hôm nay đến tìm Lưu thắm là có việc cần người giúp! Hôm nay tới tìm Lưu thắm muốn người dạy con thêu thùa, Lưu thắm cũng không nên giấu nha!”

“Minh Triết và Minh Trạch ca ca đâu rồi, đi đâu rồi, không có ở nhà sao?” (Minh Triết là trưởng tử nhà Lưu thắm, Minh Trạch là con thứ hai, hai tên này là do một thư sinh trên đường đi thi đi ngang qua đặt cho).

“Bọn họ đi làm ruộng rồi, còn chưa có về.”

“Nhược Vi muốn học thêu thùa may vá à! Cũng được, hiện tại nhà con trừ mình con học ra cũng không còn người có thể giúp con rồi, vẫn là tự mình học thôi. Dù sao mấy ngày nay ta cũng không có việc gì gấp cần làm, thôi thì ở trong nhà dạy con vậy.”

Nhược Vi, con làm món thịt kho! Sao mà không thấy giống với thịt kho mà ta làm vậy! Món thịt kho này thoạt nhìn cũng thấy ngon hơn bình thường!

“Lưu thắm, món này của con không có mùi hồng, hai người hâm lại là có thể ăn, làm không ngon đừng chê nha!”

“Nhìn qua là thấy rất ngon rồi, như vậy thật ra khiến ta hôm nay lại muốn làm ít đi một vài món, món đắt tiền như thế cũng không thể lập tức ăn xong.”

Lưu thắm nói thầm một mình.

“Đào Đào, Thụy Ca, các đệ tới rồi à, tỷ tỷ các đệ đâu?” Bên ngoài giọng vọng vào chính là hai huynh đệ Minh Triết và Minh Trạch vừa làm việc trở về.

“Chào Minh Triết ca ca, Minh Trạch ca ca, tỷ tỷ và Lưu thắm ở phòng bếp nói chuyện ! Chúng ta mang thịt kho đến cho mọi người ăn, Đào Đào hưng phấn nói cho hai huynh đệ Minh Triết.”

Hai huynh đệ Minh Triết nghe vậy, hai mắt đều sáng lên, bọn họ thật lâu cũng chưa từng ăn thịt, nhà Thụy Ca không phải không có tiền sao? Sao lại có thể có tiền mua thịt ăn, nghĩ tới trong lòng lại có một chút bất an.

Nhưng lại muốn ăn thịt, trong lòng thật rối rắm!

Hai đứa nhỏ này, thịt cũng mang tới rồi, đâu đến phiên bọn mình lúc này bận tâm!

Trong phòng bếp, Lưu thắm làm thức ăn xong, Nhược Vi mang món ăn của Lưu thắm tự dùng bát chia ra làm hai phần, Nhược Vi cầm bát trống không nhà mình, hẳn biết là nhà Nhược Vi cũng không có bát gì.

Nhược Vi thấy Lưu thắm bọn họ sắp ăn cơm, liền đứng dậy đi ra ngoài tìm Đào Đào và Thụy Ca đang chơi đùa, “Lưu thắm, con đi ra ngoài trước, người đang bận rồi, hết bận sẽ dạy con, không vội.”

“Có muốn hay không ăn thêm chút nữa, mặc dù không có món gì, khoai lang vẫn còn.”

“Ở nhà con đã ăn no rồi.”

Mở cửa đi ra ngoài, vừa lúc đụng phải hai huynh đệ muốn đi vào nhìn lên có thịt hay không.

Ặc, Nhược Vi, người ở đây ! Hai huynh đệ nhất thời lúng túng.

“Ừ, đi làm về rồi à, các người muốn ăn cơm à, vậy đi rửa tay sạch đi, ta đi ra ngoài trước.”

Hai huynh đệ nghe được ăn cơm, kích động vô cùng, mặc dù tính tình chất phác, nhưng tính tình chất phác thật thà đi nữa cũng không ngăn cản được nhiệt tình bọn họ muốn ăn thịt, giữa hai người này cũng không mâu thuẫn.

“Nuông, Đào Đào và Thụy Ca nói mang thịt đến, có phải thật vậy hay không!”

Hai huynh đệ vội vàng hỏi Lưu thắm. Bình thường hai huynh đệ này mỗi ngày đều rất trầm ổn, một chén thịt của Nhược Vi quả thật là làm cho người ta nóng vội.

“Đúng vậy, Nhược Vi đứa nhỏ này đối với chúng ta rất tốt, có chút thức ăn ngon cũng không quên đưa đến đây cho chúng ta, về sau cần phải giúp đỡ nhà nó thật nhiều, nghe rõ chưa!”

“Dạ biết, chúng ta không phải cũng thường giúp bọn họ này nọ sao! Không cần mẹ nói chúng con cũng sẽ giúp đỡ.”

“Tốt lắm, rửa tay đi, đi gọi cha người vào ăn cơm.”

“Được rồi, để con đi gọi”, Minh Triết chạy ra ngoài nhà, hai huynh đệ đã sớm rửa tay xong mới vào nhà .

Minh Triết chạy ra bên ngoài nhà, “cha, vào ăn cơm, mau vào đi”, sau đó liền vội vàng chạy về phòng bếp.

“Lý Tam thúc hôm nay cảm thấy kỳ lạ, sao hai đứa này hôm nay lại thích vào ở phòng bếp vậy?”

“Nhược Vi, các con có muốn ăn thêm chút nữa hay không?” Hường ra bên ngoài kêu bọn Nhược Vi đang chơi.

“Chúng ta không đói bụng, Lý Tam thúc ăn đi ạ!” Hường về phía Lý Tam thúc khoát tay nói.

Lý Tam thúc rửa tay sạch đi tới phòng bếp, nghe được hai đứa con trai đang thúc giục từ mình mau mau gì đó, hẳn càng thêm nghi ngờ, bọn họ rất đói bụng sao, mỗi ngày đều ăn những thứ đồ này, chỉ lấp đầy bụng mà thôi, cũng ăn không ra vị gì, gấp cái gì chứ! Thật là kỳ quái! !

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Học may vá (4)

Đi vào nhà, nhìn thấy hai đứa con trai đã sớm ngồi trên ghế đàng kia, đây là tình huống gì vậy!

“Hôm nay ăn cái gì mà hai người các người gấp đến thế, thiệt là.”

Nhìn mình cha tiến vào, hai huynh đệ ngồi nghiêm chỉnh.

“Cha, hôm nay có thịt ăn đấy, là Nhược Vi bọn họ đưa tới, mẹ để cho chúng con về sau phải giúp đỡ Nhược Vi nhà làm việc!”

“Đó là đương nhiên, người ta không cho người thịt ăn người sẽ không giúp đỡ à?” Sắc mặt Lý Tam thúc nghiêm nghị mà nói.

“Nào dám, cha, cho dù các người không nói, chúng ta cũng giúp một tay mà! Bình thường không phải đều giúp đỡ sao?”

Hai huynh đệ ở một bên nói nhỏ nói, không dám phản bác cha họ.

Một nhà Lưu thẩm vừa ăn cơm vừa đàm luận về tỷ đệ Nhược Vi họ, nhất trí cho rằng về sau nhất định phải giúp đỡ bọn Nhược Vi nhiều hơn, toàn bộ phiếu thông qua.

Mà trên thực tế cũng là quyết định hiện tại của bọn họ là phải giúp cho cuộc sống về sau của gia đình Nhược Vi ngày càng tốt lên.

Một nhà Lưu thẩm vui vẻ ăn cơm xong, nên làm cái gì thì đi làm cái đó, Lưu thẩm sau khi cho heo ăn xong thì bắt đầu dạy Nhược Vi khâu缝 may vá, Đào Đào và Thụy Ca thì ở trong sân chơi đùa.

Bởi vì Nhược Vi có một chút bản lĩnh, cho nên tiếp thu rất nhanh, hơn nữa Nhược Vi là một đối với việc cần làm thì nhất định phải làm cho, cho nên kết quả thường cũng sẽ biến thành chỉ cần nâng cổ gắng học, làm, thì sẽ đạt tới mục tiêu của mình.

Vài ngày trôi qua, hiện tại tài may vá của Nhược Vi đã có thể suy một ra ba rồi, Lưu thẩm đánh giá là nàng không còn gì có thể dạy Nhược Vi rồi, chủ yếu là Nhược Vi dùng ánh mắt tinh tường của người hiện đại làm đồ, khẳng định là rất đẹp mắt, hướng chỉ ánh mắt Nhược Vi cũng là đứng đầu.

Trong lúc bởi vì lần trước Nhược Vi mang món thịt kho đến ăn rất ngon nên Lưu thẩm còn đặc biệt bảo Nhược Vi bớt thời gian dạy bà làm, cái này lại tiện nghi, có thể làm ra được mùi vị ngon như vậy, ai mà không nguyện ý, hiện tại một nhà Lưu thẩm cũng thích món thịt kho này.

Hiện tại Nhược Vi là triệt triệt để để yêu thích khâu缝 này, việc làm giày mỗi ngày tâm tình đều vô cùng vui vẻ.

Làm cho Đào Đào và Thụy Ca từ trong ra ngoài một bộ quần áo vớ đầy đủ, chính mình cũng vậy, đều có một chút đồ vật hiện đại, vừa đẹp mắt lại tiện lợi.

Ngược lại Lưu thẩm cũng theo ta học làm một vài món, rêu rao nói đầu ta trưởng thành như thế nào sao mà thông minh như vậy.

Tất nhiên, cũng không nhìn xem ta là ai sao! !

Hiện tại, may vá đã biết làm, cho nên về sau rốt cuộc không cần lo lắng y phục rách không có người nào khâu vá lại, y phục cũ không có người nào làm cho mình bộ đồ mới, giày rách sẽ lạnh chân, bây giờ có chút tiền lẻ, còn có kỹ năng bên thân, không phải sợ nữa!

Mua vài cuộn vải vóc đều là vải bông, không phải những thứ đẹp mắt cũng không vải vóc thực dụng, do ở nông thôn đều là dân lao động, mặc đẹp cũng không có chỗ dùng, lúc thì lo đến quần áo bị bẩn, lúc thì lại sợ không may sẽ làm rách y phục thì sao, vừa cảm thấy phiền toái lại không thoải mái, cần gì mình tốn tiền tự mình chịu đây?

Cho nên quan điểm của Nhực Vi là mình cảm thấy được thoải mái là tốt rồi, đẹp nhất thì có ích gì, có thể làm cơm ăn không, không thể, này nơi nào mau lạnh nơi đó đợi đi.

Đây coi như là hoàn thành nhiệm vụ lớn, dù sao cũng có quan hệ mật thiết đến cuộc sống sau này.

Kế tiếp phải lên núi hái ít nấm mang đến quán rượu bán, phải gấp rút làm ra tiền xây nhà, bằng không năm nay mùa đông sẽ không dễ chịu lắm.

Làm xong những việc này còn phải tính đến việc đưa Thụy Ca đến trường học, giờ trước hết phải mua chút đồ dùng học tập đồ trở về để mình dạy trước!

Còn có mấy thứ trong đất vẫn chưa trồng, bây giờ có thể trồng, Nhực Vi đem hạt giống ngày đó mua trên trần dùng nước suối trong không gian gieo xuống, không biết có thể tốt hơn so với bình thường không, Nhực Vi giữ lại một ít bình thường, giữ lại và ngâm qua nước suối qua để so sánh.

Có cải trắng, cây ớt, rau cải trắng, dưa chuột, đến lúc mùa đông thì mình sẽ xây nhà ầm lón bằng lều để trồng rau, mùa đông cũng sẽ không thiếu rau ăn, còn có thể đem đi bán giá cao, một công đôi việc.

Hơn nữa, Nhực Vi nghĩ thậm chí cần có nước suối trong không gian, thì những thứ này có thể trồng được hết, Nhực Vi đang suy nghĩ nước suối trong không gian này có thể chữa bệnh hay không, nếu có thì mình phát tài rồi, ít nhất có không gian này sẽ không sợ một chút bệnh nhỏ..., cộng thêm giờ mình mỗi sáng sớm đều ở đây rèn luyện thân thể, Đào Đào và Thụy Ca cũng dậy đi theo mình, cho nên dưới tình huống gì mình và chúng nó cũng sẽ không có cơ hội ngã bệnh.

Cái gọi là thân thể là tiền vốn của cách mạng! Chỉ có thân thể khỏe mạnh mới có thể làm tiếp những việc khác.

Cho nên bản thân mình sẽ dốc sức nuôi cả nhà khỏe mạnh trắng trẻo mập mạp. Tiếp nữa là Nhực Vi cũng không có nghĩ xa vời, bởi vì kế hoạch vĩnh viễn theo không kịp biến hóa, cho nên Nhực Vi nghĩ chỉ cần có thể sống tốt qua mỗi ngày là được rồi, chăm sóc tốt cho hai bánh bao nhỏ này, để cho bọn chúng sống thật vui vẻ qua ngày, chính là điều mà mình hy vọng nhất rồi, cũng là bọn chúng cho mình ấm áp của người nhà, cho nên bất cứ chuyện gì đều không thể ngăn tình thương của Nhực Vi đối với bọn chúng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Phát hiện cây kim ngân

Học xong may vá xong, mỗi ngày Nhực Vi mang theo hai đệ đệ đi ra ngoài tìm nấm, trong đó đáng nhắc tới chính là từng gặp một bụi cây kim ngân rất lớn, cây này kiếp trước Nhực Vi thấy qua ở chợ, cây này chính là một bảo vật, Nhớ có một thời gian giá của cây kim ngân tăng cao cực kỳ, nhà ai đều tiếc nuối nếu trong nhà có thể có một chút cây kim ngân thì có thể phát tài rồi, cây này dùng điều chế được công dụng rất lớn mà cũng mang lại lợi nhuận rất lớn.

Nhực Vi đào cây mang tiền lên đem về, chung quanh cây sinh ra một ít cây non, Nhực Vi cũng đào lên, cắm vào mảnh đất trong không gian mảnh dùng để trồng dược liệu, cây kim ngân nó sử dụng rộng rãi, hiện tại trong lòng Nhực Vi có một ý tưởng, chỉ là trước mắt mình cũng không thực hiện được, tạm thời không đề cập tới, trên thực tế cuối cùng vật này dưới sự dẫn đường của Nhực Vi bày biện ra khuynh hướng không thể ngăn trở.

Nhực Vi nhớ kiếp trước ở TV phỏng vấn có phỏng vấn vị giáo sư giới thiệu về cây kim ngân như thế này: Cây kim ngân là cây thuốc thanh nhiệt giải độc rất tốt, nó có vị ngọt nhạt tính mát, ngọt nhạt mát thanh nhiệt mà không thương tổn dạ dày, hương thơm xuyên suốt lại có thể trừ tà. Vừa có thể hạ nhiệt, còn giải độc, dùng cho các loại bệnh lây qua đường sinh dục, như nóng trong người, nổi da gà, phát ban, nổi mụn nhọt, cổ họng sưng đau, đều có hiệu quả rõ rệt.

Cây kim ngân này là loài tính thích ứng rất mạnh, ưa ánh nắng, chịu bóng râm, chịu được khí lạnh, cũng chịu được khô hạn và ẩm ướt, đối với thổ nhưỡng yêu cầu không nghiêm, vốn dĩ ẩm ướt, đất cát màu mỡ thích hợp sinh trưởng tốt nhất, hàng năm xuân hạ nở hai lần. Bộ rễ rậm rạp phát triển, sinh chồi mạnh mẽ, thân cây dây leo chạm đất tiếp xúc có thể mọc rễ. Ưa ánh mặt trời và ẩm áp, hoàn cảnh ẩm ướt, sức sống mãnh liệt, tính thích ứng rộng, chịu rét, chịu khô.

Ở lúc mới mọc trên cành nở nụ hoa. Đối với thổ nhưỡng yêu cầu không nghiêm, tính acid, đất bị nhiễm mặn đều có thể sinh trưởng. Bộ rễ phát triển, bắt rễ mạnh mẽ, là một loại thực vật có thể chống xói mòn đất, đồi, để các chỗ cũng có thể trồng trọt. Ngạn ngữ nghề nông nói: "Hoa màu chết do ngập lụt cỏ cây chết do hạn hán, cây lựu chết công vì lạnh dưa hấu do phơi nắng, sẽ không ảnh hưởng cây kim ngân". Ở nơi che phủ sinh trưởng không tốt.

Cây này tháng Tư mới gieo giống, hơn mười ngày là đã nảy mầm, tháng bảy tháng tám âm lịch hàng năm là thời điểm thu hoạch, dễ trồng, lại dễ sinh trưởng, bình thường còn có thể dùng để pha trà uống..., mùi thơm xông vào mũi, là một bảo vật!

Mấy ngày nay hái trên dưới cũng được 100 cân nấm, Nhực Vi phơi một nửa, một nửa kia ngày mai đem đến từ lâu trên trần, vừa đúng ngày mai trên trần là ngày họp chợ, Nhực Vi muốn là lần trước bán cho bọn họ cái món ăn phương thuốc, tình huống còn có thể lời, Nhực Vi hy vọng có thể lại được hai cái, tự mình nghĩ xây nhà sớm một chút.

Ngày mai nữa mang một ít nấm khô lần trước phơi đi, xem một chút như thế nào, những thứ khác nói sau!

Không biết còn có thể hay không gặp mặt Tiểu Đông nhà kia lần trước nữa hay không?

Người kia nói chuyện làm việc vẫn còn tương đối sáng khoái, còn là một tiểu mỹ nam, trên người có nhàn nhạt hương trúc, trước mắt phẳng phát thối qua bóng dáng của hắn, ai nha! Làm sao lại nhớ tới hắn.

Vỗ hai gò má, trên mặt bỗng nóng lên, mình sao vậy trời. (tác giả có lời, Nhục Vi tiểu cô nương ở kiếp trước sống nhiều năm như vậy nhưng phương diện đời sống tình cảm vẫn rất đơn giản tinh khiết, cho nên hiện tại nàng chắc chắn sẽ không ý thức được mình trong lòng đã gieo mầm móng tình yêu, đã lặng lẽ dưới đất chui lên rồi, mà cũng có thể hay không nở hoa kết trái, xác định đến tiếp sau phát triển sao!)

Đem cây kim ngân mang về nhà, tìm một chỗ trống trong sân đem cây kim ngân trồng vào trong sân, vật này nếu phát hiện thời điểm là mọc hoang, cũng chứng tỏ là thời đại này con người vẫn chưa phát hiện tác dụng của nó, cho nên ta cần phải đi trước một bước, sử dụng tốt tài nguyên này.

“Tỷ tỷ, cái cây này dùng để làm gì vậy, trong sân không phải dùng để trồng rau sao?” Thụy ca ngưỡng mặt lên hỏi Nhục Vi.

“Đào Đào, Thụy ca, cây này gọi là cây kim ngân, tác dụng của nó rất lớn, nở hoa có thể dùng pha trà uống..., còn có thể dùng chữa bệnh, cho nên các đệ ngân vạn lần không thể nói cho người khác biết, đây là bí mật của ba người chúng ta được hay không?”

“Dạ, Đào Đào (Thụy Ca) không nói cho người khác.”

“Ừm, Đào Đào và Thụy Ca đúng là đứa bé ngoan, tối hôm nay muốn ăn cái gì tỷ tỷ làm cho các đệ ăn, nhưng phải trong nhà có đấy!”

Mấy ngày nay, mấy ti đệ dưỡng thành một thói quen, nếu là Đào Đào và Thụy Ca biểu hiện tốt, Nhục Vi sẽ có phần thưởng, đây cũng là một loại niềm vui thú, mỗi lần thấy gương mặt cầu xin tưởng thưởng của Đào Đào và Thụy Ca, trong lòng cảm thấy vui vẻ hẳn lên.

“Đào Đào muốn ăn canh nấm do tỷ tỷ làm, nhưng tỷ tỷ phải thêm xương vào trong canh!” Đào Đào chạy đến bên cạnh Nhục Vi nói.

“Thụy Ca cũng muốn ăn canh nấm tỷ tỷ làm, như vậy mới có thể mau cao lớn.”

Nhìn dáng dấp, kể từ khi Nhục Vi nói cho Đào Đào và Thụy Ca biết uống canh xương có thể cao lớn, hai huynh đệ này ngày ngày cũng mong mình cao lớn!

“Được, tỷ tỷ làm canh nấm cho Đào Đào và Thụy Ca uống..., lại hầm rất nhiều xương nữa, làm cho Đào Đào và Thụy Ca mau lớn, đáng cao hơn so với tỷ tỷ.”

“Đi thôi, chuẩn bị làm đồ ăn ngon cho hai đứa bé ngoan nghe lời nhất là Đào Đào và Thụy Ca!”

“Tối nay phải ngủ thật sớm, ngày mai cùng tỷ tỷ đi lên trấn họp chợ nào.”

“Thật sao, tỷ tỷ còn dẫn chúng ta đi lên trấn, vậy ngày mai Đào Đào còn phải ăn kẹo hồ lô, tỷ tỷ mua thêm choa Đào Đào nha”, Đào Đào quần ta hỏi.

“Được, mua cho hai người các đệ”, đối với Đào Đào và Thụy Ca, Nhục Vi cho tới bây giờ đều không nặng bên này nhẹ bên kia .

Một nhà ẩm áp chuẩn bị bữa ăn tối, Đào Đào và Thụy Ca ở một bên vừa nói chuyện vừa thảo luận chuyện đi lên trấn, thỉnh thoảng hỏi Nhục Vi mấy vấn đề.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Lại lên trấn trên

Sáng sớm hôm sau, sau khi luyện tập thể dục rồi dùng xong điểm tâm ăn, Nhục Vi mang theo Đào Đào cùng Thụy Ca liền chuẩn bị chút đồ đi trấn trên.

Trong khoảng thời gian gần đây, mỗi ngày đều dùng gạo nấu cơm ăn, mỗi bữa cơm cũng có thể có canh xương để uống..., hơn nữa lại dùng nước suối bên trong không gian, hiện tại thân thể tỷ đệ mấy người cũng còn không tệ như trước nữa, không còn là Nhục Vi như lúc vừa mới đến đây nữa, lúc đó thoát nhìn liền biết là dinh dưỡng không đầy đủ, bây giờ trên mặt mỗi người đều đã có chút huyết sắc, da cũng hồng hào hơn một chút, gương mặt cũng không gầy dơ xương nữa.

Sau khi đem những thứ đồ muốn đưa lên trấn trên chuẩn bị xong, liền khóa cửa lại, cũng không phải là đặc biệt lo lắng cái gì, một nhà bọn họ đơn độc ở

tại dưới chân núi, đoán chừng hiện tại người trong thôn cũng còn cho là chúng ta vẫn còn đang phải đào rau dại mà ăn đi!

Dù sao trong nhà một người lớn cũng không có, mà trước đây lúc cha mẹ Nhựt Vi vẫn còn, cũng không phải là có một cuộc sống dư dả gì nhiều, thế nên có làm thế nào mọi người cũng sẽ không nghĩ đến cuộc sống bây giờ của bọn họ đã so với tất cả mọi người trong thôn tốt hơn rất nhiều rồi, ai mà biết được cái thân thể này lại đi đòi một cái linh hồn khác chứ!

Hôm nay chỉ có mấy tỷ đệ đơn độc đi trấn trên, bên nhà Lưu thăm bọn họ có chuyện nên không đi, còn nhờ Nhựt Vi giúp một tay mua ít thứ trở về.

Nhựt Vi công cái sọt giỏ, Đào Đào cùng Thụy Ca nắm tay nàng hướng trấn trên mà đi tới. Hiện tại mỗi ngày Nhựt Vi đều dậy rất sớm, cho nên trên đường đi cũng không có nhiều người, mà người trong thôn đoán chừng là muốn chờ xe trâu nên cũng không muốn vội, cho nên dọc theo đường đi cũng không đụng phải người nào.

Mấy tỷ đệ một đường đi vẫn tương đối nhàn nhã, đi gần nửa canh giờ mới đến được trấn trên.

Vào trong trấn liền đi thẳng tới quán rượu, mới vừa đi tới cửa lớn, liền đã nghe thấy có người gọi mình.

"Liễu cô nương, cuối cùng cũng chờ được cô nương đến rồi, ta đã chờ cô nương thật lâu, lại không biết nhà cô nương ở nơi nào, làm ta vội muốn chết. Lần này có thể phải đem địa chỉ của cô nương lưu lại thôi, tránh cho thời điểm muốn tìm cô nương lại không tìm được".

Quay đầu nhìn lại, hóa ra là chương quỹ quán rượu ở phía sau đang nói chuyện với mình.

Nghe lời này của chương quỹ ý tứ chẳng lẽ là bọn họ có chuyện gấp muốn tìm mình giúp đỡ, còn là cái chuyện phương thức nấu ăn lần trước nữa.

"Chào chương quỹ, ta đây không phải tới rồi sao, nhà ta ở Liễu gia thôn phía dưới chân núi, nơi đó chỉ có một mình gia đình ta ở thôi, rất dễ tìm, chương quỹ có chuyện cần tìm cứ tới đó là được".

"Không biết chương quỹ tìm ta có chuyện gì gấp đây?"

"Chúng ta lên lầu rồi nói". Lại sai tiểu nhị đem giỏ nắm khá nặng, do Nhựt Vi mang tới, mang đi, đem Đào Đào cùng Thụy Ca dẫn lên cùng một căn phòng mà lần trước bọn họ được mang tới kia, chương quỹ lại phân phó đưa đi điểm tâm cùng nước trà.

Nhựt Vi căn dặn Đào Đào cùng Thụy Ca ở đó ngoan ngoãn đợi nàng, rồi lại đi theo chương quỹ đến căn phòng lần trước nói chuyện.

Vào phòng mới phát hiện Hiên Viên Hạo cũng ở bên trong, hẳn chẳng lẽ rất rồi rãnh sao? (Đáng thương Hiên Viên Hạo cứ như vậy mà vinh quang bị tiểu cô nương Nhựt Vi của chúng ta hiểu lầm)

"Tiếp kiến Hiên Viên công tử". Mặc dù không biết làm sao hắn cũng ở đây, nhưng vẫn là nên chào hỏi một thì tốt hơn.

Trên thực tế người vội tìm Nhựt Vi chính là Hiên Viên Hạo, mà không phải là Bao chương quỹ (Chương quỹ họ Bao, sau này liền xưng Bao chương quỹ), lần trước Nhựt Vi bán cho quán rượu mấy tờ phương thức nấu món ăn kia, phản hồi của thực khách ở quán rượu cực kỳ tốt, mà lần đó Nhựt Vi cũng đã nói nàng còn biết rất nhiều phương thức nấu món ăn khác nữa, cho nên liền muốn mua lại thêm một chút nữa từ trong tay Nhựt Vi.

Hiên Viên gia là một Đại Gia Tộc, Hiên Viên gia không chỉ có quán rượu, các loại hành nghề khác cũng đều có dính đến, một triều đại không thể nào chỉ có độc nhất một Đại Gia Tộc, như vậy cũng sẽ khiến người thống trị không yên tâm, cho nên tổng cộng vốn có bốn Đại Thế Gia, vì là bốn Đại Gia Tộc, người nào cũng đều muốn làm đệ nhất thế gia, bởi vậy thường thường cũng sẽ có một chút những động tác cạnh tranh lẫn nhau.

Trước mắt, thực lực bốn gia tộc trên căn bản là bằng nhau, mỗi gia tộc đều có ưu thế của mình, đây cũng là ý nguyện mà người thống trị muốn thấy.

Hiên Viên Hạo là người kế nhiệm tiếp theo của gia tộc này, hiện tại rất nhiều việc trong gia tộc đã giao cho Hiên Viên Hạo xử lý rồi, bắt đầu từ năm 7 tuổi Hiên Viên Hạo đã phải học được cách làm như thế nào để giải quyết những chuyện này.

Lần này mua được nhưng phương pháp nấu ăn từ trong tay Nhựt Vi là một chuyện ngoài dự đoán, mà khi đưa ra hiệu quả cực tốt lại càng là chuyện ngoài dự đoán hơn nữa, hẳn đã dùng qua, biết quả thật là không tệ, nhưng cũng không có nghĩ đến lại được hoan nghênh như vậy, lúc mua phương thức nấu món ăn này cũng chỉ suy nghĩ nhiều nhất là để cho quán rượu có mấy đồ ăn ngon được bán ra mà không cần phải phân biệt cao thấp mới được ăn, sự thật chứng minh, lần này hẳn đã kiếm được lợi lớn, gần đây chuyện buôn bán của quán rượu đặc biệt tốt, buôn bán bên Tụ Long trai so với quán rượu của mình kém xa (Tụ Long trai là quán rượu của Phương gia một Đại Gia Tộc Đồng khác)

Cho nên hẳn nghĩ tới cái tiểu cô nương kia đã từng nói qua trong tay nàng còn có những phương thức nấu món ăn khác nữa, liền muốn lại mua từ trong tay nàng, có thể mua bao nhiêu liền mua bấy nhiêu, lần này giá tiền nhất định sẽ nâng cao hơn nhiều, dù sao trong tương lai lợi nhuận nhận được cũng là rất lớn.

Mấy ngày nay thấy Tụ Long trai buôn bán thảm đạm, Túy Tiên lâu là tiền tài như nước tiến vào, mỗi người trong Túy Tiên lâu ngày ngày cũng vui vẻ không thôi, ngày ngày khuôn mặt tươi cười đón khách, đưa tới mọi người tới quán rượu ăn cơm cũng cảm thấy Túy Tiên lâu đặc biệt thân thiết, đây càng là chuyện ngoài dự đoán.

"Liễu cô nương mời ngồi, thật ra là tại hạ đang tìm cô nương, nếu như có gì đường đột xin cô nương lượng thứ". Hôm nay Hiên Viên Hạo một thân áo dài màu xanh nhạt, đầu đội ngọc kim quan màu tím, đứng sững ở giữa phòng.

“Không biết công tử tìm ta có chuyện gì?”

“Không biết trong tay cô nương còn có bao nhiêu phương thức nấu ăn, ta muốn mua thêm nữa, không biết cô nương có nguyện ý bán hay không, dĩ nhiên giá tiền sẽ được bàn bạc lại”.

“Phương thức nấu ăn là có, chẳng qua ta sẽ không bán hết cho duy nhất một mình quý tử lâu, chỉ bán trước sáu phương thuốc cho công tử đi! Dĩ nhiên ta cũng sẽ không bán cùng những món này cho những quán rượu khác”.

“Có thể, hi vọng về sau nếu có lúc nào cô nương lại muốn bán phương thức nấu ăn có thể lại bán cho chúng ta lần nữa”.

“Yên tâm, ta chỉ biết bán cho các người, chỉ là không biết công tử có thể tìm một chút loại giống hiếm cho ta được hay không?”

“Có thể” Đây đối với hắn mà nói không có gì khó cả.

“Vậy là tốt rồi, trước hết xin cảm tạ công tử”.

Nhược Vi đem sáu phương thức nấu món ăn viết xuống, Bao chương quỹ cùng Hiên Viên Hạo có được phương thức nấu món ăn xong, lại để ý nét chữ xinh đẹp trên mặt, trong lòng khiếp sợ không cách nào biểu đạt được, bởi vì cái này tuyệt không giống như một tiểu cô nương còn không tròn mười tuổi có thể viết ra được, hơn nữa hai người cũng không nhớ qua là Nhược Vi có biết chữ, dù sao người làng quê biết chữ rất ít, mà nữ hài tử có thể biết chữ còn ít hơn, cũng khó trách người ta sẽ kinh ngạc á!

Trong lòng Hiên Viên Hạo đang suy nghĩ là hạng người gì lại ở trong nhà nuôi ra một khuê nữ như vậy, trong lòng như có cảm giác muốn biết tất cả về nàng ta, ý nghĩ như vậy lại càng làm cho chính hắn thêm khiếp sợ, bởi vì một người có xuất thân giống như hắn từ bé đều đã tương đối rất trầm ôn, làm sao lại có thể tâm thần đại động như vậy được chứ, đây là chuyện không được phép xảy ra, sợ ý một chút là sẽ trở thành nhược điểm của mình.

Mà Hiên Viên Hạo là một người tương đối lạnh lùng, hắn luôn luôn không quá chú ý người khác, nhưng chính vì tiểu cô nương này mà hắn đã mấy lần đánh vỡ nguyên tắc của mình rồi.

Đây là lần đầu tiên hắn muốn đi tìm hiểu về một tiểu cô nương, thật là không thể tưởng tượng nổi!

Hắn muốn đề nện cái ý tưởng buồn cười đó, nhưng lại có chút cảm giác sợ hãi mình sẽ mất đi cái gì đó, có chút mờ mịt luống cuống.

Mà Nhược Vi cảm thấy cũng đã cùng người ta hợp tác nhiều lần như vậy rồi, hai người vẫn cứ luôn gọi lẫn nhau là cô nương cô nương, công tử công tử gọi tới gọi lui, thật là phiền phức! Không thể thoải mái chút sao! Nhược Vi ghét nhất những thứ lễ nghi phiền phức kia!

“Cô nương người (công tử người), , ,”

“Công tử sau này cứ gọi ta là Nhược Vi đi! Cứ gọi ta cô nương cô nương, da đầu ta cũng muốn tê dại, nếu sau này vẫn còn thường xuyên hợp tác, vậy cũng không cần phải quan tâm những thứ lễ nghĩa kia, ta ghét nhất những cái này.” Nhược Vi bĩu môi kháng nghị.

“Nếu như vậy thì ta sẽ gọi cô nương là Nhược Vi đi, về sau cô nương cũng không cần gọi ta công tử công tử nữa, hãy gọi ta là Hạo ca ca đi! Dù sao ta cũng lớn hơn cô nương không phải sao?”

“Hạo ca ca không ngại Nhược Vi, Nhược Vi liền không khách khí.”

Bao chương quỹ ở một bên mắt cũng mau trợn lồi ra, đây là vị công tử lạnh lùng nhà mình đó sao? Bao chương quỹ không thể tin nổi.

Nhược Vi cùng Hiên Viên Hạo ở một bên thảo luận chuyện giá tiền, cũng không có ai chú ý tới Bao chương quỹ đứng một bên.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Xây nhà (1)

Sáu phương pháp nấu ăn lần này giá tiền mỗi cái là một trăm lượng, cộng thêm với năm mang tới giá 180 văn, bây giờ tính ra ở Liễu gia thôn nàng cũng được coi như là người có tiền, người ở dưới quê, thu vào một năm cũng chỉ là ba bốn lượng bạc, thậm chí còn ít hơn, nàng coi như là Tiểu Tài Chủ rồi!

Cáo biệt Hiên Viên Hạo, mang theo Đào Đào cùng Thụy Ca ra khỏi quán rượu, mua những đồ vật cần thiết cùng với những thứ Lưu thẩm nhờ mua, đi tới sạp mì ăn một chút, rồi nẩy tỹ đệ mới đi trở về.

Về đến nhà, trước đưa cho Lưu thẩm những thứ mà bọn họ nhờ mua, mới về nhà nghỉ ngơi, ngồi ở trên băng ghế nhỏ, ngẩng đầu nhìn nóc nhà bao trùm

cò tranh, nghĩ đến chuyện bất cứ lúc nào trời mưa cũng sẽ bị mưa dột, lại còn thường xuyên bị gió lùa vào, Nhược Vi trong lòng liền run cảm cấp, thật không có cảm giác an toàn, mà hiện tại tiền trong tay đã đủ để mình xây nhà, mua đất rồi.

Nghĩ thầm rất muốn xây lại nhà cửa phòng ốc, cái khác tất cả đều để sang một bên.

“Tỷ tỷ, tỷ đang nghĩ gì vậy?” Bộ mặt Đào Đào tò mò nhìn Nhược Vi.

“Tỷ tỷ đang suy nghĩ nhà chúng ta cũng nên xây mới lại rồi, Đào Đào với Thụy Ca có vui mừng không?”

“Tỷ tỷ, nhà chúng ta thật sự sẽ được xây mới sao? Nhưng mà, tỷ tỷ à nhà chúng ta không có nhiều tiền như vậy”. Thụy Ca do dự nhìn Nhược Vi.

“Yên tâm, tỷ tỷ bán phương pháp nấu ăn tiền kiếm được có thể đủ cho chúng ta xây một cái nhà mới để ở rồi, cho nên Đào Đào cùng Thụy Ca cũng không cần lo lắng, tất cả đều có tỷ tỷ ở đây, chỉ là Đào Đào cùng Thụy Ca không thể nói cho người khác biết tiền kia là do tỷ tỷ bán phương thức nấu ăn mà có được nha! Bằng không đại thẩm nương sẽ đến cướp tiền của chúng ta, Đào Đào cùng Thụy Ca phải nhớ kỹ lời của tỷ tỷ đó!”

“Đạ, Đào Đào (Thụy Ca) sẽ không nói cho người khác biết”.

“Vậy các đệ nói cho tỷ tỷ biết các đệ muốn xây phòng ốc như thế nào nào, nói một chút cho tỷ tỷ biết”.

“Tỷ tỷ, Đào Đào muốn một cái giường thật to, có chăn bông thật dày để đắp, phòng sẽ không bị mưa dột, sẽ không bị gió lùa vào nữa”.

“Vậy còn Thụy Ca đâu rồi, muốn một phòng hình dạng như thế nào?”

“Thụy Ca hi vọng xây một phòng ở mới, có thể mỗi người có một phòng riêng thật mới, có thể là có phòng của riêng mình, rồi có giường của riêng mình, có chăn chỉ có một mình mình đắp, như vậy Thụy Ca đã rất vui vẻ rồi”.

“Uh, nguyện vọng của Đào Đào cùng Thụy Ca cũng sẽ biến thành sự thật, xây phòng mới sẽ không bị mưa dột, cũng sẽ không bị gió lùa, còn sẽ có rất nhiều phòng mới, Đào Đào cùng Thụy Ca muốn ở phòng nào thì ở phòng đó, còn sẽ có chăn bông thật dày, Đào Đào cùng Thụy Ca về sau cũng sẽ không bị lạnh cóng nữa. Tỷ tỷ cũng sẽ không để cho người khác đem đồ của chúng ta cướp đi, chỉ cần về sau Đào Đào cùng Thụy Ca nghe lời của tỷ tỷ là tốt rồi”.

“Đạ, tỷ tỷ thật tốt”. Đào Đào cùng Thụy Ca ôm cánh tay Nhược Vi, bộ mặt khát vọng nhìn Nhược Vi.

“Vậy thì tốt, ngày mai chúng ta bắt đầu chuẩn bị chuyện xây nhà, sáng sớm ngày mai chúng ta đi tới nhà Lưu thẩm, xây nhà còn phải tìm bên nhà Lưu thẩm giúp một tay!”

Mấy tỷ đệ, Thụy Ca cùng Đào Đào đứng ở bên cạnh bếp lò nhìn lửa, Nhược Vi chuẩn bị cơm tối, thỉnh thoảng thảo luận chuyện phòng ở mới, kích động không thôi, có lẽ Nhược Vi còn đỡ hơn chút, dù sao nàng cũng không phải người sinh trưởng từ nhỏ tại cổ đại, nói thế nào thì cuộc sống trước đây cũng so với Đào Đào cùng Thụy Ca trôi qua tốt hơn nhiều, mặc dù là một cô nhi.

Ở trong quan niệm của Đào Đào cùng Thụy Ca, ít nhất trước mắt mà nói, có thể mỗi ngày ăn no, có phòng ốc tốt chút để ở, đã là một chuyện rất khó khăn rồi, cảm thấy tỷ tỷ có thể xây được nhà ở mới, còn mỗi ngày có thể cho bọn họ ăn rất no, mua đồ ăn vặt cho bọn họ ăn, thường xuyên có thịt ăn, cái này so với tất cả mọi người trong thôn đã là quá tốt rồi.

Bọn họ cảm thấy tỷ tỷ thật sự là rất giỏi, Nhược Vi trong lúc vô tình cũng đã sắp bị hai huynh đệ này Thần Hóa mất rồi.

Ăn cơm xong, mấy tỷ đệ nằm trên giường lăn qua lộn lại không ngủ được, nghĩ đến sắp có nhà mới để ở, tâm tình quá kích động, ngược lại cũng sắp mất ngủ, giăng co hồi lâu mới ngủ được.

Sau khi Đào Đào cùng Thụy Ca ngủ rồi, Nhược Vi lách mình vào bên trong không gian, gần đây mỗi ngày đều là chỉ sau khi Đào Đào cùng Thụy Ca ngủ Nhược Vi mới đi vào bên trong không gian, xử lý không gian.

Hiện tại bên trong không gian của Nhược Vi mấy loại lúa nước đã thu rất nhiều quý rồi, cất trữ được rất nhiều lương thực, bây giờ cơm ăn trong nhà đều là gạo trong không gian, bình thường Đào Đào cùng Thụy Ca cũng sẽ không quan tâm những thứ này từ đâu tới.

Hơn nữa bình thường khi lên trần trên nòng cũng sẽ mua vài món đồ, cho nên tất cả đều vô cùng thuận lợi, huống chi ngay cả nơi ở này của mấy tỷ đệ Nhược Vi, cũng rất an toàn.

Lần trước vài cọng cây kim ngân cắm vào bên trong không gian cây cũng đã trưởng thành, cành lá tươi tốt, đã kết nụ rồi, có vài nụ đã thấy mấy nhị hoa nhú ra, nụ hoa chớm nở.

Thời gian sống ở trong không gian rất dài, nàng phát hiện ra rằng thời gian bên trong không gian cùng phía ngoài đối lập là 100 so với một, nói cách khác, bên trong một trăm ngày thì bên ngoài mới có một ngày, cho nên cây kim ngân mới có thể đã lớn lên đến nỗi sắp có thể thu hoạch được như vậy.

Bên trong không gian còn có ao cá, Nhược Vi đã thả cá bột vào đó, bây giờ đã có thể ăn, mỗi ngày đoán chừng trọng lượng tăng lên khoảng năm cân, khẳng định những con cá này so với những con cá bán bên ngoài kia ăn ngon hơn rất nhiều, đợi hai ngày nữa lúc xây nhà tìm một cơ hội lấy ra ngoài ném thử một chút.

Hiện tại bên trong không gian Nhục Vi đã trồng rất nhiều thứ, cây ăn trái, rau dưa ... Điều có, hơn nữa cũng đã có thể ăn được rồi, cho nên cuộc sống về sau không phải buồn lo nữa, chỉ cần lặng lẽ đem những thứ này cầm đi ra là được rồi, những thứ mà nơi này sản xuất nói không chừng còn có thể kéo dài tuổi thọ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Xây nhà (2)

Sáng sớm hôm sau, Nhục Vi dậy rất sớm, buổi tối ở trong không gian nghỉ ngơi thật lâu, nghĩ đến chuyện sắp có thể có phòng mới để ở nên tâm tình vô cùng vui vẻ, nhưng còn phải chờ một khoảng thời gian, được rồi, là mình quá kích động, thói thương của con người!

Cùng như thường ngày, Nhục Vi tập luyện xong sau đó mới bắt đầu chuẩn bị điểm tâm, sáng sớm hôm nay không có gọi Đào Đào cùng Thụy Ca rời giường đi theo tự rèn luyện, bọn họ tối hôm qua đi ngủ đã quá muộn.

Nàng hiện tại liên đã có điểm không kịp chờ đợi muốn đến nhà Lư Thâm, trong khoảng thời gian này, tới nay Nhục Vi mỗi ngày đều kiên trì rèn luyện thân thể, căn bản đã không tệ, hơn nữa nước trong nhà ăn vào đều là suối nước bên trong không gian, khuôn mặt nhỏ bé vàng vọt cũng có huyết sắc, vóc người cũng dài cao hơn một chút.

Nhục Vi nhanh chóng chuẩn bị xong điểm tâm, sau đó kêu Đào Đào cùng Thụy Ca rời giường ăn điểm tâm.

Đem trong nhà cũng thu thập xong, sau đó liền dẫn Đào Đào cùng Thụy Ca đi đến nhà Lư Thâm.

“Lư Thâm, có ở nhà không?” Đi tới ngoài sân nhà Lư Thâm, không thấy người nào, không biết có phải hay không là ở trong phòng.

“Ồ đây, vào đi, ta ở bên trong nhà ! Là Nhục Vi đi!”

Lư Thâm lúc này đang trong phòng thiêu thừa may vá ! Lớn tiếng đáp cùng Nhục Vi.

Đi vào gian phòng, Lư Thâm khâu đáy giày. Lư Thâm đang làm giày! Lư Thâm được, Đào Đào cùng Thụy Ca ở một bên mềm dẻo cùng Lư Thâm tiếp đón.

“Ài! Đào Đào cùng Thụy Ca thật là ngoan, hôm nay thế nào có rảnh rồi cùng tỷ tỷ đến nhà Lư Thâm chơi?”

Lư Thâm vừa đùa giỡn vừa nói chuyện, bởi vì Nhục Vi bình thường chỉ cần không có việc gì đều không ra cửa, đều ở nhà trên ghẹo này trên ghẹo kia mãi, không thường ra cửa.

Lư Thâm luôn là cười Nhục Vi quá lười, tiểu cô nương không thường ra cửa là cái đạo lý gì.

Nhục Vi nhỏ giọng nói cùng Đào Đào bọn họ, nếu muốn chơi thì đi chơi, nhưng không thể chạy xa, nếu là bình thường, bọn họ có thể đã sớm rời đi, thế nhưng hai đứa trẻ nghĩ đến tỷ tỷ hôm nay sẽ nói chuyện xây phòng ở mới, cũng có chút không muốn rời đi, đưa đến băng ghế, chăm chú ngồi ở bên cạnh Nhục Vi, khiến Nhục Vi đỡ khóc đỡ cười, nhìn đáng đáp, mọi người đối với chuyện xây nhà này cũng rất ham thích.

“Lư Thâm, gần đây Tam thúc bọn họ cũng thông thả, có chút việc muốn tìm Tam thúc giúp một tay!”

“Gần đây công việc ruộng đất cũng không sai biệt lắm, sẽ không có những chuyện gì khác phải làm, hẳn là có rảnh đến nhà ngươi, chuyện gì phải gọi Tam thúc của ngươi, ngươi nói cho ta, đến lúc đó ta sẽ nói cho ông ấy biết.”

“Cũng không có đại sự gì, chính là phòng ốc quá cũ, nghĩ muốn xây lại, lại không biết đi nơi nào tìm người giúp một tay, chỉ thật là phiền phức Tam thúc rồi.”

“Xây lại nhà, Nhục Vi, ngươi ở đâu ra nhiều tiền như vậy, chớ làm cái việc gì ngốc đi!”

“Lư Thâm yên tâm, tiền này là lần trước bán đồ cho quán rượu.”

“Đây là tiền bán mấy món ăn bổ dưỡng, ta nghĩ để tiền ở trên người cũng không quá an toàn, dù sao phòng ốc trong nhà cũng rất tồi, liền muốn xây lại một lần nữa.”

“Như vậy a, vậy được, xây nhà thật nhiều vấn đề, vậy ngươi hãy tự mình Tam thúc ngươi đi nói đi, ta cũng vậy không hiểu lắm.”

“Được, sẽ chờ Tam thúc trở lại nói.”

Nhược Vi ở nhà Lưu thăm nhìn Lưu thăm may vá, Lý Tam thúc cũng bó cùi trở lại.

“Lý Tam thúc, người trở lại rồi, ta tìm người có chuyện chút, bây giờ còn bận rộn nữa không?”

“Nhược Vi tới a, không sao, tìm ta có chuyện gì a, là cần giúp việc trong ruộng sao, ta để bọn huynh đệ Minh Triết đi giúp người.”

“Không phải ! Lý Tam thúc, là chuyện khác, người trước nghỉ một lát, chúng ta từ từ nói.”

“Được, ta đi rửa cái tay sẽ tới.”

“Nói đi, tìm ta có chuyện gì, Nhược Vi nha đầu?” Lý Tam thúc mang cái ghế ngồi ở cửa phòng.

“Cũng không có việc gì lớn, chính là cần đem phòng ốc trong nhà xây lại, không tìm được người giúp một tay, liền muốn Lý Tam thúc có thể hay không giúp một tay tìm người để làm, ta đều cho tiền công, chính là người còn thành thật hơn chút.”

“Còn có chính là ta sẽ thiết kế, không biết những người thợ xây kia có thể xây được không?” Nhược Vi lo lắng nhất chính là việc này rồi.

“Nhược Vi, vậy người có đủ tiền hay không, nếu là không đủ ta cũng không xây, Lý Tam thúc giúp người tu sửa nhà tu, kiếm đủ tiền hãy xây.”

Nhược Vi lại đem mấy lời vừa nói cho Lưu thăm lần nữa nói lại cho Lý Tam thúc nghe, mới để cho Lý Tam thúc đồng ý.

“Người xây nhà lại có biết, cũng có rất nhiều liên hệ, người cũng không tệ, không phải là người có ham món lợi nhỏ tiện nghi, hẳn giúp rất nhiều gia đình giàu có xây nhà, tay nghề không tệ, Tam thúc ngày mai đi giúp người hỏi một chút.”

“Vậy thì phiền toái Lý Tam thúc rồi.”

“Về phần mời người cũng không cần quá nhiều, Tam thúc biết người này, dưới tay hẳn là có người làm, chính là chỉ sợ người phải hao phí tiền bạc nhiều một chút thôi.”

Không có chuyện gì, Lý Tam thúc, chỉ cần nhà xây tốt, những tiền kia Nhược Vi còn trả nổi, về sau tiết kiệm là được.”

Vợ chồng Lý Tam thúc suy nghĩ một chút cũng thấy có lý, cũng không có nói cái gì nữa rồi.

Nhược Vi chưa nói mình có phần bao nhiêu tiền, nằng tính sơ qua, lên giá bao nhiêu tiền, theo như cái giá đó lại thêm đi một chút đi lên, không phải rất nhiều, Lưu thăm bọn họ sẽ phải cảm thấy đây là phần lớn gia sản của mình, như vậy cũng tốt vô cùng, coi như Lưu thăm bọn họ không phải người tham tiền, nhưng không gánh nổi người ta nghĩ như thế nào, phòng ngừa tốt rắc rối có thể xuất hiện, dù sao nằng còn không có bảo toàn thực lực của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Xây nhà (3)

Sau khi cùng Lý Tam thúc thương lượng qua, Nhược Vi trở về nhà, về đến nhà nghĩ những thứ cần chuẩn bị, nghĩ thầm sợ rằng những người thân thích cao cấp biết tin tức sẽ tới làm ầm ĩ, phải nghĩ biện pháp phòng bị a!

Chỉ là, bọn họ đừng nghĩ từ trong tay mình lấy đi những gì thuộc về cái nhà này, huống chi bọn họ cũng không tìm được những thứ đồ vật quan trọng, khế ước mua bán nhà cùng bạc, Nhược Vi cũng cất ở trong không gian, ai cũng đừng nghĩ tìm được.

Dẫn dắt hai Tiểu Bao Tử ở nhà thu dọn một buổi chiều, thời gian không sai biệt lắm, dù sao trong nhà cũng không có bao nhiêu thứ, lúc xây nhà phải ở đến nhà Lưu thăm, thật là phiền phức nha, không quá thích ở tại nhà người ta, cảm giác ở trong nhà mình vẫn là tốt nhất, hi vọng phòng ốc có thể xây mau mau đi!

Lúc chạng vạng, Lý Tam thúc tới trong nhà trả lời ta, Lý Tam thúc đối với chúng ta thật đúng là tốt, nhanh như vậy việc đã xử lý xong rồi.

“Nhược Vi nha đầu a, Tam thúc mới vừa rồi đi Ngưu gia thôn hỏi cái người quen biết xây nhà, nói sẽ tới giúp người nhà xây nhà, tiền công cũng không phải là quá cao, bọn họ tay nghề không tồi, người cũng có, đến lúc thời điểm xây nhà rồi đến trong thôn xin mấy người là được, đến lúc đó thúc giúp người đi gọi người.”

“Người chừng nào thì bắt đầu khởi công, thúc gửi một lời nhắn đi là có thể làm được rồi.”

“Thật sự là phiền toái thúc, Nhựt Vi muốn gặp mặt bọn họ, hỏi chút vấn đề, không biết dễ dàng không?”

“Không thành vấn đề, thúc đề người nhắn tin cho bọn hắn, đến lúc đó thúc mang đến nhà người nói, nếu không có việc gì khác thúc trước hết về nhà.”

“Được, phiền toái thúc á!”

Hôm sau ăn qua điểm tâm không bao lâu, Lý Tam thúc liền mang theo một người đàn ông chừng bốn mươi tuổi tới rồi.

Rót nước trà cho mọi người, rồi ngồi ở một bên.

“Nhựt Vi, đây là Ngưu Nhị thúc, tay nghề của hắn ở làng xóm xung quanh mười dặm này không hết lời để nói, người có cái gì muốn hỏi hắn, nói thẳng là được.”

“Ngưu Nhị thúc, thật là xin lỗi, làm phiền người chạy đường xa như vậy tới đây.”

“Ta cũng vậy không có việc gì lớn muốn hỏi, chính là muốn hỏi một chút bản vẽ tự ta thiết kế có thể xây dựng được hay không?”

“Vốn là nên tới đây gặp chủ thuê một lần, tiểu cô nương rất có thể làm a! Người đem bản vẽ ra ta xem một chút, không được thì sửa đổi một chút là tốt, nhà trước kia ta xây cũng không ít.”

“Vậy được, phải đi lấy ngay bản vẽ cho ngài nhìn một chút.” Nhựt Vi đi đến gian phòng đem bản vẽ mình dùng than củi vẽ lấy ra.

“Ngưu Nhị thúc xem một chút có thể được hay không?” Nhựt Vi đem bản vẽ đưa cho Ngưu Nhị thúc.

Ngưu Nhị thúc cầm bản vẽ Nhựt Vi đưa vừa nhìn, nhìn thấy Nhựt Vi vẽ cùng bình thường, cũng không quá giống như nhà mình xây, chỉ là cũng có thể xây được.

“Có thể làm, mặc dù cùng nhà bình thường nhìn thấy không giống nhau, nhưng vẫn là có thể xây xong, đồ vừa nhìn, ta ngược lại thật ra cũng cảm thấy hứng thú.”

“Tiểu cô nương quyết định. Lúc nào thì bắt đầu làm việc, chúng ta chuẩn bị cho tốt.”

“Liên ngày mai đi, trong nhà ta đã thu xếp xong, đồ dọn ra ngoài là được, chỉ là những vật liệu kia ta đều không có, thì phải phiền toái Ngưu Nhị thúc.” Bọn họ biết những thứ chuyên môn ở trong ngành này, đều có những thứ này, Nhựt Vi cũng không tính toán quản, còn không muốn mình tìm người chuyển.

“Vậy được, đến lúc đó ta liền dẫn công nhân tới.” Nhựt Vi cho bọn họ tiền công một người mỗi ngày là 80 tiền, đây đã là giá cao nhất, cho nên Ngưu Nhị thúc bọn họ ngược lại hi vọng sớm bắt đầu làm việc, chỉ sợ công việc thất bại, dù sao không phải mỗi cổ chủ cũng tốt như vậy, cho giá cao, còn bao ăn.

Mà tiền vật liệu lúc khác tính toán, tất cả đều nói được, hai bên cũng rất hài lòng, Lý Tam thúc thấy tình huống như thế cũng rất hài lòng.

Nhựt Vi tính toán đến lúc đó cho nhà Lý Tam Thúc nhiều hơn một chút tiền, dù sao bọn họ giúp mình rất nhiều, hơn nữa kể từ bây giờ liền bắt đầu bận bịu.

Lúc bọn họ đi, Nhựt Vi để Lý Tam thúc trở về nói với Lưu thẩm một tiếng, ngày mai theo nàng đi chợ trên mua thức ăn.

Lý Tam thúc sốt sắng đáp lời, cả nhà bọn họ đối với chị em chúng ta thật quá tốt, về sau muốn dạy hai người đệ đệ cũng không thể quên nhớ cả nhà bọn họ.

Bận rộn vừa một ngày, hôm sau, Nhựt Vi, so với trước kia dậy muốn sớm hơn, hôm nay còn có rất nhiều chuyện phải làm, còn rất nhiều thứ cần phải mua.

Ở nhà bận rộn một hồi, ăn qua điểm tâm, Lưu thẩm đã tới gọi ta rồi.

Mang theo hai Tiểu Bao Tử, từ trong không gian lấy ra một chút bạc cất kỹ ở trên người, lấy lên này nọ đi ra cửa.

Bởi vì hôm nay không phải ngày họp chợ, trên đường rất ít người, bất quá quán bán đồ ăn vẫn có, bán thịt mỗi ngày đều ở, cũng không lo lắng.

Cùng Lưu thẩm vào trong trấn, mua rất nhiều món ăn, lần này không chỉ có mua thịt heo, còn mua cá, Lưu thẩm nói, cá nấu ăn rất tanh, Nhựt Vi nói mình làm được, bảo đảm ăn ngon, còn mua rất nhiều xương đầu heo, long heo cũng mua trở về, lão bán cho là mình choáng váng đầu, nói thầm nói này tiểu nữ oa thể nào mua hết sạch mọi người không thích.

Nhờ vào lần này mua đồ nhiều, khi trở về thuê một cái xe bò, Lưu thẩm ý mà nói không cần, nhưng vẫn không lay chuyển được Nhựt Vi, mới để cho Nhựt Vi đi mượn xe bò.

Ngày đi qua, một mối vô cùng, bất quá trong lòng thủy chung là vui mừng.

Trở lại trong thôn, đem đồ mua được trực tiếp để vào trong nhà Lưu Thâm, tối mai bắt đầu sẽ phải ở nhà Lưu Thâm một đoạn thời gian.

Nhược Vi cũng không lo lắng mua những thịt kia, Nhược Vi tin tưởng người một nhà bọn họ, mặc dù còn muốn ăn thịt cũng sẽ không động những thứ đó. Mai là ngày đầu tiên bắt đầu làm việc, thức ăn liền làm phong phú chút, ở phương diện ăn uống, Nhược Vi không muốn quá keo kiệt, luôn luôn ăn ngon, mới có hơi sức làm việc, cho nên đối với ăn, Nhược Vi là tương đối để ý, Lưu Thâm thấy Nhược Vi mua nhiều đồ như vậy, nói Nhược Vi một ngày.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Xây nhà (4)

Thời gian đi rất nhanh liền đến ngày khởi công, cùng Lưu Thâm một nhà thật sớm chuẩn bị kỹ càng, ăn qua điểm tâm, những người thợ mời tới cũng đã tới.

Tối qua Nhược Vi cũng đã chuyển đến ở trong nhà Lưu Thâm, toàn bộ đồ cũng cũng dời qua rồi.

Mang theo đoàn người Ngưu Nhị thúc, đi đến nơi nhà của mình, sau khi cùng bọn họ thảo luận qua, liền động thổ, Lý Tam thúc ở trong thôn giúp ta mời mấy người, quả thật đều là người làng hoàng.

Nhìn nhà cũ nát bị kéo đổ, trong lòng không biết là cảm giác gì, phòng này dù sao cũng là nơi đầu tiên mình tới cái thế giới này, tình cảm vẫn có một ít.

Nhìn một bên Đào Đào cùng Thụy Ca khuôn mặt vui mừng, trong lòng buồn lòng, không có gì đáng ngại, nếu Đào Đào cùng Thụy Ca vui mừng, vậy thì đáng giá, hơn nữa mặc dù đối với phòng cũ có tình cảm, không có nghĩa là còn muốn ở tiếp, ở trong lòng lưu lại những trí nhớ tốt đẹp đi, nơi này có mình và bọn Đào Đào hoan ca cười nói.

Nhìn mọi người làm với khí thế ngất trời, tâm tình hết sức tốt, nói như vậy phòng ở mới rất nhanh có thể xây xong sớm, đây là một việc đại sự, về sau, mặc kệ có tiền hay không, cũng sẽ không rời đi thôn này, nơi này chính là nhà của chúng ta, mặc kệ đi xa nữa, cũng muốn trở lại nơi này, chính là Đào Đào cùng Thụy Ca cũng muốn như thế.

Hiện tại khí trời xanh mây trắng, mọi người cũng toát mồ hôi, Nhược Vi cho bọn họ đưa lên nước trà ướp lạnh trong giếng, mọi người khen Nhược Vi có khả năng, Nhược Vi nghĩ nếu quyết định sau này sẽ không rời đi cái chỗ này, sẽ phải quan hệ tốt cùng với láng giềng, cũng liền cười hi hi cùng những người đó nói chuyện phiếm, mấy ngày trôi qua, tất cả mọi người vô cùng quen thuộc.

Người làm việc ở nhà Nhược Vi, ăn cũng rất tốt, mỗi ngày đều có thịt, cơm bao ăn no, cho nên mọi người xem Nhược Vi một cái tiểu cô nương, đối với bọn họ những người làm thợ này tốt như vậy, cũng làm việc càng thêm ra sức, phòng ốc cũng xây càng thêm nhanh, mô hình nhà rất nhanh liền xây ra.

Lần đầu nhìn mô hình phòng ốc, nói không kích động đó là không thể nào, nhìn mọi người ra sức vì mình làm việc, Nhược Vi mỗi ngày không thể làm gì khác hơn là ngồi làm rất nhiều đồ ăn ngon hồi báo cho bọn họ, cho nên những người làm công này, mặc dù rất vất vả, tuy nhiên cũng mập một vòng trở về.

Trong khoảng thời gian này, không biết thế nào, những cực phẩm thân thích kia không có tới tìm phiền toái, khiến trong lòng Nhược Vi cảm giác thật không tốt, tới gây chuyện với mình ngược lại không có lo lắng như vậy, nếu như là cái loại đó để ở trong lòng, mới là đáng sợ nhất, hi vọng mình không cần lo lắng như vậy.

Trong cuộc sống bận rộn như vậy, thời gian đã là một tháng sau, phòng ốc rất nhanh sẽ được xây xong, ngày mai là ngày cuối cùng, mà có thể kết thúc công việc rồi.

Nhược Vi để Ngưu Nhị thúc bọn họ giúp mình xây phía bên ngoài hơn 3m tường rào, trong nhà chỉ có chúng ta mấy người không lớn không nhỏ, còn để phòng thì tốt hơn.

Hôm sau, tất cả mọi người tới thật sớm, nhiệt tình chào hỏi lẫn nhau, hôm nay là ngày cuối cùng thợ giúp đỡ Nhược Vi nhà làm, ngày hôm qua đi trên chợ mua rất nhiều món ăn về, rượu chuẩn bị rồi, đến lúc đó để cho bọn họ uống thật sáng khoái, thật ra thì mọi người cũng không muốn sớm như vậy liền kết thúc, ở chỗ này ăn ngon, tiền công vẫn còn so sánh nơi khác cao hơn, ai nguyện ý đi a, nhưng làm xong chuyện cũng không còn biện pháp.

Hiện tại người trong thôn đối với nhà Nhược Vi ấn tượng cũng rất tốt, dù sao Nhược Vi mang đến trong nhà bọn họ một nguồn thu lớn, còn nghĩ về sau nếu có việc để Nhược Vi tìm thêm bọn họ, cho nên mọi người bây giờ đối với mấy người Nhược Vi đều rất tốt.

Huống chi, trong khoảng thời gian này mọi người chung sống lâu như vậy, cũng cảm thấy Nhược Vi rất biết làm việc, cũng về nhà để phụ nữ có chồng nhà mình gặp được chị em Nhược Vi đối với người ta tốt một chút, dù sao chị em người ta sống cũng không dễ dàng.

Cứ như vậy, nhà cũng được xây xong, Nhược Vi bọn họ sẽ có phòng ở mới, đến lúc đó vào ở phòng mới theo tập tục nơi này, còn phải mời người trong

thôn ăn một bữa cơm, Nhực Vi cảm thấy dọn vào nhà mới sau này hãy nói.

Mấy ngày nay ba chị em cũng rất vui vẻ, ngày ngày ngóng nhìn vào phòng ở mới, nhìn dáng vẻ khát vọng của Đào Đào cùng Thụy Ca, Nhực Vi cũng vội vàng theo.

Hôm đó xây xong, đến giúp đỡ người làm thợ, cũng ăn vô cùng vui vẻ, rượu cũng uống rất nhiều, buổi tối hôm đó Nhực Vi liền đem tiền công một tháng này cũng trả hết cho những người thợ này, mọi người thấy lấy được tiền vào trong tay đều vô cùng vui mừng, dù sao mọi người vẫn là không dám xác định Nhực Vi một cái tiểu cô nương, có thể lấy ra nhiều tiền công như vậy, hiện tại chân chân thật thật lấy đến trong tay rồi, còn có loại cảm giác không xác định.

Mà một nhà Lưu thẩm, Nhực Vi trên cơ sở gọi đến những người thợ khéo léo đó liền cấp thêm bọn họ năm lượng bạc, cả nhà bọn họ chết sống không cần, nói vốn là nên giúp một tay, còn phải tiền công cái gì, cho nhiều như vậy, so với bình thường một năm tiền công của bọn họ đều nhiều hơn.

Nhực Vi không thể làm gì khác hơn là nói cho bọn họ biết, nếu như bọn họ không cần số tiền này, sau này mình có chuyện cũng không dám tìm nhờ bọn họ hỗ trợ, trái khuyên bên phải khuyên mới đem những bạc kia nhận lấy, người một nhà đối với Nhực Vi cảm tạ không được, cảm thấy không có giúp bao nhiêu, ngược lại cảm nhiều tiền như vậy, trong lòng băn khoăn, nhưng trong nhà quả thật cũng không giàu có, cũng liền nhận, chỉ là một nhà quyết định về sau nhất định phải đối với Nhực Vi bọn họ tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Vào ở nhà mới

Sáng sớm ngày thứ hai, Nhực Hi rời giường thật sớm. Hôm nay là ngày nàng cùng hai đệ đệ từ nhà Lưu thẩm trở về ngôi nhà mới của mình, ai cũng đều vô cùng mong đợi.

Khi nghĩ tới mình có thể ở trong một căn nhà mới xây, Thụy ca cùng Đào Đào vô cùng kích động. Huống chi, nhà mình là căn nhà độc nhất trong thôn, có phòng ốc dễ nhìn nhất, trong lòng đắc chí, không cần phải nói ra cũng có thể nhận ra.

Nhực Vi nhìn bầu trời xanh thẳm, cảm thấy vô cùng sáng ngời. Nghĩ tới mình ở thời đại này cũng có một căn nhà của chính mình, lại có người thân đáng yêu, hàng xóm quan ái, trong lòng cảm thán không thôi! Nhà hướng bắc nam, dựa lưng vào núi nhỏ, cách đó không xa có con suối nhỏ chảy qua, phong thủy cực tốt.

Do trong lòng đang suy nghĩ cái này, nên cước bộ liền tăng nhanh, có chút không kịp chờ. Khi ở nhà Lưu thẩm trong khoảng thời gian này, nàng đã thật lâu rồi chưa đến nơi đó, nên sợ không cẩn thận bị người phát hiện, đây chính là bí mật quan trọng nhất của nàng, nàng không muốn bị coi là yêu quái để bị bắt lại đâu.

Một lát sau, cả nhà Lưu thẩm đều đã thức dậy, nhìn thấy ba người đã sớm nâng mấy cái kia, trong lòng rất bất đắc dĩ, nhưng mà vẫn giúp một tay thu xếp đồ đạc. Trong lòng họ cũng hiểu, khi có nhà mới, ai chẳng muốn về ở, huống chi, nhà đó đẹp như thế, cả nhà Lưu thẩm còn động lòng mà.

Thật ra thì, ai khi thấy căn nhà này đều động lòng. Họ sẽ nhớ khi mình có đủ tiền sẽ xây một căn như thế. Không biết từ lúc nào, một nhà Nhực Vi đã trở thành đối tượng được người khác hâm mộ.

Tối hôm qua, sau khi Nhực Vi và cả nhà Lưu thẩm thương lượng, quyết định ba ngày sau sẽ mời người trong thôn đến ăn cơm (Linh Nhi: Vi tỷ mừng tân gia ấy ^^). Hôm nay, Nhực Vi ở trong nhà thu thập một chút, dù sao thì cũng vừa xây xong, nên cũng còn rất nhiều chuyện cần phải làm. Còn có rất nhiều đồ trong nhà vẫn còn thiếu, cần phải đặt mua, một chút gia cụ cũng cần phải mua thêm. Tóm lại, mấy ngày qua, Nhực Vi rất bận rộn.

Sau khi ở nhà ăn điểm tâm, Nhực Vi cùng hai tiểu đệ của mình khuôn đồ trở về nhà mới. Đào Đào ở một bên ríu rít nói chuyện, Thụy ca rất muốn giúp đỡ nên cũng cầm được một ít vật kiện, còn có nhà Lưu thẩm giúp một tay, nên rất nhanh đã mang hết đồ. Huống chi, đồ đạc vốn không nhiều, Nhực Vi cũng không theo chân bọn họ một nhà khách khí, làm người không vong bản là được.

Sau khi đem đồ vật cũng chuyển vào nhà mới, một nhà Lưu thẩm trở về. Hôm nay, Nhực Vi cũng không mời bọn họ ở lại ăn cơm, nhưng lần sau sẽ mời cả nhà bọn họ ăn cơm, hôm nay, trước tiên cần phải đem phòng thu thập một chút mới được.

Nhìn căn phòng sáng ngời trước mắt này, khóe miệng Nhực Vi hơi vênh, hiển nhiên tâm tình rất tốt, mà Đào Đào cùng Thụy ca đã sớm chạy đến các gian phòng để xem.

Trong khoảng thời gian này, theo điều kiện nhà càng ngày càng tốt, Thụy ca cũng biến thành sáng sủa một chút. Chỉ là ở dưới tình huống nào đó, hẳn còn là rất lão thành, luôn là đem mình làm tiểu nam tử hán, khiến Nhực Vi vui vẻ một thanh, nhìn bộ dáng nghiêm túc này của Thụy ca, có lúc cũng là một chuyện vui !

Đem đồ vật nhất nhất chỉnh lý được, cũng đi xem lại bản thân thiết kế. Dù sao đây là tác phẩm của mình! Phòng này, Nhựt Vi kết hợp phong cách hiện đại cùng cổ đại, dù vậy cũng không mâu thuẫn. Nói thí dụ như, nhà cầu, phòng tắm, Nhựt Vi đều là xây riêng, nghĩ đến lúc mới tới nhà cầu, Nhựt Vi liền chịu không được, cho nên đây là phải đổi, Nhựt Vi liền kiến thành theo phong cách hiện đại, đem Trúc tử đá thông, làm thành ống thoát nước, nhà cầu là dùng nước trôi, cùng hiện đại không có khác mấy.

Phòng tắm cũng là như thế, Nhựt Vi còn đi làm theo yêu cầu đặt một cái thùng nước tắm to. Phòng tắm cũng có thoát nước đi ra ngoài, còn có nhận nước nóng tiến vào. Tóm lại một câu nói: rất dễ dàng.

Nhìn bên ngoài, tường rào thật cao, trong lòng liền vô cùng an tâm, ít nhất có thể không cần sợ bị theo dõi. Về sau mình nữa loại một chút Ba Sơn Hồ ở trong sân, vòng quanh tường rào loại, như vậy càng thêm an toàn, nhìn rất tốt.

Nhà xây hai tầng, hai căn lầu, Lưu thẩm gọi thẳng muốn tiền a! Cửa sổ là kéo đẩy thức, cùng thì ra là trong nhà này là không một dạng, Ngưu Nhị thúc bọn họ ban đầu thấy thì gọi thẳng dễ dàng.

Hiện tại, viện làm lớn ra rất nhiều, bởi vì lúc trước dựa vào núi nhỏ, mảnh đất kia cũng là của Nhựt Vi, chỉ là khi đó trong nhà không có nhiều tiền để xây, liền bỏ trống ở nơi nào, Nhựt Vi cũng là lúc nhìn khế ước mua bán nhà mới biết. Cho nên, lần này Nhựt Vi làm rất nhiều hoạch định, dù sao hiện tại viện cũng khá lớn, đủ Nhựt Vi làm rất nhiều chuyện rồi.

Trong sân, có một cây kim ngân độc lập, tất cả mọi người rất kỳ quái, Nhựt Vi đem đồng nhất buổi cây không có gì dùng là cây thua bởi trong sân, tự nhiên, Nhựt Vi chắc là sẽ không giải thích.

Thấy căn nhà cũng không khác như ý của mình nhiều, tâm tình nàng vô cùng vui vẻ. Rốt cuộc cũng không cần lo lắng vấn đề mùa đông. Mặc dù, nơi này là phía nam, mùa đông sẽ không đặc biệt lạnh lắm, nhưng Nhựt Vi rất sợ lạnh, cho nên, Nhựt Vi hãy để cho bọn họ xây kháng, như vậy mùa đông cũng khá là dễ chịu, dù sao gian phòng cũng có nhiều mà.

Một cái nhà lâu nghỉ mát thiên, một cái nhà lâu qua mùa đông thiên, đều có rửa mặt địa phương, phòng bếp mỗi căn lầu cũng bị rồi, như vậy cũng dễ dàng, mùa đông lời nói cũng tốt đốt kháng.

Thấy phòng ốc như vậy, quyền sở hữu là thuộc về mình, trong lòng liền khai mở tâm là không được, ai nha! Chính mình cũng thật là có phòng người, còn chưa có xe, sẽ rất nhanh có, , ,

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoàn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Chuẩn bị

Mấy ngày nay, Nhựt Vi rất bận, mặc dù hai căn nhà đều không phải là quá lớn, nhưng muốn thu thập tất cả cũng không phải dễ dàng gì.

Huống chi, còn có nhiều chuyện khác cần làm, như những gia cụ, đều là Nhựt Vi mình vẽ đầy bản vẽ, còn làm theo yêu cầu của Thụy ca cùng Đào Đào là giường phải thật to mới được.

Còn phải chuẩn bị mời người trong thôn ăn cơm mừng tân gia, rất nhiều thứ cần phải mua.

Cũng may có nhà Lưu thẩm giúp đỡ một tay, bằng không Nhựt Vi phải mệt mỏi không thể chịu được. Trong nhà đồ vật cần thiết cũng đã mua rất nhiều, mấy bộ chăn bông cũng mua xong, Đào Đào và Thụy ca xem ra rất vui vẻ. Trong khoảng thời gian này, hai Tiểu Bao Tử mỗi ngày đều cười hi hi, đây chính là ta muốn xem đến

Liên tục bận rộn mấy ngày, mọi thứ cũng không sai biệt lắm, cái gì cũng mua xong rồi, Lưu thẩm đi trong thôn giúp ta mời thôn phụ đến giúp đỡ vào ngày đó.

Vào ở nhà mới trời cũng đã tối, Đào Đào, Thụy ca và Nhựt Vi cùng nhau ngủ. Đêm hôm đó, chúng ta hàn huyên rất nhiều, Nhựt Vi hỏi bọn hắn vào ở nhà mới có cảm giác gì.

Đào Đào nói, rốt cuộc không cần sợ trời mưa sẽ mưa đột, phòng ốc so với trước kia còn đẹp hơn, nói rất nhiều.

Thụy ca nói nhà mới là ngôi nhà đẹp nhất trong thôn, Đào Đào vội ở một bên phụ họa. Nhựt Vi ở một bên cũng nói cho Thụy ca, có thể đưa hắn đi tư thực rồi. Trong bóng tối, tuy không nhìn rõ nét mặt của Thụy ca, nhưng lại cảm thấy Thụy ca hiển nhiên là vui vẻ, liền nói chuyện giọng của càng thêm vui sướng rồi.

Nhìn đáng đáp, Thụy ca rất muốn thượng tư thực !

Nhược Vi cũng không hy vọng người trong nhà về sau làm quan, nhưng bây giờ mình cũng sẽ không nói ra, Nhược Vi tôn trọng quyết định của các đệ đệ nàng. Mình không muốn trói buộc bọn họ, khi bọn hắn có thể lý giải ý của mình thời điểm nữa nói cho bọn hắn biết ý nghĩ của mình. Rồi sau này, nếu muốn làm quan, thì Nhược Vi cũng không ngăn cản.

Ở trong lòng của Nhược Vi, chỉ cần có đầy đủ thực lực, sẽ không sợ bất kỳ cái gì. Cho nên, vì sau này sẽ không sống ở những thứ này phía dưới, Nhược Vi còn cần làm vẫn còn rất nhiều.

Người trong nhà có thể biết chữ là nhất định, mặc kệ về người sau muốn làm gì, tính toán cũng là cần học, Nhược Vi không trông cậy vào về sau người trong nhà phải làm đại quan hoặc là như thế nào, nhưng Nhược Vi lại hi vọng, mỗi người ít nhất có thể có năng lực bảo vệ tính mạng của bản thân.

Có lẽ, rất nhiều người sẽ cho rằng, trong nhà phải có người làm quan là tốt nhất, nhưng Nhược Vi không hy vọng. Mình yêu người thân muốn ở những thứ kia sai lầm hồ báo trung chiến đấu, liên vì những thứ tôn nghiêm buồn cười, hư vinh, giả dối, Nhược Vi chỉ hy vọng bọn họ thật vui vẻ còn sống.

Hiện tại, chúng ta cũng còn có đầy đủ thời gian đi làm những thứ này, cho nên, tất cả đều còn chưa kịp.

Nhược Vi không nghĩ cả đời từ sống không do ta. Cho nên, mình muốn ở trong cuộc đời làm chút chuyện, mà không hối hận với lương tâm.

Tối hôm đó, mấy tỷ đệ hàn huyên thật lâu. Hàn huyên rất nhiều chuyện, mà buổi tối này ,về sau tỷ đệ họ vẫn còn nhớ, đêm hôm đó là một đêm vô cùng hạnh phúc.

Tối hôm đó, Nhược Vi suy nghĩ rất nhiều, suy nghĩ rất xa, nghĩ tới cuộc sống sau này, thậm chí còn có một số chuyện xa hơn, mà khi nghĩ tới những chuyện này, tất cả từ từ chìm vào giấc ngủ.

Ngày mai sẽ phải mời người trong thôn tới ăn cơm, hi vọng ngày mai tất cả đều thuận thuận lợi lợi , không có xảy ra chuyện gì. Hiện tại, Nhược Vi muốn cùng người trong thôn có một mối quan hệ tốt, cho nên, hi vọng tất cả đều thuận lợi.

Trước cơm tối, Nhược Vi đi tặng đồ cho mấy trưởng lão trong thôn. Bởi vì trong lòng Nhược Vi có một ý tưởng còn chưa có thực hiện, mà chuyện này là cần mấy trưởng lão giúp một tay, cho nên hiện tại phải đi tặng lễ, biểu hiện khá hơn một chút.

Trên thực tế, cái lễ này của Nhược Vi đưa tới thật đúng lúc. Chuyện này cũng chỉ xảy ra đột ngột mà thôi, hoàn hảo Nhược Vi thời khắc làm chuẩn bị tâm lý, chuyện giải quyết rất thuận lợi, còn may mà đưa những thứ đó, nên giữ lại cái ấn tượng tốt của các vị trưởng lão đối với Nhược Vi.

Nhược Vi, mỗi gia đình tặng hai cái cá lớn, đều là bên trong không gian , còn có hai cân thịt heo, một xépvải, một chút điểm tâm, thôn trưởng vậy cũng tặng một phần, đều nói cảm tạ chăm sóc của bọn hắn, trên thực tế, chăm sóc cái rắm, thế nhưng cũng là chuyện không có cách nào khác, dù sao còn trông cậy vào ở đó sự kiện lên tới thời điểm có thể giúp đỡ mình.

Những người này nhận được Nhược Vi lễ đều vô cùng vui mừng, nói Nhược Vi tuổi còn nhỏ, thật là rất hiểu lễ , ý vị khen, những thứ kia lời hữu ích cùng không lấy tiền tựa như ý vị nói, Nhược Vi bày tỏ rất bắt mắt đi.

Đồng thời, Nhược Vi cũng xin bọn họ ngày mai đến nhà dùng bữa, mọi người miệng đầy đồng ý, trên thực tế làm phiền tối hôm nay đưa lễ, bởi vì ngày mai xảy ra sự kiện kia, còn may mà những thứ này lễ mới giải quyết dễ dàng như vậy, nhưng mà bây giờ tất cả mọi người không biết mà thôi, Nhược Vi ngày mai sẽ nên may mắn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Mời người trong thôn ăn cơm (1)

Hôm sau, tỷ đệ Nhược Vi rời giường thật sớm, việc qua hôm nay đã tốt hơn nhiều rồi.

Từ lúc xây nhà cho tới nay thì Nhược Vi đều không có rèn luyện thân thể, ở nhà người ta dù sao không tiện như trong nhà mình, sau hôm nay phải tiếp tục chuyện này.

Tỷ đệ mấy người sớm làm cơm sáng ăn, một nhà Lưu thẩm cũng đến giúp, trong khoảng thời gian này, nếu không có cả nhà Lưu thẩm giúp đỡ, Nhược Vi thật không biết phải làm như thế nào, nghĩ đến thời điểm mới tới nơi này, chỉ có nhà Lưu thẩm hết sức giúp đỡ nhà mình, Nhược Vi cũng rất cảm động.

Mặc dù gia đình Lưu thẩm cảm thấy phần tiền Nhược Vi cho rất nhiều, càng thêm hết sức giúp Nhược Vi bọn họ, nhưng trên thực tế, ở trong rất nhiều chuyện, bọn họ cũng giúp Nhược Vi rất nhiều việc, chỉ là một nhà bọn họ quá thuần phác, cho nên, hai bên cũng cảm thấy thua thiệt đối phương, như vậy ngược lại khiến cho quan hệ hai nhà càng thêm chặt chẽ.

Ở Lưu thăm tới nơi này không lâu, những phụ nữ gọi tới giúp một tay đều lục tục tới, Nhược Vi và mọi người chào hỏi qua một lượt sau đó bắt đầu sau bận rộn chuyện của mình.

Mọi người của toàn thôn ăn cơm là chuyện lớn, một mình Nhược Vi cũng làm không được được, nên giao toàn quyền cho Lưu thăm chỉ huy, đến lúc đó mình giúp làm vài món thức ăn là được, cánh tay bấp chân nặng nhọc cũng không biết nhiều người như vậy ăn, cho nên an tâm đi làm những chuyện khác đi!

Nhược Vi đi tới ngoài phòng, lúc này đã có rất nhiều đứa bé tụ tập tại ngoài phòng, Đào Đào và Thụy Ca cũng ở đây chơi cùng bọn họ, thấy Nhược Vi tới, từng người từng người lập tức im lặng, có phải mình đáng sợ như vậy sao? Thông thường trong thôn nhà ai mời ăn cơm, trẻ con thích tụ tập ở nhà đó, trẻ con đều thích tham gia náo nhiệt.

Nhìn những đứa trẻ mười mấy tuổi cao thấp không đều, những đứa này nhìn là biết dinh dưỡng không đầy đủ, hiện tại Đào Đào và Thụy Ca đã không giống với lúc trước, gương mặt có huyết sắc, cùng những đứa bé này đứng chung một chỗ thật là khác xa nhau, nhớ ngày đó, mấy người chúng ta so với bọn hắn còn không bằng!

Nhìn những đứa trẻ câu nệ như vậy, Nhược Vi cảm thấy bất đắc dĩ. “Các bạn nhỏ, các bạn đang chơi gì vậy, có thể nói cho Nhược Vi tý tý biết không?”

Nhược Vi cố gắng tỏ ra dịu dàng nhìn bọn chúng hỏi, có thể bọn họ thấy Nhược Vi quả thật sẽ không mắng bọn hắn, đám con nít cũng không có vẻ mất tự nhiên như vừa rồi, nhất ngữ nhất thập cùng Đào Đào bọn họ trả lời câu hỏi của Nhược Vi.

“Nhược Vi tý tý, chúng ta đang nói phòng nhà tý thật đẹp đấy”, một đứa bé trai đen đúa gầy gò nhút nhát trả lời câu hỏi của Nhược Vi, tiểu nam hài này tên là Hắc Tử, cùng Thụy Ca không khác nhiều lắm, chỉ là mỗi lần vừa nhìn thấy Nhược Vi lá gan cũng rất nhỏ, trong khoảng thời gian này thường xuyên đến tìm Đào Đào và Thụy Ca chơi.

Nhược Vi cũng không biết vì cái gì, bản thân mình luôn tỏ ra là người rất dễ thân cận, nhưng không biết đứa trẻ này tại sao mỗi lần nhìn thấy Nhược Vi đều mang bộ dáng giống như là bị Nhược Vi ăn hiếp vậy, Nhược Vi cảm thấy bất đắc dĩ.

“Được rồi, vậy các em ở chỗ này chơi, không thể chạy xa, Đào Đào và Thụy Ca phải làm chủ nhà cho tốt nha! Còn nhớ rõ lời tối hôm qua tý tý nói với các đệ không? Không thể quên nha, hôm nay người nào ngoan nhất đến lúc đó tý tý liền thưởng món ngon cho người đó!”

Mặc dù những đứa bé này có chút sợ Nhược Vi, nhưng vẫn rất thích tới nhà Nhược Vi, bởi vì nhà Nhược Vi có nhiều đồ ăn, những đứa trẻ này chỉ cần đều được Nhược Vi cho ăn rất nhiều món, người trong thôn các gia trưởng rất thích cho con mình chạy tới nhà Nhược Vi chơi, hiện tại Đào Đào và Thụy Ca mơ hồ có xu hướng muốn làm đại ca của những đứa trẻ này.

“Dạ, chúng ta nghe lời của tý tý”, Đào Đào và Thụy Ca ngoan ngoãn đáp lời, Đào Đào thì muốn chơi, còn Thụy Ca thì lại muốn trông chừng đệ đệ không xằng bậy, tối hôm qua tý tý đã nói, ca ca phải chăm sóc đệ đệ, hắn đều ghi nhớ cẩn thận ở trong lòng, đợi trưởng thành hắn còn phải bảo vệ tý tý.

“Nếu như tất cả mọi người nghe lời, vậy thì mỗi người đều có phần thưởng! Cho nên không thể quậy phá nha!”

Một đám trẻ cũng ngoan ngoãn hưởng ứng, Ôi! Tình hình này, tý tý mới là đại ca của đám nhóc này rồi đấy!

Dụ bọn hắn đi nơi khác, Nhược Vi đi vào ruộng hái rau xanh đem về, cầm cái sọt to, hiện tại những thứ này sinh trưởng vô cùng tốt, liếc nhìn mảnh rau xanh mơn mẫm làm cho lòng người nhìn thấy liền thoải mái.

Đất trồng rau có nước suối không gian tưới vào thật không khác, không chỉ vậy rau này so với loại bình thường lớn hơn nhiều, còn không có sâu, rau trồng trên đất nhà Nhược Vi luôn ngon nhất trong thôn.

Nhưng mà bây giờ cũng không còn ai đi so đo vấn đề này, mọi người vẫn hi vọng Nhược Vi giúp đỡ nhiều hơn nữa, hiện tại người trong thôn cũng cảm thấy Nhược Vi rất có năng lực, trong suy nghĩ cảm thấy Nhược Vi vấn đề gì đều có thể giải quyết.

Nhìn mảnh đất trồng rau, từ đáy lòng cảm thấy tự hào, đây là chính mình trồng, mặc dù công lao không hoàn toàn của mình, nhưng vẫn làm cho tâm Nhược Vi xúc động.

Hái được các loại rau, các loại gia vị xả rồi gừng, tỏi tươi, hành lá các loại gia vị trở về, giống như quốc vương nhìn lãnh thổ của mình, lãnh thổ Nhược Vi chính là chỗ này có chút quyền sở hữu thuộc về mình, nàng chính là quốc vương nơi này, trong lòng rất yên bình.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Mời người trong thôn ăn cơm (2)

Vác rau hái về nhà, nghe được người trong phòng bếp bàn luận xôn xao, mà dường như nhân vật chính trong chủ đề bàn luận này vừa vặn là mình, chỉ là

không biết có phải là đang nói xấu mình hay không thôi.

Mặc dù như thế, Nhục Vi vẫn không thích người khác ở sau lưng nói xấu mình, nhưng mà điều này cũng không phải là mình có thể ngăn lại, dù sao đây là tập tục xấu mấy ngàn năm nay lưu truyền rồi thôi thì cố gắng thích ứng vậy!

Thở dài, đem rau trong sọt để xuống, đi bên cạnh giếng múc nước rửa tay.

Mới vừa lấy nước thì mẹ của Hắc Tử ra tới, mẹ của Hắc Tử cũng xem như là trừ Lư thâm ra thì là một người Nhục Vi đối xử tương đối tốt, còn những người khác thì cũng chỉ gặp mặt qua mà thôi, Nhục Vi thật sự không thích tính tình của những người đó, ngược lại thì mẹ của Hắc Tử lại tương đối chân thật, người cũng rất thoải mái, Nhục Vi rất thích nàng.

“Ồ, Nhục Vi về rồi à! Dạ, thím, hôm nay thật làm phiền các vị rồi!”

“Có phiền gì đâu, mọi người đều là hàng xóm, về sau ai không phải phiền tới người khác nha! Huống chi con đã rất giỏi giang rồi, so thím cũng tài giỏi gì đâu, còn nhỏ tuổi mà có xây được căn nhà lớn như vậy, ta trong thôn thấy chỉ có con là có năng lực nhất đấy.”

“Thím, người trăm ngàn vạn đừng khen con như vậy, Nhục Vi chỉ là so với các người vận khí tốt chút, nào có năng lực lớn như vậy, cho nên mọi người đừng khen quá như vậy, các người có thể làm được nhiều hơn so với Nhục Vi, không có sự giúp đỡ của mọi người thì một mình Nhục Vi cũng không làm được gì cả.”

Mẹ Hắc Tử giận liếc Nhục Vi một cái, nói “Đứa nhỏ này, thật khiêm tốn.”

“Được rồi! Tỷ quả thật rất tài giỏi! Hi Hi!” Trong lòng Nhục Vi có chút hả hê. Nhưng mặt ngoài vẫn là muốn khiêm tốn chút, cũng không thể làm cho người ta cảm thấy mình quá kiêu ngạo.

“Nhục Vi, phòng ốc nhà con xây cũng thực không tệ, chờ nhà ta có tiền cũng xây như nhà con vậy, vừa sáng lại còn đẹp!”

“Được đó! Thím muốn xây, tìm đám người xây nhà cho con, quả thật thật không tệ, phòng ốc cũng xây kiên cố.”

“Được, đến lúc đó thím chắc chắn tìm con giúp một tay.”

“Đúng rồi, Nhục Vi, những người nhà kia của con con có mời bọn họ không, sao đến bây giờ cũng không nhìn thấy họ để vậy!”

“Người nào nhà con, không phải đều ở đây sao?” Về mặt Nhục Vi nghi hoặc, nàng căn bản sẽ không đem những cực phẩm thân thích kia để ở trong lòng.

“Không phải đại thẩm mẹ của con sao? Nhà bác con quá xa nên không tới được, chẳng lẽ con không có đi gọi bọn họ đến!”

“À, con thật đúng là đã quên, bình thường cũng không giao tiếp, hơn nữa chính người đó chỉ ở phòng bọn họ, làm sao có thể đi mời bọn họ! Hơn nữa từ nơi này còn hiểu một chuyện, đó chính là Nhục Vi chưa bao giờ thấy mặt bác mình, có phải hay không như vậy, lập tức toát ra thân thích.”

Sẽ không còn có những người thân thích khác hay không thì Nhục Vi không rõ ràng lắm! Nhục Vi đến thế giới này lâu như vậy, đối với chút này chuyện cũng không còn quá để ý, bây giờ xem ra phải đem những chuyện này xử lý tốt, mà chuyện này xảy ra quá đột ngột, không kịp đợi Nhục Vi đi tìm hiểu tất cả.

Trên thực tế, nhà Nhục Vi cũng đã có hai người thân rồi, đại bá và bác một nhà, vốn là ở giữa còn có một nhị thúc, có một năm khô hạn lúc chạy nạn chết đói, gia gia nãi nãi cũng ở vào năm đó qua đời.

Nhục Vi có phụ thân là lão Tam, qua đời không tới một năm, mẫu thân ở lúc Đào Đào xong thì sau thân thể trở nên kém, sau lại sầu lo thành bệnh mất sớm rồi, cho nên giải quyết xong hai người này về sau sẽ gặp lại những thân thích này thì Nhục Vi lùi một bước để vạn sự đại cát.

“Thím, chuyện này con thật đúng là quên mất, sợ rằng đến lúc đó lại xảy ra vấn đề, thím cũng biết đại bá nhà con đối với tỷ đệ chúng con như thế nào, bình thường chỉ sợ bọn họ gây chuyện, lần này còn thật sự quên mất.”

Ôi, thực đáng ghét!

“Cũng đúng! Nhà đại bá của con đến đây nhất định sẽ có chuyện, nhưng không mời bọn họ tới chuyện này sợ là lớn đây, dù sao họ cũng là trưởng bối trên danh nghĩa của các con, đương triều thiên tử là nặng nhất hiếu đạo, chỉ sợ đến lúc đó bọn họ đi ra ngoài nói bậy.”

“Việc này Nhục Vi cũng không phải sợ, chỉ sợ bọn họ gây chuyện, mình cũng không sợ danh tiếng xấu thì có sao đâu!”

“Lời này nhưng là chớ nói lung tung, thanh danh của một cô gái không tốt, về sau làm sao tìm được nhà tốt, về sau nhưng ngàn vạn đừng nghĩ như vậy.”

“Dạ, Nhục Vi biết, thím.” Được rồi, người cổ đại quả thật rất quan tâm những thứ này, nếu như sau này mình phải gả cho người quan tâm những thứ này, vậy cũng không đáng giá mình phớt lờ cả đời, nghĩ đến đây chuyện này, trong đầu thật nhanh thoáng qua bóng dáng một người, phi, sao mình lại nghĩ tới hân vậy!

Nhục Vi con làm sao vậy, ngăn người cái gì! Thím vào phòng bếp giúp một tay đây.

“Được, thím đi làm việc đi!”

Đưa mắt nhìn mẹ của Hắc Tử đi vào phòng bếp, mới đứng dậy đi làm chuyện khác, bây giờ đã gần trưa rồi, phải nắm chắc thời gian chuẩn bị.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Mời người trong thôn ăn cơm (3)

Hiện tại người trong thôn cũng tới gần đủ rồi, tất cả mọi người tụ chung một chỗ nói chuyện phiếm, nhìn nhà nhìn phòng ốc.

Nhược Vi lau sạch bàn ghế mượn đến đái com, bày biện xong, tính toán thời gian không sai biệt lắm có thể chuẩn bị nấu com, nhận một vài đồ vật đi tới phòng bếp.

Đi tới cửa phòng bếp, những người bên trong đang thảo luận một cách khí thế ngất trời về nhà mới của Nhược Vi! Từ trong miệng những người này nghe được phần lớn là ghen tỵ, nói ra lời chua xót, lại không dám trắng trợn nói ra, bây giờ Nhược Vi xưa đâu bằng nay, cũng không dễ dàng bị người ta khi dễ như vậy.

“Các thím vất vả rồi”, Nhược Vi đi vào phòng bếp chào hỏi với mọi người. Những người đó thấy Nhược Vi đến, sợ hết hồn, thấy nhân vật chính của buổi tám chuyện xuất hiện, cũng có chút cảm giác có tật giật mình.

Nhược Vi không muốn cùng những người này so đo, loại chuyện thích tám này đã ăn sâu bén rễ, nàng cũng không có ý định đếm xỉa đến, chỉ cần không quá mức nàng đều có thể nhịn được, nếu vượt qua ranh giới cuối cùng của nàng thì nàng cũng sẽ không khách khí.

Lưu Thâm đang thái rau, nhìn những người hâm mộ cùng ghen tỵ, Lưu Thâm cũng không tiện nói các nàng cái gì, luôn đứng một bên chịu đựng, thấy Nhược Vi tới, gương mặt vui mừng.

“Nhược Vi con bên ngoài cũng giúp xong rồi sao?”

“Dạ, làm xong, thời gian không còn sớm, bây giờ có thể bắt đầu chuẩn bị nấu com rồi”, thím. Nàng đi tới bên cạnh Lưu Thâm nói.

“Không sai biệt lắm! Vậy giờ bắt đầu chuẩn bị thôi.”

Cùng Lưu Thâm nói chuyện nấu com, một tiểu tức phụ tuổi còn trẻ đáng đáp rất thanh tú cắt đứt cuộc nói chuyện của chúng ta, thoạt nhìn cũng không tệ lắm.

“Nhược Vi, phòng bếp nhà con thật là đẹp, còn dễ dùng, nước này câu như thế nào, thật tiện lợi! Còn có thể tiếp được vào trong phòng bếp, không cần chúng ta đi ra ngoài múc nước.”

“Đúng đó, nhà con Nhược Vi xây thật không tệ, chẳng những đẹp mắt còn dễ dùng”, những người đó ở một bên phụ họa.

Nhược Vi ngượng ngùng cười cười, không biết nên làm sao trả lời các nàng, nếu nói thật ra thì nói không chừng người ta nói này nói nọ! Không phải không muốn nói! Nhưng sự thật là như thế, mình rất khó nói, các vị, Haiz! Mọi người không hiểu mình!

Lúc này Lưu Thâm gọi Nhược Vi qua giúp bà, thật đúng là mưa đúng lúc!

“Lưu Thâm, gọi con có việc gì”. “Con có thể chuẩn bị thức ăn con muốn làm, những thứ khác con cũng đừng trông nom, chúng ta tới, con đi làm đi, con làm tốt chúng ta làm tiếp những món ăn khác.”

“Được, vậy con trước hết làm vài món thức ăn, những thứ khác thì phiền người làm rồi.”

“Đưa nhỏ này, phiền toái cái gì chứ, nhanh đi làm việc của con đi!”

Nhược Vi lấy nguyên liệu về những món ăn hôm nay mình phải làm ra, những nguyên liệu nấu ăn này ngày hôm qua mua về cũng đã rửa sạch qua rồi, hiện tại rửa lại một chút là được.

Rửa nguyên liệu xong, cắt bỏ, gia vị chuẩn bị xong, bởi vì đều có chuẩn bị trước nên những thứ này làm một chút là xong.

Những người đó nhìn điệu bộ của Nhược Vi không ngờ nàng còn biết nấu ăn!

Bắc chảo lên rất nhanh, xào qua xào lại, bỏ gia vị, lửa vừa, vài món thức ăn cũng không tốn bao nhiêu thời gian.

Làm cá chua ngọt, thịt heo kho một vài món mặn, người nơi này, đối với nấu ăn thật đúng là không dám khen tặng, cho nên mấy món ăn này vẫn nên để chính mình làm thì tốt hơn.

Nhược Vi làm xong món ăn sau đó đi ra bên ngoài xem chuẩn bị như thế nào rồi, còn dư lại món ăn thì để cho những người đó làm tiếp, hiện tại Lưu Thâm cũng đi theo Nhược Vi học được rất nhiều phương pháp nấu ăn, so trong thôn những người kia thì giỏi hơn rất nhiều.

Khoảng một canh giờ, đã chuẩn bị không sai biệt lắm, có thể chuẩn bị ăn cơm.

Cùng mọi người cùng nhau cầm chén đũa lên, món ăn bung lên bàn, thôn trưởng theo sự sắp xếp ngồi vào vị trí bắt đầu ăn bữa cơm này, người trong thôn cũng cầm chút trứng gà, món ăn thôn quê ... , Nhược Vi cũng không để ý, dù sao kinh tế ở nông thôn khả năng vẫn là không đủ, hơn nữa những người này cũng không phải hào phóng như vậy.

Mỗi người tới dùng cơm đều khen bàn tiệc hôm nay, món ăn vừa ăn, cá không tanh, thịt heo kho cũng rất ngon, tất cả mọi người cảm thấy bữa cơm này so lễ mừng năm mới nhà ăn ngon hơn nhiều.

Trong lúc một người khác nhạc đệm, người của Túy Tiên Lâu tới tặng một phần quà, người trong thôn đều hâm mộ nhìn, cũng không biết bọn họ làm sao biết, sau khi Nhược Vi mở hộp ra nhìn, còn có Hiên Viên Hạo viết cho mình một phong thư, Nhược Vi thấy những thứ này, gương mặt đỏ rực, bản thân mình cũng không biết là tại sao.

Những thứ này tạm thời không đề cập tới, lại nói Nhược Vi đi đến bàn của thôn trưởng và mấy tộc lão rất cung kính kính rượu, tất cả đều vui vẻ, những lão nhân gia kia cũng cảm thấy Nhược Vi hiểu chuyện, mà Nhược Vi cần chính là kết quả như vậy, việc này có lợi cho nàng rất nhiều chuyện, có câu nói là tiêu quý khó dây dưa.

Bữa cơm này tất cả mọi người ăn thật vui vẻ, chỉ có những người nợ trong một gia đình tức giận.

“Con tiện nha đầu đó, không biết từ đâu mà nó có tiền, còn xây nhà mới”, người mắng chính là đại thẩm thân thích của Nhược Vi.

“Người của toàn thôn được mời đến dùng cơm, chúng ta là bà con, lại dám không gọi chúng ta đi ăn cơm, thật là quá đáng”, cha đứa nhỏ ông nói coi, bên cạnh một người đàn ông mặt xanh mét ngồi ở đó.

Tôi có thể làm gì, số tiền kia cũng không phải là của chúng ta, lần trước bà đã bị thôn trưởng mắng qua, chẳng lẽ còn muốn bị trong thôn xử trí sao?

Nhưng tôi chính là nuốt không trôi cục tức này, tại sao bọn họ ở nhà tốt như vậy, nơi đó hẳn là của chúng ta, về sau nhi tử muốn cưới vợ, không có phòng tốt sao được?

“Nếu không, cha đứa nhỏ, chúng ta cứ như thế này được không”, , , nam nhân nghĩ đến chuyện sau này của nhi tử, cũng thỏa hiệp, trong đêm yên tĩnh, đôi vợ chồng này ở một bên thương lượng chiếm đoạt tài sản người ta như thế nào...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: Gây chuyện

Ngày này Nhược Vi dậy rất sớm, bởi vì cũng lâu rồi không có rèn luyện thân thể, bắt đầu từ hôm nay cần phải kiên trì hơn, đối với Đào Đào cùng Thụy Ca thì vẫn cứ để cho bọn họ nghỉ ngơi một buổi sáng nữa đi! Dù sao vẫn còn là trẻ con, gần đây quá bận rộn, chắc cũng không dễ chịu được.

Rèn luyện thân thể xong, còn phải thu thập tàn cuộc ngày hôm qua một chút, mặc dù mọi người trước khi đi cũng đã giúp một tay thu thập đại khái rồi, nhưng vẫn rất hỗn loạn, bản nhân có chút thích sạch sẽ.

Phòng bếp còn có một chút đồ ăn thừa, theo lý mà nói vốn là nên còn rất nhiều, nhưng ai bảo thức ăn nhà Nhược Vi ăn quá ngon, mọi người cũng ăn đến no căng bụng mới về nhà.

Những thứ đồ này để lâu cũng không được, còn dư lại cũng sẽ đưa một chút cho bên nhà Lưu Thâm, bên nhà Hắc Tử cũng chia một ít, lấy suy nghĩ của một người hiện đại mà xem xét, Nhược Vi cũng không thấy có vấn đề gì với chuyện ăn đồ ăn thừa cả.

Cho nên tốt nhất là đem những đồ ăn này phân cho mọi người, Nhược Vi cũng không phải là một người hẹp hòi, ai thật lòng đối tốt với mình cũng có thể nhìn ra được.

Những thức ăn này đều là những món ăn mặn, chia cho bọn họ, bọn họ cũng có thể được ăn nhiều món mặn một chút, đối với trẻ con mà nói cũng rất tốt, trên thực tế ngày hôm qua Nhược Vi cũng không chuẩn bị nhiều rau cải lắm, mà cũng đã ăn hết sạch, bởi vì món ăn mặn chuẩn bị rất nhiều, cho nên vẫn còn dư lại một chút.

Những thứ đồ ăn này mặc dù đối với Nhược Vi mà nói không quá quan trọng như thế, nhưng người ở nơi này cũng không phải giống như Nhược Vi

cũng hào phóng như vậy .

Chuẩn bị xong điểm tâm, mấy tỷ đệ mới vừa ăn com xong, liền nghe phía ngoài hò hét ầm ỉ, không biết lại xảy ra chuyện gì, nghe phía bên ngoài tiếng trống chửi, Nhượng Vi có loại dự cảm xấu.

Thu thập phòng bếp xong, sắp xếp xong xuôi chuyện trong nhà, mới đi đến cửa lớn rồi mở cửa từ trong sân nhìn tình huống bên ngoài, hiện tại tường rào nhà Nhượng Vi cao như vậy, lại có cửa lớn, bên trong đóng lại bên ngoài không vào được.

Mở ra một cửa từ trong sân nhìn, quả nhiên người gây chuyện là hướng về phía mình mà tới, người đang ngồi dưới đất là lối om sòm không phải là người ngày hôm qua không được mời tới ăn com đại thẩm mẹ đó sao!

Nhìn tình huống, hình như là do mình xây nhà mới, có vài người lại muốn bắt đầu không an phận rồi.

Như vậy thì cũng nên một lần đem chuyện này giải quyết cho xong luôn đi, tránh cho những người kia lại tự cho rằng mấy tỷ đệ bọn họ là người dễ bị bắt nạt rồi lại thường xuyên tới đây gây chuyện.

“Đại thẩm mẹ, thẩm ở đây ngoài cửa nhà tôi náo như vậy là có ý gì, khóc lóc om sòm, thẩm như vậy trông quá khó coi.”

Hà Thúy Hoa cũng chính là đại thẩm mẹ của Nhượng Vi vừa thấy Nhượng Vi đi ra, nghe được nàng nói mình như vậy, giống như bị đánh thuốc kích thích vậy, ngồi dưới đất khóc càng lớn tiếng hơn.

Chung quanh cũng vây quanh không ít thôn dân muốn xem náo nhiệt, còn có vài người là tới hôm qua ở nhà Nhượng Vi ăn com, vậy mà hôm nay lại vẫn thích tới đây xem chuyện nhiều chuyện, giờ phút này Nhượng Vi thật là muốn chửi bậy.

Thấy được rằng muốn giao thiệp với ai cũng cần phải lựa chọn kỹ càng, giờ phút này, những người ở nơi này xem náo nhiệt cũng đã bị Nhượng Vi đưa vào danh sách đen, liệt vào các hộ cự tuyệt lui tới.

Nếu những người đó biết được những điều này, chắc chắn sẽ không làm như thế, bởi vì về sau một nhà Nhượng Vi với bọn họ đã không phải là người của cùng một thế giới nữa, thân phận địa vị của nhà Nhượng Vi đã không phải là người mà bọn họ có thể với cao được rồi, vì vậy trong cuộc sống rất lâu về sau rất nhiều chuyện bọn họ đều vì vậy mà hối hận không thôi.

Thấy cái bộ mặt trương lớn ở đó làm bộ kêu gào, trong lòng Nhượng Vi gần như rất muốn giết người.

“Ai nha, lão đầu từ nhà ta tại sao mệnh lại khổ như vậy a, tiện chân không có lương tâm, lấy tiền nhà ta dùng hết rồi, hiện tại lại không nhận người thân nữa, nhà chúng ta làm sao lại mệnh khổ như vậy a, tân tân khổ khổ kiếm được đồng tiền mồ hôi nước mắt, liền bị người không có lương tâm này cầm đi xài hết”.

“Bây giờ cuộc sống của người ta thì trôi qua rất tốt, nên không nhận người rồi, đồ không có lương tâm!”

Nếu không phải cái người bị chửi hiện tại đó là mình, Nhượng Vi thật đúng là muốn cười thật lớn, vì cái lời nói này thật sẽ khiến người ta phải vỗ tay tán thưởng, cái tuồng kịch cầu huyết như vậy mà mình cũng may mắn đụng phải một lần.

Những lời này thật đúng là kinh điển, tài năng diễn xuất nhiều khi cũng ngang ngửa với mấy minh tinh điện ảnh quốc tế nữa đó chứ, diễn thực không tẻ, chỉ là giờ phút này đầy mắt chột lóe lên sự lạnh lùng chỉ là cái này cũng không có ai nhìn thấy mà thôi.

Những người này cho rằng mình là kẻ ngu sao, vẫn cảm thấy mình dễ bị bắt nạt lắm à, thế nhưng lại dám trắng trợn đến trước cửa mà khi dễ mình nữa chứ, khi nào thì mình lại để nói chuyện như vậy chứ?

Không phải là do đồ mắt mình có tiền xây nhà, ghen tỵ sao, nhìn qua cũng thấy được đại bá ở trong bóng tối tuy không ra gây chuyện những cũng là tán thành, như vậy tốt hơn, dù sao Nhượng Vi đối với mấy người thân này nói thật ra thì bản thân cũng không có tình cảm gì.

Như vậy rất đúng ý của Nhượng Vi, có một số việc sớm hay muộn cũng phải làm, vậy thì làm bây giờ luôn đi! Ngay từ lúc Nhượng Vi biết được bản chất của những người thân này, nàng đã sớm vì một ngày sẽ xảy ra tình huống như vậy mà tính toán tốt rồi.

Hiện tại chỉ là khiến có một số việc diễn ra nhanh hơn mà thôi, nàng cũng vốn không muốn làm cho những người này đau lòng, nhưng mà không ngờ trình độ vô sỉ của những người này lợi hại như vậy.

Càng không thể ngờ được rằng coi như những người đó cũng chỉ là đại bá trên danh nghĩa và không thích mấy tỷ đệ bọn họ như thế nào đi nữa, cũng sẽ không nhanh như vậy đã muốn đem đồ trong tay mấy đứa trẻ như bọn họ cướp đi, xem bộ dáng hình như là mình đã để cho người kia có cơ hội để mà mơ mộng hão huyền rồi, như vậy cũng tốt, ngược lại mình sẽ không áy náy.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Đoạn tuyệt quan hệ

“Đại thẩm mẹ, bà nói lời như vậy không sợ bị thiên lôi đánh sao? Lời nói vô si như vậy cũng chỉ có bà mới có thể nói ra được, tuổi đã cao rồi, còn không biết xấu hổ sao mà còn đi nói láo, có thấy thất đức hay không à!”

Nhược Vi hoàn toàn nổi giận, nói thật, Nhược Vi tới nơi này lâu như vậy, còn chưa có lần nào tức giận như vậy!

“Tiện nha đầu nguoi, nguoi lại dám mắng trưởng bối, cái này chính là bất hiếu, ta với lão già cũng thật là đáng thương a, làm sao lại nuôi ra cái nguoi có lòng dạ lang sói này a!”

“Ta nhỏ vào, bà nói thật đúng là không biết xấu hổ a, ngay cả những câu nói không biết xấu hổ như vậy mà bà cũng có thể nói ra cửa được!”

“Không phải là do bà đổ mắt tham lam muốn lấy đồ của nhà ta sao, bà đừng có mơ, có ta ở đây cái gì bà cũng đừng nghĩ lấy được!”

“Nguoi nói lung tung, người nào đổ mắt với cái gì trong nhà nguoi chứ, nếu không phải là nhờ ta và đại bá nguoi, mấy người không có lương tâm các nguoi có thể sống đến hiện tại ư! Có tiền liền xem thường những thân thích nghèo nàn như chúng ta đây”.

“Đại thẩm mẹ, bà còn biết xấu hổ hay không, chúng ta không bị bà ép chết cũng đã không tệ rồi, trước kia tất cả đồ của nhà ta là người nào đoạt đi, đừng nói không phải là bà, vậy chứ chẳng lẽ lại đi trộm đồ của chính nhà mình sao, bà không cần mặt mũi nhưng mấy đứa trẻ như bọn ta còn muốn giữ mặt mũi à!”

“Trời ơi, tại sao ta lại mệnh khổ như vậy a”

“Nói đi, bà ở bên ngoài này ồn ào ầm ĩ là muốn thế nào, ta không có thời gian tranh cãi cùng bà đâu”.

Nghe thấy thế, người này giờ vẫn đang ngồi trên đất gây sự liền lập tức bỏ dậy, ngó bộ những lời này lực ảnh hưởng đối bà ta cũng không phải là lớn bình thường a!

“Nhược Vi a”. Tốc độ thay đổi sắc mặt này thật đúng là nhanh, cũng đã vượt trên trình độ chuyên nghiệp rồi.

“Nguoi thấy đó các nguoi chỉ có ba người, nguoi lại còn là một nữ hài tử, ở một cái nhà lớn như vậy không an toàn, nếu không ta và đại bá nguoi chuyển vào ở với các nguoi, như vậy các nguoi ở nhà cũng không cần phải sợ hãi gì nữa không phải sao?”

“Đại bá của nguoi lại là một nam nhân, bình thường người xấu cũng không dám vào, còn có mấy ca ca cùng đệ đệ của nguoi nữa cũng có thể cùng chơi với các nguoi, rất nhiều cái tốt nha.”

Thì ra là thật sự đổ mắt nhà mới của mình, Nhược Vi nhận thấy rằng những thứ nguoi như thế này làm sao có thể có lương tâm được chứ. “Bà tự vấn lương tâm của mình một chút xem, khi để mấy đứa trẻ không cha không mẹ như vậy, xem xem về sau bà có thể gặp báo ứng hay không.”

Nghe Nhược Vi nói như vậy, mới vừa này vẫn còn đang giả bộ làm nguoi tốt sắc mặt Hà Thụy Hoa lập tức biến đổi. “Ta thật lòng khuyên bảo nguoi mà nguoi không chịu nghe, vậy sau này nếu xảy ra chuyện gì cũng đừng trách chúng ta”.

“A, xảy ra chuyện gì chứ! Không phải là muốn mưu tài đoạt mệnh đi! Nhưng mà nhớ bà hôm nay náo loạn như vậy, về sau chỉ cần mấy người chúng ta xảy ra chút chuyện thì tất cả mọi người đều sẽ biết, đến lúc đó cả nhà các nguoi phải đi ngồi tù.”

Nghe nói như thế về mặt trên mặt Hà Thụy Hoa liền biến đổi, nhìn dáng vẻ bọn họ cũng thấy thật là có loại ý niệm này, người xem náo nhiệt bên cạnh cũng đã nhìn ra, trong lòng một hồi run run.

Đại bá vẫn núp trong bóng tối thấy tình huống phát triển đến mức đã không thể dằn xếp được nữa, bước nhanh tới, lôi kéo Hà Thụy Hoa muốn rời đi, lúc sắp đi còn hướng về phía mọi người nói chuyện này chỉ là hiểu lầm, trở về sẽ dạy dỗ Hà Thụy Hoa thật tốt, nhìn người thân đối trăn như vậy, Nhược Vi vẫn còn cảm thấy đau lòng, nhưng đối với bọn họ bây giờ cũng chỉ là chết lặng, sau này sẽ không một chút nào mềm lòng đối với bọn họ nữa.

Chuyện ngày hôm nay người sáng suốt cũng có thể nhìn ra chuyện này đại bá cũng biết, nhìn dáng vẻ thì sợ rằng có thể bọn họ đã cùng nhau thương lượng trước kết quả hết rồi!

“Từ nay về sau, nàng Liễu Nhược Vi nguoi thân chỉ có Đào Đào cùng Thụy Ca, cũng sẽ không để cho bọn họ bị một chút xú tổn thương nào”.

“Đại bá, từ nay về sau đừng nghĩ muốn dựa dẫm vào ta mà lấy được bất kỳ vật gì, cũng đừng nghĩ tới chuyện cướp đi những thứ thuộc về nhà ta, từ đây ân đoạn nghĩa tuyệt, về sau mặc kệ các nguoi biến thành cái dạng gì đều cùng chúng ta không có liên quan.”

“Nhược Vi a, ta biết hôm nay là đại thẩm mẹ của nguoi không đúng, nguoi cũng không cần làm như vậy chứ! Chúng ta dù sao cũng là người thân của nguoi”.

“Người thân, có người thân như ông vậy sao, núp ở một bên nhìn thế tử mình bắt nạt người thân của mình, đừng có nói ông không phải biết tất cả chuyện này, ông là ca ca của cha ta sao, nhìn dáng vẻ này chỉ sợ là không phải, cha ta là một người có lương tâm, sẽ không nghĩ đến chuyện cướp đoạt cái gì

trong tay người bất cứ ai, ông ấy cũng không có người thân như ông vậy”. Nhược Vi nghiêm nghị nhìn ông ta.

“Tốt, tốt” nói liên tục hai chữ tốt, mặt đỏ lên, không biết làm sao phản bác những lời này, dù sao Nhược Vi cũng nói trúng tâm tư của ông ta, cũng nói đến một chút thân tình còn sót lại trong lòng ông ta.

Không mặt mũi đứng đây tiếp nữa rồi, nên lôi kéo Hà Thúy Hoa đi trở về.

Mọi người đừng tưởng rằng như vậy liền kết thúc, Nhược Vi đã xem qua một chút luật pháp này, biết rằng nếu thật sự muốn cùng người thân đoạn tuyệt quan hệ, còn phải để người của toàn thôn chứng kiến mới được.

Buổi tối hôm đó Nhược Vi vì chuyện này mà đi đến nói chuyện cùng thôn trưởng, thôn trưởng thấy trong khoảng thời gian này Nhược Vi thường tặng lễ còn ở cửa hàng của con trai mình cũng rất biết mặt mũi mà đặt làm rất nhiều đồ, lập tức đi làm.

Sau khi chuyện giải quyết tốt rồi, Nhược Vi cũng đưa cho những trưởng lão trước kia có mời ăn cơm một ít lễ vật, tất cả mọi người liền giúp đỡ Nhược Vi nói chuyện, hơn nữa mọi người cũng một mặt nhìn Nhược Vi giống như có quan hệ cùng Túy Tiên lâu.

Ngày đó người của Túy Tiên lâu tới tặng lễ mọi người đều có thể thấy được, Túy Tiên lâu mọi người đều biết, có bối cảnh rất cường đại, tóm lại trong chuyện này Nhược Vi rất may mắn.

Mà người nhà bên kia biết mặt xám mảy tro, không ngờ tình huống lại thiên về một bên! Cái này kêu là trộm gà không được còn mất cả nắm gạo.

Chuyện giải quyết xong, trong lòng Nhược Vi cũng buông xuống một tảng đá lớn, ít nhất từ đó về sau tất cả những gì mình có sẽ không cùng những người đó có một chút dây dưa nào, đây là chuyện làm cho người ta vui vẻ nhất.

Thụy Ca cùng Đào Đào cũng là tuyệt không đau lòng, tình cảm của bọn họ đối với những người này đã sớm mất đi khi bọn hắn lần lượt đánh đập cùng chửi mắng bọn họ rồi, bây giờ có thể không hận bọn họ cũng không tệ rồi.

Đây là kết quả mà Nhược Vi muốn thấy, mà trên thực tế Nhược Vi đã sớm nghĩ tới sẽ có hôm nay, tình huống hiện tại cũng chỉ là không sớm thì muộn mà thôi.

Hiện tại tất cả đều đã được giải quyết, trong lòng mới thật yên tâm, về sau làm việc tin rằng càng thêm thuận lợi, mà bây giờ cần sớm đưa Thụy Ca đi nhập học trường tư thực.

Nghĩ tới những chuyện này Nhược Vi liền không kiềm được vui vẻ.

Sau bao nhiêu cố gắng như thế, bây giờ Nhược Vi mới có thể bắt chấp tất cả mà đi về phía trước, không có ai có thể ngăn cản nữa, cuộc sống như thế mới là cái Nhược Vi cần.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Hiên Viên Hạo tới chơi (một)

Hiện tại rốt cuộc có thể nghỉ ngơi, sẽ không còn có người khác tìm đến phiền toái lung tung, này thật đúng là một chuyện đáng để ăn mừng.

Tổn thời gian hai ngày mới đem trong nhà thu thập xong, hiện tại nên ngồi xuống suy nghĩ một chút phía sau muốn làm gì.

Vốn là ngày hôm qua muốn đưa Thụy Ca đến trường tư thực, nhưng ai biết người dạy học lại là tú tài đã lên kinh dự thi, trường đóng cửa rồi.

Thụy Ca cho đến bây giờ vẫn buồn buồn không vui! Đây chính là chuyện hán chờ đợi đã lâu, những đứa trẻ trong thôn cũng đều không ai dạy, nhìn đáng đáp tất cả mọi người đều đang thất vọng.

Mà lúc này một chiếc xe ngựa sang trọng đang hướng nhà Nhược Vi chạy tới, người trong xe ngựa chính là Bao chương quỹ Túy Tiên lâu cùng Đông gia Hiên Viên Hạo.

“Chương quỹ sắp tới sao? Người không phải là nói rất gần sao? Thế nào còn chưa tới?”

Bao chương quỹ rất bất đắc dĩ, nói thầm trong lòng, đây đã rất nhanh rồi có được hay không! Nhưng hắn chỉ dám ở trong lòng nói một chút.

Ở bên ngoài chơi, Đào Đào cùng Thụy Ca nhìn thấy một chiếc xe ngựa rất đẹp mắt hướng nhà mình mà đến, hưng phấn nhìn.

Quả nhiên xe ngựa dừng lại ở trước nhà mình, đầu tiên ra ngoài là Bao chương quỹ, hai Bánh bao nhỏ thấy là người mình quen biết càng thêm vui mừng.

Sau đó Hiên Viên Hạo cũng ra khỏi xe ngựa, thấy hai mắt Bánh bao nhỏ sáng trong suốt nhìn mình, người ghét trẻ em như Hiên Viên Hạo nhất thời cảm thấy đứa trẻ cũng không phải là chán ghét như vậy, thật ra thì hẳn chỉ là yêu ai yêu cả đường đi thôi, còn những đứa bé khác hẳn vẫn ghét.

Thụy Ca tiến lên một bước, ngừng đầu hỏi Hiên Viên Hạo: “Ca ca, ngươi là đến nhà chúng ta sao?”

Hiên Viên Hạo cũng lần đầu tiên rất có kiên nhẫn trả lời một đứa bé, hơn nữa còn là vẻ mặt ôn hòa, Bao chương quỹ một bên đứng nhìn, trái tim nhỏ run lên một cái.

“Đúng a! Tôi tìm tỷ tỷ ngươi có chuyện, tỷ tỷ của ngươi có ở nhà không?”

“Tỷ tỷ ở nhà, Đào Đào đi nói cho tỷ tỷ, ca ca ở quán rượu tìm đến tỷ tỷ.”

Một bên Đào Đào thấy ca ca an bài nhiệm vụ cho mình, hấp ta hấp tấp chạy đi nhắn tin rồi.

Trong phòng Nhược Vi đang miên mang suy nghĩ thì Đào Đào ở bên ngoài lớn tiếng kêu lên, đứng dậy đi ra phía ngoài.

“Tỷ tỷ, tỷ mau ra đây, ca ca lần trước đó tới.” Nhược Vi nghi ngờ, lần trước là ca ca nào a! Lộn xộn lung tung...

Đi tới cửa vừa nhìn, vừa đứng cùng Hiên Viên Hạo bốn mắt nhìn nhau...

Trong lòng hai người đều là chấn động, tại sao có thể có loại cảm giác thấy sâu trong linh hồn, ánh mắt đầy dục, giống như thời gian dừng lại..

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ, tỷ đi ra, ca ca tới tìm tỷ có chuyện.”

Ánh mắt hai người đang đầy dục thì âm thanh Thụy Ca làm nhanh chóng trở lại trên thực tế, trên gương mặt Nhược Vi hiện lên hai đóa Hồng Vân, bộ dáng kia rất là đáng yêu, cảm giác giống như cô gái nhỏ.

Hiên Viên Hạo cũng nhìn thấy Nhược Vi đang xấu hổ, nhưng trong lòng thì rất vui vẻ, nghĩ thầm nàng đối với mình cũng là có cảm giác !

Trong khoảng thời gian này, trong đầu Hiên Viên Hạo trong đầu thường xuyên hiện ra bộ dạng tiểu đại nhân của Nhược Vi, hẳn không biết là vì cái gì, trong lòng thật là phiền não.

Đây là lần đầu tiên như vậy nên không biết làm sao, không tìm được ngọn nguồn của phiền não, mỗi ngày làm việc đều là vẻ mặt hốt hoảng, nhìn theo bên người lo lắng không thôi.

Trong khoảng thời gian này, mặc kệ hẳn đang làm chuyện gì, cũng sẽ nhớ tới Nhược Vi, cho nên hẳn cho ám vệ bên cạnh đi điều tra tin tức của Nhược Vi, khi nắm được tin ám vệ điều tra tới, vừa nhìn thì thương tiếc Nhược Vi thêm vào mấy phần, hẳn nhìn một cô gái nhỏ như vậy, thân thể gầy yếu lại muốn chống đỡ cuộc sống của mấy chị em, trong lòng cực kỳ không muốn, hận không được lập tức liền gặp được nàng.

Nhưng hẳn cũng biết lấy thân phận của mình cùng bối cảnh không thể làm như vậy, đem tất cả đều để ở trong lòng, hẳn cũng không biết tại sao hẳn lại đối với một cô gái nhỏ mới thấy qua vài lần lại nhớ như vậy, trong lòng cảm thấy quái dị không dứt, nhưng lại không bỏ được, không thể làm gì khác hơn là thuận theo tự nhiên, dù thế nào đi nữa việc hẳn muốn làm vẫn chưa có người nào có thể ngăn cản được.

Cho nên mới có ngày hôm nay, Hiên Viên Hạo tới nhà của Nhược Vi, hẳn chỉ là muốn sớm một chút thấy nàng, Nhược Vi trong khoảng thời gian này cũng không còn đi trần trên rồi, hẳn ở quán rượu chờ thật lâu cũng không thấy nàng đến, cảm thấy mùi không tới thì mình liền đi qua, lập tức gọi Bao chương quỹ chuẩn bị xe ngựa chạy đến nhà Nhược Vi.

Thấy Nhược Vi đứng ở cửa lớn nhìn mình, trong lòng tựa như quét qua mật ngọt, khóe miệng nâng lên, không che giấu được tâm tình tốt.

“Nhược Vi, không có báo trước một tiếng đã tới rồi, sẽ không quấy rầy đến các người đi!” Một mặt xin lỗi nhìn Nhược Vi, bộ dáng kia thấy thể nào đều sẽ cảm thấy hẳn là vô tội.

“Hạo ca ca, Bao chương quỹ!” Theo chân bọn họ chào hỏi. “Hai vị đều là quý nhân, làm sao sẽ quấy rầy rồi, mời vào.”

Dẫn bọn họ vào phòng, Hiên Viên Hạo cùng Bao chương quỹ vào sân, phát hiện cái nhà này ngược lại rất là rất khác biệt. Bộ cục cũng rất tốt, trong lòng Hiên Viên Hạo rất há hê, cho là người trong lòng mình chính là không tệ.

Ai, đứa nhỏ này, mê muội rồi, bây giờ người ta cùng hẳn còn không có quan hệ gì.

Mà trong lòng Nhược Vi lúc này lại bất ổn, nàng không hiểu tại sao mình mỗi một lần cũng chú ý Hiên Viên Hạo như vậy, nhìn đến hẳn, trong lòng sẽ thật vui mừng, ai, người chưa từng yêu đương qua a.

Chương 27: Hiên Viên Hạo tới chơi (hai)

Mời hai người vào phòng khách ngồi xuống, rót Hoa Trà tự chế, Nhược Vi không có yêu thích khác, chính là thích điều phối tại nhà chính mình, trà này mặc dù so sánh lại không hơn các loại Đại Hồng Bảo, nhưng coi như là mỗi người mỗi vẻ rồi.

Bao chương quý cùng Hiên Viên Hạo âm thầm quan sát cái phòng khách này, cảm thấy cùng phòng khách bình thường nhìn thấy không giống nhau, cảm giác rất ấm áp còn không tầm thường, làm cho người ta cảm thấy hết sức thoải mái.

Đây đều là Nhược Vi chậm rãi bày biện, vẫn còn không tính là hoàn thành, về sau cũng sẽ trang trí từ từ, hiện tại cũng không gấp được, có chút đồ thủ công đang đặt mua còn chưa có làm xong, chủ yếu là Nhược Vi muốn yêu cầu cái gì cũng là phần độc nhất, làm người thợ người cũng muốn thử đến, không gấp được, dục tốc bất đạt (ý nóng vội thì hỏng việc).

Cũng rót thêm cho mình Hoa Trà, ngồi ở chỗ đó, Đào Đào cùng Thụy Ca cũng có cảm giác rất hứng thú ngồi ở bên cạnh Nhược Vi, đang cầm ly trà đưa lên miệng nhỏ uống.

Hiên Viên Hạo cùng Bao chương quý cầm ly trà nho nhỏ nhấp miệng, vốn là cũng chỉ là ý tứ uống một hớp, dù sao người ta chủ nhân rót nước trà cho người, người không uống cũng không tiện.

Ai ngờ Hoa Trà vào miệng, thế nhưng cũng không kém, có mùi hoa nhàn nhạt, mùi thơm ngát xông vào mũi, lại không có vị ngán, bình thường, com nước xong uống chút còn phân giải chút dầu mỡ, có thể nói rất nhiều chỗ tốt.

Trong lòng Hiên Viên Hạo tất nhiên rất vui mừng, cảm thấy nàng tựa như một quyển sách vĩnh viễn cũng không biết kết cục, mỗi khi mở ra một tờ cũng có thể làm cho người không có cùng vui mừng.

Uống trà, Nhược Vi nhanh chóng ở trong đầu nhớ nguyên nhân hắn tới nhà, chỉ là nghĩ như thế nào cũng có chút không hiểu, dù sao trong nhà mình thật đúng là không có gì có thể để cho bọn họ lo nghĩ.

Mặc dù mình bây giờ đang ở trong thôn xem như không sai, nhưng cùng bọn họ so sánh, người ta căn bản cũng không thêm, cho nên hắn thật đúng là không nghĩ ra chuyện này.

Hiên Viên Hạo nhìn trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lóe lên các loại vẻ mặt, tâm tình rất là vui vẻ, một hồi ảo não, một hồi rối rắm, một hồi mờ mịt, tóm lại vẻ mặt rất phong phú.

Khụ, uống trà, Hiên Viên Hạo ho khan một tiếng, ám hiệu Bao chương quý.

Bao chương quý thấy hình dáng này của lão bản mình, trong lòng đoán chừng hẳn không được không biết, thế nào thấy cô gái nhỏ nhà người ta tại đây có bộ dáng này, không hề có một chút phong thái bình thường nào.

“Nhược Vi cô nương, hôm nay mạo muội tới cửa quấy rầy, thật sự là xin lỗi.”

Bao chương quý mở lời nói.

“Cái gì quấy rầy hay không, không ghét bỏ đây là nông thôn là được rồi.”

“Đâu có đâu có, nơi này ngược lại phong vô cùng tốt, về sau già rồi ta còn muốn tới đây dưỡng lão nữa, đến lúc đó cùng cô nương làm hàng xóm, cô nương chớ ghét bỏ lão già là tốt.”

“Bao chương quý cũng chớ nói như thế, nào dám ghét bỏ ngài, ngược lại ngài không ngại chúng ta là tốt.”

“Hôm nay không biết hai vị tới đây là có chuyện quan trọng gì muốn làm ư, có cái gì Nhược Vi có thể giúp được thì cứ việc nói, nếu không giúp được thì nói ra chủ ý cũng tốt.”

Hiên Viên Hạo ở một bên nhìn Nhược Vi cùng Bao chương quý nói chuyện với nhau, nhìn Nhược Vi cho dù là đối mặt Bao chương quý, đối với loại người từng trả mà nói, tuyệt không luống cuống, trong lòng liền đặc biệt kiêu ngạo, luôn cảm giác ánh mắt của mình thật là tốt.

“Thật ra thì cũng không có đại sự gì, chính là công tử chúng ta muốn ở Liễu gia thôn mua đất xây nhà, thuận tiện tới xem cô nương một chút, thật ra sự thật chính là người khác muốn gần quan được ban lộc mà thôi.”

“Ồ! Mua đất xây nhà?” Ngắc đầu nghi ngờ nhìn về phía Hiên Viên Hạo, vừa đứng chống lại ánh mắt nóng rực của Hiên Viên Hạo.

“Hạo ca ca tại sao lại muốn mua đất xây nhà ở cái chỗ này, các người ở trong thành không phải dễ dàng hơn sao?”

“Không có gì, cái chỗ này ta ngược lại thật ra thật thích, hoàn cảnh tốt, nhìn thoải mái, cũng không phải là về sau vẫn ở tại nơi này, về sau tới nghỉ hè hay là gì cũng có thể.”

Hiên Viên Hạo nhìn chăm chăm Nhược Vi, Bao chương quỹ nhìn cũng thấy chủ tử mình thật mắt mặt, Nhược Vi cũng bị hấn nhìn cũng ngượng ngùng, hai gò má dính vào đỏ ửng, gương mặt non mềm, thật là mê người.

“Vậy Hạo ca ca muốn mua đất, tìm được rồi sao?”

“Cách nhà người không xa, về sau chúng ta sẽ trở thành hàng xóm rồi, Nhược Vi muối muối phải chăm sóc nhiều hơn a!”

“Ta chăm sóc, ta chăm sóc.” Đào Đào ở một bên cũng muốn tham gia vào, mọi người đều bị Đào Đào đáng yêu chọc cười.

Hấn thật đúng là khoắc lác vô si, một đứa trẻ nhỏ, thật không biết người nào chăm sóc ai đó, chỉ là Nhược Vi nghĩ tới cứ nếu như người nhà bọn hấn cũng sẽ không tới cái địa phương này ở vài ngày .

“Chăm sóc không dám nhận, có cái gì giúp được thì cứ việc nói.”

“Vậy được, về sau vừa có cơ hội sẽ tới phiền tới Nhược Vi muối muối.” Hiên Viên Hạo khó được đùa giỡn nói xong, gương mặt không có ý tốt, trong lòng đang suy nghĩ về sau muốn như thế nào mới có thể ngày ngày tới phiền tới người ta !

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoàn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Hiên Viên Hạo tới chơi (ba)

“Nếu về sau Hạo ca ca là hàng xóm nhà chúng ta rồi, vậy hôm nay liền nể mặt ở nhà ta ăn bữa cơm đi!”

“Vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh, Nhược Vi, tay nghề nấu nướng của muối rất tốt, ta thật đúng là hoài niệm!”

“Món ăn gia đình, Hạo ca ca cùng Bao chương quỹ không ngại là được!”

“Hiện tại thời gian cũng không sớm, ta liền đi phòng bếp chuẩn bị, hai vị nếu mệt thì đi phòng khách nghỉ ngơi một chút, không mệt đi chung quanh một chút cũng là có thể, nếu đi trong thôn xem một chút thì kêu Thụy Ca cùng Đào Đào bồi các người đi đi! Bọn họ quen thuộc nơi này.”

Nhược Vi muối muối không ngại ta liền ở tại nhà muốn xem chung quanh một chút, xem phòng ốc nhà muốn ngược lại sửa rất khác biệt!”

“Có cái gì ngại, Đào Đào cùng Thụy Ca, hai em cùng với Hạo ca ca xem chung quanh nhà một chút, các em cùng Hạo ca ca giới thiệu nhà chúng ta thật tốt nhé!” Siết chặt hai tiểu bánh bao!

Được, Thụy Ca biết tỷ tỷ!”

“Ta cũng biết rõ, ta cũng biết rõ...” Đào Đào ở một bên ồn ào lên, , ,

“Được, vậy thì mang Bao chương quỹ cùng Hạo ca ca đi xem một chút!”

Mặc dù nói bây giờ còn có ít thứ không có đặt mua được, nhưng cơ bản nhất cái gì cũng có, cho nên vẫn là có thể xem được, dù sao đây chính là trải qua tay một người hiện đại...

Đào Đào cùng Thụy Ca dẫn hai người đi ra ngoài, Nhược Vi cũng đi phòng bếp chuẩn bị làm chuyện của mình.

Đi vườn rau xanh hái được mớ rau mới trở lại, đến lúc đó sẵn có món ăn mặn lại có thức ăn chay cũng không tệ rồi, dù thế nào đi nữa bọn hấn ăn toàn tổ yến vây cá ... Đồ tốt, để cho bọn họ nếm thử một chút món ăn gia đình cũng là một phen thử nghiệm thật tốt.

Nhược Vi ở phòng bếp vội vàng nấu cơm, bên này Thụy Ca cùng Đào Đào cũng thật vui mừng mang theo người phía sau đi thăm lãnh địa của mình.

Mà người phía sau đi theo hai tiểu bánh bao đối với nơi này cũng là thật tò mò, cùng hai đứa trẻ nhỏ ngược lại câu được câu không trò chuyện giết thì giờ.

Trải qua trong khoảng thời gian ngắn chung đụng, quan hệ đã rất thân mật rồi, Đào Đào, Thụy Ca gọi rất thân mật, hai tiểu bánh bao cũng là vây quanh ca ca, gọi ca ca, Hiên Viên Hạo trái lại rất hưởng thụ cảm giác như thế, trên thực tế bình thường hấn đối với người nào cũng không có tính tình dễ chịu...

“Đào Đào, nhà người thế nào xây hai căn nhà a! Các người mới ba người ở hết sao?”

Đào Đào nghe được Hiên Viên Hạo hỏi giọng hoài nghi, lập tức mặt kiêu ngạo nhìn hán: “Dĩ nhiên ở hết, tỷ tỷ nói rồi, mùa đông ở một cái nhà, mùa Hạ ở một cái nhà, làm sao lại ở không hết.” Nói xong còn mặt khinh bỉ nhìn đối phương.

Hiên Viên Hạo nhìn mình bị một cái bánh bao nhỏ nhìn khinh bỉ, trong lòng rất bất đắc dĩ a! Dở khóc dở cười...

Bao chương quỹ ở một bên nhìn lão bản của mình bị xem thường rồi, trong lòng gọi thẳng sáng khoái, cảnh tượng như vậy lại cực kỳ khó khăn thấy được, nhưng nghĩ đến thủ đoạn Đông gia mình, đó cũng là cần thận cực kỳ, không dám biểu hiện ra, chỉ dám ở trong lòng nhỏ nhỏ vui mừng một chút... Thụy Ca cũng ở một bên này cười trộm...

Nhìn về mặt Hiên Viên Hạo lung tung, Thụy Ca vẫn tương đối hiểu chuyện: “Ca ca, Thụy Ca mang mọi người đi xem một chút tỷ tỷ trang trí phòng của Thụy Ca đi! Thụy ca rất ưa thích!” Hơi nhỏ một chút lấy le nói xong, dù sao cũng là tỷ tỷ mình thích nhất giúp hán trang trí phòng, hơn nữa hán quả thật cũng rất thích tỷ tỷ giúp mình bố trí phòng.

Nghe thế Hiên Viên Hạo có chút ghen tỵ với Thụy ca, hán cũng muốn Nhược Vi giúp hán bố trí phòng, nhưng trước mắt đến xem hi vọng không lớn...

Được rồi! Xem xem nàng giúp em trai mình bố trí phòng coi như là giúp hán bố trí tốt lắm, à! Ng đàn ông này

“Vậy thì tốt, để Thụy Ca dẫn chúng ta đi xem một chút tốt lắm.” Thụy Ca ở trước mặt dẫn đường, Đào Đào ở một bên riu rít nói qua tỷ tỷ cũng giúp hán bố trí cái gì ...

Mấy người hướng phòng của Thụy Ca cùng Đào Đào đi tới, hiện tại Nhược Vi không yên lòng Đào Đào ngủ một mình, dù sao vẫn là một đứa trẻ bốn tuổi, buổi tối ngủ đất chán không tốt thì phiền toái.

Vì vậy tạm thời Đào Đào cùng Thụy Ca còn ngủ ở trong một phòng, chỉ là phòng của Đào Đào cũng có, Nhược Vi cũng không ngại phiền toái trang trí cho Đào Đào xong, chuyện này thật khiến Đào Đào vui mừng một hồi lâu.

Hiện tại hai người ở đúng là căn phòng của Thụy Ca, Nhược Vi rất dụng tâm trang trí gian phòng cho hai người.

Đi vào phòng của Thụy Ca, có bàn đọc sách hiện đại, vài cái ghế bành, giường của hai bánh bao nhỏ rất lớn, có thể ngủ năm Đào Đào to bằng người, cho nên Đào Đào cùng Thụy Ca hai người ngủ, Nhược Vi mới không lo lắng, chán cũng là thật to, hình chữ nhật là Nhược Vi làm, cũng là có cảm giác hiện đại gì đó...

Tóm lại gian phòng này cảm giác hiện đại rất mạnh, cho người khác đi thăm nhất định rung động...

Nhìn phòng như vậy, Hiên Viên Hạo bây giờ là ghen tị hai bánh bao nhỏ phát ra từ nội tâm, ai bảo người ta có một tỷ tỷ vì bọn họ suy nghĩ như vậy chứ, còn là người nào đó của người trong lòng, hán cũng không tiện đắc tội hai đứa trẻ đi! Mình ở một bên rồi rầm đi...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Hiên Viên Hạo tới chơi (bốn)

Sau một hồi mang theo hai vị khách đi dạo chung quanh nhà mình một chút, thời gian cũng không còn sớm, hai cậu bé đi một hồi cũng đã có chút mệt mỏi.

Vừa đúng lúc Nhược Vi trong phòng bếp cũng đã làm cơm xong, ra gọi bọn họ vào ăn cơm !

Bưng hết đồ ăn lên trên bàn, bình thường mấy tỷ đệ Nhược Vi cũng chỉ ở luôn trên bàn nhỏ trong phòng bếp ăn cơm, hôm nay do có khách tới nên mới phải bày bàn cơm ở tiền sảnh, thật ra thì phòng bếp cũng rất lớn, đủ mấy người ăn cơm ở đây, nhưng dù sao người ta cũng là khách, nói chung cũng không thể cho rằng người ta cùng giống mình.

Dọn xong bát đĩa, mời khách lên bàn, cầm tới một bình rượu, mặc dù không phải là danh tửu gì, nhưng cũng có một phong vị riêng, chắc chắn bọn họ có muốn đoán cũng không đoán ra được.

“Mấy món ăn gia đình, Hạo ca ca cùng Bao chương quỹ ngàn vạn lần đừng ghét bỏ”. Nhược Vi tình nghịch nói với bọn họ, thật ra thì đối với thủ nghệ của mình nàng vẫn rất có tự tin.

Trên bàn năm món mặn một món canh, về ngoài nhìn cực hấp dẫn, làm cho người ta thèm nhỏ dãi, ít nhất cũng khiến mấy vị đang ngồi đây nổi lên mấy con tròng tham ăn trong bụng.

Mặn chay phối hợp, ngay cả màu sắc đều rất đẹp mắt, mùi thơm xông vào mũi, Đào Đào đã không nhận được nửa rồi, thật ra thì bình thường trong nhà cũng không có gì quý cù gì, nên thật sự bọn họ cũng không có để ý gì nhiều.

Bản thân Đào Đào vẫn chưa tự ăn được, nên đến lúc này vẫn còn phải để Nhược Vi đút cho hắn.

Hiên Viên Hạo cùng Bao chương quý nhìn thức ăn trên bàn, vẫn là rất bội phục Nhược Vi, dù sao nàng tuổi vẫn còn nhỏ như vậy, lại làm được các món ăn có thể so với mấy đầu bếp chuyên nghiệp còn muốn giỏi hơn.

Tốc độ nhanh bề ngoài lại hấp dẫn, quả thật có khi còn mỹ vị hơn nhiều.

Nhược Vi phát hiện món ăn mà Hiên Viên Hạo cùng Bao chương quý gấp nhiều nhất trên bàn lại là món lòng heo, ý tưởng chợt hiện ra, dường như lại nghĩ ra được phương thức buôn bán nữa rồi, đây chẳng phải là buôn ngủ gấp chiếu manh còn gì, vừa đúng lúc gần đây cũng muốn kiếm chút tiền.

Mà hai người bị Nhược Vi nhìn chăm chú, lúc này trong lòng cũng rất muốn, Nhược Vi làm món ăn ăn vô cùng ngon, thật ra thì cũng không thể trách hai người bọn họ có loại cảm giác này, dùng suối nước bên trong không gian mà nấu, dĩ nhiên là không thể giống với những cái khác rồi, hưởng chi thù nghệ của Nhược Vi vốn đã rất tốt.

Hai người uống chút rượu, ăn món ăn mỹ vị, thật là rất hưởng thụ, trong lòng hận không được mỗi ngày đều trôi qua như vậy, được bầu không khí nhàn nhạt ấm áp này vây quanh bọn họ, hết sức hài hòa, giống như bọn họ trời sanh đã là người một nhà.

Ăn cơm xong, tất cả mọi người đều đến phòng khách, Nhược Vi dọn dẹp bát đĩa xong, mấy người kia cũng đã đi đâu mất rồi.

Hiện tại Hiên Viên Hạo lại càng thêm ghen tỵ với hai cậu bé, ghen tỵ bọn họ ngày ngày có thể cùng nàng ở một chỗ, ngày ngày có thể ăn món ăn do nàng tự mình làm, vừa ước ao vừa ghen tỵ.

Nhược Vi nhanh chóng dọn dẹp phòng bếp, bởi vì hiện tại nàng đang rất vội và muốn đi nói chuyện làm ăn buôn bán, nàng gấp a.

Lần nữa Nhược Vi rót Hoa Trà cho bọn họ, thật ra thì khắp nơi trong nhà Nhược Vi đều có mẩu chót buôn bán, nghiêm túc nhìn một chút sẽ biết.

“Nhược Vi, món ăn nàng làm ăn rất ngon”. Hiện tại người nào đó bởi vì ghen tỵ, đã tự động bỏ đi hai chữ ‘muội muội’ rồi, bởi cách hai người nào đó gọi cũng là hai chữ ‘tỷ tỷ’.

“Món ăn thật cay trên bàn lúc này là món gì?”. Hiên Viên Hạo hỏi Nhược Vi, hắn vẫn còn chưa thỏa mãn à!

“Lòng heo”. Cũng biết là hắn sẽ hỏi, Nhược Vi cười trộm ở trong lòng, cái bộ dáng này của Hiên Viên Hạo thật đúng là hiếm thấy! Cảm giác có chút giống Đại Nam Hải (ông cụ non), không có khí thế của thương nhân lúc bình thường.

“Cái gì! Lòng heo”. Bao chương quý nghe được thiếu chút nữa nhảy lên, dù sao lúc bình thường chỉ cần những người có tiền một chút thì họ cũng sẽ không đi ăn loại đồ này, kết quả hôm nay món bọn họ thích ăn nhất lại là cái này, thật sự bị đá kích à, thật ra thì bọn họ cũng không câu nệ gì lắm, có thể làm ra được mùi ngon tới như vậy thật đúng là chỉ có mình Nhược Vi.

“Bao chương quý, ăn không ngon sao?” Trong lòng Nhược Vi tà ác hỏi Bao chương quý. Thật ra thì tính cách của Nhược Vi ít nhiều cũng không khác Hiên Viên Hạo là bao.

“Ăn ngon, ăn ngon” Thấy lão bản bên kia đang dùng mắt trừng mình, liền nhanh chóng trả lời, lão chỉ có chút kinh ngạc có được hay không. Không cần phải đối với lão như vậy à!

“Hạo ca ca, thức ăn hôm nay huynh cảm thấy như thế nào?” Ánh mắt thông minh của Nhược Vi nhìn Hiên Viên Hạo, nhìn đối phương mà trong lòng hỏi hớp.

“Rất ngon”. Hiên Viên Hạo rất nhanh phản ứng kịp hiểu được ý mà Nhược Vi muốn biểu đạt là cái gì, thật là rất ăn ý.

Nhưng hắn lại không chịu vào thẳng chủ đề, thấy vậy Nhược Vi thật rất muốn đánh hắn, hắn chính là thích xem bộ dạng Nhược Vi biến đổi sắc mặt, thật đúng là sở thích tệ hại.

Mỗi lần gặp không trêu chọc Nhược Vi hắn lại không thấy thoải mái, người này thật đúng là đáng ăn đòn.

“Tốt lắm, công thức nấu mấy món ăn này ta muốn. Đừng nóng giận”. Thấy Nhược Vi sắp tức giận, mới không đùa nàng nữa.

Như vậy mới đúng nha! Nghe được lời mình muốn nghe, Nhược Vi cũng không để ý chuyện hắn trêu mình nữa.

Tiền mới là quan trọng nhất. gương mặt nhỏ nhắn, Đào Đào với Thụy Ca ngồi ở bên cạnh nàng mặt mày không hiểu gì nhìn tỷ tỷ mình.

“Cứ như vậy đi”. Nhược Vi lại kiếm được một món lời, lúc bọn họ đi Nhược Vi còn tặng bọn họ một chút Trà Hoa!

Mặt khác, Nhược Vi cũng hỏi thăm bọn họ một chút chuyện tư thực, kết quả người ta lại thẳng thắn nói sẽ thành riêng một người tới thôn, xây một trường tư thực, trước kia trong trường tư thực cũng chỉ có một người đồ tử tài day, trong thôn cũng chỉ có vài người con nhà giàu có theo học.

Trên thực tế, Hiên Viên Hạo chỉ là vì không muốn Nhược Vi chỉ vì chút chuyện này mà làm khó mình, cho nên liền tự mình tìm cách giúp nàng, chỉ là Nhược Vi lại không hề biết.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Rời đi

Hiện tại người trong thôn cũng đã biết Túy Tiên lâu trợ giúp ở trong thôn của mình xây một trường tư thực, đồng thời ở trong thôn cũng lưu truyền một lời đồn, Nhược Vi câu được Ông Trùm giấu mặt của Túy Tiên lâu, là một lão già lớn tuổi.

Lời đồn như thế trong khoảng thời gian ngắn đã lan truyền khắp trong thôn xóm, Nhược Vi không thường ra cửa, cho nên cũng không có bị ảnh hưởng đến, mà Đào Đào cùng Thụy Ca hai ngày nay cũng bị Nhược Vi giữ ở trong nhà, dạy chữ cho bọn họ.

Vì vậy một nhà họ cũng không bị cái lời đồn này ảnh hưởng đến, những người thích nói ra nói vào kia mãi vẫn không thấy nhân vật chính xuất hiện, cảm thấy không có ý nghĩa, sau đó cũng không thêm nói nữa, rồi tìm một chuyện nhiều chuyện mới khác, mặc dù lúc đó chính bản thân Nhược Vi không biết gì nhưng dưới tình huống như vậy lời đồn bất lợi đã tự động được hóa giải.

Cứ như vậy, mấy tháng liền trôi qua, hiện tại, Đào Đào cùng Thụy Ca đã biết rất nhiều chữ, chuyện ruộng vườn Nhược Vi cũng đã xử lý vô cùng thỏa đáng, nếu mà dùng một câu nói để hình dung Nhược Vi bây giờ, thì đó chính là lên được phòng khách vào được phòng bếp, , ,

Thu xếp chuyện ruộng đất cũng không kém hơn so với người khác, nói được thì sẽ làm được, so với rất nhiều người có khi còn giỏi hơn, bất kỳ loại ngành nghề nào cũng đều tinh thông.

Vừa có thể làm việc nặng cũng có thể làm việc tinh tế, có thể cấy cấy cũng có thể gieo thừa may vãi, thật làm cho người khác phải ghen tỵ. Được rồi! Không có lời nào để nói nữa cả.

Trong mấy tháng này, căn nhà của Hiên Viên Hạo ở trong thôn cũng đã xây xong, so sánh với nhà Nhược Vi, về phương diện chi tiết rất nhiều thứ trong nhà cũng là mô phỏng theo nhà Nhược Vi mà làm, vì vậy trong khoảng thời gian này ngược lại hai người lại rất thường xuyên gặp mặt, đã chung sống với nhau giống như bằng hữu.

Bây giờ chuyện mà Hiên Viên Hạo thích làm nhất đã biến thành mỗi ngày sẽ tới nhà Nhược Vi ăn cơm, tin rằng về sau cũng sẽ không đổi.

Đến cả Bao chương quỹ cũng thích tới nhà Nhược Vi, về phần mục đích thì không cần mọi người cũng đều đã biết, Bao chương quỹ không có sở thích gì khác, chính là thích ăn. Điểm này có thể cùng sánh ngang hàng với Đào Đào rồi.

Hiện tại người trong thôn cũng đều biết nhà Nhược Vi với lão bản Túy Tiên lâu quan hệ rất tốt, hơn nữa lão bản cũng không phải là lão già lớn tuổi gì đó, khiến những người đó rất hâm mộ những cũng không dám đắc tội một nhà Nhược Vi, ngày trôi qua cũng sinh sống tạm ổn.

Trường tư thực cũng đã làm xong, bên Hiên Viên Hạo việc xây nhà cũng đã hoàn tất, ngày hôm qua Hiên Viên Hạo tới cáo biệt, nói là có chuyện phải về nhà một chuyến, một nhà Hiên Viên Hạo cũng đều ở tại Kinh Thành, trong khoảng thời gian này hẳn cũng chưa có trở về lần nào, người trong nhà đã thúc giục rất nhiều lần rồi, lần này trốn tránh không được nữa rồi, trong nhà đại thọ tổ mẫu.

Trong khoảng thời gian này, không khí giữa hai người có chút mập mờ, nhưng cũng không nói gì với đối phương, vì vậy khi phải tách ra một khoảng thời gian hai người đều rất lưu luyến.

Lúc Hiên Viên Hạo đi, hai người cũng không có nói lời ngon tiếng ngọt gì, cũng không đến nỗi sanh ly tử biệt gì, chỉ là có nỗi buồn ly biệt nhàn nhạt, trong lòng có chút không nỡ.

Nhìn xe ngựa đi xa, cảm giác trong lòng trống trải, loại tâm tình này Nhược Vi chưa từng có, mà Hiên Viên Hạo ngồi ở trong xe ngựa cũng có cùng một tâm tình như vậy, hẳn không ngờ hẳn đôi với Nhược Vi đã không buông ra được nữa rồi, mới chia ly mà đã rất lưu luyến rồi.

Nhìn bộ dáng hẳn giống như muốn nhanh chóng trở lại, như vậy mới có thể ngày ngày ở bên cạnh giai nhân.

Mới cách xa Hiên Viên Hạo vừa được mấy ngày, Nhược Vi luôn thấy uể oải, không có tinh thần gì, Đào Đào cùng Thụy Ca cũng cảm thấy rất không quen, dù sao Hiên Viên Hạo đối với hai cậu bé luôn rất tốt, mỗi lần tới cũng sẽ đem cho bọn họ một ít thức ăn, hai người đã hoàn toàn bị Hiên Viên Hạo trong lúc vô tình mua chuộc mất rồi.

Vị tiên sinh được mời đã đồng ý với Hiên Viên Hạo tới dạy tại trường tư thực vẫn còn chưa tới, vì vậy trong khoảng thời gian này vẫn như cũ sẽ là do Nhược Vi dạy Thụy Ca, lúc hẳn nói cho Nhược Vi biết, người được mời cũng đã sắp tới rồi, không muốn để cho nàng phài lo lắng.

Hiện tại địa vị một nhà Nhục Vi đã không khác thôn trưởng là mấy, chỉ là Nhục Vi cũng không tính toán muốn làm ra chuyện gì, người không phạm ta, ta không phạm người, vẫn là giống như trước kia, gặp phải người quen cũng tỏ ra chào hỏi.

Thái độ trước kia là gì, bây giờ cũng là thái độ y như vậy, chỉ là cũng có vài người không vừa mắt, những người thích ghen tỵ cũng sẽ ở sau lưng Nhục Vi mà nói xấu, nhưng thái độ của Nhục Vi đối với những người này luôn luôn là mặc kệ.

Cho nên Nhục Vi cũng không vì những người này mà cảm thấy đau lòng, mỗi ngày đều trôi qua rất tự tại.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Lão đầu kỳ quái (một)

Hôm nay sáng tinh mơ Nhục Vi đã rời giường để rèn luyện thân thể, hai tiểu bánh bao đi theo phía sau hấp ta hấp tấp, đáng yêu vô cùng, mấy tháng nay hiệu quả của việc tập luyện thể hiện rõ ràng, hiện tại để cho Nhục Vi đi trần trên, tuyệt đối sẽ không thử hèn hèn nữa, cũng sẽ không giống như trước kia trên chân có vết nước phỏng.

Hôm nay vừa đúng là họp chợ trấn trên, Nhục Vi tính đi trần trên mua vài món đồ, mua một ít gà về nuôi, nếu có chó con cũng được, nuôi trông nhà, như vậy tương đối an toàn, mình cũng yên tâm chút.

Thật sớm làm cơm ăn, bây giờ hai tiểu bánh bao so với mấy tháng trước cao lớn rồi, da dẻ cũng được Nhục Vi nuôi trắng sáng.

Hiện tại người trong thôn rất quan tâm đến nhà Nhục Vi, chỉ là Nhục Vi cũng không làm bộ làm tịch, vẫn là dùng thái độ trước đây, nhưng Nhục Vi thỉnh thoảng đưa chút đồ cho thôn trưởng và mấy vị tộc lão, cho nên cho dù có người ghen tỵ, cũng chỉ dám ở sau lưng nói hai câu. 『Diễn đàn Lê Quý Đôn』

Thu thập xong, mấy tỷ tệ thay đổi y phục ra cửa, đi ra cửa thôn chờ ngư xa (xe trâu), hiện tại có một chút tiền, nhưng Nhục Vi cũng biết đạo lý tiền tài không để ra ngoài, cho nên trên căn bản người trong thôn đều chỉ cho là tiền Nhục Vi dùng xây phòng ốc không còn nhiều, nếu biết trong tay Nhục Vi có tiền, sợ là đã sớm có ý xấu.

Bình thường mấy tỷ tệ cũng không thích ra cửa, lại là người không thích khoe khoang, không giống như có vài người vừa có chút tiền dư thì phải mua đồ tốt mặc lên người ra ngoài trượt một vòng, hận không thể cho toàn thể giới biết, Nhục Vi mua cho mình và đệ đệ vài vốc đều là vài bông ..., mặc lên người thoải mái, lại không chói mắt.

Cùng người trong thôn khác nhau cũng không phải rất lớn, cho nên vẫn là giảm bớt lòng ghen tỵ của một số người, luôn ở sau lưng phun hai tiếng, bất quá như thế, đó là người ta không so đo với người có được hay không, ,

Luôn là có loại người hay bận tâm, không nhìn nổi người sống tốt hơn so với mình.

Không nhiều lắm thì đã đến trấn trên, lôi kéo hai bánh bao nhỏ đi mua chút món đồ muốn mua gì đó, các quán nhỏ cũng dừng lại một chút, hiện tại Nhục Vi tâm tính càng giống như đứa trẻ, không có áp lực lớn như lúc mới tới, tâm tình cảnh thoải mái lên chút, khi đó ngày ngày ăn rau đại, chả trách tinh thần cũng không thoải mái lên, hiện tại thì tốt rồi, ,

Đi hàng sách nhìn một chút, chọn quyển Thiên Tự Văn, đến lúc đó trở về dạy Thụy Ca và Đào Đào, Thụy Ca chăm chỉ ham học, Đào Đào thì nghịch ngợm chút, nhưng mà bây giờ yêu cầu của Nhục Vi đối với Đào Đào cũng không nghiêm khắc, dù sao nó còn nhỏ, trước hết để cho nó tập tốt thói quen hằng nói.

Mua này nọ xong hướng mọi người thương lượng đợi người địa phương đi tập họp, phần lớn mọi người đến, không đợi tất cả mọi người tới, Liễu Lão Nhị năn ngư tiền đánh xe đánh xe trở về.

Đến cửa thôn mọi người xuống xe ai nấy tự về nhà mình, Nhục Vi trong tay xách theo đồ, hai tiểu bánh bao vẫn muốn giúp đỡ, liền chia những thứ không nặng gì đó cho bọn hấn cầm.

Đến trước cửa nhà thế nhưng thấy một người nằm ở cửa, dọa Nhục Vi giật mình, thận trọng đi tới người trước mắt, không có động tĩnh, lại gần chút, một cỗ mùi máu tươi truyền đến, không phải là chết rồi chứ! Sợ hãi dùng ngón tay đưa về phía mũi của người đó xem còn hơi thở không, cũng may, còn thở, chỉ cần không có chết thì tốt rồi.

Đào Đào và Thụy Ca cũng bị dọa cho sợ, chỉ là thấy đáng về trấn định của tỷ tỷ vốn cũng không có sợ như vậy, bây giờ trong mắt hai tiểu bánh bao này thì tỷ tỷ chính là vạn năng.

Mở cửa đem đồ vật cất xong, cùng Thụy Ca đem người đó đỡ đến phòng khách, múc nước cho người nọ rửa sạch vết thương, vết thương trên người vẫn không ít.

Chỉ là Nhược Vi cũng không dám đi mời đại phu, chỉ sợ bại lộ, đưa tới báo thù gì đó ... Sẽ không tốt, nàng cũng không muốn cứu người còn đem mình một nhà mình bỏ đi vào, Nhược Vi nàng cái gì cũng chịu được, chính là không thiệt thòi.

Rửa mặt cho người nọ xong, đáng đáp không tệ, nhìn diện mạo ở thời đại này cũng coi là một lão nhân rồi, chắc khoảng năm mươi tuổi.

Đến gian phòng của mình, lặng lẽ lách mình vào không gian, lấy nước suối bên trong ra ngoài, đút cho người nọ uống, hy vọng có thể hữu dụng, bên trong không gian còn có dược liệu, nhưng nàng không dám khinh thường, dù sao bên trong dược liệu đều là giá trị ngàn vàng, không thể tùy tiện bại lộ.

Cầm thuốc trị vết đao trong nhà phòng bôi lên cho người nọ, Nhược Vi mặt mũi rồi tỉnh rồi ngủ, dù sao thân thể này của Nhược Vi chỉ chưa tròn mười tuổi, mặc dù trong lòng số tuổi chính là lớn hơn.

Bận bịu hồi lâu, thời gian cũng không sớm, luống cuống tay chân làm bữa tối, lại đi xem lão già kia đi, Đào Đào và Thụy Ca cũng từ vừa mới bắt đầu sợ chuyển thành cảm thấy hứng thú.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Lão đầu kỳ quái (hai)

Ban đêm người nọ lại phát sốt, bắt qua sau khi uống sau nước bên trong không gian thì cũng không có cái gì đáng ngại, hơn nữa cũng đỡ mồ hôi, trên người cũng không còn sốt nữa rồi.

Cứ như vậy Nhược Vi chăm sóc người nọ suốt một đêm, nói thầm trong lòng lão đầu kỳ quái này ở đâu ra, thật là làm nàng mệt chết, một đêm không có nghỉ ngơi.

Sáng sớm dậy thật sớm dùng thịt nạc ngày hôm qua mua về băm nhuyễn nấu cháo, đặc biệt là dùng nước suối trong không gian nấu, không có đôi nước bình thường, trong nhà dùng là có lúc đôi nước bên ngoài, nước không đối uống vào tốt cho thân thể hơn, cháo hâm nóng trên lò, chờ người kia tỉnh lại, mình cũng uống chút cháo, tối hôm qua Đào Đào và Thụy Ca cũng ngủ trễ đến giờ chưa dậy giường.

Vốn định về phòng mình nằm nghỉ một chút, ai ngờ ngủ một hồi tỉnh lại đã không còn sớm, vội vàng đi phòng khách nhìn lão đầu kỳ quái, người còn chưa tỉnh.

Lại đi gọi Đào Đào và Thụy Ca rời giường, hai tiểu bánh bao mơ mơ màng màng bị Nhược Vi túm rời giường, bây giờ đã không còn sớm, nếu không rời giường cháo ăn sẽ không ngon.

Nhược Vi đã rất lâu không có gọi bọn hắn rời giường, trong khoảng thời gian này tới nay, đều là Thụy Ca đúng lúc tỉnh lại gọi Đào Đào rời giường, Nhược Vi nghĩ tới để cho bọn họ học tính độc lập từ nhỏ cũng là chuyện tốt, cũng không thể nào trông nom, như bây giờ, thật khiến người cảm thấy trong lòng ấm áp.

Múc nước cho hai người rửa mặt xong, nhìn bộ dáng đáng yêu của hai người, không kiềm được hôn hai cái, Đào Đào cũng làm theo hôn trở lại, Thụy Ca còn hơi xấu hổ một chút, đứa nhỏ này đã để lòng mẹ thương con của cô gái trẻ hiện đại xúc động muốn vỡ.

Hai huynh đệ mỗi người mỗi vẻ, cũng làm cho người ta yêu thích cực kỳ, hiện tại mỗi ngày trôi qua vô cùng tốt, ăn mặc gọn gàng sạch sẽ, đáng đáp không tệ, mỗi lần đi trấn trên mọi người thấy đều khen, Nhược Vi đặc ý vô cùng.

Cho Đào Đào và Thụy Ca ăn cháo xong, người kia còn vẫn chưa tỉnh lại, sẽ không còn có thương tổn nào khác mà không phát hiện chứ! Có hay không bị nội thương ... Không được, nếu như thực đúng như vậy thì thật gây phiền toái lớn.

Dọn dẹp phòng bếp sau lại đi phòng khách nhìn một chút, nàng cũng không muốn chọc phải phiền toái gì, Đào Đào và Thụy Ca ăn cháo xong đã chạy đi phòng khách nhìn rồi.

Mà lúc này người nằm trên giường đã tỉnh lại, chỉ thấy hán khó khăn mở hai mắt ra, ngẩng đầu nhìn thấy bên cạnh tất cả đều là xa lạ, cố gắng muốn ngồi dậy, tuy nhiên lại không có hơi sức, lập tức liền gục xuống.

Vừa đúng lúc này Đào Đào và Thụy Ca đi vào nhà, nhìn thấy người kia ngã xuống, nhìn thấy người tỷ tỷ cứu đã tỉnh, trong lòng Đào Đào và Thụy Ca rất vui vẻ .

“Lão gia gia, người đã tỉnh lại rồi à, còn có nơi nào không thoải mái không? Ngày hôm qua ngài ngã ở ngoài cửa nhà ta, tỷ tỷ và ta đỡ ngài đi vào, tối ngày hôm qua ngài phát sốt, trên người lại có vết thương, hiện tại thì tốt lên chút nào chưa?”

Long Phách Thiên ngẩng đầu nhìn hai đứa trẻ rất là đang yêu đi vào trong nhà, đang đứng ở cửa nhìn mình.

Nhớ được là mình là bị con nuôi của mình phản bội, bị người đuổi giết đến đây, không có khí lực mới té xỉu ở cửa nhà người ta.

Không ngờ người kia lại ác độc như vậy, ra tay tàn nhẫn với mình, còn tìm người đuổi giết mình, trong lòng liền hận không được đem hán róc xương lóc thịt, nhưng hôm nay tình hình như vậy, cũng không thể gấp trở về chỗ đó .

Thở dài, không ngờ hán đường đường là lâu chủ Tinh Nguyệt lâu cuối cùng lại rơi vào kết quả như vậy. “Lão gia gia, người làm sao vậy”, truyền tới bên tai thanh âm của đứa trẻ, “Thôi! Cứ như vậy đi!”

“Không có việc gì, lão gia gia hiện tại không sao, đa tạ một nhà các người cứu lão già này.”

“Đào Đào, Thụy Ca, tỉnh chưa”, đang muốn hỏi chút gì, bên ngoài truyền đến âm thanh của một cô gái, có phải là tỷ tỷ trong miệng hai đứa trẻ này nói cứu mình không!

“Tỷ tỷ, lão gia gia tỉnh, người mau vào xem một chút!”

Ngoài cửa tiến vào là một tiểu cô nương mười mấy tuổi, chẳng lẽ là đây chính là tỷ tỷ mà hai tiểu tử này nói, nếu đúng như vậy thì tiểu cô nương này là gan trái lại rất lớn.

Ở Long Phách Thiên quan sát Nhược Vi đồng thời Nhược Vi cũng quan sát người mình cứu, thấy hai mắt hán khác hán có hồn, ánh mắt khí phách, thượng vị giả hơi thở mãnh liệt.

Mà trong lòng Long Phách Thiên cũng cảm thấy tiểu cô nương này không tệ, rất có gan dạ lại sáng suốt, có thể dưới ánh mắt của Long Phách Thiên mình có thể bình tĩnh ung dung như vậy không được mấy người, huống chi là một đứa trẻ còn nhỏ như vậy.

Cử chỉ hào phóng rộng lượng, so với những tiểu thư khuê tú mạnh mẽ hơn nhiều, nếu là tôn nữ của mình thì tốt quá.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Lão đầu kỳ quái (ba)

Nhược Vi nghĩ thâm thân phận người này cũng không tầm thường! Nhưng ngàn vạn đừng đừng gây phiền toái gì thì tốt.

“Lão gia gia cảm thấy thân mình thế nào, có muốn hay không mời đại phu tới xem, tối ngày hôm qua nhìn ngài chịu vết đao ta cũng vậy không dám đi ra ngoài tìm người giúp một tay, hiện tại ngài đã tỉnh rồi, nếu như ngài cảm thấy không có vấn đề thì ngài để ta mời người đại phu tới xem một chút.”

“Ý ở ngoài lời đúng là như vậy, ngày hôm qua sợ gây ra phiền toái nên không mời đại phu, nếu người cảm thấy ta sẽ không gây phiền toái cho nhà người thì phiền người mời người đại phu tới xem một chút.”

“Không có việc gì, không cần làm phiền, không có vấn đề gì lớn”, hiển nhiên Long Phách Thiên cũng hiểu đạo lý này, đồng thời hán cũng là thật lòng không muốn cho mang đến tai nạn nào cho một nhà đã cứu mình, dù sao người ta cũng tốt bụng cứu hán, cũng không thể lấy ân báo oán được!

“Cảm ơn tiểu cô nương”, trong lòng Long Phách Thiên cảm thấy người nhà này thật là quái dị, còn nhỏ như vậy mà đã quân sự, hán căn bản sẽ không hướng song thân người ta không có ở đây suy nghĩ, dù sao chỗ hán ở cũng không phải là rất kém cỏi, hán sẽ không nghĩ tới người làng quê có thể ở chỗ như thế, còn là một cô bé nuôi gia đình .

Trong ấn tượng của hán người làng quê đều là ở nhà tranh, nhìn người nhà này cứu mình gia cảnh chắc rất khá, chờ lúc hán biết sự thật thì hai con người từng lớn , sau khi ăn thức ăn Nhược Vi làm ở ý một chỗ không đi, điển hình Lão Ngoan Đồng.

“Lão gia gia đói bụng không! Con có nấu cháo cho ngài để con đi bụng lại, Đào Đào và Thụy Ca ở nơi này trò chuyện với lão gia gia nha.”

“Dạ, tỷ tỷ đi đi!” Thụy Ca hiểu chuyện trả lời, , ,

Dặn dò xong thì đi đến phòng bếp múc cháo cho lão đầu, mà hai tiểu bánh bao thì ở trong phòng riu rít giới thiệu về nhà mình.

“Lão gia gia, ngài đói chưa, tỷ tỷ nấu cháo ăn rất ngon, uống xong người sẽ không đói bụng”, Thụy Ca mang biểu cảm của một tiểu đại nhân giới thiệu, đúng đó, đúng đó, Đào Đào cũng ở đây một bên bày tỏ rất tán đồng thẳng gật đầu, “tỷ tỷ làm món gì Đào Đào cũng thích ăn.”

Long Phách Thiên nhìn hai đứa nhỏ trước mắt, suy nghĩ một chút tình huống của mình, một hồi thần thức, mình tuổi lớn như vậy, chưa bao giờ nghĩ tới phải lấy thể từ sinh con, bây giờ hai đứa trẻ trước mặt này ngược lại có chút hâm mộ, nhưng tình huống của mình cũng không phải do chính mình, nếu lấy thể từ chỉ biết hại bọn họ, vì vậy đã nhiều năm như vậy hán vẫn luôn một thân một mình.

Nghĩ đến đứa con nuôi duy nhất phản bội mình, Haiz! Thở dài... “Lão gia gia, người làm sao vậy, tỷ tỷ thường xuyên than thở đối với thân thể không tốt, lão gia gia không nên than thở”, Thụy Ca mặt đồng tình nhìn lão nhân nằm trên giường, Đào Đào vẫn theo ở phía sau gật đầu như con gà con.

Thấy hai đứa trẻ mang về mặt đồng tình nhìn mình, Long Phách Thiên dở khóc dở cười, lúc nào thì trên giang hồ thanh danh hiển hách mình phải phiền đến hai đứa nhóc miệng còn hôi sữa này để an ủi mình, nhưng mà cảm giác này trái lại rất tốt, mình sống nhiều năm như vậy lần đầu tiên có cảm giác được.

Lúc này Nhược Vi bụng cháo tiến vào, nhìn trong nhà mấy người này ngược lại chung đụng thật vui, Nhược Vi cảm thấy rất là kỳ quái, hôm nay lão nhân cùng đứa trẻ không có sự khác biệt?

“Lão gia gia, ăn cháo nào, có thể ngồi dậy không?” Nhược Vi nhìn người nằm trên giường hỏi.

“Có thể”, Long Phách Thiên gian nan ngồi dậy, Thụy Ca hiểu chuyện đem gối đầu đặt ở sau lưng để Long Phách Thiên dựa vào, Nhược Vi đem cháo đưa cho Long Phách Thiên, nhìn hai tay hắn run rẩy, Nhược Vi thấy chỉ sợ hắn cảm chén không nổi, tốt nhất mình dứt cho hắn ăn vậy, đây là không phải lời đồn tài năng trong người nhiều vất vả !

Long Phách Thiên nhìn trước mắt tiểu cô nương dứt cháo cho mình, trong lòng cảm thấy rất ấm áp, rất lâu chưa từng có cảm giác gia đình, thật ra thì cuộc sống như thế tốt vô cùng, tại sao nhất định phải tranh giành danh lợi, hắn hy vọng có thể ở lại nơi này.

Có cơ hội báo đáp cả nhà bọn họ, bây giờ hắn còn cho là cứu hắn chính là cha mẹ của Nhược Vi !

Trong nồi còn dư lại cháo Long Phách Thiên cũng ăn sạch, thật sự là Nhược Vi nấu cháo ăn rất ngon, hơn nữa hắn đã hai ngày không ăn, chút cháo này là chút lòng thành, nếu không phải là bây giờ còn không quen thuộc, hắn còn muốn ăn thêm nữa! Đây chính là điển hình của được voi đòi tiên.

Hoàn hảo Nhược Vi không biết suy nghĩ trong lòng hắn, bằng không kết quả của hắn nhất định sẽ rất thảm.

Long Phách Thiên ăn cháo, trong bụng có cảm giác no, lại buồn ngủ rồi, Nhược Vi bảo Đào Đào và Thụy Ca ra ngoài, sau đó đắp chăn cho Long Phách Thiên rồi đóng cửa phòng đi ra ngoài đi làm.

Trong mơ mơ màng màng Long Phách Thiên biết có người đắp chăn cho hắn, khỏe mắt đau xót, bao nhiêu năm qua không ai đắp chăn cho mình, cảm giác như thế thật tốt.

Nhược Vi dọn dẹp phòng bếp đi đến mảnh vườn nhìn rau mình trồng, nhổ cỏ, tưới nước, bận rộn đứng một ngày.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Lão đầu kỳ quái (bốn)

Buổi tối, vẫn là Nhược Vi giúp Long Phách Thiên ăn cơm, hiện tại ông đang bị thương, không biết nên kiêng ăn như thế nào, cho nên làm đều là món ăn thanh đạm.

Long Phách Thiên càng cảm thấy mình muốn trôi qua cuộc sống như vậy, trong lúc nhất thời đem mình trước kia tất cả đều đẩy ngã.

Đem nước nóng cho Long Phách Thiên lau mặt, rửa sạch vết thương, đã so với hôm qua muốn tốt rất nhiều rồi, sức lực cũng không tệ lắm, nhìn hắn ngủ mới trở về phòng của mình nghỉ ngơi.

Đào Đào cùng Thụy Ca chơi một ngày đã sớm mệt mỏi, đã về phòng trước nghỉ ngơi rồi, đi tới nửa đường lại đi xem bọn họ ngủ thế nào, nửa thân thể nhỏ bé của Đào Đào lộ ra bên ngoài, đắp kín chăn cho hai đứa, mỗi người hôn một cái, mới đứng dậy trở về phòng của mình.

Thụy Ca giữa lúc mơ mơ màng màng thấy là tỷ tỷ vội tới đắp chăn cho mình và đệ đệ, trong lòng ngọt ngào, nằm mơ khỏe miệng cũng mang theo nụ cười hạnh phúc...

Tối hôm đó tất cả mọi người ngủ rất ngon, trong mộng cũng nằm mơ thấy vật mình cần tìm..

Sáng sớm ngày hôm sau, Nhược Vi rời giường rất sớm, nghĩ đến tối ngày hôm qua nằm mơ thấy người khác, mặt đỏ lên, làm sao lại đột nhiên nằm mơ thấy hắn đâu rồi, suy nghĩ một chút Hiên Viên Hạo đi cũng đã hai tháng, nghĩ tới những chuyện này động tác trên tay lại chậm lại, không biết hắn lúc nào thì mới có thể trở lại...

Thở dài, ai! Muốn những thứ này có hay không đều được làm gì, vẫn là làm chuyện quan trọng...

Đi phòng bếp nấu nước ấm, đến lúc đó cho Quái lão đầu lau mặt, vết thương cũng không nên gặp mặt nước lạnh, đến lúc đó bị lạnh sẽ không tốt.

Làm xong những thứ này, trời đã sáng rồi, lúc này Đào Đào cùng Thụy Ca đã rời giường, trường tư thực trong thôn, thôn trưởng mời người chọn ngày thật tốt, mừng sáu tháng sáu là một ngày tốt lành, liền định tại ngày đó chính thức bắt đầu giảng bài, trong thôn rất nhiều đứa bé cũng đi ghi danh.

Cùng như thường ngày, tỷ đệ mấy người ở trong sân chạy bước, rèn luyện thân thể, ở bên ngoài hít thở không khí mới mẻ một chút, mới đi phòng khách nhìn Quái lão đầu thế nào.

Lúc này Long Phách Thiên đã sớm tỉnh, ông là người luyện võ, động tĩnh bên ngoài đã sớm nghe đến rất rõ ràng, tỷ đệ mấy người đối thoại cũng sớm nghe tiếng rõ ràng, nghe được Đào Đào nói đề tỷ tỷ cho hắn thêm cháo nấu ngày hôm qua, nhìn hắn ngày hôm qua rất thích ăn cháo này, Long Phách Thiên cảm giác thật âm áp...

Nhưng mà khi tỷ đệ bọn họ trong lúc nói chuyện với nhau, không nghe thấy chuyện bề trên nhà bọn họ, trong lòng càng thêm tò mò.

Lúc này Nhược Vi đã mang theo hai Bánh bao nhỏ vào nhà, mở cửa nhìn thấy Long Phách Thiên đã tỉnh rồi, Đào Đào vội chạy đến trước giường hỏi cái này hỏi cái kia.

Đào Đào cũng không biết thế nào, đặc biệt quan tâm Long Phách Thiên, thường ngày cũng không còn thấy hắn như người xa lạ mới quen vậy, Nhược Vi có chút ghen tỵ...

Nhìn thấy Long Phách Thiên tinh thần không tệ nằm ở trên giường, cũng yên tâm đỡ lo lắng, tinh thần tốt liền chứng minh khôi phục cũng không tệ lắm.

Long Phách Thiên nhìn thấy trong mắt mấy đứa bé này là sự lo lắng dành cho mình, trong lòng thật vui mừng, vui mừng phát ra từ nội tâm, hắn không biết hắn đã có bao nhiêu năm không có hạnh phúc qua như thế.

“Lão gia gia, đói bụng sao? Đói bụng thì ta đi nấu cháo cho ngài.” Mặc dù Nhược Vi là một người sợ phiền toái, nhưng nàng cũng còn là một người thiện lương.

“Bây giờ còn không đói.” Chính là nhớ tới đi vòng một chút, hắn đi nhà cầu đều là Thụy Ca cùng Đào Đào giúp đi.

“Bây giờ còn không có thể xuống giường, lão gia gia chờ thân mình hơn thì hãy xuống giường.” Nhược Vi chắc là sẽ không đồng ý.

“Ai! Nghe tiểu cô nương.”

“Lão gia gia ta tên là Nhược Vi, đây là hai người đệ đệ của ta, Đại đệ gọi Thụy Ca, tiểu đệ gọi Đào Đào, lão gia gia cũng xưng hô như vậy với chúng ta là được.” Nhược Vi nghe được xưng hô là tiểu cô nương mới nhớ tới dường như còn chưa có nói cho người ta tên của mình.

“Được, ta liền cứ gọi như vậy được rồi, lão già ta họ Long, các người liền kêu ta Long gia gia đi! Đa tạ một nhà các người đã cứu ta lão già một cái mạng, không biết lúc nào thì ta có thể gặp cha mẹ các người, ta cũng muốn cảm ơn ơn cứu mạng thật tốt.”

“Long gia gia, gia phụ, gia mẫu đã qua đời rồi, là ta cùng hai người đệ đệ đi chợ về phát hiện ngài té xỉu ở cửa nhà ta, lúc này mới đỡ ngài đi vào.”

Long Phách Thiên lúng túng, không ngờ cứu mình chính là này ba đứa con nít, hơn nữa mình còn nhắc đến chuyện đau lòng của người ta, ai! Thật là không mở miệng thì ai mà biết trong miệng có gì...

“Nhược Vi, thật sự là xin lỗi, lão già ta đây...”

“Không có chuyện gì, Long gia gia.” Nhược Vi rất hiểu ông ta tại sao nghĩ như vậy, nên cũng không trách ông ta rồi, như vậy Long Phách Thiên ngược lại càng thêm áy náy.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Thu nhận (một)

Cứ như vậy, Long Phách Thiên được Nhược Vi chăm sóc, thân thể từ từ khá hơn, hơn nữa Nhược Vi mỗi ngày lặng lẽ đổi nước Linh Tuyền cho ông ta uống..., không có mấy ngày là khỏe không sai biệt lắm. (phía dưới trong không gian nước gọi chung là nước Linh Tuyền)

Long Phách Thiên cảm thấy ở chỗ này tu dưỡng, trong khoảng thời gian này là quãng thời gian hạnh phúc nhất trong đời ông, mấy tiểu oa nhi chăm sóc mình hay cùng chăm sóc người thân của mình rất tận tâm, quan trọng nhất là cô gái nhỏ đó làm thức ăn ăn quá ngon rồi, được rồi, Nhược Vi, sự xưng hô này vấn đề Nhược Vi đã cải chính nhiều lần, Long Phách Thiên liền thích gọi nàng là cô gái nhỏ...

Mỗi lần thấy dáng vẻ rối rắm của Nhực Vi, Long Phách Thiên liền đặc biệt vui vẻ, Nhực Vi mỗi lần đều nói ông ta tệ hại hứng thú, sau đó thờ phỉ phò gọi ông là Quái lão đầu, từ đó về sau cái này tên liền truyền ra ngoài, đưa đến hơn nhiều năm về sau tất cả mọi người không biết ông tên là cái gì, chỉ nhớ rõ cái tên Quái lão đầu này thôi.

Hiện tại cái nhà này so với trước kia càng giống nhà hơn, so với trước kia hơi nhiều một chút nhân khí, chỉ là trong đó rất lớn một phần nguyên nhân là bởi vì Nhực Vi mỗi ngày cùng Long Phách Thiên bởi vì cách gọi mà tranh đấu...

Hai người cũng làm không biết mệt, cho nên Đào Đào cùng Thụy Ca bây giờ đã thấy nhưng không thể trách rồi, thời điểm vừa mới bắt đầu thấy hai người có cái bộ dáng này còn rất lo lắng, về sau thấy hai huynh đệ đã có thể làm được là trực tiếp không để mắt đến...

Bởi vì nguyên nhân có Long Phách Thiên ở trong nhà, Nhực Vi đã thật lâu không có vào trong không gian xử lý bản thân gì đó rồi, xem ra cái vấn đề này cần giải quyết gấp một chút.

Mấy ngày này chung đụng, không có tình cảm là không thể nào, kiếp trước mình là một cô nhi, chưa từng có thể nghiệm qua sự ấm áp của người nhà, xuyên qua cái chỗ này, mặc dù Đào Đào cùng Thụy Ca để cho nàng có người nhà, nhưng bọn họ cũng so với mình còn nhỏ, khi bọn họ trước mặt mình vĩnh viễn đều cần kiên cường, mà Long Phách Thiên mặc dù mỗi ngày hi hi ha ha trêu chọc mình, tuy nhiên lại để cho mình rất có cảm giác an toàn...

Giống như ông nội của mình vậy, cho nên, mặc kệ như thế nào, nếu như ông nguyện ý nói lưu lại, mình cũng sẽ không đuổi ông ấy đi, đem ông làm thành người thân của mình chăm sóc là tốt rồi.

Ừm, cứ như vậy, không có gì phải lo lắng rồi...

Hôm nay, sau khi mọi người ăn sáng xong, Nhực Vi đem mấy người trong nhà cũng gọi đến phòng khách, mặc dù Đào Đào cùng Thụy Ca còn nhỏ, nhưng là Nhực Vi coi bọn họ như những người trưởng thành để đối đãi, để cho bọn họ từ nhỏ đã bồi dưỡng ý thức suy tính, có đôi khi ý tưởng của đứa trẻ nhỏ cũng có tính xây dựng.

Nhực Vi cho tới bây giờ cũng không xem nhẹ.

Gì mà một người, cũng vẫn dạy hai người đệ đệ không thể xem nhẹ bất luận kẻ nào, chỉ là cũng không thể quá không tự tin, Nhực Vi vẫn luôn bình ổn chờ thái độ dạy hai người đệ đệ, suy nghĩ vấn đề có lợi cho hai người này, mà rất nhiều kinh nghiệm thường thường đúng là như vậy từ từ tích lũy lên.

Trông thấy tất cả mọi người tiến vào, ý bảo tất cả mọi người ngồi xuống, Long Phách Thiên nhìn cái trận thế này, trong lòng cũng mơ hồ đoán được sợ là vì chuyện tình của mình, mình ở nơi này cũng một đoạn thời gian rất dài, nên đem sự tình nói ra rõ ràng rồi, hi vọng bọn họ nguyện ý giữ mình lại.

Nhìn thấy Nhực Vi, một cô gái nhỏ muốn chống lên cái nhà này cũng thật cực khổ, nếu như mình có thể lưu lại cũng có thể giúp nàng giảm bớt một cái gánh nặng, ít nhất lấy bản lĩnh của mình không sợ người khác đến cửa bắt nạt... ah! Mình khi nào trả muốn suy tính những thứ đồ này rồi...

“Quái lão đầu, thương thế của ông cũng khá, về sau có tính toán gì hay không?” Nhìn thấy tất cả mọi người nhìn mình, Nhực Vi đem lời muốn hỏi nói ra, dù sao giải quyết cái vấn đề này cũng là chuyện sớm hay muộn...

Quả nhiên là chuyện này, Long Phách Thiên nghe được vấn đề Nhực Vi vừa nói mà mình cũng trầm nghĩ đến.

“Cũng không có những tính toán gì khác, ta hiện tại cũng chỉ là một người cô đơn, không có nơi nào có thể đi rồi, không cần tính toán gì.” Mặt đau lòng nói xong, dùng khổ nhục kế...

Nhìn cái bộ dáng này của ông ta, Đào Đào cùng Thụy Ca, hai cái bánh bao nhỏ lập tức tin, mặc dù còn nghe không hiểu người cô đơn là có ý gì, nhưng không chỗ để đi vẫn là nghe hiểu...

“Tỷ tỷ!” Hai người có vẻ mặt cầu cạnh, thật ra thì trong lòng Nhực Vi đã sớm cười nghiêng ngả, không ngờ Quái lão đầu lớn tuổi như thế mà còn có mặt vẻ mặt như thế, thật sự là làm cho người ta không chịu nổi, Đào Đào cùng Thụy Ca cũng quá dễ lừa gạt, không được, phương diện này còn phải dạy dỗ bọn nó thật tốt.

“Không có tính toán là cái tính toán gì, người phải nói ý kiến ra đi! Nhà ta cũng không nuôi người ăn không ngồi rồi!”

Long Phách Thiên nhìn vẻ mặt Nhực Vi như muốn bị đánh, lại không thể làm gì, trong lòng tức giận nha!

Nhực Vi nhìn ông ta thấy chính mình cũng không có biện pháp trong lòng rất là hài lòng, trong khoảng thời gian này, mình bị ông ta khi dễ cũng không ít, mặc dù mình trong lòng vui vẻ, nhưng cũng không thể khiến người khi dễ mình đi! Phải khi dễ trở về...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Thu nhận (hai)

Chương trên nói đến nhà Nhục Vi không nuôi người ăn không ngồi rồi và mặt mày rất hài lòng, mà Long Phách Thiên không thể làm gì.

“Cô gái nhỏ, người cũng không thể như vậy a!” Long Phách Thiên tiếp tục giả vờ đáng thương, nếu là trên giang hồ những người đó thấy cái bộ dạng này của Long Phách Thiên, ai cũng không dám nghĩ đi! Nhưng bây giờ người ta hiện tại đang chơi vui vẻ!

“Nếu là ông nghĩ muốn ở lại cũng được, chỉ là ông cũng không thể ăn mà không làm việc, ông phải cũng nghe ta, ta để cho ông làm gì, ông liền làm cái đó, bảo ông hướng đông thì ông không thể đi tây, có được hay không, không được liền thôi.”

Long Phách Thiên nghe đến mấy cái này cũng muốn giả bộ cũng không nổi nữa, cái gì gọi là nằng nói hướng đông thì không thể đi tây, nhưng nghĩ đến bản thân đang ăn nhờ ở đậu, ai... ta làm sao lại đáng thương như vậy rồi...

“Được rồi!” Mặt miễn cưỡng trả lời... thật ra thì trong lòng vẫn rất là vui vẻ, tự mình biết bọn họ sẽ không bạc đãi mình.

Mấy ngày nay chung đụng, đối với bọn họ cũng hiểu biết mấy phần rồi, đều là rất thiện lương, nhất là hai đứa nhỏ, lừa tốt nhất, đây chính là kinh nghiệm của ông.

Thật ra thì những thứ này tất cả mọi người lòng dạ biết rõ, chỉ là cãi nhau yêu mà thôi, như vậy cũng náo nhiệt chút...

Cứ như vậy, Long Phách Thiên từ đó ở lại nhà Nhục Vi, mãi cho đến trăm năm về sau, hơn nhiều năm sau nhớ lại, Long Phách Thiên cũng sẽ cùng người bên cạnh nói, đây là quyết định ông làm chính xác nhất trong cuộc đời này.

Hôm nay là mừng sáu tháng sáu, trường tư thực khai giảng, người trong thôn cũng thật sớm rời giường làm điểm tâm ăn rồi đi xem náo nhiệt, dù sao trong thôn chưa từng có trường tư thực làm chính quy như vậy, đây cũng là một cái Đại Hỷ Sự của cả thôn.

Một nhà Nhục Vi cũng là thật sớm rời giường, thật sớm làm điểm tâm ăn, cả nhà cùng nhau đưa Thụy Ca lên trên trường.

Đến trường tư thực, thấy tất cả mọi người mặc giống như hôm lễ mừng năm mới, chỉ là suy nghĩ một chút cũng có thể hiểu, cũng là vì cho lưu cái ấn tượng tốt với tiên sinh dạy học.

Tiên sinh dạy học này là người Hiên Viên Hạo làm chủ mời tới, Nhục Vi đến bây giờ cũng còn chưa từng thấy qua, chỉ là suy nghĩ một chút mình cũng không có mặt mũi lớn như vậy để được ưu tiên nhìn thấy người ta.

Thật ra thì đối phương cũng biết Nhục Vi, cũng bởi vì tò mò chính là cô gái nếu có thể đã động biểu đệ của mình mới đến đây dạy học.

Tiên sinh dạy học tên là Cố Danh Khải, là biểu ca của Hiên Viên Hạo, bởi vì không thích gò bó, cũng không thường ở nhà lâu dài, lần này đáp ứng lời mời biểu đệ, rất lớn một phần nguyên nhân là bởi vì tò mò.

Nhục Vi cũng cho Thụy Ca đổi lại quần áo mới, không chỉ hình thức mới mẻ độc đáo, hoàn hảo nhìn, lúc Thụy Ca xuất hiện đưa tới ánh mắt hâm mộ của rất nhiều người bạn nhỏ.

Đào Đào vẫn lôi kéo tay Nhục Vi không ngừng hỏi cái này hỏi cái kia, quả thật so với mười vạn câu hỏi vì sao còn nhiều hơn, thật không biết Đào Đào cả ngày lẫn đêm thể nào suy tư nhiều việc như vậy.

Lúc này nghe được có người đang nói giờ lành đến, tiếp liền nghe đến tiếng pháo nổ đùng đoàng, tất cả mọi người đều có vẻ mặt với biểu cảm vui sướng.

Thật ra thì người nơi này mặc dù nhiều chuyện một chút, tham tiền một chút, nhưng rất nhiều phương diện còn là rất thuần phác, bọn họ chỉ là muốn cuộc sống của mình trôi qua thật tốt, tham ăn no bụng, ăn mặc ấm mà thôi...

Lúc này nhìn không khí vui mừng của thôn dân, trong lòng cảm giác chán ghét giảm bớt rất nhiều, mặc dù rất nhiều chuyện nằng vẫn sẽ không tán thành, nhưng ít nhất hiện tại không có chán ghét bọn họ như vậy nữa.

Nhục Vi xem xong nghi thức, cũng chưa có nữa thuận tiện đi đến nhìn tiên sinh dạy học cho Thụy Ca, hiện tại quá nhiều người, về sau cũng không phải là không thấy được... lắc đầu một cái, lôi kéo Đào Đào, gọi Quái lão đầu đi về...

Về đến nhà, để Đào Đào tự mình một người chơi trước một hồi, nằng muốn cùng Quái lão đầu thương lượng chuyện này, chuyện này nằng nghĩ đã lâu rồi, hiện tại thời cơ rất hợp thích.

“Quái lão đầu, ta đã nói với ông chuyện này, chuyện này ông đồng ý cũng phải đồng ý, không đồng ý cũng phải đồng ý.” Mặt vô lại nhìn Long Phách Thiên

Long Phách Thiên nghĩ thầm, vậy người còn nói với ta làm cái gì?? Không có chút nào hiểu được kính già yêu trẻ, hừ...

Nhục Vi nhìn cái bộ dạng này của Long Phách Thiên, cũng biết hẳn là muốn giả bộ đáng thương rồi: “Quái lão đầu, ông thật sự giờ rất tốt, từ sáng sớm ngày mai, ông bắt đầu phải dậy sớm dạy cho chúng ta công phu, buổi tối cũng muốn dạy, nghe được không, không dạy cũng không cho ăn cơm.”

Long Phách Thiên nghe được Nhược Vi phải nói chuyện là dạy bọn họ công phu, trong lòng kinh ngạc cực kỳ: “ngươi làm sao biết ta có công phu, nghĩ lão phu năm đó...”

“Này, Quái lão đầu, đừng có biểu cảm nhớ lại năm đó, ông dạy còn chưa phải dạy, nói không dạy tới nay gà xé cay ông cũng đừng nghĩ...”

“Ai! Cô gái nhỏ, làm sao ngươi có thể như vậy, hừ, dạy sẽ dạy...” Mặt miến cưỡng đi trở về phòng... trong lòng chính lúc này lại đang nghĩ đến gà xé cay!

Nhược Vi cũng biết là ông ta giả bộ, tuyệt không để ý ông ta như vậy, vui vẻ đi tìm Đào Đào, hôm nay vui mừng, thêm món ăn...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Tập võ

Hôm sau Nhược Vi rời giường từ rất sớm, nghĩ đến chuyện hôm nay có thể bắt đầu học võ công, trong lòng vui sướng vô cùng, nếu như có thể giống như trong tiểu thuyết viết có thể vượt nóc băng tường thì thật là tốt.

Mới vừa lấy nước rửa mặt xong, thì Đào Đào cùng Thụy Ca cũng đã thức dậy, hôm nay ngược lại rất biết tự giác, sợ rằng tới qua người hưng phấn không chỉ có một mình mình.

Ngoác ngoác tay hướng hai cậu bé gọi: “Đào Đào, Thụy Ca tới đây rửa mặt đi, rửa mặt xong còn phải đi học võ công nữa”.

Rửa mặt cho hai cậu bé xong, Quái lão đầu cũng còn chưa có đi ra, nhất định là cố ý. “Đào Đào, Thụy Ca, đi gọi Quái lão đầu mau ra đây đi, bằng không về sau sẽ không làm món ăn ngon cho lão nữa.”

“Đạ”. Nghe lời nói của tỷ tỷ thì hai cậu nhóc liền biết Quái Gia Gia lại sắp gặp tai họa rồi, vậy thì nên tranh thủ thời gian mà đi báo tin thôi. Cái cách gọi Quái Gia Gia này cũng là dưới tình huống hằng ngày Nhược Vi cứ thoải mái hô to gọi nhỏ Quái lão đầu mà xuất hiện từ đó. Dù sao hai cậu cũng cảm thấy rất hay.

Hình ảnh đầu tiên nhìn thấy khi đến phòng của Long Phách Thiên, là lão đã đứng đó quần áo đã được mặc tử tế rồi, không chút lo lắng ngồi ở trên ghế bành, trong lòng đang suy nghĩ lý do tại sao lại không có ai tới gọi mình.

“Quái Gia Gia, Quái Gia Gia, gia gia đã rời giường chưa, đi ra ngoài nhanh lên, tỷ tỷ nói nếu gia gia không nhanh lên một chút sẽ không làm món ăn ngon cho gia gia nữa kia”.

Long Phách Thiên đang ngồi ở đó mà ảo tưởng hình ảnh Nhược Vi tới cầu xin mình, đột nhiên nghe được giọng của Đào Đào gọi mình, nghe được những lời đó của Đào Đào, trong nháy mắt liền nhảy dựng lên, mở cửa chạy ra.

Trong miệng lén chửi thề, thật xấu, thật xấu, lại đi bắt nạt một lão già hóm hèm như ta.

Đào Đào cùng Thụy Ca đi theo sau lưng Long Phách Thiên, nghe Long Phách Thiên nói thầm một đường, Thụy Ca nghĩ thầm Quái Gia Gia chỉ dám lặng lẽ nói mà thôi, cũng chẳng dám để cho tỷ tỷ nghe được.

Mình nghĩ cũng nên âm thầm mà nói cho tỷ tỷ biết một chút! Cậu bạn Thụy Ca của chúng ta cũng đã dần dần trở nên phúc hắc rồi.

Còn bên kia Nhược Vi cũng đứng tại chỗ mà thúc giục. “Quái lão đầu, nhanh lên một chút, nhanh lên một chút, cẩn thận không thì buổi sáng ta không cho lão ăn cơm đó”

Sau đó vừa thấy hình ảnh Quái Gia Gia đang giả bộ đáng thương, hiện tại Thụy Ca cảm thấy nét mặt Quái Gia Gia thật khó nhìn, nếu lúc này mà Long Phách Thiên biết được ý nghĩ trong lòng của Thụy Ca nói không chừng Thụy Ca nhất định sẽ gặp nạn.

Quái lão đầu sờ soạn xương cốt của bọn họ, ba tỷ đệ đều là có thiên phú không tệ, trong đó có Nhược Vi là tốt nhất, nếu không phải nhìn thấy vẻ mặt thành thật của Quái lão đầu, Nhược Vi thật rất muốn hoài nghi Quái lão đầu có phải đang đùa với nàng hay không.

Long Phách Thiên cũng không ngờ được thân thể Nhược Vi lại thích hợp luyện võ như vậy, lão tìm nhiều năm như vậy cũng không tìm được một truyền nhân thích hợp nào, bây giờ lại đi mòn giày chẳng tìm được, đến khi gặp được chẳng tốn chút công phu.

Thật may là võ công của lão cả nam lẫn nữ đều thích hợp luyện, bằng không sẽ phải lãng phí một hạt giống luyện võ thật tốt rồi, lúc này lão há hê không thôi, bây giờ lão có thể quan mình chính đại mà khi dễ một cái tên đồ đệ luôn làm lão tức giận muốn chết này. (Hắc hắc, để xem là lão, hay là đồ đệ lão bị khi dễ đây. Tác giả ở một bên yếu ớt nói)

Nhược Vi nhìn đến vẻ mặt hã hê không kiềm được của lão, không biết lão lại đang nghĩ cái gì nữa đây, haizz!

Bởi vì cũng chưa có kỹ năng căn bản gì, cho nên trước tiên phải bắt đầu học đứng tấn, vừa học chính là nửa canh giờ, mấy tỷ đệ mệt vô cùng, chân mềm nhũn đứng thẳng mà muốn run.

Bởi vì Đào Đào còn phải đi đến trường tu thực, nên Nhược Vi phải đi làm điểm tâm, ở trong lòng đem Long Phách Thiên nguyên rửa mấy trăm lần, trong lòng hận nghiền răng nghiền lợi, nhưng lại hết cách với lão rồi.

Cứ như vậy, lúc luyện võ thì Long Phách Thiên khiến Nhược Vi rất kinh ngạc, lúc ăn cơm thì ngược lại Nhược Vi lại khiến Long Phách Thiên kinh ngạc không kém, ngày nào mà hai người không cãi vả thì trong lòng cũng không thoải mái, bây giờ đã trở thành tình cảnh cần phải trình diễn mỗi ngày trong nhà này rồi.

Một tháng rất nhanh trôi qua, hiện tại người trong thôn cũng đã quen chuyện trong nhà Nhược Vi có thêm một người, lúc mới bắt đầu rất nhiều người ở sau lưng nghị luận âm ỉ, hiện tại mọi người cũng đã chán mà đổi sang thảo luận nhiều chuyện mới rồi.

Hiên Viên Hạo cũng đã đi được một đoạn thời gian rất dài rồi, Nhược Vi nhiều lần mơ thấy hắn, lúc mới đầu còn rất mong đợi đến bây giờ thì đã bình thản rồi, Hiên Viên Hạo nếu không về nữa thì liền thăm rồi.

Trải qua một tháng được Long Phách Thiên huấn luyện, hiện tại thể chất mấy tỷ đệ đã vô cùng không tệ, hơn nữa dưới tác dụng của Linh Tuyền Thủy, trên căn bản sẽ không bị bệnh gì tìm tới được.

Thụy Ca lại phải đi tới trường tu thực, cho nên khoản thời gian này buổi sáng cũng không bắt hắn phải luyện võ cùng bọn họ, lúc tối mới luyện cùng nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Mừng thọ (một)

Hình ảnh lại trở lại một ngày kia khi Hiên Viên Hạo rời đi, Hiên Viên Hạo ngồi ở trong xe ngựa nhìn khoảng cách với Nhược Vi càng ngày càng xa, trong lòng vô cùng khó chịu, đây là lần đầu tiên hắn có cái cảm xúc quyến luyến không rời này, nhưng hắn không không chế được tình cảm của mình, nghĩ đến khoản thời gian lâu như vậy không được nhìn thấy Nhược Vi, tâm tình lại càng kém.

Bao chương quỹ ngồi chung ở trong xe ngựa nhìn sắc mặt của Tiểu chủ nhân càng ngày càng đen, trái tim nhỏ sợ run lên một cái, lão vô cùng muốn ngồi ở ngoài xe ngựa, nhưng lão không có cái lá gan đó a.

Nhược Vi cô nương a. Người hại ta thảm rồi, lần này Bao chương quỹ đi cùng Hiên Viên Hạo trở về, nghĩ đến nhiều ngày nữa cũng sẽ trôi qua như vậy, lại thấy mỗi ngày đều phải đối mặt tình huống như thế liền khiến đùi lão muốn mềm nhũn.

Trong không khí như vậy, rồi vừa khản trường vừa từ tốn mất hết 10 ngày mới về đến Kinh Thành, dọc theo quãng đường đi này số lần Bao chương quỹ bị làm cho hoảng sợ đã cao hơn rất nhiều so với tất cả tổng số từ trước đến nay rất nhiều, chỉ có thể ở trong lòng mà âm thầm rơi lệ. Lão trên ai ghẹo ai à.

Đến Kinh Thành sắc mặt của vị gia gia này rốt cuộc cũng tốt lên được một chút, dù sao hắn cũng là trở lại để chúc thọ, cũng không thể vẫn cứ giữ cái bản mặt âm u như thế đưa cho người ta xem được.

Bao chương quỹ đi theo sau lưng vị Tiểu Chủ Tử này nghĩ thầm rốt cuộc cũng có thể thở phào nhẹ nhõm rồi. Dù sao lão cũng đâu có mệnh mạng của mình quá dài, vẫn còn muốn sống thêm mấy năm nữa.

Ngày này cuối cùng cũng đã tới ngày sinh tổ mẫu Hiên Viên Hạo, rất nhiều khách tới nhà, dưới sự yêu cầu không biết bao nhiêu lần của tổ mẫu Hiên Viên Hạo đã theo phụ thân cùng đi ra chào hỏi khách nhân, thấy sự tính toán, nịnh hót trong mắt những người kia, trong lòng liền đặc biệt phiền não, trong khoảng thời gian đợi ở trong nhà này, hắn nhịn thật lâu mới không có lên cơn.

Thật hy vọng thời gian trôi qua mau hơn chút nữa, hắn lại có thể trở về Liễu gia thôn cùng ở một chỗ với Nhược Vi rồi.

Hiên Viên Kiệt nhìn nhi tử đứng một bên vẻ mặt không kiên nhẫn, tâm tình vô cùng thấp thỏm, chỉ sợ nhi tử lại bỏ của chạy lấy người đi, haiz! Đứa con trai này của hắn cũng không biết giống ai, chỉ cần hắn kiên trì ai nói cũng không nghe, những người làm trưởng bối như bọn họ đây thật đúng là không có chút cảm giác thành tựu nào.

Từ nhỏ đã biểu hiện khác hẳn với người thường, vừa mới sinh ra cũng không giống như những đứa trẻ khác, cũng không thích khóc, không thích náo, để cho hắn đang đây ngập tình thương của người cha cũng không có chỗ để mà phát huy, thế từ cũng thường cùng bản thân oán trách chuyện này.

Hắn là trưởng tử trong nhà, đáng tiếc không có thiên phú buôn bán, chỉ thích nghiền cứu những thứ văn thư kia, ngược lại nhi tử lại tài giỏi hơn mình rất nhiều, lúc chọn đồ vật đoán tương lai lại bắt lấy một cái bàn tính, phụ mẫu vô cùng cao hứng, thật ra thì chính mình cũng thật rất vui mừng, dù sao mình đã không thể đạt được kỳ vọng của phụ mẫu, lúc đó liền nghĩ nếu như con trai của mình có thể thay mình làm được thì cũng giống như nhau thôi.

Hôm nay quả nhiên là như vậy, ở kinh thành cũng không có người nào không biết đại danh của nhi tử, có thể so với một phụ thân như hắn đây còn nổi danh hơn nhiều, lại nói Hiên Viên Kiệt cũng là một tài tử rất có danh tiếng.

Những tiểu thư đại gia khuê tú kia thấy nhi tử tựa như ong mật thấy hoa vậy, chạy theo như vịt, nhi tử vốn là rất không ưa thích nữ nhân, giờ lại càng ngày càng ghét hơn rồi. Haiz, không biết đến lúc nào thì nhi tử mới chịu cưới một nàng dâu mang về đây cho mình nữa.

Lúc này một gã sai vặt đi tới, hành lễ với hai người, sau đó hắn đến bên tai Hiên Viên Kiệt nói nhỏ mấy câu sau liền đi.

“Hạo nhi a! Người của Thượng Quan gia tới, con theo cha đi gặp một chút!”

Hiên Viên Hạo vô cùng không kiên nhẫn mà đi theo, Hiên Viên Kiệt thấy nhi tử đi theo tới đây, lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, haiz! Nào có phụ thân nào lại không có uy nghiêm như hắn vậy chứ. Trong nhà cũng không có ai dám nói gì hắn, vừa có người nào dám nói hắn cái gì, cha mẹ liền lập tức nhảy ra ngăn trở, hắn vài lần cảm thấy ở trong mắt cha mẹ cháu nội so với con trai còn quan trọng hơn.

Đến cửa, xe ngựa của Thượng Quan gia đã đậu ở chỗ đó, người làm của Thượng Quan gia đang đỡ người xuống xe, gia chủ Thượng Quan gia Thượng Quan Hồng đã xuống xe đứng ở một bên chờ đợi.

Hiên Viên Kiệt vội tới nghênh đón. “Thượng Quan huynh đã lâu không gặp, gần đây khỏe không?”

Hiên Viên Hạo đứng ở một bên nhìn hai người kia khách sáo khách khách chủ chủ hỏi thăm tới lui, lúc này một thiếu nữ thướt tha đi tới trước mặt Hiên Viên Hạo, đây là nữ dòng chính (con chính thất) của Thượng Quan Hồng Thượng Quan Tuyết, là hòn ngọc quý trên tay Thượng Quan gia, từ nhỏ đã thích Hiên Viên Hạo, chỉ cần có cơ hội liền thích đi theo sau lưng Hiên Viên Hạo.

Hiên Viên Hạo thấy là Thượng Quan Tuyết, thái độ càng thêm không kiên nhẫn, thấy cái cô gái nhỏ từ hồi nhỏ đã thích đi theo phía sau lưng của mình này, trong lòng lại càng nhớ tới Nhưộc Vi ở phương xa, trong lòng càng thêm xác định chỉ có Nhưộc Vi mới thích hợp với mình nhất.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Mừng thọ (hai)

“Hiên Viên công tử, mừng huynh đã về”. Thượng Quan Tuyết hướng Hiên Viên Hạo chào hỏi.

Thượng Quan Tuyết nhìn người thiếu niên tuấn dật trước mắt này, sự yêu thích trong lòng so với trước kia còn mãnh liệt hơn, nghĩ tới đây khuôn mặt nhỏ nhắn không cảm được mà khí nóng bốc lên đỏ ửng, xấu hổ nhìn Hiên Viên Hạo, đáng tiếc dịu dàng của Hiên Viên Hạo vĩnh viễn chỉ thuộc về một người duy nhất, đó chính là Nhưộc Vi, cái khuôn mặt vui vẻ mặt đầm đùi đưa tình này của Thượng Quan Tuyết đối với Hiên Viên Hạo cũng chỉ hoàn toàn là một sự mù quáng không cần thiết, hắn hoàn toàn không để vào mắt.

Mà đối với những người xung quanh cái cảnh tượng này cũng đã sớm nhìn thành quen rồi, cả Kinh Thành ai cũng đều biết chỉ riêng bản thân Hiên Viên Hạo là không biết Thượng Quan Tuyết đối với hắn có tình cảm nam nữ mà thôi, những người khác ai mà không biết.

Thấy Hiên Viên Kiệt cùng Thượng Quan Hồng vẫn còn đang nói chuyện, Hiên Viên Hạo không nhịn được nữa, những người trước mắt này thật sự là vô cùng om sòm, có người vừa đứng lúc chuẩn bị muốn tới đây chào hỏi hắn, hắn liền thẳng thừng xoay người rời đi, hoàn toàn không chú ý khuôn mặt ngạc nhiên của người ở sau lưng.

Chờ Hiên Viên Kiệt cùng Thượng Quan Hồng cuối cùng cũng kết thúc cuộc nói chuyện của bọn họ thì Hiên Viên Hạo cũng đã đi từ lâu rồi, Thượng Quan Tuyết đứng ở bên cạnh Thượng Quan phu nhân gương mặt u oán.

Hiên Viên Kiệt thấy tình cảnh này cũng biết mình nói chuyện quá lâu, vốn nhi tử cũng đang không vui, chính mình lại còn cùng người ta nói chuyện phiếm đến nỗi đem nó quên luôn.

Trên thực tế, Hiên Viên Hạo cũng không phải bởi vì nguyên nhân Hiên Viên Kiệt bỏ quên mình này mới bỏ đi, chỉ không thích những người đó mà thôi, nên nói cho cùng thì cái ông tự trách hoàn toàn thuộc về tự luyện của bản thân mà thôi.

Bên này Hiên Viên Hạo sau khi bỏ đi thì lại đi đến thư phòng, ngồi ở đó mà ngẩn người, một hồi cau mày, một hồi nhìn lại thấy thật vui vẻ, gã sai vặt đứng phục dịch ở một bên hoàn toàn không có biện pháp tiếp nhận được chuyện người thiếu gia mà mình phục vụ nhiều năm nay đột nhiên lại có vẻ mặt

phong phú như vậy.

Run run rẩy rẩy đứng ở một bên, lặng lẽ nhìn cảm xúc thiếu gia nhà mình một hồi lại một hồi biến hóa. Hai chủ tớ cứ như vậy một ngẩn người, một nhìn một người khác ngẩn người.

“Thiếu gia, thiếu gia”. Bên ngoài truyền đến một hồi tiếng bước chân dồn dập, rõ ràng cho thấy là đang gấp chạy tới đây.

Tiếng bước chân phía bên ngoài cắt đứt sự trầm tư của Hiên Viên Hạo, chân mày trong nháy mắt liền nhíu lại, gã sai vật đứng ở một bên nhìn thiếu gia nhà mình phía đầu lông mày hơi nhíu lại, sợ đến nỗi hai chân run rẩy, thiếu gia nhà mình cũng không phải là dễ trêu gì.

“A Phúc đi ra xem một chút chuyện gì xảy ra”. Hiên Viên Hạo mặt lạnh phân phó cho gã sai vật đứng ở một bên.

“Dạ, thiếu gia”, A Phúc là gã sai vật cận thân của Hiên Viên Hạo, đã phục vụ Hiên Viên Hạo chừng mười năm, sự hiểu biết đối với Hiên Viên Hạo tương đối nhiều, đối với tất cả những thói quen của hắn đều rất rõ ràng, Hiên Viên Hạo đối với sự phục vụ của hắn vẫn tương đối hài lòng, mà người được ở bên cạnh Hiên Viên Hạo cũng coi như là một “đại nhân” lời nói rất có cân lượng rồi.

A Phúc mở cửa đi ra ngoài, nghiêm mặt, giờ đây hắn đã hoàn toàn không phải là cái gã sai vật nhát như chuột ở trước mặt Hiên Viên Hạo nữa rồi, bắt quá nói đi cũng phải nói lại, dưới khí thế của Hiên Viên Hạo người có gan đủ to thật đúng là rất ít, bởi vì Hiên Viên Hạo làm việc toàn bằng cảm giác của mình, cũng chỉ có Nhược Vi mới có phúc khí như vậy.

“Chuyện gì, nhao nhao ầm ĩ, không biết thiếu gia đang ở trong thư phòng nghỉ ngơi sao”.

Gã sai vật tới thông báo đã hồi hận không kịp rồi, hắn vốn nhất gan, hiện tại càng thêm sợ, thân thể run run lên, a Phúc nhìn thấy thế trong lòng rất muốn nể một trận, vừa rồi mình cũng đâu có làm gì hắn đâu sao hắn lại như thế chứ, sao mà lá gan nhỏ như vậy.

“Ài! A Phúc huynh đệ, người ta cũng không giống như ngươi, có thể ở dưới tay thiếu gia sống thật là tốt”.

“Cái đó, a, a, a Phúc”. Người hạ nhân bị dọa sợ đến nỗi lời nói cũng không rõ được, haiz! Đứa bé đáng thương, , ,

“Chuyện gì, mau nói, nói một câu cũng lấp ba lấp bắp”. Thuộc hạ Hiên Viên Hạo theo hắn lâu rồi nên có vài phương diện giống y như Hiên Viên Hạo vậy. Thật không biết chuyện này là tốt hay là xấu nữa đây.

“Lão gia sai ta tới đây mời thiếu gia qua đó, sắp mở tiệc rồi, muốn thiếu gia đi qua đó hỗ trợ”

Gã sai vật đáng thương chẳng qua chỉ là vừa đúng lúc đi qua trước mặt Hiên Viên Kiệt, liền bị sai khiến tới nơi này mật báo, hắn hồi hận ruột muốn xanh mét rồi, hắn làm sao lại xui xẻo như vậy chứ.

“Uh, biết rồi, người trở về trước đi! Ta sẽ nói với thiếu gia”. Đối với gã sai vật vị làm cho sợ không nhẹ khoát khoát tay.

“Thiếu gia”. A Phúc đi vào thư phòng đang muốn nói với Hiên Viên Hạo.

“Ta biết rồi, đi thôi!” Hiên Viên Hạo đã sớm nghe được từng tiếng rất rõ ràng rồi.

Đứng dậy đi ra ngoài, hôm nay Hiên Viên Hạo một thân áo dài làm từ gấm vóc thượng hạng, đầu đội mũ ngọc, xem ra so với khi ở Liễu gia thôn nhiều hơn một phần cao quý.

A Phúc vội vàng đi theo ở phía sau, đóng cửa thư phòng, thiếu gia vốn ghét nhất người không liên quan đụng vào đồ đạc của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Trở về thôn

Lại nói đến ngày đó Hiên Viên Hạo mang theo gã sai vật cận thân đi tới chỗ yến khách, lúc nửa đường lại đụng phải Thượng Quan Tuyết, chỉ là Hiên Viên Hạo lại hoàn toàn không chú ý tới mà thôi, trực tiếp lướt qua, khiến Thượng Quan Tuyết tức giận mà về nhà đại phát tính khí.

Hiên Viên Hạo đến chỗ yến khách, tìm được phụ thân đang cùng người khác nói chuyện với nhau, bộ mặt không kiên nhẫn hỏi hắn có chuyện gì sao.

Hiên Viên Kiệt thấy bên cạnh là bộ mặt không kiên nhẫn của con trai nhìn mình, trong lòng lại bắt đầu đang suy nghĩ đến sự tôn nghiêm của một người phụ thân như mình đâu mất rồi.

Ngày mừng thọ đó rất là náo nhiệt, nhưng Hiên Viên Hạo một chút cũng không cảm nhận được không khí này, mà lúc đó suy nghĩ trong đầu của hắn tất cả đều chính là cái tiểu cô nương yêu tiền kia ở Liễu gia thôn.

Nguyên nhân bởi vì tính khí của Hiên Viên Hạo, nên mới đầu mỗi lần mọi người thấy sắc mặt của Hiên Viên Hạo không tốt thì tất cả mọi người cũng chỉ xem đó như là một tình huống bình thường hằng ngày, nhưng càng về sau, thấy tính khí Hiên Viên Hạo càng trở nên không tốt hơn thì người trong nhà mới phát giác tình huống lần này so với bình thường giống như không giống nhau.

Trong khoảng thời gian Hiên Viên Hạo ở nhà này đã đem đám người trong nhà làm cho sợ không nhẹ, người làm thì càng không cần nói, bản thân Hiên Viên Hạo đã là chủ tử của bọn hắn, hơn nữa trong nhà hai vị lão nhân quyền uy nhất đối với tôn tử của mình đã cung chiêu đến tận xương tủy, cho nên trong mấy ngày tính khí Hiên Viên Hạo xấu nhất đó, người trong nhà luôn cảm thấy lo lắng, từ lão nhân, cho đến đứa trẻ con, mọi người ai cũng phải đi đường vòng mà tránh. Trong nhà chỉ có thể dùng từ náo loạn để mà hình dung thôi.

Rốt cuộc, cũng đến ngày hai vị lão nhân gia quyền uy nhất cũng chịu để cho tôn tử của mình rời nhà, trong lòng toàn bộ những người trong phủ vui mừng đến nỗi chỉ hận không được bắn pháo hoa để mà ăn mừng, đám hạ nhân bọn họ rốt cuộc cũng có thể nhẹ nhàng thở ra một hơi, rốt cuộc không cần giống như đánh trận nom nớp lo sợ mà đi đường vòng nữa.

Lần này Hiên Viên Hạo mang theo gã sai vặt cận thân a Phúc, a Phúc trong lòng rất vui mừng, hắn cũng rất muốn cùng thiếu gia đi xem thế giới bên ngoài một chút, thế này là hắn có thể đạt được ước muốn của mình rồi, lúc hắn biết thiếu gia nhà mình muốn dẫn hắn cùng nhau xuất môn, hắn kích động đến nỗi tối hôm đó một đêm không ngủ. Bởi vì trước kia mỗi lần đi thiếu gia cũng không hề dẫn theo cái gã sai vặt cận thân là hắn đây ra cửa, làm hắn cả người rất buồn bực, mà thật ra thì bản thân a Phúc cũng rất khó lý giải được nguyên nhân lần này được dẫn đi.

Cùng nhau trở về Vĩnh An trấn còn có Bao chương quỹ, Bao chương quỹ ban đầu cũng cùng đi đến Kinh Thành với Hiên Viên Hạo, ở những quán rượu khác của Hiên Viên gia tại kinh thành cũng đã học được rất nhiều thứ, lần này lại cùng nhau trở về. (Liễu gia thôn là một trong những thôn thuộc về Vĩnh An trấn)

Khi Hiên Viên Hạo xuất phát ở Kinh Thành đã là tuần giữa tháng bảy rồi, dọc theo đường đi thời tiết nóng bức, khiến a Phúc sợ không thôi, chỉ sợ thiếu gia nhà mình gặp phải nắng nóng như vậy mà trở nên khó chịu, cả ngày thận trọng hầu hạ, thật ra thì cũng bởi vì a Phúc chuyện gì cũng rất cẩn thận, Hiên Viên Hạo chê hắn dài dòng, cho nên mỗi lần ra cửa đều không dẫn hắn theo, lần này đột nhiên mang theo hắn, Hiên Viên Hạo tính toán để cho hắn đến nhà mình ở Liễu gia thôn làm quản gia.

Ngày hôm đó Nhục Vi mang theo hai cậu nhóc đang ở trong nhà làm chè đậu xanh ăn, Long Phách Thiên cũng không biết lại một mình lui đến chỗ nào đi chơi.

Buổi trưa cửa vào thôn có một chiếc xe ngựa chậm rãi hướng nhà Nhục Vi đi tới, lúc này một người nào đó ngồi bên trong xe giờ phút này trong lòng đang rất kích động, đã không gặp lâu như vậy, không biết Nhục Vi thế nào, nhưng với hắn thì kể từ cái ngày rời khỏi Liễu gia thôn đó đã bắt đầu đối với nàng nhớ mãi không quên.

Mà Long Phách Thiên đang đi dạo ở cửa thôn vừa đúng lúc nhìn thấy có một chiếc xe ngựa hướng chỗ nhà nha đầu Nhục Vi đi tới, lắc mình một cái, vận dụng khinh công hướng nhà Nhục Vi bay đi.

Long Phách Thiên về đến nhà trước xe ngựa một bước, Nhục Vi đang ở trong phòng bếp làm chè đậu xanh thấy Quái lão đầu vội vội vàng vàng đi tới, còn tưởng rằng hắn lại đang làm chuyện quái đản gì đó rồi.

“Hey! Nha đầu Nhục Vi, có chiếc xe ngựa đang đi về hướng bên này, có biết là ai hay không a!” Sau khi Nhục Vi năm lần bảy lượt uy hiếp Long Phách Thiên không được gọi cô nhóc Nhục Vi nữa, mà đổi tên thành nha đầu Nhục Vi, vốn là muốn bỏ hai cái từ nha đầu kia luôn, nhưng cho dù Long Phách Thiên đã bị Nhục Vi trắng trợn uy hiếp, thì cách gọi của Quái lão đầu hắn vẫn luôn cứ không chịu đổi.

Xe ngựa vào thôn, cũng rất nhiều người thấy được, trong đó cũng có người nhận ra được đây là xe ngựa mà lần trước nhóm người Hiên Viên Hạo rời đi đã ngồi.

Nhìn đáng vẻ thì có lẽ hôm nay mọi người lại có chuyện nhiều chuyện mới để mà hàn huyên rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Trở về 1

Xe ngựa, nghĩ lại thì họ hàng trong nhà có hay không có thể có xe ngựa, hơn nữa mình đã sớm cùng những người đó đoạn tuyệt quan hệ, cho họ hàng là không thể nào. Vậy còn có ai không.

“Tỷ tỷ, có phải hay không là đại ca ca bọn họ trở lại”, Thụy Ca nghĩ đến lần trước đại ca ca lúc bọn họ đi cũng là ngồi xe ngựa.

Nhược Vi suy nghĩ một chút, cũng có khả năng này, nghĩ đến có thể là Hiên Viên Hạo bọn họ trở lại, hai gò má lại không có tiền đồ nhiễm đỏ, xoay người vỗ khuôn mặt nhỏ bé của mình.

Long Phách Thiên nhìn tình huống này cũng nhìn ra được chút gì đó, nhìn xem ra đại ca ca trong miệng Thụy Ca nói có chỗ nào đó không giống.

Không bao lâu, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, sân trong của nhà Nhược Vi, tường rào thì cao, trên căn bản mỗi ngày đều là lớn cửa đóng chặt.

Nhược Vi và những người trong thôn cũng không có tiếng nói chung, trước kia nhà Nhược Vi nghèo, không người nào nguyện ý tìm Nhược Vi chơi, hiện tại nhà Nhược Vi so người trong thôn đều khá hơn nhiều, những người đó lại không dám kết thân, vì vậy bình thường cũng sẽ không có người nào tới trong nhà, trừ thường ngày cùng nhà Lưu thăm có lui tới.

Nhược Vi lau tay, đi ra sân mở cửa, vừa mở cửa thì nhìn thấy quả nhiên là Hiên Viên Hạo bọn họ đứng ở ngoài cửa, nhìn có chút chật vật, một gã sai vặt sau lưng Hiên Viên Hạo cầm trên tay một đồng hộp, trên tay người phu xe cũng ôm một ít đồ vật, không nhìn thấy Bao chương quỳ, xem bộ dáng là đi về nhà.

Hiên Viên Hạo đứng ở ngoài cửa, nghe được tiếng bước chân bên trong hướng cửa mà đến, tim đập nhanh hơn, không biết người tới có phải hay không là người mà mình tâm tâm niệm niệm.

Nghe được âm thanh hạ then cửa, không biết từ lúc nào cửa đã mở ra, chỉ nhớ rõ trong mắt mình chỉ có thấy được nữ tử vận quần áo màu vàng.

Ánh mắt Hiên Viên Hạo nóng rực như vậy, Nhược Vi như thế nào có thể không cảm nhận được chứ, trong đầu vốn là nghĩ đến hắn, chỉ là mình thường cố ý xem nhẹ mà thôi, lúc này đây thấy người trước mắt chân thật đứng ở trước mặt mình, trong lòng liền giống bị thứ gì đó quấy nhiễu, cảm thấy ngứa một chút.

Hắn nhìn thật gầy, sắc mặt có chút tái nhợt, đáy mắt có chút thâm đen, xem ra là một đường chạy về chịu không ít khổ. Phải bồi bổ một chút mới được.

Hiên Viên Hạo thấy giai nhân trước mắt, cảm giác phiền chán trong lòng dọc theo đường đi trong nháy mắt bình phục lại.

Tầm mắt hai người liền quán vào nhau, A Phúc đứng ở sau lưng Hiên Viên Hạo cuối cùng có mấy phần hiểu tại sao trên đường đi thiếu gia nôn nóng thế này rồi.

Nhìn vóc người cô gái còn chưa nảy nở, thật không nghĩ tới thiếu gia nhà mình thích loại cô gái nhỏ này.

“Đại ca ca người về rồi à”, giọng trẻ con của Đào Đào vang lên ở bên tai, Nhược Vi ngưng ngừng cúi đầu.

“Ừm, đã về, Đào Đào có nhớ đại ca ca không?” Hiên Viên Hạo tiến lên phía trước ôm Đào Đào, Đào Đào vui mừng báo cáo với Hiên Viên Hạo trong khoảng thời gian hắn không có ở đây đã làm những gì.

A Phúc thấy cảnh tượng trước mắt này không thể tin được dụi dụi con mắt, đây là người làm cho toàn bộ người trong phủ khiếp sợ không dám trút giận thiếu gia sao, nhìn thiếu gia thường ngày lạnh lẽo hiện tại vẻ mặt nhu hòa nói chuyện với một đứa bé, A Phúc tròn to hai mắt nhìn, chỉ sợ là mình hoa mắt nhìn lầm rồi.

“Hạo ca ca, đi vào trong nhà đi, bên ngoài mặt trời quá lớn, để cho người của huynh cũng tiến vào nghỉ ngơi một chút đi!”

“Được, Hiên Viên Hạo ôm Đào Đào dẫn đầu vào viện, A Phúc vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy thiếu gia nhà mình dễ nói chuyện như vậy, rất nhiều năm về sau A Phúc nhìn về phía Nhược Vi trong ánh mắt tràn đầy sùng bái.

Phu xe cùng A Phúc theo vào viện, vào viện vừa nhìn, người nhà này cũng không phải như những nông dân bình thường hay thấy, sân dọn dẹp rất sạch, bày biện cũng rất đẹp mắt.

Trong sân phòng ốc thời điểm xây xong Nhược Vi tìm mầm cây ăn quả trồng, hiện tại có chút trái cây chín, lục thụ thành âm - sống lâu lên lão làng, trong lòng thấy sáng khoái.

“Đại ca ca, người đã về”, mới vừa rồi Thụy Ca đi lấy chè đậu xanh ướp ở trong đầm nước, Nhược Vi đoán được có thể là Hiên Viên Hạo bọn họ đã trở lại, thời tiết quá nóng, bảo Thụy Ca đi lấy chè đậu xanh đưa cho bọn hắn giải khát.

“Ừm, Thụy Ca cao lớn hơn rồi đấy!” Thấy trong tay Thụy Ca bung đồ, Hiên Viên Hạo đặt Đào Đào xuống dưới đất đứng ngay ngắn, sờ đầu nhỏ của Thụy Ca, thay Thụy Ca cầm đồ trên tay.

A Phúc lại một lần nữa tròn tròn mắt, chính mình hôm nay mở mang tầm mắt, lần đầu tiên thấy thiếu gia đối xử tốt như vậy.

Ôi chào! Hắn thật đúng là buôn bán lời rồi đây! Xem ra địa vị của người nhà này trong suy nghĩ của thiếu gia cũng không thấp, vì thế trong lòng hạ quyết tâm về sau phải đối xử tốt với những người nhà này.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 42: Trở về 2

Mọi người đi vào phòng khách, bây giờ phòng khách khác rất nhiều so với lần đầu tiên Hiên Viên Hạo đến, Nhưộc Vi đặt đồ dùng lại trong nhà, các gian phòng Nhưộc Vi cũng đã bố trí xong, màn cửa sổ màu xanh nhạt làm cho người ta cảm giác nhẹ nhàng thoải mái, cả phòng khách Nhưộc Vi bố trí toả ra một cỗ cảm giác mát mẻ.

Mọi người mới vừa ngồi xuống, Long Phách Thiên liền giống như gió chạy vào ngồi ở bên cạnh Hiên Viên Hạo, làm mọi người trong phòng sợ hết hồn, vừa rồi hần trở lại cùng Nhưộc Vi nói nhìn thấy xe ngựa tới đây phải đi gian phòng của mình rồi, bây giờ lại chạy tới tham gia nào nhiệt.

Đột nhiên Hiên Viên Hạo thấy bên cạnh một lão nhân ngồi cạnh, thấy bộ dạng mấy người Nhưộc Vi mặt thấy nhưng không thể trách, thì biết rõ người này là bọn họ quan, vì vậy cũng không có động tác gì không thoả đáng, ngược lại làm cho A Phúc đứng ở sau lưng Hiên Viên Hạo sợ không nhẹ.

Cặp mắt sắc bén của Long Phách Thiên nhìn chăm chăm Hiên Viên Hạo, ngay cả người tính tình như Hiên Viên Hạo cũng có cảm giác là lạ khi bị Long Phách Thiên nhìn, A Phúc thì càng không cần phải nói rồi, vẫn chưa có người nào dám dùng ánh mắt này quan sát thiếu gia nhà mình. Lão nhân gia này thể nhưng nhìn thiếu gia nhà mình như vậy, nhưng khi nhìn về mặt thiếu gia không có bất mãn, chỉ là sắc mặt nhìn hơi là lạ mà thôi.

Hiên Viên Hạo cũng cảm thấy khí thế người bên cạnh rất cường đại, kỳ quái nhà Nhưộc Vi sao đột nhiên có một người như vậy, có lẽ là người quen. Vừa nghĩ tới trong khoảng thời gian này mình không có ở đây xảy ra một chút chuyện mình không biết, tâm tình cũng có chút buồn bực.

Nhưộc Vi đem chè đậu xanh ướp đá chia làm mấy phần, A Phúc và Hiên Viên Hạo dẫn theo phu xe đều có phần, mấy người Hiên Viên Hạo một đường chạy về, thời tiết lại nóng, ăn không ngon, không ngủ ngon, mang nước đều là nóng, lúc này có một chén chè đậu xanh lạnh đặt ở trước mắt, quả thực là một chuyện hạnh phúc không sao tả.

Hiên Viên Hạo thấy chè đậu xanh trong lòng cảm thấy ấm áp, nghĩ thầm Nhưộc Vi đối với mình thật tốt.

Long Phách Thiên thấy tiểu tử này cũng không tệ, xứng với nha đầu Nhưộc Vi, vì vậy ánh mắt cũng nhu hòa một chút.

Quái lão đầu, vị này là Hiên Viên Hạo, ông chủ Túy Tiên Lâu, Hạo ca ca, đây là Quái lão đầu, về sau vẫn ở nhà ta, Nhưộc Vi thay bọn họ giới thiệu.

Hiên Viên Hạo nghe được Nhưộc Vi giới thiệu, khoe miệng giật giật, có chút không biết nên phản ứng ra sao, mà Long Phách Thiên nghe được Nhưộc Vi giới thiệu như vậy, thiếu chút nữa liền từ trên băng ghế ngồi nhảy dựng lên mắng chửi người rồi, nhưng khi nhìn đến nét mặt như cười như không của Nhưộc Vi nhìn mình, lại có chút không xác định, nói không chừng lại không làm món ngon cho mình ăn rồi.

Không thể làm gì khác hơn là nhìn con tức trong lòng, gương mặt miễn cưỡng, cũng không có nói thêm cái gì.

Mà A Phúc nhìn đến bọn họ ở chung cảm thấy thú vị, người lớn tuổi như vậy thể nhưng nghe lời của một tiểu cô nương, thật sự là ngạc nhiên. Về sau A Phúc sẽ từ quen với tình huống này.

Thấy hai người bởi vì chính mình giới thiệu sắc mặt thay đổi, một bụng buồn cười không dám cười, muốn giận không dám giận, lúc này Nhưộc Vi cảm thấy rất hài lòng.

Nhưộc Vi nhìn về mặt Hiên Viên Hạo có chút mệt mỏi, bảo hần đi vào phòng khách nghỉ ngơi một chút, cũng chuẩn bị cho A Phúc và phu xe kia một chỗ nghỉ.

Sau khi đuổi mọi người đi nghỉ ngơi, cầm hộp quà Hiên Viên Hạo tặng cho mình trở về phòng, hộp rất nhiều, không biết hần mang theo những thứ gì trở về.

Đem đồ vật đặt trên bàn, mở từng cái ra xem.

Phần lớn là chút đồ trang sức này nọ bất quá kiểu dáng rất đặc biệt, nhìn qua chỉ biết rất đắt tiền, Nhưộc Vi đối với những thứ này cùng tiền cũng cảm thấy rất hứng thú.

Cho đến khi mở ra trong đó một cái hộp lớn thì Nhưộc Vi vui mừng thiếu chút nữa cảm mấy thứ trong tay vút xuống, bên trong là một chứa đầy hạt giống, đều là bình thường hiếm thấy, lại hoàn toàn là vật mình cần nhất, nhớ rõ là mình quả thật nhờ hần tìm giùm mình những hạt giống hiếm. Không ngờ hần còn nhớ rõ. Trong lòng cảm thấy ngọt ngào.

Hưng phấn nhìn lại lần nữa, xác định tất cả đều là chân thật, mới đem cái hộp thận trọng đóng lại, bỏ vào trong không gian, những thứ đồ trang sức kia thì giữ lại chút ở trong phòng, những thứ khác thì bỏ vào trong không gian.

Thấy những thứ đồ này, tâm tình Nhưộc Vi lúc này tốt vô cùng, quyết định tối hôm nay nhất định phải khao Hiên Viên Hạo một bữa ngon, làm nhiều một chút món hần thích ăn, tâm tình hôm nay của mình rất tốt, cũng làm cho Quái lão đầu và hai đệ đệ món họ thích ăn!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 43: Trở về 3

Sau khi Nhược Vi cất kỹ các đồ vật thì cực kỳ vui mừng đi đến phòng bếp chuẩn bị đồ ăn phải làm hôm nay, trường tư thực trong thôn trong năm ngày lên lớp thì nghỉ một ngày, hôm nay vừa vặn là ngày nghỉ, vì vậy Nhược Vi vốn tính tối hôm nay làm một bữa ăn ngon, xem ra vận số Hiên Viên Hạo rất tốt.

Gần tối, ở trong phòng nghỉ ngơi mọi người lục tục dậy, Đào Đào và Thụy Ca cũng bị Nhược Vi dưỡng thành thói quen ngủ trưa, vì vậy cũng đi ngủ trưa, lúc này lão đầu kỳ quái đi ra ngoài đi bộ cũng trở về nhà rồi, Hiên Viên Hạo tới phòng bếp tìm Nhược Vi, những người khác thì đi bộ trong sân.

Không bao lâu, thức ăn làm xong, hôm nay nhiều người, Nhược Vi làm thức ăn cũng rất nhiều, mọi người giúp đỡ bưng đồ ăn lên bàn, Hiên Viên Hạo lúc ở nhà Nhược Vi một đoạn thời gian rất dài, sớm đã thành thói quen đi theo sau lưng Nhược Vi giúp làm một ít chuyện.

Đồng dạng A Phúc lần nữa nhìn tròn tròn mắt, không ngờ thiếu gia bình thường ở nhà mười ngón tay không đụng đến nước, ở chỗ này lại vào phòng bếp giúp một tay, hôm nay hẳn ở nơi này bị rung động khá lớn.

Hắn phải thật sắp xếp lại một chút suy nghĩ của mình rồi.

A Phúc và người phu xe kia không ngồi vào bàn, chính bọn hắn không muốn, cho nên Nhược Vi chia cho bọn họ ít thức ăn để bọn họ dùng trong bàn ăn nhỏ ở phòng bếp.

Nhược Vi không muốn giống những nhân vật nữ trong tiểu thuyết, yêu cầu mọi người ngang hàng, chuyện này căn bản vốn là không thể nào, ở thế giới này vốn chính là không công bằng, tất cả đều chỉ có thể dựa vào cố gắng của mình, mình cũng không có ngón tay vàng, tất cả đều phải dựa vào sự cố gắng của chính mình, nhưng Nhược Vi cảm thấy cuộc sống như thế mới là điều mình muốn, nếu nói cái gì đều không cần cố gắng mà có thể lấy được, vậy cuộc sống sẽ không có ý nghĩa.

Bàn cơm là bàn tròn, vì vậy cũng không có chủ vị gì, mà Nhược Vi vốn không để ý những thứ này, bình thường lúc ăn cơm mọi người cũng có thể nói gì đó, chưa từng có quy củ ăn cơm mà không cho nói chuyện, người một nhà tại sao phải dùng những quy củ cứng rắn khoác lên người, chỉ cần hiểu đạo lý là tốt rồi.

Lão đầu kỳ quái vọt một bước ngồi vào trong khoảng thời gian này hắn vẫn ngồi vị trí kia, Nhược Vi đã sớm quen diễn xuất của lão rồi, nếu ngày nào đó nhìn thấy lão thành thành thật thật mới không thích ứng.

Bưng hết đồ ăn lên bàn, mình ngồi vào chỗ, chín món ăn một món canh, mỗi người thích ăn món nào đều có, chỉ là món Hiên Viên Hạo thích làm nhiều một chút.

Lúc ăn cơm, Thụy Ca và Đào Đào tất cả đều gấp cho Hiên Viên Hạo rất nhiều món ăn, mặc dù rót rất nhiều ở trên bàn, Hiên Viên Hạo cũng không ghét bỏ, bởi vì hắn biết rõ Nhược Vi thật quan tâm hai người đệ đệ này, tuy nhiên có đôi khi hắn vẫn ăn dăm hai tiểu tử này.

Long Phách Thiên thấy hai tiểu bánh bao bình thường đối với mình lại đối với tiểu tử thú kia ân cần như vậy, hắn cũng rất khó chịu, mặt xụ xuống, Nhược Vi ở một bên nhìn rất muốn cười, lại sợ lão đầu này then quá thành giận.

Không thể làm gì khác hơn là mình gấp cho lão đầu kỳ quái này món ăn lão thích.

Một bữa cơm ăn ấm áp vô cùng, mỗi người ăn đến bụng căng tròn, Hiên Viên Hạo cũng rất lâu không ăn một bữa cơm ngon ấm cúng như vậy, vì để sớm ngày gặp được người mình tâm tâm niệm niệm, dọc theo đường đi vội vã chạy về Liễu gia thôn, có đôi khi ăn lương khô.

Nhược Vi đi rót trà lái tới cho bọn hắn uống tiêu hoá, đây là truyền thống nhà Nhược Vi, người trong nhà cũng đã quen mỗi lần sau khi ăn xong thì uống ly trà. Long Phách Thiên vừa mới bắt đầu vẫn còn rất không quen, bây giờ thì không uống không cảm thấy quen.

Nhược Vi bận bịu làm xong những thứ này mới ngồi xuống uống trà.

Hạo ca ca, cảm ơn huynh mang những thứ này đến, Nhược Vi tươi cười cảm ơn Hiên Viên Hạo, chủ yếu là lần này hắn mang những món đồ về thật đúng tâm ý mình.

Hiên Viên Hạo thấy Nhược Vi thích mình vì nàng mang về đồ, trong lòng cũng hết sức vui mừng, chỉ cần Nhược Vi thích là tốt rồi.

Không có việc gì, về sau Nhược Vi làm nhiều món ngon cho ta ăn là được rồi. Đây là đang tìm cho mình một cơ hội.

“Ừhm, về sau làm món ngon cho Hạo ca ca ăn”, Nhược Vi mở miệng đồng ý. Người ta vốn là giúp mình thật nhiều, hơn nữa lần này lại giúp lúc mình bận bịu, thế mà chỉ yêu cầu làm món ngon cho hắn ăn, vậy nhất định phải đồng ý.

Hiên Viên Hạo thấy Nhực Vi không hề nghĩ ngợi đồng ý mình, trong lòng ngọt như mật. Ôi, đứa nhỏ này người ta đây là cảm thấy người giúp một chút đây.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Biểu ca cùng biểu đệ (một)

Buổi tối hôm đó Hiên Viên Hạo mang theo a Phúc cùng phu xe trở về phòng của mình ở Liễu gia thôn, bên trong sớm bảo người sắp xếp xong, các loại đồ dùng đều có, trong sân an bài người giữ cửa...

Sáng sớm ngày thứ hai, mấy chị em Nhực Vi cũng rời giường sớm như mọi ngày, Thụy Ca xem lại sách, Nhực Vi cùng Đào Đào thì luyện võ...

Mới ăn qua điểm tâm không bao lâu, Hiên Viên Hạo mang theo a Phúc lại đến cửa rồi, trong tay a Phúc mang theo một cái hộp thức ăn nhỏ, rất cung kính đi theo sau lưng Hiên Viên Hạo.

Vào phòng a Phúc đem đồ vật để lại rồi trở về.

Hiên Viên hạo đi theo sau lưng Nhực Vi trò chuyện câu được câu không, Đào Đào đi ra ngoài tìm các bạn nhỏ chơi, hiện tại trong thôn không người nào dám coi thường nhà Nhực Vi nữa, Đào Đào đi ra ngoài cũng không cần giống như trước đây lo lắng hấn sẽ chịu bất nạt.

Hiện tại Thụy Ca cùng Đào Đào mỗi ngày đều trôi qua thật vui vẻ, cùng Nhực Vi lúc mới tới, bộ dáng hoàn toàn khác nhau.

Đây cũng là điều Nhực Vi hy vọng nhất thấy, cho nên hiện tại Nhực Vi mỗi ngày đều tràn đầy lực lượng, cả người xem ra tràn đầy sức sống.

Quanh thân quanh quần có một loại cảm giác nói không nên lời, chung quy lại là khiến người bên cạnh muốn gần gũi.

Hiên Viên Hạo thao thao bất tuyệt cùng Nhực Vi biểu đạt mình đối với chuyện trở lại kinh thành bất mãn thế nào, nếu là a Phúc ở đây, sẽ bị hù sợ, bởi vì lúc này Hiên Viên Hạo nói rất nhiều.

Nhực Vi nghe được những lời này của Hiên Viên Hạo, không biết mình làm như thế nào trả lời mới phải, Hiên Viên Hạo gương mặt cầu xin hiểu, nhưng người ta về nhà của mình liên quan gì tới năng, muốn năng nói thế nào nha... tìm đề tài bỏ qua...

Buổi trưa, thời điểm Nhực Vi đang muốn nấu cơm, Thụy Ca trở lại, Nhực Vi đang nghi ngờ Thụy Ca hôm nay so trước kia trở về sớm hơn, Thụy Ca nói thầy giáo của mình muốn tới nhà.

Đây không phải là muốn ăn cơm trưa ở nhà mình a, nhìn dáng dấp còn phải chuẩn bị làm nhiều thức ăn, hỏi Thụy Ca thầy giáo thích ăn món gì, mình mới làm hợp ý, cũng là vì cho Thụy Ca ở trước mặt tiên sinh lưu cái ấn tượng tốt.

Hiên Viên Hạo ở một bên nhìn ghen tỵ không được, bởi vì chính người trong lòng mình lại muốn lấy lòng người đàn ông khác, người đàn ông kia còn là biểu ca Cố Khải của mình.

Cố Khải cơm còn chưa có ăn được đã bị Hiên Viên Hạo cho nhớ một khoản, thật ra thì hấn còn rất vô tội.

Kế tiếp có thời gian Hiên Viên Hạo ở một bên hết sức làm quấy rối, Nhực Vi không biết hấn phát cái thần kinh gì, nghiêm mặt nhìn chằm chằm Hiên Viên Hạo, hấn mới ổn định lại.

Ở trong lòng đem Cố Khải nguyên rủa ngàn vạn lần, Cố Khải đang đi trên đường hắt hơi một cái, nghĩ thầm người nào ở sau lưng nói xấu mình... không phải là mấy đồ ranh con kia đi! Ta không phải là tương đối nghiêm một chút a... lần sau bài tập lại tăng thêm nặng... đáng thương bọn học sinh thành cừu con gánh tội thay.

Sau nửa canh giờ, Nhực Vi nghe được Thụy Ca ở bên ngoài gọi mình, tiếng người sắp tới, Nhực Vi rửa tay sạch đi ra ngoài nghênh đón người, sắc mặt Hiên Viên Hạo nhìn không tốt đi theo ra ngoài.

Đến cửa lớn xa xa nhìn thấy một bóng người mặc quần áo màu xanh, nhìn dáng dấp cái đó chính là thầy giáo của Thụy Ca.

Chờ người tới đến gần vừa nhìn, thầy giáo của Thụy Ca rất trẻ tuổi, dáng dấp khoảng hai mươi, một thân quần áo màu xanh, không kiêu căng, tóc chỉ buộc lại một dây cột tóc, cả người thoát nhìn rất phiêu dật.

Nhực Vi quy củ hướng người tới hành lễ, Cố Khải ngẩng đầu nhìn đến Hiên Viên Hạo ở phía sau đi ra, không ngờ biểu đệ của mình cũng ở đây, trong lòng thật là vui mừng.

“Biểu đệ, người cũng ở đây, thật sự là quá tốt.” Cố Khải vui mừng hướng Hiên Viên Hạo sau lưng Nhực Vi chào hỏi.

Biểu đệ? Nhưộc Vi thấy thầy giáo của Thụy Ca hướng Hiên Viên Hạo chào hỏi.

“Biểu ca!” Hiên Viên Hạo cứng rắn đáp một tiếng, Nhưộc Vi xem một chút cái này, nhìn lại một chút cái đó, không ngờ thầy giáo của Thụy Ca lại là thân thích với Hiên Viên Hạo.

Thật không biết đây là chuyện tốt hay còn là chuyện xấu, nhưng mà trước mắt mà nói vẫn có lợi cho nhà mình.

Đem thầy giáo Thụy Ca mời vào đi, Nhưộc Vi nhìn trên mặt Hiên Viên Hạo không hề có một chút nào vui mừng khi nhìn thấy người thân vui, không biết là cái tình huống gì, nhưng mà bây giờ chủ yếu nhất là vội vàng đen thức ăn đã làm xong bụng lên.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Biểu ca cùng biểu đệ hai)

Dẫn người vào phòng khách, rót Hoa Trà, còn mình vội đi phòng bếp vội làm xong chuyện chưa có làm xong đi, dù thế nào đi nữa bọn hắn là thân thích, tiết kiệm mình rất nhiều việc.

Nhưộc Vi thật vui mừng đi phòng bếp chuẩn bị nốt, Hiên Viên Hạo nhìn đáng về Nhưộc Vi thật vui mừng, tâm tình càng thêm buồn bực.

Lúc này Quái lão đầu lại không biết một người đi bộ đi nơi nào, mà trong phòng khách về mặt của hai người hoàn toàn là hai thái cực, một tỉnh tỉnh vui vẻ mà không lời nào có thể miêu tả được, một bộ mặt không vui.

Đĩ nhiên người vui vẻ nhất định là thầy giáo của Thụy Ca, không vui chính là Hiên Viên hạo.

Thụy Ca cùng Đào Đào cũng ngồi ở một bên nhìn hai người, Thụy Ca không ngờ thầy giáo của mình lại là thân thích của đại ca ca, đó không phải là về sau bình thường cũng có thể đi tìm thầy giáo thỉnh giáo, mà Đào Đào thì lại nghĩ đại ca ca thế nào không nói, Đào Đào thật nhảm chán.

“Biểu đệ, về nhà lần này như thế nào, trong nhà tất cả đều tốt chứ, cô cô cùng dưỡng thân thể cũng khỏe đi!” Cố Khải thấy Nhưộc Vi vừa đi, thấy biểu đệ đều không nói chuyện, không kịp chờ đợi hỏi Hiên Viên Hạo.

“Đều tốt.” Hiên Viên Hạo trong miệng chỉ nhảy ra hai chữ, mà Cố Khải lại tuyệt không ngoài ý muốn, bởi vì ở tại trong ấn tượng của hắn Hiên Viên Hạo chính là như vậy, cho nên khi hắn nhìn thấy Hiên Viên Hạo cùng Nhưộc Vi ở chung một chỗ hơi nhiều lời, rất cuộc bị đã kích rồi.

Sau đó lại nói cho Hiên Viên Hạo một chút tình huống mình ở nơi này dạy học, bởi vì hắn hiểu biết rõ mình không nói biểu đệ cũng sẽ không hỏi.

Còn mặt mờ biểu dương Thụy Ca chẳng những cố gắng còn rất có thiên phú, một bên Thụy Ca nghe hiểu ý của thầy giáo, trong lòng hết sức vui mừng, nghĩ tới buổi tối trước khi ngủ phải nói cho tỷ tỷ biết hôm nay thầy giáo đã khích lệ mình.

Hai người bọn họ đối thoại trên căn bản là một đang nói một đang nghe, không bao lâu bên ngoài truyền đến âm thanh Nhưộc Vi gọi ăn cơm.

Đào Đào nghe được ăn cơm, hai mắt sáng lấp lánh, nghĩ đến tỷ tỷ làm đồ ăn rất ngon, cũng cảm thấy bụng đã đói rồi.

Mấy người đứng dậy đi ra ngoài ăn cơm, Quái lão đầu cũng rất đúng lúc quay trở lại, cũng không biết thế nào, mỗi lần vừa đến thời gian ăn cơm, ông ta đều có thể rất đúng giờ xuất hiện.

Có mấy lần Nhưộc Vi còn có ý nói trước làm xong cơm, ông ta cũng có thể đúng lúc xuất hiện.

Lúc ăn cơm Quái lão đầu nhìn thấy hôm nay lại thêm một người ăn cơm, hai mắt liếc qua Cố Khải, cũng không nói chuyện, trong lòng ông đang mất hứng lại có người đến cùng ông ta giành ăn.

Ngày hôm qua tên tiểu tử thú lại tới, ông rất không vui mừng.

Trong bữa tiệc, Thụy Ca ý tứ gấp thức ăn cho thầy giáo của mình, Hiên Viên Hạo cũng rất buồn bực, ngày hôm qua còn gấp cho mình, hôm nay liền đổi người rồi, Nhưộc Vi nhìn hắn mặt thối thúi, gấp cho hắn gấp món ăn hắn thích ăn, lập tức về mặt tươi cười.

Quái lão đầu thấy không một người nào chú ý đến mình, ho khan mấy tiếng, Nhưộc Vi có ý giả bộ không phát hiện, vẫn là Thụy Ca hiểu chuyện gấp cho ông ta nếm ăn ông thích. Đào Đào thì tại một bên ăn vui mừng vô cùng, chuyện trên bàn cơm hắn không phát hiện gì hết, hiện tại Đào Đào có thể tự mình ăn cơm, chỉ cần gấp thức ăn cho hắn là được.

Cổ Khải phát hiện nhà học sinh của mình làm thức ăn ăn thật ngon, không thể thua kém so với những thực ăn ở Đại tử lâu tại Kinh Thành, vì vậy để cho hần này sinh một ý niệm là mỗi ngày sẽ đến đây ăn chực.

Hiên Viên Hạo nếu biết ý nghĩ của hần lúc này nhất định sẽ đánh hần một trận.

Sau khi ăn xong, Nhược Vi theo quy củ cũ mời Hoa Trà, Cổ Khải gửi hương trà, cảm thấy khó trách biếu đệ thích người ta, nếu cuộc sống mỗi ngày đều qua như vậy, mình cũng thích.

Cổ Khải đỏ mặt trắng trợn đem Hiên Viên Hạo đối với Nhược Vi thích hiểu thành ta nằng ăn.

Nhược Vi đem hộp đựng thức ăn buổi sáng Hiên Viên Hạo mang tới điểm tâm cũng bùng ra, Hiên Viên Hạo rất bất mãn, thấy Cổ Khải ăn thật thích thú, hần liền vô cùng mất hứng, mình mang đồ tới cho Nhược Vi tại sao có thể cho người khác ăn?

Làm xong những thứ này Nhược Vi nhân cơ hội hỏi Thụy Ca học như thế nào, có hay không học tập nghiêm túc, nằng không yêu cầu nhất định phải học thật tốt, nhưng thái độ nhất định phải nghiêm chỉnh.

Nghe được Cổ Khải chẳng những nói Thụy Ca rất cố gắng, còn có thiên phú, Nhược Vi vẫn rất vui mừng.

Buổi chiều trong học đường còn có lớp, hàn huyền một lát, Thụy Ca cùng Cổ Khải cùng đi học đường.

Quái lão đầu làm theo đi ra ngoài đi bộ, dù sao Nhược Vi cũng không có giao phó muốn ông thì sao. Hiên Viên Hạo như thường vẫn chưa có đi trở về.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Mua đất (một)

Kể từ sau khi ăn cơm ở nhà Nhược Vi, thỉnh thoảng Cổ Khải lại chạy tới nhà Nhược Vi ăn chực. Có khi Hiên Viên Hạo đi làm việc, mỗi lần trở về thấy Cổ Khải lại đến ăn chực, hần liền đặc biệt tức giận, chỉ muốn đem Nhược Vi giấu đi, ai cũng không tìm được, thế nhưng chỉ coa thể suy nghĩ một chút mà thôi.

Buổi sáng sớm nay, sau khi ăn xong điểm tâm, Nhược Vi tính toán sang nhà thôn trưởng xem có đất để mua không, Nhược Vi nghĩ muốn mua đất, những kế hoạch kia của nằng nếu không có đất đều là nói suông, hơn nữa hiện tại cây kim ngân trong sân cũng sắp nở hoa, cây kim ngân trong không gian cũng đã đến kỳ rồi, hoa nở không ít, hiện tại toàn bộ không gian bên trong cũng tràn ngập mùi thơm của cây kim ngân.

Buổi tối nhìn những cây kim ngân kia nở hoa, lại gọi lên ý tưởng trước, hiện tại không có đất là nửa bước khó đi, cho nên sớm đem đất mua về để an tâm chuẩn bị làm những thứ khác.

Huống chi cái kế hoạch này là từ thời điểm Nhược Vi thấy cây kim ngân mà bắt đầu suy nghĩ.

Hiện tại các loại điều kiện đều đầy đủ, chỉ còn thiếu gió đông, mặc dù hiện tại trời qua cũng không tệ lắm, người một nhà không lo ăn, không lo mặc, nhưng ngộ nhờ ngày nào đó xảy ra chuyện lớn, thời đại ở nơi này dân không đầu được với quan, mình bảo vệ không được người nhà, mà làm bất cứ chuyện gì cũng phải có thực lực kinh tế cường đại, trên cơ sở đó mới có thể thuận lợi mà làm.

Cho nên bước đầu tiên trước chuẩn bị tốt cơ sở kinh tế rồi lại nói những thứ khác, mục tiêu đã xác định rồi, cứ theo cái mục tiêu này, một ngày nào đó, nằng ở triều đại này có thể tự mình trôi qua cuộc sống, không gì có thể trói buộc mình.

Sau khi ăn qua điểm tâm, thu thập xong việc nhà, mang theo Đào Đào cùng đi qua nhà trưởng thôn, bây giờ trong nhà chi tiêu cũng không lớn, món ăn mặn phần lớn là Quái lão đầu săn từ trên núi sau nhà về, hiện tại mỗi lần Quái lão đầu ra ngoài săn bộ, chưa từng tay không trở về.

Không phải một hai con gà rừng thì chính là thỏ hoang, có lúc còn có mấy con cá, Quái lão đầu thích nhất Nhược Vi làm đường thỏ ngư (có lẽ là cá chua ngọt :D), vì mình có lộc ăn, Quái lão đầu mỗi ngày đi ra ngoài đều mang một ít đồ trở lại, bây giờ trong nhà còn đang ướp mấy món ăn thôn quê.

Nhà trưởng thôn ở phía tây, cách nhà Nhược Vi rất xa, dọc theo đường đi cũng đụng phải không ít người, Nhược Vi cho đến bây giờ cũng không biết hết người trong thôn, có lúc người ta cùng nằng chào hỏi, nằng chỉ là nhìn người này nhìn rất quen mắt, đối với người không trọng yếu, Nhược Vi cũng không tốn tâm tư đi nhớ.

Nhà trưởng thôn là nhà ngôi lớn, trong thôn cũng là số một số hai, vợ của thôn trưởng Liễu Lý thị đang ngồi đóng đế giày, người trong thôn gọi nằng là Thái Hoa thâm, về phần cái ngoại hiệu này làm sao có thì Nhược Vi không rõ lắm, chỉ biết mọi người xưng hô như vậy với nằng là được.

“Thái Hoa thâm, đóng đế giày ha.” Nhược Vi đi lên trước chào hỏi, Thái Hoa thâm nghe được có người gọi mình, ngừng đầu nhìn lên, là hai chị em

Nhược Vi, sắc mặt vui mừng, hiện tại tất cả mọi người đều phát hiện, dính vào bên cạnh Nhược Vi, ít nhiều gì cũng có thể kiếm chút bạc.

“Nhược Vi cùng Đào Đào tới nha, là tới tìm thúc thúc ngươi ha (Người trong thôn nam nhân đều quán hấn khi gió gọi thúc), hấn đang trong nhà, ta gọi hộ ngươi.” Hiện tại cuộc sống nhà Nhược Vi khá tốt, thôn trưởng sớm thông báo với người nhà, nhìn thấy Nhược Vi thái độ tốt một chút, huống chi bản thân thôn trưởng cũng là người tốt.

“Cha nó à, Nhược Vi tới tìm ngươi, mau chạy ra đây.” Thái Hoa thẳm ở tại cửa ra vào lớn tiếng gọi.

“Tới, tới.” Thôn trưởng Liễu Phú Quý nghe được Thái Hoa thẳm đang gọi ông, vội vàng trả lời, biết Nhược Vi tới tìm mình, lập tức chạy ra.

Thấy Nhược Vi cùng Đào Đào đứng ở cửa, trợn mắt nhìn Thái Hoa thẳm một cái, làm sao có thể để hai chị em Nhược Vi đứng ở tại cửa ra vào, cũng không biết mang cái ghế ra ngoài.

Chính mình nhanh chóng mang cái ghế ngồi ra, để dưới gốc đại thụ trong sân, mời Nhược Vi cùng Đào Đào ngồi xuống. Nhược Vi mỗi lần tới tìm hấn, đều mang đến cho hấn không ít chuyện tốt, chỉ cần mình đem chuyện của người ta làm cho xong...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Mua đất (hai)

Nhược Vi mang theo Đào Đào vào trong sân, ngồi ở dưới cây đại thụ, quả thật là hơi lạnh, suy nghĩ một chút cảnh tượng trong sân nhà mình về sau này, chắc cũng không khác với cái này là bao.

“Nha đầu Nhược Vi có chuyện gì muốn tìm thúc sao?”. Sau khi ngồi xuống thôn trưởng hỏi Nhược Vi.

“Thúc, ta cũng không muốn quanh co khách sáo với người, trong thôn có còn đất bán hay không, vốn là ta muốn mua thêm một khoản đất nữa”. Nhược Vi có chút gấp gáp liền hỏi.

Thái Hoa thẳm ngồi ở cửa may giấy vốn đang tập trung tinh thần nghe bọn Nhược Vi nói chuyện, nghe thấy Nhược Vi lại muốn mua thêm đất, thoáng một cái thất thần, liền bị kim đâm trúng, ngón tay nhỏ ra một giọt máu chảy ra ngoài.

Không dám lên tiếng, chỉ sợ bị bọn Nhược Vi phát hiện mình nghe lén, thật ra thì Nhược Vi đã sớm phát hiện, từ lúc luyện võ tới nay, tai mắt càng thêm tinh tường, hơn nữa dưới tác dụng của Linh Tuyền Thủy, hiện tại trong khoản mười dặm... Động tĩnh nào Nhược Vi cũng có thể cảm nhận được. Động tĩnh rất nhỏ bên cạnh đã sớm chạy không thoát khỏi lỗ tai Nhược Vi rồi.

Nhìn dáng vẻ Thái Hoa thẳm nghe lén, nhìn thế nào Nhược Vi cũng cảm thấy bộ dạng của Thái Hoa thẳm rất khôi hài, cũng mặc kệ bà ấy đi, dù sao nói ra thì chuyện này bây giờ cũng không phải là bí mật nữa rồi, mà cho dù Thái Hoa thẳm không nghe trộm, khi mình đi mua đất rồi, người ta cũng sẽ lập tức biết được rồi, nhưng mà loại hành động này Nhược Vi còn chưa phải rất ưa thích.

Thôn trưởng nghe được Nhược Vi muốn mua đất, trong lòng có rất nhiều loại ý định, suy nghĩ một chút không phải mình còn có vài miếng đất khá lớn vẫn bỏ đó không dùng tới sao?

Ngược lại về chuyện này thôn trưởng cùng Thái Hoa thẳm lại đều có suy nghĩ rất giống nhau. Cũng muốn đem mảnh đất nhà mình bán cho Nhược Vi.

Thôn trưởng nghĩ thầm vài miếng đất này của nhà mình mặc dù đã rất lâu rồi không có đi xử lý qua, nhưng trước kia thời điểm cha mẹ vẫn còn, vài miếng đất này cũng rất phi nhiêu, chỉ cần chăm bón thật tốt, cũng sẽ không tệ lắm, vốn bây giờ mình cũng không cần dùng tới, còn không bằng đưa giá thấp một chút đem bán cho nha đầu Nhược Vi, còn có thể để cho nha đầu Nhược Vi thiếu mình một cái nhân tình, thôn trưởng khi còn bé cũng đã trải qua một khoản thời gian học hành, cũng biết chút chữ, ở trong thôn cũng coi là người có kiến thức, uy vọng vẫn tương đối cao.

Huống chi hấn phát hiện năng lực của nha đầu Nhược Vi so với những đứa con trai kia cũng không kém hơn đâu, thậm chí còn tốt hơn nữa đó chứ, thấy Nhược Vi trong thời gian ngắn ngủi, xây nhà ở mới, quen biết với người của Đại Tửu Lâu ở trấn trên, nếu không có chút năng lực đúng là không thể nào làm được, nhìn thiếu gia của Túy Tiên lâu thường ở nhà nha đầu Nhược Vi, quan hệ nhất định rất tốt.

Thôn trưởng ở trong lòng nghĩ, sợ là mấy năm tới đây, còn không biết nhà của nha đầu Nhược Vi sẽ phát triển trở thành cái dạng gì nữa đó chứ.

Từ lúc bắt đầu có giao thiệp với nha đầu Nhược Vi tới nay, nhìn nha đầu Nhược Vi cũng không phải là loại người không biết điều, đem đất trong nhà hạ thấp giá một chút bán cho nha đầu Nhược Vi, mình cũng sẽ không thiệt thòi bao nhiêu, trước kia nhưng lễ vật mà nha đầu Nhược Vi đưa cho nhà mình cũng đáng giá không ít.

Ông bà cũng đã có dạy bánh ít đi bánh quy lại, mình cũng không thể mí mắt quá cạn, nói không chừng một ngày nào đó cũng sẽ có chuyện cần tìm người ta giúp một tay không chừng.

Hiểu rõ ràng những thứ này, trong lòng cũng buông lỏng. “Hiển nhiên là có, nha đầu Nhược Vi muốn mua bao nhiêu?”

Thấy vẻ mặt thôn trưởng thay đổi liên tục, Nhược Vi còn tưởng rằng chuyện này sẽ rất khó làm nữa kia, nhưng nếu có thể mua được đất, trong lòng thôn trưởng nghĩ cái gì mình có muốn nhúng tay vào cũng không được.

“Dạ thưa, không biết thúc có biết có phần đất nào mà có cả một mảng lớn dính liền với nhau không?” Nhược Vi nghĩ tới chuyện nếu là mua mấy phần đất rời rạc, thì rất bất lợi cho chuyện coi sóc.

Thôn trưởng vừa nghe xong, liền nghĩ tới vài miếng đất này của nhà mình không phải là liền tục một khối sao, cũng là bởi vì muốn đem một khối duy nhất bán đi, nên vẫn luôn không có người nguyên ý mua, ở nơi này cũng không có nông được hay phân hóa học gì, cũng không phải là thời đại cơ giới hoá, trừ phi trong tay có chút tiền hoặc là gia đình giàu có, bằng không người bình thường sẽ không mua quá nhiều đất như vậy, mua đất mà trong nhà không có tiền cũng chỉ là để bỏ hoang thôi, quan phủ có Văn tự quy định rõ ràng, đem đất đai bỏ hoang gây lãng phí sẽ phải bị trị tội.

Cho nên mảnh đất trong nhà kia vẫn để ở đó mà không bán được, hàng năm còn phải tốn tiền bạc đi xử lý, không thể để cho thành đất hoang được, bằng không người của quan phủ biết được cũng sẽ không tiện giao phó.

“Nha đầu Nhược Vi a! Trong nhà thúc có mấy miếng đất liền tục thành một mảnh lớn, để đó lâu rồi cũng rất muốn bán đi, vừa đúng phù hợp với điều kiện mà ngươi nói, thúc dẫn ngươi đi xem một chút, nếu là cảm thấy không được không mua cũng không sao”.

Nhược Vi vừa nghe xong trong lòng cũng rất vui mừng, Nhược Vi cũng không sợ thôn trưởng lừa gạt mình, nhìn lại khoản thời gian từ lúc tới nơi này sinh sống, vẫn có thể nhìn ra được thôn trưởng không phải là một người lòng dạ hiểm độc, là một người cũng rất công chính liêm minh, làm thôn trưởng nhiều năm như vậy, thấy người trong thôn đối với thôn trưởng cũng đều rất phục tùng.

Một người như vậy Nhược Vi rất yên tâm.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Mua đất (một)

Kể từ sau bữa cơm Cổ Khải ăn ở nhà Nhược Vi, Cổ Khải liền thảnh thơi chạy đến nhà Nhược Vi ăn cơm, Hiên Viên Hạo có lúc muốn đi làm chuyện gì, mỗi lần trở lại thấy Cổ Khải lại đến nhà Nhược Vi ăn cơm rồi, hẳn liền đặc biệt tức giận, chỉ muốn đem Nhược Vi giết đi, ai cũng không tìm được, thế nhưng đều chỉ có thể suy nghĩ một chút mà thôi.

Buổi sáng sớm nay, Nhược Vi sau khi ăn xong điểm tâm, tính toán đi nhà thôn trưởng xem một chút có hay không có thể mua, Nhược Vi nghĩ mua đất, những kế hoạch kia của nàng nếu không có đất đều là nói suông, hơn nữa hiện tại trong sân cây kim ngân đã muốn nở hoa, hoa cây kim ngân trong không gian đã đến kỳ rồi, nở ra không ít, hiện tại toàn bộ không gian bên trong cũng tràn ngập mùi thơm của cây kim ngân.

Buổi tối nhìn những cây kim ngân kia nở hoa, lại gọi lên ý tưởng trước, hiện tại không có đất là nửa bước khó đi, cho nên sớm đem đất mua về để an tâm chuẩn bị làm những thứ khác.

Hướng chi cái kế hoạch này từ thời điểm Nhược Vi thấy cây kia cây kim ngân liền bắt đầu suy nghĩ, , ,

Hiện tại các loại điều kiện đều đầy đủ, chỉ còn thiếu gió đông, mặc dù nói hiện tại trời qua cũng không tệ lắm, người một nhà không lo ăn, không lo mặc, nhưng ngộ nhỡ ngày nào đó xảy ra một chút chuyện lớn, thời đại ở nơi này dân không đấu với quan, mình bảo toàn không được người nhà, mà làm bất cứ chuyện gì cũng phải ở thực lực kinh tế cường đại, trên cơ sở đó mới có thể buông tay ra đi làm.

Cho nên bước đầu tiên trước chuẩn bị tốt cơ sở kinh tế rồi lại nói những thứ khác, mục tiêu đã nhất định tốt lắm, theo cái mục tiêu này đi, một ngày nào đó, nàng ở nơi triều đại này có thể nghĩ tự mình trôi qua cuộc sống, không có điều kiện bên ngoài nào có thể trói buộc mình.

Sau khi ăn qua điểm tâm, đem trong nhà cũng thu thập xong, mang theo Đào Đào cùng đi nhà trưởng thôn, bây giờ trong nhà chi tiêu cũng không phải là rất lớn, món ăn mặn phần lớn là Quái lão đầu từ trên núi sau nhà săn trở về, hiện tại mỗi lần Quái lão đầu một người đi ra ngoài đi bộ, sau khi trở lại, chưa từng có tay không đã trở về.

Không phải một hai con gà rừng thì chính là thỏ hoang, có lúc còn có thể đi trong đầm nước lấy mấy con cá trở lại, Quái lão đầu thích nhất Nhược Vi làm đường thỏ ngur, vì mình có lộc ăn, Quái lão đầu mỗi ngày đi ra ngoài cần phải mang một ít đồ trở lại, bây giờ trong nhà còn ướp gia vị làm một chút món ăn thôn quen.

Nhà trưởng thôn ở phía tây, cách nhà Nhược Vi rất xa, dọc theo đường đi cũng đụng phải không ít người, Nhược Vi cho đến bây giờ không có nhận toàn người trong thôn, có lúc người ta cũng nàng chào hỏi, nàng chỉ là nhìn người này nhìn rất quen mắt, đối với người không trọng yếu, Nhược Vi cũng không quá quan tâm, tốn tâm tư đi nhớ.

Nhà trưởng thôn là nhà ngói lớn, ở trong thôn cũng là số một số hai, vợ của thôn trưởng Liễu Lý thị đang ngồi đóng đẽ giày đầu ròi, người trong thôn cũng mặc kệ gọi nàng là thím hoa, về phần cái ngoại hiệu này làm sao có thì Nhực Vi không rõ lắm, chỉ biết là mọi người xưng hô như vậy với nàng là được.

“Thím Thái hoa, đóng đẽ giày ha.” Nhực Vi đi lên trước chào hỏi, thím Thái hoa nghe được có người gọi mình, ngẩng đầu nhìn lên, là hai chị em Nhực Vi, sắc mặt vui mừng, hiện tại tất cả mọi người phát hiện cùng Nhực Vi dính vào bên, ít nhiều gì có thể kiếm chút bạc.

“Nhực Vi cùng Đào Đào tới nha, là tới tìm chủ người (người trong thôn nam nhân đều quán hẩn khi gió gọi thúc), hẩn đang trong nhà, ta gọi hộ người.” Hiện tại nhà Nhực Vi trải qua không tồi, thôn trưởng sớm khai báo người trong nhà nhìn thấy Nhực Vi thái độ tốt hơn, huống chi bản thân thôn trưởng cũng là người tốt, , ,

“Cha hẩn nha, Nhực Vi tới tìm người, mau chạy ra đây.” Thím Thái hoa ở tại cửa ra vào lớn tiếng hướng bên trong nhà gọi.

“Tới, tới.” Thôn trưởng Liễu Phú nghe được thím Thái hoa đang gọi ông, vội vàng trả lời, nghe được là Nhực Vi tới tìm mình, lập tức chạy ra.

Thấy Nhực Vi cùng Đào Đào đứng ở cửa, trợn mắt nhìn thím Thái hoa một cái, tại sao có thể để hai chị em Nhực Vi đứng ở tại cửa ra vào, cũng không biết mang cái ghế ra ngoài.

“Mình lại nhanh đi mang cái ghế ngồi ra ngoài để dưới cây đại thụ trong sân, mời Nhực Vi cùng Đào Đào đi vào ngồi xuống, Nhực Vi mỗi lần tới tìm hẩn, mình cũng có thể được không đến ít chỗ tốt, chỉ cần mình đem chuyện làm cho người ta làm xong..

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Tiểu địa chủ (canh hai)

Trong lòng Nhực Vi cũng tính toán một chút, với 15 mẫu đất này cùng với ba mẫu đất nhà mình đang dùng để trồng trọt mấy loại thực phẩm vậy tổng cộng có 18 mẫu đất rồi, huống chi trong không gian còn có mười mấy mẫu đất nữa. Nếu như vậy thì hiện tại Nhực Vi cũng có thể được xem là một người có thân phận một chút rồi, hoặc cũng thể coi là tương đương như là một tiểu địa chủ.

Mua đất cũng là một cách đảm bảo đối với cuộc sống tương lai, mặc dù hiện tại các quốc gia đều đang có thực ngang ngửa để kiềm chế lẫn nhau không có chiến tranh làm ảnh hưởng đến cuộc sống dân chúng, nhưng về sau có xảy ra chuyện gì hay không không ai có thể nói chắc được. Cho nên trong tay mình vẫn nên có chút đồ đảm bảo mới có thể tự vệ ở thời điểm mấu chốt được. Huống chi mình lại còn có người nhà đáng yêu như vậy nữa.

“Thúc, đất này ta muốn mua, không biết đất này thúc muốn bán thế nào?” Nhực Vi nói thẳng ra ý muốn muốn mua mảnh đất này của mình, cũng không muốn nói lòng vòng với thôn trưởng.

“Nha đầu Nhực Vi, thúc cũng không hét giá gì với người, một mẫu đất sáu lượng bạc, mảnh đất này chỉ cần tốn chút sức dọn dẹp lại thì rất nhanh sẽ trở thành một mảnh đất rất tốt rồi”.

Nhực Vi cũng biết cái giá này quả thật rất chính xác, thôn trưởng không hề có một chút nào bởi vì nhìn thấy mình rất muốn mua mảnh đất này mà tính toán lên giá cao, vì vậy có thể thấy được thôn trưởng quả thật vẫn được xem là người đáng giá để kết giao.

Cái giá này Nhực Vi rất hài lòng, thôn trưởng cũng sẽ không thua thiệt, nhưng cũng không kiếm được bao nhiêu.

“Vậy được ạ, liền phiền thúc rồi”. Trước tiên Nhực Vi tạm thời lấy 16 mẫu đất, một mẫu đất sáu lượng bạc tổng cộng là 96 lượng bạc, so với số lượng tiền mà mình dự đoán phải mua vẫn còn dư ra một ít.

Đến lúc đó cho thôn trưởng một trăm lượng, bốn lượng bạc còn dư lại này cũng không cảm về rồi, một nhà thôn trưởng cũng coi như là đã rất quan tâm chăm sóc nhà mình, tuy chỉ có bốn lượng bạc, nhưng mà ở trong thôn cũng coi là một khoản thu nhập không nhỏ.

Có lúc cho người ta quá nhiều ngược lại cũng không cảm tạ mình, mà nói không chừng về sau khi tìm bọn họ làm chút chuyện này kia nếu cho ít hơn chút người ta còn có thể nói này nói nọ. Mà lần đầu tiên thì phải cho nhiều như vậy, người ta cũng sẽ cảm thấy đó là phải, cho rằng nhà mình có tiền cho họ quá ít lại đi trách mình. Chính vì vậy mới khiến người đau đầu nhất. Phải có chừng mực.

Nghe được Nhực Vi nhất định muốn mua mảnh đất này, trong lòng thôn trưởng rất kích động, mặc dù đã sớm nhìn ra được nha đầu Nhực Vi đối với mảnh đất nhà mình này đây rất hài lòng, nhưng vẫn không xác định được, tâm vẫn còn chưa buông xuống được.

Thôn trưởng thấy Nhực Vi rất sáng khoái một lời liền định ra, cũng không có trả giá dù chỉ một chút, càng thêm cảm thấy tiền đồ không có ranh giới về sau của Nhực Vi. Người bình thường khi mua bán không thể không trả giá, người bán ra giá thấp, người mua bình thường cũng càng hy vọng có thể

thấp hơn một chút nữa mới tốt, nha đầu Nhược Vi lại rất quyết đoán... Haiz... Thôn trưởng thở dài, nhìn tình hình bây giờ có thể thấy thế giới là của người tuổi trẻ rồi.

“Phiền toái với không phiền toái gì chứ. Đất này cũng là đất nhà thúc mà, nha đầu Nhược Vi ngày mai cùng thúc đi lên trấn trên làm cái thủ tục sang tên, làm xong thủ tục sang tên, chuyện càng sớm làm xong trong lòng thúc mới an tâm được. Nha đầu Nhược Vi cũng đừng cảm thấy kỳ quái tại sao thúc nóng lòng như vậy, mặc dù nói mảnh đất này của thúc cũng không kém gì, chỉ là do lớn một chút nên không bán được dễ dàng mà thôi. Trong lòng thúc vẫn lo lắng chuyện này từ lâu rồi”.

Nhược Vi nghe thấy những việc mà thôn trưởng bảo ngày mai đi làm, trong lòng cũng vô cùng nguyện ý, trên thực tế mình cũng rất nóng lòng muốn sớm đem khế đất nắm được trong tay, đồ chưa cầm được trong tay vĩnh viễn không thể an tâm.

Hiện tại nếu hai bên đều gấp, thì chuyện càng sớm giải quyết thì tất cả mọi người đều an tâm.

“Vậy thì tốt, liền nghe theo thúc, ngày mai đi lên trấn trên sớm một chút đem chuyện này làm cho xong luôn”.

Thôn trưởng thấy Nhược Vi lại sẵn khoái đồng ý mọi chuyện như vậy, nghĩ thầm nếu về sau mình có cái gì có thể giúp cho nhà Nhược Vi nhất định phải giúp một tay. Cứ như vậy trong lúc vô hình Nhược Vi lại tìm được một trợ thủ tốt cho mình về sau này.

Cùng thôn trưởng nói xong chuyện ngày mai khi nào thì đi xong liền lôi kéo Đào Đào đang nhún nhảy mấy cái đi về nhà, thời gian sắp đến trưa rồi, phải nhanh chóng về nhà nấu cơm thôi.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai Nhược Vi cũng đã làm xong điểm tâm ăn sáng rồi, trời còn chưa sáng đã tập xong bài võ thuật, Quái lão đầu mới đầu còn tưởng rằng Nhược Vi không có luyện công nghệ xia xói Nhược Vi một chút, kết quả đương nhiên là không thành công. Ngược lại bị Nhược Vi đã kích một trận.

Thôn trưởng cũng từ rất sớm đã tới gọi Nhược Vi, thừa dịp bây giờ mặt trời còn chưa có lên cao, mấy người vội vàng vàng đi lên trấn trên, lần này Quái lão đầu cũng đi theo, ngoài miệng thì nói là đi chơi một chút, nhưng thật ra là lo lắng Nhược Vi bị người ta lừa, dù sao chính lão vừa mới thoát ra khỏi một chuyện như vậy, không muốn nha đầu Nhược Vi còn nhỏ tuổi liền gặp phải chuyện tương tự.

Vừa vào trong trấn liền trực tiếp đi đến nha môn, trong nha môn có người mà thôn trưởng quen biết, thôn trưởng đem người này giới thiệu cho Nhược Vi, cảm giác người kia một ngày nào đó sẽ hữu dụng đối với Nhược Vi, Nhược Vi lại thấy thôn trưởng tặng ít thứ cho người nọ, mới nhớ tới mình quên rằng thời đại này cũng có quy tắc ngầm, không tặng lễ không làm được chuyện.

Điều này làm cho Nhược Vi đối với đạo lý đối nhân xử thế càng hiểu hơn một chút.

Ở nha môn mà có người quen thật là dễ làm việc, chuyện rất nhanh đã làm xong, người trung gian cũng không thu những thứ tiền khác, cái này Nhược Vi cũng không ngờ tới, lúc đi Nhược Vi cũng cho người nọ một chút bạc, mặt mày người nọ lập tức hồng hờ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Mua cửa hiệu (một)

Hiện tại mua cũng mua xong rồi, mặc dù nói những thứ này vẫn còn chưa đi được tới đâu, nhưng đã có thể thực hiện được bước thứ nhất trong kế hoạch rồi, Nhược Vi một thân một mình nằm ở trên ghế dựa nghĩ tới những chuyện này.

Nhiều thứ như vậy chỉ có một người mình cũng không làm được, Nhược Vi suy nghĩ muốn mua một vài người đã ký văn tự bán đứt về nhà, nếu như muốn đạt tới mục tiêu của mình sau này, không có trợ thủ là không thể thực hiện được. Con người vốn có tình cảm, chung đụng lâu cũng sẽ càng ăn ý một chút.

Võ công hiện tại của bản thân coi như cũng đã có một chút thành tựu rồi, bây giờ Nhược Vi đã có thể cùng một lúc đối phó với bốn tới năm người đàn ông bình thường, hiện tại vóc dáng dấp của Đào Đào cùng Thụy Ca đặc biệt tăng trưởng rất nhanh, từ lúc bắt đầu luyện võ tới nay, mỗi ngày lúc hai cậu bé ăn cơm khẩu vị cũng đặc biệt tốt. Mỗi lần Nhược Vi làm cơm cũng rất vừa vặn, tuyệt không sẽ còn dư lại.

Gần đây trong nhà cũng không có tiền thu vào, mua đất lại tốn không ít, nhìn tình hình chắc phải nắm chặt cơ hội kiếm một ít tiền rồi.

Trở lại cái ngày mua đất đó ở trên nửa đường gặp được mẹ Hắc Tử cùng với một vị phụ nhân đang nói chuyện với nhau, Nhược Vi từ cuộc nói chuyện của các nàng với nhau nghe được mẩu chuyện buồn bán, còn nửa tháng nữa sẽ tới tiết Trung thu rồi. Đây quả thật giống như đang ngủ gật có người đưa gối đầu tới.

Nghĩ tới đây, khuôn mặt Nhược Vi khi đang nằm trên ghế dựa bằng trúc đã có chút không kiên nhẫn được nữa rồi, hận không thể đem những chuyện

này làm xong ngay lập tức.

Bây giờ trong nhà cũng còn không tới 1100 lượng bạc, ở trong thôn, với số bạc này cũng đủ cho cuộc sống cả đời mình trôi qua thật tốt rồi. Thế nhưng chút đó đối với Nhượng Vi mà nói còn xa mới đủ.

Tiết Trung thu bất luận là cổ kim hay hiện đại đều là một ngày lễ quan trọng, cũng thấy trong khoản thời gian này Đào Đào từ bên ngoài trở chuyện nói nhiều nhất chính là sự kiện này, điều này cũng chứng thực cho Nhượng Vi biết khoảng cách với việc kiếm tiền để đạt được mục tiêu lại tiến thêm một bước rồi, dù sao ngày lễ này là mỗi năm đến có, năm nay coi như luyện tập tay nghề trước cũng được mà.

Suy nghĩ một chút về ngày lễ này thì lại thấy có rất nhiều cách có thể kiếm được tiền, thời điểm lễ mừng năm mới lại còn là một cơ hội lớn hơn nữa, ở cái triều đại không có gì giải trí này, Nhượng Vi suy nghĩ một chút chỉ cần về sau mình có thực lực, thì có thể làm được rất nhiều chuyện, khắp nơi đều là cơ hội buôn bán.

Xế chiều hôm đó Hiên Viên Hạo tới nàng liền hỏi hán xem trên có cửa hàng nào tốt tốt một chút muốn bán lại hay không, hay hiện tại có có cửa hàng nào không dùng có thể mua lại hay không, ngộ nhờ không mua được thì trước tiên muốn thôi cũng được, chuyện tiết Trung thu bán bánh Trung thu nhất định phải làm.

Hiên Viên Hạo kể từ lúc từ Kinh Thành trở lại Liễu gia thôn chỉ cần có thời gian lại qua nhà Nhượng Vi ăn cơm, Cố Khải từ lúc yêu thích thức ăn nhà Nhượng Vi cũng thỉnh thoảng tới đây ăn cơm, mỗi lần như vậy mặt Hiên Viên Hạo sẽ đen xì.

Nhượng Vi nghĩ thầm mình có thể làm một ít loại điểm tâm gì đây, những thứ này cũng có thể từ từ làm, thời điểm Trung thu nếu có thể mua được cửa hàng, chờ sau tiết Trung thu đỡ bận rộn hơn sau đó sẽ lắp đặt thiết bị thật tốt, về sau sẽ đặc biệt bán các loại điểm tâm, đến lúc đó mình sẽ làm các loại bánh ngọt, nhất định có thể trở thành một thương hiệu buôn bán.

Sau bữa cơm trưa một mình Nhượng Vi lại bắt đầu nghĩ tới vấn đề này, mãi cho đến khi Hiên Viên Hạo từ trên trần trở lại vẫn còn đang suy nghĩ vấn đề này.

Sau giữa trưa ánh mặt trời xuyên thấu qua khe hở lá cây chiếu vào trên người Nhượng Vi đang nằm ở dưới cây đại thụ hóng mát, một tầng hào quang màu vàng kim nhạt vây quanh Nhượng Vi, lúc Hiên Viên Hạo từ trên trần trở lại nhìn thấy chính là cảnh tượng toàn thân Nhượng Vi được bao phủ tia sáng như thế này.

Cảm thấy Nhượng Vi lúc này có một loại cảm giác không phải phạm nhân, Hiên Viên Hạo cảm giác lòng của mình giống như đã bị cái gì đó níu lấy, vô cùng khó chịu, rồi lại không đành lòng quấy rầy hình ảnh một bức hòa hài như vậy.

Khi Thụy Ca trở về thấy được chính là đại ca ca đứng ở đằng xa thật sâu ngưng mắt nhìn tỷ tỷ của mình, mà tỷ tỷ xem ra thật là đẹp. Tựa như người từ trong tranh bước ra vậy.

Cho đến khi Nhượng Vi tự mình cảm thấy cổ có chút không thoải mái ngồi dậy, mới phát hiện hai người Thụy Ca cùng Hiên Viên Hạo ngo ngác ở phía xa nhìn mình, thấy tình cảnh như thế Nhượng Vi cảm giác là lạ, rồi lại nói không ra được đây là loại cảm giác gì.

“Thụy Ca, tại sao đã về cũng không gọi tỷ tỷ”. Nhượng Vi nhìn đáng vẻ của Thụy Ca ngo ngác, buồn cười mở miệng hỏi Thụy Ca.

Hiên Viên Hạo từ trong thanh âm của Nhượng Vi mà phục hồi tinh thần lại, phát hiện mình thế nhưng lại ngây ngốc đứng ở trong sân lâu như vậy, có chút ngượng ngùng cúi đầu, từ màu đỏ trên hai lỗ tai có thể nhìn ra được Hiên Viên Hạo bình thường lạnh lẽo hiện tại lại xấu hổ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoàn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Mua cửa hiệu (hai)

Nhượng Vi thấy phản ứng của Hiên Viên Hạo thì trong lòng cười trộm không dứt. Lần đầu tiên gặp mặt, thoạt nhìn thì thấy hán không phải là người dễ thân cận, nhưng không nghĩ tới con người ở trước mặt mình bây giờ lại có một mặt khá ái như vậy.

“Mới vừa rồi, tỷ tỷ thoạt nhìn thật là đẹp” - Thụy Ca luyến tiếc gọi tỷ tỷ, nhưng trên mặt lại mang nét vinh dự.

Nhượng Vi nghe Thụy Ca trả lời như vậy, không biết phải phản ứng thế nào, không thể làm gì khác hơn là vội vàng nói sang chuyện khác.

Nàng quay đầu hỏi Hiên Viên Hạo vẫn còn đang đứng xấu hổ: “Hạo ca ca, muội muốn hỏi thăm huynh một chút chuyện.”

Hiên Viên Hạo nghe Nhượng Vi muốn hỏi mình một vài vấn đề, lại suy nghĩ một chút tới phản ứng mới vừa rồi của mình, hán không thể tát mình một cái. Bộ dạng mặt thế diện như vậy lại bị Nhượng Vi thấy được, không biết Nhượng Vi có ghét bỏ hay không.

Nhược Vi nhìn thấy được đáng về không yên lòng của Hiên Viên Hạo, nhưng Hạo ca ca vẫn chưa trả lời vấn đề của mình.

“Hạo ca ca” - Nhược Vi không thể làm gì khác hơn là lên tiếng nhắc nhở Hiên Viên Hạo.

Hiên Viên Hạo mới phản ứng được là mình vẫn chưa trả lời vấn đề của Nhược Vi. Hiện tại lại thấy ảo não hơn rồi.

“À, Nhược Vi muốn hỏi điều gì?”

Thấy Hiên Viên Hạo trả lời mình, Nhược Vi mới đem vấn đề mà mình muốn hỏi nói ra

“Hạo ca ca, huynh có biết gần đây trên có cửa hàng nào muốn bán hoặc là cho thuê không?”

Hiên Viên Hạo nghe Nhược Vi muốn mua cửa hàng liền suy nghĩ một chút. Vừa đúng hai ngày trước, nghe được trên có một cửa hàng vải bố đang muốn bán đi, đây không phải là vừa đúng dịp sao.

“Nhược Vi, sao muội lại muốn mua cửa hàng, như bây giờ không tốt sao?”

“Hạo ca ca, hiện tại trong nhà cũng không có tiền thu, hơn nữa cứ đợi ở trong nhà sẽ rất nhàm chán”

Thật ra thì trong lòng Nhược Vi đã loáng thoáng có cảm giác về sau mình nhất định sẽ cần một hậu thuẫn cường đại. Gia tộc sau lưng Hiên Viên Hạo sẽ không dễ dàng đồng ý cho Hiên Viên Hạo cưới một cô gái không có bất kỳ gia thế gì. Trong lúc mơ hồ Nhược Vi cảm thấy tình cảm của mình đối với Hiên Viên Hạo không hề giống lúc trước.

Nghe Nhược Vi nói cảm thấy nhàm chán, Hiên Viên Hạo lập tức đem tin tức mà mình biết nhất nói ra. Cứ như vậy mà hào hào bồi dưỡng, có lẽ sau này hắn sẽ thành nô lệ của vợ mất thôi.

Nhược Vi từ trong lời nói của Hiên Viên Hạo biết được mấy cái tin tức. Thứ nhất, trên có cửa hàng đang muốn bán, đối với Nhược Vi, đây là điểm quan trọng nhất. Chỉ cần có cửa hàng, việc mua những thứ khác tất cả cũng không có quan trọng lắm.

Thứ hai, cửa hàng không nằm ở đường phố chính, nhưng cách đường phố chính cũng không xa, điểm này cũng rất phù hợp với tâm ý của Nhược Vi. Nếu như cửa hàng ở đường phố chính, như vậy nhất định sẽ đắt một chút. Mặc dù Nhược Vi có khả năng mua cửa hàng ở đường phố chính, nhưng Nhược Vi cùng người khác không giống nhau, không nhất định phải là cửa hàng ở đường phố chính. Huống chi Nhược Vi tin tưởng, mùi rượu không sợ ngõ hẻm sâu

Nhược Vi tin tưởng lấy đầu mình cùng những kiến thức, thủ pháp kinh doanh ở hiện đại, nhất định có thể làm xong chuyện này.

Hơn nữa, những thứ mình biết, không phải người ở cái thời đại này cũng biết. Ở rất nhiều phương diện, nàng đã chiếm tiên cơ. Nếu như vậy còn làm không được, Nhược Vi cũng chỉ có thể thừa nhận ý nghĩ của mình thất bại. Thế nhưng khả năng này không lớn, gần như có thể bỏ qua.

Thứ ba, cửa hàng này trước kia là bán vải bố, như vậy thì khi muốn mua lại cửa hàng này, việc thu thập sẽ thuận tiện hơn rất nhiều, dù sao bây giờ cách tiết Trung Thu cũng không xa.

Một điểm cuối cùng, Hạo ca ca nói cửa hàng này diện tích không nhỏ. Tóm lại cửa hàng này chính là loại Nhược Vi muốn. Nhược Vi nghe Hiên Viên Hạo nói xong những thứ này thì kích động nghĩ ngay bây giờ nàng sẽ đi lên trên để bàn bạc việc mua cửa hàng này.

Nhưng khi ngẩng đầu nhìn thì thấy khóe mắt Hiên Viên Hạo có chút mệt mỏi, lúc này nàng mới phản ứng được, Hạo ca ca đi ra ngoài một ngày đã rất mệt mỏi, hiện tại lại phải đứng lâu như vậy, trong lòng nàng thấy vô cùng xấu hổ. Suy nghĩ một chút lại thấy linh hồn của mình là một người trưởng thành, nhưng sao mỗi lần ở trước mặt Hiên Viên Hạo liền thay đổi như đứa trẻ.

Trên thực tế, tâm tình bây giờ của Nhược Vi càng ngày càng trẻ. Mặc dù xử sự vẫn cùng một dạng với trước kia, nhưng thỉnh thoảng lại lộ ra một mặt không đồng dạng, so với trước kia thì có sức sống hơn nhiều.

Bắt quá ở trước mặt Đào Đào và Thụy Ca, không biết sao Nhược Vi vĩnh viễn không thể lộ ra một mặt kia.

“Hạo ca ca một không, vào nhà ngồi một chút, muội đi làm một chút gì đó cho huynh ăn”

Để cho Hiên Viên Hạo cùng Thụy Ca vào phòng khách nghỉ ngơi một chút, còn Nhược Vi thì đi phòng bếp làm cho bọn họ chút gì đó ăn để lót dạ. Gần đây mỗi lần Hiên Viên Hạo từ trên trời trở lại đều muốn Nhược Vi làm chút gì cho hắn ăn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Mua cửa hiệu (ba)

Ngày thứ hai, Nhục Vi cũng như thường ngày, sau khi tập võ xong thì làm điểm tâm cho cả nhà ăn. Sau đó lại thu thập một chút rồi chuẩn bị cùng Hiên Viên Hạo đi trấn trên. Hiện tại thời gian vẫn còn tương đối sớm, Nhục Vi suy nghĩ một chút lại thấy hôm nay mình còn có rất nhiều chuyện phải làm, động tác trên tay cũng nhanh hơn.

Lúc này Nhục Vi đang ngồi trên xe ngựa đi lên trấn trên. Nhục Vi nhìn Hiên Viên Hạo ngồi kế bên, da trắng, lông mi xinh đẹp, thời điểm cúi đầu trầm tư rất có sức quyến rũ. Không biết tại sao Nhục Vi đột nhiên cảm thấy tim đập loạn, loại tâm trạng này có cảm giác như tim muốn nhảy ra ngoài.

Hiên Viên Hạo cảm thấy tầm mắt của Nhục Vi không giống lúc trước, ngẩng đầu thì nhìn thấy vẻ mặt khổ sở của nàng.

“Nhục Vi, Nhục Vi, muội làm sao vậy, nơi nào không thoải mái sao?”

Cảm nhận được Hiên Viên Hạo vẫn trước sau như một quan tâm mình, cảm giác của Nhục Vi lúc này cùng với quá khứ không giống nhau.

Cảm giác trong lòng ngọt ngào, cả trái tim cũng tràn đầy, làm tâm Nhục Vi có chút sợ. Đây là lần đầu tiên nàng có loại cảm giác không thể nắm giữ được toàn cục.

“Không có, không có việc gì”

Lần đầu tiên Hiên Viên Hạo thấy Nhục Vi có vẻ mặt hốt hoảng như thế. Nhìn thấy bộ dáng này của Nhục Vi, Hiên Viên Hạo càng thêm lo lắng. Trong ấn tượng của Hiên Viên Hạo, Nhục Vi là một cô gái xử sự rất chừng mực, chưa từng gặp qua vẻ mặt hốt hoảng này, vừa nhìn còn tưởng rằng xảy ra chuyện lớn gì.

“Nhục Vi, có phải hay không đã xảy ra chuyện gì, muội nói ra xem, có lẽ huynh có thể giúp được muội” - Hiên Viên Hạo vội vàng đề nghị.

Nhục Vi thấy vẻ mặt vội vàng của Hiên Viên Hạo, rõ ràng là rất lo lắng cho mình. Ở trong nháy mắt đó, Nhục Vi đột nhiên hiểu tâm tình này của mình.

Biết nhau thời gian dài như vậy, tại sao mỗi lần nhìn thấy Hiên Viên Hạo thì sẽ có một loại cảm giác khác. Mà nàng cũng thấy mình rất buồn cười, nghĩ đến chính mình là một người xuyên qua từ thế kỷ hai mươi mốt, nhưng vẫn chưa ăn thịt heo, cũng chưa thấy qua heo chạy. Cho đến bây giờ, nàng mới hiểu rõ cảm giác trong lòng mình.

Chính mình đang ngự trang dưới lớp của đứa trẻ, lại thêm là cổ nhân, nhưng lại thích một người cổ đại.

Nhục Vi suy nghĩ một chút về cái thế giới này, nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường. Hiện tại nếu đã biết bản thân mình thích Hiên Viên Hạo thì không thể để cho hắn có xu hướng phát triển ở phương diện này.

Nhục Vi nghĩ mình có thể thích Hiên Viên Hạo, nhưng không thể để hắn thay đổi quan niệm của mình. Nàng phải tiếp nhận những chuyện lộn xộn này, nhưng mà trước mắt xem ra vẫn có thể từ từ bồi dưỡng Hiên Viên Hạo.

Nghĩ như vậy, trong lòng Nhục Vi thấy dễ dàng hơn rất nhiều. Dù sao chính mình cũng là linh hồn của thế kỷ hai mươi mốt, muốn mình bị những thứ quy định cứng nhắc này trói lại, đó là không thể nào.

Hiên Viên Hạo ở một bên nhìn vẻ mặt của Nhục Vi biến hóa không ngừng, một hồi thoát nhìn rất rối rắm, một hồi lại như đã nghĩ thông suốt.

Trong lòng tuy có điểm lo lắng nhưng nhìn Nhục Vi như vậy lại thấy thật khả ái, nhìn thế nào cũng cảm thấy xem không đủ.

Sau khi nghĩ thông suốt, Nhục Vi ngẩng đầu thì nhìn thấy Hiên Viên Hạo đang chuyên chú nhìn mình, lúc này tâm tình Nhục Vi rất tốt. Hiện tại mình đã có người nhà đáng yêu, giờ lại có người mình thích, cuộc sống như thế càng làm cho người ta cảm thấy hạnh phúc.

Hiên Viên Hạo thấy Nhục Vi ngọt ngào cười với mình thì tâm tình liền thay đổi tốt hơn. Ngay cả việc bình thường không thích ngồi xe ngựa, nay cũng cảm thấy thư thái hơn rất nhiều.

Hai người bên nhìn nhau cười, tâm ý tương thông. Hiên Viên Hạo cảm thấy thái độ Nhục Vi đối với mình không giống với thường ngày, nhưng hắn cảm thấy nhất định là có lợi cho mình.

Bên trong xe ngựa tản mát ra một loại không khí khác, hai người đều không muốn đánh võ, đến khi bên ngoài vang lên âm thanh của phu xe, nhắc nhở bọn họ là đến nơi rồi.

Lúc đó hai người mới phục hồi tinh thần lại. Nhục Vi có chút lúng túng, dù sao nàng cũng chưa từng trải qua chuyện như vậy, nhưng lại cảm thấy thích loại cảm giác này.

Nghe được phu xe nói đến rồi, Nhục Vi vội vàng nhanh tay nhanh chân xuống xe ngựa. Hiên Viên Hạo thấy bộ dáng khẩn trương của Nhục Vi, cộng thêm mới vừa rồi thái độ của Nhục Vi đối với mình có biến hóa, cũng biết rằng Nhục Vi rốt cuộc phát hiện được cảm giác nàng đối với mình không giống với người khác. Điều này làm Hiên Viên Hạo cảm giác mình không có phí công.

Hiên Viên Hạo tâm tình vui vẻ xuống xe ngựa. Nhưộc Vi nhìn thấy nụ cười ở khóe miệng Hiên Viên Hạo, cũng biết đối phương nhìn ra tâm tư của mình rồi, làm nàng có chút ngượng ngùng, vì vậy cúi đầu không nhìn Hiên Viên Hạo.

Hiên Viên Hạo nhìn dáng vẻ ngượng ngùng của Nhưộc Vi, tâm tình lại tốt hơn. Người phu xe thấy tâm tình chủ tử có vẻ rất tốt, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, phải biết vị tổ tông này thường ngày rất khó phục vụ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Mua cửa hiệu (tứ)

Cả người làm của Túy Tiên lâu cũng cảm thấy Đông gia hôm nay tâm tình rất tốt. Ai bảo Hiên Viên hạo biểu hiện rõ ràng như vậy, vừa xuống xe ngựa thì mặt liền tươi cười, là một kẻ đàn cũng biết tâm tình của hắn rất tốt.

Vì vậy bọn tiểu nhị của Túy Tiên lâu cũng biết hôm nay Đông gia tâm tình tốt nên tâm tình của bọn hắn cũng tốt hơn, cả ngày làm việc đều là vẻ mặt tươi cười. Mọi người đến Túy Tiên lâu ăn cơm đều cảm thấy khác thường, thấy ai cũng tươi cười, tuy thấy là lạ ở chỗ nào nhưng lại không nói ra được.

Tình huống như thế ngược lại khiến doanh thu hôm nay của Túy Tiên lâu tăng lên, chỉ có thể nói đây là hiệu ứng hồ điệp.

Nhưộc Vi bởi Hiên Viên Hạo xử lý chuyện của Túy Tiên lâu trước. Hiện tại Túy Tiên lâu nghiêm nhiên trở thành công việc "Tổng bộ" của Hiên Viên Hạo. Bởi vì Hiên Viên Hạo không muốn đi tra xét tình hình của các tiệm ở các địa phương khác, nên cho người đem những việc cần xử lý đến Túy Tiên lâu , , ,

Vì xử lý chuyện tình là quan trọng nên phải phái người mình tin tưởng đi ra ngoài. Hiện tại Bao chương quỹ của Túy Tiên lâu đã được Hiên Viên Hạo bồi dưỡng thành thủ hạ đặc lực của mình.

Bao chương quỹ thường bị Hiên Viên Hạo phái đến các địa phương để giải quyết vấn đề. Từ đó có thể thấy được Hiên Viên Hạo trời sinh là một người lãnh đạo, bởi vì người lãnh đạo chân chính sẽ phải động não nhiều hơn so với động thủ.

Thường thường, càng là người làm chuyện lớn thì lại càng thích chỉ huy, hơi thờ ơ ra cũng rất mãnh liệt. Một người lãnh đạo chân chính sẽ không cần phải tự mình làm mọi chuyện. Hiên Viên Hạo hoàn toàn chính là loại người lãnh đạo đó, nhưng người này tính khí cũng thật không tốt.

Nhưộc Vi bởi Hiên Viên Hạo ở thư phòng xử lý chuyện, thấy Hiên Viên Hạo đang nghiêm túc làm việc, nên nàng tìm vài quyển sách ở trên giá vừa xem vừa chờ hắn.

Bởi vì muốn sớm một chút hết bận chuyện để bởi Nhưộc Vi đi xem cửa hàng, nên Hiên Viên Hạo rất dụng tâm xử lý chuyện của mình, chỉ hy vọng có thể mau sớm hết bận.

Nhưộc Vi thỉnh thoảng ngẩng đầu lên nhìn bộ dáng nghiêm túc làm việc của Hiên Viên Hạo, phát hiện Hiên Viên Hạo thật rất có sức quyến rũ. Nàng đột nhiên cảm thấy Hiên Viên Hạo thật có thể thuộc về mình sao. Suy nghĩ này làm Nhưộc Vi có chút mê mẩn.

Phi, Nhưộc Vi vội vàng cắt đứt ý niệm không tự tin này, nghĩ thầm chính mình là một người xuyên qua, tại sao có thể không tự tin như vậy.

Rốt cuộc xử lý tốt mọi chuyện, Hiên Viên Hạo vượt vượt cái cổ đầu nhức. Ngẩng đầu thì nhìn thấy vẻ mặt ảo não của Nhưộc Vi, Hiên Viên Hạo phát hiện hôm nay Nhưộc Vi có rất nhiều vẻ mặt, thật sự là phong phú.

Hiên Viên Hạo không biến sắc nhìn Nhưộc Vi.

Đối mặt với ánh mắt nóng rực như thế, dù Nhưộc Vi có phản ứng chậm cũng cảm nhận được Hiên Viên Hạo đang nhìn mình. Nàng cảm giác hôm nay ở trước mặt Hiên Viên Hạo, bao nhiêu thể diện cũng mất hết rồi.

Thấy Hiên Viên Hạo như thế, Nhưộc Vi cũng đành phải nhắm mắt đánh vỡ tình hình này

“Hạo ca ca, đã xong?” - Nhưộc Vi lúng túng lên tiếng

Hiên Viên Hạo thấy Nhưộc Vi ngượng ngùng, vội vàng thu hồi ánh mắt của mình. Hắn cũng không muốn Nhưộc Vi mới vừa có ý với mình, rồi trong nháy mắt lại không còn.

“Ân, đã xong” - Hiên Viên Hạo dịu dàng trả lời Nhưộc Vi. Nếu mấy lão nhân gia ở Kinh Thành nhìn thấy nét mặt dịu dàng của Hiên Viên Hạo, nhất định sẽ có ý kiến.

“Ân” - Nhưộc Vi thấy vẻ mặt dịu dàng đó thì trong lòng cảm thấy ấm áp.

Đông đông đông, ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa, làm Nhựt Vi sợ hết hồn

“Người nào?” - Hiền Viên Hạo không vui lên tiếng.

“Đông gia, buổi sáng ngài có nói khi nào Lưu lão bản tới thì đến thông báo, hiện tại ông ấy đã tới, đang muốn gặp mặt ngài”

Hiền Viên Hạo nghe phía bên ngoài nói như vậy, mới nhớ là mình phân phó chuyện này. Lưu lão bản này chính là người mà Nhựt Vi hôm nay muốn gặp.

Ngoài cửa, người làm cũng yên tĩnh lại, Hiền Viên Hạo biết người ngoài cửa là đang chờ đáp án của mình, xem mình có muốn hay không gặp Lưu lão bản kia.

Hiền Viên Hạo suy nghĩ một chút, cảm thấy để Nhựt Vi tự mình quyết định thì tốt hơn. Nếu Nhựt Vi muốn đợi thì lần sau gặp cũng được.

Vì vậy Hiền Viên Hạo nói qua một lần về thân phận của Lưu lão bản cho Nhựt Vi nghe. Vừa nghe Hiền Viên Hạo đã sớm liên hệ cho mình, trong lòng nàng rất cảm động

Cuối cùng, Nhựt Vi quyết định gặp gỡ Lưu lão bản này, như vậy nàng cũng sớm có tính toán.

Hiền Viên Hạo phân phó, kêu người làm dẫn người đến thư phòng.

Người làm vội vàng đi xuống hồi âm.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Mua cửa hiệu (năm)

“Cốc, cốc, cốc.” Tiếng gõ cửa vang lên lần nữa: “Thiếu gia, ông chủ Lưu tới rồi.” giọng nói của người làm vang lên.

“Mời vào.” Hiền Viên Hạo nói. Bây giờ Nhựt Vi đang ngồi bên cạnh hắn.

Người làm ở ngoài cửa nghe Hiền Viên Hạo trả lời thì mở cửa ra, một nam nhân trung niên bước vào. Nhựt Vi thấy vẻ mặt của nam nhân này mệt mỏi, hai mắt tràn đầy tia máu.

Ông chủ Lưu đi vào thì thấy có hai người ở trong phòng. Một trong số đó là một tiểu cô nương, không biết đây là tình huống gì đây.

“Ông chủ Lưu mời ngồi.” Hiền Viên Hạo khách khí kêu. Bởi vì hôm nay bàn công chuyện của Nhựt Vi nên thái độ của hắn rất tốt. Ông chủ Lưu vì nghe thấy là sẽ gặp mặt thiếu gia của Túy Tiên Lâu nên đã sớm chuẩn bị tinh thần. Tính tình của Hiền Viên Hạo không được tốt lắm, không có ai là không biết. Ông chủ Lưu không ngờ mình lại hên như vậy, đúng phải lúc Hiền Viên Hạo đang vui vẻ.

“Đa tạ thiếu gia.” Ông chủ Lưu chấp tay nói cảm tạ rồi ngồi xuống. Nhựt Vi thấy vẻ mặt nghiêm chỉnh của ông ta thì cảm thấy rất thú vị.

Chiều hôm qua Nhựt Vi nói với Hiền Viên Hạo là nàng muốn mua cửa hàng. Hiền Viên Hạo vừa nghe thấy thế liền nói là sẽ tìm giúp nàng, hắn nói hắn sợ Nhựt Vi mệt mỏi, còn không thì sợ bị người ta lừa

“Thiếu gia, nghe người làm trong tiệm nói là ngài có hứng thú với cửa hàng của tôi, nếu là thiếu gia để ý tới...”

“Ông chủ Lưu, không phải là tôi muốn mua cửa hàng, mà là vị cô nương bên cạnh này muốn mua. Ông hãy nói sơ qua tình hình cho vị cô nương này biết.”

Ý là Nhựt Vi mới là bà chủ, muốn gì thì hãy nói với nàng ấy.

Ông chủ Lưu nghe Hiền Viên Hạo nói vậy thì cảm thấy có chút kinh ngạc, nhưng lại không biểu hiện trên mặt. Người làm ăn bình thường đều học được cách kiểm soát cảm xúc của bản thân.

Mặc dù ông ta cảm thấy có chút kì quái, người đứng ra nói chuyện lại là một tiểu cô nương nhưng ông cũng nói hết mọi thông tin về cửa tiệm. Huống chi ông biết thiếu gia sẽ không lừa ông, bây giờ ông chỉ cần mau chóng bán cửa hàng này đi, nên giá tiền không quá thấp là ông đã hài lòng.

Cho nên ông ta vội vàng nói lý do muốn bán cửa hàng đi là vì phụ thân bệnh nặng, cần một số tiền lớn nên ông không còn cách nào khác là phải bán nó

đi.

Cửa hàng đã có người khác xem rồi nhưng người đó lại muốn chờ xem cửa hàng có làm ăn được không rồi mới quyết định có nên mua hay không.

Lúc này ông mới phát hiện là mình quá vội vàng nên tìm phải một người mua không tốt. Sáng hôm nay người của Túy Tiên Lâu nói là thiếu gia muốn nghe về chuyện mua bán của cửa hàng, ông còn tưởng rằng thiếu gia muốn mua chứ.

Ai ngờ người muốn mua cửa hàng là vị tiểu cô nương này.

Nhưng mà ông chủ Lưu cũng là người thông minh, ông chỉ cần bán cửa hàng này đi, còn việc người nào mua thì không quan trọng. Vì vậy ông ta giới thiệu về cửa hàng một cách tỉ mỉ.

Ông chủ Lưu giới thiệu rất cẩn kẽ, Nhược Vi nghe mà cứ như là đang được nhìn thấy trước mặt. Ông chủ Lưu này có tài ăn nói thật tốt.

Nhược Vi nghe xong lại hỏi giá tiền, nàng cảm thấy hài lòng về mọi mặt nên tính chiều nay đến xem cửa hàng một chút, nếu không còn vấn đề gì thì làm thủ tục mua bán luôn.

Ông chủ Lưu nhìn thấy vẻ mặt của Nhược Vi thì đã bớt căng thẳng được một nửa.

Buổi chiều, Hiên Viên Hạo đưa Nhược Vi đi xem cửa hàng. Cửa hàng rất lớn, quét dọn rất sạch sẽ, mặt tường cũng còn mới. Nhược Vi cảm thấy có thể mua lại cửa hàng này nên lặng lẽ nói suy nghĩ của mình cho Hiên Viên Hạo biết.

Cuối cùng nàng mua cửa hàng với giá một trăm lượng. Vải vóc còn tồn trong cửa hàng phần lớn đều được đưa cho Nhược Vi. Tổng cộng có 90 cây vải, ông chủ Lưu tặng nhiều như thế làm nàng ngượng ngùng, nên nàng quyết định trả thêm cho ông ta mười lượng bạc. Tất nhiên là ông chủ Lưu cảm động không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Nụ hôn đầu

Ngày thứ hai, Nhược Vi lại cùng Hiên Viên Hạo đi trấn trên, ngày hôm qua Nhược Vi vội vã mua cửa hàng kia, lại quên chuyện bản thân mình còn muốn mua vài người về.

Buổi tối về đến nhà mới nhớ tới chuyện này, cho nên hôm nay lại vội cùng Hiên Viên Hạo đi trấn trên.

Nhược Vi mất thấy khoảng thời gian Trung thu càng ngày càng gần, trong nhà lại vừa mua, nhân công nghiêm trọng không đủ, cho nên quyết định nhất định phải sớm một chút làm xong những chuyện này mới an tâm.

Ngày hôm qua, Nhược Vi về đến nhà phát hiện mình do vui quá nên đã quên một chuyện quan trọng như vậy, nghĩ thầm ngày mai nhất định phải xử lý chuyện này tốt mới được.

Hôm nay vẫn giống như hôm qua, đầu tiên Nhược Vi bồi Hiên Viên Hạo ở Túy Tiên Lâu xử lý chuyện, sau đó thì đi mua người làm.

Hôm nay chuyện cần xử lý hơi nhiều, Hiên Viên Hạo bận đến giữa trưa mới xong, Nhược Vi và Hiên Viên Hạo cùng nhau ở Túy Tiên Lâu dùng cơm trưa. Nhược Vi nhìn món ăn trên bàn, trong đó phần lớn là những món rau vị thuốc mình bán cho Túy Tiên Lâu. Nhược Vi suy nghĩ một chút mình cũng lâu rồi không có bán rau vị thuốc cho Túy Tiên Lâu.

Hiên Viên Hạo hết bận chuyện sau đó mang theo A Phúc bồi Nhược Vi đi trấn trên nơi môi giới bán người.

Từ lúc từ Túy Tiên Lâu đi ra, Nhược Vi thấy trên đường phố người lui tới không nhiều lắm, lúc này chính là lúc nóng nhất, chỉ là Nhược Vi nóng lòng muốn sớm một chút xử lý mọi chuyện cho xong, cũng không có suy nghĩ nhiều như vậy liền ra cửa. Lúc đi ra mới phát hiện thời tiết bên ngoài vô cùng nóng bức.

Nhược Vi nhìn tình hình này nghĩ chịu đựng một chút là được, ngẩng mặt nhìn Hiên Viên Hạo bên cạnh, thấy hắn vẫn mang khuôn mặt núi băng ngàn năm kia, làm như cảm nhận được ánh mắt của Nhược Vi, tầm mắt mang theo ý cười nhìn Nhược Vi, Nhược Vi chỉ cảm thấy nhịp tim của mình đập thình thịch, thình thịch. Nhưng trong lòng lại ngọt như mật, Hạo ca ca đối với mình dịu dàng như vậy.

Xe ngựa đang ở ngoài cửa chờ, bản thân Nhược Vi ngược lại không nghĩ nhiều như vậy, thấy Hiên Viên Hạo vì mình an bài cẩn thận như vậy, trong lòng lại cảm động.

Lên xe ngựa, Nhượng Vi và Hiền Viên Hạo ngồi ở trong xe ngựa, A Phúc và phu xe ngồi ở bên ngoài xe ngựa. Vào xe ngựa, Nhượng Vi thấy diện tích bên trong xe ngựa rất lớn, thoát nhìn rất tinh xảo, Hiền Viên Hạo ở trên thùng xe ẩn xuống, Nhượng Vi chỉ thấy đột nhiên bật ra một bàn trà nhỏ, Nhượng Vi không ngờ nhìn bề ngoài không khác với xe ngựa bình thường, khi đi vào vừa nhìn cũng thấy là bên trong có càn khôn.

Mặt khác còn có một chút ô nhỏ che dấu, Hiền Viên Hạo nói cho Nhượng Vi từng cái ô nhỏ chia ra để cái gì, Nhượng Vi đối với mấy thứ đồ này cảm thấy rất hứng thú. Hỏi Hiền Viên Hạo rất nhiều chuyện về phương diện này.

Nhượng Vi thấy chiếc xe ngựa này nghĩ tới về sau gia nghiệp nếu lớn một chút, mình cũng cần đặt mua những thứ đồ này.

Trên đường đi Nhượng Vi chú tâm nghĩ tới chuyện sau này mãi cho đến nơi cũng còn đắm chìm trong suy nghĩ của mình.

“Nhượng Vi, đã đến, xuống xe”, Hiền Viên Hạo thấy Nhượng Vi đang suy nghĩ chuyện gì nên lại gần gọi Nhượng Vi xuống xe ngựa, ai ngờ Nhượng Vi đột nhiên nghe có người gọi mình, vì vậy theo phản xạ ngẩng đầu lên, đôi môi vừa đứng dần lên đôi môi Hiền Viên Hạo.

Àm... Nhượng Vi chỉ cảm thấy đầu óc của mình đột nhiên giống như bãi công, thời gian liền dừng lại trong một khắc kia, , ,

Hiền Viên Hạo cũng không nghĩ đến Nhượng Vi lại đột nhiên ngẩng đầu lên, chỉ cảm thấy trên môi đột nhiên truyền đến xúc cảm mềm nhũn, một mùi thơm phả nữ truyền vào tim của mình.

Nhượng Vi sợ đến độ cái miệng mở to, Hiền Viên Hạo không biết mình tại sao như vậy, thấy miệng nhỏ nhắn của Nhượng Vi khẽ nhếch, rất muốn một ngụm nuốt vào, há miệng liền hôn lên môi Nhượng Vi.

A Phúc và phu xe giữ xe ngựa dừng lại chờ ở bên ngoài, thấy chủ tử không xuống cũng không dám quấy rầy, hai người bên trong xe ngựa môi lưỡi dây dưa, lúc Nhượng Vi cảm giác mình sắp không thể hô hấp được nữa thì Hiền Viên Hạo mới dừng lại, ôm chặt Nhượng Vi vào ngực.

Nhượng Vi xấu hổ vùi đầu vào ngực Hiền Viên Hạo, nghe được tiếng tim đập của Hiền Viên Hạo, chớp mũi truyền đến hương thơm từ trúc trên y phục của Hiền Viên Hạo.

Nhượng Vi nghĩ đến nụ hôn đầu của mình bị mất đi như vậy, hơn nữa số tuổi của thân thể này ở hiện đại vẫn là một đứa bé, ở cổ đại lại. Nhượng Vi nghĩ tới những thứ này thì mặt tăng đỏ lên.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Mua người

Lúc này trong lòng Hiền Viên Hạo cũng có chút kích động, cảm nhận được nhiệt độ người trong ngực, trong lòng lại kích động một trận.

Theo lý mà nói, giống như gia tộc Hiền Viên Hạo vậy, nhà Công Tử Ca trong phòng đã sớm an bài nha đầu hiểu chuyện, bởi vì Hiền Viên Hạo không thích những cô gái này, vì vậy trong phòng Hiền Viên Hạo cũng là không có ai, đây là lần đầu tiên hắn nếm trải tư vị nữ nhân, nói đi thì nói lại thì Nhượng Vi vẫn còn là một tiểu nha đầu.

Hiền Viên Hạo ôm chặt lấy người trong ngực và cũng đã ổn định lại tâm trạng kích động của mình, nhưng trong lòng lại một lần một lần hoài niệm đến tư vị mới vừa rồi nếm.

A Phúc thấy lâu rồi mà chủ tử vẫn chưa xuống, không biết có chuyện gì xảy ra, không nghe được một chút tiếng động, trong lòng có chút bận tâm, nghĩ muốn lên tiếng lại sợ chủ tử trách mình vượt quy cũ.

Vào lúc A Phúc đấu tranh tư tưởng thì bên trong xe ngựa Nhượng Vi cảm thấy Hiền Viên Hạo ôm càng ngày càng chặt, hô hấp có chút khó khăn, dùng sức đẩy Hiền Viên Hạo một cái, Hiền Viên Hạo thấy bộ dáng Nhượng Vi khó chịu mới buông Nhượng Vi trong ngực ra.

Hiền Viên Hạo vừa buông tay, Nhượng Vi lập tức thối lui khỏi ngực của hắn, hai gò má hồng hồng, nhìn kỹ lại có chút quyến rũ của người con gái.

Hiền Viên Hạo ôm ấp không còn, cảm giác trong lòng có chút trống trải, rất muốn đem Nhượng Vi bắt lại ngực của mình, nhưng bây giờ hắn không thể làm thế.

Nhượng Vi ổn định tâm tình của mình, sờ lên gò má đang nóng lên của mình, xúc màn xe xuống xe, A Phúc thấy Nhượng Vi cô nương đi ra, nhưng thái độ là lạ.

Tiếp theo đó thiếu gia nhà mình cũng xuống xe ngựa, biểu hiện trên mặt cũng rất là lạ, A Phúc cảm giác mình nhìn không hiểu, chỉ là A Phúc vẫn là nhìn ra được thiếu gia nhà mình khẳng định là không có mất hứng.

Ở trong suy nghĩ của A Phúc, thiếu gia chính là tất cả của hắn, chỉ có phục vụ thiếu gia tốt, mới là chuyện mình cần làm, đây cũng là nguyên nhân A Phúc

có thể ở bên cạnh Hiền Viên Hạo lâu như vậy.

A Phúc thấy Nhực Vi và Hiền Viên Hạo cũng xuống xe ngựa, ở trước mặt dẫn đường đi đến chỗ môi giới người nhìn người, chuyện trấn trên tự mình A Phúc đi tới Liễu gia thôn sau đã hiểu được tám chín mười phần.

Môi giới người A Phúc cũng có đi qua mấy lần, hiện tại tòa nhà ở Liễu gia thôn A Phúc tới sau lục tục thêm chút người làm, những thứ này đều là A Phúc làm, vì vậy tới môi giới người cũng là việc quen rồi.

Mới vừa đi tới cửa chỗ môi giới người, người môi giới bên trong mắt tinh thần họ thì rất nhiệt tình đón bọn họ vào.

Nhực Vi vẫn là lần đầu tiên tới nơi này, không khỏi có chút ngạc nhiên, lập tức quên mất vẻ lúng túng mới vừa rồi ở trên xe ngựa, tròn to cặp mắt đánh giá chung quanh.

Một bên Hiền Viên Hạo thấy vẻ mặt hiếu kỳ của Nhực Vi thì trong mắt tràn đầy cung chiêu.

Dưới sự nhiệt tình chiêu đãi của bọn môi giới, bọn môi giới người rất nhanh tìm mấy chỗ cho bọn họ ngồi xuống, bởi vì A Phúc không phải lần đầu tiên tới nơi này, rất là thuần thục nói yêu cầu của Nhực Vi cho bọn môi giới người.

Bọn môi giới người kinh doanh việc này đối với người trong tay mình đều là hiểu biết rất rõ ràng, bình thường chỉ cần cố chủ nhắc tới yêu cầu là có thể có những người trong tay mình phù hợp.

Nhực Vi lúc tới tính mua mấy thanh niên cường tráng khỏe mạnh về, trong nhà có những người như vậy, mà ký văn tự bán đứt người làm cũng dễ quản thúc, Nhực Vi cũng không tin người người ngang hàng bình đẳng, thế kỷ hai mươi mốt đều không thực hiện được lý luận này. Ở trong mắt Nhực Vi thế giới này vốn chính là không công bằng, mà chút không công bằng là từ mỗi người từ lúc sinh ra mà có.

Mua thêm một ma ma về giúp làm chút chuyện nhà, mua tiểu nha đầu về làm nha đầu thân cận của mình, Thụy Ca và Đào Đào trước hết không cần gả sai vật đi theo, lớn một chút mới tính đến.

Hiền Viên Hạo cùng với Nhực Vi nhìn một chút những người trong tay bọn môi giới người, cũng nói ra chút đề nghị cho Nhực Vi, cuối cùng Nhực Vi quyết định, tổng cộng mua sáu người về.

Trong đó có ba người là gia đình, bởi vì trong nhà đứa trẻ ngã bệnh tiền tiêu hết cả nhà không còn cách nào đành bán thân, cả gia đình này muốn bán cho một chủ nhà, mấy ngày rồi cũng không có người nguyện ý mua, chủ yếu là đứa bé kia bệnh còn chưa lành.

Hiện tại Nhực Vi nguyện ý muốn gia đình này khiến bọn môi giới bán người vô cùng cao hứng, mặt khác ba người này xem ra đều là người thật thà, ánh mắt rất trong suốt, là ba tiểu tử mười sáu mười bảy tuổi cường tráng khỏe mạnh.

Sáu người Nhực Vi tổng cộng tốn 50 ngân lượng, bởi vì trong đó một người vẫn là đứa nhỏ lại còn sinh bệnh, cho nên so giá gốc là 55 lượng thì bớt đi năm lượng bạc.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Dàn xếp

Ngày đó, Nhực Vi mua nhiều người như vậy nên A Phúc giúp nâng mướn xe ngựa đưa đám người kia về. Còn Nhực Vi và Hiền Viên Hạo thì đi về trước.

Dù sao thì mua nhiều người như vậy thì phải về nhà thu xếp một chút. Và mấy người này cũng quá ốm yếu cần phải được bồi dưỡng một chút. Trong nhà đột nhiên có thêm rất nhiều người, Nhực Vi bỗng thấy có chút không quen.

Nhực Vi và Hiền Viên Hạo ngồi xe một chút là về đến nhà.

A Phúc vẫn còn chưa về tới, Nhực Vi nghĩ là mấy người kia còn mang theo một chút đồ đạc nên có thể sẽ chậm một chút... trong nhà không có dư quần áo và chăn bông cho mấy người đó dùng, cần phải mua thêm mới được.

Nhực Vi xuống xe ngựa vội vàng đi vào trong nhà, trong lòng suy nghĩ đến rất nhiều chuyện phải làm.

Hiền Viên Hạo thấy bộ dạng hấp tấp của Nhực Vi thì nở nụ cười cung chiêu. Hôm nay vừa mới hôn nàng nên bây giờ lòng vẫn còn như lửa đốt

Nhực Vi dọn dẹp nhà cửa xong thì lại nghĩ mình có cần đi nấu nước nóng không, chờ A Phúc mang mọi người về thì vừa kịp lúc. Những người mà Nhực Vi chọn là những người có vẻ ngoài sạch sẽ hơn mấy người khác một chút.

Nhược Vi nghĩ là làm, nàng liền đi đến nhà bếp nấu nước nóng. Còn Hiền Viên Hạo thì biết là Nhược Vi không có thời gian chiều đãi hân, vội lại vừa xảy ra chuyện vừa rồi... nên hân nghĩ có lẽ ngày mai lại đến thì sẽ tốt hơn.

Sau khi Nhược Vi nấu nước nóng xong thì nàng liền nghe tiếng A Phúc gọi mình. Nàng biết mọi chuyện đã xong xuôi.

Nhược Vi vội vàng buông đồ vật trong tay xuống rồi đi ra ngoài. Khi ra khỏi cửa thì nàng thấy có sáu người đang đứng trước xe ngựa, nàng vội vàng kêu mọi người vào nhà.

Nàng dẫn người vào nhà, kêu họ đặt đồ xuống trước. Nàng thấy bộ dạng của họ nhếch nhác thì cảm thấy nên để cho họ đi tắm rửa trước, còn chuyện gì đó thì tính sau.

Nhược Vi kêu mọi người đi tắm rửa, còn cô thì xuống bếp nấu một chút mì sợi, chờ bọn họ tắm xong thì có cái để ăn. Nàng thấy bộ dạng của bọn họ toàn là ăn uống thiếu dinh dưỡng

Mấy người đó tắm xong thì thấy chủ nhân đang chuẩn bị thức ăn cho mình. Bọn họ cảm động không thôi. Đầu năm nay tìm chủ nhân đã khó, nói chi là họ tự thân nấu cho đây tờ ăn. Mọi người đều tự nói với mình là sau này phải cố gắng làm việc, báo đáp chủ nhân.

Nhược Vi thấy mọi người ăn vui vẻ, còn thay trang phục sạch sẽ thơm mát thì cảm thấy rất vui.

Mấy người này đều bị người ta mua qua bán lại, nhất định là ngay cả lương khô cũng không có để ăn. Hôm nay lại được ăn một bữa ngon như vậy, mất ai cũng ủng hộ cả lên.

Nhược Vi thấy mọi người ăn sạch bóng tô mì, ngay cả một giọt nước canh cũng không thừa thì hiếu kỳ nhìn chăm chăm. Bọn họ thấy Nhược Vi nhìn thì có chút ngượng ngùng còn nàng thì ảo não vì mình không biết giữ ý.

Nhược Vi biết là vị bọn họ quá đói nên cũng không trách họ. Nàng cũng không phải là Vampire hoặc nhà tư bản, chỉ cần bọn họ trung thành với nàng thì nàng nhất định sẽ cang đối xử tốt với họ.

Mấy người đó thấy chủ nhân không có vẻ mặt không vui thì mới yên tâm lại. Dù sao thì sau này cũng phải nhìn mặt chủ nhân sống qua ngày, chủ nhân đối xử tốt thì là phúc của họ còn không thì chỉ biết cam chịu.

Nhược Vi thấy bộ dạng sợ sệt của mấy người này thì có chút thương cảm.

Chỉ cần bọn họ trung thành với nàng thì nàng sẽ không bạc đãi bọn họ. Nhiều năm về sau, khi mấy người này đã là tâm phúc của Nhược Vi, khi nhớ lại ngày được nàng mua về thì không khỏi cảm thấy nao lòng. Những gì họ có được đều là nàng ban cho... nghĩ tới đây bọn họ đều giáo dục con cháu mình là phải trung thành với chủ nhân.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Người làm (một)

Sau khi Nhược Vi sắp xếp cho mấy người kia thì trời đã không còn sớm. Thụy Ca, Đào Đào và Quái lão đầu cũng về đến nhà. Nhược Vi bận rộn nên còn chưa nấu cơm tối, nàng chạy nhanh vào nhà bếp...

Mấy người được mua về thấy chủ nhân là một người hiền lành thì thầm nghĩ sau này chỉ cần mình làm tốt thì sẽ có cuộc sống tốt hơn.

Nhược Vi nghĩ để hôm sau hãy hỏi chuyện của bọn họ. Nàng cũng tính toán muốn bắt đầu làm bánh trung thu.

Sáng hôm sau, Nhược Vi dậy sớm làm điểm tâm. Vì hôm qua nàng quá bận rộn nên không thể tập võ, buổi tối cũng không hề học bù nên Quái lão đầu đứng ở một bên bất mãn hừ hừ.

Mấy người kia dậy sớm còn hơn Nhược Vi. Lúc nàng rời giường thì mấy người đó đã dọn dẹp hậu viện sạch sẽ và vẫn còn đang tìm chuyện để làm. Nhược Vi thấy bọn họ chịu khó thì rất vui, điều này cũng chứng minh là cô đã không mua lầm người.

Mấy người đó thấy chủ nhân bước ra thì vội vàng lại chào hỏi. Nhược Vi không quen nhưng cũng không nói gì, nàng đang nghĩ nên an bài cho họ làm việc gì.

Nhược Vi nghĩ nên hiểu rõ sự tình của bọn họ rồi mới giao việc sau.

Nàng gọi mấy nữ nhân cùng vào bếp giúp một tay.

Ở nhiều mặt thì Nhực Vi và Hiền Viên Hạo thật đúng là người một nhà, hai người này đều không thích nói chuyện với người lạ, tính tình thì lại có chút lạnh lùng.

Ở phòng bếp, mấy nữ nhân thấy Nhực Vi không nói chuyện thì cũng không dám mở miệng, cho nên phòng bếp rất yên tĩnh.

Nhực Vi vừa nấu cơm vừa hồi tưởng lại chuyện tối hôm qua. Tối qua Thụy Ca, Đào Đào và Quái lão đầu lúc trở về thấy có rất nhiều người thì có chút giật mình.

Vì quá bận rộn nên nàng cũng không giải thích với bọn họ, nàng thấy bộ dạng ngạc nhiên của bọn họ có chút buồn cười.

Buổi tối Thụy Ca và Đào Đào chạy tới phòng nàng nói không quen có nhiều người trong nhà, bộ dạng rất là đáng yêu.

Sau khi ăn điểm tâm, Nhực Vi tập hợp mọi người ở ngoài sân, sau đó lấy một cái ghế ra ngồi xuống.

Thụy Ca và Đào Đào cũng đứng sau lưng nàng tham gia náo nhiệt. Nàng nghĩ để hai đứa học hỏi một chút cũng tốt nên cho hai đứa ngồi ở một bên.

Nhực Vi lên tiếng: “Trước tiên các người giới thiệu về bản thân, rồi nói mình muốn làm gì, trước kia đã từng làm việc gì, trong nhà có những ai, và tên tuổi của các người...”

Sau đó nàng chỉ đôi phu thê và nói: “Bắt đầu từ các người đi.”

Đôi phu thê đó liếc mắt nhìn nhau rồi người chồng bắt đầu nói trước.

“Tiểu nhân là Lư Vương, biết được mấy mặt chữ, trước kia từng làm nông, và sống ở Vọng Thành Lư gia thôn”

“Tiểu phụ là Lý Lư thị, đến từ một nơi với phu quân, biết làm cơm, công việc nhà.” Hai phu thê nói xong thì quỳ xuống dập đầu trước mặt Nhực Vi, cảm tạ nàng hôm qua đã cho đại phu xem bệnh cho hài tử của bọn họ.

Hôm qua Nhực Vi thấy mấy đứa bé thì sợ hết hồn, cả người chỉ có da bọc xương, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, một chút huyết sắc cũng không có. Nàng vội vàng mời đại phu đến xem, may là đại phu nói là do đi đường mệt nhọc lại không ăn uống đủ nên mới gây yếu như vậy. Đứa bé của bọn họ tên là Lư Tiểu Mộc, đang nghỉ ngơi ở phòng trong.

“Tiểu nhân là Đại Ngu, thường làm việc đồng ruộng, rất khỏe mạnh...”

“Tiểu nhân là Nhị Hồ Tử, việc gì cũng làm được...”

“Tiểu nhân là Tiểu Thạch, biết khắc gỗ, việc gì cũng có thể làm được.”

Nhực Vi nghe mấy người lấp ba lấp bắp tự giới thiệu về mình xong thì cảm thấy tương đối hài lòng.

Nàng nghe Lư Vương nói biết được mấy mặt chữ thì càng hài lòng, nàng đang cần những thủ hạ như vậy. Bây giờ trong nhà có người biết nấu cơm, biết làm ruộng vậy thì nàng sẽ thành thoi hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Người làm (hai)

Bọn họ giới thiệu xong, thấy chủ nhân không nói gì cũng không dám lộn xộn, thận trọng đứng ở đó.

“Các người đều đã ký văn tự bán thân, chắc hẳn các người đều biết, nếu ký văn tự bán thân thì tên cũ không thể dùng được nữa, các người không có ý kiến gì chứ.” Nhực Vi uy nghiêm nhìn bọn họ.

Mấy người bị Nhực Vi mua về, trước đây chỉ lo sinh tồn đã là một vấn đề lớn thì làm gì có chuyện so đo tên tuổi chứ. Chủ nhân ban tên cho họ đã là một vinh hạnh nào ai dám từ chối chứ.

Nhực Vi thấy vậy liền sửa tên cho bọn họ, mấy người này cả đời đều ở nhà nàng, vậy thì đổi theo họ Liễu đi.

Lư Vương chỉ đổi họ, về sau gọi là Liễu Vương, vợ hắn về sau gọi là Liễu Lý thị, con hắn thì đổi thành Liễu tiểu mộc. Trong mấy người này Đại Ngu lớn tuổi nhất, tiểu Thạch nhỏ tuổi nhất. Vì vậy Nhực Vi đổi tên từ lớn tới nhỏ theo thứ tự là Liễu Phong, Liễu Vũ, Liễu Lôi.

Bọn họ cảm ơn Nhưộc Vi rồi rít, Liễu Vượng thấy chủ nhân chỉ đổi họ cho mình thì cảm kích không thôi. Liễu Phong thì thấy chủ nhân đổi cho mình cái tên rất hay nên cũng vui mừng.

Nhưộc Vi thấy mọi người vui vẻ thì tâm tình cũng tốt lên.

Nàng nói tiếp: “Mặc dù nhà ta không phải là nhà giàu sang như mấy nhà trong thành nhưng cũng có quy tắc. Ở nhà này chỉ cần không vi phạm thì sẽ có cơm ăn, một năm bốn quý sẽ có quần áo mới.

Nhưng ai vi phạm thì đừng trách ta loạn cô đánh trước rồi đuổi ra ngoài sau.”

Bọn họ thấy chủ nhân nghiêm túc như vậy thì cũng cẩn thận ghi nhớ. Bọn họ cũng không muốn mình bị bán đi lần nữa, chỉ muốn sống yên ổn qua ngày. Với lại chỉ cần làm theo quy tắc thì họ sẽ có thể ở lại đây.

“Ở nhà ta chỉ cần làm theo quy tắc thì ta sẽ không bạc đãi các người. Thứ nhất, phải biết kiểm soát cái lưỡi, kín miệng một chút, chuyện trong nhà không thể nói ra ngoài, bất kể là chuyện to hay nhỏ.

Thứ hai, phải biết kiểm soát cái tay của mình, đồ trong nhà không thể cầm loạn. Ta cũng không phải là một chủ nhân hẹp hòi nhưng nếu để ta phát hiện tay ai không sạch sẽ thì sẽ bị tống ra ngoài.

Thứ ba, lúc làm việc thì phải nghiêm túc quan sát, phát hiện có vấn đề gì thì phải lập tức báo với ta, có công thì có thưởng. Đi ra ngoài thì cũng không được nhiều chuyện, không được mang phiền phức cho nhà này. Nếu ai gây họa thì đồng nghĩa với việc muốn bị bán đi.

Mấy điều này các người đã nhớ hết chưa?” Nhưộc Vi hỏi.

“Dạ nhớ” mọi người thành thật gật đầu. Trong lòng đều nghĩ, thật ra chủ nhân cũng không nghiêm khắc lắm, chỉ cần nói ít làm nhiều, thứ không nên xem thì đừng xem, điều không nên nói thì đừng nói là được rồi. Nhà này thật tốt hơn nhiều so với các nhà khác.

Có chủ nhân như vậy thì còn muốn gì nữa chứ. Bọn họ thầm nghĩ sau này nhất định phải làm việc thật tốt.

Sau đó Nhưộc Vi giới thiệu mọi người trong nhà, Thụy Ca và Đào Đào biến thành Đại Thiếu Gia và Nhị Thiếu Gia, Nhưộc Vi là Đại Tiểu Thụ.

Về phần Quái lão đầu, Nhưộc Vi giới thiệu là sư phụ của bọn họ, Quái lão đầu vô cùng hài lòng về điều đó.

Nhưộc Vi sắp xếp công chuyện cho mọi người. Liễu Lý Thị đi theo Nhưộc Vi làm việc vặt. Liễu Vượng và mấy người còn lại thì làm công việc đồng án.

Thụy Ca, Đào Đào và Quái lão đầu thì vẫn như thường ngày, Hiên Viên Hạo cứ tới nhà Nhưộc Vi ăn chực như thường ngày.

Tết Trung Thu sắp đến rồi, Nhưộc Vi và Liễu Lý thị vội vàng làm thử bánh Trung thu. Mấy nam nhân khác thì lo việc đồng án, thỉnh thoảng Nhưộc Vi cũng kéo Quái lão đầu đi làm nông nên làm lão ta oán hận một bụng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Mở tiệm (một)

Hôm nay là mừng chín tháng tám rồi, trong khoảng thời gian này Nhưộc Vi và Liễu lý thị đã làm rất nhiều bánh Trung thu, cửa hàng thì nhờ Hiên Viên Hạo tìm người sửa sang. Nàng muốn trang trí cửa hàng theo phong cách hiện đại một chút.

Sau mấy ngày chung đụng, Liễu Lý thị phát hiện Nhưộc Vi là một chủ nhân rất tốt. Chỉ cần làm việc tốt thì nàng sẽ có cuộc sống yên ổn. Mỗi ngày ăn no mặc ấm, chủ nhân lại không đánh người.

Mấy người Liễu Phong cũng tự nhiên phát hiện ra điểm này, vì vậy càng ra sức làm việc hơn nữa.

Mấy ngày nay Liễu Vượng đã gieo hạt giống xong rồi, đợi mấy tháng sau là cây cải đã mọc lên.

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ.” Đào Đào chạy từ bên ngoài vào, luôn miệng gọi Nhưộc Vi.

“Đệ gấp cái gì, xem người toàn mồ hôi kìa.” Nhưộc Vi yêu thương lau mồ hôi trên trán Đào Đào.

Mặc dù nói bây giờ tỷ đệ họ đã học võ, sức lực cũng tốt hơn nhiều so với người bình thường nhưng trong lòng Nhưộc Vi, Thụy Ca và Đào Đào mãi mãi cần nàng bảo vệ.

Đào Đào dựa vào ngực Nhục Vi, cảm giác dựa vào người tỷ tỷ thật là thích. Bàn tay bé nhỏ của Đào Đào vòng lấy cánh tay Nhục Vi, muốn nâng ôm lấy. Nhục Vi nhìn đáng vẻ đáng yêu thì suy nghĩ một chút, hình như đã lâu rồi nàng không có gần gũi hai đệ đệ của mình cho nên liền dang rộng tay ôm Đào Đào vào lòng.

Đào Đào vui vẻ dựa vào trong ngực tỷ tỷ làm nũng... không khí ấm áp tràn ngập khắp căn phòng.

“Tiểu thư, tiểu thư.” Nhục Vi nghe tiếng Liễu Vượng gọi mình nên ôm Đào Đào ra ngoài.

Bây giờ Liễu Vượng đã tốt hơn trước rất nhiều, gương mặt không còn nhợt nhạt như xưa.

Mấy người kia cũng giống vậy, thân thể cũng tốt hơn trước nhiều. Tiểu Mộc cũng khỏe hơn làm phu thê Liễu Vượng mừng vui không xiết. Họ còn đặc biệt đưa đứa bé đến đập đầu trước mặt Nhục Vi.

Cuộc sống tốt thế mà thân thể không tốt lên mới là lạ chứ.

Mấy người Liễu Phong vốn là người thật thà, ở đây có cơm ăn chỗ ngủ, chủ nhân là hiền lành nên mỗi ngày đều làm tốt việc Nhục Vi giao cho. Những người trong thôn có theo chân họ moi móc thì họ cũng không hé nửa lời.

Nhục Vi quan sát mấy nay thì thấy mọi người đều giữ đúng quy tắc, không một ai phạm quy thì rất vui mừng. Điều này chứng tỏ nàng không có nhìn lầm người.

Liễu Vượng thấy tiểu thư nhà mình đi tới, trong ngực còn ôm tiểu thiếu gia thì không khỏi nghĩ đến con trai của mình.

“Liễu vượng, có chuyện gì mà vội vã vậy?” Nhục Vi lên tiếng đánh thức Liễu Vượng.

Liễu Vượng phục hồi tinh thần thì phát hiện mình đang ngẩn ra trước mặt tiểu thư nên xấu hổ không thôi. Nhục Vi cũng không phải là không nhìn ra nhưng nàng cũng không phải là người không biết đạo lý. Người ta thất thần mà mình cũng cảm thì đúng là không có tính người. Bình thường nếu hạ nhân thất thố như thế thì sẽ bị phạt hèo nhưng Nhục Vi không làm thế, nàng tin là sẽ không có lần thứ hai.

Liễu Vượng thấy tiểu thư nhà mình không nói gì thì càng thêm xấu hổ. Nếu không có tiểu thư thì không biết bây giờ bọn họ đã như thế nào. Nếu không phải tiểu thư quá thiện lương thì mình đã bị đánh cho nhừ tử.

Nên Liễu Vượng ghi nhớ công ơn này, cứ như vậy mà cả đời trung thành với Liễu gia. Hắn còn bồi dưỡng cho con cháu hắn cũng phải trung thành với người của Liễu gia.

“Tiểu thư, khuôn đã đúc xong rồi, bọn Liễu Phong đang để ở ngoài. Tiểu thư, bây giờ nên để chúng ở đâu đây?”

“Đem vào nhà bếp đi.” Nhục Vi phân phó.

“Dạ, tiểu thư.” Liễu Vượng chạy đi giúp khuôn đồ, Nhục Vi thấy Liễu Vượng như vậy thì khẽ nhếch miệng cười.

Nhục Vi ôm Đào Đào vào nhà bếp, Liễu Lý thị và tiểu Mộc cũng đang ở trong đó.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoàn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Mở tiệm (hai)

Nhục Vi đến phòng bếp gặp Liễu thẩm (Liễu Lý thị đổi xưng hô thành Liễu thẩm) mọi chuyện đã chuẩn bị xong, nàng lấy cái ghế dựa ngồi xuống.

Làm bánh trung thu chỉ có mấy bước: bước 1: làm vỏ bánh. Bước 2: làm nhân. Bước 3: Lấy vỏ bánh bao nhân lại. Bước 4: tạo hình. Bước 5: trang trí mặt bánh. Bước 6: nướng...

Bánh trung thu cổ đại khẳng định là sẽ không đa dạng như bánh trung thu hiện đại, không biết hương vị bánh trung thu trong cung ra sao? Chắc là sẽ không dở. Nhưng bánh trung thu của dân thường thì sẽ không ngon được như vậy. Nhục Vi nghĩ tới hình ảnh bạc bay đầy trước mặt...

Liễu thẩm cùng làm bánh với Nhục Vi mấy ngày hôm nay nên kỹ thuật làm bánh cũng nắm chắc được mấy phần, hơn nữa nàng còn sửa chỗ sai cho thẩm ấy...

Không lâu sau, mấy người Liễu Vượng chuyển đồ tới. Mấy cái khuôn này là Nhục Vi tỉ mỉ vẽ ra, có hình bông hoa, hình trái cây...

Nhục Vi thấy mấy cái khuôn giống y như bức hình nàng vẽ thì nghĩ: tay nghề của mấy người này cũng quá tốt...

Đám Liễu Vương mang đồ ra nhà sau, sau đó hỏi Nhược Vi muốn làm gì nữa không? Nàng suy nghĩ một chút rồi nói họ đi chặt một ít cây trúc về đây...

Nhược Vi tính dạy bọn họ dùng trúc làm hộp bánh thủ công... đến lúc đó bánh trung thu nhất định sẽ bán rất chạy...

Mấy ngày sau đó, Nhược Vi và Liễu thăm nghiệm cứu làm sao có thể làm bánh trung thu vừa ngon vừa đẹp mắt, vừa nhìn đã muốn ăn rồi...

Đào Đào thấy tỷ tỷ bận rộn thì cũng không làm phiền, cậu bé kéo tiểu mộc đi chơi...

Buổi trưa, Thụy Ca trở về. Lúc ăn cơm, cậu bé nói mấy ngày nữa Lưu thăm lên trần trên mua bánh trung thu.

Lúc trước Lưu thăm là hàng xóm nhà Nhược Vi, hai nhà thường xuyên qua lại với nhau. Nhưng sau này nhà Nhược Vi càng ngày càng khá thì họ cũng tránh xa hơn. Sau này Nhược Vi mới biết, thì ra bà ấy sợ người ta bàn tán là bà nịnh nọt nhà nàng...

Nhược Vi đặc biệt nói cho Lưu thăm biết là không nên để ý lời ra tiếng vào, những người kia là ghen tỵ với quan hệ của bọn họ nên mới nói thế. Lúc Nhược Vi còn nghèo túng Lưu thăm đã không bỏ rơi nàng thì tại sao lại vì mấy lời khích bác này mà rời xa nàng chứ...

Lại nói Lưu thăm giúp nàng nhiều như vậy, cô làm sao có thể vong ơn phụ nghĩa chứ... nói một hết, nàng kết luận một câu là không thể cắt đứt quan hệ.

Lưu thăm bị lời nói của Nhược Vi làm cảm động nên hứa từ nay về sau sẽ không để ý đến lời gièm pha nữa... lúc này Nhược Vi mới yên tâm.

Trên thực tế, lúc đầu nhà Lưu thăm vẫn còn e dè nhưng về sau thì đã thân thiết như xưa.

Bây giờ là ngày nào Lưu thăm cũng ghé sang nhà Nhược Vi, có đồ gì ngon cũng đem sang cho nàng, cho dù là đồ không bằng người ta nhưng cũng xem là một phần tâm ý của Lưu thăm.

Nhược Vi suy nghĩ một chút, mấy ngày qua quên nói cho Lưu thăm biết là nhà bọn họ không cần mua bánh Trung thu, nhìn bộ dạng như muốn đi mua tới nơi của bọn họ thì cô mới chợt nhớ ra.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Nhược Vi nói với Liễu thăm sang nhà Lưu thăm nói với bọn họ là không cần mua bánh trung thu, đến lúc đó nàng đưa cho mấy cái là được.

Liễu thăm mang theo tiểu Mộc đi đến nhà Lưu thăm, bây giờ quan hệ của hai người khá tốt, thường xuyên nói chuyện phiếm thêu thùa với nhau. Nhà Lưu thăm cũng thường đến nhà nàng chơi nên bây giờ nhà nàng rất náo nhiệt.

Nhược Vi nghĩ nếu lúc đó tiệm không xoay sở kịp thì xin Lưu thăm giúp một tay, bọn họ cũng kiếm được chút đỉnh để trang trải cuộc sống.

Liễu thăm đem lời của Nhược Vi truyền lại cho Lưu thăm nghe. Mọi người trong nhà Lưu thăm cho là mình quá lợi dụng cô nên không muốn nhận.

Nhưng Liễu thăm nói: “tiểu thư nói muốn đưa thì nhất định sẽ đưa tới, nếu như các người không nhận thì lúc đó tiểu thư sẽ cảm thấy các người xem thường đồ tiểu thư cho. Sau này các người có cho tiểu thư thứ gì thì nàng cũng sẽ không nhận... Tiểu thư là hạng người gì chẳng lẽ Lưu tẩu không biết sao.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoàn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Mở tiệm (ba)

Lưu thăm nghe những lời này của Liễu thăm, lại suy nghĩ thấy quả đúng là vậy. Tính khí của nha đầu Nhược Vi này không phải như vậy, như thế nào mà mình lại có những suy nghĩ không nên này.

Nghĩ vậy nên Lưu thăm đã đón nhận tâm ý của Nhược Vi. Suy nghĩ một chút cũng hiểu được Nhược Vi đối với bọn họ rất tốt, nhưng lại cứ lo lắng Nhược Vi xem thường bọn họ, như vậy thật quá không nên rồi.

Liễu thăm ngồi ở nhà Lưu thăm một hồi thì kéo Tiểu Mộc trở về. Trên đường về, Liễu thăm nghĩ cuộc sống như thế thật hạnh phúc.

Sắp đến Trung thu nên khá là bận rộn. Các dụng cụ làm bánh Trung thu đã sớm được dọn lên trần trên, nên việc chuẩn bị đồ cũng đã xong. Mà hôm nay, cả nhà Lưu thăm cũng đến giúp đỡ.

Mấy ngày nay, dưới sự chỉ huy của Nhược Vi, mọi người phải làm rất nhiều công tác chuẩn bị. Hiên Viên Hạo cũng thường đi theo một bên tham gia náo nhiệt, nhìn Nhược Vi dụng tâm chuẩn bị mở tiệm như vậy, Hiên Viên Hạo có chút ghen tị, vì trong khoảng thời gian này Nhược Vi đã đặt hết tâm tư vào cái công việc kia rồi.

Những cây trúc mà lúc trước chặt đem về giờ đã được làm thành các loại đồ vật đẹp mắt. Nhược Vi chỉ nói ra những điều mình nghĩ, những ý kiến mà

nàng đưa ra có thể nói đã vượt ra khỏi sự hiểu biết về các đồ vật hiện có ở thời đại này, điều này làm mấy người họ không cao hứng nổi. Nhưng không nghĩ tới tay nghề của Liễu Phong ở phương diện này lại khá như vậy. Thấy đáng về hải lòng của Nhực Vi, cuối cùng họ cũng cảm thấy được sự cống hiến của mình.

Bánh Trung thu mà Nhực Vi làm ra có rất nhiều loại, trong đó vị trái cây và lòng đỏ trứng là sản phẩm chính.

Cửa hàng cũng đã thu thập xong mấy ngày nay. Dưới sự giúp đỡ của Hiên Viên Hạo, mọi thứ đều được chuẩn bị tốt. Có câu nói tiểu quỷ khó dây dưa, vì muốn về sau có thể buôn bán thuận buồm xuôi gió thì dù phải chịu cực trong việc tìm địa điểm hay khâu chuẩn bị cũng là xứng đáng.

Về tên tiệm, Nhực Vi kết hợp ý của mọi người rồi quyết định lấy tên là Vi các. Bảng hiệu thì Nhực Vi nhờ Quái lão đầu làm giúp, bởi nội lực của hắn hùng hậu, mà bảng hiệu chính là dùng nội lực viết ra. Phía dưới góc phải của bảng hiệu có một dấu hiệu, là một đóa hoa Từ Vi kết hợp với chữ cái wg ở hiện đại tạo thành. Đây chính là ý thức về bản quyền. Về sau, những cửa hàng có dấu hiệu này sẽ được mở rộng khắp đại giang nam bắc.

Ngày mười lăm tháng tám, tất cả mọi người đều rời giường thật sớm. Họ ăn qua loa chút điểm tâm rồi chạy tới cửa hàng, thời điểm đến trấn trên vẫn chưa có người qua lại.

Tối hôm qua Liễu Phong cùng Liễu Vũ ở lại trông chừng cửa hàng. Dù sao cũng là làm ăn, tính an toàn là quan trọng nhất, vì vậy vẫn nên có người coi chừng.

Sau khi mọi người đến cửa hàng liền theo như Nhực Vi phân công mà làm việc. Nhực Vi là người chỉ đạo toàn cục.

Đào Đào cùng Thụy Ca cũng ở một bên tham gia náo nhiệt. Hai đệ đệ cũng lần lượt phụ đem đồ vật vào, hai tiểu bao tử này cũng bận rộn đến vui vẻ. Nhực Vi thấy như vậy cũng tùy theo bọn chúng. Tiểu Mộc cũng đi theo giúp Thụy Ca một tay. Nhìn mấy đứa trẻ cười hi hi, ai cũng thấy vui.

Mọi người, người thì ở phòng bếp nhóm lửa, người thì ở bên ngoài quét dọn vệ sinh, người thì sắp xếp dụng cụ. Tất cả tạo nên một mảnh tường hòa.

Hiện tại Liễu thẩm đã hoàn toàn nắm giữ phương pháp làm bánh Trung thu. Lưu thẩm cũng ở một bên giúp một tay. Nhực Vi thỉnh thoảng chỉ điểm một chút. Tất cả đều tiến hành một cách tuần tự.

Mặc dù nói cửa hàng không có sửa chữa, nhưng Nhực Vi đã cho người làm cái kệ hàng mới theo phong cách hiện đại. Kiểu dáng là một tầng một tầng, có thể để cho người tiêu thụ nhìn một cái không sót gì, cũng không sai biệt mấy so với cái kệ hàng trong siêu thị hiện đại, nhưng vẫn giữ phong cách cổ đại, chạm trổ hoa văn, vừa nhìn liền thấy thoải mái.

Rất nhiều chuyện ngày hôm qua đã làm xong. Mấy ngày nay chủ yếu là làm bánh Trung thu. Giờ Thìn, tất cả đều đã được chuẩn bị không sai biệt lắm.

Nhực Vi kêu Liễu Lôi mở cửa tiệm. Bên ngoài, ở trên cao là tấm biển được bao bọc bởi tấm vải bố đỏ thẫm, nhìn cũng thấy vui mừng. Nhực Vi nhìn thấy người trên đường phố đã không ít, liền kêu Liễu Lôi đem pháo mà trước đó chuẩn bị lấy ra đốt lát nữa đốt.

Hôm nay tất cả mọi người đều mặc đồng phục mà Nhực Vi đã chuẩn bị, tất cả đều thống nhất màu sắc. Nhực Vi tự xem cũng cảm thấy rất thu hút tầm mắt. Mấy đứa trẻ đều mặc trang phục màu đỏ, thật là đáng yêu.

Vừa đúng lúc đó, Hiên Viên Hạo mang theo A Phúc tới, Nhực Vi đang chuẩn bị kêu Liễu Vượng đốt pháo.

Thấy Hiên Viên Hạo tới sớm như vậy, Nhực Vi trong lòng cũng thật vui mừng.

Đôm đốp đôm đốp... Liễu Vượng đốt pháo làm tiếng vang một mảnh, người đi trên đường bị âm thanh náo nhiệt này hấp dẫn. Ở nơi này cũng không có gì để giải trí, bình thường khi xuất hiện tiếng pháo, tất cả mọi người sẽ đi tham gia náo nhiệt.

Nhực Vi thấy mọi người tụ tập, liền phân phó Liễu Vượng đi làm người phát ngôn cho mình, cho hắn thay mình nói với những người bên ngoài.

Liễu vượng đứng trước cửa, hắng giọng một cái, lớn tiếng nói: “Hôm nay khai trương, bán đại hạ giá, tất cả bánh Trung thu bớt tám phần trăm.”

Người ham món lợi nhỏ thì ở thời đại nào cũng có. Nghe Liễu Vượng tỉ mỉ giải thích, tất cả mọi người đã hiểu bớt tám phần trăm là có ý gì.

Nghe có chút mới mẻ, lại nghe được chút tin tức là cửa hàng này cùng Đông gia của Túy Tiên lâu có quan hệ, nên cũng phái gã sai vặt đến xem tình huống, cũng đi vào trong cửa hàng xem thử.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Mở tiệm (tứ)

Theo phong trào, người người cũng nối đuôi đi vào. Có người thứ nhất ăn con cua (làm liều mà được lợi) thì phía sau cũng không thiếu được.

Mọi người vào cửa hàng thấy phong cách bên trong cùng với cái mà họ từng nhìn thấy không giống nhau, thoát nhìn rất mới mẻ.

Trên giá hàng là bánh Trung thu mới vừa làm, cả phòng là mùi thơm của bánh, làm cho người ta thêm nhỏ dãi.

Một tay cầm cây quạt, Ca công tử đến gần giá hàng, thấy bánh Trung thu này hình dạng rất mới lạ, vội kéo người đi cùng sang đây xem.

Hai người đều là một bộ dáng đầy hứng thú, lại nghe nói bánh thật sự rất thơm ngon, nên đều có ý muốn mua về. Mua bánh này về đưa cho người nhà cũng là một việc rất có mặt mũi.

Nhược Vi thấy dáng vẻ hứng thú của hai người, vội đi tới bên cạnh bọn họ hỏi thăm.

“Hai vị công tử muốn mua bánh này?” - Nhược Vi nhẹ giọng hỏi. Hai người này thấy một tiểu cô nương ra hỏi thì không biết nên phản ứng ra sao.

Nhược Vi thấy phản ứng của bọn họ thì cũng hiểu được, nàng là nữ hài tử lại đi tiếp đón người ta như vậy là không tốt, nhưng để những người khác làm thì nàng lại không yên lòng. Đây chính là điều đầu tiên trong việc buôn bán.

“Hai vị công tử, tiệm này là của nhà ta, hai vị nếu có vấn đề gì thì có thể cùng ta nói”. Ý ở ngoài lời chính là sẽ không có phiền toái gì.

Hai vị công tử cũng là người biết chuyện, vừa nghe Nhược Vi nói như thế thì trong nháy mắt cũng hiểu, liền rối rít hỏi Nhược Vi.

“Cô nương, xin hỏi bánh này bán thế nào, cùng bánh bình thường mà chúng ta mua có cái gì khác?” - Một vị công tử trong đó hỏi.

Nhược Vi thầm nghĩ vị công tử này đúng là hỏi thẳng vào điểm chính.

“Hai vị công tử, đầu tiên chắc hẳn hai vị đều nhìn ra là bánh Trung thu nhà ta bề ngoài không giống như mấy cái bánh khác, có nhiều loại hình dáng, nhìn cũng rất đẹp mắt. Hơn nữa, vị của bánh Trung thu nhà ta so với những loại bánh khác là không đồng dạng. Trong đó vị hoa quả cùng lòng đỏ trứng là chính. Hôm nay các vị muốn mua bánh Trung thu, ta có thể để cho các vị nếm thử miễn phí một cái.

Hai vị công tử tạm thời chờ ta một chút.”

Nhược Vi đi vào phòng bếp cầm cái đĩa cùng cây thăm bằng trúc và con dao nhỏ tót. Những thứ này Nhược Vi đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, chính là vì xử lý tình huống như thế. Điều này Nhược Vi cũng biết trước rồi. Trong tiệm, những người đang đứng ngắm nhìn kia thấy thái độ của thấy Nhược Vi thật giống như có thể làm chủ, nên tâm mắt cũng di chuyển theo nàng.

Nhược Vi lấy các loại bánh Trung thu ở trên kệ hàng cắt thành khối, đặt ở trong đĩa, cầm cây thăm bằng trúc đưa cho hai vị công tử kia.

“Hai vị công tử xin nếm thử” - Nhược Vi rất có thành ý muốn mời.

Hai vị công tử thấy dáng vẻ rất có thành ý của Nhược Vi nên cũng không từ chối. Vừa đúng bọn họ thật muốn nếm, lúc nghe mùi thơm này đã có chút không nhịn được. Hai người vẫn là lần đầu tiên có cái cảm giác này.

Hai người lịch sự đem bánh Trung thu đưa vào trong miệng. Tất cả mọi người đều đang tập trung tinh thần nhìn phản ứng của hai vị này công tử này.

Khi vừa nếm thử, trong nháy mắt bọn họ đã cảm giác được một mùi thơm tan ở trong miệng. Bánh mà bọn họ mới vừa nếm chính là loại bánh Trung thu nhân trái cây, có mùi thơm nhân nhạt.

Hai người chưa từng ăn loại bánh Trung thu ngon như vậy, nghĩ thầm nhất định phải mua nhiều để mang về. Bánh ăn ngon như vậy, nhất định phải mua về nhà đưa cho trưởng bối để bọn họ cũng nếm thử một chút.

Người vây xem thấy bộ dáng hài lòng của hai vị công tử này thì trong lòng cũng nóng nảy.

Nhược Vi thấy không sai biệt lắm, hỏi: “Hai vị công tử cảm thấy thế nào?”

Hai người vội nói: “Trong đời chúng ta, đây là bánh Trung thu ngon nhất mà chúng ta từng ăn”. Lời đánh giá này thật không tầm thường rồi, Nhược Vi cũng không ngờ tới.

Thấy như vậy, Nhược Vi đem bánh Trung thu còn dư lại trong đĩa đưa cho người vây xem thưởng thức. Hai vị công tử nói muốn mua bánh Trung thu mang đi, hỏi Nhược Vi bán như thế nào.

Trước đó Nhược Vi đã đem chi phí tính toán, tiền nhân công cũng tính vào, cuối cùng cho ra kết luận, bánh này định giá là 18 văn tiền một cân, so với thịt còn mắc hơn.

Nhược Vi nói giá tiền cho bọn họ biết. Hai vị công tử cũng không có cò kè mặc cả, ngược lại rất là sáng khoái đáp ứng.

Hai người chia ra mua mười cân, các loại mùi vị đều muốn, Nhược Vi tặng bọn họ những đồ vật nhỏ làm bằng trúc, khiến cho hai người rất cao hứng.

Có đợt buôn bán thứ nhất thì phía sau cũng đơn giản hơn. Những người đã nếm qua bánh Trung thu cũng muốn mua mang đi. Tuy đã tặng khá nhiều

những vật kiện nhỏ, nhưng tất cả mọi người đều vui mừng, nói rõ hôm nay đã thành công.

Nhiều người sau nghe nói nên cũng đến mua bánh Trung thu mang đi. Hôm nay buôn bán rất tốt, có thể nói là khai trương đại cát.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Thành công

Buổi tối hôm đó khi về đến nhà, tất cả mọi người đều mệt mỏi, nhưng lại rất vui vẻ.

Điều này cho thấy sự nghiệp của Nhựơc Vi rất thành công. Nhiều năm về sau, cửa tiệm này chính là cột mốc, là trung tâm, nhờ đó mà mở thêm nhiều chi nhánh khắp nơi trên cả nước.

Com tối hôm đó làm rất đơn giản, cũng bởi vì hôm nay mọi người đã quá mệt mỏi. Nhựơc Vi quyết định chờ dịp bận rộn này qua đi sẽ bồi thường lại mọi người.

Sau bữa com tối, mọi người chỉ tắm sơ rồi đi nghỉ ngơi. Còn Nhựơc Vi thì đem tiền hôm nay kiểm được về gian phòng của mình.

Nhựơc Vi vào phòng, đóng kín cửa, rồi đi vào không gian. Đoạn thời gian gần đây Nhựơc Vi không có đi đến không gian. Trong nhà mới tới thêm mấy người, cẩn thận một chút vẫn hơn.

Lúc trước do bận chuyện chuẩn bị cho mùa trung thu rồi chuyện làm bánh trung thu nên cũng không có nhiều thời gian, buổi tối thì phải nghỉ ngơi sớm. Tóm lại Nhựơc Vi rất là bận rộn.

Cũng như mọi khi, vừa bước vào không gian, nàng sẽ xem tình hình phát triển của ruộng lúa, rồi nhìn vườn được liệu. Sau khi dò xét xong một lần thì mới đi vào trong căn phòng nhỏ.

Nhựơc Vi cảm thấy bên trong không gian giống như có chút biến hóa nhỏ, linh khí hình như càng thêm nồng. Nhựơc Vi thấy đây là một hiện tượng tốt nên cũng không có chú ý quá nhiều.

Vào phòng nhỏ, đem hộp gỗ đựng tiền đặt ở trên bàn trong phòng ngủ. Nhựơc Vi không thể chờ tới khi mở nắp hộp, lúc nàng ôm cái hộp đã cảm thấy bên trong có không ít tiền, rất có sức nặng.

Vừa mở hộp ra nhìn, hai mắt Nhựơc Vi nhất thời trừng thật to...Oa... xem ra so với nàng nghĩ còn nhiều hơn một chút.

Sau đó đem toàn bộ tiền trong hộp đổ xuống giường, Nhựơc Vi đếm từng chút từng chút, loại cảm giác này là thích nhất rồi. Vốn là nàng có chút buồn ngủ, ngay lúc này liền hoàn toàn không còn, mà lại cảm thấy tinh thần phấn chấn.

Nhựơc Vi đem bạc vụn, tiền đồng chia ra để mỗi bên một đống. Nàng đếm đủ một ngàn văn tiền đồng thì xâu thành một chuỗi.

Một lúc lâu sau, trên giường bày vài đống đồ, Nhựơc Vi nhìn đến hai mắt sáng lên.

Tổng cộng có 50 xâu một ngàn văn, bạc vụn thì có chừng hai mươi lượng, hai mươi thỏi bạc. Trong ngực nàng còn ngân phiếu ba trăm lượng do các gia đình giàu có cho. Vậy hôm nay kiểm được...

Nhựơc Vi tính toán một chút, trừ đi tiền vốn còn lại hơn ba trăm lượng bạc. Nhựơc Vi ôm bạc ngủ một đêm, trong mộng đều là núi vàng núi bạc.

Sáng ngày thứ hai, vào thời điểm rời giường, Nhựơc Vi cảm thấy luyện võ cũng không có mệt thắm, toàn thân cũng không đau nhức như ngày hôm qua.

Bởi vì hôm nay phải đi trấn trên nên tất cả mọi người đều dậy rất sớm. Đào Đào cũng đã rời giường, Thụy Ca vì muốn đi đến trường nên cũng dậy rất sớm. Nhựơc Vi cảm thấy bội phục những người cố nhân căn cù này.

Nàng nhớ ở kiếp trước, không biết phải rèn luyện bao lâu mới có cái kết quả như hiện tại này. Còn Thụy Ca, chỉ là một đứa trẻ, mà mỗi ngày rời giường đều rất đúng giờ, y như cái đồng hồ báo thức, khiến Nhựơc Vi ước ao ghen tị á.

Nhựơc Vi lên kế hoạch bán bánh Trung thu trong ba ngày. Sau đó đem cửa hàng đổi mới, nàng và Liễu thẩm sẽ ở nhà thử làm một ít điểm tâm, đồ ngọt.

Mặc dù nói tiết Trung thu chỉ có một mùa, nhưng không bán không được.

Đổi mới tốt thì dù có mở lại cũng giống như nhau. Ngược lại còn có thể đưa tới lòng hiếu kỳ của khách hàng. Đến lúc khai trương, chỉ cần trong tiệm có được sản phẩm tốt là được.

Mấy ngày nay, Vĩnh An trấn nổi lên chủ đề: ai, huynh đệ, người ăn bánh Trung thu của Vi các chưa, ngày hôm qua lão bà ta mua một cân về ăn, ai u, bánh đó ăn ngon lắm...

Tình huống của Vi các hai ngày sau cũng rất tốt. Điều này làm Nhượng Vi thật vui mừng.

Những vật kiện nhỏ làm bằng trúc, mấy ngày nay cũng đưa xong rồi, rất được phái nữ hoan nghênh.

Trong thoáng chốc, Vi các trở thành chủ đề trung tâm của trấn trên. Các cửa hàng bên cạnh Vi các cũng buôn bán khá hơn. Bình thường việc buôn bán ở con đường này so với đường phố chính lúc nào cũng kém hơn một chút.

Nhưng mấy ngày nay, nhờ có Vi các mà việc buôn bán so với phố chính còn tốt hơn. Vô hình chung, Vi các đã biến con đường này thành con đường buôn bán. Cũng vì Vi các đem đến cho họ chuyện tốt đẹp như vậy, nên các lão bản ở con đường này đều rất cảm kích lão bản giấu mặt của Vi các. Đối với bên ngoài, Nhượng Vi chưa nói mình là lão bản, bởi hiện tại thời cơ còn chưa tới.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 65: Cuộc sống (hai)

Thời gian ba ngày trôi qua rất nhanh, mấy ngày nay Nhượng Vi có thể nói là buôn bán lời làm cho đầy bốn cái bồn... một nhọc đi qua còn dư lại chỉ có vui về.

Thời gian ba ngày, Vi các ở Vĩnh An trấn tiếng tăm lan xa, khi Vi các tuyên bố tạm ngừng buôn bán, muốn sửa sang lại tất cả mọi người hết sức không biết... thậm chí có người tồn chút tâm tư chế giễu, cho là Vi các dừng nghỉ dựa vào tình huống mấy ngày nay tạm ngừng buôn bán, sau còn nghỉ chỗ đứng ở trấn trên.

Xế chiều hôm Vi các khai trương, Huyện lệnh phái người tặng lễ tới đây, khi đó vốn có người dò mắt Vi các khai trương, tình huống so mình thật tốt hơn nên muốn quấy rối, nhìn thấy Vi các cùng Huyện lệnh quan hệ tốt, lập tức thu hồi tâm tư quấy nhiễu.

Cuối cùng còn nịnh hót và mua chút bánh Trung thu trở về.

Chỉ là trên thế giới vĩnh viễn không chỉ có người tốt, không có người xấu, người ta rõ rệt không dám quấy rối, trong lòng nguyên rửa người một chút người không thấy được đi.

Vì vậy tin tức Vi các tạm ngừng buôn bán vừa ra trong nháy mắt cả trấn trên người đều biết, ngầm nguyên rửa không ít... người có chút yêu thích bánh Trung thu ở Vi các ngược lại có chút tiếc nuối một đoạn thời gian tới không thể đi mua bánh Trung thu rồi.

Tạm ngừng buôn bán ngày thứ nhất, Nhượng Vi khó được ngủ nướng, buổi sáng đồng hồ sinh học rất đúng giờ, nhưng Nhượng Vi đột nhiên rất muốn đồ thừa một cái giường, vì vậy mặc dù tỉnh cũng không có rời giường, tối ngày hôm qua thời điểm Nhượng Vi liên tuyên bố hôm nay tất cả mọi người có thể chậm chút rời giường, coi như là phần thưởng mấy ngày nay bận rộn.

Lười biếng nằm ở trên giường, Nhượng Vi cảm thấy cảm giác như thế thật không tệ, chỉ là nghĩ tới mục tiêu còn chưa có đạt tới, cuộc sống như thế còn phải cần thiết.

Nghĩ tới những thứ này, cho dù cảm giác cũng biến mất hầu như không còn rồi, Nhượng Vi dứt khoát đứng dậy xuống giường.

Rời giường, nghĩ tới chút chuyện phải làm, Nhượng Vi nhiệt tình lại tới, Nhượng Vi ở trong lòng khích lệ mình, hiện tại mệt mỏi một chút, về sau mới có thể trôi qua càng thêm tốt hơn.

Mức nước lạnh rửa mặt, nhất thời tinh thần tốt lên gấp trăm lần, sau đó đi tập võ.

Liễu Vi tập võ trở lại, Liễu thẩm đã làm tốt điểm tâm, Đào Đào cùng Thụy Ca cũng đều đã rời giường, Quái lão đầu cũng từ bên ngoài đi bộ trở lại.

Trong đầu Nhượng Vi, nhớ lại một màn lướt qua cùng bọn họ chung sống, cảm thấy cuộc sống như thế rất tốt.

Hương thụ qua bữa điểm tâm, Nhượng Vi lại trở về phòng với chuyện lớn của mình đi, Thụy Ca đi đến trường, Đào Đào lôi kéo tiểu Thụy chơi cùng hân, nghe trong sân tiếng cười vui vẻ của Đào Đào, Nhượng Vi nghĩ cũng nên dạy Đào Đào biết chữ rồi.

Tiếp đó liền cúi đầu sửa đổi bản thiết kế trong tay đã thật hoàn mỹ rồi.

“Tiểu thư, có thể ăn cơm trưa.” Ngoài cửa truyền đến âm thanh của Liễu thẩm.

Nhượng Vi nghe đã đến thời gian ăn cơm trưa, ngẩng đầu lên, cổ có một chút đau nhức, chuyện qua tay của mình xoa xoa.

“Biết, người trước đi dọn bát đĩa xong đi.” Nhược Vi hướng Liễu thăm ngoài phòng nói.

Cầm lên nhìn bản thảo thiết kế vừa xong, ừh, có thể, ngày mai có thể bắt đầu xây dựng tân trang lại cửa hàng, nghĩ tới không lâu về sau mà có thể thấy bản thiết kế trên giấy vẽ biến thành vật thật... thật sự là vui vẻ nha.

Đem đồ cẩn thận xếp gọn bỏ vào không gian, chậm rãi ra khỏi phòng... ngoài phòng chính là mặt trời gay gắt chiếu trên không.

Người một nhà âm áp dùng qua cơm trưa, Nhược Vi suy nghĩ một chút, mấy ngày nay quá bận rộn, vẫn không có thấy Hiên Viên Hạo, ừm, hiện tại đi dạo qua nhà hán đi.

Cùng Liễu thăm nói tiếng, tránh cho đến lúc đó trong nhà có việc tìm nằng lại không tìm được... sau đó một người chậm rãi ra cửa.

Ra cửa, nhìn trên đường nhỏ đầy hoa dại không biết tên tung bay theo gió, ở bên trong ruộng đồng, trái cây còn xanh treo đầy cành, trái cây chín mùi tỏa ra mùi thơm mê người.

Nhược Vi một đường chậm rãi đi tới, thỉnh thoảng gió nhẹ nâng lên góc váy màu vàng nhạt, sợi tóc giương nhẹ, một bức mỹ cảnh đẹp.

Nhược Vi bước chậm đi ở dưới bóng cây, trên đường thỉnh thoảng gặp phải mấy người quen, còn có một vài đứa trẻ cười đùa, Nhược Vi cảm giác mình bây giờ đã hoàn toàn dung nhập vào cái thế giới này rồi.

Không có miễn cưỡng như lúc mới tới, không cam lòng, hiện tại chỉ có hạnh phúc nhàn nhạt quanh quẩn ở trong trái tim mình.

Đi chậm nữa, tòa nhà của Hiên Viên Hạo cách nhà Nhược Vi cự ly cũng sẽ không thay đổi, Nhược Vi gõ cửa, chỉ nghe bên trong ứng tiếng mà cũng vang đến tiếng bước chân.

Cửa kết một tiếng mở ra, gã sai vặt bên trong thấy là người mà thiếu gia nhà mình tâm tâm niệm niệm, vội vàng cung kính đón vào... không có gì bất ngờ xảy ra thì đây chính là chủ mẫu tương lai... một chút tâm tư nhỏ cũng không dám có.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Ở chung

Nhược Vi ở dưới ánh mắt cung kính chậm rãi vào viện, sân nhà Hiên Viên Hạo cùng nhà Nhược Vi cũng na ná như nhau, Nhược Vi hồi tưởng lại sự kinh ngạc của mình và hai Bánh bao nhỏ khi lần đầu tiên tới nhà của Hiên Viên Hạo.

Ban đầu, thời điểm Nhược Vi cùng hai Bánh Bao nhỏ bước vào sân còn tưởng rằng là đến nhà mình rồi... bộ cục tương tự... phòng ốc cấu tạo tương tự... cảnh sắc tương tự... hoàn toàn chính là mô phỏng lại nhà của Nhược Vi.

Phía sau lục tục đã đến mấy lần, hiện tại Nhược Vi đã thấy nhưng không thể trách rồi.

Bất đồng duy nhất chính là sân lớn hơn so nhà mình, gian phòng nhiều hơn chút, nhưng mà ngay cả đồ dung bên trong phòng cũng trắng trợn sao chép ở nhà Nhược Vi.

Nhược Vi nghĩ tới những thứ này đã cảm thấy có chút buồn cười, nghĩ Hiên Viên Hạo bình thường xem ra một người lạnh lùng, không ngờ cũng sẽ làm loại chuyện này.

“Liễu tiểu thư, thiếu gia lúc này ở thư phòng, Liễu tiểu thư phải đi thư phòng xem chút thiếu gia hãy để cho tiểu nhân dẫn ngài đi phòng khách nghỉ chân một chút?” Gã sai vặt ân cần nói cho Nhược Vi, Hiên Viên Hạo đang ở đâu.

Nhược Vi suy nghĩ một chút cảm thấy còn là trực tiếp đi thư phòng tốt hơn, liền để gã sai vặt dẫn đường đi thư phòng. Thật ra thì thư phòng ở đâu Nhược Vi cũng biết, nhưng mình cũng không thể tự đi, đến lúc đó truyền ra lời nói xấu nào thì không hay.

Mặc dù nói Nhược Vi cùng Hiên Viên Hạo lòng dạ cả hai đều biết rõ, nhưng cũng muốn để phòng có tiểu nhân quấy phá.

Kể từ sau ngày đó, ở trên xe ngựa Nhược Vi hiểu tình cảm của mình đối với Hiên Viên Hạo, thời điểm hai người ở chung càng ngày càng ngọt ngào. Nhược Vi không phải là cô gái ở cái thời đại này, cũng không phải là loại người cổ hủ, càng không chịu những ảnh hưởng nữ giới cũ kỹ đó, sẽ không nam đại nữ phòng. (còì ta không hiểu câu này lắm)

Khi không có người ngoài, hai người ở chung giống như đôi vợ chồng hờ mới tân hôn. Hiên Viên Hạo dịu dàng, Nhược Vi thỉnh thoảng đáng yêu, thỉnh thoảng mang một chút hoạt bát.

Thư phòng của Hiền Viên Hạo bố trí ở phía tây, rất nhanh là tới, gã sai vặt tiến lên gõ cửa, ngoài cửa không có ai coi chừng, Nhưộc Vi nhớ mấy lần trước tới ngoài cửa đều có người ở.

“Đồng đồng đồng... thiếu gia, Liễu cô nương đã tới.”

Bên trong thư phòng, Hiền Viên Hạo vốn đang nhú lại chân mày nghe được Nhưộc Vi tới đây, trong nháy mắt bằng phẳng lại, mặt mày mang theo dịu dàng vô tận, đứng dậy tự mình mở cửa.

Gã sai vặt thấy thiếu gia tự mình đến mở cửa, thức thối khom người lui xuống.

“Nhưộc Vi, nàng đã đến rồi.” Hiền Viên Hạo thấy người trước mắt nhĩ cực kỳ rõ ràng đứng ở trước mặt mình, tâm tình càng tốt lên, Nhưộc Vi không có chuyện bình thường rất ít đến nhà mình, bình thường đều là hân sau khi hết bận thì đến nhà Nhưộc Vi.

Hiện tại Nhưộc Vi chủ động sang đây gặp hân, tâm tình có thể nào không tốt.

“Vâng, Hạo ca ca hai ngày nay rất bận a.” Nhưộc Vi mỉm cười nhìn hân.

“Là có bận chút, nhưng cũng nhanh xong rồi, nghe a Phúc nói, Nhưộc Vi bán bánh Trung thu rất tốt, Nhưộc Vi thật tài giỏi.”

Nét mặt Hiền Viên Hạo cũng có nét tươi vui, Nhưộc Vi bây giờ là nhìn Hiền Viên Hạo thấy thế nào cũng đáng yêu.

“Còn có thể, cũng chỉ là mọi người thích đồ mới mẻ mà thôi.” Nhưộc Vi rất khiêm tốn đáp.

Hiền Viên Hạo cũng không rối rắm với cái vấn đề này, Nhưộc Vi khó được chủ động đến tìm hân một lần.

“Nhưộc Vi, ta rất lâu không có ăn cơm nàng làm, nàng hôm nay phải làm cho ta vài món thức ăn.” Hiền Viên Hạo bá đạo yêu cầu, thế nhưng loại bá đạo này cũng chỉ có Nhưộc Vi mới có thể có được.

Nhưộc Vi nghĩ thầm, rõ ràng ba ngày trước mới tại nhà mình ăn cơm, nhưng trong lòng vẫn bồi vì câu nói ngọt ngào này.

Có một người đàn ông mỗi ngày muốn ăn cơm mình làm, cũng là chuyện làm cho người ta cảm thấy hạnh phúc.

“Được, hôm nay làm cho người món người thích.” Nhưộc Vi dịu dàng nói.

Thấy Nhưộc Vi đồng ý yêu cầu của mình, Hiền Viên Hạo thật vui mừng, hôm nay cuối cùng không có những người khác cùng mình giành thức ăn Nhưộc Vi làm rồi.

Cả một buổi chiều Nhưộc Vi đều ở thư phòng cùng với Hiền Viên Hạo, không có quá nhiều lời nói trao đổi, nhưng chỉ trao đổi một cái ánh mắt cũng là ăn ý như vậy.

Không khí hòa hài làm cho người ta muốn ghen tỵ. Hiền Viên hạo chỉ có Nhưộc Vi ở bên người, công việc phiền não cũng cảm thấy biến thành chuyện thích rồi.

Cơm tối là ăn ở trong nhà Hiền Viên Hạo, trong nhà Liễu thẩm sẽ quản lý, đây là lần đầu tiên Nhưộc Vi cùng Hiền Viên Hạo đơn độc dùng chung với nhau bữa cơm.

Hiền Viên hạo dĩ nhiên là vui mừng vô cùng, một màn này ở trong lòng hân đã sớm ảo tưởng qua vô số lần, nhưng không có nghĩ đến đột nhiên thực hiện như vậy, nhưng không ngăn cản được tâm tình tốt của hân.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoàn Thiên Hạ* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Mập mờ (canh hai)

Hai người vui vẻ dùng qua bữa ăn tối. Sau bữa ăn tối lại nói chút chuyện, đến gần khi trời tối thì Hiền Viên Hạo đưa Nhưộc Vi về nhà.

Giống như lúc cùng tới với Nhưộc Vi, hai người đều đi vô cùng chậm, rất nhân nhả. Trên cây có mấy con côn trùng không biết tên đang thi nhau cất tiếng kêu, vì vậy mà đoạn đường yên lặng này tăng thêm một chút náo nhiệt.

Khi đã đến nhà Nhưộc Vi thì Hiền Viên Hạo một tay ôm lấy Nhưộc Vi kéo tới trong lòng ngực của mình, hân không nghĩ là để Nhưộc Vi trở về nhanh như thế, mặc dù lúc nào cũng có thể gặp mặt, nhưng hiện tại hân chỉ muốn đem Nhưộc Vi ôm lấy thật chặt trong ngực.

Trước kia nếu ai nói với hân về sau hân sẽ nhớ nhưng một cô gái như vậy, hân nhất định sẽ không tin, nhưng bây giờ thế nhưng hân lại vô cùng nhớ nhưng

nữ tử trong ngực này.

Nhược Vi bị Hiên Viên Hạo dùng sức kéo vào trong ngực, cầm cúi vào ngực xương Hiên Viên Hạo, đụng làm đau.

Đột nhiên bị Hiên Viên Hạo lôi kéo như vậy, Nhược Vi cảm thấy Hiên Viên Hạo đối đãi với mình có phần thô lỗ, để cho hạ giận nên cắn một cái vào ngực Hiên Viên Hạo.

Hiên Viên Hạo rên lên một tiếng, Nhược Vi nghe âm thanh này khuôn mặt trắng trẻo bỗng đỏ lên.

Âm thanh này thật sự là rất dễ làm cho người ta suy nghĩ nhiều, tay mà Hiên Viên Hạo ôm Nhược Vi càng thêm buộc chặt.

Hiên Viên Hạo giờ phút này cảm giác trong lòng có một dòng nhiệt hòa đang dần dần dâng lên, cúi đầu thấy gương mặt Nhược Vi đỏ hồng, ánh mắt xấu hổ, hô hấp càng thêm dồn dập.

Nhược Vi cũng cảm thấy khác thường, muốn đẩy tay Hiên Viên Hạo đang ôm mình ra.

Hiên Viên Hạo vì cái hành động nhỏ này của Nhược Vi mà một cây dây cung kiềm chế cuối cùng cũng đứt, vừa nhanh chóng vừa chuẩn xác tìm được đôi môi Nhược Vi mà hôn lên. Nhược Vi kinh hãi mà hơi há miệng ra. Hiên Viên Hạo liền bá đạo công thành chiếm đất.

Sự bá đạo này khiến Nhược Vi không chỗ lẫn tránh, chỉ có thể mặc cho hắn ta cần ta cứ lấy, tay nhỏ bé vô lực vịn bả vai Hiên Viên Hạo.

Hồi lâu, Nhược Vi toàn thân vô lực ôm lấy người Hiên Viên Hạo, đôi môi sưng đỏ, người có chút kinh nghiệm đều biết rõ đây là chuyện gì xảy ra.

Hiên Viên Hạo khẽ vuốt sau lưng của Nhược Vi. Ôn định lại tâm tình kích động của mình mới vừa rồi. Nếu như không phải là Nhược Vi tuổi còn quá nhỏ, hẳn thiếu chút nữa sẽ đem Nhược Vi nuốt luôn vào bụng rồi.

“Đưa ta trở về Hạo ca ca.” Sau khi bình tĩnh lại, Nhược Vi vô lực tựa vào trong ngực Hiên Viên Hạo nói.

Thật may là bây giờ đã trời tối, chỗ này rất vắng lặng, bằng không bị người khác thấy được mình sẽ mất mặt vô cùng.

Tại cái thời đại này nếu như bị người ta nhìn thấy một cô gái chưa định hôn cùng nam tử lén lút ở chung một chỗ thì về sau sẽ không ai thèm lấy nữa, huống chi là việc làm mới vừa rồi của hai người.

Với lại Nhược Vi cũng không thích vào loại thời điểm cùng tình huống không rõ này mà bị người ta nắm được nhược điểm gì, ngộ nhỡ trở thành trở ngại đối với cuộc sống của hai người về sau thì sẽ không tốt.

Nhược Vi mặc dù không có hỏi gia thế của Hiên Viên Hạo, nhưng cũng nhìn ra được tuyệt đối sẽ không đơn giản, cho nên nàng mới tự bản thân mình định ra một cái mục tiêu như vậy, chính là hi vọng mình có đủ thực lực có đủ tư cách có thể đứng sánh vai cùng hắn.

Cũng hi vọng sau này mình có thể bảo vệ hai người đệ đệ thật tốt.

Nên nàng mới nỗ lực mà chuẩn bị vì tương lai của mình cùng với hai người đệ đệ.

Hiên Viên Hạo hít sâu một hơi, mặc dù không muốn nhưng vẫn phải buông Nhược Vi trong ngực ra, kéo tay Nhược Vi hướng tòa nhà cách đó không xa đi tới.

Nhược Vi cảm nhận được sự ấm áp từ lòng bàn tay, trong lòng cũng trở nên ấm áp, trong trời đêm cô tịch lại có một người như vậy ở bên cạnh mình thật là tốt.

Mặc dù hai người đi rất chậm, nhưng vẫn đã đến. “Hạo ca ca, đến rồi.” Nhược Vi nhỏ giọng nói.

“Uh.” Người nào đó trầm thấp trả lời, trong giọng nói còn bao hàm một chút ý không tình nguyện.

“Hạo ca ca, ta muốn vào nhà, huynh ngày mai có thời gian không?” Nhược Vi ngẩng đầu nhìn về phía người nào đó đang trầm mặc xuống hỏi.

“Có.” Thấy Nhược Vi đang nhìn mình, hắn cũng không dám không trả lời.

“Uh. Vậy ngày mai Hạo ca ca có thời gian thì tới đây chơi, Nhược Vi sẽ làm món ăn ngon cho huynh.”

Nghe được câu này sắc mặt của người nào đó mới tốt lên được một chút, hóa ra là người nào đó còn chưa nghe được lời muốn nghe, bây giờ nghe được rồi nên rất cao hứng.

“Được, ngày mai nhất định qua đây, ta muốn nhìn thấy nàng đi vào.” Buông tay đang nắm chặt Nhược Vi ra.

“Được, ta vào trước đây, Hạo ca ca cũng về sớm một chút nghỉ ngơi.” Bởi vì biết Hiên Viên Hạo cũng biết võ công, cho nên Nhược Vi cũng không lo lắng an toàn của hắn, huống chi ở nơi này tỷ lệ gặp phải chuyện không tốt cũng là rất nhỏ.

Nhìn Nhược Vi vào viện đóng cửa lại Hiên Viên Hạo mới xoay người đi trở về.

Chương 68: Trang hoàng thiết bị

Sáng sớm hôm sau, so với thường ngày thì Nhựơc Vi còn phải sớm hơn một chút, bởi vì hôm nay Nhựơc Vi tính toán muốn đi trấn trên xem qua một chút tình trạng trang hoàng thiết bị cho cửa hàng.

Chờ cửa hàng sau khi trùng tu xong, chuyện về sau cũng đã đến lúc nên triển khai rồi.

Chờ sau khi cửa hàng một lần nữa khai trương đã được ổn định, sẽ dạy người làm trong nhà thay phiên học viết chữ, tính sổ sách, Nhựơc Vi không hy vọng người trong tay mình là những người vô dụng.

Chỉ cần bọn họ đối với nhà mình tuyệt đối trung thành, Nhựơc Vi cũng sẽ không khát khe với bọn họ, đến lúc đó sẽ dạy bọn họ luyện chút công phu phòng thân, như vậy bọn họ có thể cơ một thân thể kiện khang, mình cũng yên tâm đem một chút chuyện giao cho bọn họ xử lý.

Bất kỳ một gia tộc có thực lực nào sau lưng cũng đều âm thầm nuôi dưỡng âm vệ, nhà mình cũng cần có chỗ dựa như vậy, mà những thứ này đều cần có tiền tài để xây dựng.

Những chuyện này bây giờ đã có thể từ từ chuẩn bị, tốt nhất là nên tìm những cô nhi không cha không mẹ, như vậy đối với hai bên đều tốt, Nhựơc Vi có thể cho bọn họ một mái nhà một gia đình, có thể ăn no mặc ấm, mà cái gia đình này cần bọn họ đến giữ gìn, Nhựơc Vi chính là Đại Gia Trưởng đối với bọn họ, Nhựơc Vi cần bọn họ tuyệt đối phục tùng.

Nàng sẽ không giống những thứ Đại Thế Gia kia một dạng, không đem mạng của kẻ dưới coi như cỏ rác, cái nàng cần không phải từ sĩ máu lạnh, mà là những hộ vệ có tình cảm, cái này đối với những nhóm người nhỏ bé yếu ớt kia mà nói đã là đường ra tốt nhất.

Cho nên phải mau chóng kiếm được thật nhiều tiền, thì những tính toán này mới có thể thực hiện được. Miễn là tìm được người để về bồi dưỡng là tốt thôi, Nhựơc Vi tự tin mình sẽ làm được.

Chuyện tìm người đến lúc đó liền toàn quyền giao cho Quái lão đầu, chuyện này lúc Quái lão đầu nói muốn lưu lại Nhựơc Vi cũng đã nghĩ tới.

Việc trang hoàng thiết bị cho cửa hàng thì ngay từ khi cửa hàng tạm ngừng buôn bán liền bắt đầu, hi vọng sau khi khai trương lại có thể đến đạt được mục tiêu mà mình đã dự định.

Khoản thời gian trước Nhựơc Vi cùng Liễu thẩm đã thử làm ra rất nhiều điểm tâm ăn rất ngon, nước làm điểm tâm lại là lấy từ Linh Tuyền Thủy bên trong không gian, khiến mùi vị càng đặc biệt ngon.

Trước kia thủ nghệ của Liễu thẩm cũng không tệ, dưới sự chỉ đạo của Nhựơc Vi thủ nghệ càng tốt hơn nữa, lúc không có Nhựơc Vi thì thẩm ấy liền ở một mình trong phòng bếp rất lâu để tự mình tập nấu.

Nhựơc Vi thấy Liễu thẩm như vậy tâm tình rất tốt, bên cạnh có người chăm chỉ tìm tòi học hỏi, mình cũng bớt được nhiều việc.

Nếu như trong nhà mỗi người làm đều có thể có được tính cách này, về sau Nhựơc Vi sẽ được thoải mái rất nhiều, nhưng trung thành vẫn là trọng yếu nhất, nàng cũng không hy vọng một ngày nào đó mình cần phải dùng tới thủ đoạn lãnh huyết để mà xử lý người đi theo bên cạnh mình.

Mặc dù đã sớm biết cái thời đại này đối đãi mạng người lãnh huyết đến cỡ nào, nhưng Nhựơc Vi không hy vọng một ngày bản thân mình cũng trở thành một người như vậy.

Cho nên chỉ cần bọn họ tuyệt đối trung thành, Nhựơc Vi cũng không phải là người thích đánh chửi người làm, cuộc sống của bọn họ so với rất nhiều người đã tốt hơn rất nhiều. Người trung thành với nhà mình nàng đều sẽ bảo vệ, mọi người là bảo vệ lẫn nhau.

Sau khi ăn qua điểm tâm, thì cùng Hiên Viên Hạo cùng nhau ngồi xe ngựa đi lên cửa hàng ở trấn trên.

Nhựơc Vi cảm thấy xe ngựa nhà mình cũng có thể mua, bằng không thật đúng là không tiện lắm.

Vào trong trấn, lần này Nhựơc Vi cùng Hiên Viên Hạo tách ra đi làm việc của mình, có lúc xa cách cũng sẽ làm cho tình cảm thêm sâu sắc hơn.

Hôm nay đi theo Nhựơc Vi tới trấn trên là Liễu Lôi, trải qua khoảng thời gian chung đụng này, Nhựơc Vi thấy trong mấy người thì Liễu Lôi thật thà trung thực lại còn có một chút khôn khéo, đầu óc cũng có thể phản ứng rất nhanh.

Cho nên hiện tại Nhựơc Vi mang theo Liễu Lôi ra ngoài, cũng là có chút ý tứ muốn bồi dưỡng hắn.

Mấy người trong nhà Nhựt Vi đã hiểu không sai biệt lắm, Liễu Vượng biết chữ, đủ trung thành, năng lực cũng có, Nhựt Vi tính toán về sau lúc gia nghiệp đã lớn hơn để cho hắn làm quản gia quản lý trong nhà, hiện tại vẫn cứ từ từ theo dõi thêm một chút.

Liễu Vũ, Liễu Phong, Liễu Lôi, ba người tuổi không lớn lắm, muốn hảo hảo bồi dưỡng, về sau có thể đảm nhiệm được các việc lớn khác.

Đến Vi Các, bên trong không khí đang bề bộn ngất trời. Liễu Phong cùng Liễu Vũ mấy ngày nay vẫn ở lại Vi các, Nhựt Vi để cho bọn họ theo dõi tất cả các công việc lắp ráp. Kinh nghiệm đều là rèn luyện mà có, thấy nhiều, tầm mắt cũng sâu rộng hơn.

Vào Vi Các, Liễu Phong mắt tinh, nhìn thấy chủ tử nhà mình tới, vội tới đây chào hỏi.

Nhựt Vi thấy công việc còn nhiều, để cho hắn đi làm việc, mình tới nơi xem một chút, lại phân phó Liễu Lôi đi hỗ trợ.

Ba người Liễu Lôi tình cảm vốn đã rất được, hai ngày nay Liễu Phong, Liễu Vũ không có về nhà, rất không quen, Nhựt Vi để cho hắn đi hỗ trợ, hắn rất vui mừng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Hoàn công

Edit: Linhnhadau

Nửa tháng, với những ánh mắt mong đợi, cuối cùng Nhựt Vi cũng đã lắp xong các thiết bị cho cửa hàng.

Hiện tại, tiệm này so với nửa tháng trước có khác biệt, tràn đầy phong cách hiện đại, Nhựt Vi đi trong căn phòng mình đã thiết kế, cảm nhận được cảm giác thân thiết đã rất lâu rồi không có cảm nhận được loại cảm giác này.

Nhựt Vi làm xong rất vui vẻ, điều này nói rõ mình cách mục tiêu gần hơn từng bước, mặc dù bước này rất nhỏ.

Cả cửa hàng ở Nhựt Vi thiết kế xuống cá chuyển biến lớn, cửa hàng ở vốn có trên cơ sở trở nên lớn một chút, xem ra càng rộng rãi hơn rồi.

Toàn bộ vách tường một lần nữa quét vôi màu trắng, đồ án lộn xộn mà khả ái, làm cho người ta có một loại thân ở trong bụi hoa cảm giác, gọn gàng sạch sẽ.

Hiện tại trong tiệm cho người cảm giác tổng kết câu nói đầu tiên là làm cho người ta cảm thấy rất ngọt rất Thư Tâm.

Nhìn cửa hàng bày biện ra đến mình muốn cảm giác, Nhựt Vi lần nữa cảm thán những thứ kia làm những chuyện này người.

Suy nghĩ một chút, Nhựt Vi đã cảm thấy vui vẻ, chuyện án của mình mong đợi phát triển có thể nào không vui.

Thấy rõ ràng còn có những cản trở lại, Nhựt Vi liền đi đi về về nhà, phải trở về chuẩn bị một chút, người trong nhà sớm làm xong chuẩn bị khai trương.

Lần này nhưng là phải làm lâu dài, tất cả phải chuẩn bị xong.

Kế hoạch sơ định là như vậy, Nhựt Vi tính toán trước mắt lấy bánh ngọt để Vi các chủ đánh giá sản phẩm, mặc dù bánh ngọt cũng không phải mỗi hộ người ta cũng mua nổi, nhưng là Vĩnh An trấn trên Phú Hộ cũng không ít, Nhựt Vi cần chính là bánh ngọt có thể cho Vi các mang tới chỗ tốt.

Cho dù không nhất định người người cũng ăn rồi Vi các bánh ngọt, nhưng là Nhựt Vi hi vọng có một ngày người người cũng biết bánh ngọt, biết là do Vi các làm, cho dù về sau có đồng loại sản phẩm, Nhựt Vi cũng là không sợ, lấy mình ở hiện đại mấy chục năm mò mẫm lẫn lộn điểm kinh nghiệm này vẫn phải có.

Đây chính là Nhựt Vi hi vọng bánh ngọt có thể cho Vi các mang tới nhân hiệu, về sau muốn ăn điểm tâm nhỏ là có thể nhớ tới Vi các.

Nhựt Vi hi vọng nguyện vọng này sẽ không quá xa xôi, mà trên thực tế cũng sẽ không quá xa, có một ngày Vi các sẽ nổi tiếng.

Nhựt Vi về đến nhà kể cho mọi người biết kế hoạch của mình.

Mọi người bao gồm Đào Đào cùng Thụy ca biết cũng rất vui vẻ, Thụy ca bởi vì học tư thực, mặc dù trước mắt không giúp đỡ được cái gì, nhưng là vẫn giúp làm chút chuyện đủ khả năng, đồng thời cũng thay tỷ tỷ mà vui vẻ, Thụy ca nhìn ra được tỷ tỷ rất quan tâm chuyện này.

Đào Đào rất vui vẻ, nguyên nhân có lẽ là vì chính hắn rất thích ăn thứ này, nghe được về sau trong nhà sẽ có những thứ đồ này, Đào Đào liền suy nghĩ có phải hay không về sau tự mình nghĩ ăn bao nhiêu là có thể ăn bao nhiêu rồi.

Cây nhỏ cũng rất vui vẻ, bởi vì hiện tại mỗi ngày đều tham ăn khin khít , mặc ẩm áp, sẽ không bao giờ ăn đói mặc rách nữa rồi.

Liễu vượng hai vợ chồng cùng Phong Tam người còn lại cũng là phát ra từ nội tâm thay Nhực Vi vui vẻ, mấy người bọn hắn đều nhìn cho ra tiểu thư nhà mình trên chuyện này ném vào bao nhiêu tâm lực, vì vậy, khi nhìn thấy nguyện vọng của tiểu thư đang từng bước thực hiện cũng thay Nhực Vi vui vẻ.

Mấy người bọn họ kể từ bị Nhực Vi mua về sau, ngày trôi qua quá tốt, mấy người thường sẽ có chung tại cảm giác nằm mộng, không thể tin được, cho nên mỗi lần cũng cố gắng làm việc để chứng minh đây tất cả đều là thật.

Chủ tử hiền hòa, quy củ không nhiều lắm, việc ăn mặc đối với bọn họ càng thêm hào phóng, cũng không hà khắc, như vậy chủ tử một vạn người trung cũng khó tìm ra một , vì vậy bọn họ là từ trong lòng muốn đi theo Nhực Vi mãi mãi.

Điều này cũng giúp Nhực Vi tiết kiệm được một số việc trong tương lai.

Quái lão đầu thấy Nhực Vi có thể là như vậy, trong lòng cũng rất là vui vẻ, ở trong nhà này hắn cảm nhận được tình cảm người thân, hắn đã hưởng thụ cuộc sống như thế, về sau quả đúng không muốn rời đi.

Vì vậy, sau Nhực Vi lại giao phó chuyện cho hắn, hắn đều ngoan ngoãn hoàn thành rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Khai trương

Vì các sửa xong rồi, chỉ cần chuẩn bị xong, có thể khai trương được rồi, Nhực Vi tìm người nhìn ngày tốt, mặc dù nội tâm của nàng rất khinh thường những việc mê tín này, nhưng là, nếu nàng sống ở thời đại này, tốt hơn là theo trào lưu, quá lập dị cũng không thấy là chuyện tốt gì.

Nhực Vi làm cho người ta sắp sửa bán điểm tâm về thành hình nhỏ phẩn, làm thành một phần một phần sách nhỏ, đến lúc đó tới mua đồ người của cũng có thể vừa xem hiểu ngay.

Mua nhiều mà có thể đưa một phần nhỏ sách khiến người mua mang về, nếu là trong nhà có đứa trẻ nhìn đến khẳng định còn có thể trở lại mua.

Nhực Vi cũng chuẩn bị thẻ hội viên, mọi người cần đổi lập , đặc biệt là những người có tiền kia thích nhất cùng người so đo, thứ gì có thể chứng minh thân phận của mình cao quý tốn nhiều tiền hơn nữa bọn họ cũng là không nương tay.

Nhực Vi thích nhất một loại này người, có thể mang đến cho mình lợi nhuận to lớn.

Thẻ hội viên còn phân ba loại, cũng là có phân cấp , cấp bậc thẻ hội viên cao nhất là màu vàng óng Mầu Đan tạp, tiếp theo là màu vàng nhạt Mầu Đan tạp, cuối cùng là cặn màu vàng kim Mầu Đan tạp, mà cứ mỗi chủng loại cấp bậc thẻ hội viên số lượng có hạn.

Nhực Vi phái người đưa cho Huyện lệnh một thẻ màu vàng kim Mầu Đan tạp, Huyện lệnh biết tấm thẻ này là tượng trưng của thân phận, trong lòng dĩ nhiên rất thích rồi, trong lòng thầm khen Vi các rất hiểu lễ nghĩa.

Ba ngày trước là sinh nhật Huyện lệnh phu nhân, Nhực Vi phái người đưa đi một ổ bánh kem lớn, phụ đi một phong giải thích tin, khi bánh ngọt đưa lên, hấp dẫn tầm mắt của tất cả mọi người.

Nhực Vi phái đi người đi là Liễu Lôi, Liễu Lôi đưa cho Huyện lệnh phu nhân một bức thư.

Đó là thư do Nhực Vi viết tay, trong thư là những lời chúc phúc với Huyện lệnh phu nhân, thối phồng thân phận của Huyện lệnh phu nhân, nói rõ, cái bánh ngọt này, Huyện lệnh phu nhân là người thứ nhất nếm.

Ám chỉ Huyện lệnh phu nhân có thân phận tôn quý, tặng kèm thẻ hội viên cấp bậc cao, Huyện lệnh phu nhân hiểu ý nghĩa thẻ này, ý tứ dĩ nhiên vui vẻ, tại chỗ liền khen bánh ngọt của Vi các.

Sau ngày đó, đã có rất nhiều người nhà đang hỏi thăm chuyện này, mọi người nghĩ Huyện lệnh phu nhân khoe gì, vậy khẳng định không sai được, cũng muốn mua một tờ về đưa cho ông cụ trong nhà chúc thọ.

Vì vậy Vi các bây giờ mặc dù còn chưa mở cửa buôn bán, ngược lại có rất nhiều người đang chờ.

Vì các coi như là vang dội, hơn nữa uy lực còn không nhỏ.

Đây chính là tiêu phí, có lúc đồ cũng không thấy được tốt bao nhiêu, nhưng là có kia sao một cái thân phận đầy đủ người khen một câu so cái gì quảng cáo cũng muốn giỏi hơn sứ.

Hiện tại là như thế, mọi người tại còn chưa từng ăn qua bánh ngọt dưới tình huống, đã trong tiềm thức cho là đây là một đồ tốt rồi.

Không thể không nói có lúc thân phận là đồ tốt, không trách được có kia sao nhiều người chạy theo như vịt.

Khi đến lúc khai trương lần nữa, còn chưa tới giờ lành, ngoài cửa đã vây rất nhiều người xem náo nhiệt.

Hiện tại, danh tiếng Vi các càng hơn ngày trước, những thứ kia muốn xem chuyện cười người của chỉ có thể nhìn của mình chê cười.

Giờ lành đến lúc đó, Liễu Vượng đi điểm pháo, Liễu Phong mở cửa chính Vi các đón khách.

Mọi người đều mong đợi ngày khai trương của Vi các, đã sớm phái gia đình ở ngoài cửa canh chừng, chính là vì sớm đi mua đồ đưa trở về, ông cụ trong nhà đưa trẻ kể từ khi ăn bánh Trung thu của Vi các, thì ngày ngày ở nhà nói thăm lúc nào thì mới có đều thể mau thêm nữa.

Cũng có muốn mua bánh ngọt nhân gia ngay từ lúc bên ngoài coi chừng, tổng kết câu nói đầu tiên là khai trương đại cát.

Nhược Vi tuần hoàn vật hiếm có mới quý, định mỗi ngày bánh ngọt chỉ làm ba, vì vậy bánh ngọt kim quý trình độ nâng cao một bước rồi.

Không ngừng bánh ngọt như thế, điểm tâm nhỏ mỗi ngày cũng là định lượng bán, khổng chế ở luôn là có vài người không mua được đáng về là được rồi.

Như vậy mới có thể nói vật của Vi các làm ra là không tầm thường, cũng không phải có tiền là có thể mua được.

Vì vậy, khi mua được sẽ tượng trưng cho thân phận người đó.

Ngày khai trương đó, Vi các làm được điểm tâm cùng bánh ngọt toàn bộ đều bán hết, còn có rất nhiều người không có mua được.

Phía sau lại phát sinh loại thể hộ viên, danh tiếng Vi các càng cao hơn.

Vì vậy tất cả mọi người lấy mua được Vi các gì đó về vang, đây là chuyện ngoài dự đoán Nhược Vi, nhưng cũng rất hợp tình hợp lý.

“Sao a, mọi người ủng hộ nhiều hơn a.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Mua núi

Lần khai trương này không giống như lần trước, lần này tiệm của Nhược Vi đã có danh tiếng, có khách hàng, còn có hậu phương vững chắc.

Nên bây giờ chỉ cần sắp xếp người là xong. Mọi chuyện vẫn còn đang ở giai đoạn đầu nên Nhược Vi tự mình làm hết mọi chuyện.

Nhược Vi có kế hoạch bồi dưỡng hộ vệ nhưng trong nhà lại không có chỗ, với lại như vậy thì quá lộ liễu. Cho nên nàng đang cần một nơi kín đáo.

Nhược Vi nhìn trũng ngọn núi phía sau nhà, nàng từng nghe trưởng thôn nói qua, ngọn núi đó không có chủ, chỉ cần chi cho huyện nha một ít lượng bạc là xong.

Nàng nghĩ ngọn núi này ở phía sau nhà mình, xung quanh lại ít người, rất thuận lợi cho công việc của nàng.

Hôm sau, Nhược Vi liền mang theo Liễu Vượng đi cùng trưởng thôn đến huyện nha làm thủ tục.

Đến huyện nha, trưởng thôn tìm nha dịch lần trước giúp một tay. Nhược Vi bảo Liễu Vượng cho người kia ba lượng bạc, có tiền thì thái độ của người đó cũng tốt hơn.

Nhược Vi nghĩ có tiền thì dễ bàn chuyện hơn nên nàng càng muốn kiếm thêm nhiều tiền.

Trên đường vào huyện nha thì đụng phải sư gia của huyện lệnh. Vị sư gia này biết Liễu Vượng là người của Vi các nên đi qua chào hỏi, thái độ rất tốt.

Nha dịch cầm tiền của Nhược Vi thấy thái độ của sư gia như thế thì càng thêm kính trọng Nhược Vi mấy phần. Nhưng trong lòng thì lại nghĩ thầm là có nên trả lại bạc cho người ta không.

Vị sư gia kia biết chủ của Liễu Vượng muốn mua lại ngọn núi thì rất nhiệt tình giúp đỡ.

Nha dịch thấy sư gia nhiệt tình như thế thì lại nghĩ đến thái độ không tốt của mình nên cặp chân bắt đầu run rẩy.

Hắn thầm mắng mình ở trong mình là tại sao lại không có mắt nhìn như vậy.

Có sư gia giúp một tay nên hiệu suất làm việc rất cao. Nhược Vi thầm nghĩ nếu đối với người không có tiền mà họ cũng làm việc nhanh như vậy thì dân chúng đã bớt khổ rồi.

Sau khi làm xong thủ tục thì sư gia tiễn mọi người ra tận cửa nhà môn. Nhược Vi nháy mắt bảo Liễu Vượng lên đưa cho sư gia mười hai lượng bạc, lúc đầu ông ta từ chối nhưng sau đó cũng cầm lấy.

Mười hai lượng bạc là bổng lộc một năm của ông ta. Sau khi nhận bạc, ông ta thầm nói với mình là sau này phải làm tốt việc của Vi các, nhất định là họ sẽ đối đãi tốt với mình.

Ông ta nói nếu sau này có việc thì nhớ tới nhà môn tìm ông. Liễu Vượng khách sáo nói nhất định sẽ như vậy.

Trưởng thôn lại một lần nữa thấy được năng lực của Nhược Vi, người có thể làm cho sư gia khép nép như vậy thì chẳng được mấy người.

Người bình thường nếu có thể nói chuyện với dịch nha cũng đủ làm cho người ta hâm mộ, nói chi là Nhược Vi còn nói chuyện được với sư gia.

Mặc dù Nhược Vi không nói câu nào với sư gia nhưng trong mắt trưởng thôn thì không có gì khác nhau. Vì ông ta biết Liễu Vượng là người của Nhược Vi.

Sư gia cũng không biết, chủ yếu là vì Nhược Vi còn là một tiểu cô nương, ai lại đi chú ý tới chứ.

Đến lúc ông ta chú ý tới Nhược Vi thì nàng đã là người giàu có, khó gặp mặt rồi.

Nắm được khế ước trong tay, Nhược Vi sai Liễu Phong tặng lễ vật cho trưởng thôn, cảm tạ ông đã giúp một tay. Trưởng thôn nhận lễ vật mà xúc động không thôi.

Không ngờ chỉ trong một thời gian ngắn, Nhược Vi lại làm được một chuyện lớn.

Trưởng thôn thấy Nhược Vi tặng lễ vật cho mình nên cảm thấy rất hả hê. Bây giờ nhà Nhược Vi không thể so với trước kia nên ông ta có thể nhận được lễ vật của nàng thì cũng đã làm cho người khác hâm mộ.

Sau khi về nhà, Nhược Vi tìm Quái lão đầu, nói cho ông ta biết kế hoạch của nàng, để ông ta giúp nàng xem xét ngọn núi phía sau, tìm cách thỏa đáng nhất để tiến hành kế hoạch.

Quái lão đầu thấy Nhược Vi muốn cầu cạnh mình thì đặc chí một hồi lâu mới đồng ý giúp một tay.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Sơn động

Kể từ Nhược Vi nhờ Quái lão đầu giúp một tay thì ông ta rất bận. Vì thưởng cho ông ta một chút, Nhược Vi tự tay nấu mấy món ăn ông ta thích.

Mấy ngày sau, Quái lão đầu nói với Nhược Vi là ông ta đã nắm rõ hết tình hình của ngọn núi. Ông ta nói ngọn núi này cũng không tệ, có thể dùng vào kế hoạch.

Đó là một ngọn núi lớn nên Quái lão đầu cần mấy ngày để tra xét cho rõ, hơn nữa ông ta còn làm việc rất cẩn thận, suy tính đủ mọi mặt.

Quan trọng nhất là Quái lão đầu tìm được một sơn động rất tốt, còn là loại động ấm hạ mát. Nhược Vi sướng đến phát điên lên.

Hơn nữa người ngoài không hề biết về nơi này. Sơn động này có thể chứa được cả trăm người. Đây đúng là ngư gật mà có người đưa gỏi cho.

Nhược Vi rất muốn tự mình đi xem cái sơn động kia nên cứ quán lấy Quái lão đầu.

Quái lão đầu cố ý không để ý tới Nhược Vi, đùa Nhược Vi một hồi lâu rồi mới đồng ý hôm sau sẽ dẫn nàng đi.

Hôm sau, sau khi ăn điểm tâm, Nhược Vi thấy quái lão đầu không có động tĩnh gì thì cố ý nhìn chăm chăm ông, còn ông thì giả bộ như không nhìn thấy. Thực tế là trên núi bây giờ còn rất ẩm ướt, Nhược Vi không thể đi được.

Nhược Vi trách móc quái lão đầu là không muốn dẫn nàng đi, trong lòng thầm quyết định là lần sau nếu có cơ hội thì phải chinh ông một phen.

Quái lão đầu thấy đã đến lúc thì mới mang Nhược Vi lên núi. Nàng thấy rút cuộc ông ta cũng dẫn mình đi nên cũng không so đo nữa. Lại nói bây giờ

Nhược Vi ở trước mặt người nhà thì càng lúc càng giống trẻ con.

Hoàn toàn không có bộ dạng chững chạc như đứng trước người ngoài.

Hai người mang theo một ít đồ dùng, vì không muốn để người khác nhìn thấy nên hai người đi ra từ cửa sau. Quái lão đầu dẫn đường với tốc độ cực nhanh.

Nhược Vi biết là ông ta có ý, nhưng nàng không thể làm gì khác hơn là cố gắng đuổi theo, luyện võ công lâu như vậy bây giờ cũng là lúc dùng đến.

Huống chi Nhược Vi có tài năng trời cho, khinh công của nàng bây giờ đã rất giỏi. Điều này làm nàng hưng phấn không thôi, ngày xưa khi xem phim thấy mọi người bay qua bay lại thì cô cũng đã từng tưởng tượng là mình cũng có thể làm như vậy. Bây giờ ước mơ đã thành hiện thực, không vui sao được.

Dọc theo đường đi, Quái lão đầu chạy Nhược Vi đuổi theo. Khi Nhược Vi gần đuổi kịp thì ông ta lại tăng tốc độ lên một chút, Nhược Vi hết sức ảo não, cố gắng đuổi theo ông ta.

Nhược Vi biết là Quái lão đầu muốn rèn luyện nàng.

Hai người cứ giữ y tình trạng như vậy cho đến lúc đến ngọn núi kia. Nhược Vi đánh giá xung quanh nhưng nàng không tìm ra được đường vào sơn động.

Quái lão đầu thấy Nhược Vi như vậy thì cười hả hê, Nhược Vi bĩu môi không để ý tới ông.

Chỗ Nhược Vi đứng là đất bằng, diện tích không lớn nhưng cũng không nhỏ, bốn phía đều có cây lớn và đá bao quanh, Nhược Vi không thể nhìn ra sơn động ở chỗ nào.

Nàng đang nghi ngờ là có phải Quái lão đầu lạc đường rồi không?

Quái lão đầu thấy ánh mắt hoài nghi của Nhược Vi thì lập tức khó chịu, tại sao tiểu nha đầu này có thể dùng ánh mắt đó nhìn ông chứ?

Để chứng minh sự trong sạch của mình, Quái lão đầu dẫn đi đến nơi kì diệu đó.

Nhược Vi cũng biết chiêu này hữu dụng, lần nào xài cũng mang lại kết quả tốt đẹp.

Nhược Vi đi theo sau Quái lão đầu, trong lòng trách móc ông là tại sao lại đi tới chỗ dây leo này chứ. Một giây sau nàng lại trách mình thật ngốc, không phải tivi thường nói là chỗ nào có dây leo thì chỗ đó có bí mật sao?

Quả nhiên, Quái lão đầu kéo một sợi dây leo, một cái cửa động hiện ra. Nhược Vi nhìn vào trong, thấy cửa động có thể có thể chứa được ba người, bên trong rất sâu, không biết còn bao nhiêu khúc quanh nữa đây.

Nhược Vi rất hài lòng, nàng thúc giục Quái lão đầu mau dẫn nàng vào trong xem.

Đi vào sơn động, Nhược Vi cảm nhận được một cơn gió thổi vào mặt, còn mang theo hương hoa nhàn nhạt.

Nhược Vi cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, trong sơn động thì làm sao có gió được. Nhưng quái lão đầu lại rất bình tĩnh, Nhược Vi chỉ đành phải đi theo ông.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 73: Thế ngoại đào nguyên (một)

Nhược Vi càng đi vào trong thì càng cảm thấy có cái gì đó không đúng nhưng nàng tin Quái lão đầu sẽ không hại mình.

Càng đi vào trong, ánh sáng càng mạnh hơn, Nhược Vi nghĩ thầm không biết có khi nào cái động này có lối ra không?

Quái lão đầu thấy vẻ mặt thận trọng của Nhược Vi nhưng tiểu nha đầu này vẫn đi theo ông thì cảm thấy rất hài lòng.

Điều này cho thấy là Nhược Vi rất tin tưởng ông.

Quẹo mấy vòng, sau đó quái lão đầu gạt một sợi dây leo, trong nháy mắt ánh sáng tràn vào.

Nhược Vi bị ánh sáng làm cho chói mắt nên không thể mở mắt ra được. Sau khi thích ứng được thì nàng phát hiện chỗ Quái lão đầu đứng bây giờ đã không còn ai.

Nàng đang trách ông ta không đợi nàng thì Quái lão đầu đã đi tới bên cạnh.

Nhược Vi đi tới cửa động nhìn, nàng hoàn toàn không dám tin vào mắt mình. Thật là tuyệt vời.

Đây hoàn toàn là một thế ngoại đào nguyên, hoa tươi ở khắp nơi, nước hồ trong suốt, bốn bề là núi bao quanh, vô cùng yên tĩnh.

Nhược Vi hoàn toàn ngây người, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy thế ngoại đào nguyên. Khi nghĩ đến đây là nơi thuộc về mình thì càng kích động không thôi.

Nàng xuyên qua cửa động đi ra ngoài, nàng phát hiện ở đây còn có một thác nước. Tiếng động nho nhỏ truyền vào tai thật dễ chịu.

Nhược Vi lẳng lặng đứng đó, cảm nhận khoảng khắc ngàn năm có một. Nhược Vi cảm thấy từng lỗ chân lông của mình đều đang hấp thụ tinh khí của đất trời.

Trên thực tế, bây giờ xung quanh người Nhược Vi đang xuất hiện một hiện tượng thần kỳ, nàng được bao phủ bằng một màn sương mỏng lung.

Nhược Vi thoải mái nhắm hai mắt lại cảm thụ, Quái lão đầu cũng không thấy có gì kì quái nên liền tò mò làm theo.

Ông cảm nhận được huyết mạch toàn thân giống như đang gào thét, giống như vừa gặp được người thân.

Nhược Vi không biết là chuyện gì xảy ra, nhưng trong lòng lại dự cảm được đây không phải là chuyện xấu, vì vậy cứ hưởng thụ khoảng khắc này.

Nhược Vi khẽ nhắm mắt lại, cảm nhận được một luồng khí nóng đang tụ lại ở bụng, nó giống như quả cầu từ từ lớn dần.

Cuối cùng, mọi thứ đều bình thường lại, cảm giác quái dị cũng biến mất. Nhược Vi chậm rãi mở hai mắt ra thì thấy quái lão đầu đang khiếp sợ nhìn mình.

Bởi vì tin tưởng Quái lão đầu nên nàng mới không đề phòng. Chứ với tính hướng khi nẩy thì cái mạng nhỏ của nàng đã đi tong rồi. Mặc dù Nhược Vi thường đối đầu với Quái lão đầu nhưng nàng thật lòng xem ông là người thân.

Lúc đầu Quái lão đầu cũng không biết là chuyện gì vừa xảy ra, nhưng từ từ ông lại nhớ đến chuyện vừa rồi giống như trong cổ thư Tổ sư gia từng nói đến.

Trên sách cổ có nói thế gian có đủ mọi chuyện lạ, phương thức luyện nội công cũng có nhiều cách khác nhau. Cách luyện vừa rồi của Nhược Vi là ngàn năm khó có một người.

Không biết tiểu nha đầu Nhược Vi làm sao biết được cách vận khí của Tổ Sư Gia. Quái lão đầu cảm khái, tại sao mình lại không có phúc khí học được cách thức này chứ.

Nhược Vi thấy quái lão đầu nhìn mình một cách kỳ lạ thì sờ cả tóc gáy.

“Quái lão đầu, nhìn cái gì vậy?” Nhược Vi cười nhạt.

“Nha đầu, ngươi thật tốt số, trăm năm mới có một người như ngươi.” Quái lão đầu nói.

Nhược Vi nghĩ, thường là chuyện trăm năm khó gặp toàn là chuyện phiền phức. Nhược Vi cũng không muốn có một ngày tai họa sẽ ập đến, bây giờ nàng chỉ muốn kiếm tiền.

Nhưng nàng thấy Quái lão đầu vui mừng như thế thì cũng không lập tức đập tan giấc mộng của ông.

“Quái lão đầu, cái gì mà trăm năm mới có một người, ông biết chuyện gì phải không?”

Nhược Vi nghiêm túc hỏi Quái lão đầu, nàng cũng muốn biết chuyện gì đã xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Thế ngoại đào nguyên (hai)

“Nha đầu, không phải chính ngươi cũng cảm thấy có cái gì đó khác trước sao?”

Nhược Vi đem cảm nhận của mình nói ra, sau khi xác định là mình không bỏ qua điều gì thì mới gạt đầu một cái nhìn Quái lão đầu.

Vốn Quái lão đầu còn có chút hoài nghi, dù sao đây cũng là chuyện trăm năm mới có một lần, ông cũng chỉ nghe Tổ Sư Gia nói qua, cũng không có tận mắt nhìn thấy. Nhưng bây giờ lại nghe Nhược Vi nói chính xác những lời Tổ Sư Gia đã nói năm đó...

Về mặt của Quái lão đầu phức tạp liếc nhìn Nhược Vi, nha đầu này nhìn thật là tốt số.

Vì vậy Quái lão đầu đem những lời năm đó Tổ Sư Gia đã nói nói cho Nhược Vi nghe.

Chuyện này lại xảy ra trên người mình, Nhược Vi vừa vui vừa sợ. Sợ là không biết có gặp phải phiền phức gì không, còn vui là mình lại có thêm một bảo bối.

Nhược Vi theo Quái lão đầu tập võ cộng thêm uống Linh Tuyền Thủy trong không gian kín nên gân cốt đã tốt hơn người bình thường

Tình huống vừa rồi cùng với không khí trong không gian kín giống nhau. Nhược Vi có thể cảm nhận được từng lỗ chân lông của mình đang hấp thụ tinh khí của đất trời.

Nhược Vi suy nghĩ, người biết chuyện này chỉ có một mình Quái lão đầu, năng tin ông ta sẽ không nói ra cho nên cũng không lo lắng gì.

Vừa nghĩ như thế thì mọi phiền não cũng tan biến hết.

Hơn nữa chuyện này không có ai biết thì càng có lợi cho nàng.

Quái lão đầu thấy sắc mặt của Nhược Vi không ngừng biến đổi thì cũng biết nàng đang lo lắng điều gì.

Một lúc sau, ông thấy vẻ mặt thông suốt của nàng mà cảm thấy vui mừng, ông Nhược Vi còn nhỏ mà có thể suy nghĩ thấu đáo như vậy thì đã là một chuyện rất hay rồi.

Ông cảm thấy kiêu ngạo vì Nhược Vi, phải biết rằng tìm được một người như nàng quả thật không phải là chuyện dễ dàng.

Nhược Vi thấy đáng về kiêu ngạo của quái lão đầu thì cảm thấy ảm áp ở trong lòng. Có thể làm cho một người kiêu ngạo vì mình cũng là một điều hạnh phúc.

Sau đó, Quái lão đầu đem mọi điều mình biết nói cho Nhược Vi biết. Mặc dù ông không biết nhiều nhưng ông nghĩ điều ông nói ra cũng có thể giúp ích được cho nàng.

Nhược Vi biết rõ là Quái lão đầu đang lo lắng cho mình.

Nhưng Nhược Vi cũng biết, nàng không thể bỏ qua cơ hội này. Cho dù nàng không biết được kết quả sẽ như thế nào, hoặc thậm chí là sẽ gặp nguy hiểm.

Quái lão đầu nhìn vẻ mặt kiên định của Nhược Vi thì biết nàng đã quyết định. Ông tự an ủi mình, ít nhất thì Tổ Sư Gia cũng không nói đó là chuyện xấu.

Sau đó, Nhược Vi lại đi xem xung quanh một chút.

Nhược Vi ngắm nhìn bốn phía, thấy vị trí này rất tốt, non xanh nước biếc, chim hót hoa thơm, là một chỗ cực tốt để luyện võ. Nàng đi sâu vào bên trong cốc.

Nàng phát hiện chỗ này rất kín đáo, hơn nữa chưa từng có ai đặt chân đến, bốn phía là vách núi cao chót vót, người bình thường càng không thể vào được.

Hướng chỉ người ở Liễu gia thôn vốn không thể có năng lực đi vào đây, cho nên sơn cốc này rất là an toàn.

Nhược Vi đắc ý vì phát hiện ra điều đó.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Trụ sở bí mật

Nhược Vi nghĩ tới một nơi tuyệt vời như vậy lại thuộc quyền sở hữu của mình thì cảm thấy rất vui vẻ. Bây giờ nàng đang bắt đầu ảo tưởng xem nên biến đổi nơi đó như thế nào.

Thu hoạch của ngày hôm nay là một sự bất ngờ. Nàng chỉ mong có thể kiếm được một sơn động hoặc tốt hơn là một sơn động đông ấm hạ mát.

Chứ không ngờ là lại tìm ra được một thể ngoại đảo nguyên trong mơ như thế.

Nhược Vi nghĩ thầm sau khi trở về phải thưởng thật tốt cho Quái lão đầu, làm cho ông nhiều đồ ăn ngon, ông muốn ăn món gì thì làm món đó.

Quan trọng nhất là son động này không dễ bị phát hiện, sau này làm chỗ huấn luyện là tốt nhất.

Chỗ đó xây nhà thì tuyệt lắm nhưng phải nhường chỗ lại cho thuộc hạ, Nhược Vi có chút luyến tiếc nhưng nàng chỉ có thể thỏa hiệp.

Thật ra Quái lão đầu là một người rất lợi hại, ông ta tinh thông mọi thứ, chỉ là không bộc lộ ra ngoài thôi. Bây giờ Nhược Vi có thể gặp được ông thì cũng là một loại duyên phận. Quái lão đầu muốn đem hết mọi sự hiểu biết của mình truyền thụ cho Nhược Vi, vì ông nhận ra sau này nàng sẽ đạt được thành tựu to lớn.

Nhược Vi muốn học hỏi, vừa đúng lúc tỷ đệ con bé lại là đệ tử của mình, như vậy thật là thuận lợi.

Quái lão đầu nhìn vẻ mặt biến hóa của Nhược Vi mà cảm khái, một tuổi cô nương làm sao có thể suy nghĩ chừng chặc như vậy. Trên thực tế... có bao nhiêu người trưởng thành không thể làm được điều đó.

Quái lão đầu quyết định, bắt đầu từ ngày mai phải huấn luyện cho nha đầu này.

Hôm nay Nhược Vi cảm nhận được một loại cảm giác khác phát ra từ người Quái lão đầu.

Giống như lần đầu tiên Nhược Vi nhìn thấy Quái lão đầu, nàng cảm nhận được hơi thở mãnh liệt từ ông. Sau đó nàng lại cảm nhận được ông ta đang che giấu điều gì đó, chỉ với những kiến thức phong phú của ông thì đã có thể khẳng định ông không phải là người bình thường.

“Quái lão đầu, sao ta cảm thấy hôm nay ông là lạ?” Nhược Vi cười quái dị nhìn Quái lão đầu.

“Nha đầu thôi, lạ chỗ nào, không nhờ ta thì ngươi có thể tìm được chỗ này sao?” Quái lão đầu uy hiếp Nhược Vi.

Nhược Vi cố làm ra vẻ sợ hãi nhìn Quái lão đầu, mọi người ở chung với nhau lâu như vậy, Quái lão đầu chưa từng làm tổn thương đến nàng, mà ngược lại còn giúp đỡ rất nhiều. Nhược Vi không muốn quan tâm đến thân phận của Quái lão đầu, người xấu cũng không sao, người tốt cũng được, chỉ cần không làm hại đến người nhà nàng thì nàng đều không quan tâm.

Quái lão đầu vẫn giống như thường ngày, thích trêu chọc Nhược Vi.

Quái lão đầu cũng không phải biết Nhược Vi suy nghĩ như vậy, nếu biết được thì ông lại cảm động không thôi.

“Đừng vậy, đừng vậy.” Nhược Vi yếu thế đáp.

Ngay sau đó Nhược Vi lại đem ý nghĩ của mình nói cho Quái lão đầu biết. Thật ra thì nàng cũng chỉ có thể thảo luận với Quái lão đầu.

Với lại trước kia Nhược Vi cũng có nói chuyện tìm hộ vệ với Quái lão đầu nên ông ta cũng có thể hiểu được ý nghĩ của nàng.

Sau khi Nhược Vi nói xong, Quái lão đầu lại nói ra suy nghĩ của mình. Ông nói có thể bày một ít trận pháp trước cửa động, làm như vậy càng an toàn hơn.

Nhược Vi nghe Quái lão đầu nói đến trận pháp thì kinh ngạc không thôi. Rốt cuộc Quái lão đầu có bao nhiêu bản lĩnh mà nàng còn không biết.

Sau đó, Nhược Vi quán lấy Quái lão đầu, bắt ông dạy đủ thứ, như vậy lại vừa vặn với tâm ý của ông. Bây giờ Nhược Vi tự động muốn học hỏi, quái lão đầu mất hứng mới là lạ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Tìm người

Sau khi hiểu đại khái tình huống của sơn cốc, Nhược Vi theo Quái lão đầu xuống núi. Trước khi đi, nàng che giấu cửa động rất kỹ.

Về đến nhà thì thời gian đã không còn sớm, Liễu thẩm nói cho Nhược Vi biết là ban ngày Hiên Viên Hạo tới tìm nàng.

Sau khi trở về gian phòng của mình, Nhược Vi suy nghĩ lại tình huống mà nàng gặp vào ban ngày. Hôm nay nàng gặp được nhiều tình huống mà trước kia

chưa từng gặp qua, Nhược Vi cảm giác mình hơi mệt, cảm thấy bản thân cần phải chỉnh lý thật tốt để tiếp thu những thứ đồ này.

Hôm nay gặp những việc này, người bình thường cũng không bình tĩnh được. Dù sao những chuyện này có thể gặp thực tế như vậy cũng xem như là hiếm thấy.

Nếu Nhược Vi là cổ nhân thì chắc là không bình tĩnh nổi. Nếu là người không có năng lực chịu đựng thì có khi vì quá vui mừng mà tinh thần xảy ra vấn đề, tựa như Không Ất Kỷ vậy.

Nhược Vi trở lại phòng, sau khi đóng cửa lại thì lẩn mình vào không gian. Bên trong không gian, trái cây đã sớm chín. Lần trước Hiên Viên Hạo từ Kinh Thành trở lại đã đưa một số hạt giống cho Nhược Vi, tất cả đều được Nhược Vi trồng trong không gian. Hiện tại các loại trái cây đều đã chín, để lâu về sau cũng sẽ không hư, không rụng xuống, hơn nữa tốc độ sinh trưởng lại nhanh hơn.

Thời điểm Nhược Vi biết những ưu điểm này, nàng vui mừng thật lâu. Hiện tại bên trong không gian, gạo dự trữ đã có thể cung cấp cho 100 người ăn trong một năm. Những dược liệu mà Nhược Vi tìm đang được trồng trong vườn thuốc, dưới sự giúp đỡ của phép màu trong không gian, tất cả đều lớn lên rất tốt, lại là những dược liệu vô cùng quý giá. Những dược liệu này mà bán ra trên thị trường sẽ bị người tranh đoạt...

Vô hình chung, hiện tại Nhược Vi rất giàu có, chỉ là không muốn người khác biết mà thôi.

Vào không gian, Nhược Vi suy tính xem mình cần thu hoạch cái gì, rồi đi tắm rửa. Sau khi ngâm mình xong, Nhược Vi cảm thấy sáng khoái tinh thần, cả người vô cùng thoải mái.

Nằm trên giường gỗ, Nhược Vi nghĩ tới chuyện ngày hôm nay chính mình phát hiện địa phương bí ẩn mà không ai tìm được.

Nhược Vi nghĩ thầm: chỉ có mở đầu tốt thì chuyện về sau mới tốt được... ít nhất đầu lái đàng hoàng thì kế tiếp xác định là khác rồi.

Nhược Vi nằm ở trên giường lăn qua lăn lại suy tư vấn đề, cuối cùng vẫn quyết định là tìm người trước rồi mới tính những thứ khác. Hiện tại tình hình của Vi các ở trấn trên rất tốt, về sau khẳng định còn có thể mở chi nhánh. Nhược Vi cũng không muốn cả đời ở cái nơi hẻo lánh, không nhúc nhích gì được này.

Hơn nữa theo kế hoạch của nàng, bước này rất khẩn cấp, cần phải thực hiện.

Sau khi quyết định xong, Nhược Vi mới cảm thấy rảnh rỗi để làm những việc khác. Nhược Vi chậm rãi đi ra nhà gỗ nhỏ, cảm giác không gian trở nên lớn hơn một chút. Nhược Vi không biết có phải là mình hoa mắt không, nên quyết định đi chung quanh xem một chút có thật là không gian trở nên lớn hơn hay không.

Nhược Vi tỉ mỉ đi xem từng góc một, phát hiện không gian quả thật là trở nên lớn hơn một chút. Không gian tăng lên gấp đôi, nói cách khác hiện tại bên trong không gian đã có 30 mẫu đất rồi.

Nhược Vi nghĩ đến mình lại có thể có thêm nhiều loại, nhiều thứ đồ khác liền cảm thấy vui vẻ.

Sau khi hưng phấn một phen, Nhược Vi lại bắt đầu lên kế hoạch kế tiếp nên làm như thế nào. Quan trọng nhất là kêu Quái lão đầu giúp mình tìm một nhóm người, mỗi người đều phải ký văn tự bán đứt. Việc này liên quan đến sinh tử của người nhà nàng sau này, không thận trọng là không được. Hơn nữa, ở thời đại này, ý nghĩ như vậy là quá bình thường, chỉ có Nhược Vi mới có thể suy tính nhiều vấn đề như vậy.

Vào thời điểm Quái lão đầu đi ra ngoài tìm người, Nhược Vi chỉ cần ở nhà đem những đồ vật cần thiết chuẩn bị ổn thỏa. Hơn nữa, Nhược Vi có không gian, đem đồ vật mua về bỏ vào trong không gian, sau đó mang đi sơn cốc là được. Hiện tại, Nhược Vi cũng biết đi đến sơn cốc như thế nào, cộng thêm công lực bây giờ của nàng đã rất tốt. Nếu là ở trên giang hồ cũng có thể xếp danh hiệu cho nàng rồi.

Nhược Vi ở trong không gian trần trọc suy nghĩ thật lâu, rốt cuộc cũng hiểu rõ ràng. Sau khi ra khỏi không gian, vừa đúng lúc bên ngoài truyền tới âm thanh đầy sức sống của Đào Đào.

Buổi tối, sau khi ăn cơm xong, Nhược Vi ở phòng khách cùng Quái lão đầu nói chuyện thật lâu. Cuối cùng hai người quyết định, hai ngày sau Quái lão đầu sẽ lên đường đi tìm người giúp Nhược Vi.

Tối hôm đó, Nhược Vi nằm ở trên giường suy nghĩ rất nhiều chuyện, cũng tưởng tượng xem cuộc sống tương lai của nàng như thế nào. Còn bây giờ, Nhược Vi đang vì lý tưởng tương lai mà phấn đấu.

Ngủ yên trước, Nhược Vi ở trong lòng cùng bản thân nói, nhất định nàng sẽ làm được.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Được chuyện

Hôm nay đã là ngày thứ sáu sau khi Quái lão đầu ra ngoài tìm người. Nhược Vi nằm ở trên ghế dựa suy nghĩ không biết hai ngày nữa Quái lão đầu có trở lại hay không.

Nhược Vi mong đợi ông ấy sẽ trở lại trong vòng mười ngày. Hiện tại thời gian đã qua một nửa, Nhược Vi nghĩ nếu không có gì ngoài ý muốn chắc ông cũng sẽ nhanh trở về, chậm nhất thì ngày thứ mười có thể về đến nhà.

Sau khi Quái lão đầu rời khỏi đây mấy ngày, Nhược Vi mỗi ngày đều vì chuyện này mà chuẩn bị. Hiện tại, những thứ cần chuẩn bị cũng không còn sai biệt lắm.

Bây giờ chỉ chờ Quái lão đầu mang người trở lại. Đến hôm qua, Nhược Vi vẫn rất bận, khó khăn lắm mới xử lý xong mọi chuyện.

Thời gian này, Nhược Vi đặt mua rất nhiều quần áo, đều là cho khoảng mười mấy tuổi mặc, còn có rất nhiều chăn bông, nói chung là những vật phẩm thiết yếu hàng ngày.

Dầu, muối, tương, dấm... dụng cụ nấu cơm... Nhược Vi cũng chuẩn bị rất nhiều. Nhược Vi tỉ mỉ ghi lại những thứ cần đặt mua theo từng nhóm danh sách, cái gì cũng dựa theo danh sách mà đặt mua.

Cho đến hôm qua mới xử lý xong. Hôm nay Nhược Vi ngẫm lại xem có cái gì quên mua không, tránh cho đến lúc đó muốn dùng lại không có.

Nhược Vi nghĩ sau khi xác định lại một lần nữa, nếu không có thiếu cái gì thì nàng định ngày mai đi sơn cốc chuẩn bị một chút.

Nhược Vi nhàn nhã nằm ở trên ghế trúc, suy nghĩ thấy thời gian trôi qua thực vui vẻ, bất tri bất giác thấy bản thân mình đã dùng cái thân phận này sinh sống lâu như vậy.

Nhược Vi cảm giác mình đã hoàn toàn sáp nhập vào cuộc sống bây giờ, lấy thân phận này để sống, còn có thói quen muốn chăm sóc hai tiểu đệ đệ khả ái.

Mọi chuyện ở kiếp trước đã cách hiện tại quá xa, xa tới mức trí nhớ của Nhược Vi đối với nó có chút mơ hồ, mà khuôn mặt nhỏ nhắn, khả ái của hai tiểu đệ đệ cùng nụ cười của Quái lão đầu lại thường xuất hiện tại trong đầu của nàng.

Nhược Vi nghĩ, cuộc sống bây giờ mới là cái nàng muốn, mặc dù cần phải trả giá rất nhiều, nhưng nàng cũng không cảm thấy khổ cực.

Cả ngày Nhược Vi đều cảm tâm danh sách xem lại, nhìn coi mình còn quên cái gì hay không.

Nàng còn tìm mấy người Liễu Vương hỏi thăm ý kiến. Nhược Vi nghĩ nếu đã quyết định muốn đem mấy người đó bồi dưỡng thành trợ thủ đắc lực của mình về sau thì cũng không nên gạt bọn họ.

Nhược Vi nghĩ trước phải giao ra sự tin tưởng của bản thân. Nếu như bọn họ làm nàng thất vọng, nàng cũng có thủ đoạn đối phó bọn họ.

Đây chỉ mới là bắt đầu mà thôi. Hơn nữa bọn họ biết cũng không nhiều, Nhược Vi chỉ là mơ hồ nói một chút, dù sao chuyện này đối với với Nhược Vi mà nói cũng rất quan trọng.

Cũng không phải là không tin tưởng bọn họ, mà là Nhược Vi cảm thấy không cần phải như vậy.

Nhược Vi vốn chính là chủ tử của bọn họ, ở thời đại này, bọn họ coi như là vật sở hữu của nàng. Không phải Nhược Vi quá máu lạnh, mà thực tế vốn là như thế.

Bọn họ không có tư cách hỏi những việc này. Bọn họ chỉ có thể phục tùng mệnh lệnh của chủ nhân, không được phép nghi ngờ.

Ngày thứ hai, Nhược Vi dậy rất sớm. Nàng vào bên trong không gian, liên tục kiểm tra xem mình có quên bỏ thứ gì vào không, kiểm tra xong mới lên đường.

Nhược Vi dặn dò một tiếng rồi đi ra cửa sau.

Sau khi đi được một đoạn đường, Nhược Vi mới dám dùng khinh công đi tiếp. Nàng sợ nếu mình không cẩn thận sẽ bị người trong thôn phát hiện, Nhược Vi cảm thấy nếu người trong thôn biết mình có công phu, nhất định sẽ lại có chuyện. Vì vậy, cho tới nay mặc kệ làm cái gì, Nhược Vi cũng rất tận lực khiêm tốn.

Đến nơi, Nhược Vi tỉ mỉ tra xét tình huống chung quanh, sau khi xác nhận không thấy dấu vết người khác tới đây thì mới yên tâm đi đến cửa động của sơn cốc.

Lần trước Quái lão đầu nói muốn ở cửa động thiết lập trận pháp, nhưng Nhược Vi nghĩ đợi đến khi Quái lão đầu tìm người trở lại thì hãy làm, để tránh những việc ngoài ý muốn với những người không cẩn thận xông vào trong trận pháp.

Dĩ nhiên, nếu là người xấu thì chắc chắn sẽ không bỏ qua cho bọn chúng.

Vào sơn cốc, Nhược Vi cũng như lần trước, thả lỏng cả người, cùng trao đổi với thiên nhiên.

Kết quả là Nhược Vi cảm nhận được cảm giác y như lần trước. Nếu Nhược Vi không có tính sai thì cứ như vậy, nàng có thể gia tăng công lực của mình.

Cả buổi trưa, Nhược Vi đều ở trong sơn cốc chuẩn bị.

Trong sơn động, Nhược Vi đem những thứ dụng cụ phòng bếp sắp xếp lại, từ trong không gian nàng lấy ra mấy thùng gỗ lớn, bỏ rất nhiều gạo vào.

Đột nhiên cảm giác được có người từ bên ngoài tiến vào, Nhược Vi thấy sốt ruột, không phải là nơi này bị người khác phát hiện chứ...

Nhược Vi lặng lẽ ần núp, dùng hô hấp, làm như thể để đề phòng, ngộ nhớ...

Nghe phía bên ngoài truyền đến âm thanh nhón nha nhón nháo. Đột nhiên nàng nghe được thanh âm rất quen thuộc của một người.

Nhược Vi cẩn thận nghe, đất không phải là thanh âm của Quái lão đầu sao. Nhược Vi kích động từ trong sơn động đi ra ngoài.

Đi ra bên ngoài nhìn, quả nhiên là Quái lão đầu đã mang người trở lại. Nhược Vi nghĩ hôm nay Quái lão đầu trở về, cũng xem như là vừa đúng thời gian. Nàng vừa đem tới những đồ đã chuẩn bị xong thì hần liền mang theo người trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Các chủ (một)

Quái lão đầu trực tiếp dẫn người lên núi, cũng không đi qua thôn xóm, bởi vì sợ bị người phát hiện.

Quái lão đầu là người không hãi sợ bất cứ chuyện gì, nhưng lại toàn tâm toàn ý vì Nhược Vi suy nghĩ. Chỉ cần nghĩ thấy là tai họa, dù nhỏ tới đâu thì Quái lão đầu cũng cố hết sức vì Nhược Vi giải trừ.

Đối với chuyện này mà nói, coi như là Quái lão đầu đã vì Nhược Vi mà suy nghĩ rồi. Nếu có người nhìn thấy, nghị luận một phen cũng là việc không tránh khỏi. Tuy nói những người đó không biết tình huống như thế nào, nhưng ngộ nhớ về sau vì vậy mà gây ra gì chuyện, vậy thì sẽ thua thiệt lớn.

Quái lão đầu trực tiếp dẫn người lên núi tới mà không dẫn người đến nhà, là lựa chọn sáng suốt nhất.

Hơn nữa, khi Quái lão đầu đi tới đây cũng khẳng định là Nhược Vi đang ở trong sơn cốc, bởi vì Quái lão đầu phát hiện bên ngoài cửa động có dấu vết của người xuất hiện.

Mà phải biết rằng chỗ này cũng chỉ có Nhược Vi cùng Quái lão đầu biết. Quái lão đầu không nghĩ là cái chỗ này bị người khác phát hiện, bởi vì Quái lão đầu có tự tin, địa phương mà mình tìm được thì sẽ không dễ dàng bị người khác phát hiện như vậy.

Cho nên lúc Quái lão đầu mang người vào núi cốc cũng chưa có bày ra dáng vẻ thận trọng.

Nhìn thấy Nhược Vi từ trong sơn động lao ra, Quái lão đầu cũng không bị hù. Vào thời điểm Nhược Vi buông lỏng hô hấp, Quái lão đầu cũng đã nhận thấy được vị trí mà Nhược Vi ần núp.

Nhược Vi từ trong sơn động đột nhiên chạy đến, Quái lão đầu là rất bình tĩnh, ngược lại hù sợ những người mà Quái lão đầu mang tới. Bọn họ đều là những đứa bé khoảng mười mấy tuổi, Nhược Vi cũng không nhìn ra nam nữ, bởi vì đứa nào cũng xanh xao vàng vọt, lại mặc y phục chắp vá đủ chỗ.

Bọn người đi theo Quái lão đầu tới đây cũng lo lắng đề phòng, thật vất vả bọn chúng mới đến được địa phương có thể nghỉ ngơi thật tốt, đột nhiên có người chạy tới, làm bọn chúng bị hù sợ không nhẹ.

Quái lão đầu biết Nhược Vi chạy ra ngoài, cố ý không nói cho bọn họ. Bởi vì sau này, bọn họ chính là người bảo vệ cho mấy tỷ đệ Nhược Vi, cần phải tùy thời đợi lệnh. Tất cả những động tĩnh chung quanh đều phải nắm được trong lòng bàn tay, như vậy mới có thể bảo đảm không có sơ hở.

Mới vừa rồi chính là một cơ hội rất tốt để rèn luyện, nhưng lại không có ai thông qua, làm Quái lão đầu có chút thất vọng.

Nhược Vi thấy mình hù bọn họ, cũng cảm thấy hơi có lỗi, nhưng chủ yếu là trách móc Quái lão đầu, vì hần mang người trở lại làm nàng có chút kích động.

“Quái lão đầu, ông trở lại rồi... Cái gì ta cũng mang đến đặt ở trong sơn động hết rồi. Ông đói bụng không, có muốn hay không ăn chút gì?”

Nhược Vi thấy đã đến giờ ăn cơm trưa nên liền đề nghị. Hơn nữa, Nhược Vi thấy mấy tiểu hài tử kia bây giờ cũng cần ăn một chút đồ ngon, bằng không gió vừa thổi là bọn họ sẽ ngã xuống hết mất...

“Uh” - Quái lão đầu gật đầu một cái. Trong lòng hần nghĩ, những đứa bé mình vừa mới tìm về này, quả thật cần ăn một chút gì đó. Đọc theo con đường

mình mang theo bọn hấn trở về cũng không có ăn cái gì tốt, có lúc không gặp được người thì cũng chỉ có thể nhịn đói. Bởi vậy cũng không thể trách bọn họ mới vừa rồi không có chú ý tới Nhưộc Vi nha đầu xuất hiện, còn đem bản thân dọa sợ, chỉ cần hảo hảo bồi dưỡng là được.

Lần này Quái lão đầu mang về tổng cộng hai mươi bốn đứa bé, đều là khoảng từ mười tuổi đến mười ba tuổi, bé trai thì nhiều hơn một chút, bé gái thì có bốn người.

Quái lão đầu vốn nghĩ là tìm toàn bộ là bé trai thôi, bởi vì bé trai làm việc dễ dàng hơn, nhưng nghĩ đến Nhưộc Vi là một cô nương, tìm mấy bé gái trở lại huấn luyện vẫn tốt hơn. Cho dù không dùng được cũng không sao, đề phòng ngộ ngộ vẫn tốt hơn.

Những đứa bé này tất cả đều là cô nhi, một vài đứa từng làm ăn xin.

Quái lão đầu tìm rồi nói chuyện với bọn chúng, kêu bọn chúng đồng ý đi về cùng hấn, nhưng phải ký văn tự bán đứt. Những đứa bé kia nghe được có người dẫn bọn chúng đi, sau này mỗi ngày còn được cho cơm ăn, nên rất nhiều người đều không nghĩ ngợi mà đồng ý.

Dọc theo đường đi, Quái lão đầu cũng nói cho bọn họ nghe một chút về chuyện cần làm sau này, tận lực truyền thụ một chút ý niệm trung thành cho bọn chúng.

Dù sao thân là người làm, trung thành là thứ nhất, năng lực là thứ hai.

Dọc theo đường đi, biểu hiện của hai mươi mấy đứa trẻ cũng không tệ. Nói tóm lại, Quái lão đầu tương đối hài lòng. Trong đó cũng không thiếu một vài đứa có đầu óc tương đối linh hoạt, Quái lão đầu đối với tính tình của hai mươi mấy đứa bé này cũng biết tương đối rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoàn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Các chủ (hai)

Hiện tại mọi người nghe Nhưộc Vi nói được ăn nên rất cao hứng, dù sao cảm giác đói bụng cũng không dễ chịu.

Hơn nữa mọi người đều biết sau này sẽ phải ở đây, cũng yên tâm, lại nghe thấy có thể lấp đầy bụng, cảm thấy rất vui mừng.

Nhưộc Vi đi vào trong động, lấy đồ ra ngoài, thấy rất nhiều gạo trong chậu gỗ, những đứa bé kia nhìn thấy nhiều gạo trắng như vậy, trong lòng cũng kích động không thôi.

Những đứa bé này mới chỉ nhìn thấy người khác ăn thôi, chứ mình chưa được ăn gạo như vậy bao giờ.

Nếu có điều kiện này, thì chúng cũng không tới đây rồi.

Nhưộc Vi rất nhanh đã nấu xong một nồi cháo trắng to, Nhưộc Vi nghĩ khi quá đói thì nên ăn thức ăn dễ tiêu hóa. Thật ra thì những đứa bé này cũng chưa bao giờ được uống qua, cháo này đối với bọn họ là quá tốt rồi.

Chia cháo cho mọi người xong, Nhưộc Vi nghỉ ngơi một lúc, rồi tìm Quái lão đầu nói chuyện.

Nhưộc Vi hiện tại rất muốn hiểu rõ tình huống của những đứa bé này, mà Nhưộc Vi còn nhỏ tuổi hơn so với người ta nữa.

Nóng lòng ngồi ở một bên chờ Quái lão đầu uống xong cháo, Nhưộc Vi mới hỏi vấn đề.

Quái lão đầu tỉ mỉ nói cho Nhưộc Vi nghe về chuyện mình gặp phải trên đường, như vậy Nhưộc Vi cũng hiểu rõ hơn về những đứa trẻ này, cũng có lợi cho mình.

Quái lão đầu sau khi nói xong, Nhưộc Vi cũng biết trong hai mươi bốn người này có bốn cô gái, Nhưộc Vi thấy cũng tốt, nói không chừng ngày nào đó sẽ dùng đến, hơn nữa bên cạnh mình về sau cũng là cần người, như vậy vừa vặn, đợi các nàng được huấn luyện tốt rồi trở lại bên cạnh mình, đó cũng là những trợ thủ đắc lực.

Sau khi hiểu rõ tình huống, Nhưộc Vi liền tự mình suy nghĩ, để Quái lão đầu nghỉ ngơi.

Những đứa bé kia cũng loáng thoáng biết được cái người dọa bọn họ chính là chủ tử sau này họ phải bảo vệ rồi.

Sau khi nghỉ ngơi xong, Quái lão đầu đem đứa trẻ kia tập trung ở một chỗ, để cho bọn họ biết được người sau này mình nguyện trung thành cả đời.

Nhưộc Vi thấy đều là người lớn hơn mình, đều cẩn thận dè dặt nhìn mình, trong lòng có cảm giác trách móc.

Quét một vòng mọi người, Nhưộc Vi mới bắt đầu nói chuyện.

Nhược Vi nói: “Chắc hẳn các ngươi cũng đều biết tới nơi này là làm cái gì, ta cũng vậy, cũng không muốn nói nhiều, chỉ muốn các ngươi nhớ phải tuyệt đối trung thành, nếu không ta tuyệt sẽ không nương tay.”

Mặt khác Nhược Vi lại nói tỉ mỉ về những quy củ khác, nhưng vẫn liên tục nhấn mạnh tầm quan trọng của sự trung thành cùng hậu quả của việc bất trung.

Những đứa bé kia thấy Nhược Vi nhỏ hơn so với bọn hắn, nhưng lại uy nghiêm nói với bọn họ thế này, cũng không thể không bội phục đối với chủ tử tương lai.

Nhược Vi nói xong những thứ này liền giao cho Quái lão đầu, Quái lão đầu nói Nhược Vi ban tên cho bọn họ, Nhược Vi nghĩ chắc chắn là họ Liễu rồi, nhưng lần này nhiều người như vậy, tên gì đây.

Nhược Vi nghĩ nhóm người này vừa vặn là hai mươi bốn người, vậy thì lấy tên của 24 tiết khí đi.

(Tiết khí: là 24 điểm đặc biệt trên quỹ đạo của Trái Đất xung quanh Mặt Trời, mỗi điểm cách nhau 15°

Gồm có: Lập xuân, Vũ thủy, Kinh trập, Xuân phân, Thanh minh, Cốc vũ, Lập hạ, Tiểu mãn, Mang chủng, Hạ chí, Tiểu thử, Đại thử, Lập thu, Xử thử, Bạch lộ, Thu phân, Hàn lộ, Sương giáng, Lập đông, Tiểu tuyết, Đại tuyết, Đông chí, Tiểu hàn, Đại hàn.

http://vi.wikipedia.org/wiki/Tiết_khí)

Bốn cô gái, Nhược Vi cho các nàng tên là Xuân Phân, Hạ Chí, Thu Phân, Đông Chí.

Còn dư lại các bé trai, Nhược Vi căn cứ vào tuổi của họ mà đặt theo thứ tự trong 24 tiết còn lại.

Như vậy vấn đề tên cũng đã giải quyết, nhớ rất dễ.

Bốn cô gái vô cùng cao hứng, trước kia họ đều không có tên, hiện tại chủ tử đặt cho tên dễ nghe như vậy, trong lòng vui mừng không thôi, rồi rít đập đầu cảm tạ.

Những người con trai kia cũng như thế, trước kia đều là những thứ gì như Cầu Đản, Nhị Đản ..., không có tên chính thức, đã làm tên ăn xin còn bị người kêu tiểu ăn xin, tiểu tạp chủng..

Bây giờ có thể có một cái tên chính thức trong lòng đều vui vẻ, cũng rồi rít hướng Nhược Vi đập đầu.

Sau khi Nhược Vi đặt tên cho bọn họ xong, Quái lão đầu còn nói phải lấy một cái tên cho cả đội, lại nói một chút về các môn phái hoặc tổ chức sát thủ tên tuổi trên giang hồ.

Nhược Vi suy nghĩ một chút, vậy thì gọi Tinh Nguyệt các đi. Quái lão đầu nghe được Nhược Vi lấy tên thì sắc mặt có chút quái dị, nhưng vẫn đồng ý, Nhược Vi về sau ở trên giang hồ người ta gọi là Các chủ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Thăng thấn

Sau khi đem những đứa bé kia dàn xếp tốt, Quái lão đầu bố trí trận pháp ở những nơi cần thiết, như vậy giữ bí mật cái sơn cốc này tính trên căn bản đã là 100%.

Nhược Vi mới vừa rồi cũng đã nhận ra sắc mặt biến hóa của Quái lão đầu, nhưng thấy chuyện còn chưa có hết bận Nhược Vi cũng không có nhớ hỏi.

Đi theo sau lưng Quái lão đầu học tập làm thế nào để thiết lập trận pháp, Nhược Vi muốn chạy trốn được mừng một không trốn thoát 15, tuyệt không gấp gáp.

Cuối cùng đem những chuyện này cũng giúp xong, thời gian cũng đã không còn sớm, Nhược Vi vội vã phải xuống núi, trở về quá muộn Thụy Ca cùng Đào Đào sẽ lo lắng.

Quái lão đầu mấy ngày nay tạm thời sẽ không đi về, phải ở lại chỗ này huấn luyện bọn họ.

Nhược Vi hôm nay không có rõ ràng lắm nguyên nhân Quái lão đầu thay đổi sắc mặt, quyết định ngày mai hỏi tiếp, liền một người vội vã xuống núi.

Sáng sớm ngày thứ hai, Nhược Vi lại thật sớm lên núi, tới ngày hôm qua Nhược Vi nghĩ thật lâu cũng không có nghĩ đến nguyên nhân Quái lão đầu thay đổi sắc mặt là cái gì.

Nhưng Nhược Vi đại khái có thể đoán được, nhất định là cùng thân phận trước kia của Quái lão đầu có liên quan, Nhược Vi lại hồi tưởng lại tình huống lần đầu tiên nhìn thấy Quái lão đầu, mình cứu ông ta, nghĩ thầm khẳng định không phải chuyện làm người ta vui vẻ, Quái lão đầu sợ rằng không muốn nhắc lại chuyện cũ.

Nhược Vi kể từ ngày đó ở sơn cốc cảm thấy chân khí trong cơ thể cùng linh khí tụ tập trong sơn cốc dung hợp, lại cảm thấy cả người mình cũng thay đổi thoải mái một chút.

Thời điểm dùng khinh công đi đường cảm giác không mất nhiều thể lực lắm, giống như khí lực dung không hết.

Ngay cả tốc độ cũng tăng nhanh hơn rất nhiều, Nhược Vi cảm nhận được những chỗ tốt này sau, tập võ càng thêm chăm chỉ hơn, đối với huấn luyện cho Đào Đào cùng Thụy Ca càng thêm chú ý.

Dù sao thực lực gia tăng cũng biểu lộ đảm bảo an toàn cho bản thân cũng tăng thêm một bậc.

Sau khi từ trong nhà ra cửa, Nhược Vi hôm nay bởi vì vội vã muốn gặp Quái lão đầu, vì vậy tốc độ nhanh hơn, đi ra rất nhanh đến nơi sơn động.

Bởi vì hiện tại bên ngoài sơn động cũng thiết lập trận pháp, Nhược Vi theo ngày hôm qua Quái lão đầu nói, thận trọng đi vào.

Đến sơn cốc, Nhược Vi trách móc lão đầu đang huấn luyện bọn họ, Nhược Vi cũng liền đứng ở một bên lẳng lẳng không có quấy rầy bọn họ.

Trông thấy tất cả mọi người học rất nghiêm túc, cho dù không chịu nổi cũng ở đây cắn răng kiên trì, Nhược Vi trong lòng rất hài lòng, một thủ hạ có thể chịu được cực khổ thì ai không thích.

Đợi đến lúc Quái lão đầu tuyên bố kết thúc, Nhược Vi đã thay bọn họ nấu xong cháo trắng, hôm nay Nhược Vi còn từ trong nhà mang đến dưa muối cho bọn họ ăn với cơm.

Hôm nay trạng thái của hai mươi bốn người xem ra so với hôm qua tốt hơn nhiều, ngày hôm qua một đêm nghỉ ngơi hơn nửa lại lấp đầy bụng, hôm nay mọi người xem tinh thần lên cũng không tệ.

Mỗi người cũng thay lại quần áo Nhược Vi chuẩn bị, tối ngày hôm qua cũng tắm rửa qua cùng gội đầu, bây giờ nhìn lại cũng sạch sẽ và vô cùng thoải mái.

Ở thời điểm tất cả mọi người đi ăn cháo, Nhược Vi cùng Quái lão đầu tìm một nơi tốt ngồi xuống nói chuyện, xem bộ dáng là chuẩn bị nói chuyện lâu dài.

Nhược Vi nhàn nhã ngồi, chờ Quái lão đầu ăn đầy bụng mới nói chuyện với nhau một chút.

Tổn nửa ngày, Nhược Vi rốt cuộc làm rõ ràng lai lịch cùng với thân phận cùng với địa vị trên giang hồ của Quái lão đầu. Nhược Vi biết những thứ này xong, nghĩ thầm gan mình ghê gớm thật, lại dám sai khiến sát thủ lão đại trên giang hồ làm người ta nghe tin đã sợ mất mật.

Suy nghĩ một chút sau cũng bình thường trở lại, mình đem Quái lão đầu làm thành người nhà có gì phải sợ, nếu như mình cùng Quái lão đầu nói lời khách khí hẳn mới không vui mừng.

Hơn nữa Quái lão đầu chính mình cũng thật là không đem mình và hai bánh bao nhỏ làm người ngoài, bằng không này lần cũng sẽ không vì bang phái của Nhược Vi mà đi ra ngoài tìm người rồi.

Bây giờ Quái lão đầu nguyện ý tự nói tình hình thực tế của mình, Nhược Vi thật vui mừng, điều này nói rõ Quái lão đầu là thật tâm đem mình làm thành người nhà, bằng không cũng sẽ không tự nói với mình những chuyện này.

Đồng thời cũng thay Quái lão đầu cảm thấy tức giận, tại sao lại có người đáng hận như vậy.

Nhược Vi không ngờ Quái lão đầu còn có một đoạn chuyện cũ thâm như vậy, bị chính người mình tin tưởng phản bội, người kia còn là con nuôi của Quái lão đầu.

Nhược Vi nghĩ thầm, về sau có cơ hội nhất định phải thay Quái lão đầu báo thù.

Khi Nhược Vi nghe được Quái lão đầu là sát thủ lão đại, kinh hãi vô cùng, không ngờ lão già bình thường luôn thích trêu chọc mình thậm chí lại có một thân phận như vậy.

Chỉ là Nhược Vi nghĩ, cũng chỉ có thân phận như vậy mới phù hợp với khí thế có trên người Quái lão đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Nguy cơ

Thời gian lúc này đã là ba tháng sau, Nhưộc Vi ngồi ở trong phòng, nghe âm thanh gió lạnh từ bên ngoài phòng đánh vào, nhất thời toàn thân có loại cảm giác lạnh râm rần, Nhưộc Vi không sợ trời không sợ đất chỉ sợ quá nóng hoặc quá lạnh.

Trong khoản thời gian mấy tháng này, Nhưộc Vi làm rất nhiều chuyện, gần như khoản với mục tiêu của Nhưộc Vi lại gần hơn từng bước rồi.

Hiện tại với việc xây phòng ốc trong sơn cốc, Nhưộc Vi thỉnh thoảng sẽ ở lại đó mấy ngày.

Mà nay hai mươi bốn người do Quái lão đầu tìm đến làm hộ vệ cho Nhưộc Vi khi ở đây mãnh liệt huấn luyện cũng đã càng ngày càng mạnh.

Vóc dáng đáng dấp của Thụy Ca cùng Đào Đào đã cao hơn một chút rồi, mấy người Liễu Vượng sau khi được Nhưộc Vi huấn luyện năng lực cũng càng ngày càng tốt hơn nhiều, khí thế trên người cũng càng ngày càng mạnh.

Nghĩ tới những điều này trong lòng Nhưộc Vi rất thỏa mãn, dựa theo tiến độ này lúc bấy giờ, chuyện Nhưộc Vi muốn làm cũng sắp thực hiện được rồi.

Đồng thời tình cảm của hai người Nhưộc Vi cùng Hiên Viên Hạo cũng theo thời gian tăng trưởng càng ngày càng sâu sắc hơn. Hiện tại hai người đã rất là ăn ý rồi, chỉ với một ánh mắt là có thể hiểu được ý tứ của đối phương.

Ngày hôm qua Hiên Viên Hạo lại đi trở lại kinh thành, vốn chủ ý lần này của Hiên Viên Hạo là quyết định không trở về Kinh Thành ăn lễ mừng năm mới, nhưng ai cũng không ngờ tới ở Kinh Thành đột nhiên có việc gấp gáp cho đòi Hiên Viên Hạo hồi kinh.

Vì vậy ngày hôm qua Hiên Viên Hạo đã thu thập xong hành lý để hồi kinh.

Bây giờ cách lễ mừng năm mới thời gian cũng không còn bao lâu, Nhưộc Vi đang lên kế hoạch xem làm sao để ăn mừng năm mới của năm nay.

Nhóm lại danh sách những thứ cần mua, Nhưộc Vi xoa xoa bả vai đau nhức.

Đột nhiên bên ngoài truyền đến một hồi tiếng ồn ào, Nhưộc Vi đứng dậy mở cửa đi ra ngoài, không biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, bình thường vốn dĩ cũng không xuất hiện qua tình huống như thế.

Hướng chỉ mọi người đều biết tính khí Nhưộc Vi, tính tình vốn không thích nhiều chuyện, vì vậy Nhưộc Vi nghĩ rằng phải xảy ra chuyện lớn gì đó mới có thể như vậy.

Hơn nữa giờ phút này trong lòng Nhưộc Vi mơ hồ có loại dự cảm xấu. Tâm đột nhiên có chút hoang mang rối loạn.

“Tiểu thư, tiểu thư, không xong rồi.” Lúc Nhưộc Vi đang cảm giác không đúng, bên ngoài truyền đến giọng nói của Xuân Phân. Hiện tại bởi vì bốn người Xuân Phân đã được huấn luyện một đoạn thời gian, cho nên liền thay phiên ở lại nhà phục vụ Nhưộc Vi, nửa tháng đổi người một lần. Mỗi lần chỉ có một người xuống núi.

Lần này ở lại nhà là Xuân Phân. Nhưộc Vi nghe giọng nói của Xuân Phân phía bên ngoài, trong lòng run lên, quả nhiên đã xảy ra chuyện, cũng không biết là xảy ra chuyện gì.

Nhưộc Vi nôn nóng chạy ra ngoài, thấy mặt Xuân Phân đang rất lo lắng chạy về phía bên này.

Xuân Phân thấy tiểu thư nhà mình mặt lo lắng chạy từ gian phòng ra, vội vàng chạy đến trước mặt Nhưộc Vi.

“Xuân Phân rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Nhưộc Vi nôn nóng đặt câu hỏi.

“Tiểu thư, là Hiên Viên công tử xảy ra chuyện, mới vừa rồi a Phúc phái người tới đây nói.” Cả gương mặt Xuân Phân gấp gáp mà nói.

Nhưộc Vi nghe thấy Hiên Viên Hạo đã xảy ra chuyện, cảm giác trước mặt bỗng tối sầm, chân có chút đứng không vững.

Xuân Phân thấy tiểu thư nhà mình bộ dạng sắp ngã tới nơi, vội vàng đỡ lấy. “Tiểu thư, người làm sao vậy?”

Nhưộc Vi nghe giọng nói nôn nóng của Xuân Phân mới phục hồi lại tinh thần. Chuyện gì đã xảy ra, Hạo ca ca không phải ngày hôm qua đã xuất phát đi đến kinh thành sao, đã xảy ra chuyện gì rồi.

A Phúc phái người tới nói, ý kia có phải Hạo ca ca đã quay trở về rồi hay không? Nhưộc Vi nôn nóng hướng tòa nhà của Hiên Viên Hạo mà chạy đi.

Xuân Phân thấy tiểu thư nhà mình chạy cũng chạy theo ở phía sau.

Không biết bao nhiêu lần trong đầu Nhưộc Vi lướt qua hình ảnh từ khi Hạo ca ca cùng mình biết nhau đến đến nay, trong đầu hình ảnh Hạo ca ca dịu dàng vuốt tóc nàng một lần lại một lần quay hiện lên trong đầu.

Nước mắt làm mờ hồ tầm mắt, Nhưộc Vi lần đầu tiên cảm thấy lòng của mình đau như vậy, hô hấp lại là một chuyện khó khăn như vậy.

Lúc đến đó, Nhực Vi dùng sức đập cửa chính, nóng lòng gào thét.

Xuân Phân theo ở phía sau nhìn thấy, cũng vội vả giúp gõ cửa chính, từ trước tới nay chưa từng gặp qua cái bộ dáng này của tiểu thư nhà mình, Xuân Phân nhìn bộ dạng tiểu thư nhà mình đau lòng như vậy có chút chua xót.

Rốt cuộc tại lúc Nhực Vi sắp không kiềm chế được nữa, cửa lớn liền mở ra, Nhực Vi nhìn cũng chưa từng nhìn người ra mở cửa này mà trực tiếp hướng phòng của Hiên Viên Hạo mà chạy đi.

Bởi vì đi quá gấp không có nhìn đường, Nhực Vi bị bậc thang làm té trật chân rồi.

Giống như Nhực Vi cũng không có cảm giác đau đớn gì, bò dậy tiếp tục chạy về phía trước, Xuân Phân lo lắng theo sau.

Thật vất vả một đường ngã ngã lăn quăn chạy đến cửa phòng của Hiên Viên Hạo, Nhực Vi đột nhiên ngừng lại, Xuân Phân không hiểu tại sao đột nhiên tiểu thư lại như thế, không phải mới vừa rồi rất vội vàng sao? Bây giờ tại sao lại không vào trong ?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Gặp mặt

Nhực Vi đứng ở trước cửa, hai mắt nhắm nghiền, chỉ sợ mở cửa lại nhìn thấy hình ảnh không tốt.

Sau khi tận lực bình ổn tâm trạng sợ hãi, Nhực Vi lấy dũng khí mở cửa phòng ra.

Mở cửa phòng ra, Nhực Vi ngửi thấy được một mùi máu tươi nồng đậm, đột nhiên có chút không dám nhìn về phía chiếc giường lớn.

Nhưng vẫn lấy dũng khí đến gần giường lớn vén màn lên, Nhực Vi nhìn người nằm ở trên giường gương mặt tuần tú gần như không có chút huyết sắc nào, nước mắt không ức chế được mà tuông ra.

Thận trọng kiểm tra hơi thở, thấy người trên giường hô hấp hơi yếu nhưng vẫn còn thở, lúc này sự thấp thỏm trong lòng mới thả xuống.

Vô cùng may mắn, không phải vĩnh viễn trời đất cách biệt, Nhực Vi chưa từng có cảm giác thấy cần cảm tạ sự chiếu cố của ông trời, nhưng giờ khắc này Nhực Vi thật lòng muốn cảm tạ ông trời đã ưu ái đối với mình như vậy, đem mình từ thế kỷ hai mươi mốt nơi mà mình không có lấy một người thân đưa đến nơi đây.

Tập trung tinh thần nhìn chằm chằm người nằm trên giường, chỉ sợ trong một cái chớp mắt sẽ không còn thấy tăm hơi nữa.

Thận trọng đến nỗi muốn lớn tiếng hô hấp cũng không dám, chỉ sợ kinh động đến người trên giường.

Xuân Phân đứng ở ngoài cửa coi chừng không dám vào trong phòng.

Chờ tới lúc A Phúc sắc thuốc xong đưa tới, liền thấy Xuân Phân xanh cả mặt đứng ở nơi đó, sợ hết hồn.

“Xuân Phân, sao người lại đứng ở chỗ này?” A Phúc nghi ngờ hỏi.

Xuân Phân hàm răng run lên nói nhỏ: “Tiểu thư ở bên trong.”

A Phúc nghĩ tại sao mình lại dần như vậy, mình cho người đi thông báo với Liễu cô nương, hiện tại lại quên mất.

Chỉ bởi vì mình quá lo lắng cho thương thể của thiếu gia nên đã quên mất nên làm cái gì.

Tình cảm của Liễu cô nương cùng thiếu gia tốt như vậy, hiện tại lại không biết tình huống cụ thể nhất định sẽ lo lắng gần chết, cũng chỉ có thể trách chính mình phái người đi nói lại không nói rõ ràng, nhìn đáng về Xuân Phân lo lắng, hiện tại chắc Liễu cô nương cũng đang rất lo lắng, khi thiếu gia tỉnh lại mình liền thăm rồi.

A Phúc chỉ mới nghĩ thôi đã bị hù cho hai chân phát run.

“Xuân Phân, người đi đến phòng bên cạnh mà chờ tiểu thư nhà người đi, bên ngoài này rất lạnh, ta đi vào trước đưa thuốc cho thiếu gia”.

A Phúc nói xong liền bụng thuốc vào phòng của Hiên Viên Hạo.

Xuân Phan cũng nghĩ thế, khẳng định hiện tại tiểu thư sẽ không đi về, đi qua phòng bên cạnh chờ cũng tốt, tránh cho đến lúc đó ngã bệnh, sẽ không có người chăm sóc tiểu thư.

Liền cứng ngắc đi chuyển chân đi qua gian phòng cách vách.

A Phúc bưng thuốc thận trọng đi vào phòng, đại phu đã dặn dò thiếu gia mất máu quá nhiều, phải điều dưỡng thật tốt mới được. Không gian chung quanh không thể quá ồn ào loạn. A Phúc thả nhẹ bước chân đi tới bàn tròn nhỏ bên cạnh, để xuống cái khay cầm trong tay.

Nhược Vi nghe có người đi vào, liền quay đầu nhìn lại thấy là A Phúc, rốt cuộc cũng có một người biết tường tận tình hình để nàng có thể hỏi rõ ràng.

A Phúc thấy Liễu cô nương quay đầu lại thiết tha nhìn mình, cũng hiểu Liễu cô nương đây là muốn hỏi tình huống của thiếu gia. Liền bưng thuốc đi về phía bên giường.

Nhược Vi nhận lấy chén thuốc trong tay A Phúc, rồi ý bảo A Phúc kể cái gói phía dưới cổ cho Hạo ca ca, Nhược Vi lo lắng A Phúc móm thuốc không cẩn thận làm Hiên Viên Hạo bị sặc, liền muốn tự mình móm thuốc tốt hơn.

Chờ sau khi A Phúc kể gói dưới đầu tốt rồi, Nhược Vi đem thuốc trong thìa thổi nguội sau đó dịu dàng đút vào miệng Hiên Viên Hạo.

Sau khi gian nan đút vào một muỗng một muỗng một, trán Nhược Vi cũng ướt sũng mồ hôi rồi.

Nhưng Nhược Vi cũng không có cảm giác gì vẫn kiên trì tiếp tục móm thuốc. A Phúc thấy Liễu cô nương tận tâm chăm sóc thiếu gia nhà mình như vậy, trong lòng vì thiếu gia nhà mình mà cảm thấy vui mừng.

Người mà thiếu gia nhà mình mỗi ngày tâm tâm niệm niệm đều là Liễu cô nương, mà Liễu cô nương cũng đối đãi với thiếu gia nhà mình như thế, cũng không uổng một mảnh chân tình của thiếu gia nhà mình rồi.

Tồn thời gian rất lâu mới cho uống xong một chén thuốc, sau khi cho uống xong thuốc, toàn thân Nhược Vi cũng bị mồ hôi thấm ướt.

Nhưng vội vã muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì Nhược Vi cũng không kịp trở về thay quần áo, nói A Phúc tìm cái khăn lông tùy tiện lau đi liền xong chuyện.

Nhược Vi cùng A Phúc đi đến thư phòng của Hiên Viên Hạo, vào thư phòng đóng cửa lại.

Nhược Vi liền không kịp chờ đợi đặt câu hỏi: “A Phúc, người nói nhanh lên đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, các người ngày hôm qua không phải đã hỏi kinh rồi sao?”

A Phúc liền đem chuyện ngày hôm qua sau khi xuất phát nhất nhất nói lại với Nhược Vi.

A Phúc nói ngày hôm qua sau khi bọn họ xuất phát, vừa mới bắt đầu dọc theo đường đi cũng không gặp chuyện gì, nhưng đúng vào lúc đến một vùng rừng rậm đột nhiên vọt ra một nhóm sát thủ, hạ thủ rất tàn độc đối với bọn họ, may nhờ bên cạnh thiếu gia có ám vệ, nhưng bởi vì sát thủ phía đối phương quá nhiều, bọn họ bảo vệ bất lực, thiếu gia vẫn bị thương tổn.

Vì vậy cũng không có biện pháp tiếp tục gấp rút lên đường nữa, liền phái người hồi kinh đem chuyện nửa đường gặp phải sát thủ nói cho người trong kinh.

Tối ngày hôm qua nửa đêm mới chạy về tới trong thôn, trên đường lại đi đến y quán, người mà bọn họ mang theo cũng tổn thất rất nhiều. Thật vất vả mới một đường bình an về tới đây. Buổi sáng sau khi dàn xếp tất cả thật tốt mới cho người đi báo tin cho Nhược Vi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83: Tỉnh lại

Nhược Vi nghe đến tim gan run sợ, loại chuyện này không cẩn thận đó là hai người sẽ âm dương cách biệt, ông trời phù hộ, nàng còn có thể gặp lại được hắn.

Hỏi A Phúc có biết là người nào làm không thì A Phúc nói có thể là mấy tên sát thủ do mấy đại thế gia phái tới, loại chuyện này cũng không phải là lần đầu tiên xảy ra.

Nhược Vi nghe được chuyện này không phải lần đầu tiên gặp phải, hỏi A Phúc tại sao không có chuẩn bị sẵn sàng. Chuyện như vậy nên có sự phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện.

A Phúc mang về mặt buồn khổ, nói lần này quả thật là sợ suýt, mặc dù thiếu gia nói không sao tại sai bản thân mình lại nghe theo. A Phúc nghĩ đến bởi vì do mình sợ suýt khiến thiếu gia bị thương nặng như vậy liền tự trách không thôi.

Nhược Vi lại hỏi kỹ A Phúc về một chút vết thương trên người, biết là do mất máu quá nhiều nên mới không tỉnh lại, lại bắt đầu lo lắng.

Lại sợ vết thương bị nhiễm trùng, ở thời đại này điều kiện chữa trị kém như vậy, ngộ nhờ xảy ra chuyện gì thì biết xoay sở như thế nào.

Vì vậy Nhược Vi quyết định phải ở chỗ này chăm sóc Hiên Viên Hạo cho đến khi thương thế của hắn tốt lên mới thôi.

Sau khi hỏi A Phúc rõ ràng thì Nhược Vi liền trở về phòng chăm sóc Hiên Viên Hạo, chỉ sợ vạn nhất khi Hiên Viên Hạo tỉnh lại bên cạnh không ai sẽ không tốt.

Lúc từ thư phòng đi ra, Nhược Vi sai A Phúc đi làm chuyện khác, hoàn toàn quên Xuân Phân cũng đi theo mình ra ngoài vì chuyện này, lúc đi A Phúc nói cho Nhược Vi biết là Xuân Phân ở sát vách phòng, nếu có chuyện gì xảy ra thì bảo Xuân Phân đi tìm hắn.

Nhược Vi nghe được Xuân Phân ở sát vách mới nhớ tới mình đã hoàn toàn quên mất Xuân Phân, có chút áy náy, biết nhất định là Xuân Phân ở bên ngoài đợi đã lâu nên lúc bị A Phúc phát hiện mới đi phòng cách vách.

Nhược Vi ngồi ở đầu giường nhìn người nằm trên giường, giờ phút này lo lắng trong lòng mới dễ hơi buông một chút, không thấy người tỉnh lại Nhược Vi chắc là sẽ không yên tâm.

Suy nghĩ đủ mọi cách để thân thể Hạo ca ca mau chóng khỏe lên, nhưng quỳnh lên trong đầu tất cả đều là trống rỗng.

Khi tầm mắt đột nhiên nhìn thấy một ly trà thì Nhược Vi đột nhiên sáng lên, trong lòng thầm nghĩ, tại sao mình lại ngốc như vậy, rõ ràng có thể sớm nghĩ tới việc đi đến trong không gian của mình lấy Linh Tuyền Thủy không phải đối với thân thể mới có lợi sao. Làm sao lại không nghĩ việc này chứ.

Hơn nữa mấy thứ được liệu bên trong không gian, không phải loại này cũng rất tốt sao, Nhược Vi nghĩ tới những thứ này có thể làm cho thân thể Hạo ca ca thân thể nhanh chóng tốt lên thì có chút kích động.

Rón rén cầm ly trà đi tới sau tấm bình phong lách mình vào không gian, vì Hạo ca ca nên Nhược Vi cũng bắt chấp bí mật của mình có thể hay không bị người ngoài phát hiện.

Vào không gian Nhược Vi lấy Linh Tuyền Thủy rồi nhanh chóng ra khỏi không gian, mặc dù Nhược Vi nguyên ý mạo hiểm bị người phát hiện bí mật, nhưng nếu có thể không bị phát hiện thì cũng tốt.

Như vậy cũng nhiều thêm một tầng bảo đảm, nói không chừng ngày nào đó nhân tiện vào không gian cứu mạng.

Hơn nữa không gian bị người phát hiện, Nhược Vi nói không chừng sẽ bị người ta tưởng là yêu quái và bị thiêu chết.

Cho nên dưới tình huống này vẫn là nên cẩn thận thì hơn.

Ngộ nhờ không gian bị phát hiện rồi, Nhược Vi cho dù không bị người ta tưởng là yêu quái bị thiêu chết thì cũng sẽ có chuyện vô cùng phiền phức.

Ra khỏi không gian, cầm chén trà đã được rót đầy linh tuyền thủy, Nhược Vi thận trọng từ phía sau bình phong đi ra.

Mới vừa từ sau phía bình phong đi ra, Nhược Vi cảm giác mình giống như nghe được trên giường có động tĩnh, trong nội tâm vui vẻ nhanh chóng đi về phía trước giường.

Hiên Viên Hạo cảm giác toàn thân nóng hừng hực rất không thoải mái, khó khăn mở hai mắt ra, thấy đỉnh màn quen thuộc, biết mình đã trở về Liễu gia thôn rồi.

Hồi tưởng lại ngày hôm qua nửa đường đụng phải sát thủ, cũng biết mình lần này sợ suýt quá, không có chuẩn bị sẵn sàng thì xuất phát, trước khi té xỉu, trong đầu tràn đầy dung nhan Nhược Vi. Lúc ấy bản mình cũng không biết có thể còn sống hay không nữa, duy nhất thứ bỏ không được chính là Nhược Vi.

Hiện tại mặc dù bị thương, nhưng biết mình còn sống, còn có thể nhìn thấy Nhược Vi, trong lòng cũng vui mừng, ít nhất còn số. Đây là trong bất hạnh có may mắn.

Nhược Vi đi tới trước giường thấy Hiên Viên Hạo quả nhiên đã tỉnh, kích động nước mắt không cầm được chảy ra ngoài.

Hiên Viên Hạo cảm thấy trước giường có người, “Ai đang ở đây vậy?”. Bởi vì bị thương nên giọng thay đổi có chút khàn khàn, lại không dám tùy tiện động, Hiên Viên Hạo không thể làm gì khác hơn là mở miệng hỏi.

“Hạo, Hạo ca ca”, Nhược Vi nghẹn ngào gọi Hiên Viên Hạo.

Hiên Viên Hạo nghe giọng Nhược Vi, rõ ràng là đang khóc, muốn an ủi Nhược Vi, giờ tay lên lại chạm đến vết thương.

“Ahhh” Nhực Vi thấy vết thương của Hiền Viên Hạo bị rách, “Hạo ca ca, người đừng cử động, cẩn thận vết thương”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Ôn nhu

Nhực Vi để chén trà xuống, thận trọng đỡ Hiền Viên Hạo tựa vào trên gối đầu

Hạo ca ca, huynh mau uống cái này đi rất tốt cho sức khỏe. Sau khi đỡ Hiền Viên Hạo nằm xuống xong, Nhực Vi bưng chén trà bên trong chứa linh tuyền thủy lại cho Hiền Viên Hạo uống.

Thấy Hiền Viên Hạo mình bắt không được ly trà, Nhực Vi ảo não vỗ vỗ mình, Hạo ca ca hiện tại bị thương nơi đó có hơi sức.

Vội vàng đoạt lại ly trà thận trọng uy Hiền Viên Hạo uống nước.

Thấy Hiền Viên Hạo đem nước trong ly trà uống sạch, lòng Nhực Vi mới buông lỏng xuống. Hiền Viên Hạo cảm giác nước này rất ngọt, so với nước bình thường thì dễ uống hơn.

Nhực Vi, nước này rất ngọt, sao không giống với nước trước kia uống.

Hạo ca ca, nước này cùng nước bình thường không giống nhau, uống đối với thân thể tốt, Nhực Vi nói xong lại cẩn thận nhìn một chút sắc mặt của Hiền Viên Hạo.

Hiện tại Nhực Vi thấy sắc mặt có chút huyết sắc lo lắng trong lòng mới buông lỏng xuống hoàn toàn.

Nhưng nhìn còn rất mệt mỏi, Nhực Vi mau chóng đặt Hiền Viên Hạo nằm xuống nghỉ ngơi, Hiền Viên Hạo muốn bồi Nhực Vi trò chuyện, không chịu ngủ, Nhực Vi đồng ý luôn ở đây cùng hắn mới chịu nằm xuống.

Không bao lâu liền ngủ mất rồi, Nhực Vi nhìn mà mũi cảm thấy chua xót. Chắc là do chịu khổ nhiều nên giờ cảm thấy mệt mỏi.

Nhực Vi dùng sức đè nén nước mắt chảy ra, nghĩ thầm bây giờ không phải là lúc khóc lóc, phải chăm sóc Hạo ca ca cho thật tốt, để thân thể Hạo ca ca nhanh chóng tốt lên.

Nhực Vi thấy Hạo ca ca hoàn toàn ngủ say rồi, cẩn thận dịch góc chăn, ra khỏi phòng.

Nhực Vi nghĩ đến Hạo ca ca nên muốn đi phòng bếp vì Hạo ca ca làm ăn chút gì, chờ Hạo ca ca khi tỉnh lại là có thể ăn được.

Nhực Vi đóng kỹ lại cửa phòng đi ra ngoài, cảm giác đột nhiên đầu gối có chút đau.

Hai chân đột nhiên có chút không có sức. Nhực Vi cố gắng đi tới phòng Xuân Phân ở.

Xuân Phân thấy tiểu thư nhà mình đang cố gắng đi tới thì nhanh chóng chạy lại đỡ.

Nhực Vi ngồi vào trên ghế sau đó cẩn thận kéo ống quần lên, quả nhiên đầu gối bị thương, trước không có cảm giác, hiện tại cảm giác thật là đau.

Xuân Phân thấy đầu gối tiểu thư nhà mình bị thương nghiêm trọng như thế, cũng bị hù sợ trong lòng rất tự trách, tự trách mình không có chăm sóc tốt cho tiểu thư.

“Tiểu thư, có đau hay không, để em đi tìm thuốc thoa cho chị”. Xuân Phân lo lắng nhìn Nhực Vi.

Nhực Vi thấy bộ dạng Xuân Phân tự trách, biết Xuân Phân suy nghĩ nhiều, Xuân Phân cái gì cũng tốt, chính là suy nghĩ quá nhạy cảm, xảy ra chuyện gì cũng tự trách mình.

Nhực Vi đã nói rất nhiều lần rồi, nhưng Xuân Phân luôn là không đổi được, Nhực Vi không thể làm gì khác hơn là lại an ủi Xuân Phân, trên thực tế Nhực Vi vẫn là một tiểu cô nương, nhưng Nhực Vi biểu hiện ra cảm giác luôn là làm cho người ta coi nàng như người lớn mà đối đãi. Nhực Vi tồn tại cho mọi người cảm giác an toàn.

Ở Nhực Vi an ủi, Xuân Phân rất nhanh tìm được thuốc trị thương thoa lên cho Nhực Vi.

Sau Nhực Vi nghỉ ngơi được một lúc trong phòng khách, biết Hiền Viên Hạo sau khi bị thương, Nhực Vi cảm xúc vẫn luôn rất kích động, hiện tại từ trong trạng thái đi ra, ngược lại cảm thấy rất mệt mỏi.

Nghỉ ngơi một chút sau đó Nhược Vi bảo Xuân Phân đỡ mình đi phòng bếp, ở chỗ này Nhược Vi quen thuộc giống như trong nhà, không cần người dẫn đường cũng tìm được .

Vào phòng bếp, Nhược Vi thấy phòng bếp nguyên liệu rất phong phú, bảo Xuân Phân chuẩn bị cho mình những nguyên liệu cần làm, còn mình ngồi ở một bên nghỉ chân một chút, sau khi tỉnh hồn lại, Nhược Vi cảm giác đầu gối đau dữ dội.

Nhưng vẫn kiên trì tới phòng bếp chuẩn bị thức ăn cho Hiên Viên Hạo đang bị thương, chỉ vì mong Hiên Viên Hạo có thể nhanh khỏe lại.

Xuân Phân phản đối không có hiệu quả sau cũng không thể làm gì khác hơn là đỡ tiểu thư nhà mình tới phòng bếp, hết sức mình làm nhiều một chút việc, tiểu thư có thể ngồi nghỉ được lâu hơn.

Xuân Phân rất nhanh chuẩn bị xong những nguyên liệu Nhược Vi bảo, Nhược Vi mạnh chịu đựng làm xong thức ăn cho Hiên Viên Hạo, mới để cho Xuân Phân đỡ mình đi đến phòng Hiên Viên Hạo.

Sau khi đến phòng, Nhược Vi thấy Hiên Viên Hạo còn chưa có tỉnh lại, liền nằm ở trên mép giường chờ, không bao lâu thì ngủ thiếp đi.

Hiên Viên Hạo khi tỉnh lại nhìn thấy Nhược Vi mệt mỏi nằm ở trên mép giường, chân mày nhíu lại.

Hiên Viên Hạo nhìn cảm thấy rất đau lòng, bản thân mình không nỡ tổn thương người bởi vì sơ xuất của chính mình mà bị thương vẫn làm thương ti63n đến, ngay cả ngủ đều lo lắng.

Hiên Viên Hạo cảm thấy rất ân hận xót xa vì sơ xuất khinh thường của mình bằng không Nhược Vi cũng sẽ không lo lắng như vậy cho nên bản thân mình nhẹ nhàng đắp chăn lên người Nhược Vi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Phát hiện bị thương

Hiên Viên Hạo lẳng lặng nhìn Nhược Vi đang ngủ say, giờ phút này hẳn cảm thấy thật bình yên. Hiên Viên Hạo nghĩ thầm, nếu thời gian có thể dừng lại vào giờ phút này thì thật tốt biết bao.

Cuối cùng, Nhược Vi vì lo lắng cho Hiên Viên Hạo nên giật mình tỉnh dậy. Nhược Vi thấy người mình lo lắng đã tỉnh lại còn nhìn mình không chớp mắt thì có chút ngượng ngùng.

“Hạo ca ca, huynh thế nào rồi? Có không thoải mái ở chỗ nào không?” Nhược Vi vừa nói vừa sờ sờ trán Hiên Viên Hạo, khi đã xác định là hẳn không có phát sốt thì mới yên tâm ngồi xuống.

“Nhược Vi, yên tâm đi, huynh không sao.” Hiên Viên Hạo muốn nâng cánh tay lên sờ sờ đầu Nhược Vi như thường ngày, nhưng cho dù cố gắng thế nào thì hẳn cũng không nhắc cánh tay lên nổi.

Nhược Vi thấy động tác này thường ngày hẳn làm rất dễ dàng nhưng bây giờ lại làm không được thì khóe mắt cay xè. Nàng cố gắng kiềm chế để nước mắt không rơi xuống.

Hiên Viên Hạo thấy mình không những không an ủi được Nhược Vi mà còn làm cho nàng khóc thì cảm thấy rất áo não.

“Nhược Vi, Hạo ca ca không có sao, muội đừng lo lắng, huynh sẽ khỏi bệnh rất nhanh.” Hiên Viên Hạo an ủi Nhược Vi.

Hiên Viên Hạo biết Nhược Vi rất lo lắng cho mình, nếu không thì nàng sẽ không rơi nước mắt. Lần này nhất định là nàng đã lo lắng rất nhiều, đã khóc rất nhiều.

“Vâng, Hạo ca ca sẽ nhanh chóng khỏe lại.” Nhược Vi cố gắng làm mình bình tĩnh lại, để tránh cho Hiên Viên Hạo càng thêm lo lắng cho mình.

“Hạo ca ca có đói bụng không?” Nhược Vi nói sang chuyện khác.

“Rột.” Nhược Vi mới vừa hỏi xong liền nghe thấy một âm thanh rất kỳ lạ.

Nhược Vi biết là Hiên Viên Hạo đã đói bụng rồi. Hiên Viên Hạo cười cười xấu hổ, cảm thấy mình thật có lỗi, làm cho nàng lo lắng còn chưa tỉnh, thế mà lại đói bụng vào lúc này.

Nhược Vi làm bộ như không nghe thấy, nàng vội vàng đứng dậy muốn đến phòng bếp bung thức ăn lên nhưng do quá vội vàng nên quên mình cũng bị thương, vì vậy té lăn ra đất.

“Nhược Vi, Nhược Vi, muội làm sao vậy?” Hiền Viên Hạo thấy Nhược Vi té ngã thì muốn đứng dậy chạy lại xem nàng có bị gì không.

“Hạo ca ca, muội không sao, huynh nằm yên trên giường đi, đừng động dậy, huynh phải nghe lời nếu không muội sẽ tức giận.”

Mặc dù Nhược Vi vẫn còn nằm dưới đất nhưng nàng vẫn đem Hiền Viên Hạo lên vị trí hàng đầu nên vội vàng nhắc nhở hắn.

Hiền Viên Hạo nghe Nhược Vi uy hiếp thì không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn nằm ở trên giường. Vì hắn quá hiểu tính cách của Nhược Vi, nếu hắn dám cử động thì nàng sẽ giận hắn rất lâu.

Nhược Vi là một người nói được làm được.

Mặc dù hắn rất lo lắng cho Nhược Vi nhưng cũng đành phải nằm xuống trước.

“A Phúc, a Phúc, người đi đâu rồi?” Hiền Viên Hạo vừa nằm xuống liền tìm kiếm người hầu thân cận của mình. Tại sao lâu như thế mà A Phúc còn chưa xuất hiện làm Nhược Vi phải một mình cực khổ chăm sóc hắn như thế, Hiền Viên Hạo có chút bất mãn.

Ai, A Phúc cũng là vô tội, tình trạng như thế này làm sao có chỗ cho hắn chen vào chứ.

Nếu A Phúc thật sự ở lại phòng này thì sợ rằng kết quả còn thảm hơn. Hiền Viên Hạo nhất định sẽ vì A Phúc nhân lúc hắn bất tỉnh ở một mình với Nhược Vi mà tức giận.

Xuân Phân đợi ở căn phòng kế bên nghe thấy động tĩnh thì liền vội vàng chạy qua. Nàng phát hiện tiểu thư nhà mình bị té ngã dưới đất.

“Tiểu thư nhất định là đụng phải vết thương rồi, tiểu thư, vết thương có đau không?” Xuân Phân vội vàng chạy tới đỡ tiểu thư nhà mình

Đợi đến lúc Xuân Phân đỡ Nhược Vi dậy thì A Phúc mới thở hổn hển chạy vào từ bên ngoài.

“Thiếu gia, cậu có gì phân phó?” A Phúc thở hổn hển đứng tại chỗ.

“A Phúc, mau mời đại phu tới đây.” Hiền Viên Hạo thấy trán Nhược Vi đỏ mồ hôi thì cũng không thêm tính sổ với A Phúc nữa.

Thiếu gia đã ra lệnh thì A Phúc chỉ có thể không ngừng giục ngựa chạy đi tìm đại phu.

“Xuân Phân, tại sao tiểu thư của người lại bị thương?” Hiền Viên Hạo hỏi.

Xuân Phân không biết phải mở miệng như thế nào. Vết thương của tiểu thư không phải do thiếu gia nhà người gây ra sao.

“Hạo ca ca, muội không sao, chỉ là không cẩn thận nên vấp ngã thôi.”

Nhược Vi không muốn để Hiền Viên Hạo biết là do mình quá lo lắng cho hắn nên chạy rất nhanh đến nỗi bị vấp ngã, mắc công hắn lại nghĩ là lỗi của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Người tới từ kinh thành (một)

“Nhược Vi, muội không nói thì huynh sẽ tự đứng lên đến đó xem vết thương của muội.”

Nhược Vi không có cách nào khác là phải kể ra nguyên nhân mình bị thương. Cuối cùng, nàng còn cố ý nhấn mạnh là do mình không cẩn thận nên mới bị thương, nàng sợ Hạo ca ca lại cho đó là do lỗi của huynh ấy.

Hiền Viên Hạo biết Nhược Vi bị thương là vì mình thì càng thêm buồn bã. Hắn tự khinh thường bản thân mình nhưng lại không dám biểu hiện ra ngoài. Vì hắn sợ Nhược Vi lo lắng.

Nhưng đồng thời hắn cũng thấy ấm áp. Vì đây là lần đầu tiên Nhược Vi biểu hiện tình cảm của nàng đối với hắn.

Chẳng mấy chốc, A Phúc đã kéo theo đại phu trở lại. Tội nghiệp cho vị đại phu lớn tuổi, xương cốt của ông sắp nứt ra đến nơi rồi.

Hiền Viên Hạo thấy A Phúc quay về nhanh như vậy thì cũng không tính toán chuyện trước kia nữa. A Phúc không hề biết rằng mình vừa từ hang cọp trở về.

Lão đại phu bắt mạch cho Nhược Vi xong thì nhìn qua vết thương một chút. Cuối cùng nói là nàng cần thời gian tịnh dưỡng trên giường, tránh cho bị di chứng về sau.

Nhược Vi nghe vậy thì có chút không vui, nàng còn muốn chăm sóc Hạo ca ca mà.

Sau khi lão đại phu rời đi, Hiên Viên Hạo kêu A Phúc đặt thêm một cái giường ở trong phòng, trải chăn bông lên thật dày để Nhược Vi nằm trên đó. Còn Xuân Phân thì đi sắc thuốc cho Nhược Vi.

Bây giờ thì hai người đều là bệnh nhân rồi.

“Hạo ca ca, sau này ra ngoài thì nhớ mang theo vài người.” Nhược Vi sợ hãi mở miệng

“Được, lần này là Hạo ca ca không đúng, làm Nhược Vi lo lắng, lần sau sẽ không như thế nữa.” Hiên Viên Hạo dịu dàng an ủi Nhược Vi. Nhược Vi nghe thấy tiếng nói dịu dàng đó thì tất cả hoảng sợ đều biến mất.

Hai người trò chuyện một lúc thì Nhược Vi ngủ thiếp đi.

Khi Nhược Vi tỉnh lại thì trời đã tối rồi, nàng sợ người trong nhà lo lắng nên nhanh chóng bò dậy. Nhưng chân không có chút sức lực nào nên lại lao đảo ngã xuống.

Tiếng động lúc Nhược Vi ngã xuống làm Hiên Viên Hạo thức giấc. Hắn thấy bộ dạng khổ sở của nàng thì vội vàng gọi người đến giúp đỡ.

“Nhược Vi, muội đừng vội, muội ngồi dậy là gì, để người hầu làm là được rồi, đừng lộn xộn, nếu vết thương nghiêm trọng hơn thì không tốt đâu.”

“Hạo ca ca, không còn sớm, muội phải về nhà, nếu không người nhà sẽ lo lắng.”

Hiên Viên Hạo nghe vậy thì mới nhớ là Nhược Vi không biết hai tiểu bánh bao và Quái lão đầu đã tới đây, đúng lúc nàng vừa ngủ thiếp đi.

“Nhược Vi, Đào Đào và Thụy Ca đã tới đây rồi, bọn họ biết muội ở đây mà, muội đừng lo lắng, tối hôm nay ở đây nghỉ ngơi đi.”

Nhược Vi biết người trong nhà biết mình ở đây thì cũng không lo lắng nữa. Nàng nằm ở trên giường suy nghĩ xem mấy ngày này không thể rời giường thì có thể làm gì?

Sáng hôm sau, Nhược Vi nằm trên giường tròn to mắt lên. Đây là lần đầu tiên nàng ngủ bên ngoài, trừ trước kia có ở nhà Lưu thẩm một thời gian, nhưng mấy ngày đó không có được thoải mái như hôm nay.

Theo như tính của Nhược Vi thì không phải là nhà của mình thì nàng sẽ không nghỉ ngơi. Nhưng tối hôm qua, nàng ngủ được hương vị làm nàng có thể yên tâm ngủ say.

“Cốc, cốc, cốc, tiểu thư, tiểu thư dậy chưa?” Xuân Phân đứng bên ngoài gõ cửa.

“Dậy rồi, vào dõ.” Nhược Vi bị thương nên không thể tự mặc quần áo, nàng chỉ có thể để cho Xuân Phân vào giúp đỡ.

Xuân Phân bung chậu rửa mặt đu vào, để xuống, rồi đi lấy quần áo, hầu hạ Nhược Vi thay quần áo, rửa mặt rồi mới đi ra ngoài.

Không bao lâu sau, Xuân Phân lại vội vàng vàng chạy vào: “Tiểu thư, người nhà ở kinh thành của Hiên Viên công tử đã tới, họ đã đến trước cửa rồi.”

Nhược Vi nghe thế thì không biết nên phản ứng thế nào.

Nàng không biết là nên đi ra ngoài chào hỏi hay lặng lẽ về nhà. Ở mặt này nàng không hề có chút kinh nghiệm nào. Xuân Phân thấy tiểu thư vạn năng nhà mình không biết làm gì thì càng lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Người tới từ kinh thành (hai)

Nhược Vi đang suy nghĩ mình nên làm gì thì ngoài cửa lại vang lên tiếng gõ cửa.

Nhược Vi nghe tiếng gõ cửa thì bảo Xuân Phân ra ngoài xem là ai. Xuân Phân vừa mở cửa thì thấy A Phúc, nàng có chút kinh ngạc. Lúc này không phải là A Phúc nên ở bên Hiên Viên công tử sao?

“A Phúc, sao ngươi lại tới đây, không phải là ngươi nên ở bên Hiên Viên thiếu gia sao?”

“Xuân Phân, tiểu thư nhà ngươi có ở trong phòng không? Thiếu gia nhà ta mời tiểu thư nhà ngươi đến phòng khách.”

Nhược Vi ở trong phòng nghe giọng nói của A Phúc. Nàng đang tính kêu Xuân Phân cho A Phúc vào thì Xuân Phân đã nói là Hạo ca ca kêu A Phúc mời nàng qua phòng khách.

Muốn nàng đến phòng khách. Nhược Vi không biết là có chuyện gì đang diễn ra. Không phải là Hạo ca ca nên tiếp đón mấy người kia sao? Bảo nàng qua đó làm gì?

Nhưng Nhược Vi cũng để Xuân Phân dìu mình đến phòng khách. Xuân Phân nói muốn cống Nhược Vi, nhưng nàng không chịu.

Thật ra thì vết thương của Nhược Vi đã tốt hơn nhiều. Nguyên nhân là do tối hôm qua nàng đã lặng lẽ vào không gian kín, dùng Linh Tuyền Thủy rửa sạch vết thương, lại tắm bằng nước Linh Tuyền Thủy nên bây giờ đã khỏe hơn rất nhiều.

Trên đường đi, Nhược Vi nghĩ tới vết thương của Hiên Viên Hạo thì làm sao có thể ra phòng khách được chứ, lỡ vết thương rách ra thì làm sao bây giờ? Nghĩ đến đây, Nhược Vi lo lắng không thôi.

Vì vậy nàng tăng nhanh bước chân, muốn mau chóng nhìn thấy Hiên Viên Hạo.

Xuân Phân đỡ Nhược Vi đi tới trước cửa phòng khách, A Phúc thấy Nhược Vi đã đến thì vội vàng chạy vào thông báo cho thiếu gia nhà mình.

Lúc này trong phòng khách, không khí có chút không tốt, sắc mặt Hiên Viên Hạo tái xanh, không biết là có chuyện nghiêm trọng gì đã xảy ra.

A Phúc đi vào thì đã có một dự cảm không tốt, hần rón rén đi đến bên cạnh thiếu gia nhà mình, nói nhỏ là Nhược Vi đang đứng ngoài cửa.

Hiên Viên Hạo nghe Nhược Vi đã tới thì sắc mặt tốt lên rất nhiều. Mà mấy người ở kinh thành thấy thế thì ngạc nhiên không thôi, chuyện này chưa từng xảy ra trước đây.

Lúc vị Tiểu Tổ Tông này phát giận thì không ai có thể ngăn lại được. Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra, người nào có thể làm cho Tiểu Tổ Tông này hết giận ngay lập tức, thật là thần kỳ.

Mọi người nhìn thấy một màn này thì cảm thấy vô cùng thần kỳ.

Hiên Viên Hạo kêu A Phúc mời Nhược Vi vào phòng. Sau khi A Phúc rời đi thì tầm mắt của mọi người đều nhìn chằm chằm vào cánh cửa.

Tới rồi, ngoài cửa có vài bóng người đang đi vào, càng lúc càng gần.

Chỉ thấy hai vị cô nương đi đầu tiên, một trong hai người còn bị thương. A Phúc thì đi ở phía sau.

Quan sát cẩn thận thì có thể phát hiện ra, vị cô nương bị thương cho dù toàn thân vô lực tựa dựa vào người khác nhưng lại tỏa ra một loại thần thái khác người.

Rõ ràng là cô nương đó chính là chủ nhân của người kia.

Nhược Vi vào phòng thì phát hiện trong phòng ngoài Hiên Viên Hạo ra thì còn có ba người khác.

Xem ra mấy người này đều là ba mươi tuổi trở lên, ai cũng để râu ria tùm lùm. Nhược Vi không thích nam nhân để râu.

Với kiểu ăn mặc này thì xem ra là quân sự, Nhược Vi thoải mái đi vào phòng.

Hiên Viên Hạo thấy Nhược Vi đi vào thì ngoắc ngoắc tay với nàng, bảo nàng ngồi xuống bên cạnh mình.

Nhược Vi thấy sắc mặt của hần bình thường thì cũng bớt lo lắng.

Nàng nghĩ thầm có thể là Hạo ca ca cũng uống Linh Tuyền Thủy nên mới mau khỏe lại như vậy.

Xuân Phân đỡ tiểu thư nhà mình ngồi xuống bên cạnh Hiên Viên thiếu gia rồi cũng tự động lui ra ngoài.

Nhược Vi quan sát nét mặt của Hiên Viên Hạo, nàng chỉ sợ hần không thoải mái nhưng lại cố nén đau.

Hiên Viên Hạo cười cười an ủi Nhược Vi cười cười, trong lòng không khỏi cảm thấy ngọt ngào. Tâm trạng bức bối vừa rồi cũng biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Giới thiệu

Mấy người ngồi bên dưới không ngừng quan sát hành động của hai người, bọn họ thấy thiếu gia nhà mình không ngừng nhìn vị cô nương kia, hơn nữa thái độ lại rất dịu dàng.

Hình ảnh này là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy, chỉ sợ lão thái thái ở nhà cũng hiếm khi nhìn thấy được.

Như vậy có thể nhìn ra được là thiếu gia rất coi trọng vị cô nương này. Về mặt của mấy người ngồi phía dưới thay đổi cái một.

Thiếu gia nhà mình thật khó có thể dịu dàng với một người. Bọn họ còn không nắm lấy cơ hội này, lấy lòng vị cô nương kia thì còn chờ lúc nào nữa. Nói không chừng chỉ với một câu nói của cô ta thì thiếu gia cũng có thể coi trọng họ.

Hai người ngồi ở trên đều nhìn thấy hết vẻ mặt của mọi người ở phía dưới. Nhục Vi thì không có biểu hiện gì còn Hiên Viên Hạo thì lại có chút không vui.

Hắn không thích người khác nhìn chằm chằm Nhục Vi, nhất là nam nhân, mặc dù mấy người này đều là thuộc hạ của hắn, hơn nữa tuổi tác cũng lớn hơn bọn họ.

Nhục Vi cảm thấy hành động của Hiên Viên Hạo không đúng nên kéo ống tay áo hắn một cái, trong ánh mắt lộ ra ý tứ: huynh làm sao vậy.

Hiên Viên Hạo thấy ánh mắt quan tâm của Nhục Vi thì tâm trạng lại tốt hơn. Hắn nghĩ thầm, trong mắt Nhục Vi chỉ có hắn, nếu ai dám giành Nhục Vi với hắn, thì hắn sẽ đánh cho người đó một trận.

Nhưng trên thực tế, về sau có một người sẽ giành Nhục Vi với hắn nhưng hắn lại không dám đánh người đó.

Hiên Viên Hạo thấy mấy vị quân sự tò mò nhìn mình và Nhục Vi, còn Nhục Vi thì bình tĩnh, chỉ là thỉnh thoảng liếc mắt nhìn hắn thì trong lòng rất vui mừng. Điều này cho thấy Nhục Vi rất coi trọng hắn.

“Nhục Vi, ba người này là quân sự đến từ kinh thành.” Hiên Viên Hạo miễn cưỡng giới thiệu.

Nhục Vi trọng trung hướng mấy người gật đầu một cái, mấy người đó thấy Nhục Vi hoàn toàn không bối vì bọn họ là người đến từ Kinh Thành mà coi trọng thì cũng không oán giận. Vì bọn họ biết Nhục Vi không phải là người đơn giản.

Mấy người kia càng cẩn thận hơn.

Sau đó Hiên Viên Hạo lại rất trân trọng giới thiệu Nhục Vi: “Vị này là Liễu cô nương, là người rất quan trọng với ta.” Ý là ta rất coi trọng nàng, các ngươi nên chú ý một chút.

Quả nhiên, Hiên Viên Hạo không hề e dè giới thiệu Nhục Vi là người rất quan trọng với mình đã làm cho ba người ở dưới cũng trở nên nghiêm túc hơn.

Ba người kia chia ra đứng dậy nghiêm túc tự giới thiệu mình với Nhục Vi. Người cao nhất họ Trịnh, người thấp nhất họ Vương, người trung bình họ Hồ.

Sau khi giới thiệu xong, Hiên Viên Hạo không hề e dè mà hỏi ba người kia tới đây làm gì?

Ba người kia cũng nhìn ra được là thiếu gia rất tin tưởng vị cô nương này nên cũng nói ra nguyên nhân.

Từ miệng ba người này, Nhục Vi biết được là chuyện buôn bán của gia tộc Hiên Viên Hạo bị đối thủ hãm hại nên doanh thu thấp hơn rất nhiều so với trước.

Ba người bị phái tới đây nói rõ tình huống, thuận tiện xin Hiên Viên Hạo hồi kinh.

Vốn là ba người bọn họ đã có thể sớm tới đây, nhưng xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Hiên Viên Hạo không biết gì hết cũng bị đối thủ của bọn họ ám sát.

Nhục Vi sau khi nghe xong rất tức giận, Hạo ca ca hoàn toàn có thể không bị thương, nhưng bởi vì một số chuyện mà phải bị thương nặng thế này. Nhưng mà cũng không thể trách họ, dù sao thì bọn họ cũng không biết chuyện đó sẽ xảy ra.

Nhục Vi càng nghĩ càng tức giận, sắc mặt của nàng cũng thay đổi.

Hiên Viên Hạo cảm nhận được là Nhục Vi vì mình mà tức giận nên kéo lấy tay nàng, ý bảo là mình không có việc gì.

Nhục Vi cảm nhận được Hiên Viên Hạo đang vỗ về mình thì bình tĩnh lại.

Chuyện cũng đã xảy ra, cho dù có tức giận thì cũng không thể làm gì được.

Ba quân sự biết là tại bọn họ đến trễ làm thiếu gia bị thương nên cũng lúng túng cúi đầu xuống.

Nhưng mà sắc mặt của thiếu gia cũng không quá khó coi nên học cũng yên tâm được một chút. Nhưng nếu mấy người ở kinh thành biết được thì bọn họ

cũng không thoát khỏi trách nhiệm.

Lần này, gia tộc Hiên Viên bị tổn thất rất lớn, họ cần phải mau chóng tìm cách giải quyết. Nên họ mới vội vàng phái người đi tìm Hiên Viên Hạo.

Nhưng mà đối thủ cũng đã điều tra về Hiên Viên Hạo nên bọn họ mới gặp nhiều trở ngại như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Đồng tâm hiệp lực (một)

Hai ngày trước, Nhượng Vi đã trở về nhà mình. Vì trong nhà Hiên Viên Hạo có thêm ba quân sự, mấy người đó muốn chờ mọi chuyện được giải quyết xong rồi mới trở về kinh thành.

Nên Nhượng Vi không thể làm gì khác hơn là trở về nhà của mình. Cũng may là nàng đã uống Linh Tuyền Thủy nên đã khỏe hơn nhiều. Vết thương của Hiên Viên Hạo cũng không nghiêm trọng như nàng tưởng tượng.

Vì ngày nào Nhượng Vi cũng dùng Linh Tuyền Thủy để tắm rửa nên vết thương trên đầu gối đã gần như khỏi hẳn. Cái lão đại phu râu bạc kia quả là nói quá mà.

Hôm nay Nhượng Vi đã có thể tự mình đi lại, vì lo lắng cho Hiên Viên Hạo nên vừa ăn xong điểm tâm nàng đã cùng Xuân Phân đi đến nhà hấn.

Còn mấy ngày nữa là năm mới, Nhượng Vi lo lắng đến lúc đó Hiên Viên Hạo cũng chưa giải quyết xong chuyện trong nhà.

Mấy ngày nay nàng ở nhà cũng đã nghĩ ra được rất nhiều biện pháp. Nàng muốn cho Hiên Viên Hạo biết ý kiến của mình, để xem nó có dùng được không?

Lễ mừng năm mới nhà Nhượng Vi đã chuẩn bị chu đáo hết rồi. Hôm nay nàng có kêu bọn Liễu Vượng qua giúp nhà Hiên Viên Hạo một tay, nếu giúp được việc gì thì nàng sẽ cảm thấy rất vui.

Đến cửa lớn, Xuân Phân đi tới gõ cửa, người ở bên trong chạy ra rất nhanh. Nhượng Vi dẫn đầu đi vào trong. Nàng đã ở đây mấy ngày nên cũng rành đường đi ở đây.

Người tới mở cửa nói là bây giờ Hiên Viên Hạo đang ở thư phòng. Nhượng Vi mang theo Xuân Phân đi tới đó.

Bên ngoài thư phòng, A Phúc đang canh cửa thì nhìn thấy Nhượng Vi, hiển nhiên là hấn rất vui.

Hai ngày nay tính khí của Hiên Viên Hạo rất xấu, người trong nhà sắp bị hấn dọa sợ chết khiếp rồi. Nên không thể trách được là khi người hầu ra mở cửa nhìn thấy Nhượng Vi là vui mừng thế kia.

Bây giờ mọi người đều rất mong Nhượng Vi đến.

“Liễu tiểu thư, người đã tới, A Phúc nhanh chóng chạy đến thỉnh an.” Nhượng Vi thấy vẻ mặt vui mừng của A Phúc thì hoàn toàn không biết là chuyện gì đang xảy ra. Nàng chỉ cảm thấy không khí hôm nay có chút là lạ.

“Ừ, A Phúc, thiếu gia nhà ngươi ở trong thư phòng sao?”

“Thiếu gia đang ở thư phòng, xin Liễu tiểu thư chờ một chút, tiểu nhân sẽ vào trong thông báo.” A Phúc chạy vào phòng thật nhanh.

A Phúc hí hửng đi vào phòng cùng với vẻ mặt của mấy người trong phòng đúng là khác nhau một trời một vực. Không khí trong phòng quá thật rất đáng sợ nhưng hấn không sợ, vì cứu tính của họ đã tới rồi.

Hiên Viên Hạo thấy A Phúc lại dám vào đây vào lúc này thì cảm thấy lạ. Người nhát gan như hấn thường ngày muốn trốn còn không trốn được nữa là.

A Phúc bạo gan đi đến bên cạnh Hiên Viên Hạo, nói nhỏ: “Liễu cô nương đang ở bên ngoài.”

Hiên Viên Hạo nghe thấy Nhượng Vi đã tới thì nét mặt liền thay đổi, hấn kêu A Phúc mời nàng vào.

A Phúc hấp ta hấp tấp chạy đi, hấn cảm thấy rất vui, vì chỉ cần có Liễu cô nương ở đây thì thiếu gia sẽ không tức giận.

A Phúc đi tới cửa thư phòng, vui mừng mời Nhượng Vi vào. Nhượng Vi cảm thấy hôm nay A Phúc rất lạ.

Một mình Nhượng Vi đi vào thư phòng, nàng thấy mấy quân sự đang ở đó thì lễ phép gật đầu chào.

Từ lúc Hiên Viên Hạo nhìn thấy Nhưộc Vi thì ánh mắt liền thay đổi, ánh mắt hần luôn dõi theo từng động tác của nàng.

Nhưộc Vi cảm nhận được ánh mắt nóng rực của Hiên Viên Hạo nên quay đầu lại. Hần gầy hơn trước rất nhiều, đáng vẻ mặt mỗi của hần làm nàng đau lòng.

“Nhưộc Vi, tới đây ngồi.” Hiên Viên Hạo ngoắc ngoắc tay.

Nhưộc Vi nghe lời đi tới ngồi xuống bên cạnh Hiên Viên Hạo.

Nàng vừa ngồi xuống thì bàn tay nhỏ bé đã bị hần nắm lấy. Nhưộc Vi có chút ngượng ngùng giật giật tay, mặc dù hai người ngồi phía sau bàn nhưng lỡ như bị ai thấy thì thật không hay.

Hiên Viên Hạo càng nắm chặt tay Nhưộc Vi hơn. Hai ngày nay hần vẫn luôn cố kiềm chế để không đi tìm nàng là vì muốn nhanh chóng giải quyết xong công việc.

Bây giờ Nhưộc Vi đã tự mình tới cửa thì làm sao hần có thể buông tay được chứ.

Chỉ nắm tay thôi còn chưa đủ, thật ra thì hần còn muốn ôm nàng vào lòng. Nhưng vì hần sợ mình sẽ làm nàng sợ nên mới không dám làm thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Đồng tâm hiệp lực (hai)

Bàn tay nhỏ bé của Nhưộc Vi bị cầm đến không động đậy được, cũng đành phải cố giả bộ trấn định. Nhưng nếu nhìn kỹ thì có thể thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhưộc Vi có chút hồng...

“Hạo ca ca, các người đang thương lượng chuyện. Nhưộc Vi đến như vậy có quấy rầy đến các người không?”

“Không có” - Hiên Viên Hạo nhanh chóng tiếp lời.

“Vậy thì tốt. Hạo ca ca, chuyện giải quyết thế nào, Nhưộc Vi có thể giúp được gì không. Hạo ca ca cứ việc nói, Nhưộc Vi nhất định sẽ giúp một tay”

Hiên Viên Hạo thấy Nhưộc Vi rất lo lắng chuyện này, liền đem tình huống mấy ngày nay nói cho Nhưộc Vi.

Phía dưới, mấy quân sự thấy thiếu gia nhà mình tin tưởng vị Liễu tiểu thư này vô điều kiện, cơ mật gì cũng nói cho đối phương biết, làm trong lòng bọn họ cũng có chút lo lắng. Ngộ nhớ đến lúc đó Liễu tiểu thư bán đứng bọn họ thì làm thế nào...

Nhưộc Vi thấy bọn họ gặp vấn đề khó khăn mà không thể giải quyết, liền hỏi xem là chuyện gì.

Mấy quân sự thấy thiếu gia nhà mình hoàn toàn không có phản đối, liền đem vấn đề mà mình gặp phải nói tỉ mỉ cho Nhưộc Vi nghe.

Từ vấn đề mà bọn họ nói, Nhưộc Vi hiểu được đối thủ của bọn họ dùng một số tiền lớn lôi kéo tất cả các đầu bếp trong các tửu lâu của gia tộc Hiên Viên. Hiện tại, việc buôn bán của các tửu lâu xuống dốc nghiêm trọng.

Còn có, những thứ sản nghiệp khác, tất cả đều cùng một tình huống như vậy. Đã lôi kéo người đi, lại còn phái người phá hư danh tiếng...

Hiện tại, mặc dù đang cố gắng bù đắp nhưng tình huống không phải là rất tốt.

Nhưộc Vi biết danh tiếng rất quan trọng. Nếu như không cứu vãn được, vậy thì cách đóng cửa không xa.

Tình huống của quán rượu cũng không đến nỗi nào. Đối với phương diện ăn uống, còn có ai có thể biết nhiều hơn so với Nhưộc Vi. Nhưộc Vi nghĩ tới chuyện tửu lâu, chuyện này nàng có thể giúp được.

Có lẽ, sau lần nguy nan này, những tửu lâu kia sẽ kinh doanh tốt hơn cũng không chừng.

Nhưộc Vi đem ý tưởng của mình nói cho Hiên Viên Hạo, nói mình có biện pháp giúp những tửu lâu kia cải tử hồi sinh.

Hiên Viên Hạo nghe Nhưộc Vi nói có biện pháp có thể giải quyết vấn đề của tửu lâu, trong lòng cũng rất kinh ngạc, dù sao chuyện này không phải dễ dàng giải quyết như vậy. Bằng không bọn họ cũng sẽ không tốn nhiều ngày như vậy mà vẫn chưa suy nghĩ được biện pháp.

Mặc dù Hiên Viên Hạo không có nhanh như vậy tin tưởng Nhưộc Vi có thể giải quyết vấn đề tửu lâu, nhưng vẫn cho Nhưộc Vi đầy đủ tôn trọng, để

cho Nhực Vi đem phương pháp nói ra cho mọi người nghe một chút.

Nhực Vi cũng biết Hiên Viên Hạo không phải dễ dàng tin tưởng nàng có thể giải quyết vấn đề này, nhưng vẫn không có cự tuyệt ngay. Nhực Vi thấy vậy, trong lòng vẫn thật vui mừng.

Mấy quân sự cũng bị Nhực Vi làm cho giật mình. Dù sao mấy người nam nhân bọn hắn cũng đã suy nghĩ kỹ mấy ngày, nhưng cũng không có biện pháp đem chuyện này giải quyết xong. Nhực Vi chỉ là một tiểu cô nương lại mở miệng nói có thể giải quyết vấn đề này, làm sao có thể không khiến người ta kinh ngạc.

Thấy thiếu gia nhà mình kêu nàng ấy nói biện pháp ra cho mọi người nghe một chút, thì mấy người bọn hắn mới bỏ xuống bớt lo lắng trong lòng. Chỉ sợ thiếu gia lại tin tưởng vô điều kiện, đến lúc đó biện pháp này không được, vậy thì không thể cứu vãn được những tử lâu kia rồi.

Nhực Vi thấy ánh mắt không tin tưởng của mấy quân sự kia thì trong lòng rất khinh thường, những người này vĩnh viễn đều là vậy, đem mình xem quá cao, đem người khác nhìn quá thấp.

Cho nên bọn họ vĩnh viễn chỉ có thể ở vị trí này mà phấn đấu, một kẻ luôn coi thường binh lính thì vĩnh viễn không thể nào lên làm tướng quân.

Mà quân sự chính là loại người này.

Nhực Vi chậm rãi đem kế hoạch của mình nói ra. Có nhiều chỗ sợ bọn họ không lý giải được nên Nhực Vi nói tỉ mỉ từng cái. Mấy người nghe xong phương pháp xử lý của Nhực Vi, sắc mặt có chút ngưng ngưng.

Biện pháp của Nhực Vi chính là để cho tử lâu tạm ngừng buôn bán, đem tất cả tử lâu của gia tộc Hiên Viên kết hợp lại thành một liên tòa (dây chuyền) tử lâu. Nhực Vi lại giải thích liên tòa tử lâu là gì, có thể có hiệu ứng gì, được hiệu quả gì... lại nói tử lâu nên kinh doanh theo phương pháp gì thì tốt hơn. Mấy người nghe xong đều giương mắt mà nhìn. Dù sao những thứ đó này, tất cả đều là phương thức kinh doanh ở hiện đại.

Nghe phương pháp xử lý của Nhực Vi, mấy người này xấu hổ đến mức chỉ muốn chui vào trong đất. Dù sao lấy tuổi cùng sự từng trải của bọn hắn, theo lý mà nói thì phải nghĩ ra được nhiều biện pháp hơn, tốt hơn so với những biện pháp mà Nhực Vi đưa ra. Nhưng kết quả chứng minh, Nhực Vi mới là người có bản lĩnh chân chính.

Hiên Viên Hạo trong lòng cũng rất khiếp sợ, hoàn toàn không nghĩ tới Nhực Vi có thể nghĩ ra phương pháp tốt như vậy, lại có thể nhanh có được hiệu quả.

Hiện tại mấy người bọn họ đều kinh ngạc tới cực độ, không cách nào tự kiềm chế.

Nhực Vi nhìn dáng vẻ kinh ngạc của bọn họ, cũng không ngờ biện pháp của mình lại làm bọn họ chấn động như vậy. Biện pháp này là do nàng gấp gáp nghĩ ra, nên chưa có suy xét thấu đáo.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91: Đồng tâm hiệp lực (ba)

"Hạo ca ca, huynh cảm thấy như thế nào, có thể thực hiện không?" - Nhực Vi chăm chú hỏi

"Biện pháp này thật tốt" – Về mặt Hiên Viên Hạo rất vui mừng, nghĩ thầm không hổ là người mình thích, nàng thật thông minh. Tuyệt không vì Nhực Vi so với mình lợi hại hơn mà không vui.

Sau đó, mọi người giữ vững tinh thần thảo luận chi tiết. Nhực Vi cũng làm hết khả năng, đưa ra các loại phương pháp buôn bán mà tử lâu có thể thực hiện.

Mấy quân sự thấy Nhực Vi thật tâm thật ý vì thiếu gia nhà mình suy nghĩ, nên cũng âm thầm bội phục Nhực Vi.

Ở trong mắt bọn họ, Nhực Vi không những thông minh, mà còn tốt với thiếu gia của bọn họ, nàng hoàn toàn xứng với thiếu gia.

Mấy người ở trong thư phòng cả ngày, hoàn toàn không biết mệt. Vẫn là Nhực Vi thấy dáng vẻ mệt mỏi của Hiên Viên Hạo nên mới đề xuất mọi người đi nghỉ ngơi.

Nhực Vi đỡ Hiên Viên Hạo trở về phòng, lại tìm cơ hội đưa vào Linh Tuyền Thủy. Lần trước bởi vì quá gấp nên Nhực Vi quên là có thể dùng ý niệm khống chế mà không cần vào không gian phiền phức như vậy.

Dùng ý niệm khống chế Linh Tuyền Thủy... Sau khi biết, Nhực Vi đã ảo não không thôi.

Nếu bị người ta phát hiện thì rất nguy hiểm. May mắn là lần trước không có bị người khác phát hiện.

Hiện tại Nhược Vi không cần mạo hiểm như vậy nữa, cẩn thận một chút là tốt rồi, so với trước kia an toàn hơn nhiều.

Nhược Vi thấy Hiên Viên Hạo uống Linh Tuyền Thủy thì tinh thần mới tốt hơn một chút, nhưng vẫn cường chế, bắt hắn ngủ một hồi. Mấy ngày nay khẳng định là không có nghỉ ngơi thật tốt.

Hiên Viên Hạo cũng không có cách nào. Ở trước mặt Nhược Vi, Hiên Viên Hạo hoàn toàn không dám phản kháng, không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn theo lời Nhược Vi nằm xuống nghỉ ngơi.

Nhược Vi thấy Hiên Viên Hạo nghe lời nằm xuống ngủ, chờ Hiên Viên Hạo ngủ sâu thì mới hài lòng ra khỏi gian phòng.

Sau khi ra ngoài gian phòng, Nhược Vi đi thẳng đến phòng bếp. Thấy mấy ngày nay Hiên Viên Hạo đã gầy đi rất nhiều, Nhược Vi nghĩ tới làm một chút thức ăn mà hắn thích ăn.

Đi vào phòng bếp, Nhược Vi quen thuộc chuẩn bị mọi thứ. Rất nhanh, hương thức ăn đã tỏa khắp nơi.

Nhược Vi bụng thức ăn đi vào phòng của Hiên Viên Hạo. Theo tình huống này, Nhược Vi nghĩ khẳng định hắn còn đang ngủ. Giờ nàng bụng thức ăn vào, gọi hắn rời giường ăn cơm.

Nhược Vi bụng thức ăn đến gian phòng, quả nhiên Hiên Viên Hạo còn chưa có tỉnh lại. Nhược Vi đem thức ăn đặt ở trên một tháp nhỏ, đi vào trong gọi Hiên Viên Hạo rời giường ăn cơm.

Nhược Vi cẩn thận đi tới trước giường, nghịch ngợm dùng ngón tóc quét nhẹ lên chóp mũi Hiên Viên Hạo.

Hắt xì, Hiên Viên Hạo không chịu được nên hắt hơi, Nhược Vi cười khẽ.

Đang định đứng dậy thì bị Hiên Viên Hạo dùng sức lôi kéo nằm lên giường. Nhược Vi giùng giàng muốn bỏ dậy, nhưng bị Hiên Viên Hạo dùng sức ôm vào trong ngực.

Nhược Vi không lộn xộn nữa, nghe mùi quen thuộc, cả trái tim cũng trở nên an định, đưa đôi tay ôm ngược lại.

Hai người cứ như vậy lẳng lẳng ôm nhau, không nhúc nhích.

Hiên Viên Hạo ôm chặt Nhược Vi, cảm giác thân thể mềm mại trong ngực mình vừa đúng phù hợp, vị trí này vĩnh viễn chỉ thuộc về Nhược Vi.

Nhưng không biết lúc nào thì tầm mắt hai người dần đưa một chỗ, trong mắt đều là đối phương.

Thoải mái, môi cùng môi triển miên ở chung một chỗ, cảm thụ nhiệt tình của đối phương.

Nhược Vi chỉ cảm thấy linh hồn của mình như bị hút ra, lòng cũng lơ lửng ở trên bầu trời.

Hồi lâu, hai người mới thở dốc mà tách ra, Nhược Vi nằm ở trong ngực Hiên Viên Hạo không ngừng thở.

Đôi tay Hiên Viên Hạo khẽ vuốt lưng cho Nhược Vi, tâm tư không ngừng nhảy nhót kia đang từ từ hồi phục lại.

Hai người lẳng lẳng ôm nhau ở một chỗ, hình ảnh rất hòa hài, rất tốt đẹp.

"Hạo ca ca, ăn cơm" Nhược Vi lôi kéo ống tay áo của Hiên Viên Hạo.

"Ừ" Hiên Viên Hạo theo lời đứng dậy. Đây chính là Nhược Vi tân tân khổ khổ vì mình chuẩn bị, nhất định phải cố động, huống chi mình rất ưa thích thức ăn do Nhược Vi làm.

Nhược Vi thay Hiên Viên xới cơm rồi đưa cho hắn. Hiên Viên Hạo hạnh phúc nhận lấy chén, Nhược Vi cũng tự mình xới cơm. Hai người, người thay ta gấp thức ăn, ta thay người gấp thức ăn, ấm áp dùng qua bữa ăn tối.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Lễ mừng năm mới (một)

Ngày trôi qua thật nhanh. Rất nhanh là đến lễ mừng năm mới.

Nhờ phương pháp của Nhực Vi mà việc buôn bán của gia tộc Hiền Viên so trước kia còn tốt hơn, đem đổi thủ chợ gần chết.

Hiện tại, thương thế của Hiền Viên Hạo cũng đã tốt lắm. Hai ngày nay, tâm tình của Nhực Vi rất tốt, bởi vì những chuyện phiền lòng rốt cuộc cũng giải quyết hết.

Hai ngày nay Nhực Vi đều đang bận rộn chuyện lễ mừng năm mới. Cũng đã một năm trôi qua kể từ khi Nhực Vi ở cái thế giới này, nên nàng muốn chuẩn bị thật tốt. Kiếp trước nàng là cô nhi, lễ mừng năm mới luôn là nỗi đau trong lòng nàng, mà bây giờ sẽ không, có nhà người cùng mừng năm mới với mình, Nhực Vi muốn tuổi này sẽ trôi qua thật vui vẻ.

Năm nay, lễ mừng năm mới cần chuẩn bị rất nhiều đồ. Trong nhà, nhân khẩu cũng rất nhiều, trên núi lại còn có nhiều người như vậy. Mỗi ngày của Nhực Vi đều trôi qua rất phong phú, cảm giác toàn thân tràn đầy sức lực, tràn đầy hạnh phúc.

Hơn nữa, năm nay Hiền Viên Hạo cũng cùng Nhực Vi mừng năm mới, Nhực Vi lại càng thêm dụng tâm chuẩn bị.

Cả ngày lẫn đêm đều xoay quanh, nhưng mỗi ngày trên mặt nàng đều luôn nở nụ cười.

Chuyện quan trọng hơn là các nguyên cơ về sản nghiệp của gia tộc Hiền Viên đều đã vượt qua, hiện tại đang phát triển theo hướng tốt. Những điểm quan trọng mà Nhực Vi đưa ra đều được trọng dụng.

Chuyện này Nhực Vi có thể không cần lo lắng nữa. Qua năm sau, Nhực Vi có thể chuyên tâm làm chuyện của mình, bởi vì lo lắng cho Hiền Viên Hạo, nên trong khoảng thời gian này Nhực Vi cũng không thể nào quản lý chuyện của mình.

Bởi vì Hiền Viên Hạo không có trở lại kinh thành mừng năm mới, nên kinh thành phái người đem tới tặng một xe đồ thật to. Ngày hôm qua, sau khi nhận đồ tặng, Hiền Viên Hạo mang theo người cùng xe kéo xuống nhà Nhực Vi.

Nhực Vi bị Hiền Viên Hạo làm sợ hết hồn.

Cứ như vậy, kinh thành đưa tới bao nhiêu đồ, chủ yếu đều để ở nhà Nhực Vi. Nhực Vi nghĩ dù sao Hiền Viên Hạo cũng cùng bọn họ mừng năm mới nên đồ này cũng không có quan hệ, tất cả mọi người có thể dùng.

Nhực Vi cũng không tiện từ chối nên toàn bộ đều đón nhận.

Kể từ sau khi Vi các khai trương lần nữa, buôn bán vẫn luôn rất tốt. Hiền tại nói mỗi ngày lời một đấu vàng cũng không quá đáng. Thu nhập trong tay của Nhực Vi là một khối nguồn lớn.

Nhực Vi hiện tại cũng coi như là người có tiền, đã có đất lại có tiền.

Vi lễ mừng năm mới, Nhực Vi kêu Liễu thẩm cùng Lưu thẩm làm ra điểm tâm chúc tết, có thể mang theo thăm người thân, có đất tiền, cũng có binh dân, như vậy tiểu dân chúng cũng có thể mua được.

Hiện tại, cả nhà Lưu thẩm đều ở đây làm việc cho Nhực Vi, ngày ngày trôi qua rất có tư vị, so với cuộc sống trước kia thì tốt hơn nhiều, phòng ốc cũng đổi mới rồi. Một nhà Lưu thẩm cũng rất cảm kích Nhực Vi.

Trong thôn cũng rất nhiều người hâm mộ nhà Lưu thẩm, cũng âm thầm hỏi hận sao thời điểm nhà Nhực Vi nghèo túng lại không giúp một tay, bằng không hiện tại mình cũng có thể làm việc ở nhà Nhực Vi.

Tất cả mọi người đang hỏi hận năm đó không giúp một tay, bằng không hiện tại liền có thể trôi qua rất tốt, nhưng bây giờ hỏi hận khó tránh khỏi có chút quá trễ rồi.

Vào buổi sáng của lễ mừng năm mới, cả nhà ai cũng dậy rất sớm, Đào Đào cùng Thụy Ca đều tự giác rời giường, chỉ là Nhực Vi để cho hai tiểu đệ đệ tự thay quần áo mới. Lễ mừng năm mới năm nay là thời điểm Nhực Vi vui vẻ nhất trong một năm, bên cạnh vừa có người nhà vừa có người mình thích.

Đào Đào cùng Thụy Ca cũng rất vui vẻ, lễ mừng năm mới năm nay không cần hâm mộ nhà người ta có đồ ăn ngon, cũng không cần hâm mộ mấy bạn nhỏ khác có quần áo mới.

Năm nay những thứ này bọn họ toàn bộ đều có, hơn nữa còn tốt hơn so với những người khác. Đào Đào trong lòng rất vui mừng, Thụy Ca cũng vậy, chỉ là không có biểu hiện rõ ràng như Đào Đào thôi.

Thụy Ca trong lòng luôn nghĩ, kể từ sau khi tỷ tỷ ngã bệnh, liền thay đổi vô cùng thông minh. Trong nhà từ từ có thể ăn cơm no, mặc quần áo mới, từ từ lại có phòng ở mới.

Năm nay đối với mấy tỷ đệ Nhực Vi mà nói là đặc biệt nhất trong một năm, trong nhà từ ăn không đủ no mặc không đủ ấm, biến thành như bây giờ, khác nhau rất lớn.

Đều là Nhực Vi từng bước từng bước tạo ra, bên trong cũng chưa từng đầu cơ trục lợi qua

Năm nay, một nhà Nhực Vi trôi qua rất có ý nghĩa, rất hạnh phúc.

Chương 93: Lễ mừng năm mới (hai)

Buổi sang, mọi người sau khi rời giường, trên mặt mỗi người cũng cười tươi như hoa, đám người Liễu Vương còn đặc biệt thỉnh an mấy chị em Nhựt Vi, cảm tạ Nhựt Vi ban đầu đã mua bọn họ.

Bọn họ hoàn toàn không bởi vì biến thành người làm mà sa sút tinh thần, dù sao ở thời đại này, có lúc có thể sống tốt hơn nữa mới là quan trọng nhất, hơn nữa Nhựt Vi cũng không phải là cái loại người xem thường người làm, bây giờ trong nhà tất cả mọi người rất sùng bái Nhựt Vi.

Mặc kệ là 20 mấy người trên núi hay là những người trong nhà này, không biết bắt đầu từ lúc nào, mỗi người cũng thay đổi rất sùng bái Nhựt Vi rồi, ngay cả Thụy Ca cùng Đào Đào cũng như thế, có lúc khiến Nhựt Vi có chút dở khóc dở cười.

Mọi người đều là về mặt coi Nhựt Vi là vạn năng.

Sau khi rời giường, tất cả mọi người theo như phân công ngày hôm qua, ai bận việc này, Nhựt Vi liền đến nơi xem một chút.

Ăn sáng xong không bao lâu, Hiên Viên Hạo cũng mang theo tất cả người làm trong nhà tới, hôm nay lễ mừng năm mới nhất định sẽ vô cùng náo nhiệt, nhiều người như vậy không náo nhiệt mới là kì quái.

Vì vậy Hiên Viên Hạo mang người tới cũng bắt đầu hỗ trợ làm việc.

Hiên Viên Hạo lôi kéo Nhựt Vi nói chuyện, hai người Đào Đào cùng Thụy Ca lôi kéo Tiểu Thụ chơi trò chơi.

Bây giờ, mọi người trong nhà có thói quen thấy Hiên Viên Hạo đầu tiên đến nhà sẽ dính lấy Nhựt Vi, đối với việc này đã tập mãi thành thói quen rồi.

Đã không còn cảm giác khó chịu cùng kì lạ, khi vừa mới bắt đầu tất cả mọi người đã bị một màn này hù dọa.

Hiện tại tất cả mọi người đã thành thói quen nhìn một màn này, mỗi lần Hiên Viên Hạo dính lấy Nhựt Vi, tất cả mọi người sẽ tự giác tránh ra, bằng không sẽ bị mất lạnh của Hiên Viên Hạo công kích, mọi người bình thường có thể chạy bao xa thì chạy.

Hai người Nhựt Vi cùng Hiên Viên Hạo vào phòng khách, ngồi ở trên ghế sofa Nhựt Vi thiết kế, Nhựt Vi ôm vào mình gối nhỏ, lười biếng nằm trên ghế sofa.

Cảm giác rất nhàn nhã, Hiên Viên Hạo dựa vào Nhựt Vi ngồi chung một chỗ, hai người dính lấy nhau không đứng đắn vô cùng.

Nhựt Vi tựa vào trên người Hiên Viên Hạo, miễn cưỡng nghĩ tới vấn đề, Hiên Viên Hạo mặt dịu dàng nhìn Nhựt Vi.

"Hạo ca ca, chuyện giải quyết thế nào?" Nhựt Vi đột nhiên hỏi Hiên Viên Hạo vấn đề đó.

Hiên Viên Hạo sững sốt một chút: "A, không sai biệt lắm, chuyện này còn may mà Nhựt Vi có biện pháp tốt, bằng không hiện tại sợ là không thể bước sang năm mới tốt đẹp rồi." Mặt Hiên Viên Hạo cũng có nét tươi vui nói.

Nhựt Vi thấy gần đây Hiên Viên Hạo mỗi lần nói đến chuyện này đều là cái nét mặt này, có chút ngượng ngùng.

Nhưng trong lòng lúc nào cũng là ngọt như mật, Nhựt Vi hé miệng cười Mề Mề, vẻ mặt vô cùng dễ thương.

Hiên Viên Hạo thấy vẻ mặt đáng yêu của Nhựt Vi, trong lòng yêu cực kỳ, nghĩ tới về sau vẫn có thể Nhựt Vi sẽ là người của mình, trong lòng Hiên Viên Hạo cũng có chút hài lòng.

Hai người ở bên trong phòng khách âm áp trò chuyện, bất tri bất giác thời gian đã đến gần buổi trưa, có thể đến giờ ăn cơm trưa.

Mãi cho đến khi Hạ Chí tới gọi hai người dùng cơm trưa trước, Nhựt Vi cùng Hiên Viên Hạo hai người vẫn còn lăm nhăm nói chuyện, Nhựt Vi rất ưa thích loại cảm giác như bây giờ, nằm ở trong lòng, trong ngực nghe âm thanh dịu dàng của người mình thích.

Nhựt Vi cảm thấy đây là một việc làm cho người ta cảm thấy rất hạnh phúc, một ngày này, hai người cả ngày hạnh phúc cũng ngọt ngọt ngào ngào tại một chút.

Người một nhà âm áp dùng qua bữa cơm trưa, Nhựt Vi đem Thụy Ca cùng Đào Đào kêu lên, Hiên Viên Hạo như thường ở chung một chỗ, mấy người bị Nhựt Vi mang đi phòng bếp tự mình động thủ làm hoành thánh ăn.

Nhựt Vi cảm giác tự mình làm thành quả mới là để cho người hưởng thụ.

Hiên Viên hạo cùng hai bánh bao nhỏ rất có cảm giác hứng thú đi theo Nhực Vi đến phòng bếp.

Đến phòng bếp, mấy người dưới sự chỉ đạo tỉ mỉ của Nhực Vi, chân tay vụng về bao lấy sùi cảo, nhưng trên mặt mỗi người cũng tràn đầy vui vẻ mà nụ cười cũng rất thỏa mãn.

Hiên Viên Hạo thỉnh thoảng nhìn lên một cái Nhực Vi đang nghiêm túc bao lấy sùi cảo, trong lòng chỉ cảm thấy Nhực Vi thật sự dễ cho mình thích vô cùng.

Năm nay có thể cùng Nhực Vi ở chung một chỗ làm lễ mừng năm mới là chuyện Hiên Viên Hạo không dám nghĩ, kể từ khi sản nghiệp gia tộc xảy ra chuyện, Hiên Viên Hạo một lần lo lắng năm nay không thể cùng Nhực Vi cùng nhau bước sang năm mới rồi.

Kết quả, cuối cùng người có công lớn nhất chính là Nhực Vi, chuyện này khiến Hiên Viên Hạo kêu ngao thật lâu, đây chính là cô gái của mình.

Chuyện bây giờ giải quyết không sai biệt lắm, Hiên Viên Hạo cảm thấy tự mình rất cuộc có thể bởi Nhực Vi một đoạn thời gian, sau khi chuyện này xảy ra, Nhực Vi vẫn luôn theo ở bên cạnh Hiên Viên Hạo, bây giờ có thể do hấn cùng với Nhực Vi rồi.

Buổi sang, mọi người sau khi rời giường, trên mặt mỗi người cũng cười tươi như hoa, đám người Liễu Vượng còn đặc biệt thỉnh an mấy chị em Nhực Vi, cảm tạ Nhực Vi ban đầu đã mua bọn họ.

Bọn họ hoàn toàn không bởi vì biến thành người làm mà sa sút tinh thần, dù sao ở thời đại này, có lúc có thể sống tốt hơn nữa mới là quan trọng nhất, hơn nữa Nhực Vi cũng không phải là cái loại người xem thường người làm, bây giờ trong nhà tất cả mọi người rất sùng bái Nhực Vi.

Mặc kệ là 20 mấy người trên núi hay là những người trong nhà này, không biết bắt đầu từ lúc nào, mỗi người cũng thay đổi rất sùng bái Nhực Vi rồi, ngay cả Thụy Ca cùng Đào Đào cũng như thế, có lúc khiến Nhực Vi có chút dờ khóc dờ cười.

Mọi người đều là về mặt coi Nhực Vi là vạn năng.

Sau khi rời giường, tất cả mọi người theo như phân công ngày hôm qua, ai bận việc nấy, Nhực Vi liền đến nơi xem một chút.

Ấn sáng xong không bao lâu, Hiên Viên Hạo cũng mang theo tất cả người làm trong nhà tới, hôm nay lễ mừng năm mới nhất định sẽ vô cùng náo nhiệt, nhiều người như vậy không náo nhiệt mới là kì quái.

Vì vậy Hiên Viên Hạo mang người tới cũng bắt đầu hỗ trợ làm việc.

Hiên Viên Hạo lôi kéo Nhực Vi nói chuyện, hai người Đào Đào cùng Thụy Ca lôi kéo Tiểu Thụ chơi trò chơi.

Bây giờ, mọi người trong nhà có thói quen thấy Hiên Viên Hạo đầu tiên đến nhà sẽ dính lấy Nhực Vi, đối với việc này đã tập mãi thành thói quen rồi.

Đã không còn cảm giác khó chịu cùng kì lạ, khi vừa mới bắt đầu tất cả mọi người đã bị một màn này hù dọa.

Hiện tại tất cả mọi người đã thành thói quen nhìn một màn này, mỗi lần Hiên Viên Hạo dính lấy Nhực Vi, tất cả mọi người sẽ tự giác tránh ra, bằng không sẽ bị mất lạnh của Hiên Viên Hạo công kích, mọi người bình thường có thể chạy bao xa thì chạy.

Hai người Nhực Vi cùng Hiên Viên Hạo vào phòng khách, ngồi ở trên ghế sofa Nhực Vi thiết kế, Nhực Vi ôm vào mình gối nhỏ, lười biếng nằm trên ghế sofa.

Cảm giác rất nhàn nhã, Hiên Viên Hạo dựa vào Nhực Vi ngồi chung một chỗ, hai người dính lấy nhau không đứng đắn vô cùng.

Nhực Vi tựa vào trên người Hiên Viên Hạo, miễn cưỡng nghĩ tới vấn đề, Hiên Viên Hạo mặt dịu dàng nhìn Nhực Vi.

"Hạo ca ca, chuyện giải quyết thế nào?" Nhực Vi đột nhiên hỏi Hiên Viên Hạo vấn đề đó.

Hiên Viên Hạo sững sốt một chút: "A, không sai biệt lắm, chuyện này còn may mà Nhực Vi có biện pháp tốt, bằng không hiện tại sợ là không thể bước sang năm mới tốt đẹp rồi." Mặt Hiên Viên Hạo cũng có nét tươi vui nói.

Nhực Vi thấy gần đây Hiên Viên Hạo mỗi lần nói đến chuyện này đều là cái nét mặt này, có chút ngượng ngùng.

Nhưng trong lòng lúc nào cũng là ngọt như mật, Nhực Vi hé miệng cười Mẽ Mẽ, vẻ mặt vô cùng dễ thương.

Hiên Viên Hạo thấy vẻ mặt đáng yêu của Nhực Vi, trong lòng yêu cực kỳ, nghĩ tới về sau vẫn có thể Nhực Vi sẽ là người của mình, trong lòng Hiên Viên Hạo cũng có chút hài lòng.

Hai người ở bên trong phòng khách ẩm áp trò chuyện, bất tri bất giác thời gian đã đến gần buổi trưa, có thể đến giờ ăn cơm trưa.

Mãi cho đến khi Hạ Chí tới gọi hai người dùng cơm trưa trước, Nhực Vi cùng Hiên Viên Hạo hai người vẫn còn lăm nhăm nói chuyện, Nhực Vi rất ưa thích loại cảm giác như bây giờ, nằm ở trong lòng, trong ngực nghe âm thanh dịu dàng của người mình thích.

Nhược Vi cảm thấy đây là một việc làm cho người ta cảm thấy rất hạnh phúc, một ngày này, hai người cả ngày hạnh phúc cũng ngọt ngọt ngào ngào đợi tại một chút.

Người một nhà ẩm áp dùng qua bữa cơm trưa, Nhược Vi đem Thụy Ca cùng Đào Đào kêu lên, Hiên Viên Hạo như thường ở chung một chỗ, mấy người bị Nhược Vi mang đi phòng bếp tự mình động thủ làm hoành thánh ăn.

Nhược Vi cảm giác tự mình làm thành quả mới là để cho người hưởng thụ.

Hiên Viên Hạo cùng hai bánh bao nhỏ rất có cảm giác hứng thú đi theo Nhược Vi đến phòng bếp.

Đến phòng bếp, mấy người dưới sự chỉ đạo tỉ mỉ của Nhược Vi, chân tay vụng về bao lấy sủi cảo, nhưng trên mặt mỗi người cũng tràn đầy vui vẻ mà nụ cười cũng rất thỏa mãn.

Hiên Viên Hạo thỉnh thoảng nhìn lên một cái Nhược Vi đang nghiêm túc bao lấy sủi cảo, trong lòng chỉ cảm thấy Nhược Vi thật sự để cho mình thích vô cùng.

Năm nay có thể cùng Nhược Vi ở chung một chỗ làm lễ mừng năm mới là chuyện Hiên Viên Hạo không dám nghĩ, kể từ khi sản nghiệp gia tộc xảy ra chuyện, Hiên Viên Hạo một lần lo lắng năm nay không thể cùng Nhược Vi cùng nhau bước sang năm mới rồi.

Kết quả, cuối cùng người có công lớn nhất chính là Nhược Vi, chuyện này khiến Hiên Viên Hạo kiêu ngạo thật lâu, đây chính là cô gái của mình.

Chuyện bây giờ giải quyết không sai biệt lắm, Hiên Viên Hạo cảm thấy tự mình rốt cuộc có thể bồi Nhược Vi một đoạn thời gian, sau khi chuyện này xảy ra, Nhược Vi vẫn luôn theo ở bên cạnh Hiên Viên Hạo, bây giờ có thể do hân cùng với Nhược Vi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Lễ mừng năm mới (ba)

Nhược Vi mang theo ba người làm sủi cảo đủ cho rất nhiều người ăn, lại bắt đầu chuẩn bị những thứ đồ khác, Đào Đào cùng Thụy Ca, Nhược Vi để cho hai đứa đi chơi.

Hiện tại phòng bếp chỉ còn sót lại hai người Nhược Vi cùng Hiên Viên Hạo.

Nhược Vi một hồi chỉ huy Hiên Viên Hạo làm việc này, một hồi chỉ huy Hiên Viên Hạo làm cái kia, Hiên Viên Hạo cũng thật vui vẻ đi làm, hai người phối hợp tựa như vợ chồng trẻ mới cưới.

Trong một phòng bếp khác, Liễu thâm dẫn Xuân Phân bốn người cũng ở đây chuẩn bị cơm tất niên tối hôm nay, trên mặt mấy người cũng đều rất vui sướng.

Mọi người vừa làm, vừa nói chuyện thời tiết, không khí rất là hòa hợp.

Trong sân truyền đến tiếng cười của Đào Đào cùng Thụy Ca, Nhược Vi nghe được, khẽ nhếch khóe miệng, trong lòng tràn đầy đều là hạnh phúc.

Cảm xúc trong lòng Hiên Viên Hạo cũng rất lớn, đây là lần đầu Hiên Viên Hạo tự mình ra tay làm đồ ăn, nhưng lại không có cảm thấy ghét bỏ, hân trước kia hoàn toàn không có thể vào phòng bếp một ngày, nhưng bây giờ mình lại tiến vào cực kỳ vui, chỉ vì bên cạnh có cô gái nhỏ này.

Thấy nàng vui mừng mình cũng vui mừng, thấy nàng không vui mình cũng sẽ không vui, Hiên Viên Hạo hoàn toàn không dám nghĩ mình cũng sẽ có một ngày này, thế nhưng một ngày quả thật chân chính lại tới, chính hân cũng vui vẻ vào trong đó, hoàn toàn không muốn trốn tránh, không muốn phản kháng.

Chỉ cảm thấy chuyện này có thể làm cho mình cảm thấy rất hạnh phúc, cho dù trước kia mình ở nhà, được cưng chiều cũng không có qua loại cảm giác này, Hiên Viên Hạo lần đầu tiên không bài xích vào phòng bếp, cũng sẽ không muốn là một lần cuối cùng vào phòng bếp.

Trước kia Hiên Viên Hạo thâm nghĩ luôn là kiếm tiền thế nào, hơn nữa lại ghét phái nữ, cả người bên ngoài lạnh lẽo, người bình thường không dám đến gần, mà bây giờ ở trong phòng bếp, người đàn ông đang loay hoay xoay quanh này, khóe mắt đuôi mày tràn đầy tràn đầy hạnh phúc.

Hiên Viên Hạo lần đầu tiên cảm thấy đàn ông vào phòng bếp không có gì là không thể, hơn nữa từ hồi đẻ ra, lần đầu tiên cảm thấy phòng bếp là một nơi rất tốt, để cho mình cùng Nhược Vi trở nên thân mật hơn.

"Hạo ca ca, người ngăn người nghĩ gì thế?" Hiên Viên Hạo nghĩ tới những chuyện này quên chuyện muốn làm.

Thấy Nhược Vi phát hiện, lại hấp ta hấp tấp đi làm, làm chuyện Nhược Vi lúc này tâm tình cũng cực kỳ vui vẻ, đây là Nhược Vi lần đầu tiên có người cùng đón lễ mừng năm mới, hơn nữa còn là nhiều người như vậy ở chung một chỗ.

Nhược Vi cảm giác mình bây giờ đã hoàn toàn sáp nhập vào cái thời đại này, mặc dù nơi này không có phương tiện giao thông nhanh chóng, không có tin tức giải trí, Internet, không có điện thoại tùy thời có thể giữ liên lạc, Nhược Vi còn yêu cái chỗ này, nơi này hoàn toàn có thể thuộc về nàng.

Nhược Vi cảm thấy cuộc sống bây giờ mới là cuộc sống mình muốn trôi qua, tại chính mình phát hiện cuộc sống có mục tiêu muốn phấn đấu, không còn là đơn thuần vì sống mà sống, nàng bây giờ vì người nhà mà cố gắng, mỗi ngày đều trôi qua rất phong phú, Nhược Vi đối với cuộc sống như thế rất thỏa mãn.

Rất nhanh, thời gian buổi chiều cũng thật nhanh trôi qua, đồ ăn cơm tất niên cũng đều chuẩn bị xong, mọi người bận rộn đem các món ăn lên bàn, mùi thức ăn đầy phòng, làm cho trong miệng mọi người đầy nước miếng.

Nên đến thời gian ăn cơm tất niên, mọi người theo thứ tự đến bàn ngồi xuống.

Một nhà Nhược Vi cùng Hiền Viên Hạo ngồi chung một chỗ, bốn người ngồi một bàn, những người khác phân biệt ngồi ở bàn kế bên.

Đám người Liễu Vượng mời Nhược Vi trước khi ăn cơm nói chút gì, Nhược Vi cũng không từ chối, đứng dậy, hắng giọng, âm thanh dễ nghe liền từ trong miệng truyền ra.

"Mọi người năm nay biểu hiện cũng không tệ, quy củ không có một người làm sai, làm việc cũng rất cố gắng, trong nhà mọi người cũng xử lý vô cùng tốt, việc không nên làm ở bên ngoài, chuyện không nên nói tất cả mọi người không có làm, chưa nói, tất cả mọi người vì cái nhà này bỏ ra cố gắng, hôm nay lễ mừng năm mới, mọi người ăn nhiều một chút, về sau chỉ cần mọi người giống như năm nay, sẽ không bạc đãi mọi người."

Mấy người Liễu Vượng cảm động đôi mắt đầm lệ đầy mắt, kể từ sau khi bọn họ bị mua, một đoạn thời gian rất dài đều lo lắng sợ ở bên trong, may mắn là bọn hắn tốt số gặp được Nhược Vi, một chủ tử tốt như vậy, không đánh mắng, còn có thể ăn no mặc ấm, có quần áo mới, giày mới, đây là điều bọn hắn không dám nghĩ, nhưng đều là thật, chủ tử đối đãi người lại hiền lành, tất cả mọi người ở trong lòng thề, phải bảo vệ một nhà chủ tử cho tốt.

Cứ như vậy mọi người trải qua một đêm ấm áp và cảm động.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Năm mới bắt đầu

Ngày mùng một đầu năm, Nhược Vi vẫn theo lễ thường mà dậy từ sớm, bởi vì tối hôm qua Quái lão đầu phải ở trên núi đón lễ mừng năm mới, nên Nhược Vi muốn đi qua đó xem một chút.

Nhược Vi rất cảm tạ Quái lão đầu đã giúp đỡ mình nhiều như vậy, vì vậy cũng muốn đi lên núi chúc tết ông ấy sớm một chút.

Kể từ sau khi Quái lão đầu tìm người trở về để huấn luyện, thì thời gian ở tại sơn cốc lại nhiều hơn ở nhà, Nhược Vi cũng thường lên núi, bởi vì Nhược Vi tập võ ở trong sơn cốc mới đạt hiệu quả cao nhất. Hơn nữa Quái lão đầu còn muốn dạy Nhược Vi rất nhiều thứ khác.

Trong khoảng thời gian học võ này, từ chỗ Quái lão đầu Nhược Vi đã học được rất nhiều thứ mà từ trước tới giờ chưa bao giờ biết đến, Nhược Vi thật lòng rất cảm tạ Quái lão đầu đã tận tâm tận lực trợ giúp mình như vậy.

Thật may là đầu óc Nhược Vi đủ linh hoạt, mới theo kịp được tốc độ dạy của Quái lão đầu, và có thể hiểu những thứ này.

Quái lão đầu cũng cảm thấy Nhược Vi quả thật rất thông minh, năm đó chính lão cũng không học được nhanh như vậy. Trong lòng cũng rất vui vẻ chuyện mình có thể dạy ra một người đệ tử tâm đất như vậy.

Sau khi Nhược Vi dọn đồ một tiếng, liền hướng trên núi mà đi, hôm nay thời tiết bên ngoài rất lạnh, tuyết đọng lại từ cơn bão tuyết mấy ngày trước vẫn còn chưa tan hết, Nhược Vi khoác áo choàng thật dày.

Mặc dù với nội lực hiện tại Nhược Vi sẽ không cảm thấy lạnh, nhưng Nhược Vi chỉ vừa nhìn thấy những độn tuyết trắng tinh kia thôi, trong lòng đã cảm thấy rất lạnh mà nắm chặt lại áo choàng trên người.

Bây giờ người trong nhà cũng đã có thói quen thấy Nhược Vi cứ một mình đi ra ngoài làm việc, cũng quen chuyện Quái lão đầu cứ thường xuyên không có ở nhà, nhưng tất cả mọi người cũng rất hiểu biết mà không nghe không hỏi.

Nhược Vi đối với điểm này của mọi người rất hài lòng. Nhưng người thích tọc mạch nhiều chuyện Nhược Vi rất không thích.

Nhược Vi ra khỏi cửa sau khi đến chỗ không bị người khác để ý, vận dụng khinh công hướng sơn cốc bay tới.

Quen thuộc đường đi nước bước mà vào sơn cốc, nơi này hoàn toàn là một thế giới khác, ngược lại hoàn toàn với thế giới bên ngoài, bên trong sơn cốc

rất ấm áp, hoàn toàn không có hơi thở của mùa đông.

Vừa vào son cốc một dây nhà gỗ nhỏ rất đặc sắc liền đập vào trong mắt, còn có âm thanh huấn luyện từ xa xa truyền vào trong tai. Nhược Vi cũng biết bọn họ khẳng định vẫn còn đang huấn luyện.

Đi vào phòng bếp, Nhược Vi tính toán xuống bếp làm mấy món ăn mà Quái lão đầu thích ăn nhất, Nhược Vi mang đến rất nhiều nguyên liệu nấu ăn cùng nước từ bên trong không gian.

Đến phòng bếp diện tích tuy nhỏ nhưng lại đầy đủ mọi thứ, Nhược Vi đem nguyên liệu từ bên trong không gian mang đến để nấu ăn lấy ra đặt tất cả ở bên trong quầy tủ.

Sau đó lại lựa ra những thứ nào muốn dùng đặt ở trên bàn nhỏ, Nhược Vi liền bắt đầu động thủ chuẩn bị nấu cơm.

Quái lão đầu thích ăn nhất những thức ăn do Nhược Vi làm, đây cũng là chuyện duy nhất trước mắt Nhược Vi có thể làm cho Quái lão đầu.

Tâm tình Nhược Vi rất tốt một mình ở phòng bếp chuẩn bị thức ăn, bên kia Quái lão đầu khi biết Nhược Vi tới, trong lòng cũng ngứa ngáy một chút, bởi vì Quái lão đầu biết đầu tiên Nhược Vi nhất định sẽ làm món ăn ngon cho lão, mặc dù đang huấn luyện nhưng nước miếng của Quái lão đầu cũng kiềm không được mà chảy ra.

Thật vất vả mới huấn luyện xong, Quái lão đầu chạy thật nhanh về phía phòng bếp, xa xa đã có thể nghe thấy được mùi thơm của thức ăn.

Quái lão đầu như một trận gió lao vào phòng bếp, tay cũng không rửa, thấy món ăn làm xong bày trên bàn, trực tiếp sử dụng tay bốc lấy liền ăn.

Nhược Vi ở một bên nhìn thấy buồn cười không thôi. Quái lão đầu vĩnh viễn vẫn là cái bộ dáng này.

Nhược Vi giờ cao chiếc đĩa đang cầm trong tay thuận tay gõ lên, Quái lão đầu vốn đang ăn ngon miệng, bị Nhược Vi gõ một cái, bị sợ đến nỗi thịt đang nắm trong tay thiếu chút nữa rớt xuống.

Quái lão đầu mặt buồn khổ nhìn Nhược Vi, Nhược Vi hé miệng cười trộm.

Cái bộ dáng này của Quái lão đầu thật sự là rất buồn cười mà. Nhược Vi cảm giác mình cười đến nỗi bụng cũng sắp rút gân rồi.

Sau đó, Nhược Vi tập trung đem thức ăn làm cho xong, rồi lại bảo mấy người Xuân Phân đi vào giúp một tay bưng đồ ăn đến phòng chuyên dùng để ăn cơm.

Sau đó Nhược Vi đi theo, vào phòng, tất cả mọi người ngồi xong, thấy Nhược Vi đi vào, từng người một cũng đứng dậy chúc tết Nhược Vi.

Thời gian dài chung đụng như vậy tới đây, hai mươi bốn người này đã rất sùng bái Nhược Vi, cũng rất cảm tạ Nhược Vi, ở trong mắt bọn họ, không có Nhược Vi cũng không thể có bọn họ bây giờ.

Cũng không thể có được cuộc sống giống như người bình thường, lại càng không thể học được nhiều thứ như vậy.

Kể từ sau khi mọi người đến nơi này, mặc dù huấn luyện cực khổ một chút, nhưng ngày tháng trôi qua so với trước kia thật tốt hơn rất nhiều, sẽ không bao giờ phải nghe những lời mà người khác dùng để nhục mạ bọn họ nữa.

Bọn họ cũng có thể dựa vào chính mình mà sống thật tốt nữa, tất cả những thứ này đều là do Các chủ cho. Hai mươi bốn người đều phát ra sự sùng bái Nhược Vi từ nội tâm mình, thật lòng nguyện ý dùng tánh mạng của mình để bảo vệ Nhược Vi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Chúc tết

Cả ngày hôm đó Nhược Vi đều ở trên núi, sau khi cùng bọn họ ăn qua bữa cơm, lại đến thời gian học tập cùng Quái lão đầu.

Ngồi ở trong nhà gỗ nhỏ, Quái lão đầu bắt đầu dạy này nọ cho Nhược Vi, Nhược Vi hết sức chăm chú nhìn, bắt kịp theo tốc độ của Quái lão đầu. Một khi Nhược Vi bắt đầu làm bất cứ chuyện gì sẽ dốc toàn lực đi làm.

Sau khi đã học xong, Quái lão đầu lại chỉ điểm một chút công phu cho Nhược Vi, hiện tại Nhược Vi càng ngày càng mạnh, hiện tại mỗi lần Nhược Vi lên núi cũng sẽ cùng Quái lão đầu huấn luyện đánh nhau, sau một lần lại một lần huấn luyện, lúc Nhược Vi cùng Quái lão đầu đánh nhau thời gian tiêu tốn cũng càng ngày càng dài.

Điều này cũng cho thấy công phu của Nhược Vi đã càng ngày càng tốt.

Đây cũng là điều mà Nhựt Vi hi vọng thấy được, chỉ có thực lực mới có thể bảo đảm tất cả, nếu như mình không đủ mạnh, cũng không thể bảo vệ được người mà mình muốn bảo vệ.

Huống chi chỉ có bây giờ nỗ lực, cuộc sống sau này mới sẽ không có gì để phải hối hận.

Tiềm lực của con người là vô hạn, Nhựt Vi vẫn tin chắc điều này, nhân lúc mình tuổi còn trẻ, phải dốc hết sức làm nhưng chuyện mà mình muốn làm. Sống như thế mới gọi là sống.

Suốt cả ngày hôm đó Nhựt Vi cùng Quái lão đầu thảo luận rất nhiều chuyện, rồi còn huấn luyện rất lâu mà trôi qua.

Hôm sau, mùng hai âm lịch, sau khi Nhựt Vi tập võ xong, dùng qua điểm tâm sáng, rồi thì cùng với Thụy Ca luyện chữ, hiện tại Thụy Ca đã nhận biết được rất nhiều chữ, lúc học tập cũng rất cố gắng, rất nghiêm túc, Nhựt Vi đối với thái độ học tập của Thụy Ca cảm thấy rất vui mừng.

Nhựt Vi nhìn Thụy Ca viết chữ từng nét từng nét một, phát hiện hình như đã thật lâu rồi mình không có chăm sóc thật tốt cho hai đứa em Thụy Ca cùng Đào Đào này rồi.

Nhưng hai cậu bé cũng rất hiểu chuyện không có dây dưa mình, Nhựt Vi suy nghĩ một chút lại có chút chua xót, tại sao mình có thể coi thường sự hiểu chuyện của hai người đệ đệ này như vậy chứ.

Trong khoảng thời gian này bởi vì chuyện Hiên Viên Hạo bị thương, Nhựt Vi đem toàn bộ tinh lực đều đặt ở trong chuyện này, bỏ quên hai đệ đệ yêu quý, trước kia mỗi ngày Nhựt Vi đều sẽ giành thời gian ở bên cạnh hai đệ đệ tán dóc một lúc, hoặc là chơi một chút, nhưng trong khoảng thời gian này Nhựt Vi lại không có thời gian để ở bên hai người đệ đệ của mình.

Nhựt Vi cảm giác người tỷ tỷ như mình đây đã không hoàn thành trách nhiệm của mình.

Nhựt Vi trong lòng hạ quyết định, về sau mặc kệ có bận rộn bao nhiêu, cũng không thể để tình huống tương tự xảy ra nữa, Đào Đào cùng Thụy Ca là người thân quan trọng nhất của mình, dù cho có bất cứ chuyện gì cũng không thể trở thành lý do đem hai đệ đệ yêu dấu xếp hạng phía sau.

Nhìn Thụy Ca tập viết hết sức chăm chú, Nhựt Vi cảm thấy trong lúc vô tình nào đó thì hai đệ đệ đã tự mình trưởng thành mà nàng lại không biết.

Bởi vì cảm thấy áy náy, Nhựt Vi quyết định hôm nay chuyện gì cũng không làm, mà chỉ ở bên cạnh hai đệ đệ thôi.

Sau khi Thụy Ca tập viết chữ xong, tỷ đệ ba người liền ở chung một chỗ chơi một lát, khi trưa đến, mấy đứa trẻ con của người trong thôn tới nhà bái niên, đều là những đứa bé bình thường cùng Đào Đào chơi đi chung với nhau, Đào Đào vui mừng nói mình cũng muốn đi theo đám bọn họ đi mấy nhà trong thôn chúc tết.

Nhựt Vi thấy lúc Thụy Ca nghe được Đào Đào nói lời này cũng có chút rục rịch góc đầu dấy, cặp mắt sáng trong suốt nhìn mình, Nhựt Vi nghĩ thầm xem ra dù bình thường đứa bé có trưởng thành sớm thế nào đi nữa thì khi gặp gỡ những chuyện này tính trẻ con cũng sẽ trở về.

Thật lâu chưa từng thấy lại bộ dáng này của Thụy Ca rồi, vì vậy Nhựt Vi hào phóng phê chuẩn cho hai đệ đệ có thể đi ra ngoài đi dạo, nhưng là phải mang theo Cây Nhỏ cùng nhau, cây nhỏ so hai Tiểu Bao Tử lớn tuổi một chút, mang theo Cây Nhỏ cùng đi ra ngoài Nhựt Vi mới có thể yên tâm một chút.

Đem hai đệ đệ thả ra, Nhựt Vi phát hiện mình thật không biết nên làm cái gì bây giờ. Vì vậy liền nằm trên ghế dài ngẩn người.

Trong đầu một lần nữa hồi tưởng lại từng chút từng chút chuyện kể từ khi xuyên qua đến đây rồi sống trong gia đình này, lúc mới tới nhà chỉ có bốn bức tường, phòng ở xiêu vẹo chỉ chục súp xuống, ngày đó mấy tỷ đệ ăn không đủ no mặc không đủ ấm.

Từng bước từng bước nỗ lực đi tới cuộc sống như hôm nay, có thể nói mỗi một bước đi Nhựt Vi cũng đã phải bỏ ra rất nhiều mồ hôi công sức mới có thể đi tới hiện tại.

Từng hình ảnh một Nhựt Vi đều nhớ rất rõ ràng, bởi vì đối với Nhựt Vi mà nói những thứ này đều vô cùng trân quý.

Không có bất kỳ vật gì có thể thay thế được, tất cả những chuyện mà Nhựt Vi làm cũng đều là bởi vì có cái ký ức trân quý này mà có thể tạo nên động lực cho nàng phấn đấu vì cuộc sống tốt đẹp của tương lai.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97: Kế hoạch

Sau mừng hai Tết, Nhựt Vi lại bắt đầu chuẩn bị những chuyện khác chính là cũng chẳng nhàn rồi được nữa.

Thời gian đó Nhưộc Vi cũng đi đến nhà Luru Thảm chúc tết, được cả nhà Luru Thảm nhiệt tình tiếp đãi, sự nhiệt tình đó làm cho Nhưộc Vi cũn có chút chống đỡ không được.

Một nhà Luru Thảm bởi vì làm theo Nhưộc Vi, cho nên cuộc sống ngày ngày hạnh phúc trôi qua, Nhưộc Vi thật vui mừng vì mình có thể giúp đỡ cả nhà Luru Thảm, bởi vì khi đó cũng chỉ có cả nhà Luru Thảm thật lòng trợ giúp mình.

Ân tình này Nhưộc Vi vĩnh viễn cũng sẽ không quên, chỉ cần cả nhà Luru Thảm không làm ra chuyện khiến Nhưộc Vi thất vọng đau khổ, một nhà Luru Thảm sẽ càng trở nên tốt hơn.

Mặc dù người đời đều nói lòng người dễ đổi, nhưng Nhưộc Vi nghĩ phẩm chất nhà Luru Thảm vẫn là đáng giá mình tin tưởng, chỉ có chính mình đối xử thật lòng trước thì người ta mới có thể thật lòng đối xử tốt lại với mình.

Nhưộc Vi luôn tin tưởng vững chắc điểm này, mọi người đều yêu mến nhau, Nhưộc Vi nguyện ý giao ra sự tin tưởng trước của bản thân mình.

Một năm mới bắt đầu, một hành trình mới lại bắt đầu, năm ngoái cố gắng thay đổi mùa thu hoạch lớn, tình hình Vi Các năm ngoái rất tốt, thu vào cũng rất lớn.

Nhưộc Vi tính toán năm nay mở thêm mấy chi nhánh Vi Các ở những nơi khác, bây giờ cửa hiệu trần trên có thể thỏa mãn khách hàng, lại mở ở trần trên chính là giành việc làm ăn của mình.

Nhưộc Vi nghĩ liền dựa vào nguyên tắc cơ bản gần đây là được, trước tiên bắt đầu từ hàng xóm, sau từ từ mở rộng ra bên ngoài, cuối cùng tạo thành một mạng lưới.

Hơn nữa Nhưộc Vi còn tính toán là năm nay mở thêm những cửa hiệu khác nữa, suy nghĩ đến Tủy Tiên Lâu là của gia tộc Hiên Viên, Nhưộc Vi cố gắng tránh không cướp đi nguồn buôn bán kinh doanh của Tủy Tiên Lâu.

Nhưộc Vi lo lắng cũng phải, dù sao kiến thức Nhưộc Vi so những cổ nhân cũng nhiều, có thể một chủ ý tùy tiện, một điểm quan trọng cũng sẽ cướp đi rất nhiều khách.

Kế hoạch của Nhưộc Vi là trước tiên mở cửa hiệu giống như siêu thị ở hiện đại, bán đủ các loại sản phẩm, như vậy cũng sẽ không ảnh hưởng đến việc buôn bán của Tủy Tiên Lâu, dù sao hoàn toàn không là một loại hình.

Hơn nữa nếu như có thể đạt được những gì Nhưộc Vi mong đợi thì, buôn bán nhất định sẽ rất hot.

Nói như vậy Nhưộc Vi có năng lực đi bước kế tiếp.

Sau khi hiểu rõ , Nhưộc Vi quyết định liền mở cửa hiệu như vậy, tên vẫn gọi là gọi Vi Các, như vậy cũng có thể để lại ấn tượng sâu của khách hàng đối với Vi Các hơn.

Vì vậy Nhưộc Vi lại bắt đầu nghĩ cần chuẩn bị những thứ gì, phải chuẩn bị làm những thứ gì, còn có cửa hàng vẫn chưa mua, vừa nghĩ như thế còn có rất nhiều công việc cần chuẩn bị làm.

Mua cửa hàng bên trong còn cần lắp đặt thiết bị, còn có mặt khác phải có nguồn bán hàng hoá, những thứ này đều cần phải đi chuẩn bị.

Nhưộc Vi viết những chuyện cần phải làm vào giấy, sau khi liệt kê xong, phát hiện chuyện cần làm còn rất nhiều.

Sau khi suy nghĩ tỉ mỉ xong Nhưộc Vi quyết định hay là trước mua cửa hàng rồi nói sau, không có cửa hàng chuyện về sau cũng phát triển được.

Vì vậy, Nhưộc Vi gọi Liễu Vượng tới, nói một lần toàn bộ yêu cầu cho Liễu Vượng sai hán dựa theo yêu cầu này đi tìm trước, tìm được trở về nói với mình, đến lúc đó chính mình sẽ tự đi nhìn một chút nếu được thì mua.

Mặt khác Nhưộc Vi nghĩ nguồn hàng hoá nên giải quyết như thế nào, lần này mặt hàng cần chuẩn bị quá nhiều, nếu không thì phải chuẩn bị cho thật tốt, xem ra cần phải bàn bạc kỹ hơn nữa.

Sau bữa cơm chiều, Nhưộc Vi gọi mọi người trong nhà tới nói đại khái kế hoạch của mình một chút, hỏi mọi người đối với nguồn gốc thương phẩm có đề nghị gì.

Mọi người thấy Nhưộc Vi hỏi ý kiến bọn họ, nên nói ra tất cả những gì họ nghĩ tới, chỉ là Nhưộc Vi cảm thấy cũng không khá thi mấy.

Cuối cùng, Nhưộc Vi nghĩ không bằng mình tự sản xuất, nguồn cung cấp nắm giữ ở trong tay của mình mới là vương đạo.

Những thứ khác đều là phiêu lưu mạo hiểm, ngộ nhờ ngày nào đó bị người chặt đứt nguồn cung cấp nói vậy thì phiền toái, vừa nghĩ như thế, Nhưộc Vi càng thêm kiên định muốn chính mình nắm nguồn cung cấp, không thể liều lĩnh để bị người khác uy hiếp.

Càng nghĩ thì Nhưộc Vi lại càng thấy ý nghĩ này có thể thực hiện được, vì vậy lại bắt đầu kế hoạch chính mình sản xuất, vị trí địa lý của Liễu gia thôn cũng không tệ lắm, Nhưộc Vi nghĩ ở trong thôn mở xưởng nhỏ chắc không tệ.

Cũng có thể làm cho người trong thôn tăng thêm thu nhập, dù sao nước phù sa không chảy ruộng người ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 98: Xây xưởng

Sau khi Nhựợc Vi ra quyết định xong thì liền bắt đầu việc chuẩn bị mở xưởng, Nhựợc Vi tìm đến Lư Thẩ, hi vọng Lư Thẩ đến lúc đó quản lý những người thợ mời tới xưởng.

Lư Thẩ sau khi nghe thì lo lắng cho mình làm không được, Nhựợc Vi nói chỉ tin tưởng Lư Thẩ, Lư Thẩ lập tức đồng ý, Nhựợc Vi phát hiện chiêu này còn rất hữu dụng.

Vì vậy trong nhà tất cả mọi người vì chuyện mở xưởng hùng hổ bắt tay vào việc, nhất là Nhựợc Vi cả ngày lẫn đêm đều nghĩ đến chuyện này.

Liễu Vượng theo giao phó của Nhựợc Vi ở trên cũng tìm được mấy cửa hiệu có lợi thế, chỉ chờ Nhựợc Vi đến kiểm tra lại.

Trong thôn việc tuyển thợ thì Nhựợc Vi nói yêu cầu rồi giao toàn quyền cho nhà Lư Thẩ, giao phó nhà Lư Thẩ quan trọng nhất là phải tìm loại người có phẩm chất tương đối tốt, không dùng những loại người trộm cắp.

Những người đó đến làm công sẽ cùng bọn họ ký một hiệp nghị, không đồng ý thì đừng đến làm.

Nhựợc Vi cảm thấy nếu như người không phép tắc, vậy thì đừng tới, loại người như vậy đến lập tức khai trừ.

Nhưng người làm việc tốt, cũng sẽ căn cứ tình huống thực tế mà ban phần thưởng nhất định.

Ân uy tịnh thì (ân huệ cùng uy nghiêm đồng thời áp dụng), Nhựợc Vi từng bước một đi như thế nào đều dự đoán tốt.

Sau khi khẳng định ý muốn làm xưởng, Nhựợc Vi mang theo Hạ Chí đi một chuyến đến nhà thôn trưởng, nói chuyện này, mặc kệ như thế nào, Nhựợc Vi đối với vị thôn trưởng đã từng giúp đỡ mình cũng là không cảm thấy chán ghét.

Mình muốn ở trong thôn xây xưởng vẫn nên lên tiếng chào hỏi thì tốt hơn, đến lúc đó hai bên cũng không có trở ngại.

Thôn trưởng biết ý định của Nhựợc Vi thì miệng đầy khen ngợi, dù sao Nhựợc Vi xây xưởng ở Liễu gia thôn, được lợi chính là người trong thôn, làm một thôn chi trưởng tại sao có thể không vui.

Hơn nữa nói không chừng trưởng thôn cũng như người khác muốn đi xưởng làm việc cũng nói không chừng đấy chứ.

Sau một chuyến đến nhà trưởng thôn thì Nhựợc Vi sai Liễu Phong đi một chuyến báo cho Lư Thẩ, nói cho bọn họ biết có thể đem chuyện mình xây xưởng muốn nhận người trong thôn nói ra ngoài.

Thuận tiện cũng nói yêu cầu ra để mọi người cũng chuẩn bị tâm tư tốt.

Sau khi Nhựợc Vi tra xét chung quanh xong, cuối cùng nhất quyết định bán về xây xưởng ở nơi tương đối trung tâm trong thôn, mảnh đất kia là vô chủ, Nhựợc Vi sai người đi nhả môn làm xong kẻ đất.

Chọn nền tốt xong, Nhựợc Vi tìm người bắt đầu động công xây xưởng, thiết kế xưởng làm theo thiết kế của Nhựợc Vi.

Những thợ người xin làm chính là những người trước kia xây nhà cho Nhựợc Vi.

Cả nhà Lư Thẩ sau khi được Liễu Phong thông truyền thì bắt đầu ở trong thôn nói với mọi người chuyện Nhựợc Vi muốn xây xưởng và sẽ làm công tác tuyển chọn người vào làm.

Mọi người nghe tin tức như thế phản ứng đầu tiên đều là hỏi Lư Thẩ chuyện này có phải thật hay không, cũng có chút không thể tin được.

Người trong thôn thấy gia đình Lư Thẩ bởi vì trước kia cùng gia đình Nhựợc Vi có quan hệ tốt, hiện tại cuộc sống trôi qua ngày càng tốt, mọi người đều ước ao ghen tị.

Hiện tại đột nhiên toát ra một tin nói bọn họ cũng có thể đi làm việc cho Nhựợc Vi, lại không dám tin, khi ảo tưởng của chính mình trở thành sự thật thì lúc đó cũng không dám tin.

Tin tức truyền ra chừng mấy ngày sau tất cả mọi người vẫn còn nghi thần nghi quỷ, lại không dám đến nhà Nhựợc Vi xác nhận.

Cho đến ngày kia Nhưộc Vi mời người đến bắt đầu xây xưởng người, mọi người mới tin tưởng đây là sự thực, sau đó lại bắt đầu nghĩ tới phải như thế nào thì mới có thể đến xưởng làm việc.

Bởi vì bọn họ cũng biết Nhưộc Vi không phải ai cũng tuyển.

Thậm chí có vài người bắt đầu đến nhà Lưu Thẩm tặng quà, nịnh bợ nâng bốc nhà Lưu Thẩm

Đĩ nhiên gia đình Lưu thẩm không thể nào làm chuyện như vậy, bằng không thì cũng xứng với sự tin tưởng của Nhưộc Vi.

Cũng có người to gan tới cửa hỏi như thế nào mới có thể đi làm công, Nhưộc Vi nói cho bọn hắn biết, bọn họ trước tiên có thể để lại tên, mình sẽ căn cứ vào tình huống xác định người nào có thể đi vào xưởng.

Người kia sau khi trở về đem tin tức mình nghe được từ nhà Nhưộc Vi nói ra ngoài, vì vậy nhà Nhưộc Vi hai ngày nay lục tục tới rất nhiều người báo danh, Nhưộc Vi bảo Liễu Vượng ghi chép từng cái.

Mọi người thấy Nhưộc Vi thật ghi lại tên mình, biết Nhưộc Vi không có lừa bọn họ, chỉ là không biết điều kiện tuyển chọn của Nhưộc Vi là cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Nhân công

Hôm đó, Nhưộc Vi sai Liễu Vượng phải điều tra kỹ thân thể của những người kia, biết làm gì, là người như thế nào. Nếu sau này có xảy ra chuyện thì nàng cũng tránh được phiền phức.

Hơn nữa nói không chừng kết quả điều tra lần này, ngày sau còn có chỗ dùng tới.

Nhưộc Vi giao công chuyện cho Liễu Vượng xong thì kêu Liễu Phong đi cùng hắn. Mấy người này được nàng huấn luyện cũng đã mạnh dặn hơn trước rất nhiều.

Dưới sự yêu cầu của Nhưộc Vi, mấy người thợ đều làm thêm giờ, bây giờ xưởng cũng sắp xong rồi.

Mọi chuyện đều diễn biến theo Nhưộc Vi dự liệu.

Mọi chuyện đều diễn biến theo chiều hướng tốt, điều này làm Nhưộc Vi vô cùng vui vẻ.

Nhưộc Vi suy tính kỹ, trước hết phải nghĩ xem xưởng xây xong sẽ sản xuất thứ gì trước tiên, còn những thứ khác thì cứ từ từ tiến hành.

Nhưộc Vi quyết định sẽ làm đồ dùng nữ nhân thích trước, nàng sẽ thiết kế, kết hợp phong cách hiện đại và cổ đại lại với nhau. Nhờ ý tưởng đó mà nàng đã thiết kế ra được rất nhiều thứ.

Hạ Chí đi theo bên cạnh Nhưộc Vi nhìn thấy những thứ này thì rất thích thú. Ngày nào cũng dùng hai mắt sáng rỡ sùng bái nhìn Nhưộc Vi, Nhưộc Vi đi tới đâu, thì liền có một cái đuôi đi theo tới đó.

Hai ngày trước, Nhưộc Vi mang theo Liễu Vượng đi xem mấy cửa hàng trên trấn, nàng cảm thấy rất vừa ý.

Vì ông chủ không có ở đây nên nàng Liễu Vượng chuyển lời hỏi là ông chủ muốn bán cửa hàng này với giá bao nhiêu. Nếu như có thể chấp nhận được thì nàng sẽ mua ngay.

Sau đó, Liễu Vượng mang tin tức tốt về, hắn nói ông chủ kia ra giá không cao lắm, chỉ là cái giá đó còn thấp hơn giá Nhưộc Vi nghĩ.

Vì vậy Nhưộc Vi liền đưa bạc cho Liễu Vượng để hắn mua lại cửa hàng kia.

Nhưộc Vi muốn mua cửa hàng này chủ yếu là vì cửa hàng đó lớn. Nếu nàng muốn bán các loại đồ vật lớn mà diện tích không đủ thì nàng không vừa ý. Vì vậy cửa hàng này đủ đáp ứng điều kiện của nàng.

Sau khi mua cửa hàng, Nhưộc Vi dựa vào trí nhớ của mình, bắt đầu vẽ bản thiết kế nhà.

Cửa hàng này có hai tầng, trước kia bán ngọc, xây dựng cũng khá chắc, nếu muốn chứa mấy vật nặng thì cũng không cần tu sửa gì nhiều.

Nàng tính lâu dưới thì cho nữ nhân và nam nhân có thể vào mua đồ chung, nhưng trên lầu chỉ có nữ nhân mới được lên. Như vậy sẽ tạo được điểm nhấn cho cửa hàng.

Sau khi vẽ xong, nàng giao cho Liễu Vượng xử lý chuyện tiếp theo.

Bây giờ xưởng sắp xây xong rồi, nhân công cũng đã đủ cả. Nhược Vi nhìn sắp giấy trong tay, trên đó ghi lại thông tin chi tiết của các nhân công.

Trên căn bản thứ gì có thể tìm hiểu được thì đều được ghi trên này.

Nhược Vi cẩn thận xem xét, lại hỏi thăm ý kiến của Lưu Thẩm và mọi người trong nhà, sau đó mới chọn ra một nhóm người.

Mà điều kiện hàng đầu để Nhược Vi lựa chọn nhân công chính là nhân phẩm, người này là người như thế nào, có nguy hiểm không?

Nhược Vi suy nghĩ cẩn thận mọi thứ rồi mới đưa ra quyết định.

Cân nhắc qua nhân phẩm, Nhược Vi lại suy tính đến gia đình của họ. Cho dù một người có tốt thế nào mà người nhà của người đó lại không tốt thì cũng không thể đảm bảo, họ sẽ không gây nguy hiểm cho cửa hàng của nàng.

Nhược Vi quyết định đem danh sách của nhân công dán lên trước cửa nhà mình.

Mặc dù trong thôn có nhiều người không biết chữ, nhưng chắc chắn là có người biết.

Bây giờ trong thôn có kẻ khóc người cười, người không được chọn thì buồn khổ, không biết tại sao mình không được chọn, nhưng cũng không dám hỏi nguyên nhân.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoàn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 100: Bắt đầu làm việc (một)

Cuối cùng xưởng cũng xây xong, Nhược Vi vui mừng ra mặt, ai cũng có thể cảm nhận được niềm vui của nàng.

Đã có xưởng thì bắt đầu sản xuất thôi. Nhược Vi sai người đi mấy tiệm vải lớn mua vải lẻ về.

Mấy thứ này về sau chắc chắn sẽ có chỗ dùng được. Nhược Vi mong là có thể bắt đầu công việc nhanh một chút.

Đồng thời nàng còn mua rất nhiều bông vải, nữ nhân tháng nào cũng có nguyệt sự, nếu nàng mở rộng về lĩnh vực này thì nhất định sẽ bán rất chạy.

Sau khi xong xuôi mọi chuyện, Nhược Vi nói Liễu Thẩm dẫn vài người đi mua thức ăn làm cho mấy nhân công một bữa cơm.

Trong khoảng thời gian này vì Nhược Vi muốn mau chóng xây xong xưởng nên mất nhân công này rất vất vả. Nàng muốn làm một bữa cơm ngon để cảm tạ họ.

Hơn nữa nàng còn tăng tiền công thêm một chút. Mặc dù bọn họ làm việc rất mệt nhưng kiếm được chút bạc thì có còn hơn không.

Nhược Vi cũng không bạc đãi bọn họ, vì vậy mặc dù rất mệt nhưng bọn họ vẫn rất thích làm việc cho Nhược Vi.

Hôm sau, Nhược Vi kêu mọi người mang vài vốc và bông vải đến xưởng, sau đó nàng lại mua thêm nhiều thứ khác.

Cứ như vậy hai ngày sau, xưởng đã bố trí xong, có thể gọi công nhân vào làm việc rồi. Nhược Vi nói Lưu Thẩm truyền tin.

Hôm sau, qua giờ Thìn, Nhược Vi mang theo Hạ Chí đến xưởng. Lúc nàng đến nơi thì mọi người đã tập hợp đầy đủ, ai cũng ríu rít tươi cười chào hỏi nàng.

Nhược Vi cũng nhiệt tình chào hỏi họ. Mọi người thấy nàng thân thiện như thế thì cũng bớt lo lắng.

Nhược Vi kêu Hạ Chí mở cửa chính ra, dẫn mọi người đi vào. Vì hôm nay là ngày đầu làm việc nên nàng tập hợp mọi người ở trong sân. Còn mình thì đứng trên bục cao chuẩn bị nói rõ quy định của xưởng.

Mọi người thấy Nhược Vi đứng ở trên cao thì liền im lặng. Mặc dù nàng còn nhỏ nhưng khí thế đó đủ để làm mọi người ngưỡng mộ.

Nhược Vi thấy mọi người im lặng thì háng giọng một cái, mở miệng nói: "Các vị, hôm nay là ngày làm việc đầu tiên, Nhược Vi muốn nói rõ quy định trong xưởng trước để sau này không phải tranh chấp."

"Ồ xưởng, điều thứ nhất, không được nói cho bên ngoài biết trong xưởng đang làm gì, người nhà cũng không được. Mặc kệ là có ý hay vô tình, ta cũng sẽ đưa lên quan."

"Thứ hai, không thể đem đồ của xưởng ra ngoài, một khi bị phát hiện, cũng sẽ đưa lên quan."

" Dĩ nhiên, không vi phạm quy định, cần cù làm việc thì sẽ được thưởng."

"Nếu như có ai cảm thấy không làm được thì bây giờ có thể rời đi, người làm việc ở đây ai cũng phải ký khế ước, chuyện này chắc mọi người cũng nghe rồi."

Nhược Vi quét mắt đám người một cái, thấy mọi người vẫn đang châu đầu vào nhau.

Qua một lúc, cũng không có ai rời đi. Nhược Vi thấy vậy thì liền cho họ ký khế ước. Nhược Vi dẫn nữ nhân đi tới nơi khác, Liễu Vượng dẫn nam nhân vào phòng khác ký khế ước.

Mọi người vào phòng thì thấy cách bài trí rất lạ mắt thì rối rít hẳn lên.

Nhược Vi trang trí xưởng theo phong cách hiện đại, làm vậy sẽ tăng nhanh năng suất lên một chút.

Nhược Vi giao công việc và vị trí cho mọi người xong thì liền cho họ làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101: Bắt đầu làm việc (hai)

Trước tiên Nhược Vi dạy mọi người làm gối ôm, đồ vật mà nữ nhân thích nhất. Mọi người thấy vật Nhược Vi làm rất đẹp nhưng chưa hề thấy qua nên rối rít vây quanh nàng.

Nhược Vi thấy sự thiết tha trong mắt mọi người nên cũng không giấu nghề, tận tâm chỉ cho họ.

Mọi người đều rất am hiểu may vá, thêu thùa nên học rất nhanh. Đây cũng là nguyên nhân nàng chọn người trong thôn. Mặc dù tay nghề của những người này chưa được tốt lắm nhưng từ từ sẽ khá hơn.

Một canh giờ trôi qua, Nhược Vi thấy mọi người đã học xong thì kêu họ về chỗ ngồi của mình, bắt đầu làm việc. Nhược Vi nói cho mọi người biết, bây giờ ngồi ở đâu thì sau này ngồi ở đó luôn. Nàng sẽ cho người đến điểm danh, nếu sau này chỗ đó có bị gì thì sẽ trực tiếp hỏi người ngồi ở đó.

Sau khi giao phó xong nàng giao chỗ này lại cho Lưu thẩm, còn nàng thì đi sang chỗ Liễu Vượng.

Khi đến đó, nàng thấy mọi người đã bắt đầu làm việc, nàng nhẹ nhàng đi vào.

Vì những người này đều đã có tay nghề nên Nhược Vi chỉ cần về mẫu đưa chp Liễu Vượng rồi hẳn ta sẽ cho mấy người đó làm theo.

Mẫu mã đã có đủ, ai cũng có việc của mình, có người thấy Nhược Vi đi vào thì nhỏ giọng chào hỏi.

Nhược Vi gật đầu với họ, nàng thấy vì mình mà mọi người có chút gò bó nên đi một vòng liền ra ngoài.

Gần cửa của xưởng có một cái phòng nhỏ, là Nhược Vi bảo mọi người xây thêm.

Cái xưởng này đối với nàng rất quan trọng nên buổi tối nàng cũng cho người ở lại trông chừng, để ngừa lỡ như...

Những người được huấn luyện trong sơn cốc đã có thể xuất sơn, chỉ cần nàng kiên trì huấn luyện họ thì hậu thuẫn sau này sẽ càng ngày càng mạnh.

Nhược Vi giao cho hai huynh đệ làm người gác cửa, chừng hai mươi tuổi, nhưng chưa kết hôn. Bởi vì điều kiện của hai người không cho phép, đến mùa thu hoạch thì họ phải đào rau dại ăn.

Lần này Nhược Vi mướn họ làm gác cửa đã làm cho hai huynh đệ này mừng vui khôn xiết.

Nhược Vi bước chậm đến cửa, nàng thấy hai huynh đệ này không hề lơ là nhiệm vụ, ngay cả nàng đến cũng không phát hiện ra. Nhược Vi vô cùng hài lòng.

Cả buổi trưa, xưởng tràn ngập một loại không khí đặc biệt, mấy phụ nhân làm gối ôm với tốc độ cực nhanh.

Tựa như là ai cũng đang dốc hết sức để làm việc.

Mà những đại nam nhân ở phòng kia cũng như thế, ai cũng nghiêm túc làm việc. Không biết vì sao mà mọi người trong xưởng đều giống như đứa trẻ muốn được người lớn khen ngợi. Ai cũng nghĩ mình phải làm việc thật tốt để thiếu gia mới thích.

Không biết từ lúc nào, Nhưộc Vi đã trở thành trụ cột tinh thần của mọi người.

Xế chiều hôm đó, Nhưộc Vi đến xưởng nhìn đồ mọi người làm được, trên căn bản cũng đạt tới yêu cầu của nàng. Nhưộc Vi chỉ ra khuyết điểm của người làm sai, đồng thời cũng khen ngợi người làm đúng.

Nhưộc Vi thưởng cho người làm đúng một rổ trái cây. Vì vậy mọi người càng muốn làm tốt hơn.

Tối hôm đó sau khi ăn cơm xong, Nhưộc Vi kêu bốn người Xuân Phân tới phòng mình.

Nhưộc Vi định đem xưởng cho bốn người này quản lý, một mình nàng thì làm không xuể. Nếu giao cho họ thì nàng cũng bớt được gánh nặng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 102: Khai trương (một)

Mấy ngày nay, đầu tiên Nhưộc Vi sẽ đến xưởng để xem xét mọi thứ. Sau đó sẽ dạy bọn Xuân Phân cách làm gối ôm. Nếu bốn người này có thể học xong trước thì sau này nàng không cần phải ra tay.

Như vậy hiệu suất sẽ tăng nhanh thêm được một chung, dù gì thì một mình nàng dạy mấy phụ nhân kia thì năng suất làm việc rất chậm.

Sau khi giao xưởng cho bọn Xuân Phân, Nhưộc Vi mới yên tâm đi làm chuyện khác.

Vì vậy nàng muốn nhanh chóng dạy cho bọn họ để họ giúp nàng ổn định công việc trong xưởng. Sau đó nàng còn muốn mở chi nhánh mới.

Nửa tháng sau, mọi thứ căn bản đã đầu vào đấy, cửa hàng trên trần cũng sắp sửa xong, chỉ chờ ngày khai trương nữa thôi.

Nhưộc Vi tính sau khi cửa hàng này khai trương thì nàng sẽ mở chi nhánh điểm tâm mới.

Lúc Nhưộc Vi đang suy nghĩ thì Liễu Vượng đến báo là mọi chuyện đã chuẩn bị xong. Một ngày này Liễu Vượng dẫn mọi người đi lo liệu mọi chuyện, bây giờ hẳn ta là quản gia của nhà này rồi.

"Tiểu thư, bây giờ mọi chuyện đã chuẩn bị xong, người tính ngày nào khai trương?"

Nhưộc Vi nghe vậy thì suy nghĩ một chút: "Hai ngày sau đi, hai ngày nay cần cẩn thận kiểm tra lại mọi thứ."

"Dạ, tiểu thư."

Lúc Liễu Vượng ra ngoài, Nhưộc Vi lại bắt đầu suy nghĩ đến chuyện của mình. Bây giờ mọi thứ còn đang dở dang, nàng cần phải suy nghĩ thật kỹ mới được.

Thời gian trôi qua rất nhanh, cuối cùng cũng đến ngày khai trương. Nhưộc Vi dẫn người nhà lên trần trên. Bây giờ nhà nàng đã có mấy chiếc xe ngựa, buồng xe do nàng thiết kế nên rất rộng rãi.

Xe ngựa có thể chứa được rất nhiều người, bên trong còn có chỗ để nghỉ ngơi. Từ bên ngoài nhìn vào thì tưởng là rất đơn giản, sẽ không làm cho người ta cảm thấy là chủ nhân của xe ngựa rất giàu có.

Điều này có tác dụng bảo vệ tính mạng cho mọi người trong xe ngựa.

Xe ngựa đi với tốc độ rất nhanh, không bao lâu đã đến trần trên.

Xe ngựa chạy tới trước cửa hàng, mọi người xuống xe. Liễu Vượng nhận lấy chìa khóa từ tay Nhưộc Vi, mọi người vào cửa hàng, mọi thứ đã được bố trí đầu vào đấy.

Nhưộc Vi thấy hàng hóa được trưng bày hoàn toàn theo yêu cầu của mình thì cảm thấy rất hài lòng với thái độ làm việc của Liễu Vượng.

Liễu vượng thấy vẻ mặt hài lòng của Nhưộc Vi thì trái tim đang treo trên cao cũng rơi xuống. Mặc dù tiểu thư là một người hiền lành nhưng hẳn không thể để cho tiểu thư thất vọng. Ân tình của tiểu thư hẳn không thể trả nổi nên chỉ đành làm việc cực lực, trung thành với người.

"Liễu thúc, làm không tệ. "

"Tiểu thư, đây là chuyện tiểu nhân phải làm."

"Liều thuốc, không cần khiêm tốn như thế, trong khoảng thời gian này ông đã cực khổ nhiều rồi." Nhượng Vi nói xong liền đi lên lầu hai.

Hôm nay Xuân Phân cùng Tiết Thu đi theo bên cạnh Nhượng Vi, Hạ Chí và Đông Chí thì ở lại xưởng.

Xuân Phân và Tiết Thu thấy tiểu thư đi lên lầu nên cũng đi theo.

Lầu hai là giành cho nữ nhân, màn che màu hồng và trưng bày các vật kiện đáng yêu tinh xảo. Cho dù Nhượng Vi là người thiết kế nhưng nàng cũng không kiểm lòng được mà muốn mang về.

Nhượng Vi đi dạo xung quanh một vòng thấy không có gì sai sót thì đi xuống lầu.

Giờ lành sắp tới, trước cửa hàng đã xúm lại một đồng người. Vì lần khai trương trước nên danh tiếng đã đồn xa, bây giờ mọi người đang muốn xem thử Đông gia đứng sau lưng Vi các lại muốn mở cửa hàng gì.

Giờ lành đến đến, Liễu Vượng đốt pháo, tiếng ầm ỹ chấm dứt thì mọi người liền ủa vào tiệm.

Ai cũng tò mò không biết trong tiệm này bán cái gì.

Vừa bước vào thì mọi người đều ngẩn ra, những thứ trước mặt đều là lần đầu tiên họ nhìn thấy.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Khai trương (hai)

Lúc mọi người đang nhìn ngắm hàng hóa thì có một nhóm người mặc quần áo giống nhau đi vào, thu hút ánh mắt của mọi người.

Mấy người mới bước vào là do Nhượng Vi huấn luyện. Quái lão đầu thay nàng chọn ra mười người, năm tiểu tử năm tiểu cô nương.

Mười người này ăn mặc giống nhau, vừa xuất hiện đã làm dậy nên sự hứng thú của mọi người.

Mười người này dưới sự huấn luyện của Nhượng Vi đã tận tình chiêu đãi khách hàng.

Hơn nữa ít khi có nữ nhân nào lại đi tiếp đón khách hàng nên có nhiều người nảy sinh ý xấu. Nhưng khi họ thấy mấy vị tiểu cô nương kia đi lên lầu thì chỉ có thể lắc đầu thờ dài.

Vì lầu hai là khu vực cấm nam nhân đặt chân lên, mấy tiểu cô nương vừa rồi sẽ phục vụ cho nữ nhân mua hàng ở trên lầu.

Lối vào cửa hàng cũng có bày một tấm biển, trên đó viết hôm nay khai trương, tất cả vật phẩm giảm bớt tám phần trăm, ngày mai sẽ bán lại giá cũ, quan trọng nhất là lầu hai chỉ phục vụ cho nữ nhân.

Mấy chữ kia được viết to đùng, những người qua đường thấy lạ nên cũng rối rít bàn tán.

"Người qua đường Giáp nói: Ông Trùm giấu mặt đằng sau Vi các quả thật rất lợi hại. Bây giờ đã mở cửa hàng thứ hai rồi, cửa hàng đầu tiên là bán điểm tâm, bây giờ thì bán món khác, quả thật là đủ mọi ngành nghề."

"Người qua đường Ất nói: lầu hai chỉ phục vụ nữ nhân, thật đúng là làm cho người ta tò mò.:"

"Người qua đường Bính nói: nói không chừng sau này còn có Vi các thứ ba, thứ tư..."

Trên thực tế, người này nói không sai, về sau quả thật là sẽ như thế.

Vào lúc này, có một vị phu nhân mang theo nha hoàn bước lên lầu hai.

Nhượng Vi đang chờ trong phòng riêng thì Xuân Phân từ bên ngoài chạy vào bẩm báo nói, Huyện lệnh phu nhân mang theo mấy vị phu nhân tới, nàng hỏi Nhượng Vi nên làm gì.

Nhượng Vi ngẫm nghĩ một phen, cảm thấy nàng không cần thiết phải xuất hiện, đến lúc tính tiền thì kêu chương quỹ giảm bớt giá là được rồi, cũng không thể không thu, đến lúc đó sẽ bị khoắc lên người tội danh hối lộ.

Nàng nghĩ mấy vị phu nhân chắc cũng không quá ngu, có thể hiểu được ý tứ của nàng.

"Xuân Phân, ngơoi đi xuống nói cho chương quỹ biết đến lúc tính tiền thì giảm giá một chút, còn kèm thêm một ít quà tặng nữa, bảo Tiểu Trúc phục vụ thật tốt, đừng gây chuyện đắc tội mấy người đó."

"Dạ, tiểu thư, Xuân Phân cáo lui."

Xuân Phân đem ý tứ của tiểu thư nhà mình nói cho chương quỹ biết, rồi lại lên lầu kiểm Tiểu Trúc để nói một tiếng, mắc công con bé lại gây ra chuyện.

Xuân Phân lên lầu, tìm được cơ hội kéo Tiểu Trúc sang một bên: "Tiểu Trúc, tiểu thư nói ngơoi phải tiếp đãi mấy vị phu nhân cẩn thận, nhất định không được để xảy ra chuyện."

Xuân Phân tựa như đại tỷ tỷ giao chuyện cho Tiểu Trúc.

"Vâng, Tiểu Trúc biết, cảm ơn Xuân Phân tỷ tỷ." Tiểu Trúc có bộ dạng thanh tú, cười lên rất dễ thương, ai cũng thích tiểu cô nương này.

Mấy người Xuân Phân cũng đi theo bên cạnh Nhược Vi được một thời gian, đã là Đại Nha hoàn, mấy người Tiểu Trúc nhìn thấy bọn Xuân Phân cũng rất ngưỡng mộ.

Hơn nữa, mấy người Xuân Phân nói chuyện cũng rất biết phân lượng, thỉnh thoảng còn dạy cho mấy người cấp thấp một ít thứ, mấy tiểu nha đầu cũng rất thích Xuân Phân.

Mấy người Tiểu Trúc đều do Nhược Vi tự mình huấn luyện ra. Mặc dù lúc đầu có chút bần tâm nhưng sau đó Nhược Vi thấy bọn họ làm việc rất tốt, mồm miệng lanh lợi, mấy phu nhân ở lầu hai cũng rất hài lòng, mấy người đó cũng không về tay không, mua rất nhiều thứ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Làm ăn chạy

Khi Huyện lệnh phu nhân và mấy vị phu nhân hay giao hảo thường ngày lên lầu hai, ánh mắt của mấy người Tiểu Trúc đều rất ngênh đón. Thái độ mặc dù nhiệt tình, nhưng cũng không có ý nịnh bợ, cũng không có một tia kiêu ngạo hay cảm giác tự ti.

Huyện lệnh phu nhân đối với thái độ này của bọn họ cũng không có mất hứng.

Sau khi mấy vị phu nhân lên lầu hai liền đánh giá chung quanh. Đập vào mắt họ là những thứ làm cho người ta vui mừng, trong lúc mơ hồ còn để lộ ra một chút cảm giác cao quý, khiến cho mấy vị phu nhân sinh lòng yêu thích.

Bồi bên cạnh Huyện lệnh phu nhân là Tiểu Trúc.

"Phu nhân, bên này có địa phương nghỉ chân, ngài có muốn hay không nghỉ một lát?" - Tiểu Trúc thấy dáng vẻ của Huyện lệnh phu nhân có chút mệt mỏi liền đề nghị.

Huyện lệnh phu nhân nghe được lời Tiểu Trúc thì hài lòng gật đầu một cái. Tiểu cô nương này rất có ánh mắt, vì vậy mà tăng thêm mấy phần hảo cảm đối với Vi các.

Tiểu Trúc dẫn Huyện lệnh phu nhân đi đến phòng khách nhỏ đặc biệt dành riêng cho các quý phu nhân để nghỉ ngơi. Lúc này, trong phòng nhỏ cũng không có ai ở đây... Hai tiểu nha hoàn đi theo bên cạnh Huyện lệnh phu nhân thấy cách bày biện trước mặt của phòng này đều rất là kinh ngạc, là kiểu bọn họ chưa từng thấy qua.

Thật ra thì có ý tưởng như vậy không chỉ là hai tiểu nha hoàn này, mà ngay cả Huyện lệnh phu nhân cũng nghĩ như vậy. Vì các này đúng là cùng người khác bất đồng...

Ghế sa lon thì mềm mại, gối ôm cũng rất đáng yêu, màn cửa sổ thì nhẹ nhàng khoan khoái, bức rèm che cũng tinh xảo, không chỗ nào là không lộ ra sự đặc biệt.

"Phu nhân, những thứ này đều là chủ tử nhà ta tự mình thiết kế. Đây là ghế sa lon, rất là mềm mại..."

Hai nha hoàn hầu hạ Huyện lệnh phu nhân dựa vào ghế sa lon nghỉ ngơi một lúc. Còn Tiểu Trúc thì đi rót trà ngon đưa tới.

"Phu nhân, ngài trước nghỉ ngơi một lúc, có chuyện gì thì kêu hai vị tỷ tỷ đi nói một tiếng."

Nói xong Tiểu Trúc liền lui ra ngoài. Hai nha hoàn thấy Tiểu Trúc thối lui mới dám yên tâm mà to gan đánh giá chung quanh, trong lòng đối với những vật

đang thấy đều tràn đầy tán thưởng.

"Phu nhân, Vi các này thật đúng là bất đồng" – Nha hoàn mặc trang phục màu xanh lục tán thưởng nói.

"Đúng nha". Huyện lệnh phu nhân neho cặp mắt lại, không biết trong lòng đang suy nghĩ gì. Nha hoàn mặc trang phục đỏ thấy cảnh tượng này thì sắc mặt có chút bất ngờ.

Sau khi Tiểu Trúc thối lui thì chính mình cũng trở lại cương vị, đi chiêu đãi những quý phu nhân kia.

Lầu hai là một mảnh hình ảnh hài hòa. Mấy người Tiểu Trúc am hiểu lời nói, mồm miệng lại lanh lợi, cho dù những phu nhân kia không muốn mua đồ, sau khi nghe các nàng nói cũng muốn mua một chút trở về, huống chi những thứ này lại là thứ mà các phu nhân vốn đã rất muốn.

Vì vậy, cũng không có phí nhiều công phu mà đã bán ra kha khá, buôn bán một mảnh náo nhiệt.

Sau gần nửa canh giờ, Tiểu Trúc thấy Huyện lệnh phu nhân cùng hai nha hoàn hầu hạ xuất hiện, liền tiến lên chiêu đãi.

"Phu nhân đã tới... Thế nào lại không cho hai vị tỷ tỷ thông báo một tiếng. Nếu có chỗ nào tiếp đón không được chu đáo, mong rằng phu nhân chớ trách."

Huyện lệnh phu nhân vốn là không muốn trách cái gì, hiện giờ lại thấy Tiểu Trúc thể hiện thái độ tốt như vậy, Huyện lệnh phu nhân dù là muốn cũng không đứng dậy, huống chi bà ấy cũng không cái ý nghĩ này.

Huyện lệnh phu nhân thân thiện kêu Tiểu Trúc giới thiệu một chút đồ cho mình, những đồ đó có ích lợi gì, lại hỏi một chút tình huống của mấy vị phu nhân theo mình lên đây.

Tiểu Trúc đều nhất nhất trả lời.

"Phu nhân, trong cửa hàng đều là những vật kiện mới mẻ, đều là những vật các phu nhân có thể dùng tới."

Tiểu Trúc lại đem từng vật kiện cẩn thận giới thiệu một lần, suy nghĩ một chút thấy không có bỏ sót gì mới dừng lại, không nói lời nào. Huyện lệnh phu nhân nghe Tiểu Trúc giới thiệu xong, đối với chuyện này vẫn mang nhiều hứng thú.

"Vật dùng cho nguyệt sự gì đó nhớ mua một chút đem về, nếu dùng tốt thì lại đến mua"

"Dạ, phu nhân" - Hai tiểu nha hoàn lên tiếng.

Lại nhìn một chút những thứ đồ khác, Huyện lệnh phu nhân cảm giác hứng thú nên cũng mua. Ngày hôm nay qua đi, trước không nói về việc có kiếm được tiền hay không, nhưng danh khí này cũng thật là càng lúc càng lớn.

Lúc Huyện lệnh phu nhân đi tính tiền, chường quỹ đã thu theo giá gốc, như vậy cũng tương đương với tặng, lại đem những lời giao đãi của Nhượng Vi nói lại. Huyện lệnh phu nhân cũng thật không ngờ, nhưng nếu người ta đã nói như vậy thì cũng không nên từ chối, kêu nha hoàn thanh toán tiền bạc rồi ngồi lên cỗ kiệu đi về.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105: Biết kia tồn tại

Cửa hàng Vi các thứ hai sau khi khai trương thì sinh ý mỗi ngày một tốt hơn, làm mọi người ghen chết, nhưng không ai dám quấy rối.

Cửa hàng đã đi vào quỹ đạo nên Nhượng Vi yên lòng hơn, nhưng lại bắt đầu nghĩ tới những chuyện khác, một khắc cũng không thể tiếp tục nhàn rỗi.

Lại không biết hiện tại ở kinh thành, Hiên Viên gia bởi vì chính mình mà gây ra rất nhiều chuyện.

Lại nói, bởi vì Hiên Viên Hạo luôn tìm cớ không muốn hồi kinh, khiến người trong nhà sinh lòng nghi ngờ, liền phái người làm tới đây dò thăm tình hình.

Khi thăm dò ra được kết quả, mọi người đều bị sợ tới trợn mắt há mồm, không người nào dám tin tưởng Hiên Viên Hạo là bởi vì một tiểu cô nương mà không muốn trở về nhà.

Dù sao trong ấn tượng của mọi người, Hiên Viên Hạo là một người luôn chán ghét nữ nhân, hoàn toàn không dám nghĩ hấn sẽ bởi vì một tiểu cô nương mà không muốn trở về nhà.

Ai cũng tồn tại ý nghĩ có phải kết quả điều tra có sai sót không.

Kính Thành Hiền Viên gia... Trong gian phòng của phu thê Hiền Viên Kiệt, ánh nến phieu động, chỉ thấy một nữ tử mỹ mạo, dịu dàng như nước đang ngồi dựa trên giường, nói: "Phu quân, chàng nói chuyện này của Hạo nhi có phải là thật không?"

Ngồi ở trước bàn trà là một thanh y nam tử, ánh mắt phức tạp, nghe thê tử hỏi thì cúi đầu trầm tư một hồi.

"Phu nhân, chuyện này sợ mười phần là thật"

Ai, nữ nhân xinh đẹp thờ. Đôi nam nữ này chính là cha mẹ của Hiền Viên Hạo.

"Phu quân, chàng nói xem, không phải Hạo nhi chán ghét nữ nhân sao, làm sao lại thích một thôn cô chứ... ". Nếu Hiền Viên Hạo nghe được lời này, nhất định sẽ tức giận mẫu thân của mình vì dám nói người con gái mình yêu như vậy.

"Phu nhân, theo vi phu nhìn, có thể để cho Hạo nhi coi trọng khẳng định không phải là cô nương bình thường "

"Nhưng... ngộ nhờ chính là một loại thôn cô thì sao. Hạo nhi từ nhỏ đến lớn tính tình liền cùng người khác bất đồng."

"Phu nhân, bây giờ nói những thứ này cũng là vô dụng. Ngày mai lại phái người đi điều tra cận kề một phen không phải là biết sao. Bây giờ chúng ta sớm đi nghỉ ngơi thôi."

Ánh mắt Hiền Viên Kiệt nóng rực nhìn chăm chăm thê tử.

Cố Thanh Liên thấy lửa nóng dưới tầm mắt của Hiền Viên Kiệt thì xấu hổ cúi đầu, không cẩn thận lộ ra vai trắng như tuyết, làm hô hấp của Hiền Viên Kiệt càng tăng thêm.

Không để ý tới những thứ khác, một thanh ôm lấy phu nhân của mình, để xuống giường, cả đêm ân ái... .

Hôm sau, trong đại sảnh của Hiền Viên phủ tụ tập rất nhiều người, nam nữ già trẻ đều có, người không biết còn tưởng rằng trong phủ xảy ra đại sự gì.

Thật ra thì cũng chỉ vì chuyện tình của Hiền Viên Hạo cùng Nhược Vi bị phát hiện, nhưng mọi người không dám xác định mà thôi.

"Mọi người nói nghe một chút, chuyện này nên làm thế nào?" Lên tiếng chính là lão thái quân đang ngồi ở chủ vị, tổ mẫu của Hiền Viên Hạo.

Ngồi ở dưới là một đám tiểu bối, ai cũng không dám mở miệng, chỉ sợ không cẩn thận nói sai cái gì lại chọc giận người có quyền uy nhất trong nhà.

Lão thái quân trông thấy dáng vẻ trầm mặc của tất cả mọi người, trong lòng rất không vui.

"Lão đại, con nói đi, dù sao Hạo nhi cũng là nhi tử của con."

Hiền Viên Kiệt bị mẫu thân mình điểm danh, trốn tránh không được, không thể làm gì khác hơn là ứng tiếng "Dạ, mẫu thân"

Phải biết trong phủ Hiền Viên, người mà hai vị lão nhân gia sùng nhất chính là con trai của mình, hơn nữa lão thái thái là lớn nhất, ai cũng không thể ở trước mặt hai vị lão nhân gia nói xấu Hiền Viên Hạo. Hiền Viên Kiệt ngậm lại một chút cũng cảm thấy bức tức, con trai của mình mà mình cũng không thể nói.

"Mẫu thân, chuyện này nên phái người đi điều tra lần nữa, sợ là không hoàn toàn đúng, cũng không biết tình huống của cô nương kia là thế nào."

Lão thái quân hài lòng gật đầu một cái, đối với câu trả lời của nhi tử cũng coi như là hài lòng.

Mọi người thấy kết quả điều tra chỉ nói là Hiền Viên Hạo thường xuyên cùng một tiểu cô nương ở chung một chỗ, lễ mừng năm mới cũng là cùng nhau trôi qua, những tin tức khác cũng không có điều tra đến. Người được phái đi điều tra khi biết được thiếu gia nhà mình thường đi cùng một vị cô nương thì vội vàng vàng vội kinh báo cáo, quên điều tra tìm hiểu rõ một chút.

"Lão đại, chuyện này liền giao cho con điều tra tìm hiểu rõ."

"Dạ, mẫu thân."

"Những người khác đều đem miệng đóng chặt cho ta. Nếu để cho ta biết rõ người nào ở bên ngoài nói lung tung, liền dùng gia pháp xử lý." Lão thái quân uy nghiêm quát một cái.

"Vâng"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 106: Quái lão đầu

Kể từ khi việc buôn bán của Vi các thứ hai ổn định, Nhực Vi lại bắt đầu chuẩn bị những chuyện khác.

Ngày hôm qua, thời điểm tính toán gia sản trong tay, Nhực Vi quả thật bị chấn động. Nàng biết tiền bạc trong tay đã là không ít, năm ngoái nguồn thu vào của Vi các chiếm vị trí đầu não, năm nay mở thêm mấy cửa hàng thì còn nhiều hơn nữa, ngày chỉ biết càng nhiều càng tốt, cách mục tiêu càng ngày càng gần.

"Tiểu thư, sự phụ kêu ngài đi qua phòng khách một chuyến" - Đông Chí đứng ở sau lưng Nhực Vi nói.

"Ừ, biết."

Sự phụ trong miệng Đông Chí chính là Quái lão đầu, chỉ vì võ nghệ của mọi người đều do Quái lão đầu dạy, vì vậy đám người mà Quái lão đầu tìm trở về đều gọi Quái lão đầu là sự phụ.

Không biết Quái lão đầu lại có chuyện gì muốn tìm mình, Nhực Vi suy nghĩ một chút chuyện hai ngày nay liền thấy nhức đầu. Quái lão đầu rất lâu không có xuống núi, đột nhiên lần này hạ sơn, chỉ cần có cơ hội, Quái lão đầu luôn muốn trêu chọc Nhực Vi một chút, còn không thì quần lấy Nhực Vi đòi làm thức ăn ngon cho hắn.

Lắc đầu một cái, Nhực Vi đứng dậy đi tìm Quái lão đầu. Nếu đi chậm, nàng sợ rằng lại phải chịu thiệt nữa.

Đi vài bước đường thì đến phòng khách, Nhực Vi còn chưa có vào nhà đã nghe được tiếng cười của Đào Đào cùng Quái lão đầu, không biết tiểu đệ này lại làm cái gì khiến Quái lão đầu vui mừng như vậy.

Vào phòng, quả nhiên trên gương mặt hai ông cháu đều là nụ cười, khiến tâm tình của người ngoài cuộc như Nhực Vi cũng khá mấy phần.

Đào Đào thấy Nhực Vi vào phòng, liền nhanh tay nhanh chân từ trên ghế sa lon mềm mại leo xuống, chạy đến bên người Nhực Vi, ôm lấy bắp chân nàng: "Tỷ tỷ, sao giờ tỷ mới đến, Đào Đào chờ tỷ tỷ thật lâu!"

Nhực Vi thấy đáng vẻ dễ thương của Đào Đào, không nhịn được vuốt vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu đệ: "Tiểu Phiến Tử, rõ ràng mới có một hồi, ở đâu ra thật lâu."

"Tỷ tỷ, tỷ tỷ." Đào Đào lời kéo cánh tay, lắc lắc Nhực Vi, dù sao đây cũng là lần đầu tiên tiểu đệ đệ làm loại chuyện này, còn là người khác khuyến khích.

Nhực Vi tròn mắt nhìn người nào đó đang thoải mái nằm trên ghế sa lon "Hừ"

"Thụy Ca cũng sắp trở lại ăn cơm trưa rồi, Đào Đào mang theo Tiểu Mộc ra cửa đón ca ca trở lại ăn cơm đi."

"Vâng, tỷ tỷ, Đào Đào đi đón ca ca đây!" "Ừ, đi đi." Đào Đào hưng phấn đi tìm Tiểu Mộc, đây cũng là chuyện mà Đào Đào thích làm nhất mỗi ngày.

"Nói đi, chuyện lớn gì." Đem Đào Đào đuổi đi, Nhực Vi nhạo báng nhìn Quái lão đầu.

Quái lão đầu cũng không biết vì sao hôm nay Nhực Vi lại có vẻ nhăn nhó như vậy, nên rất ngạc nhiên nhìn Nhực Vi "Chính là... qua hai ngày nữa là sinh nhật của lão già ta, tiểu nha đầu người cũng đừng quên."

Quái lão đầu nói xong thì thở phào nhẹ nhõm, Nhực Vi nhìn thấy thì dở khóc dở cười. Quái lão đầu như vậy đúng là khó gặp. Nhực Vi hết sức nhịn để không cho mình bật cười.

"Ha ha, ha ha." Nhưng càng nghĩ càng buồn cười, Nhực Vi thật sự là nhịn không được, không thể làm gì khác hơn là cất tiếng cười to.

Quái lão đầu thấy bộ dáng Nhực Vi như vậy, tức giận đến tóc cũng dựng lên, cặp mắt nhìn chăm chăm Nhực Vi.

Nhực Vi thấy bộ dáng trách móc của Quái lão đầu liền vội liều mạng nhịn cười, vẻ mặt nghiêm chỉnh lại.

"Biết, muốn ăn cái gì cứ việc nói." Nhực Vi vội làm vẻ mặt lấy lòng nhìn người khác.

"Hừ." Quái lão đầu nghiêng đầu qua một bên, Nhực Vi cố gắng áp chế ý cười ở khóe miệng, vội đi tới sau lưng Quái lão đầu, đám bóp vai lấy lòng Quái lão đầu.

"Ai nha, ta sai lầm rồi, ngài đại nhân không chấp lỗi tiểu nhân, Tể Tướng trong bụng có thể chống thuyền, tha thứ cho tiểu nhân đi."

Nói thật, vẫn là trách lão đầu được hưởng thụ đãi ngộ của Nhực Vi, làm một nam nhân nào đó sau khi biết thì mặt cũng đen mấy ngày.

Trên thực tế, vào lúc Nhược Vi đảm vai cho Quái lão đầu thì khóe miệng hắn liền nhếch lên, nhưng mà loại thiên luân chi nhạc này đối với lão già như hắn thì có càng nhiều càng tốt, vì vậy vẫn cố tình không thèm để ý tới Nhược Vi.

Mà Nhược Vi như thế nào lại không biết chuyện này, bất quá là Chu Du đánh Hoàng Cái, một người muốn đánh một người nguyện chịu mà thôi.

Nhược Vi cảm kích Quái lão đầu vì mình làm tất cả nên vẫn muốn chăm sóc hắn thật tốt, mà Quái lão đầu cũng là thật lòng đem Nhược Vi đối đãi như cháu gái. Vì vậy, một màn này tạo nên một hình ảnh tổ tôn hòa thuận vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 107: Sinh nhật (một)

Từ lúc Nhược Vi biết hai ngày sau là sinh nhật Quái lão đầu, Nhược Vi liền bắt đầu vì chuyện này mà làm công việc lu bù lên, nếu không phải là Quái lão đầu nói ra mình cũng hoàn toàn chưa có chú ý tới những chuyện này, trong lòng Nhược Vi còn áy náy một phen, vì vậy rất muốn để Quái lão đầu ở nhà mình trôi qua sinh nhật đầu tiên tốt đẹp nhất mỗi khi nhớ lại, hai ngày nay chuẩn bị lo trong lo ngoài.

Đồng thời Nhược Vi ở trong lòng cũng phê bình mình một chút, những chuyện khác nặng hơn cũng không quan trọng bằng người nhà, về sau những phương diện này mình phải chú ý nhiều một chút, đồng thời lại đem ngày sinh nhật của hai bánh bao nhỏ một cái ấn tượng sâu hơn, để tránh mình lại quên chuyện quan trọng như vậy.

Suy nghĩ kỹ mấy phương án, chọn chọn lựa lựa, Nhược Vi cuối cùng vẫn quyết định liền người một nhà bởi Quái lão đầu một ngày thật tốt, đưa cho Quái lão đầu quà sinh nhật đã được chuẩn bị tỷ mỉ, Nhược Vi muốn lấy kinh nghiệm từ Quái lão đầu để chuẩn bị cho những người ở bên cạnh mình, mà không phải một vài thứ ngoài mặt, vì vậy, Nhược Vi cảm thấy không cần thiết làm to, liền đơn giản bình thường, có lẽ Quái lão đầu ngược lại thích hơn.

Mà đưa quà tặng cho Quái lão đầu, Nhược Vi là tự tay mình làm, hi vọng đến lúc đó Quái lão đầu sẽ thích, cũng không uổng phí một phen tâm ý của Nhược Vi.

Nhược Vi tin tưởng Quái lão đầu càng thêm nhìn trúng một phen tâm ý của mình, đồng thời Nhược Vi cũng đem mọi người người trong nhà bí mật gọi đến cùng nhau chuẩn bị cho Quái lão đầu một ngạc nhiên.

Thời gian hai ngày trôi qua rất nhanh, đến sinh nhật của Quái lão đầu, buổi sáng sớm nay, nét mặt cả nhà trên dưới đều quái quái, khiến Quái lão đầu cảm giác rất quái dị.

Nhưng Quái lão đầu lại không tiện tìm người hỏi có chuyện gì xảy ra, không thể làm gì khác hơn là tự mình một người bực bội.

Buổi sáng sớm nay, Nhược Vi sau khi rời giường, liền đi phòng bếp thật sớm, hôm nay sinh nhật Quái lão đầu, buổi sáng làm chén mì trường thọ cho ông ăn xong trước.

"Tiểu thư sớm như vậy rời giường làm cho sư phụ ăn ngon, sư phụ đến lúc đó thấy nhất định sẽ rất vui vẻ." Đông Chí một mặt lần lượt lấy đồ cho Nhược Vi một mặt phát biểu ý kiến của mình.

Đông Chí thấy tiểu thư nhà mình cho dù là ở phòng bếp nơi này cũng đặc biệt như vậy.

Ngoài ra, không chỉ có làm đồ ăn rất ngon, lúc làm việc còn đẹp như thế, lại đối đãi với người rất hiền hòa, mình là đời trước có phúc khí mới có thể đi theo bên cạnh tiểu thư.

"Ừ, nếu không vui mừng ta có thể phải cẩn thận rồi." Nhược Vi cố ý hung dữ nói ra.

Đông Chí lại chỉ cảm thấy tiểu thư nhà mình nói năng thật chua ngoa nhưng tám lòng như đậu hũ, mỗi lần đều dùng chiêu này với sư phụ, sư phụ như thường mỗi lần bị tiểu thư đùa giỡn xoay quanh.

Nhược Vi nhào bột mì, cán mì, Đông Chí nhìn lửa trong lò, "Tiểu thư, canh ngon lắm."

"Ừ, đã biết." Buông dao thái trong tay, Nhược Vi đem sợi mì bỏ vào trong nồi, chớp mũi truyền đến mùi thơm nồng nặc, Đông Chí lặng lẽ nuốt nước miếng, tiểu thư làm gì đó thật sự là quá thơm rồi.

Sau khi sợi mì chín, Nhược Vi thuần thục đem sợi mì vớt vào trong tô, lại múc hơn mấy muỗng canh, rắc lên vài cọng hành lá cắt nhỏ, nhìn không cũng rất muốn ăn rồi.

Dùng khay bưng lên, Nhược Vi để Đông Chí đi đưa mì trường thọ cho Quái lão đầu.

Quái lão đầu sau khi rời giường lại không nhìn thấy người đối với mình có chút bày tỏ, rất là buồn bực, rõ ràng nói cho nha đầu Nhược Vi rồi, tại sao

không có động tĩnh nào cả.

Quái lão đầu sau khi ở trong nhà vòng một vòng, buồn bực một người trở về phòng, trong lòng vẫn muốn, về sau nha đầu Nhược Vi đừng nghỉ để cho mình hỗ trợ.

"Đồng đồng đồng..." Đang ảo tưởng bộ dạng Nhược Vi cầu xin tha thứ, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa.

"Người nào nha." Quái lão đầu cố ý lớn tiếng hỏi, tâm tình hiện tại của người nào đó rất không tốt đâu nha.

"Sư phụ, tiểu thư làm cho ngài mỳ trường thọ, hỏi ngài có ăn hay không." Thật ra thì lúc này Nhược Vi đang ở ngoài cửa, cố ý không lên tiếng.

"Ở đâu nha, ta thế nào không nhìn thấy." Biết nha đầu kia không có quên, lại cảm nhận được hơi thở của Nhược Vi đang ở ngoài cửa, Quái lão đầu lại bắt đầu chơi tiếp.

"Có ăn hay không, không ăn ta đi nha." Nhược Vi nghe lời này thì biết rõ Quái lão đầu phát hiện mình tới, không có ý định cùng Quái lão đầu chơi tiếp, trực tiếp uy hiếp nói.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108: Sinh nhật (hai)

"Cái nha đầu nhà người tại sao có thể đối với ta như vậy, thật là một nha đầu hư hỏng nhẫn tâm, không cho lão già com ăn."

Quái lão đầu tức giận đem cửa phòng mở ra, thấy Nhược Vi mặt cười hi hi nhìn mình, thì biết rõ mình lại bị cái nha đầu này đùa bỡn.

"Hừ." Quái lão đầu đoạt lấy khay trong tay Nhược Vi đặt ở trên bàn nhỏ, cầm chiếc đũa tự mình một người ngậy ngất bắt đầu ăn mỳ trường thọ.

Dùng nước Linh Tuyền để nấu canh, hơn nữa Nhược Vi – tay nghề tốt, mỳ trường thọ làm mùi vị đặc biệt, một chén mỳ trường thọ to đang trách lão đầu ăn như hổ đói, một hồi chỉ thấy đầy, đến canh cũng uống sạch bong.

Nhược Vi thấy cũng thật vui vẻ, dù sao đây chính là mình sáng sớm đặc biệt làm, có người cổ động dĩ nhiên là vui vẻ.

"Làm sao lại chỉ có một tô mì thôi, nha đầu hẹp hòi." Quái lão đầu để chén đũa trong tay xuống, lại bắt đầu dài dòng.

"Hừ, thiệt là, lại ghét bỏ, lần sau sợi mì cũng không có, buổi trưa vốn đang tính toán cho người khác làm đồ ăn ngon, bây giờ xem bộ dạng chắc không cần thiết rồi."

"Ai, tiểu nha đầu tại sao như vậy, người nào chê, ở đâu, ta tại sao không có nhìn thấy."

Bộ dạng Nhược Vi trách móc lão đầu như vậy, hi hi một tiếng bật cười, Quái lão đầu sẽ không để ý Nhược Vi giấu cợt mình, Đông Chí không dám như tiểu thư nhà mình quang minh chánh đại bật cười như vậy, nhưng cũng là cười đến run lên run lên.

Đông Chí nghĩ thầm sư phụ cũng chỉ tại trước mặt tiểu thư mới ăn vạ như vậy.

"Tốt lắm, lão nhân gia người nghỉ ngơi trước đi, ta sẽ chuẩn bị đồ ăn ngon cho ngài."

"Ừ, nhanh đi, nhanh đi." Lão già này, vừa nghe đến ăn ngon liền cái gì cũng không chú ý đến rồi.

Đông Chí thu thập bát đũa đi theo sau lưng Nhược Vi, ra khỏi phòng Quái lão đầu, "Đông chí, người trước cầm chén đũa đưa đến phòng bếp đi, đến lúc đó trở lại thư phòng tìm ta."

"Dạ, tiểu thư." Đông Chí hành lễ lui ra.

Đi vào thư phòng, Nhược Vi ngồi vào trước bàn đọc sách, từ trong lòng ngực móc ra một trang giấy, cẩn thận mở ra, chữ viết xinh đẹp trên giấy nhảy vào tầm mắt, chỉ thấy trên đó viết chuyện cần làm trong một ngày hôm nay, sắp xếp xong xuôi những chi tiết không rõ, bất luận kẻ nào dựa theo cũng có thể đem chuyện làm xong.

"Tiểu thư, việc của nô tỳ đã xong xuôi rồi." Đông Chí đứng ở ngoài cửa như Nhược Vi chỉ thị.

"Ừ, vào đi."

"Dạ, tiểu thư." Đông Chí cẩn thận mở cửa vào thư phòng, thấy tiểu thư nhà mình vẫn còn nhìn trang giấy, thì biết rõ tiểu thư nhà mình lại đang nghĩ chuyện

sinh nhật hôm nay của sư phụ rồi.

"Đồng Chí, việc ngày hôm qua giao cho người đều làm tốt."

"Tiểu thư, đều làm xong, cũng sẽ không ra sự cố gì." Đối với chuyện tiểu thư giao phó cho mình, Đồng Chí làm rất dễ tâm, cũng sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

"Ừ, vậy thì tốt." Đối với người bên cạnh mình có năng lực xử lý công việc, Nhưộc Vi vẫn biết.

Liên tục xác định không có bỏ sót chuyện gì, Nhưộc Vi mới đứng dậy ra khỏi thư phòng.

"Khóa cửa lại." Thư phòng mặc dù không có đồ quý trọng gì, nhưng sổ sách hai cửa hàng cũng để trong thư phòng.

"Đi thôi, hay là đi phòng bếp chuẩn bị một chút trước, buổi trưa hôm nay phải làm những món ăn so thường ngày phải nhiều hơn."

Đến phòng bếp, Liễu thẩm đã ở đó rồi, thấy Nhưộc Vi mang theo Đồng Chí tới, vội vàng tiến lên hành lễ, "Tiểu thư, nguyên liệu ngày hôm qua phân phó cũng đã chuẩn bị xong."

"Ừ, đã biết, Liễu thẩm đi làm việc đi"

"Dạ, tiểu thư."

"Đồng Chí, đem mấy cái xương to này chặt ra." Nhưộc Vi chỉ chỉ mấy cái xương lợn to đó

"Đã biết, tiểu thư."

Hai chủ tớ cả buổi trưa cũng ở lại phòng bếp, phòng bếp thỉnh thoảng toát ra một hồi mùi thơm, đưa đến mọi người trong phủ nước miếng nuốt không ngừng.

"Tiểu thư, đã làm xong, có phải hay không theo như ngày hôm qua nói như vậy."

"Ừ, người làm cho người ta đi vào phòng bếp bung đồ ăn đến phòng ăn đi."

"Dạ, tiểu thư."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Sinh nhật (ba)

Thức ăn được lục tục bung lên bàn, sau khi rửa tay sạch sẽ Nhưộc Vi liền đi an bài chuyện ngày hôm qua cần chuẩn bị.

Cũng không thể dễ xảy ra sự cố, bằng không đến lúc đó có thể sẽ rất mất thể diện.

Trong phòng, "Chuyện tối nay chuẩn bị thế nào rồi, không thể để tiểu thư ta đây mất mặt à."

"Tiểu thư, đã chuẩn bị xong, sẽ không để cho tiểu thư mất thể diện." Giọng này là của Xuân Phân. "Uh, vậy thì tốt." Nhưộc Vi cười quý dị.

"Đi thôi, đến phòng ăn, đoán chừng lúc này thức ăn cũng đã bung lên bàn hết rồi."

"Dạ, tiểu thư." Xuân Phân vội đuổi theo bước chân của Nhưộc Vi, vốn hôm nay Xuân Phân không nên ở nhà, nhưng bởi vì là sinh nhật của Quái lão đầu, Nhưộc Vi lặng lẽ đem mấy người Xuân Phân cũng gọi xuống núi, hiện tại Hạ Chí cùng với Thu Phân thì lại đang ở nơi nào đó để chuẩn bị quà tặng.

Khi Nhưộc Vi mang theo Xuân Phân đến phòng ăn, trên căn bản mọi người cũng đã tới đông đủ hết, Đồng Chí thấy tiểu thư nhà mình tới, vội vàng tiến lên đáp lời: "Tiểu thư, hiện tại thức ăn cũng đã bày lên bàn hết một lượt rồi, có phải nên đi mời sư phụ tới đây dùng cơm rồi hay không?"

"Uh, đi đi." Đồng Chí vội đi tìm người.

Nhìn mọi người cũng đang đứng ở đó chờ đợi mình phân phó, "Tốt lắm, người nào nên làm gì thì làm đi, chuyện buổi tối phải làm cho xong."

"Dạ, tiểu thư." Mọi người rồi rút lui xuống.

"Xuân Phân, đi mời hai vị thiếu gia tới dùng cơm." "Dạ, tiểu thư."

"Tỷ tỷ, tỷ tỷ, Đào Đào đã tới." Người chưa tới tiếng tới trước, cách rất xa đã có thể nghe được giọng nói tràn đầy sức sống của Đào Đào.

"Tỷ tỷ, Quái Gia Gia sao còn chưa tới, Đào Đào còn muốn chúc thọ Quái Gia Gia nữa mà."

"Tỷ tỷ." Thụy Ca đáng vẻ rất già dặn hành lễ với Nhượng Vi, Nhượng Vi siết chặt mặt của Thụy Ca, tên nhóc này thật là càng ngày càng không đáng yêu nữa rồi.

"Tỷ tỷ, Thụy Ca đã là người lớn, không thể như vậy."

"Xi, cho dù đệ có lớn hơn nữa, ở trong mắt tỷ tỷ Đào Đào cùng Thụy Ca vĩnh viễn đều là đứa bé."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thụy Ca trong lúc bị Nhượng Vi vừa kéo vừa ôm liền thẹn thùng đỏ bừng cả lên. "Tỷ tỷ....."

"Tốt lắm, tốt lắm, tỷ tỷ biết, Thụy Ca nhà chúng ta bây giờ đã là một người lớn rồi, biết xấu hổ, tỷ tỷ không nói nữa."

"Nha đầu Nhượng Vi, nhanh lên một chút ăn cơm, đói chết ta rồi." Quái lão đầu từ bên ngoài kêu la mà đi vào tới nơi, đứng chắt của một Lão ngoan đồng.

"Rửa tay chưa, không rửa tay thì cũng đừng nghĩ tới chuyện ăn cơm." Nhượng Vi bắt đầu nhìn Quái lão đầu không có hình tượng chút nào ngồi ở đó, bây giờ là càng ngày càng thích ăn vạ, mỗi lần đều muốn Nhượng Vi thúc giục mới đi rửa tay ăn cơm.

"Hừ." Quái lão đầu bắt nạt hừ một tiếng. "Lần nào cũng bị nha đầu nín lấy điểm này".

Chờ Quái lão đầu đi rửa tay, Nhượng Vi sai Xuân Phân đem nồi lẩu 3 món bung lên bàn, chuẩn bị một chén canh uống khai vị trước, bằng không Quái lão đầu mà uống rượu xong rồi sẽ không có cảm giác được vị ngon của món ăn này nữa.

Nhượng Vi tỉ mỉ cho chuẩn bị cho mỗi người một chén canh, "Quái lão đầu, trước tiên uống canh, bằng không rượu ngon cũng không cho ông uống đâu."

"Được, được, được, uống..., cái nha đầu nhà ngươi, có biết kính lão đất thọ hay không a!"

Nhượng Vi hé miệng cười cười, cũng không trả lời.

"Đồng Chí, đi tới phòng ta lấy cái bình rượu ngon mà ta đã bày sẵn kia ôm tới đây." Vò rượu này là Nhượng Vi từ trong không gian lấy ra đặt ở đó, rượu này là dùng Linh Tuyền Thủy còn có tặng thêm một ít dược liệu ở bên trong không gian mà đặc biệt chế ra.

"Dạ, tiểu thư."

"Đồng Chí, nhanh lên một chút đi." Quái lão đầu đang uống canh vẫn không quên thúc giục Đồng Chí.

"Tiểu thư, rượu lấy ra rồi." Đồng Chí thở hổn hển chạy vào phòng, xem bộ dáng là một đường chạy tới đây.

"Tốt lắm, nơi này không cần ngươi hỗ trợ nữa, đi xuống nghỉ ngơi đi, phòng bếp còn giữ lại vài món ăn, đi xuống cùng Xuân Phân phân ra ăn đi."

"Dạ, tiểu thư." Đồng Chí cùng Xuân Phân vui mừng lui xuống, phải biết tiểu thư làm thức ăn ăn ngon vô cùng, hai người vội vã chạy về phía phòng bếp.

"Nha đầu hừ, nhanh lên một chút nâng cốc rót cho ta." Quái lão đầu thấy rượu bung tới, liền uống một hớp sạch canh trong chén.

"Được, sẽ rót thật đầy cho ông." Nhượng Vi rót rượu cho Quái lão đầu.

Cũng rót rượu cho mình và hai người đệ đệ, ba tỷ đệ đứng nghiêm ở đó, "Chúc ngài phúc như Đồng Hải, thọ tỷ Nam Sơn, mỗi ngày đều sống thật vui vẻ."

"Đào Đào chúc Quái Gia Gia thân thể kiện khang."

"Thụy Ca chúc Quái Gia Gia Vạn Sự Như Ý."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Sinh nhật (bốn)

Quái lão đầu nhìn ba đứa trẻ nói cười hi hi trước mắt này, trong lòng bỗng cảm thấy tràn đầy, chỉ cảm thấy cuộc sống như vậy là quá đủ rồi, khỏe mạnh không

khỏi có chút ươn ướt.

"Quái Gia Gia, sao người lại khóc." Đào Đào ngậy thơ nhìn Quái lão đầu vành mắt có chút hồng lên.

"Không có việc gì, mắt có chút không thoải mái." Quái lão đầu liền tránh né nói.

"Đào Đào mau ngồi xuống, gấp thức ăn cho Quái Gia Gia đi." Nhục Vi thấy Đào Đào còn có khuynh hướng muốn đặt câu hỏi vội vàng cắt đứt.

"Dạ, tỷ tỷ." Đối với Đào Đào tỷ tỷ luôn luôn đứng, vội vàng nhanh chân bước đến ngồi vào bên cạnh Quái lão đầu, rất tận tình gấp các món ăn gần đấy thả vào trong chén trước mặt Quái lão đầu.

"Thụy Ca cũng ngồi xuống ăn cơm đi."

"Àn"

Quái lão đầu nghe mùi rượu đã không kịp chờ đợi liền uống vào, rượu vào trong bụng, cảm giác một cỗ khí nóng phát tán bên trong, toàn thân ấm áp, vô cùng thoải mái.

Quái lão đầu nhất thời cảm thấy có chút kỳ lạ, nhìn nụ cười trên mặt Nhục Vi, thì biết rõ nha đầu này đã sớm biết.

Khí nóng vây quanh kinh mạch tuần hoàn toàn thân, sau một lát, Quái lão đầu cảm giác một chút bệnh cũ năm xưa trên người mình giống như đã khỏi, nhưng rồi lại không dám xác định.

"Như thế nào, rượu này không tệ phải không?." Nhục Vi cười hi hi hỏi.

"Rượu ngon, nha đầu lễ vật này quả thật không tệ, không biết rượu này có còn hay không?"

"Vừa có lại vừa không có." Bộ dạng Nhục Vi để xem ông làm sao bây giờ.

"Hừ, nha đầu hư." Quái lão đầu luôn là hết cách với Nhục Vi.

"Tốt lắm, thử một chút mấy món ăn này đi, đây đều là những món ăn mà người thích, giờ mà không ăn về sau cũng không làm cho người nữa." Nhục Vi gấp thịt kho cho Quái lão đầu món mà lão thích ăn nhất.

"Quái Gia Gia, ăn cái này....". "Quái Gia Gia...". "Được, được, được, cũng ăn." Đào Đào cùng Thụy Ca khéo léo gấp thức ăn cho Quái lão đầu, nhìn Quái lão đầu nở nụ cười, cũng biết Quái lão đầu thật sự rất vui vẻ.

Trong không khí ấm áp như vậy mà trôi qua bữa cơm trưa, sau khi ăn cơm trưa xong, Quái lão đầu dẫn Đào Đào đi ra ngoài tiêu com, ngược lại lại rất hợp ý Nhục Vi. Buổi tối vẫn còn có đại sự muốn làm nữa.

"Tiểu thư." Đông Chí hưng phấn chạy đến bên cạnh Nhục Vi. "Sư phụ đi ra ngoài, tiểu thiếu gia đi theo bên cạnh sư phụ, nhất định sẽ đem chuyện tiểu thư giao cho làm xong, tiểu thư cứ yên tâm đi!"

"Uh, vậy người đi gọi ba người bọn Hạ Chí đến đây, bắt đầu chuẩn bị chuyện buổi tối."

"Dạ, tiểu thư." Đông Chí nghĩ đến chuyện lát nữa cần làm thật rất hưng phấn.

Không bao lâu ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, "Tiểu thư, tui nô tỳ tới."

"Uh, Nhục Vi nhìn bốn cô nương đi theo bên cạnh mình cũng được một đoạn thời gian này, làm việc càng ngày càng trầm ổn, tính tình cũng rất hợp với khẩu vị của chính mình."

"Đều đã dùng qua cơm trưa rồi phải không."

"Đa tạ tiểu thư quan tâm, tui nô tỳ đều đã dùng qua." Xuân Phân thay thế mấy người trả lời vấn đề của Nhục Vi.

"Uh, vậy bây giờ liền theo sự an bài ngày hôm qua làm việc đi, cần phải xử lý sự tình thật tốt vào."

"Dạ, tiểu thư." Bốn người liền lui ra đi làm.

Cả một buổi chiều trong nhà tất cả mọi người đều vì chuyện tối hôm nay mà bận rộn, mà chủ sự lại vẫn còn ở bên ngoài đi dạo.

"Tiểu thư, chuyện cũng đã làm xong, còn có chuyện gì khác phải làm nữa không ạ?" Xuân Phân từ ngoài cửa vào hỏi.

"Không có, đi xem một chút người đã về chưa, thời gian không còn sớm nữa rồi."

"Tỷ tỷ, tỷ tỷ, Đào Đào đói bụng, có thể ăn cơm chưa?" Không đợi Xuân Phân đi ra ngoài gọi người đã trở lại rồi.

"Có thể ăn được rồi, Đào Đào chỉ một mình đệ trở về thôi sao?"

"Không có, Đào Đào cùng Quái Gia Gia cùng nhau trở về, Quái Gia Gia đi về phòng của mình rồi."

"Uh, vậy Đào Đào đi trước rửa tay đi, đợi lát nữa là có thể ăn cơm, ngày hôm qua chuyện tỷ tỷ dạy cũng không thể quên nha."

"Dạ, Đào Đào biết, Đào Đào đi rửa tay."

"Mau đi đi, Nhược Vi yêu thương sờ sờ khuôn mặt nhỏ bé của Đào Đào."

Nhược Vi nhìn Đào Đào nhảy nhót nhót đi ra ngoài rửa tay, khoe miệng nở một nụ cười dịu dàng nhìn chăm chú vào bóng dáng nhỏ.

"Có thể ăn cơm rồi, đi mời người qua đây đi!" Xuân Phân biết tiểu thư nói là mời sư phụ qua ăn cơm, "Dạ, tiểu thư." "Đúng rồi, thuận tiện thông báo mọi người tùy cơ ứng biến."

Xuân Phân nhanh chóng đi làm chuyện Nhược Vi đã giao.

Sau khi Xuân Phân đi, Nhược Vi từ trong không gian lấy ra một bộ y phục đã đặc biệt làm vì Quái lão đầu, còn có giày vớ các loại, đặt ở trong một chiếc hộp, đợi lát nữa tới thời điểm mọi người đưa quà liên tặng cho Quái lão đầu, chắc hẳn người nào đó sẽ rất há hê.

"Chết đói rồi, nhanh lên một chút ăn cơm." Quái lão đầu bước một bước dài từ bên ngoài chạy đi vào, cắt đứt trầm tư của Nhược Vi.

"Thiệt là, vào bằng cách nào mà lại nhanh như vậy, dọa ta giật mình." Nhược Vi tròn mắt nhìn Quái lão đầu một cái.

"Được rồi, cái này không phải là do đói bụng quá sao!" Khó có được mà Quái lão đầu lại không tiếp tục trêu chọc Nhược Vi, thật là chuyện lạ.

Làm hại Nhược Vi hơi có chút chột dạ, cho là Quái lão đầu đã biết chuyện này rồi, nhưng khi nhìn dáng vẻ lại không giống.

"Tỷ tỷ, Đào Đào cùng ca ca tới." Bên ngoài truyền đến giọng nói của Đào Đào.

"Tốt, mau ngồi xuống thôi, ăn cơm."

"Nha đầu nè, có còn rượu ngon hay không a!" Quái lão đầu lấy lòng nhìn Nhược Vi.

Nhược Vi nghe hiểu ý liền bảo Xuân Phân đi lấy ra vò rượu mà mình đã chuẩn bị, vò rượu buổi trưa đó đã sớm hết rồi.

Lúc Xuân Phân nâng cốc bung tới hướng Nhược Vi liền gạt đầu một cái.

Nhược Vi biết tất cả đều chuẩn bị xong, cũng nhẹ nhẹ mà gạt đầu.

Lúc Xuân Phân bung vào rượu đầy tới cho Quái lão đầu, bên ngoài truyền đến tiếng đám người Liễu Vương, Nhược Vi biết đã bắt đầu, nâng lên khoe miệng, trong lòng có chút cười hả hê.

"Xuân Phân, đi xem một chút có chuyện gì?" Nhược Vi làm bộ như không biết.

"Dạ, tiểu thư."

Xuân Phân đi ra bên ngoài, mọi người trong nhà họp lại không thiếu một ai mặc đồ đồ đi tới trước cửa, bao gồm Xuân Phân chỉ chớp mắt cũng đổi y phục đồ thẩm.

Chỉ thấy mọi người sau khi đứng lại, đồng loạt hướng Quái lão đầu quỳ xuống, "Chúc ngài phúc như Đông Hải, thọ tỷ Nam Sơn." Mọi người đồng loạt cùng nhau nói một chuỗi những lời chúc phúc.

Nhược Vi cùng hai cậu nhóc cũng thuận thế quỳ xuống, dập đầu với Quái lão đầu, nói lời chúc phúc.

Quái lão đầu không ngờ nhìn tất cả hình ảnh này, khoe mắt có chút ê ẩm, không ngờ mình có thể có được hình ảnh cuộc sống như thế này đã rất tốt rất tốt rồi. Thỏa mãn liếc nhìn mọi người.

"Được, được, được, tất cả đứng lên, hôm nay lão phu rất vui mừng."

"Quái Gia Gia, đây là quà tặng Đào Đào tặng ngài." Đào Đào từ trong lòng ngực lấy ra một vật, dùng giấy trang trí gói lại, đưa cho Quái lão đầu.

"Đây là quà tặng Thụy Ca tặng Quái Gia Gia." Thụy Ca cũng lấy ra quà của mình.

"Đây là của ta." Nhược Vi đem quà tặng của mình trình lên.

Mấy người Xuân Phân cũng theo thứ tự đem quà tặng của mình đưa lên, mặc dù có thể đều không phải là đồ gì quý trọng, nhưng đều là tấm lòng thành của mọi người, Quái lão đầu lần đầu tiên cười vui vẻ như vậy.

"Ha ha, đây là một sinh nhật mà lão phu trôi qua vui vẻ nhất."

Sau khi mọi người lui ra, mấy người ẩm áp cùng dùng qua com tối. Sau buổi com tối, Nhược Vi đề nghị đi phòng khách tâm sự, toàn gia đi đến phòng khách.

Sau khi trời đã tối, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng vang, Nhược Vi biết sự tình mình giao phó đã xong xuôi rồi, vui vẻ cười một tiếng.

Mấy người đi tới cửa, chỉ thấy chúng đệ tử trên núi đang biểu diễn võ công do Quái lão đầu dạy, khí thế hào hùng, làm cho người ta không dứt ánh mắt ra được.

Quái lão đầu nhìn thấy, sau khi sừng sốt cũng biết đây là chuyện gì xảy ra, mặc dù về mặt đã rõ ràng, nhưng Nhược Vi vẫn có thể nhìn ra được khỏe miệng có chút nhỏ nhỏ nâng lên.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111

Tác giả đánh lộn số chương nên chương 111 trùng với chương 112. Vì vậy mình sẽ chỉ đăng chương 112 thôi nha các bạn

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 112: Chuẩn bị đi thi

Ngày xuân tháng ba, đây là một mùa du lịch tốt, thế nhưng những ngày này Liễu gia trang lại bận bịu rối rít vô cùng.

Bởi vì Đại Thiểu Gia trong nhà chuẩn bị đi Châu Phủ tham gia đợt thi Hương tháng tám, đại tiểu thư cũng chuẩn bị để cùng đi. Một năm trước, thiếu gia nhà mình đã thông qua cuộc thi đồng tử (có thể là thi Đình), đã có thân phận của tú tài rồi, thi Hương năm nay Đại Thiểu Gia lại muốn đi thi, Đại Thiểu Gia còn nhỏ tuổi đã vượt qua cuộc thi đồng tử, vì vậy cũng thật khiến nhiều người hâm mộ không thôi.

"Tiểu thư, cái này có muốn mang theo hay không, Xuân Phân giờ lên một bộ ly trà trong tay."

"Mang theo đi" Nhược Vi mặc một bộ quần áo màu hồng phấn nằm trên ghế dựa, trải qua thời gian 5 năm, Nhược Vi đã từ một kiều tiểu cô nương nhỏ nhắn thay đổi trở thành một nữ nhân.

Nhược Vi nay đã mười ba tuổi, cái tuổi này ở cổ đại đã là tuổi có thể lập gia đình rồi, nhưng đối với Nhược Vi mà nói, cái tuổi này cũng còn quá nhỏ, vì vậy mặc dù Hiên Viên Hạo nôn nóng đến muốn dạm chân nhưng vẫn là chưa có được một lời khẳng định.

Năm năm trước Hiên Viên gia phát hiện sự tồn tại của Nhược Vi, liền tiến tới tiến hành một phen điều tra căn cứ, nhưng kết quả điều tra ra được lại khiến mọi người ở Kinh Thành phải thất kinh.

Tất cả mọi người đều không ngờ Nhược Vi còn nhỏ tuổi lại có khả năng có được những thủ đoạn như vậy, tuổi còn nhỏ đã chống đỡ được cả một mảnh trời, khiến mọi người đối với tiểu cô nương này hiếu kỳ không thôi.

Đồng thời, mọi người đối với Nhược Vi cũng rất bội phục, dù sao thì cho dù là ở gia đình bọn họ ở cái tuổi như vậy cũng còn chưa nhất định đã hơn được Nhược Vi, huống chi Nhược Vi còn là một nữ hài tử.

Hơn nữa trong lúc điều tra kết quả mọi người mới phát hiện một sự kiện, chính là năm ấy đối với nguy cơ buôn bán của gia tộc Hiên Viên giống như cũng có dấu vết tham dự của Nhược Vi, khiến mọi người kinh hãi không thôi.

Cuối cùng, mọi người liền tìm đến mấy vị quan sự ban đầu có tham dự trong chuyện này đến hỏi han, kết quả có được càng khiến mọi người tự ti mặc cảm, dù sao năm ấy Nhược Vi mới có tám tuổi, mà bọn họ cả một gia tộc hùng mạnh lại nhiều người như vậy liền không có một người có thể giải quyết tốt chuyện này, lại để cho một tiểu cô nương chỉ mới có tám tuổi cứu gia tộc của bọn họ một trận này.

Sau đó, cả gia tộc Hiên Viên đều biết sự tồn tại của người tên Nhược Vi này, không có một người nào dám nhắc tới chuyện phản đối Nhược Vi cùng Hiên Viên Hạo ở chung một chỗ nữa.

Lúc mới vừa biết Nhượng Vi cùng Hiền Viên Hạo đi chung với nhau, trong Hiền Viên gia người lên tiếng phản đối lại rất nhiều, thế nhưng tất cả chuyện đó ở dưới tình huống Nhượng Vi không biết gì đã tự động được hóa giải, vì vậy vào thời điểm Nhượng Vi cùng Hiền Viên gia tiếp xúc cũng không thấy có người nào ra ngoài quấy rối còn khiến Nhượng Vi buồn bực thật lâu.

Ở trong quan niệm của Nhượng Vi về loại đại gia tộc này thường là sẽ nên tìm một gia tộc môn đăng hộ đối để kết thân, thế nào khi đến lúc ứng dụng trên chính bản thân mình này lại không giống nhau, khiến Nhượng Vi có chút thụ sủng nhược kinh, làm hại Nhượng Vi có một đoạn thời gian luôn bình tĩnh suy nghĩ xem thử cái bình lặng mặt ngoài này bên dưới không biết có âm mưu gì không.

Kết quả cuối cùng chứng minh Nhượng Vi chỉ tự mình nghĩ nhiều mà thôi.

Một năm trước, khi Hiền Viên Hạo nói với người trong nhà hôn sự của mình phải tự mình làm chủ thì trong nhà cũng không có một người nào phản đối, Hiền Viên Hạo cảm thấy rất kỳ quái, liền nói với mọi người nhà Nhượng Vi là ở thôn quê, kết quả vẫn không có người nào phản đối, Hiền Viên Hạo đem chuyện Nhượng Vi không có cha mẹ cũng nói, vẫn không có ai phản đối, làm hại Hiền Viên Hạo buồn bực chừng mấy ngày, Hiền Viên Hạo cũng không nghĩ tới sự việc này sẽ thuận lợi như vậy, luôn có loại cảm giác không chân thật.

Làm sao mà biết được chuyện mình và Nhượng Vi người trong nhà đã sớm biết rồi.

Trải qua thời gian năm năm lắng đọng, bây giờ khi Nhượng Vi giờ tay nhắc chân đã có một loại phong tình vạn chủng, khiến người khác nhìn thấy cũng không thể dò dõi ánh mắt của mình được, may mắn là năm năm nay người có thể gặp qua bộ mặt thật của Nhượng Vi đã ít lại càng ít.

Mắt ngọc mây ngài, da thịt trắng mịn như tuyết, ngũ quan xinh xắn, eo thon thân gọn, cho dù là đứng giữa đám đông cũng sẽ không bị làm hạ thấp được.

Giống như Nhượng Vi khi thời gian 5 năm đã biến hóa không ngừng, thì tứ đại nha hoàn cận thân đi theo bên cạnh Nhượng Vi cũng đã trưởng thành, có đặc điểm riêng, nhưng họ đều có một điểm giống nhau, có thể vì Nhượng Vi mà vào sinh ra tử, không hề có một câu oán hận.

Thời gian 5 năm, dưới sự dạy bảo tỉ mỉ của Nhượng Vi, bốn người ai có chức trách nấy, vì Nhượng Vi xử lý chuyện, năng lực giải quyết công việc đã không thành vấn đề nữa rồi.

Mà Nhượng Vi đồng thời cũng tuyệt đối tin tưởng người của mình, chưa bao giờ có một chút hoài nghi nào, đây cũng chính là nguyên nhân khiến mọi người trung thành như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Thực lực

Bây giờ trong Liễu gia trang, Liễu Vượng là Đại Quân Gia, ba người Liễu Phong dưới trướng Liễu Vượng. Quái lão đầu mang nhóm bé trai huấn luyện đầu tiên về Liễu gia làm hộ vệ, chia thành hai tổ, sáng tối luân phiên nhau.

Năm năm trước, Nhượng Vi tìm cách làm cho mọi người trong Liễu gia trang, bất luận là nam nữ, lớn hay nhỏ, đều phải tập võ và học chữ. Qua năm năm, thực lực của Liễu gia trang bây giờ không còn như trước nữa.

Cũng trong năm năm này, Vi các đã trải rộng khắp cả nước. Vi các chỉ là mặt nổi của sản nghiệp Liễu gia. Quái lão đầu đã huấn luyện ra một nhóm người võ công giỏi lập nên Tinh Nguyệt các. Tinh Nguyệt Các được lập ra cũng là do Nhượng Vi muốn báo thù cho quái lão đầu. Năm đó nàng đã nghe được chuyện của lão nên tự mình quyết định ra tay.

Mà người đời cũng không biết Nhượng Vi là chủ nhân đứng sau Vi các. Năm đó khi gia tộc Hiền Viên gia còn so sánh được với Vi các. Nhưng sau này, Vi các càng ngày càng lớn mạnh nên Nhượng Vi để cho thủ hạ của mình làm ông chủ lớn của Vi các nên mọi người đều nghĩ người nọ mới là chủ Vi các.

Cũng vì vậy nhiều năm qua trừ Hiền Viên gia ra không ai biết được sự thật này, không ai điều tra ông chủ của Vi các là ai. Nếu không Nhượng Vi cũng sẽ không trốn được đến bây giờ.

Người trong thôn cũng không ai dám nói bậy, bọn họ chỉ muốn kiếm tiền. Dù sao bọn họ cũng đã ký khế ước nên ai còn dám nói lung tung nữa. Lúc đầu cũng có người không tin nên đem chuyện trong xưởng ra nói lung tung. Kết quả ngày thứ hai liền bị đưa lên quan. Điều này làm mọi người không còn ai dám hó hé nữa.

Hơn nữa, chỉ cần làm việc tốt thì sẽ có tiền thưởng, nên không ai còn muốn làm chuyện ngốc đó nữa.

Hiện tại cả Liễu gia thôn chìm trong một không khí hài hòa. Có thể nói đây là một nơi rất tốt, hướng chi người ở quê rất hòa thuận, tiền kiếm được cũng nhiều hơn trước nên không ai muốn phá vỡ thế cân bằng này. Bây giờ Liễu gia trang đã là nhân vật đứng đầu ở Liễu gia thôn.

Chỉ cần là lời của Liễu gia trang nói ra thì mọi người trong thôn đều làm theo. May mắn là người Liễu gia không phải là loại người thích ý thể hiếp người.

Liễu gia trang đã là người tiên phong ở Liễu gia thôn. Mọi người trong thôn đều thích đem chuyện của Liễu gia ra thảo luận. Cuối cùng những gì mà Liễu gia làm cũng gián tiếp ảnh hưởng đến tư tưởng của mọi người trong thôn.

Bây giờ so với năm năm trước thì Liễu gia thôn phát triển rất lớn mạnh. Con nít được đi học càng ngày càng nhiều, người trong thôn biết chữ cũng càng ngày càng nhiều. Liễu gia thôn sau này sẽ biến đổi như thế nào, Liễu gia trang sẽ lớn mạnh ra sao? Không ai có thể biết trước được.

Biểu ca của Hiên Viên Hạo – Cổ Khải, năm năm nay đều sống ở Liễu gia thôn. Một năm trước Cổ Khải thành thân, sau khi thành thân hắn cũng mang thê tử của mình về Liễu gia thôn sinh sống. Theo lời hắn nói thì Liễu gia thôn là một nơi rất tốt, có thể sống lâu dài ở đây.

Cổ Khải đã sống ở Liễu gia thôn nhiều năm nên cũng có tình cảm. Thêm vào đó là tình cảm với Hiên Viên Hạo nên hắn sắp biến thành người ở Liễu gia thôn mất rồi.

Thụy Ca là học trò do một tay Cổ Khải dạy dỗ, hắn cũng rất thích thằng bé này. Cổ Khải là một nhân tài nhưng tuổi vẫn còn trẻ. Hắn đã có ý định về hưu, tìm một nơi thanh nhàn dạy dỗ cho mấy học trò nên người.

Điểm này khiến Nhượng Vi rất bội phục, dù sao ở nơi này có rất ít người không coi trọng công danh. Huống chi Cổ Khải lại là một người rất giỏi giang.

Mặc dù Nhượng Vi không hi vọng đệ đệ của mình bước chân vào chốn quan trường nhưng nàng cũng không ngăn cản. Ít nhất nếu thi đậu Cử Nhân thì không phải đi lao dịch.

Nếu như đệ đệ muốn vào quan trường thì Nhượng Vi cũng sẽ dùng năng lực của mình bảo vệ nó.

Mấy năm này nàng làm tất cả mọi thứ không phải là vì muốn đệ đệ của mình có một cuộc sống yên ổn hơn sao.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Thanh châu

Thanh Châu là một nơi giàu có, diện tích so với các tòa thành khác có lớn hơn một chút. Đoàn người của Nhượng Vi chạy mấy ngày đường cuối cùng đã tới cửa thành Thanh Châu.

Bởi vì không vội nên dọc đường đi họ đi với tốc độ vừa phải, thỉnh thoảng thấy cảnh đẹp cũng dừng lại ngắm cảnh một chút.

Lần này Liễu gia trang để Liễu Vượng ở lại trông nhà, Đào Đào cũng đi theo tới Thanh Châu. Nhượng Vi nghĩ cho đệ ấy đi mở rộng tầm mắt cũng là một chuyện tốt.

Thanh châu có sản nghiệp của Liễu gia, ở mỗi tòa thành đều có dấu chân của Liễu gia đi qua. Lần này tới Thanh Châu bọn họ không cần phải thuê nhà trọ.

Đoàn người của Nhượng Vi có bốn xe ngựa, xung quanh xe ngựa còn có hộ vệ đi theo. Xe ngựa này rất bình thường nên cũng không gây chú ý nhiều, mọi người chỉ nghĩ là nhà ai đó đang đi du lịch thôi.

Thành Thanh Châu rất báii nhiệt, tiếng người cười nói khắp nơi, các loại hàng hóa đa dạng được bày bán khắp nơi.

Nhượng Vi ngồi trong xe ngựa vén rèm cửa lên, nàng đánh giá khung cảnh phồn hoa trước mặt. Dù sao mấy tháng sau nàng cũng phải ở lại đây.

"Tiểu thư, nơi này thật náo nhiệt." Xuân Phân lắng lắng đi theo sau lưng Nhượng Vi

"Đúng vậy, mấy ngày nữa rùi mọi người ra ngoài đi dạo một chút, nhưng hai ngày nay phải sắp xếp lại chỗ ở đã."

"Cám ơn tiểu thư, tiểu thư thật tốt." Xuân Phân vui mừng, mặt mày hớn hờ.

"Tỷ tỷ, ở đây là đâu vậy?" Đào Đào xoa xoa đôi mắt buồn ngủ. Tối qua Đào Đào và Thụy Ca ngủ không ngon, sáng nay vừa lên xe ngựa liền ngủ.

"Tỷ tỷ, đến đâu rồi?" Thụy ca nghe thấy giọng nói của Đào Đào cũng tỉnh ngủ. Thụy Ca năm nay đã mười tuổi rồi, vóc dáng so với mấy bạn cùng trang lứa có cao hơn một chút.

Khuôn mặt tuấn tú nhỏ nhắn khiến Nhượng Vi yêu thích không thôi.

"Đến thành Thanh Châu rồi, sắp đến nơi ở rồi, có chỗ nào không thoải mái không?" Nhượng Vi yêu thương hỏi hai Tiểu Bánh Bao.

Mặc dù nói xe ngựa này đã trải qua sự cải tiến của Nhượng Vi, buồng xe vừa rộng rãi lại thoải mái, nhưng lại không thể nào thoải mái như đất bằng. Nhượng Vi vẫn lo lắng hai đệ đệ của mình không chịu được.

"Không có sao, tỷ tỷ không cần lo lắng." Thụy Ca sùng bái nhìn Nhượng Vi, bé cảm thấy tỷ tỷ của mình thật lợi hại, cái gì cũng biết. Xe ngựa này cũng là do tỷ tỷ thiết kế. Nghe Hiên Viên đại ca nói, thiết kế này của tỷ tỷ không hề thua kém xe ngựa của hoàng cung, chỉ là nhìn từ bên ngoài không thể nhìn ra được thôi, chỉ có người ngồi trong xe mới biết nó tốt như thế nào.

"Vậy thì tốt." Nhượng Vi xoa xoa đầu nhỏ của Thụy Ca, rồi lại nhìn ra ngoài.

"Tỷ tỷ, đệ cũng muốn xem." Đào Đào bò lên ngực Nhượng Vi, bé cũng vén một góc màn lên, len lén nhìn ra ngoài. Thụy Ca cũng nhìn không được mà bò qua nhìn.

"Tỷ tỷ, bên ngoài có rất nhiều thứ để chơi, lần sau mang Đào Đào ra ngoài chơi nha." Đào Đào nũng nịu lôi kéo ống tay áo của Nhượng Vi.

"Được, dẫn đệ ra ngoài chơi."

Nhượng Vi nhìn quần áo của mọi người thì thấy được cuộc sống ở thành Thanh Châu rất tốt. Gương mặt của mọi người không hề có chút khổ sở.

Điều này làm cho Nhượng Vi càng cảm thấy thích nơi này, nhìn dân chúng nơi này thì có thể thấy được quan viên ở đây như thế nào.

Liễu gia mua được một căn nhà ở Thanh Châu. Lấy bối cảnh của Liễu gia thì mua được căn nhà ở đây cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Một đoàn người từ từ đi tới trước cửa lớn, ở đó đã có người chờ sẵn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 115: Dàn xếp (một)

Mấy người làm chờ trước cửa thấy chủ tử tới thì vội vàng chạy lại thỉnh an. Đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy chủ nhân chân chính của bọn họ. Người đặt mua căn nhà này là Liễu Vượng, vì vậy mấy hạ nhân ở đây chưa từng thấy qua Nhượng Vi. Hôm nay rốt cuộc cũng có thể nhìn thấy chủ nhân của mình, mấy người này rất vui mừng.

Bởi vì tất cả mọi người đều cảm thấy mệt nên sau khi chờ hạ nhân thỉnh an, Nhượng Vi liền cho mọi người về nghỉ ngơi.

Đến đại sảnh, Nhượng Vi an bài chỗ ở cho mọi người, có chuyện gì thì chiều nay tính tiếp.

Chủ nhân của căn nhà này là một người rất giàu có, nhưng nàng không biết tại sao ông ta lại muốn bỏ đi. Cũng nhờ vậy mà nàng mới có được căn nhà lớn thế này.

Bởi vì muốn nghỉ ngơi sớm nên Nhượng Vi không hề để tâm quan sát xung quanh, Bây giờ nhìn lại nàng mới thấy căn nhà này rất có hương vị của vùng giang nam, tinh xảo khéo léo.

Vào tới khu trung tâm, một khu rừng trúc liền đập vào mắt Nhượng Vi. Ở giữa có một con đường nhỏ, hai bên là hai hàng trúc. Nhượng Vi vừa nhìn thấy liền cảm thấy thích thú.

Nàng bước vào phòng, bên trong tràn ngập hương trầm mùi bạc hà, thấm đẫm cả ruột gan. Mùi thơm này làm tinh thần của nàng tốt lên rất nhiều.

Nhượng Vi nghĩ bây giờ cũng không gấp nên bây giờ cứ nghỉ ngơi trước. Nàng bảo bọn Xuân Phân chuẩn bị giường để đi nghỉ.

Đến buổi chiều, mọi người vẫn ngủ say sưa, chưa có ai có dấu hiệu tỉnh ngủ.

Khi trời tối, Nhượng Vi mới mờ mờ mắt ra. Nàng nhìn trần nhà xa lạ, một lúc lâu sau mới nhớ ra là mình đã tới Thanh Châu.

"Xuân Phân, giờ gì rồi?" Nhượng Vi nhìn bầu trời đã không còn sáng ngoài cửa sổ.

"Tiểu thư tỉnh rồi." Bên ngoài truyền tới giọng nói vui mừng của bọn Xuân Phân.

"Tiểu thư, đã qua giờ Dậu rồi." Xuân Phân vào phòng hầu hạ Nhượng Vi thay quần áo, Hạ Chí chải đầu, Tiết Thu dọn dẹp giường, Đông Chí ở một bên giúp một tay.

Lần này Nhượng Vi đem cả bốn người ra ngoài là vì muốn bồi dưỡng họ. Nếu không cho dù có năng lực lớn đến đâu mà chưa va chạm với thực tế thì cũng không được gì.

"Các thiếu gia cũng tỉnh rồi à."

"Tiểu Mộc và hai vị thiếu gia cũng tỉnh ngủ rồi, bây giờ đang chờ tiểu thư ở bên ngoài." Xuân Phân vừa chải đầu cho Nhược Vi vừa đáp.

"Vậy thì tốt."

Quái lão đầu không đi cùng là vì phải huấn luyện mấy người ở trong cốc. Bây giờ ông ta đang huấn luyện nhóm thứ hai. Nhược Vi rất cảm kích ông nhưng nàng biết ông ấy cũng không thích nàng nói năng khách sáo. Nên nàng chỉ có thể cố gắng chăm sóc cuộc sống hàng ngày của ông thật chu đáo.

Nhược Vi rửa mặt xong thì đi đến phòng ăn. Lúc nàng tới nơi thì hai tiểu bánh bao nhìn thấy nàng liền vội vàng chạy tới, ôm chặt lấy cánh tay nàng.

"Tỷ tỷ, Đào Đào và ca ca đợi tỷ thật lâu đó." Đào Đào nũng nịu đóng đưa cánh tay Nhược Vi.

"Vậy à, Đào Đào có mệt không?" Nhược Vi cười vuốt ve cái đầu nhỏ của Đào Đào.

"Đào Đào và Thụy Ca nghỉ ngơi đủ chưa? Có đói bụng không?"

"Đệ rất khỏe, tỷ tỷ không cần lo lắng." Thụy Ca hiểu chuyện trả lời Nhược Vi.

"Tỷ tỷ, Đào Đào đói bụng." Đào Đào sờ sờ cái bụng nhỏ nhắn một cách đáng thương.

Thụy Ca cũng có chút xấu hổ nhìn Nhược Vi, nhìn đáng vẻ là cần phải ăn cơm để bổ sung năng lượng.

Nhược Vi siết chặt gương mặt của hai tiểu bánh bao "Tỷ tỷ kêu người làm cơm rồi, đợi chút nữa là có thể ăn."

"Tiểu thư, người của phòng bếp đã tới rồi." Xuân Phân nghe tiểu thiếu gia nói đói bụng thì vội nói Hạ Chí xuống phòng bếp kêu người dọn cơm lên.

"Cho mấy người đó vào đi."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 116: Dàn xếp (hai)

Hai phụ nhân mang thức ăn từ bên ngoài vào, để đồ ăn lên bàn rồi nói: "Nô tỳ thỉnh an tiểu thư, đại thiếu gia, tiểu thiếu gia." Sau đó dập đầu một cách cung kính.

"Được rồi, đứng lên đi, ở đây không có chuyện của các người, đi xuống đi, đến lúc có người gọi thì dọn dẹp bàn sau, Xuân Phân, thưởng cho họ đi."

"Dạ, tiểu thư," Xuân Phân cầm hai túi tiền đưa cho hai người. Đây vốn là số tiền dùng để thưởng cho người làm, lúc nào Xuân Phân cũng mang theo trên người.

"Cám ơn tiểu thư, cám ơn tiểu thư." Hai phụ nhân nhận được tiền thưởng thì vui mừng không thôi.

Hai người cũng không có nghĩ là Nhược Vi sẽ thưởng cho họ. Bây giờ hai người đang rối tinh rối mù cả lên vì được khen ngợi.

Hai phụ nhân vui mừng cầm tiền thưởng lui ra ngoài. Xuân Phân và Hạ Chí bắt đầu bày cơm, Tiết Thu và Đông Chí thì đang thu dọn đồ đạc. Khi đến thành Thanh Châu này Nhược Vi chia bốn người thành hai nhóm, thay phiên nhau làm việc.

Khi cơm được bày xong thì Nhược Vi nói: "Được rồi, các người cũng đi ăn cơm đi, cứ ăn từ từ thôi, không có việc gì phải gấp gáp."

"Dạ, tiểu thư." Xuân Phân cùng Hạ Chí nghe lời lui ra ngoài, bởi vì các nàng biết đây là tiểu thư nhà mình sợ các nàng đói bụng lắm, , ,

"Được rồi, chúng ta ăn cơm thôi. Đào Đào và Thụy Ca uống miếng canh trước đi, điều này làm thân thể chúng ta khỏe mạnh." Nhược Vi múc canh cho Đào Đào và Thụy Ca.

Trên bàn tổng cộng có chín món ăn: trong đó có một món canh, chay mặn phối hợp với nhau, xem ra cũng không tệ lắm.

"Tỷ tỷ, món đường thố ngư ăn ngon quá, ngày mai có được ăn nữa không?" Đào Đào dùng vẻ mặt tràn đầy mong đợi nhìn Nhược Vi.

"Được chứ, còn Thụy Ca muốn ăn món gì, tỷ tỷ sẽ nói đầu bếp ngày mai làm cho đệ ăn."

Ba tỷ đệ ăn bữa tối với không khí vô cùng ấm áp. Người làm đứng giờ đến dọn dẹp bát đĩa.

Sau khi ăn cơm xong, bụng của ba tỷ đệ căng tròn cả lên. Nhược Vi mang theo hai tiểu bánh bao đi dạo cho tiêu cơm.

Xuân Phân và Hạ Chí xách theo đèn lồng đi phía sau, Nhược Vi dắt Thụy Ca và Đào Đào đi phía trước: “Đào Đào và Thụy Ca thấy nơi này như thế nào?”

“Rất đẹp.” Đào Đào trực tiếp bày tỏ ý kiến của mình. Mấy năm qua dưới sự bảo vệ của Nhược Vi, cuộc sống của Đào Đào trải qua rất hồn nhiên, vui vẻ, suy nghĩ có chút đơn giản nhưng mà lại không dễ bị người ta ăn hiếp. Nhược Vi đã giảng giải rất nhiều tư tưởng hiện đại cho Thụy Ca và Đào Đào nghe.

Vì vậy lần này Nhược Vi muốn dẫn Đào Đào đến đây để va chạm với thực tế, một trong những nguyên nhân cũng là vì nàng không yên tâm khi để Đào Đào ở nhà một mình.

Thụy Ca suy nghĩ một chút rồi nói: “Nơi này rất phồn hoa, người có tiền rất nhiều.”

Vốn là Nhược Vi muốn cho Thụy Ca năm sau mới thi Hương. Nhưng lão sư của Thụy Ca – Cổ Khải lại nói là có thể để cho đệ ấy thử một lần. Nhược Vi cũng không ngăn cản, lần này không đậu thì lần sau thi lại. Ở phương diện này, Nhược Vi không hề gây áp lực cho hai đệ đệ mình.

Thụy Ca bây giờ đã mười tuổi, ở phương diện học vấn rất có thiên phú. Đây cũng là nguyên nhân Cổ Khải nguyện ý ở lại Liễu gia thôn. Cổ Khải nói là có thể cho Thụy Ca thử một lần, nhưng Nhược Vi biết chắc mười phần là Thụy Ca có thể đậu.

Có lúc Nhược Vi nhìn Thụy Ca mới mười tuổi mà phải đi thi cử thì có chút không đành lòng.

Nhưng Thụy Ca lại thích nên nàng không thể ngăn cản, nàng chỉ có thể dốc hết sức mình ủng hộ đệ ấy.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 117: Dàn xếp (ba)

“Đúng vậy, nơi này rất phồn hoa, người có tiền rất nhiều, cho nên Thụy Ca và Đào Đào phải nhớ, không được để cảnh phồn hoa trước mặt che mắt cặp mắt của mình.”

“Vâng, tỷ tỷ.” Đối với lời nói của Nhược Vi, Thụy Ca và Đào Đào đều thực hiện đúng 100%. Mặc dù Đào Đào không hiểu tại sao tỷ tỷ lại nói như vậy nhưng Đào Đào luôn làm đúng theo lời tỷ tỷ dặn.

Còn Thụy Ca thì có thể hiểu được ý tứ trong lời nói của Nhược Vi. Thụy Ca nhìn tỷ tỷ mình với ánh mắt sung bái. Lão sư đã từng nói qua, nếu tỷ tỷ là nam nhân thì nhất định sẽ là một vị tướng tài ba.

Ở cổ đại, bé trai mười tuổi đã không còn nhỏ nhưng trong mắt người hiện đại như Nhược Vi, thì một đứa bé mười tuổi vẫn không thể làm cho nàng yên tâm được.

Thời gian 5 năm, công phu của ba tỷ đệ Nhược Vi đã rất giỏi. Dưới tình huống bình thường thì không ai có thể làm họ bị thương.

Chỉ có ở trước mặt Nhược Vi thì Thụy Ca và Đào Đào mới giống một đứa trẻ bình thường. Còn khi ở trước mặt người ngoài thì hai người đó tuyệt đối có thể tự bảo vệ mình, thật ra Đào Đào còn có một chút phúc hắc.

Nhược Vi vẫn cho là tại mình bảo vệ quá kỹ nên Đào Đào quá ngây thơ. Nhưng thật ra chỉ ở trước mặt Nhược Vi, Đào Đào mới làm nũng thôi. Tình cờ Thụy Ca phát hiện ra chuyện này, cậu bé thấy tỷ tỷ mình không phát hiện ra thì cũng có chút bức bối. Lúc nào Đào Đào cũng bày ra bộ dạng đáng yêu để lừa gạt tỷ tỷ, rõ ràng cái gì cũng biết vậy mà còn làm như không biết.

Thật ra Đào Đào còn thông minh hơn cả Thụy Ca. Nhưng mà cậu bé hơi lười, cậu bé toàn dùng trí thông minh của mình vào việc trốn học. Nhưng cũng phải nói, lúc cần học thì cậu bé học rất tốt.

Chỉ là Nhược Vi không yêu cầu thì Đào Đào sẽ không chủ động học.

“Sau này lớn lên Thụy Ca và Đào Đào muốn làm gì?”

Đi được một lát, Nhược Vi thấy có chỗ nghỉ chân, nàng liền kéo Đào Đào và Thụy Ca ngồi nghỉ một lát.

“Đào Đào muốn ở bên cạnh hầu hạ tỷ tỷ.” Đào Đào nũng nịu ôm cánh tay Nhược Vi.

"Thụy Ca phải bảo vệ tỷ tỷ." Ánh mắt của Thụy Ca kiên định nhìn Nhược Vi.

"Đúng là đệ đệ tốt của tỷ." Nhược Vi cảm động ôm Thụy Ca và Đào Đào. Nàng nhìn ra được tình cảm chân thành của hai đệ đệ. Nàng ngược đầu nhìn trời, bầu trời đêm tĩnh mịch là thế nhưng nàng lại cảm thấy ấm áp.

Hôm sau, Xuân Phân và Hạ Chí bừng chậu rửa mặt đứng trước cửa phòng Nhược Vi.

Nhược Vi ở trong phòng ngủ ngon cả một đêm cuối cùng cũng mở mắt ra. Tối hôm qua nàng nói chuyện với hai đệ đệ rất lâu, đến khuya mới đi ngủ nên sáng nay dậy trễ.

"Xuân Phân, Hạ Chí, vào đi." Bây giờ Nhược Vi có thể nghe được động tĩnh cách xa đến hàng trăm dặm. Nàng vừa mở mắt ra là đã biết Xuân Phân và Hạ Chí đang đứng ngoài cửa.

Xuân Phân và Hạ Chí nghe thấy tiếng Nhược Vi thì mới dám vào phòng. Bình thường Nhược Vi không thích có người ở trong phòng mình. Nên nếu không có việc gì thì không ai được bước vào phòng của nàng.

Xuân Phân và Hạ Chí hầu hạ Nhược Vi rửa mặt xong thì có tiếng nói vọng vào: "Tiểu thư, người của phòng bếp đã chuẩn bị xong đồ ăn sáng." Là tiếng nói của Tiết Thu.

"Hạ Chí, người và Tiết Thu đi xem hai vị thiếu gia đã rời giường chưa? Rồi dẫn hai vị thiếu gia đến dùng cơm."

"Dạ, tiểu thư."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 118: Sửa sang lại

Sau khi mấy tỷ đệ dùng xong bữa sáng, Nhược Vi phân phó Xuân Phân kêu mọi người đến tập hợp. Mấy tháng tới nàng phải ở nơi này, nên ngay từ lúc bắt đầu liền muốn làm tốt rất nhiều chuyện, bằng không về sau sẽ khó có thể đảm bảo mọi việc tốt đẹp.

Phòng nghị sự, Nhược Vi ngồi ở chủ vị, mấy người Xuân Phân đứng ở sau lưng Nhược Vi, tất cả người làm cũng tụ tập tại nơi này. Bọn họ biết Nhược Vi từ Liễu gia trang tới, cũng biết Nhược Vi là một chủ tử tốt khó gặp, nên khi nghe chủ tử kêu họ tập trung tại nơi này cũng tuyệt không lo lắng.

Nhưng cũng có một số người vì chưa từng chung đụng với chủ tử nên trong lòng vẫn có chút thấp thỏm, dù sao bọn họ đều ký văn tự bán đứt, chủ tử nói một câu là có thể đem bọn họ vào địa ngục, cũng có thể nâng bọn họ lên mây.

Nếu không phải thấy những người làm đi theo chủ tử tới đều là một bộ dáng lạnh nhạt, thì mọi người cũng không có lo lắng như vậy.

Thời điểm Liễu Vượng mua những hạ nhân này cũng đã thông báo chủ tử là một người hòa thiện, nhưng lại cực kỳ không thích những kẻ không biết giữ miệng, nên đặc biệt dặn dò những người này phải nhớ kỹ, hảo hảo làm việc, chớ chọc phiền toái gì.

Nhược Vi thân nhiên ngồi ở đó, khiến mấy người đứng ở dưới có chút không thở nổi. Mấy người Xuân Phân đi theo bên cạnh Nhược Vi đã lâu nên cũng quen với loại khí thế này của Nhược Vi, nhưng thường vẫn là nhịn không được mà thần phục dưới khí thế này.

"Kêu mọi người tụ tập tại nơi này là vì có mấy việc phải nói cho mọi người. Người từng cùng ta chung đụng cũng biết ta là hạng người gì. Nói chung ta không phải là người thích so đo, nhưng cũng không thể phạm vào ranh giới cuối cùng của ta, cho nên mọi người cũng không cần sợ."

"Mặc dù ta cũng không ở Thanh Châu lâu dài, nhưng cũng không thể không có quy củ, bắt đầu từ bây giờ nên có quy củ thì phải có, cũng đừng làm mất mặt của Liễu gia."

"Những người từ Liễu gia trang cùng theo tới đây phải nhớ là không được khi dễ người, cho dù mấy người có tài trí hơn người đi nữa, ở chỗ này của ta là không được, mọi người nên nhớ."

"Liễu gia mặc dù không thể cùng quan gia so sánh, nhưng cũng không phải là thổ tài chủ, người làm của Liễu gia trang đều có thể hiểu biết chữ nghĩa, dĩ nhiên nếu các người ở đây làm tốt thì cũng không phải là không có cơ hội, lúc đó ta sẽ tìm cơ hội dạy mọi người nhận thức chút chữ."

"Ở Liễu gia làm việc, ngàn vạn lần không được có ý tưởng lộn xộn, đến lúc đó hại người lại hại mình. Nếu ai làm cái gì có hại cho Liễu gia, bản tiểu thư nhất định đưa đến quan phủ điều tra, chuyện như vậy cũng không phải là chưa từng xảy ra, nhưng những người không nghe lời kia hiện tại nhưng đều không còn tồn tại. Ta tin tưởng mọi người nhất định sẽ theo quy củ làm việc."

"Bốn người Xuân Phân là những người đã đi theo ta nhiều năm, có một số việc liên giao cho họ làm, bất quá bản tiểu thư cũng sẽ không sai khiến các người như nô dịch, các người cứ chăm chỉ làm việc là được rồi, chỉ cần mọi người theo quy củ làm việc thì việc ban thưởng. . . bản tiểu thư cũng không

phải là người nhỏ mọn."

"Đã nghe rõ ràng chưa?" Nhượng Vi quét mắt nhìn đám người đứng ở dưới.

Mọi người chỉ cảm thấy đại tiểu thư thật là lợi hại, không nói lời nào cũng có thể hù chết người, lúc nói chuyện mặc dù rất dịu dàng, nhưng lại cảm giác thật dọa người.

Sau lưng mỗi người đều đổ mồ hôi lạnh, nghĩ thầm về sau nhất định phải hảo hảo làm việc, không thể chọc giận đại tiểu thư, từ nội tâm của tất cả mọi người đều muốn theo lời Nhượng Vi nói mà làm.

"Dạ, tiểu thư, bọn nô tài nghe rõ ràng, nhất định làm việc thật tốt."

"Nếu đã nghe rõ ràng thì tốt, về sau nếu ai phạm phải thì cũng đừng trách tiểu thư ta tàn nhẫn. Được rồi, tất cả đi xuống đi, có chuyện gì ta sẽ kêu Xuân Phân đi tìm các người."

"Dạ, tiểu thư." Mọi người theo lời thối lui ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 119: Đi dạo phố

Liên tiếp hai ngày, Nhượng Vi cũng chỉ ở trong nhà chứ không có đi ra ngoài. Thu thập hai ngày, tòa nhà rốt cuộc cũng được dọn dẹp không sai biệt lắm. Bốn người Xuân Phân đều mệt đến không thở nổi, làm Nhượng Vi có chút ngưng ngừng, mình chỉ là hơi mở miệng mà thôi, còn việc động thủ phần lớn cũng là bốn người Xuân Phân làm.

Người khác làm thì Nhượng Vi lại không yên lòng, nên không thể làm gì khác hơn là phải để các nàng vất vả. Nhượng Vi nghĩ tới ngày mai phải hảo hảo bồi thường cho họ, mang các nàng đi bên ngoài dạo một chút. Nhượng Vi nhớ lúc mới vừa vào thành Thanh Châu, mấy người các nàng đều rất muốn đi ra xem một chút.

Mặc dù từ trong nhà mang đến rất nhiều thứ, nhưng cũng không phải tất cả đồ dùng đều mang đầy đủ hết, nên cần phải ra ngoài mua về, như vậy cũng có thể thuận tiện đi dạo phố rồi.

Tới cái thời đại này nhiều năm như vậy, đây là lần đầu Nhượng Vi đi xa. Nàng còn chưa đi dạo qua hết mấy cái cửa hàng ở cổ đại này, vì vậy lần này cũng nên chơi cho đủ, bằng không xuyên qua cổ đại nhiều năm như vậy mà không có hảo hảo đi dạo phố thì cũng quá mất thể diện đi.

Sáng sớm ngày thứ ba ở thành Thanh Châu, mấy tỷ đệ cùng dùng qua bữa ăn sáng phong phú, lại cùng ngồi chung một chỗ nói chuyện phiếm. Mấy năm này Nhượng Vi bận việc tích lũy thực lực, có lúc bận đến mức quên cả hai đệ đệ, khi nghĩ đến thì trong lòng lại thấy xấu hổ không dứt, nên lần này Nhượng Vi muốn bồi thường cho hai người đệ đệ thật tốt.

Mặc dù nói Thụy ca là tới đây là để chuẩn bị cho kỳ thi Hương tháng tám, nhưng cũng không thể ngày ngày ở trong sân đọc sách, nên Nhượng Vi quyết định đem hai người đệ đệ đi ra ngoài chơi hai ngày.

"Tỷ tỷ, có thật là lát nữa dẫn bọn đệ đi chơi không?" Đào Đào hưng phấn nhìn Nhượng Vi.

Thụy Ca cũng mong đợi nhìn Nhượng Vi, mặc dù Thụy Ca nữa trưởng thành sớm, nhưng cũng nghĩ muốn đi ra ngoài buông lỏng một chút.

"Ừ, tỷ tỷ không phải đã đồng ý với hai đệ rồi sao, làm sao lại không giữ lời chứ, tỷ tỷ cũng không có lừa gạt các đệ."

"Tỷ tỷ thật tốt" Đào Đào hôn Nhượng Vi một cái. Thụy Ca bắt đầu đi liếc mắt nhìn đệ đệ bắt đầu nũng nịu, nghĩ thầm đệ đệ luôn xài chiêu này, tỷ tỷ biết mà còn cố tình thích, thật là không hiểu nổi...

Mấy tỷ đệ cứ thảo luận tới lui về chuyện dạo chơi Thanh châu. Một lát sau, "Tiểu thư, cũng chuẩn bị xong, đi bây giờ luôn chứ?" Xuân Phân hưng phấn nhìn tiểu thư nhà mình, rốt cuộc có thể đi ra xem một chút rồi.

"Nếu chuẩn bị xong vậy thì đi thôi."

"Dạ, tiểu thư." Xuân Phân vui mừng nên âm thanh cũng trở nên lớn hơn.

Xe ngựa chậm rãi hướng thành Thanh Châu phồn hoa nhất náo nhiệt nhất mà đi. Bên trong xe ngựa... hôm nay Nhượng Vi mặc một bộ y phục màu xanh nhạt, đầu mang bích ngọc trầm, hai mắt trong suốt, giống như có thể nhìn đến chỗ sâu của linh hồn con người, khuôn mặt nhỏ nhắn, ngũ quan tinh xảo xinh xắn, làn da thủy nộn, chỉ nhìn thôi cũng làm người ta cảm thấy thoải mái. Nhượng Vi lười biếng nằm ở bên trong xe ngựa, quanh thân tản ra hơi thở thân thiết, làm cho người ta muốn thân cận.

Đào Đào cùng Thụy Ca ngồi ở Nhực Vi hai bên, Đào Đào quán lấy Nhực Vi hỏi cái này hỏi cái kia, Nhực Vi rất có kiên nhẫn nhất nhất giải đáp, thuận tiện giảng giải cho Đào Đào cùng Thụy Ca một chút đạo lý làm người.

"Tiểu thư, đã đến." Ngoài xe ngựa truyền đến âm thanh của Liễu Phong.

"Biết, xuống xe thôi."

Xe ngựa dừng ở Vi các Thanh châu. Hiện tại sản nghiệp Vi các trên căn bản đã trải rộng toàn quốc, hơn nữa còn có nhiều chủng. Nếu nói mỗi ngày lời đầu vàng để hình dung cũng không quá đáng.

Năm năm này Nhực Vi bỏ rất nhiều tâm huyết vào Vi các. Vi các cũng một đường lớn dần lên cho đến như bây giờ. Tài phú hôm nay của Nhực Vi cũng là số một số hai trong cả nước, chỉ là Nhực Vi che giấu kỹ nên không có ai phát hiện mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 120: Đi dạo phố (hai)

Lúc này trên đường cái người người từ các hướng lui tới, trên đường cũng rất đông người, xe ngựa dừng ở trước mặt Vi các, nhưng cũng không có dẫn tới chú ý của ai. Dù sao bề ngoài xe ngựa như vậy, ở cả thành Thanh Châu nhiều không kể xiết.

Liễu Phong cùng phu xe dẫn đầu xuống xe ngựa rồi dọn băng ghế ra: "Tiểu thư, có thể xuống." Liễu Phong cung kính hướng Nhực Vi nói.

Dẫn đầu ra ngoài là Xuân Phân cùng Hạ Chí, sau đó là Thu Phân cùng Đông Chí. Sau khi bốn tiểu nha hoàn xuống tới, chỉ thấy màn xe màu xanh này đang chậm rãi được vén lên.

Dưới sự soi sáng của ánh mặt trời, một bóng dáng làm hấp dẫn ánh mắt mọi người, có một số người đi đường đang tò mò mà trộm nhìn.

Đang lúc mọi người mong đợi, thì một cô gái mang cái khăn che mặt xuất hiện. Mặc dù không thấy rõ mặt mũi nhưng tất cả mọi người vẫn cảm thấy ngực như cứng lại, đáng người thốt tha, hai mắt trong suốt, ngũ quan như ẩn như hiện, khí thế cường đại, không khỏi hấp dẫn tầm mắt của mọi người.

"Tiểu thư..." Xuân Phân tiến lên đỡ Nhực Vi xuống xe ngựa

Mặc dù Nhực Vi không phải quan gia tiểu thư, cũng không phải là cái gì đại thế gia tiểu thư, không cần thiết mang khăn che mặt để cho mình không thoải mái, nhưng trước khi lên đường, Hiên Viên Hạo đã liên tục yêu cầu nàng nhất định phải mang khăn che mặt mới có thể ra cửa, Nhực Vi cũng không muốn mình bị người chăm chú nhìn nên cũng đồng ý điều kiện này.

Mặc dù năm năm trước Nhực Vi cũng chỉ là giải nhân thanh tú mà thôi, nhưng không ngờ chỉ trong thời gian 5 năm Nhực Vi lại có biến hóa lớn như vậy.

Nhực Vi nghĩ tới nguyên nhân có thể là bởi vì chính mình thường ăn những thứ bên trong không gian, lại thường ở trong không gian mặt luyện công, cho nên mới như vậy. Bởi vì nhìn thấy linh khí, nên trên người Nhực Vi luôn là tản ra một loại hơi thở thần cận.

Vì vậy mặc kệ nét mặt Nhực Vi là gì, mọi người đánh giá Nhực Vi là người ngoài lạnh trong nóng.

Nhực Vi xuống xe ngựa, sau đó Đào Đào cùng Thụy Ca cũng xuống xe ngựa. Mọi người thấy hai vị tiểu công tử, dáng dấp cũng rất đẹp mắt. Vị tiểu công tử có vóc dáng thấp hơn một chút, trên mặt vẫn còn vẻ tươi cười, nhìn thật là đáng yêu. Một đại mụ có chút lớn tuổi vừa nhìn thấy thì trong lòng đã yêu đến chết.

"Tỷ tỷ, đây là cửa hàng nhà chúng ta sao?" Thụy Ca liếc mắt nhìn cửa hàng trước mắt.

"Đúng nha, Thụy Ca cần phải đi vào dạo một chút, đến lúc đó phải cho tỷ tỷ chút đề nghị."

"Vâng." Thụy Ca dùng sức gật đầu một cái, chỉ cần mình có thể giúp đỡ tỷ tỷ chăm sóc là tốt rồi. Nhiều năm như vậy, tỷ tỷ vì muốn cho mình cùng đệ đệ cuộc sống tốt mà vẫn luôn rất vất vả, Thụy Ca trong lòng so với ai khác hiểu rất rõ, cho nên chỉ cần tỷ tỷ muốn mình làm chuyện gì thì mình nhất định sẽ hết sức đi làm.

"Đi thôi, vào xem một chút." Nhực Vi lôi kéo tay hai đệ đệ đi tới Vi trong các. Khi đi tới trước cửa đại môn, thì có nhân viên phục vụ chào đón "Hoan nghênh quang lâm bẩm điểm, xin hỏi có cái gì có thể giúp được tiểu thư không?"

Trên mặt nhân viên phục vụ mang theo nét cười, nhẹ giọng hỏi. "Không có việc gì, chúng ta tùy tiện xem một chút, nghe đại danh quý điểm đã lâu." Nhực Vi ứng phó nhân viên phục vụ.

Thành Thanh Châu mở những cửa hàng này, Nhượng Vi còn chưa có tự mình đến xem qua, nên có vài phần không biết là có chuyện tình đời trên gạt dưới xảy ra không, nếu như bị nàng tìm được, quyết không nương tay.

Hôm nay thừa cơ hội này khảo nghiệm một chút đi! Như vậy kết quả tra được tin tưởng là chân thật nhất.

Về sau có cơ hội liền đi đến địa phương có cửa hàng để du ngoạn một phen, còn có thể thuận tiện tra xét cửa hàng, như vậy không phải là chuyện tốt sao...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 121: Khảo nghiệm

"Tiểu thư hạ cố đến chơi là vinh hạnh của bản điểm, xin hỏi tiểu thư có cần trợ giúp gì?" Nhân viên phục vụ kiên nhẫn đáp.

Nhượng Vi nghĩ thầm phục vụ viên này thái độ ngược lại không tệ, khiến Nhượng Vi thật hài lòng, nếu đều có tài nghệ như lời nói vậy thì càng tốt hơn, lần nữa nghiêm túc quan sát quan sát.

"Bản tiểu thư vẫn là lần đầu tiên tới nơi này, người giới thiệu một chút đi." Nhượng Vi muốn nhìn một chút cô nương này trừ thái độ phục vụ tốt, ngoài ra còn có tài ăn nói như thế nào.

"Tốt, tiểu thư, xin mời đi theo ta." Nhân viên phục vụ thân thiết lên tiếng.

"Tiểu thư, bản điểm bán rất nhiều chủng loại, không biết tiểu thư có cái gì không muốn nhìn một chút."

"Không có, cửa hàng của các người có cái gì đặc sắc, nói một chút coi, nếu bản tiểu thư cảm thấy hứng thú, phải đi xem một chút."

"Bản điểm nổi danh nhất chính là chuyên thiết kế cho khách hàng là phụ nữ trên tầng lầu, có các loại phái nữ có thể sử dụng gì đó, hơn nữa đều không là phẩm phẩm, không biết tiểu thư có thể có hứng thú vừa nhìn."

"Đã có chỗ như thế bản tiểu thư đương nhiên là muốn đi xem một chút, dẫn đường thôi."

"Tiểu thư xin mời đi theo ta." Nhân viên phục vụ xoay người chuẩn bị dẫn đường lên lầu hai chuyên dùng cho phụ nữ.

Mấy người Xuân Phân thấy tiểu thư nhà mình như vậy trong lòng bội phục không thôi, từ bên trong cửa tiệm cùng cái gì cũng không biết một dạng, nhưng bây giờ tiểu thư muốn lên lầu hai, thế nào đem hai vị thiếu gia quên mất.

"Tiểu thư, hai vị thiếu gia làm thế nào." Xuân Phân vội vàng tiến lên nói ở bên tai Nhượng Vi.

Nhượng Vi nhất thời sững sốt một chút, tính tình của mình lúc nào thì có thể thay đổi một chút, mỗi lần gặp phải những chuyện này liền cái gì đều không nhớ được, ngộ nhớ một ngày kia đem hai người đệ đệ quên mất thì làm thế nào?

Nhượng Vi khắc sâu cảnh tỉnh lại mình một chút, quyết định mặc kệ như thế nào, sau này nhất định không thể làm việc như thế nữa, hai người đệ đệ người quan trọng nhất trong cuộc đời mình, không được bởi vì nhỏ mắt lớn.

Mình làm tất cả đây cũng là vì hai người đệ đệ, nếu bởi vì chuyện khác thay đổi ước nguyện ban đầu không phải bồi thường.

"Bản điểm có nơi cho khách nhân nghỉ tạm, tiểu thư nếu không ngại thì sẽ để cho hai vị tiểu thiếu gia đi nghỉ ngơi một lát." Nhân viên phục vụ thành khẩn cho ra ý kiến của mình.

"Ba người các người đi chăm sóc thiếu gia, Xuân Phân đi theo." Vì các có npi cho khách nghỉ chân, Nhượng Vi làm sao có thể không biết, tất cả đều là vì khảo sát người bán hàng này ứng đối như thế nào.

"Dạ, tiểu thư." Hạ Chí ba người đi theo những phục vụ viên khác trong điểm đi đến nơi nghỉ chân.

Đến lầu hai, Nhượng Vi thấy trên lầu không ít người, khá hơn chút có phu nhân nhà giàu đang chọn chọn đồ, nhìn đáng vẻ cũng là vô cùng hài lòng, lại nghe những phục vụ viên kia đều thân thiết giải thích, mặt lộ vẻ nụ cười, làm cho lòng người thêm thoải mái.

Phục vụ ở bên cạnh Nhượng Vi, nhân viên phục vụ cũng kiên nhẫn giới thiệu nhất nhất cho Nhượng Vi tình huống trên lầu hai, những thứ vật phẩm kia đặc biệt cũng đều nhất nhất nói tỉ mỉ đặc điểm cùng công dụng.

Chuyến này Nhượng Vi rất hài lòng, lúc đi quyết định cho cửa hàng này, chương quỹ phần thưởng một tháng tiền lương.

Trong cửa hang, mỗi một phục vụ viên cũng có phần thưởng là năm lượng bạc, đây là khích lệ đối với bọn họ chăm chỉ làm việc, muốn ngựa chạy phải có cho ngựa ăn chút cỏ ngon, mới có thể chạy nhanh.

Đoàn người ra khỏi Vi các, "Tỷ tỷ nói muốn dẫn ta cùng ca ca đi chơi, gạt người." Đào Đào bịu môi uất ức nhìn Nhượng Vi.

"Được, là tỷ tỷ không đúng, tỷ tỷ cho Đào Đào cùng Thụy Ca nói xin lỗi có được hay không, thật xin lỗi á." Nhượng Vi xoa xoa hai người đầu nhỏ.

"A, được rồi, liền tha thứ tỷ tỷ lần thứ nhất." Đào Đào mặt nghiêm chỉnh đáng vẻ làm cho người ta nhìn buồn cười không dứt.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Vào quán rượu

"Thụy Ca đâu rồi, không tha thứ tỷ tỷ sao?" Nhượng Vi nhìn Thụy Ca mặt đang vẻ trầm tư.

"Tỷ tỷ vất vả rồi." Thụy Ca thình lình nói ra lời khiến mắt Nhượng Vi đau xót, "Đệ đệ ngốc, tỷ tỷ không khổ cực." Nhượng Vi ổn định tâm tình của mình lôi kéo Đào Đào cùng Thụy Ca lên xe ngựa.

"Liễu Phong, lái xe đi Túy Tiên lâu."

"Dạ, tiểu thư." Âm thanh Liễu Phong từ ngoài xe ngựa truyền đến.

"Chúng ta ăn xong cơm trưa mới đi dạo một chút mới tốt, hiện tại đi quán rượu của Hiên Viên đại ca nhà các người ăn đi."

"Tỷ tỷ." Đào Đào ý lại ôm cánh tay Nhượng Vi."

Tỷ đệ ba người âm áp ngồi xe không hề cập tới, không bao lâu đã đến chi nhánh Thanh Châu Thành Túy Tiên lâu, xuống xe ngựa, Nhượng Vi ngẩng đầu nhìn Túy Tiên lâu trước mắt, cùng so sánh với Vĩnh An trấn, càng thêm xa hoa to lớn hơn một chút.

Vào cửa chính Túy Tiên lâu, tiểu nhị mặt tươi cười ra chào đón, "Mấy vị khách quý, là nhã gian hay là bao gian, nếu như nói ngài có thể khách quý trên lầu còn có gian khách quý."

Xuân Phân đem thẻ vàng trong tay đưa ra cho tiểu nhị nhìn một chút, tiểu nhị vừa nhìn, vội cung kính đem mấy người mời lên lầu, chủ nhân của tám thẻ này không biết là cái nhân vật gì, nhưng chương quỹ liên tục đã thông báo nhất định phải cẩn thận phục vụ, chớ đắc tội với người.

Túy Tiên lâu tổng cộng có ba gian khách quý, tiểu nhị đem mấy người Nhượng Vi mời vào gian tốt nhất ở giữa kia, sau khi ngồi xong, tiểu nhị vội vàng tiến lên đưa ra một thực đơn, "Mấy vị khách quý không biết muốn ăn chút gì không, đây là thực đơn của quán rượu chúng ta, mời ngài xem." Sau đó rất cung kính đứng ở một bên, chờ mấy tỷ đệ Nhượng Vi gọi thức ăn.

Nhượng Vi cầm thực đơn lật nhìn một lát sau chỉ vài món thức ăn, khiến Đào Đào cùng Thụy Ca cũng phân biệt được đó chính là món mình thích ăn.

Sau khi tiểu nhị dọn cơm xong liền lui ra ngoài canh giữ ở cửa, "Mấy người các người cũng ngồi xuống cùng nhau ăn đi, thức ăn cũng nhiều." Nhượng Vi nhìn bốn nha đầu còn đứng ở sau lưng chia thức ăn nói.

"Tiểu thư, thế này không hợp quy củ, nô tỳ làm sao có thể cùng chủ tử cùng bàn mà ngồi." Xuân Phân mấy người vội vàng lắc đầu.

"Lời của ta chính là quy củ, để cho các người ngồi thì ngồi, nhanh lên một chút ăn cơm xong còn muốn đi mua đồ đấy."

"Dạ, tiểu thư." Bốn người chỉ đành chịu tìm chỗ ngồi xuống. Đây là lần đầu tiên chủ tử ngồi cùng bàn dùng cơm, giữa bữa, Nhượng Vi tự mình dùng cơm đồng thời còn muốn chăm sóc hai người đệ đệ, mặc dù Đào Đào cùng Thụy Ca tự mình phát hiện đã có thể tự chăm sóc cho mình tốt rồi, nhưng mà ở tại thời điểm cùng nhau dùng cơm, Nhượng Vi còn giúp gấp thức ăn cho Đào Đào cùng Thụy Ca như khi chúng vẫn còn bé.

Dùng qua cơm trưa xong, tiểu nhị thân thiết đưa lên nước trà hỗ trợ tiêu hóa cùng điểm tâm, "Ăn xong chưa?" Nhượng Vi yêu thương nhìn Đào Đào cùng Thụy Ca.

"Ăn xong, nhưng mà vẫn là tỷ tỷ làm món ăn ăn ngon nhất."

"Ừm, Đào Đào cũng cảm thấy như vậy."

"Hai tiểu tử thú, hiện tại cũng biết trêu ghẹo tỷ tỷ."

"Thụy Ca cũng không dám trêu ghẹo tỷ tỷ, nói đều là lời nói thật."

"Đào Đào cũng nói chính là lời nói thật." Thụy Ca vừa nói xong Đào Đào lập tức nói: "Còn có Đào Đào cũng không thối, toàn thân thơm thơm..."

"Được, các người đều nói lời nói thật."

Ở bao gian ngồi một lát, Nhượng Vi để Xuân Phân gọi tiểu nhị canh giữ ở ngoài cửa vào, Xuân Phân mở cửa hướng về phía tiểu nhị nói: "Tiểu thư nhà ta muốn tính tiền, vào đi."

Tiểu nhị vào phòng nói cho mọi người Xuân Phân, vừa mới bắt đầu đưa ra cái kia tấm thẻ vàng ở Túy Tiên lâu dùng cơm phải không phải trả tiền, giải thích sau lại hỏi còn có cái gì cần trợ giúp.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Thanh châu hữu tình (một)

Ban đầu lúc Hiên Viên Hạo đem tấm thẻ vàng này cho Nhượng Vi cũng không nói rõ ràng cụ thể nó có ích lợi gì, Nhượng Vi cũng chỉ cho là tấm thẻ vàng này cũng giống như thẻ hội viên ở hiện đại, chỉ có thể được giảm giá mà thôi, không hề nghĩ tới là nó có công dụng nào khác, bây giờ nhìn lại thì thấy mình đã chiếm một cái đại tiện nghi rồi.

Hơn nữa hiện tại cũng đã không có cách nào trả lại cho huynh ấy nữa rồi, vậy thì cứ giữ lại cho mình dùng đi, dù sao mình và huynh ấy đã sớm dính dấp không rõ rồi mà.

Sau khi tiểu nhị nhiệt tình tiễn đoàn khách quý ra khỏi gian phòng rồi rời khỏi, sau khi ra khỏi Túy Tiên lâu, tất cả mọi người liền hít một hơi thật sâu, vẫn là không khí bên ngoài tốt hơn.

"Tiểu thư, kế tiếp chúng ta đi đâu ? " Xuân Phân tò mò hỏi Nhượng Vi, những người khác nghe Xuân Phân hỏi cũng tò mò nhìn Nhượng Vi.

"Không đi nữa, về nhà."

"A, tỷ tỷ gạt người à." Đào Đào bất mãn tố cáo Nhượng Vi, những người khác cũng mang bộ mặt thất vọng nhìn nàng.

"Được rồi, ta xác thực là lừa các người, bản tiểu thư thật vất vả mới đùa được một chút, vậy mà tất cả mọi người lại tưởng thật."

Mọi người hết ý kiến, chỉ biết ngẩng đầu nhìn trời, nghĩ thầm đó là do ảnh hưởng mà tiểu thư (tỷ tỷ) người đã xây dựng từ lâu rồi à.

"Được rồi." Nhượng Vi cười cười xin lỗi. "Chúng ta cứ một đường đi về phía trước đi dạo một chút cũng tốt, nơi này là đường chính trên phố, có rất nhiều loại cửa hàng khác nhau, muốn mua cái gì cũng đều có thể mua được. "

Tiếp đó Nhượng Vi dẫn đầu đi về phía trước, mọi người đuổi theo, Đào Đào chạy lên trước lôi kéo tay Nhượng Vi, quần lấy Nhượng Vi hỏi cái này hỏi cái kia, Thụy Ca cũng đi về phía trước cùng sóng vai với Nhượng Vi cùng nhau đi về phía trước.

Liễu Phong cùng phu xe đánh xe đi theo.

"Tỷ tỷ, tỷ xem nơi đó có bán mít quả, Đào Đào muốn ăn, tỷ tỷ mua cho Đào Đào ăn được không?."

"Xuân Phân, đi mua cho Đại thiếu gia cùng Tiểu thiếu gia mít quả, tỷ muội các người muốn ăn cái gì cũng có thể mua ăn."

"Dạ, cảm ơn tiểu thư." Xuân Phân vui mừng cầm tiền đi tới chỗ ông lão bán mít quả mua mấy xâu mít quả trở lại.

Đào Đào cầm mít quả từ trong tay Xuân Phân nhanh chóng đưa lên miệng ăn, cũng không đoái hoài tới chuyện nói cảm ơn, nếu như thường ngày, Đào Đào nhất định sẽ nói một câu cảm ơn với Xuân Phân tỷ tỷ, Thụy Ca lại có chút xấu hổ cầm lấy mít quả, cuối cùng vẫn là không chịu nổi dụ hoặc mà ăn vào.

"Tỷ tỷ, cho tỷ ăn." Đào Đào chính mình tự ăn một cái sau đó lại giơ lên mít quả trong tay đưa cho Nhượng Vi. Nhưng biểu cảm không nở trên mặt khiến Nhượng Vi không yêu không được.

"Uh, ăn thật ngon, cảm ơn Đào Đào."

"Không cần cảm ơn, cần phải vậy mà." Đào Đào bộ dạng như một tiểu đại nhân vẫy vẫy cánh tay nhỏ của mình.

"Phụt." Nhượng Vi nhìn không được cười lên. "Đào Đào sao để lại đáng yêu như vậy chứ."

Bộ dạng Thụy Ca giống như không muốn tỏ ra quen biết mà nhìn Đào Đào, Đào Đào thì lại há hê cười cười, thấy rằng mình có thể khiến tỷ tỷ cười cũng rất giỏi nha.

Đoàn người cầm mứt quả trong tay tiếp tục đi dạo phố, Nhượng Vi mặc dù mang theo khăn che mặt, nhưng vẫn khiến một số người nhìn chăm chú, chỉ là Nhượng Vi sớm thành thói quen với những ánh mắt như vậy, bình tĩnh tiếp tục đi đường của mình, không để ý những ánh mắt nhàm chán kia.

"Tỷ tỷ, có thật nhiều người nhìn chăm chăm chúng ta kìa." Đào Đào nhỏ giọng nói với Nhượng Vi.

"Không có việc gì, đừng không cần để ý những người đó là được."

"Dạ, Đào Đào biết."

Còn Thụy Ca lại một mặt bình tĩnh đi theo bên người Nhượng Vi, nếu như quan sát cẩn thận vẫn có thể thấy lỗ tai của Thụy Ca đang đỏ lên.

"Thụy Ca cùng Đào Đào có muốn mua cái gì không, nói ra để tỷ tỷ mang các đệ đi xem một chút."

"Thụy Ca muốn đi đến hiệu sách xem một chút, có được không?" Thụy Ca nhìn Nhượng Vi dò hỏi.

"Dĩ nhiên là được, vậy chúng ta trước hết đi hiệu sách, rồi lại mua đồ thêm cho Đào Đào."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 124: Thanh châu hữu tình (hai)

Hồi phu xe đường đi hiệu sách, đoàn người hướng hiệu sách mà đi tới, không bao lâu đã đến chỗ mà phu xe nói, Nhượng Vi đánh giá chung quanh một chút, chung quanh hiệu sách quét dọn rất sạch sẽ, người ra vào xem ra cũng toàn là những người thi thư hữu lễ, khiến lòng Nhượng Vi sinh hảo cảm.

"Vào đi thôi." Nhượng Vi lôi kéo Đào Đào cùng Thụy Ca vào hiệu sách.

Vào hiệu sách, một không khí Thư Hương xông vào mặt, làm cho người ta trở nên bình tĩnh lại, chỗ như thế, có lực hút làm cho người ta bình tĩnh, buông ra tay đang lôi kéo Đào Đào cùng Thụy Ca, Nhượng Vi tiện tay cầm một quyển sách trên kệ lên, là quyển du ký, mở ra xem, trong sách ghi lại phong thổ các nơi, Nhượng Vi đem sách đưa cho Xuân Phân cầm, bình thường sách như vậy chỉ cần Nhượng Vi nhìn thấy liền nhất định sẽ mua về.

Thật ra thì những quyển sách như vậy đối với Nhượng Vi mà nói có tác dụng rất lớn, không những có thể giết thời gian, còn có thể trợ giúp mình kiếm tiền, những sách này ghi lại phong thổ các nơi, Nhượng Vi xem rồi ghi nhớ ở trong lòng, khi Vi các mở ở những địa phương này, Nhượng Vi sẽ lợi dụng những gì đọc được trong tài liệu này, sản xuất ra những vật phẩm thích hợp để những người tại đó sử dụng, đây cũng là một trong những nguyên nhân mà bất luận Vi các mở đến chỗ nào cũng còn có thể buôn bán thành công.

Nhượng Vi lại lục tục tìm nhiều hơn những loại sách mà sau này Thụy Ca có thể dùng tới, thấy trong tay cậu bé sai vật bên cạnh Thụy Ca cũng đã ôm mấy quyển sách do Thụy Ca tự mình tìm, Nhượng Vi mới không có tiếp tục tìm thêm nữa, những thứ nên tìm cũng đã tìm được gần hết rồi, trong thư phòng Liễu gia trang sách cũng đã rất nhiều rồi, Nhượng Vi nghĩ về sau sẽ từ từ thu góp thêm một vài loại sách hữu dụng đem về lưu giữ, đến lúc đó trong nhà cũng xây một nơi cất giữ riêng, rất có ích cho hậu thế sau này.

"Chương quỹ tính tiền, Xuân Phân cùng Cây Nhỏ đem sách mà chủ tử chọn được ôm đến chỗ tính tiền đi."

Chương quỹ đã sớm chú ý đoàn người Nhượng Vi rồi, chủ yếu là phong cách của đoàn người Nhượng Vi cũng không giống người của những bình thường ra ngoài, tự nhiên cũng liền đưa tới sự chú ý của chương quỹ, sau đó chương quỹ lại thấy bọn họ chỉ cần nhìn trúng quyển sách nào cũng không chút nương tay mà lấy đi, trong lòng càng thêm xác định người mới vừa tới không phải là người bình thường, trên thực tế lần này chương quỹ thật nhìn lầm rồi, ít nhất trên mặt ngoài thì đoàn người Nhượng Vi thật đúng là không phải cái đại nhân vật tài giỏi gì.

Chương quỹ rất cung kính tính tiền cho bọn họ, đợi sau khi đoàn người Nhượng Vi ra khỏi hiệu sách, chương quỹ kia lại cảm thán một câu "Không biết là quý nhân nhà nào, rất có khí chất à."

Lại nói đến đoàn người Nhượng Vi sau khi từ hiệu sách tính tiền đi ra ngoài, lại tiếp tục đi dạo các cửa hàng nổi danh Thanh Châu, cho đến gần tới đoàn người mới về đến nhà.

"Một quá, tỷ tỷ, Đào Đào đau chân." Mấy năm gần đây người một nhà tập võ tới nay cũng được thời gian khá lâu rồi chưa từng nghe Đào Đào nói qua những lời mệt mỏi này, ngược lại hôm nay đi dạo phố một ngày lại khiến cậu nhóc Đào Đào thường xuyên tập võ lại hay làm ra vẻ một nam tử hán vốn chưa từng kêu mệt phải cảm thấy mệt mỏi rồi, nhìn có vẻ như chuyện đi dạo phố này bình thường cũng không được làm nhiều lắm.

"Tới đây, tỷ tỷ xoa xoa cho đệ." Nhượng Vi hướng Đào Đào đang dựa vào trên bàn ghế gác tay.

Đào Đào tựa vào trên người Nhựt Vi mặc cho Nhựt Vi xoa bóp cho cậu, Nhựt Vi nhìn một chút Thụy Ca lúc này vẫn còn đang ngồi thẳng tắp ở bên kia, "Thụy Ca có mệt hay không, có muốn tỳ sai người xoa bóp cho đệ không."

"Tỳ tỳ, Thụy Ca không mệt, tỳ tỳ có mệt mới không, để Thụy Ca đảm bảo cho tỳ tỳ."

"Ồi, Thụy Ca đúng là tri kỷ của tỳ à, tỳ tỳ không mệt."

"Thụy Ca ngồi bên cạnh tỳ tỳ nói chuyện với tỳ tỳ một lát, đợi lát nữa là tới giờ ăn tối rồi."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 125: Trò chuyện

Thụy Ca nghe lời ngồi bên cạnh Nhựt Vi, "Hôm nay Thụy Ca đi dạo ở bên ngoài một ngày có tiếp thu được gì nào. "

"Cuộc sống của dân chúng an nhàn." Thụy Ca không chút nghĩ ngợi đáp.

"Từ nơi nào mà Thụy Ca nhìn thấy."

"Hôm nay tỳ tỳ dẫn Thụy Ca và đệ đệ đi rất nhiều nơi, có nơi chỉ đặc biệt có người giàu, cũng có nơi dân bản địa, người người sắc mặt hồng hào, không nói những người giàu có kia có cẩm y ngọc thực*, nhưng cũng có thể thấy được cuộc sống dân chúng cũng có thể nói là ăn no mặc ấm "

*Cẩm y ngọc thực: là một thành ngữ ý chỉ cuộc sống xa hoa.

"Hơn nữa hôm nay đến nơi này cũng không có nhìn thấy ăn xin, có thể thấy được thành Thanh Châu quan viên cai quản vô cùng tốt."

Nhựt Vi nghe được những lời này từ miệng Thụy Ca đứa trẻ chỉ có mười tuổi, vừa hãnh diện lại đau xót, hãnh diện là vì đệ đệ của mình có thể tài giỏi như vậy, đau xót chính là Thụy Ca tuổi còn nhỏ lại không thể có cuộc sống vô ưu vô lự, lúc Nhựt Vi mới vừa xuyên qua Thụy Ca chỉ là đứa bé so với những đứa trẻ cùng lứa trưởng thành sớm, hiện tại cho dù nhà điều kiện tốt, mặc dù sau này Thụy Ca ăn mặc không lo, trên phương diện bài vở lại có bản lĩnh rất lớn.

Thụy Ca hiểu chuyện có lúc khiến người làm tỳ tỳ là Nhựt Vi đây vô cùng bất đắc dĩ, Thụy Ca cho mình áp lực quá lớn, muốn vì người nhà mình chống lên bầu trời, lại quên mình chỉ mới có mười tuổi, tỳ tỳ của mình còn có thể bảo vệ hai ấu đệ.

"Tỳ tỳ, Thụy Ca có chỗ nào nói không đúng à, xin tỳ tỳ chỉ ra chỗ sai." Thụy Ca thấy Nhựt Vi nhìn mình chằm chằm cũng không nói chuyện, còn tưởng rằng mình nói sai cái gì.

"Không có, Thụy Ca nói rất hay, cũng quan sát rất cẩn thận, tỳ tỳ thật vui mừng, chỉ là Thụy Ca không cần tạo cho mình áp lực quá lớn, đệ chỉ mới có mười tuổi, không nên xem mình như người lớn, lúc cần thả lỏng thì nơi thả lỏng "

"Bằng không tỳ tỳ cũng sẽ lo lắng có biết hay không, đệ xem Đào Đào giống như đệ, ngày sau chớ tạo cho mình áp lực quá lớn, còn có tỳ tỳ ở trước mặt che gió che mưa cho các đệ mà."

Nhựt Vi vỗ bả vai Thụy Ca, "Tuổi nào thì nên làm việc theo sức tuổi đó, nên biết hăng quá hóa dở, tỳ tỳ không mong đợi Thụy Ca và Đào Đào ngày sau có thể phong hầu bá tước, chỉ mong các đệ bình an sống qua hết cuộc đời này thì không mong gì khác nữa, cho nên ngày sau lúc nên buông lỏng thì cũng đừng trói buộc mình biết không."

"Thụy Ca biết, ngày sau nhất định ghi nhớ lời của tỳ tỳ, tỳ tỳ cũng phải bình an Thụy Ca mới yên tâm."

Giọng nói Thụy Ca có chút nghẹn ngào, tỳ tỳ suy nghĩ mọi việc đều vì mình và đệ đệ, mấy năm nay làm cũng là vì mình và đệ đệ, hán đều hiểu, chỉ là mình không bằng Đào Đào có thể nói ra những lời ngọt ngào như vậy, mình luôn là cảm thấy rất làm kiêu, cho nên khiến tỳ tỳ đối với mình có ấn tượng là một ông lão thành thực cẩn thận, thật ra thì mình cũng không có nghiêm trọng như vậy.

Có lẽ chính mình ngày sau nên theo chăm sóc tỳ tỳ nhiều hơn.

"Thụy Ca và Đào Đào sống tốt thì tỳ tỳ mới có thể vui vẻ, cho nên về sau Thụy Ca và Đào Đào sẽ sống thật vui vẻ, sau này Đào Đào phải nghe lời Ca Ca lời biết không."

"Đào Đào biết, về sau sẽ nghe lời Ca Ca."

"Vậy thì tốt, mặc dù đầu óc Thụy Ca không giống như đệ linh hoạt, nhưng lại chừng chặc hơn so với đệ, mặc dù hiện tại hai đệ tuổi còn nhỏ, nhưng Thụy

Ca và Đào Đào nên nhớ câu nói này của tỷ tỷ, máu mủ thân tình so bất kỳ vật gì cũng không quan trọng."

"Mặc kệ về sau các đệ bao nhiêu tuổi, hoặc là lấy vợ sinh con rồi, hay là đã thành là trưởng bối, cũng không được quên những lời này, mặc kệ giờ phút này các đệ có hiểu lời này là có ý gì hay không, nhưng nhất định phải nhớ kỹ là được, là người có thể mềm lòng nhưng không được mềm yếu, nên biết phải tự mình gánh vác trách nhiệm không thể lùi bước, tỷ tỷ không hy vọng đệ đệ mình thương yêu nhất là loại người mà mọi người đều chán ghét, biết không."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126: Hiểu lý lẽ

"Thụy Ca (Đào Đào) nhớ rồi, cảm ơn tỷ tỷ dạy bảo." Huynh đệ hai người kính cẩn đứng lên bái Nhược Vi một cái, chính là trong lòng Nhược Vi cũng không quan tâm những mặt ngoài hình thức này, nhưng quy củ ở thời đại này không phải dựa vào sức của một mình mình là có thể sửa đổi, Nhược Vi cũng chưa từng nghĩ tới phải chống lại những này, chỉ cần có thể khiến cho hai đệ đệ bình an lớn lên là đã tốt lắm rồi, mà chút lễ nghi này nọ này có thể không quan tâm, nhưng không thể không biết.

"Tỷ tỷ biết Thụy Ca và Đào Đào cũng rất hiểu chuyện, tỷ tỷ cũng rất vui mừng, về sau mặc kệ Thụy Ca và Đào Đào như thế nào cũng nhất định phải giúp đỡ nhau, nhớ lấy."

"Thụy Ca (Đào Đào) sẽ ghi nhớ lời tỷ tỷ dạy bảo."

"Xuân Phân, truyền lệnh, "Nhược Vi gọi Xuân Phân đang canh ngoài cửa, "Dạ, tiểu thư."

"Bây giờ việc trước tiên là tỷ đệ chúng ta lấp đầy bụng đã rồi hãy nói đến chuyện khác, hôm nay cũng mệt mỏi rồi, ăn cơm xong phải nghỉ ngơi lấy sức, ngày mai Thụy Ca cũng nên bắt đầu chuyên tâm đọc sách lại, chỉ là phải nhớ rằng phải biết kết hợp giữa lao động và vui chơi là được."

"Dạ, tỷ tỷ." Thụy Ca nghe lời gật đầu một cái, tỷ tỷ làm cái gì cũng là vì tốt cho mình, hơn nữa tỷ tỷ của mình cũng không phải là nữ tử khuê các bình thường, vì mình an bài nhất định là tốt, bản thân mình tốt nhất nên nghe theo là đúng.

"Tỷ tỷ vậy Đào Đào làm gì" Đào Đào nhìn Nhược Vi hỏi.

"Tỷ tỷ sẽ ra bên ngoài mời vị tiên sinh về, đến lúc đó Đào Đào đi theo tiên sinh học cho thật tốt, đừng làm cho tỷ tỷ thất vọng."

"Vậy cũng tốt, Đào Đào sẽ học thật tốt." Tính cách của Đào Đào là hiểu động, nhưng mà vẫn chăm chú nghe theo an bài của Nhược Vi, từ nhỏ đến lớn mặc kệ là Thụy Ca tốt Đào Đào tốt, hai huynh đệ này đối với lời nói của Nhược Vi chưa bao giờ không nghe, lại nói Nhược Vi cũng xem như là kiêm thêm chức vụ phụ thân mẫu thân tỷ tỷ cũng do Nhược Vi một người đảm nhận.

Cũng may những năm gần đây bên cạnh còn có nhiều người giúp đỡ, cũng không phải là gian nan như trong tưởng tượng, cuộc sống cũng ngày càng trở nên tốt.

Quái lão đầu tận tâm tận lực trợ giúp, giống như một người cha chăm sóc tỷ đệ Nhược Vi mấy năm như vậy, tỷ đệ ba người không có gì tiếc nuối, bọn họ đã hạnh phúc rất nhiều so với nhiều người trên thiên hạ.

"Tốt lắm, đừng mang bộ dạng rầu rĩ không vui, cũng không phải là bảo đệ lên núi đao xuống vực dầu, tỷ tỷ không trông cậy vào các đệ thăng quan đố trạng nguyên, nhưng không thể cái gì cũng không hiểu, cho nên không cần tạo áp lực cho mình, học thêm chút này nọ thì tốt, cái gọi là kỹ nhiều không ép thân chính là đạo lý này"

"Đã biết, tỷ tỷ, ăn cơm, ăn cơm nào," Đào Đào chính là tính tính này, không vui luôn trong nháy mắt, tới cũng nhanh đi cũng nhanh.

Tỷ đệ ba người âm áp dùng qua bữa tối, liền tách ra tự ai nấy đi nghỉ, hôm nay ở bên ngoài đi một ngày quả thật cũng mệt mỏi, Nhược Vi cũng rửa mặt sau nằm xuống nghỉ ngơi.

Hôm sau, Nhược Vi giờ Mẹo vừa qua khỏi một khắc đồng hồ thì đã tỉnh, kêu Xuân Phân và Hạ Chí đi vào, hai nha đầu hầu hạ Nhược Vi rửa mặt xong, thay xong y phục luyện công liền đi đi đến sân chuyên luyện võ.

Không bao lâu Thụy Ca và Đào Đào cũng mặc toàn thân trang phục tới.

"Tỷ tỷ, chào buổi sáng."

"Chào buổi sáng, Thụy Ca và Đào Đào nghỉ ngơi như thế nào, thân thể thoải mái hay không."

"Đa tạ tỷ tỷ quan tâm, Thụy Ca nghỉ ngơi rất tốt."

"Tạ tỷ tỷ quan tâm, tối hôm qua Đào Đào ngủ rất say." Đào Đà okhả ái lắc lắc cái đầu nhỏ của mình.

"Đệ đó nha, " Nhược Vi điểm một cái lên cái đầu nhỏ của Đào Đào, hôm nay tốc độ đáng dấp của hai huynh đệ kém so với Nhược Vi, dù sao đáng dấp bé trai luôn so với nữ hài tử nhanh, Nhược Vi cũng bởi vì vẫn dùng thức ăn bên trong không gian gì đó mới so cô nương cùng lứa vóc dáng cao hơn một chút, hôm nay cùng với những cô nương mười bảy mười tám tuổi không sai biệt lắm.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127: Hiên Viên Hạo tới chơi

"Được rồi, ôn luyện mấy công phu Quái lão đầu dạy đi, có thể tự bảo vệ mình mới là điều quan trọng nhất."

"Dạ, tỷ tỷ."

Ba tỷ đệ chia nhau tìm chỗ trống làm nóng người. Võ công của Nhược Vi ngày hôm nay Thụy Ca và Đào Đào không thể theo kịp. Nhưng so với người bình thường thì hai huynh đệ này đã là lợi hại lắm rồi, chỉ có thiếu kinh nghiệm thực chiến thôi.

Vốn là Nhược Vi tính trước khi thành thân sẽ mang hai đệ đệ đi du lịch. Nhưng hôm nay lại có cơ hội này, nàng không nói cho Hiên Viên Hạo biết là vì nàng biết hắn sẽ phản đối. Bây giờ Thụy Ca muốn thi Hươu, nàng chỉ có thể lo chuyện này trước.

Nhưng mà nếu như Hiên Viên Hạo không cho nàng đi chơi thì nàng cũng sẽ tìm cơ hội đi ngắm nhìn non sông nước biển.

Sau nửa canh giờ luyện tập, ba tỷ đệ ba đều đỏ mồ hôi. Bởi vì ở đây không phải là Liễu gia trang nên không đủ chỗ để luyện tập. Nàng sắp xếp cho mọi người thay phiên nhau tập luyện, võ công là không thể không ôn luyện. Đến lúc máu chảy có thể bảo vệ được bản thân mình là tốt rồi, vì vậy nàng không cho phép bất cứ ai đào ngũ.

Cho dù ở nơi này không có chỗ để luyện tập thì Nhược Vi cũng cố hết sức tìm cơ hội cho mọi người tập luyện, có một số thứ nếu buông xuống rồi thì sẽ không cầm lên được nữa.

Ba tỷ đệ đi về phòng mình rửa mặt rồi đi ăn sáng. Ở Thanh Châu này có rất nhiều đồ ăn vặt, một bàn đầy thức ăn làm ba tỷ đệ vừa tập võ xong nhìn thấy mà bụng kêu rột rột. Nhược Vi thấy hai đệ đệ của mình ăn nhiều hơn bình thường thì thưởng cho mấy người trong nhà bếp.

Sau khi ăn sáng, Thụy Ca đi đến thư phòng ôn bài, Đào Đào đi theo Nhược Vi. Lão sư Nhược Vi mời vẫn chưa đến.

"Tiểu thư, tiểu thư, tin tốt, tin tốt." Tiết Thu vui mừng chạy từ bên ngoài vào.

"Tin tốt gì làm người vui mừng đến mức này, đừng làm ầm ĩ quấy rầy tiểu thư suy nghĩ." Xuân Phân trừng mắt liếc Tiết Thu đang kích động đứng một bên.

"Được rồi, nói đi, tin tốt gì?" Nhược Vi nghe được đoạn đối thoại của hai người thì lên tiếng.

"Tiểu thư, Hiên Viên công tử tới, bây giờ đang ở ngoài cửa lớn." Tiết Thu vui mừng nói.

"Tiết Thu, tới thì cũng đã tới, tại sao người còn vui mừng hơn cả tiểu thư vậy." Hạ Chí trêu ghẹo Tiết Thu. Vì Hiên Viên Hạo thường quần lấy Nhược Vi nên mối quan hệ giữa đây tớ của hai bên cũng không tồi. Tình cảm của Tiết Thu và A Phúc cũng không phải bình thường, vì vậy Hạ Chí mới nói thế.

"Tiểu thư, người xem Hạ Chí khi dễ nô tì, tiểu thư phải làm chủ cho nô tì."

"Được rồi, đi thôi, mau đi đón người."

Đào Đào nghe Hiên Viên Hạo tới chơi thì đã sớm nhin không được. Bây giờ Nhược Vi ra lệnh một tiếng thì Đào Đào đã nhấc chân chạy như bay. Mấy năm qua, tình cảm giữa hai huynh đệ Đào Đào và Hiên Viên Hạo rất tốt, mỗi lần hắn đi đâu đều mua quà cho hai huynh đệ này.

Nhược Vi dẫn người bước nhanh đến cửa lớn, nói không vội vã là gạt người. Dù sao hai người cũng đã nhiều ngày không gặp, mấy năm nay thời gian hai người tách ra lâu nhất cũng không tới một tháng. Nhưng lần này hai người đã gần hai tháng không gặp nhau. Trước kia Hiên Viên Hạo tới kinh thành, còn bây giờ Nhược Vi lại tới Thanh Châu, Nhược Vi không ngờ rằng Hiên Viên Hạo lại tới đây, trong lòng nàng không khỏi có chút ngọt ngào.

Nhược Vi còn chưa đến nơi thì đã nghe tiếng Đào Đào đang hỏi thăm Hiên Viên Hạo. Nhờ vậy mà sự bối rối trong lòng Nhược Vi biến mất. Không biết vì sao nhưng chỉ cần nghe thấy tiếng Hiên Viên Hạo thì nàng sẽ cảm thấy lòng mình bình tâm lại.

Nhược Vi nghĩ, đời này nàng không thể buông tay nam nhân này nữa rồi

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 128: gặp nhau

Khi gần đến cửa lớn, Nhựt Vi liếc mắt một cái là thấy người nọ, vẫn là một thân áo trắng. Nhựt Vi luôn không hiểu là tại sao Hiên Viên Hạo lại thích mặc đồ trắng như vậy. Có một lần nàng tò mò hỏi hắn, đổi lại là một đáp án dở khóc dở cười. Hiên Viên Hạo nói: "Khi còn bé đánh cuộc với người ta xem ai mặc đồ trắng đẹp nhất, sau này thành thói quen, cũng không phải là thích mặc màu này. Nếu Nhựt Vi không thích thì ta sẽ không mặc."

Giống như là tâm ý tương thông, lúc Nhựt Vi nhìn về phía Hiên Viên Hạo thì hắn cũng nhìn sang phía nàng. Nàng phát hiện hắn gầy đi nhưng phần khí khái nam nhi lại tăng thêm. Mắt của Hiên Viên Hạo nhìn chăm chăm Nhựt Vi, hai tháng không gặp, vốn là có rất nhiều chuyện để nói với nhau nhưng bây giờ hai người lại không biết phải nói gì.

Vẫn là Đào Đào đứng một bên nhìn không nổi, bé kéo tay áo Hiên Viên Hạo, lúc này hai người mới hồi phục lại tinh thần. Nhựt Vi có chút ngượng ngùng cúi đầu, Hiên Viên Hạo thì vẫn rất tự nhiên.

"Hiên Viên đại ca, tỷ tỷ, hai người không nhận ra nhau sao? Tại sao lại không nói chuyện?"

"Hả, không có, Đào Đào đừng có quấy, Xuân Phân mau kêu người mang đồ đến phòng khách." Nhựt Vi nhìn hành lý trên xe nói.

Đúng lúc Hiên Viên Hạo lại đứng ngay đó, Nhựt Vi không biết nói gì, trong nháy mắt không khí có chút xấu hổ. Hiên Viên Hạo mở miệng trước, "Ta dẫn người trở về Liễu gia thôn, Liễu thúc nói mọi người đã tới Thanh châu, ta nghỉ ngơi một buổi tối liền dẫn người tới đây."

"Ừ, vậy huynh có mệt không, có muốn nghỉ ngơi trước không?"

Nhựt Vi có chút bận tâm nhìn Hiên Viên Hạo: "Không mệt, nửa mặt một cái là được, Thụy Ca đâu?"

"Thụy Ca ôn bài rồi, lúc ăn cơm sẽ gặp mặt, ta cho người dẫn chàng đi rửa mặt trước."

"Không được, nàng dẫn ta đi." Hiên Viên Hạo yêu cầu.

"Chàng." Nhựt Vi đỏ bừng cả mặt, "Không được."

"Phải được, Nhựt Vi không thèm nghĩ đến ta, còn để người khác quấy rầy chúng ta nữa."

Nhựt Vi liếc mắt nhìn bốn phía, tất cả mọi người đã thức thời lui xuống chỉ còn lại nàng và Hiên Viên Hạo: "Được rồi." Nhựt Vi miễn cưỡng đồng ý.

Hiên Viên Hạo kéo tay Nhựt Vi: "Dẫn đường đi." Hiên Viên Hạo cười nhìn Nhựt Vi.

Tay nhỏ bé của Nhựt Vi bị bàn tay Hiên Viên Hạo bao lấy, nàng giãy giụa nhưng không có hiệu quả. Nàng chỉ có thể đi theo Hiên Viên Hạo đến phòng khách. Vừa vào đến phòng thì Hiên Viên Hạo liền đóng cửa, Nhựt Vi chưa kịp phản ứng thì người đã dán lên tường. Nàng cảm nhận được hơi thở nóng rực của đối phương, trong chốc lát, môi nàng đã bị đối phương chiếm giữ.

Hô hấp vô cùng lo lắng, rằng môi triền miên, Nhựt Vi còn chưa phản ứng kịp thì đã bị dẫn đến một thế giới khác. Hai tay nàng vòng qua người Hiên Viên Hạo. Một lúc lâu sau, hai người mới tách ra. Chân của nàng mềm nhũn ra, Hiên Viên Hạo bế nàng đặt lên đùi mình. Hắn nhìn đôi môi đỏ mọng của nàng, cuối cùng không nhịn được mà chạm vào, ôm nàng thật chặt. Nhựt Vi ngơ ngậy: "Đừng nhích nhích, nàng cử động nữa là ta không nhịn được đâu." Hiên Viên Hạo cắn răng nghiêng lợi nói.

Nhựt Vi đưa tay nắm nhẹ Hiên Viên Hạo hai cái, lời này làm sao mà nàng không hiểu được cơ chứ. Hơn nữa thân thể Hiên Viên Hạo lại có biến hóa lớn thế kia, nàng cảm thấy lúng túng không thôi.

Nhựt Vi không thể làm gì khác hơn là nghe lời ngoan ngoãn ngồi im nhưng trong lòng lại tức giận không ngớt.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129: Xuống bếp

Một lúc sau, Hiên Viên Hạo mới tiếc nuối buông Nhục Vi ra. Hắn nhìn thấy Nhục Vi xấu hổ thì cũng không dám nói gì. Hắn sợ chọc nàng giận.

"Hừ." Nhục Vi xoay người không thèm nhìn người nào đó.

Hiên Viên Hạo thấy Nhục Vi giận mình thì vội vàng tiến lên nói xin lỗi: "Nhục Vi, không phải là tại vì lâu lắm rồi ta mới gặp nàng sao? Cái này không thể trách của ta được, nàng cũng biết ta đã lớn thế này, nhìn được như vậy cũng không dễ dàng gì."

Hiên Viên Hạo làm bộ đáng thương, chỉ còn kém không rơi nước mắt là đủ bộ.

"Xi." Nhục Vi nghe Hiên Viên Hạo nói thế thì không nhìn được nữa mà bật cười. Người mà lúc nào cũng lạnh như băng vậy mà trước mặt nàng lại như con cún vậy đuôi mừng chủ.

"Cười chính là tha lỗi cho ta rồi đấy."

"Ta kêu người mang nước nóng tới cho chàng." Nhục Vi nói xong câu đó thì không thèm nhìn Hiên Viên Hạo nữa, cứ thế mà bước ra ngoài. Hiên Viên Hạo cũng biết là nàng đang ngượng ngùng.

5 năm, Hiên Viên Hạo từ một thiếu niên đã trở thành một nam nhân thật thụ. 5 năm trước có nhiều thứ hắn có thể dễ dàng bỏ qua nhưng bây giờ hắn tuyệt đối sẽ không phạm phải sai lầm đó một lần nữa.

Nhục Vi trở phòng mình, kêu Xuân Phân đến nhà bếp kêu người đem nước nóng đến phòng khách. Sau đó lại nói Hạ Chí đi an bài cho người làm của Hiên Viên Hạo. Còn Tiết Thu thì đã sớm đi tìm A Phúc, nàng nói là đi thăm dò tin tức.

Nhục Vi suy nghĩ, cơm trưa hôm nay chắc nàng phải tự tay làm rồi. Tối đây đã mấy ngày nhưng nàng chưa bao giờ nấu nướng.

Nhục Vi quyết định xong thì dẫn Xuân Phân đến nhà bếp. Mấy người ở nhà bếp thấy Nhục Vi tới thì run lấy bầy. "Tiểu thư muốn tự mình nấu, các người chuẩn bị nguyên liệu xong thì lui ra ngoài đi."

Mấy người đó nghe Xuân Phân nói là Nhục Vi muốn tự nấu nướng thì thở phào nhẹ nhõm: "Dạ, nô tỳ sẽ chuẩn bị đầy đủ mọi thứ."

"Được rồi, chuẩn bị xong thì ra ngoài đi, Xuân Phân ở lại giúp ta với một người khác ở lại nhóm lửa là được rồi."

"Tiểu thư lâu rồi không xuống bếp, hai vị thiếu gia nhất định sẽ rất vui."

"Đúng vậy, hai ngày trước Đào Đào và Thụy Ca mới nói nhớ món ăn ta làm." Nhục Vi nghĩ đến hai đệ đệ thì vẻ mặt rất dịu dàng.

Hai chủ tớ ở trong bếp bận rộn suốt mấy canh giờ cuối cùng cũng làm được một bàn thức ăn lớn. Người nhóm lửa trong phòng bếp ngửi được mùi thơm thiếu chút nữa chảy cả nước miếng.

"Xong rồi, kêu người mang thức ăn lên đi."

"Dạ, tiểu thư." Xuân Phân kêu người làm mang thức ăn lên.

Nhục Vi quay về phòng thay y phục, rửa tay và mặt rồi mới tới phòng ăn.

Khi Nhục Vi đến phòng ăn thì ở đó đã đầy đủ người chỉ còn thiếu mỗi nàng. Lúc nàng bước vào thì nghe Đào Đào nói lớn: "Hiên Viên đại ca đi đường mệt nhọc, đợi lát nữa nhất định phải ăn nhiều một chút."

"Ừ, Đào Đào cũng ăn nhiều một chút." Hiên Viên Hạo thấy Đào Đào quan tâm mình thì nói.

"Tỷ tỷ, tỷ đã đến rồi." Thụy Ca thấy Nhục Vi đến liền đứng dậy kêu.

"Ừ, Thụy Ca đói bụng chưa?"

"Dạ chưa, nhưng mà tỷ tỷ làm thức ăn ngon quá, đệ đói đến sâu bò bụng rồi." Hiếm khi nào Thụy Ca nói được lời như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 130: Thắng thắn

"Lát nữa Thụy Ca phải ăn nhiều một chút, nếu không lần sau tỳ sẽ không làm nữa đâu." Nhược Vi vui vẻ sờ sờ khuôn mặt nhỏ bé của Thụy Ca.

"Dạ, tỳ tỳ." Thụy Ca vui mừng ngồi vào vị trí của mình.

"Tỳ tỳ, Đào Đào cũng muốn ăn nhiều một chút." Đào Đào uất ức nhìn Nhược Vi.

"Được, Đào Đào muốn ăn bao nhiêu?" Thật là một tiểu quý nương bình.

Lần này tới lượt Đào Đào vui vẻ nhưng có người khác lại mất hứng, hấn dùng hết sức mình nhìn Nhược Vi nhưng nàng vẫn làm bộ như không thấy. Hiên Viên Hạo buồn bực.

Bữa cơm này có thể nói là khách và chủ đều vui vẻ.

Sau khi ăn xong, Nhược Vi bảo Thụy Ca và Đào Đào đi nghỉ trưa, nàng muốn nói chút chuyện với Hiên Viên Hạo. Nhược Vi và Hiên Viên Hạo đến phòng khách, nàng nhìn hấn một cái rồi hỏi: "Tại sao chàng lại đột nhiên tới đây?"

"Chẳng phải là vì muốn cho nàng một niềm vui bất ngờ sao?" Hiên Viên Hạo mặt dày nói.

"Vui mừng, kinh sợ thì đúng hơn, chuyện ở kinh thành làm xong rồi à? Có thể ở Thanh châu được bao lâu?"

"Có thể ở bao lâu thì còn chưa xác định được nhưng chắc chắn sẽ không quá ngắn. Ở đây cũng có sản nghiệp của Hiên Viên gia, lần này tới đây vừa vặn có thể thị sát một phen. Thế nào, chủ ý này không tệ chứ?"

"VẬY chàng tính ở đâu?" Nhược Vi khiêu khích nhìn Hiên Viên Hạo.

"Ở nhà của phu nhân tương lai của ta." Hiên Viên Hạo không để ý tới sự uy hiếp của Nhược Vi, gương mặt hả hê của hấn ý nói: xem nàng làm gì được ta.

"Hừ." Nhược Vi tức giận nhìn gương mặt đắc ý kia.

"VẬY được, chàng tới nhà phu nhân của chàng đi, ta sẽ cho người thu dọn hành trang của chàng ngay bây giờ."

Nhược Vi nói xong, đứng dậy đi ra ngoài. Hiên Viên Hạo vội vàng đứng dậy ôm tiểu cô nương nương bình vào lòng: "Ta sai rồi, ngài người lớn không chấp nhặt lỗi lầm của người nhỏ." Hiên Viên Hạo thủ thủ bên tai Nhược Vi, cầu nàng tha lỗi.

Hai gò má của Nhược Vi ửng hồng, cuối cùng nàng cũng không giãy giụa nữa.

Nhược Vi không biết tại sao khi ở bên Hiên Viên Hạo nàng rất dễ cáu kỉnh, có đôi lúc còn có một chút kiêu kỳ.

Hai người lẳng lặng ôm nhau một lát rồi mới ngồi ngay ngắn lại. Một lúc sau, Hiên Viên Hạo mở miệng nói: "Nhược Vi, thật ra lần này ta tới đây là có chuyện muốn nói với nàng, nàng không được trách ta đó."

"Thẳng thắn được khoan hồng, kháng cự bị nghiêm trị." Nhược Vi nhún mày nhìn Hiên Viên Hạo.

Hiên Viên Hạo nghe Nhược Vi nói thế thì không biết nên làm thế nào, hấn đợi một lúc mới nói: "Đợt hồi kinh vừa rồi, người trong nhà có tìm ta nói chuyện. Chuyện của hai chúng ta mọi người đã biết từ năm năm trước, tổ mẫu hy vọng có thể sớm gặp được nàng."

Nhược Vi nghe Hiên Viên Hạo nói liền sùng sốt. Nàng chưa bao giờ nghĩ đến điều này, nàng còn nghĩ muốn kéo dài thời gian gặp mặt người nhà của Hiên Viên Hạo.

Không ngờ mọi việc lại tiến triển nhanh như vậy: "Vậy người trong nhà chàng nói thế nào?" Nhược Vi cảm thấy cổ họng mình khô khốc.

"Đừng sợ, người trong nhà ta đều thích nàng, đặc biệt là tổ mẫu và tổ phụ. Bọn họ nghe được rất nhiều chuyện về nàng, họ còn nói ta không xứng với nàng." Hiên Viên Hạo ôm Nhược Vi vào trong ngực.

"Thật à, bọn họ không nói ta là trẻ mồ côi không xứng với chàng sao." Nhược Vi thận trọng nhìn Hiên Viên Hạo.

"Không có, tất cả mọi người rất thích nàng. Làm sao ta có thể gạt nàng được chứ, nàng phải tin tưởng ta."

"Được, ta tin chàng."

"Cả đời này ta sẽ không lừa gạt nàng, sau này cho dù có xảy ra bất kỳ chuyện gì nàng cũng phải tin tưởng ta, biết không?"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131: Tù tộ

Nhược Vi tựa vào lòng Hiên Viên Hạo nhu thuận gập đầu. Hai người ở trong phòng khách cả một buổi chiều, nói chuyện phiếm cười đùa. Chỉ có ở trước mặt Nhược Vi, Hiên Viên Hạo mới có thể thả lỏng tâm tình, tùy ý buông thả lòng mình.

Buổi tối vẫn là Nhược Vi tự mình xuống bếp làm thức ăn. Sau khi ăn cơm mọi người sẽ ngồi nói chuyện một lát rồi tách ra, ai về phòng người nấy.

Hôm sau, mọi người tề tụ ăn điểm tâm. Sau đó Thụy Ca đến thư phòng, Đào Đào thì đi đọc sách. Hai ngày nữa lão sư sẽ đến, Nhược Vi không thể để cho đệ ấy lười biếng nữa.

Nhược Vi và Hiên Viên Hạo bàn chuyện ở phòng khách. Hiên Viên Hạo vẫn là một thân bạch sam còn Nhược Vi mặc quần áo bằng lụa, hai người ngồi đối diện nhau.

"Nhược Vi, chuyện hôm qua ta nói với nàng, nàng suy nghĩ như thế nào rồi?"

"Chàng để cho ta suy nghĩ kĩ lại, đây cũng không phải là chuyện đùa. Đến lúc đó mọi người không hài lòng về ta thì làm thế nào? Với lại bọn họ đã biết chuyện của chúng ta từ năm năm trước, thật là dọa chết người mà."

"Không phải là còn có ta ở bên nàng sao, đừng lo lắng."

"Ai, sao ta lại đột nhiên trở nên nhát gan như vậy chứ? Lỡ người nhà chàng không thích ta... thì ta sẽ tìm nam nhân khác. Thiên hạ này thiếu gì nam nhân chứ."

"Nhược Vi, nàng nói cái gì? Nói lại một lần nữa xem." Sắc mặt của Hiên Viên Hạo tối sầm nhìn Nhược Vi.

Nhược Vi nói xong thì mới phát hiện là mình đã dẫm lên bãi mìn rồi: "Nói nhầm, nói nhầm."

Nhược Vi ngượng ngùng nhìn Hiên Viên Hạo, vẻ mặt ngoan ngoãn của nàng làm Hiên Viên Hạo buồn cười. Bình thường rất khó thấy được vẻ mặt này của nàng.

"Nói nhầm, ta nghĩ không phải là như vậy." Hiên Viên Hạo nghiêm mặt nhìn Nhược Vi.

"Thật sự là nói nhầm mà, ai nha, chàng đừng trưng ra vẻ mặt đó, nhìn rất dọa người. Bây giờ ta phiền lắm rồi, chàng không giúp ta thì thôi lại còn đùa ta nữa. Lần sau ta không nói nhầm nữa, được chưa?"

"Khụ, xem như là lần đầu tiên nên bỏ qua." Hiên Viên Hạo miễn cưỡng trả lời.

Hai người đang nói chuyện thì Xuân Phân ở bên ngoài báo là Quái lão đầu tới. Nhược Vi và Hiên Viên Hạo nghe được tin này thì vội vàng ra nghênh đón. Tại sao mọi người tới đây đều không báo trước vậy.

Nhược Vi còn chưa tới cửa lớn thì đã nhìn thấy lão đầu không coi quy cũ ra gì. Nhược Vi bất đắc dĩ vỗ vỗ trán, thật là làm người ta đau đầu mà.

Nhược Vi không thể làm gì khác hơn là đứng tại chỗ chờ Quái lão đầu bay tới chỗ mình. Hiên Viên Hạo cũng đứng một bên chờ, mấy năm qua quan hệ của hai người rất tốt.

"Nha đầu hư, sao còn ngậy ngốc đứng ở đây, còn người nữa, tiểu tử thú, sao lại tới đây." Quái lão đầu vỗ một cái vào bả vai Hiên Viên Hạo. Nếu không phải là Hiên Viên Hạo luyện võ lâu này thì đã bị nội thương rồi.

"Lão già này, sao tới đây mà không cho người báo một tiếng. Thật là hù dọa người mà, về sau không làm cơm cho ông ăn nữa, để ông không làm người ta sợ chết." Nhược Vi thờ phỉ phò nhìn lão già trước mắt.

"Được, được, được, là ta sai lầm rồi, lần sau nhất định sẽ cho người báo tin trước. Hôm nay người phải làm nhiều thức ăn cho ta ăn, đã rất lâu rồi ta không được ăn thức ăn do người nấu." Quái lão đầu mặt dày yêu cầu.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132: Tin tức (một)

"Còn dám có lần sau, chỉ lần này thôi, lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa, bằng không..." Nhược Vi uy hiếp nhìn người nào đó, phải biết mấy ngày

nay Nhượng Vi đều chờ đợi tin tức của Quái lão đầu, không biết lúc nào thì hắn tới đây, bản thân cũng đã chuẩn bị cẩn thận, không nghĩ tới hắn lại một mình tới đây.

"Được, lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa. Hôm nay nhất định phải làm mấy món ăn nhắm rượu mà ta cùng tiểu tử thú này thích, rất lâu ta không có cùng tiểu tử thú uống rượu tán gẫu."

"Được rồi, biết, nhanh đi phòng khách rửa mặt đi, nghỉ ngơi thật tốt. Đào Đào cùng Thụy Ca còn không biết ngươi đã đến đâu, đến lúc đó thế nào hai đứa cũng quần nói chuyện với ngươi."

Vì vậy Quái lão đầu lại hấp ta hấp tập đi phòng khách rửa mặt, Thu Phân cùng Đông Chí đi theo để thu thập căn phòng một chút.

"Hiện tại thì tốt rồi, mọi người tụ lại một chỗ, lão nhân gia vừa tới liền muốn cùng chàng uống rượu, đối với chàng tốt hết chỗ nói."

"Đúng vậy a, thế nào, Nhượng Vi có phải là ghen hay không, không có việc gì, Nhượng Vi trong lòng ta là quan trọng nhất." Hiên Viên Hạo cúi đầu, ở bên tai Nhượng Vi nhẹ giọng nói ra.

Nhượng Vi trở tay cho Hiên Viên Hạo một quyền, chỉ là dùng bao nhiêu lực cũng vô dụng, tựa như đang gãi ngứa, làm người nào đó rất hưởng thụ.

Lúc ăn cơm trưa, Thụy Ca cùng Đào Đào cũng đã biết Quái lão đầu đến, hai huynh đệ chia ra ngồi ở hai bên của Quái lão đầu, quần Quái lão đầu hỏi cái này hỏi cái kia. Một hồi thì hỏi người trong nhà thế nào, một hồi lại hỏi trên đường thấy cái gì, có chuyện gì hay không, mà phần lớn vấn đề đều là Đào Đào hỏi.

Nhượng Vi lúc ăn cơm không thích cho người ta hầu hạ, vì vậy trải qua thời gian dài, người trong nhà cũng dưỡng thành thói quen tốt, chuyện có thể tự mình động thủ thì đều tự mình làm. Nhượng Vi không cho phép hai đệ đệ có bất kỳ khả năng trở thành những tên công tử quần áo lụa là.

Vì vậy, ở Liễu gia, thời gian chủ tử ăn cơm thì người làm cũng có thể đi ăn cơm, không cần chờ chủ tử ăn xong mới ăn những thứ thức ăn đã sớm nguội lạnh kia. Hơn nữa, Liễu gia đối với người làm cũng rất hào phóng ở nhiều phương diện, đặc biệt là việc ăn mặc, có thể nói là tốt hơn một chút so với nhiều gia đình đại quan.

"Quái gia gia, người đã đến rồi thì cũng đừng trở về nữa." Đào Đào mong đợi nhìn Quái lão đầu.

"Ừ, chờ Thụy Ca thì Hương xong thì mọi người cùng nhau trở về Liễu gia trang. Khi đó ở thôn trang cũng có rất nhiều trái cây để ăn, còn có thể xuống sông mò cua, đến lúc đó gia gia mang bọn ngươi xuống sông mò cá mò cua."

"Uh, Quái gia gia không trở về thật tốt quá, như vậy sẽ có người dẫn ta đi chơi rồi." Đào Đào vui mừng nói

"Đào Đào, đệ quên chuyện tỷ tỷ thỉnh tiên sinh đến dạy cho đệ sao?" Thụy Ca bẻ ngoài nghiêm chỉnh nói.

"A, phải ha" Đào Đào cúi đầu, mình quả thật đã quên việc này.

"Bất quá tỷ tỷ chắc chắn sẽ không bắt đệ ngày ngày ở trong nhà, không phải tỷ tỷ đã nói đến lúc sẽ dẫn chúng ta đi ra ngoài để biết thêm kiến thức sao." Thụy Ca không nhanh không chậm nói.

"Đúng vậy a" Đào Đào lập tức lại vui mừng. Quái lão đầu coi như không nghe thấy cuộc đối thoại của hai huynh đệ, mà cùng Hiên Viên Hạo uống rượu.

"Nha đầu, lão già ta đã rất lâu không được uống rượu ngon rồi, trong khoảng thời gian này chỉ có thể nhờ vào ngươi a." Quái lão đầu tuyệt không ngưng ngừng, mặt dày nói ra yêu cầu.

"Không phải lần trước ngươi đã cướp những thứ đó của ta rồi sao." Nhượng Vi tức giận nhìn Quái lão đầu. Tuy chuyện không gian đến bây giờ cũng không có ai phát hiện, nhưng việc Nhượng Vi luôn có thể lấy ra rất nhiều vật có giá trị liền khiến mọi người nghi ngờ thật lâu. Bất quá những người đã từng dùng qua những thứ này đều là người mà Nhượng Vi có thể tin tưởng trăm phần trăm. Hơn nữa, họ cũng không thích hỏi, phần lớn là cứ có đồ sẽ dùng, không hơn...

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 133: Tin tức (hai)

Mọi người cười cười nói nói, ầm ầm dùng qua bữa cơm. Sau đó thì tụ tập lại phòng khách, mấy người Xuân Phân đem trà lại đưa lên rồi lui ra ngoài, canh giữ ở cửa đại môn.

"Nha đầu, lần này tới đây còn có một việc muốn nói cho ngươi. Súc sinh năm đó phản bội ta bây giờ đang ở chung một chỗ với kẻ đối đầu với tiểu tử thú, các ngươi nhất thiết phải cẩn thận rồi, sớm biết năm đó ta nên tự tay bóp chết hắn, tránh cho hắn trở lại cõi đời này gieo họa cho ngươi." Quái lão

đầu sắc mặt không tốt nói.

"Sao lại thế này, một chút tin tức ta cũng chưa nghe được, những ám tuyến đó như thế nào lại không tra được." Nghe tin tức này, cho dù tính tình Nhược Vi có khá hơn nữa, thì lúc này cũng không tránh được nghiêm mặt.

"Ngược lại không trách được những người đó, bởi vì chuyện này cực kỳ bí ẩn, người bình thường thật đúng là không biết. Chỉ là ta thật không nghĩ tới, những người này vậy mà cấu kết cùng một chỗ, nếu không chú ý thật đúng là không biết những kẻ này sẽ làm ra những chuyện gì."

Sắc mặt của Hiên Viên Hạo lúc này cũng không tốt nổi. Tuy nói chuyện này hẳn cũng không biết, nhưng nếu như biết chậm một chút thì sau này sẽ như thế nào... thật đúng là không dám nói.

Đầu ngón tay Nhược Vi gõ gõ cái bàn, về mặt hơi thu lại, một bộ dáng suy tư vấn đề.

"Quái lão đầu, chuyện này ngại biết khi nào, bọn họ cấu kết ở chung một chỗ đã bao lâu, chuyện này phải vạch kế hoạch thật tốt."

"Hai ngày trước thì nhận được tin tức, sau đó, ta an bài một số chuyện xong thì liền thu thập hành lý, thúc ngựa tới đây."

"Ngược lại không ngờ ở nơi này có thể gặp Tử Dực (tên chữ của Hiên Viên Hạo), chuyện lần này cũng coi như dễ làm hơn. Trước khi đến ta còn phải người đi ra ngoài tìm người đây." Quái lão đầu nhìn Hiên Viên Hạo nói.

"Đa tạ ngài." Hiên Viên Hạo đứng dậy, quy củ hành lễ với Quái lão đầu để bày tỏ lòng cảm kích. Nếu không phải Quái lão đầu tới kịp thời để báo cho hắn biết tin tức này, đến lúc đó xảy ra chuyện gì, cho dù là tự mình xử lý cũng gặp phiền toái nhiều hơn. Hiện tại đã biết, cũng sẽ sớm làm chút chuẩn bị.

"Cám ơn cái gì, về sau cho ta vợ vết nhiều rượu tốt trở lại là được."

"Được rồi, các người cũng đừng khách sáo tới khách sáo lui nữa, trước mắt phải suy nghĩ thật kỹ làm thế nào mới đúng."

Hai người dưới uy áp của Nhược Vi liền cẩn thận suy nghĩ chánh sự. Cái cảnh tượng này đã lâu không thấy.

"Hạo ca ca, nhà của chàng có đặt ám tuyến ở Đông Phương gia hay không. Nếu có thì kêu bọn họ lặng lẽ đi hỏi một lần, đến lúc đó chúng ta làm việc cũng tốt hơn."

"Uh, người thì có, chỉ là không nhiều lắm, hai năm trước còn bị phát hiện đuổi ra ngoài."

"Có người là được, không cần bao nhiêu người, chỉ cần có thể biết nội tình của bọn họ, như vậy dễ làm hơn nhiều."

Hiên Viên Hạo nghe lời Nhược Vi nói, suy nghĩ một chút liền đáp: "Có mấy người, đều là người bên ngoài, nhưng cũng coi như là thụ dụng, vẫn luôn ăn dẫu, không dám để cho bọn họ làm gì, chỉ sợ bại lộ."

"Như vậy không tệ, cho dù chỉ biết chút da lông cũng có thể suy đoán ra ít thứ, như vậy đối với nhà chàng mà nói là rất có lợi. Hơn nữa, những ám tuyến đó không cần quá liều lĩnh, sau còn có thể tiếp tục ẩn núp, để chúng ta có thể lập kế hoạch thật tốt. Nói không chừng lần này còn có thể cho đối phương một kích."

"Uh, đợi lát nữa ta liền viết thư trở về thông báo cho nhà."

Ba người lại tiếp tục thảo luận vài canh giờ mới tách ra làm việc của mình. Sản nghiệp Vi các của Liễu gia ở thành Thanh Châu, và một số sản nghiệp không công khai khác đều cần Nhược Vi quản lý.

Thời gian còn lại, Nhược Vi đều ở đây nhìn sổ sách, gặp quản sự rồi phân công nhiệm vụ.

Thời gian một ngày cũng liền bận rộn như vậy mà trôi qua.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 134: Ăn ý

Kể từ khi Quái lão đầu mang đến tin tức này, mấy ngày nay Nhược Vi cùng Hiên Viên Hạo đúng là không vội không được, chính bản thân Quái lão đầu cũng thường không thấy bóng dáng, cũng may ở thành Thanh Châu này bọn họ cũng không quá làm người khác chú ý.

Nửa tháng sau, Nhược Vi vì Đào Đào mời tiền sinh đến, bây giờ đã bắt đầu giảng bài cho Đào Đào rồi. Vị tiền sinh này ước chừng bốn mươi tuổi, tuy có tài nhưng do nhiều năm qua không gặp thời, có thể nói là con người đầy tài hoa.

Nhược Vi cũng đã phải nhiều người hỏi thăm, sau mới quyết định mời người này. Vị lão tiên sinh này xác thật là vận số không tốt lắm, vừa đến lúc máu chốt liền như xe bị tuột xích. Nghe nói vị tiên sinh này mỗi lần muốn vào trường thi thì đều có chuyện ngoài ý muốn, mặc dù không có bị ai động tay động chân, nhưng mỗi lần đi thi nếu không phải sinh bệnh thì lại té ngã, sau nhiều lần xảy ra thì cũng bỏ qua tâm tư tái nhập trường thi.

Vị tiên sinh này họ Nhạc, Nhược Vi lần này có thể mời được vị Nhạc tiên sinh này cũng là tốn một chút sức. Thời điểm Nhược Vi vừa mới bắt đầu phải người đi mời, vị Nhạc tiên sinh này cũng không nguyện ý tới.

Sau là do Nhược Vi phải nhiều người hỏi thăm, mới phát hiện một chút tin tức hữu dụng. Vị Nhạc tiên sinh này cùng Quái lão đầu là một dạng, đều thích uống rượu, hơn nữa còn rất thích bắt bẻ, loại rượu bình thường sẽ không uống, phải có chút đặc sắc thì mới được. Nhược Vi từ không gian lấy ra vài hũ rượu rồi cho người đưa đi, còn kèm theo một phong thơ, chỉ cần hần tới thì rượu liền còn. .

Quả nhiên, chiều này đúng là hữu dụng. Nhạc tiên sinh liền cho người đưa tin về, trong thơ nói hần nguyện ý, nhưng cũng nhất định phải vợ vét cho hần nhiều rượu ngon một chút. Chuyện này đối với Nhược Vi mà nói thì chẳng khó khăn gì, vì vậy cũng coi như là đã mời được Nhạc tiên sinh.

Sau ngày thứ hai thì Nhạc tiên sinh cũng bắt đầu dạy Đào Đào. Ngày đó, Nhạc tiên sinh cùng Quái lão đầu, hai người cũng bởi vì thích uống rượu mà trong nháy mắt đã biến thành tri kỷ, lúc ăn cơm tối còn uống vài bình rượu ngon của Nhược Vi.

Nhạc tiên sinh là thế ngoại chi nhân, là người không màng tới công danh lợi lộc, dạy Đào Đào cũng rất tận tâm, bình thường rảnh rỗi thì cùng Quái lão đầu uống rượu nói chuyện phiếm. Quái lão đầu ở trong rất nhiều mặt cũng là rất thích bắt bẻ, lần này khó có lúc gặp được một người trò chuyện hợp ý.

Nhược Vi thấy vậy liền nghĩ tới thời điểm trở về Liễu gia trang, liệu có thể hay không đem vị Nhạc tiên sinh này cùng về. Nếu có thể để Nhạc tiên sinh cùng mọi người trở về thì thật tốt.

Trong thư phòng, Nhược Vi cùng Hiên Viên Hạo ngồi đối diện nhau, ở giữa hai người là bàn đọc sách, trên bàn bày rất nhiều tờ giấy viết tay, trong tay hai người cũng cầm một số tư liệu cùng giấy viết thư.

Hai người chia ra, cẩn thận tra xét một lần những tài liệu đã được điều tra, ăn ý liếc nhau một cái, ngay sau đó lại ăn ý nhìn nhau cười một tiếng.

"Nàng nói trước đi (Chàng nói trước đi)" Hai người trăm miệng một lời.

"Được (được)" Lại một lần nữa trăm miệng một lời. .Hai người kỳ quái liếc mắt nhìn nhau, ngay sau đó cất tiếng cười to.

Việc ăn ý của hai người cũng là do bồi dưỡng trong nhiều năm qua, và lúc này lại được biểu hiện vô cùng tinh tế "Được rồi, hay là để ta nói trước." Nhược Vi hơi thu lại, vẻ mặt nghiêm trang nói.

"Ừ" Hiên Viên Hạo dịu dàng nhìn Nhược Vi, tình ý trong mắt khiến Nhược Vi có chút không chịu nổi.

"Xem ra kế hoạch của chúng ta có hiệu lực rồi, xác định bước kế tiếp, đến lúc đó tuyệt không thể nương tay." Trong nháy mắt, ánh mắt Nhược Vi thoáng qua một tia sắc lạnh, cho dù chỉ là trong nháy mắt nhưng Hiên Viên Hạo vẫn nhìn thấy, trong lòng nhất thời âm áp, đây đều là vì mình. . .

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Dem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 135: Lặng lẽ đợi thời cơ

"Tốt."

"Người thấy thế nào, chứ cái gì đều nói được, thiệt là." Nhược Vi hờn dỗi nhìn Hiên Viên Hạo.

"Nghĩ nhất định trong lòng Nhược Vi người sớm có ý nghĩ, chúng ta cùng nhau viết ra, xem xem chúng ta có còn ăn ý như vậy hay không." Hiên Viên Hạo hỏi thăm nhìn Nhược Vi.

"Được, cứ như vậy đi, dùng nước trà viết ở trước mặt là được." Hiên Viên Hạo đồng ý gật đầu một cái.

Ngay sau đó hai người chia ra dùng ngón tay chấm ướt nước trà trong chén, đều tự tại trước mặt mình viết xuống biện pháp của mình, "Ta viết xong rồi." Nhược Vi ngẩng đầu nhìn về phía Hiên Viên Hạo.

"Ta cũng viết xong rồi." Hiên Viên Hạo dịu dàng nhìn lại.

Hai người phân biệt nhìn đối phương viết cái gì, kết quả chứng minh hai người thật rất ăn ý, đều chỉ viết một chữ "Chờ".

"Nhược Vi, không ngờ chúng ta ăn ý như vậy." Nụ cười nơi khóe miệng Hiên Viên Hạo không ức chế được nhìn Nhược Vi.

"Ừ." Thật ra thì trong lòng Nhưộc Vi cũng rất vui mừng, kể từ khi cùng Hiên Viên Hạo quen biết tới nay, hai người càng ngày càng ăn ý, có lúc một cái ánh mắt, câu nói đầu tiên đã biết rõ đối phương muốn biểu đạt cái gì, loại cảm giác này rất màu mè."

"Nhưộc Vi, người chừng nào thì mới gả cho ta... ta cũng chờ không kịp nghĩ muốn đem người lấy về nhà đi."

Hiên Viên Hạo ai oán nhìn Nhưộc Vi, phải biết tuổi của Hiên Viên Hạo bây giờ ở thời đại này mà nói đã không còn nhỏ, rất nhiều người cùng tuổi với Hiên Viên Hạo bình thường cũng lấy vợ sinh con rồi, để cho Hiên Viên Hạo yêu thích và ngưỡng mộ không dứt.

Nhưng Nhưộc Vi là cô gái hấn muốn nâng ở lòng bàn tay, hấn không nỡ thúc ép nàng, chỉ có thể tự mình một người bực mình không dứt.

"Người nói cái gì đâu." Nhưộc Vi bị Hiên Viên Hạo nói ra những lời này sợ không nhẹ.

"Đương nhiên là nói chuyện của hai chúng ta, hiện tại người nhà ta cũng đều biết sự tồn tại của người rồi, ta tuổi cũng không còn nhỏ nữa, Nhưộc Vi hẳn tâm nhìn ta một mình một người à."

"Người không phải là biết nguyên nhân ư, huống chi ta bây giờ vẫn còn nhỏ đấy."

"Người không phải chính là không bỏ được Thụy Ca cùng Đào Đào, ta cũng nói qua với bọn hấn, trước khi thành thân vẫn ở cùng với người, sau này bọn họ thành thân, chỉ cần người nguyện ý thì vẫn có thể ở chung một chỗ, người còn do dự cái gì, cũng không vì ta suy nghĩ, liền nhớ Thụy Ca cùng Đào Đào." Hiên Viên Hạo ê ẩm nói.

"Xi." Nhìn cái bộ dạng này của Hiên Viên Hạo, Nhưộc Vi nhin không được cười lên.

"Thế nhưng không phải Hạo ca ca người nói như thế nào thì có thể như thế ấy, phải biết người còn có nhiều người nhà như vậy, bọn họ nếu trong lòng không vui, chắc chắn sẽ có người sau lưng làm chuyện xấu, ta sợ đến lúc đó khiến Đào Đào cùng Thụy Ca bị thương tổn."

"Ai nha, cái cô bé ngốc này, ta hiểu biết rõ, ta đều biết, ta chờ người, chờ người tâm cam tình nguyện đến ngày đó." Hiên Viên Hạo đem Nhưộc Vi ôm vào trong ngực thở dài thật sâu.

Chính hấn cũng biết Nhưộc Vi lo lắng không phải không có lý, nhưng mình muốn chờ đến lúc nào mới có thể cưới được giai nhân về.

"Hạo ca ca, ta yêu người." Nhưộc Vi ngượng ngùng nói ở bên tai Hiên Viên Hạo, Hiên Viên Hạo mới vừa nói câu 'chờ người' kia khiến Nhưộc Vi rất cảm động, hấn đã vì mình làm rất nhiều, mình bây giờ có thể báo đáp hấn chỉ có một mảnh tình cảm thật lòng thật dạ nhất.

Nói xong câu đó, Nhưộc Vi rõ ràng cảm thấy hai cánh tay đang ôm mình ngắn ra, một lát sau bên tai vang lên âm thanh mình quen thuộc nhất: "Ta cũng yêu người, Nhưộc Vi."

Hai người lẳng lẳng ôm nhau ở một chỗ, dường như trong trời đất chỉ có một mình bọn họ, không biết là người nào chủ động, chỉ biết là khi hai người phục hồi tinh thần lại thì quần áo hai người xốc xếch, áo khoác của Nhưộc Vi đã cởi xuống, lúc phản ứng kịp, Nhưộc Vi vội vàng nhặt lên quần áo trên đất mặc vào.

Ánh mắt nóng rực của Hiên Viên Hạo nhìn Nhưộc Vi luống cuống tay chân mặc quần áo, dùng sức nhin được lửa nóng ở bụng dưới đang nổi lên, mới giúp Nhưộc Vi sửa sang lại dung nhan.

Thiếu chút nữa, còn kém một chút, hai người đã đột phá đạo phòng tuyến cuối cùng, cũng may, ở giai đoạn khẩn yếu nhất Hiên Viên Hạo không có tiếp tục nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 136: Đề nghị

Hiện đã là trung tuần tháng tư rồi, tới Thanh Châu Thành cũng đã sắp hai tháng rồi, trong khoảng thời gian này xảy ra rất nhiều chuyện, nhưng cũng xử lý tốt, hiện tại rốt cuộc có thể buông lỏng một chút rồi.

Tới Thanh Châu Thành lâu như vậy, trừ thời gian vừa tới xuất ngoại chơi một ngày, sau đó cũng không đi nữa, hiện tại có thời gian cũng có thể dễ dàng buông lỏng một chút.

Thắng cảnh nổi danh ở Thanh Châu Thành vẫn phải có, Nhưộc Vi vội trong khoảng thời gian này đã sớm khiến Xuân Phân các nàng thăm dò xong, hiện tại chút tin tức tốt ở Thanh Châu Thành cũng đặt ở trên bàn trang điểm trong gian phòng của Nhưộc Vi, đều là Xuân Phân các nàng đi ra ngoài thăm dò, Quái lão đầu dạy họ này nọ nhiều như vậy, cuối cùng là chút công dụng rồi.

Làm cho các nàng làm những chuyện này, mấy người các nàng đều có thể rất vui lòng, mỗi ngày đều thật vui mừng đi ra ngoài làm thám tử, có lúc khiến

Nhược Vi, người chủ tử này rất bất đắc dĩ.

Nhìn đến phần tài liệu này Xuân Phân các nàng đã chỉnh lý tốt, Nhược Vi ngược lại rất là hài lòng, mỗi tháng cảnh ưu điểm cùng khuyết điểm mấy người các nàng cũng đều nhất nhất liệt kê ra, trái lại rất tỉ mỉ, Nhược Vi cảm thấy nên thưởng đồ cho các nàng rồi, Xuân Phân mấy người đi theo mình cũng thật nhiều năm rồi, đối với mình vẫn luôn trung thành và tận tâm.

Ở trước mặt người ngoài, bốn người này đều có dáng vẻ lạnh nhạt, chỉ có ở trước mặt Nhược Vi mới có thể dễ mặc cho tâm tình chân thật của mình lộ ra.

"Các người nói một chút, đầu tiên đi đến chỗ nào chơi thì tốt nhất." Nhược Vi nhìn bốn người đang dọn dẹp trong phòng hỏi.

"Tiểu thư, chúng ta làm sao biết a, tiểu thư nói đi đến chỗ nào đầu tiên thì đi đến đó chứ sao." Đông Chí nhỏ tuổi nhất tính tình cũng ngay thẳng nhất nói.

"Đông chí, sao lại nói chuyện với tiểu thư như vậy" Xuân Phân tròn mắt nhìn Đông Chí một cái.

"Ta nào có nói sai đâu, tiểu thư, Xuân Phân tỷ tỷ khi dễ người ta." Đông Chí uất ức nhìn Nhược Vi xin giúp đỡ.

"Được rồi, để cho các người nghĩ kế ngược lại chỉ gây trở ngại cho ta chứ không giúp được gì, cả đám đều không bót lo." Nhược Vi cứng chiu nhìn mấy người một cái, rõ ràng không phải thật tâm dạy dỗ người, mà là mền yêu.

Bốn chị em cảm động nhìn Nhược Vi, khiến Nhược Vi có chút không chịu nổi.

"Tốt lắm, đi đem mấy vị chủ tử cũng mời đi theo, còn có Nhạc tiên sinh nơi đó Xuân Phân đi hỏi một chút, nếu là Nhạc tiên sinh nguyện ý cùng chúng ta cùng nhau đi ra ngoài du ngoạn, đem Nhạc tiên sinh cũng mời đến phòng khách, đúng rồi, nói không chừng Quái lão đầu cũng ở chỗ Nhạc tiên sinh rồi, mặt khác còn có Hạo ca ca ở đâu cũng đi xem một chút, tốt lắm, mau đi đi."

"Dạ, tiểu thư."

Trong phòng khách, mọi người tề tụ một chỗ: "Vi nha đầu, chính là đi ra ngoài du ngoạn mà thôi, như thế nào lại muốn đem mọi người kêu đến thương lượng."

"Đây không phải là để cho mọi người nói ý kiến ư, nếu đến lúc đó ai không hài lòng cũng không nói ta được à." Nhược Vi nhàn nhạt đáp lại nói.

"Tỷ tỷ, chúng ta lúc nào thì đi chơi a?" Đào Đào mong đợi nhìn Nhược Vi.

"Chuẩn bị xong thì đi" Nhược Vi cười Mẽ Mẽ trả lời Đào Đào.

"Mọi người có ý kiến gì thì nói ra đi, ta ở đây có tài liệu mấy chỗ có thể đi du ngoạn, mọi người xem xem, nếu không thích thì nói."

Xuân Phân đem tài liệu đưa cho mọi người lật xem, tài liệu đang lúc mọi người trong tay truyền đến truyền đi, Hiên Viên Hạo cảm được tài liệu vừa nhìn, liền hiểu ý tứ Nhược Vi, ngẩng đầu lên cùng Nhược Vi nhìn nhau cười một tiếng.

Nhược Vi thấy Hiên Viên Hạo quả nhiên hiểu ý của mình, trong lòng buông lỏng, cõi đời này có thể có một người hiểu rõ mình như vậy là may mắn.

Xuyên qua đến này cái thế giới, nếu như không có Hạo ca ca, Nhược Vi biết mình nhất định sẽ không nhẹ nhõm như bây giờ, cho dù Nhược Vi tin tưởng mình có năng lực làm được việc mình muốn làm, nhưng Hạo ca ca tồn tại giống như cho Nhược Vi ăn một viên Định Tâm Hoàn, biết sau lưng mình sẽ có người vì mình che gió che mưa.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 137: Bàn bạc

"Mọi người thấy thế nào, có ý kiến gì không, cứ nói ra cho mọi người cùng nhau thảo luận một chút."

"Tỷ tỷ, Đào Đào muốn đi rất nhiều nơi a, làm sao bây giờ" Đào Đào nũng nịu ôm Nhược Vi cánh tay.

"Không được."

"Tỷ tỷ, sao vậy à." Đào Đào uất ức nhìn Nhược Vi.

"Được rồi mà, đi nhiều nơi như vậy làm sao đủ thời gian, sau này có thời gian lại đi chơi ở những nơi khác được không, lần này trước tiên chỉ đi chơi vài chỗ thôi nha." Nhược Vi an ủi sờ sờ đầu.

"Dạ, vậy cũng được, tỷ tỷ đừng quên nha." Đào Đào miễn miễn cường cường đồng ý.

"Uh, nhớ mà."

"Nhạc tiên sinh ngài có ý kiến gì không, có lời cứ nói ra cho mọi người nghe một chút." Nhưộc Vi khách khí dò hỏi.

"Lão hủ nhìn những tài liệu này ngược lại có một ý tưởng, nếu tiểu thư có thể đồng ý quả thật cũng có lợi cho hai vị lệnh đệ trong nhà."

"Nhạc tiên sinh khách khí rồi, ngài là sư phụ của Đào Đào, lại là tri kỷ nói chuyện rất là hợp ý với Quái lão đầu, nếu không ngài cũng có thể giống như Quái lão đầu gọi ta một tiếng Vi nha đầu, ngài có ý kiến gì khác cứ việc nói ra, ngài luôn vì Thụy Ca cùng Đào Đào mà suy nghĩ, tiểu nữ vô cùng cảm kích, tại sao không đồng ý được chứ."

"Nếu tiểu thư đã thẳng thắn như thế, lão hủ cũng liền không khách khí gọi tiểu thư một tiếng Vi nha đầu, từ trong những tài liệu này xem một chút, có thể nhìn ra được Vi nha đầu chuẩn bị rất đầy đủ, chắc hẳn kế hoạch này đã được dự trù từ lâu rồi!"

"Quả thật là không thể gạt được một đôi sắc bén mắt của Nhạc tiên sinh, đúng là kế hoạch này đã được dự trù từ lâu rồi."

"Vi nha đầu, Lão Nhạc, hai người các ngươi một già một trẻ nói chuyện sao mà khách sáo quá vậy, thật làm cho người khác thấy là lạ."

"Hừ, đâu có a." Nhưộc Vi bất mãn nói, những người khác nhìn bộ dáng này của Nhưộc Vi, cũng không nhịn được cười, bình thường Nhưộc Vi vẫn luôn lạnh nhạt chừng chặc, làm sao giống như lúc này được chứ.

Nhưộc Vi thấy vậy, lúng túng đến nỗi cả gương mặt đều đỏ.

Miễn cưỡng trấn định lại vẻ mặt, "Nhạc tiên sinh xin mời tiếp tục."

Mọi người thấy vậy cũng không tiện tiếp tục ồn ào nữa, tiếp tục nghiêm túc nghe Nhạc tiên sinh nói chuyện: "Tài liệu này tất cả những đồ được viết trên đó mọi người đều đã xem qua, không biết mọi người có suy nghĩ gì không, Từ Thành (Là tên chữ do Nhạc tiên sinh đặt cho Đào Đào) trước tiên nói một chút xem!"

"Dạ, tiên sinh." Đào Đào rất cung kính đáp.

Đào Đào đứng dậy nói: "Tài liệu mà tỷ tỷ chuẩn bị rất cẩn kẽ, ưu khuyết điểm của những nơi có thể đi du ngoạn cũng đều viết ra rõ ràng, nhưng cũng bởi vì tài liệu quá cẩn kẽ sẽ mất đi một chút niềm vui thú."

"Mặt khác, cảnh vật nơi đến được viết trong tài liệu cũng rất khác nhau, có chỗ thì rất an tĩnh, có chỗ thì náo nhiệt, có nơi có thể đi bộ, cũng có nơi có thể cưỡi ngựa mà đi, các lựa chọn đều rất đa dạng, tiên sinh, Từ Thành nói xong rồi." Đào Đào nói xong khấn trương nhìn Nhạc tiên sinh.

Nhạc tiên sinh trong mắt lóe lên vẻ hài lòng cũng không tránh thoát được ánh mắt của Nhưộc Vi, hiển nhiên là đồng thời cũng không tránh được ánh mắt sắc bén của Hiến Viên Hạo.

"Từ Minh (Tên chữ của Thụy Ca) cũng nói một chút ý kiến của mình đi!" Mặc dù Nhưộc Vi mời Nhạc tiên sinh tới là để cho hắn dạy Đào Đào, nhưng bởi vì Nhạc tiên sinh rất dễ gần gũi, lại rất có tài năng, Thụy Ca có lúc cũng sẽ tới cửa thỉnh giáo, nên cũng có thể được xem là đệ tử của Nhạc tiên sinh, ngày thường Nhạc tiên sinh đối với phương diện học vấn của Thụy Ca cũng thật sự quan tâm, thường sẽ tìm cơ hội chỉ điểm một chút chỗ yếu của Thụy Ca."

"Dạ, tiên sinh."

"Phần tài liệu này nhìn về bề ngoài thì cũng chỉ thấy ra là đi các cảnh đẹp du ngoạn mà thôi, nhưng nếu quan sát cẩn thận một chút, có thể nhìn ra được những nơi sẽ đi tới đây đều có chung một đặc điểm, đó chính là rèn luyện năng lực thích ứng của bản thân, đồng thời còn có thể thể nghiệm cuộc sống của lê dân bá tánh, học tập thể thái nhân tình, còn những mặt khác mà đệ đệ đã nói Từ Minh cũng đều tán thành."

"Tiên sinh, học trò ngu muội, xin ngài chỉ điểm nhiều thêm."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 138: Kết quả

"Uh, không tệ, Từ Thành cùng Từ Minh rất nghiêm túc quan sát, đây là chỗ rất đáng để khen ngợi, mặc dù vẫn không hiểu rõ hết, nhưng cũng đã có thể nói lên được điểm quan trọng của nó, đây cũng đã là rất tốt rồi, về sau tiếp tục cố gắng là được." Nhạc tiên sinh thoải mái gạt gạt đầu, hai người này quả là những nhân tài tương lai.

"Dạ, tiên sinh." Hai huynh đệ chấp tay hành lễ đáp.

Sau khi Nhựt Vi nghe Đào Đào cùng Thụy Ca trả lời một phen, ánh mắt càng trở nên nhu hòa, quả không phụ lòng mình làm tất cả vì bọn họ, đúng là một chuyện đáng giá làm người ta cao hứng.

Hiên Viên Hạo thấy dáng vẻ vui mừng của Nhựt Vi, từ nội tâm cũng vì Nhựt Vi mà cảm thấy vui mừng thay cho nàng, bởi vì chỉ đến khi Đào Đào với Thụy Ca trở nên mạnh mẽ, mới có thể tự bảo vệ bản thân, lòng của Nhựt Vi lúc đó mới có thể đặt ở trên người mình nhiều hơn.

Mà Quái lão đầu rõ ràng cũng là được hai huynh đệ này làm cho vui mừng, dù sao Đào Đào cùng Thụy Ca cũng giống như cháu trai ruột của lão, còn thân thiết hơn cả người thân ruột thịt, đây chính là cách thức bọn họ chung sống với nhau.

"Vi nha đầu, ta nghĩ ngươi cũng đã hiểu là ta muốn biểu đạt ý tứ gì đi!" Hoàn toàn dùng cách thức đối đãi ngang hàng khiến Nhựt Vi thụ sủng nhược kinh, dù sao thì cho dù Nhựt Vi cảm thấy Nhạc tiên sinh rất dễ dàng chung sống, lại hay trò chuyện với Quái lão đầu, nhưng trước mắt vẫn không thể đối đãi giống như Quái lão đầu, hành động như vậy cũng không thích hợp lắm.

Nhưng người này cũng rất hiểu Nhựt Vi, cũng rất bao dung phương thức làm việc của Nhựt Vi, thậm chí còn có một chút cưng chiều ở bên trong của trường bối đối đãi tiểu bối.

"Dạ, ta hiểu." Nhựt Vi thông suốt gật đầu, không tiếp tục suy nghĩ những thứ khác nữa, có một số việc thuận theo tự nhiên vẫn tốt nhất.

"Những người khác còn có ý kiến gì muốn nói nữa không, có ý kiến gì thì cứ nói ra ngoài a, bằng không sẽ không kịp thời gian." Nhựt Vi dí dõm nói.

"Vi nha đầu a, chỉ là vui vẻ đi chơi một chuyến, sao mà ngươi lại làm giống như là đi ra ngoài huấn luyện vậy, điều này cũng thật sự là...." Quái lão đầu nhỏ giọng nói.

Mặc dù giọng nói rất nhỏ nhưng người nên nghe cũng có đã nghe thấy rồi, Nhựt Vi nghe được Quái lão đầu làm bầm hé miệng cười cười, nghĩ thầm cũng đang chờ cái người này nói ra câu đó đây.

"Mặc dù qua cuộc nói chuyện mới vừa rồi nghe có vẻ như chỗ sẽ đến chơi sẽ không vui chút nào, nhưng trên thực tế ta có thể bảo đảm chuyến đi chơi lần này nhất định vô cùng vui vẻ, đến lúc đó chỉ sợ các người lần sau lại muốn đi chơi tiếp đây." Dáng vẻ Nhựt Vi thần thần bí bí.

"Hừ, cái nha đầu hư này, lại bắt đầu làm người khác khó chịu vì tò mò rồi! Ta cũng đâu có nói là ta đồng tình với cách làm của ngươi đâu nào." Quái lão đầu nói như chém đinh chặt sắt, bất quá trong mắt lại có chút tia sáng lóe lên, Nhựt Vi đối với tính khí của Quái lão đầu đôi lúc so với lão mình còn hiểu lão hơn nhiều, tình huống như thế hoàn toàn nằm trong dự liệu.

"Ai nha, vốn là tính nói cho các người biết ta đã chuẩn bị những gì, nhưng đã có người không muốn nghe vậy coi như xong, ta cũng vậy không miễn cưỡng." Nhựt Vi tỏ ra bộ dáng tiếc hận, nhìn Quái lão đầu căn răng nghiêng lợi, nha đầu này lần nào đến đều dùng cái chiêu này, chỉ là cố tình chính hắn vẫn luôn bị trúng chiêu này, chính mình cũng muốn coi thường mình nữa là, Quái lão đầu thầm nghĩ rồi khóc không ra nước mắt.

"Vi nha đầu a, sao ngươi có thể đối với trường bối của mình như vậy được chứ, về sau ngươi đừng nghĩ đến chuyện nói ta làm cái gì cho ngươi nữa nha." Không có cách nào khác Quái lão đầu không thể làm gì khác hơn là bắt đầu uy hiếp Nhựt Vi.

"Ai, người nào đó sao cứ vĩnh viễn chỉ biết sai một chiêu này không vậy, nhưng phải thừa nhận đúng là lần nào cũng thành công." Nhựt Vi pha trò nói.

"Tốt lắm, tốt lắm, ta nhận thua có được chưa." Quái lão đầu tức giận nói, trong lòng hận nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng vẫn là không có biện pháp nào gây khó dễ được Nhựt Vi.

Nhớ lại Long Phách Thiên hán năm đó trên giang hồ là người được người ta tôn kính cỡ nào, tới bất cứ chỗ nào cũng không có ai dám đối xử với mình như vậy, nhưng bản thân vẫn luôn bị trúng chiêu này của tiểu nha đầu, thật là tự mình tìm khổ mà.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 139: Du lịch 1

Hai ngày sau, là ngày ra ngoài du ngoạn sau ngày đó bàn bạc ra quyết định, vào ngày này tất cả mọi người đều dậy rất sớm, không khí vui mừng không khí giống như lây nhiễm sang mọi người, trên gương mặt mọi người trong nhà đều mang theo tươi cười.

Xem ra thảnh thơi dẫn mọi người đi ra ngoài thả lỏng một chút cũng là một việc thiện đấy.

Xuân Phân dẫn bốn người làm trong nhà mang những thứ chuẩn bị đặt ở trên xe ngựa, còn có một chút các loại đồ vật gia vị: nôi, chén, gáo, chậu, dầu muối tương dấm, xem ra là muốn nấu bữa cơm dã ngoại, nhưng lại đáng làm cho người ta mong đợi, người làm bị phân phái đi theo thì nụ cười trên mặt càng thêm rõ ràng.

Hạ nhân ở những gia đình giàu có kỹ lưỡng bán đứt cũng không phải là bản thân mình muốn ra cửa là có thể ra cửa, hiển nhiên lần này có thể đi theo ra ngoài du ngoạn làm cho trong lòng của những người làm này vừa vui mừng vừa cảm ơn.

Ở thời đại này chính là như vậy, thân là người làm, chủ tử ban thưởng ít đồ đáng giá đã làm cho những hạ nhân mang ơn, Nhục Vi không hiểu cũng không muốn biết.

Cho dù chính mình cũng là người trên thì cũng không nguyện, bản thân mình dựa vào cái tâm làm việc, không quan tâm ánh mắt của người khác, nên thưởng thì thưởng, nên trừng phạt thì trừng phạt, cũng không muốn bắt người khác làm đồ chơi, cứ như vậy từ từ thích ứng đi!

Có lẽ có một ngày mình cũng sẽ hoàn toàn dung nhập vào thế giới này, một tia ngăn cách cũng không có.

Sau khi dung qua điểm tâm, đoàn người thông thả đi theo lịch trình đã định hôm nay, trong xe ngựa to lớn, Nhục Vi và hai đệ đệ ngồi chung một chỗ, Quái lão đầu và Nhạc tiên sinh ở trong một chiếc xe ngựa khác, vốn là Quái lão đầu muốn cưỡi ngựa, nhưng cuối cùng bị Nhạc tiên sinh kéo đi vào trong xe ngựa đánh cờ.

"Tỷ tỷ, khi nào thì mới có thể đến Cửu Hoa Sơn, Đào Đào thật muốn đến nhanh một chút để ăn được thiêu nướng tỷ tỷ nói." Đào Đào nháy mắt nhìn Nhục Vi.

"Sắp rồi, đi cũng được một canh giờ rồi, đoán chừng sắp tới, kiên nhẫn một chút, biết không? Còn nhớ rõ nhiệm vụ lần này ra ngoài không, cũng đừng ham chơi quên nhà." Nhục Vi nói cười hi hi sờ đầu Đào Đào.

"A, sao tỷ tỷ lại nhớ nhai như vậy." Đào Đào thất vọng nhìn Nhục Vi một cái, tỷ tỷ làm sao lại không thể quên đi chứ, thật là khiến người ta nhức đầu, trong lòng Đào Đào không khỏi cảm khái thảm nghĩ.

"Thụy ca nếu ra đã ngoài chơi thì nên thả lỏng một chút, lao động và vui chơi kết hợp mới là tốt nhất, biết không?" Nhục Vi dịu dàng nhìn Thụy Ca, Thụy Ca thấy ánh mắt dịu dàng của tỷ tỷ thì trong lòng ấm áp, trong lòng tỷ tỷ luôn suy nghĩ cho mình, mình nhất định phải cố gắng trở nên mạnh mẽ, về sau làm hậu thuẫn cho tỷ tỷ.

"Dạ, đệ biết rồi, tỷ tỷ." Thụy Ca ngoan ngoãn mà nghe lời, Nhục Vi thoải mái mà gật đầu.

"Vậy thì tốt, Đào Đào không được khi dễ ca ca, biết không?"

"Đào Đào đâu có khi dễ ca ca." Đào Đào bất mãn nói lầm bầm.

"Được, không thì tốt rồi." Mấy tỷ đệ một đường ấm áp trò chuyện, cho đến khi sắp đến Cửu Hoa Sơn.

Đột nhiên xe ngựa ngừng lại, bên ngoài xe ngựa truyền đến tiếng của Liễu Phong: "Tiểu thư, đã đến Cửu Hoa Sơn, xin mời xuống xe."

"Đã biết, đi thôi, chúng ta xuống xe."

Xuân Phân bốn người đi trước xuống xe ngựa, Nhục Vi mới vạch màn xe thò người ra bên ngoài chuẩn bị xuống xe, dưới cánh tay của Xuân Phân đỡ xuống xe, Đào Đào và Thụy Ca sau lần lượt xuống theo.

"Tỷ tỷ, nơi này chính là Cửu Hoa Sơn sao, tại sao không có những người khác?" Đào Đào nghi hoặc nhìn Nhục Vi.

"Những phần tài liệu tỷ tỷ chuẩn bị không có miêu tả sao, sao lại quên rồi." Thụy Ca nhăn mặt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Đào Đào, lúc này khẳng định là trong đầu của đệ đệ đều là đồ ăn, mỗi lần đều như vậy, vừa nghĩ đến đồ ăn thì cái gì cũng có thể quên.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 140: Du lịch 2

Đào, đệ thật là, trong cái đầu nhỏ của đệ cả ngày lẫn đêm đều chứa thứ gì, về sau cẩn thận một chút cho ta, chớ đến lúc đó bị người bán cũng không biết." Nhục Vi thuận tay gỡ một cái vào đầu nhỏ của Đào Đào.

"Tỷ tỷ, đệ biết rồi, về sau nhất định sẽ chú ý, nhất định." Đào Đào cầu xin tha thứ.

"Đào Đào tiểu thư người lại làm chuyện gì chọc đến nha đầu đó giận rồi." Quái lão đầu từ một chiếc xe ngựa khác xuống đi tới nói.

"Quái Gia Gia, không có gì." Đào Đào xấu hổ hướng Quái lão đầu cười cười, sao mà mỗi lần bị tỷ tỷ dạy dỗ cũng bị Quái Gia Gia phát hiện, thật là mất thể diện.

"A, phải không?" Quái lão đầu hiển nhiên không tin, dù sao đây cũng không phải là lần đầu, mỗi lần trêu chọc tên tiểu tử này vẫn cảm thấy rất thú vị.

"Dạ, dạ, đúng vậy." Đào Đào như gà con mổ thóc gât đầu, bộ dáng kia khôi hài không tưởng được, mọi người thấy cũng có chút buồn cười, cất tiếng cười to: "Ha ha ha..."

"Tốt lắm, nên lên núi thôi, Đào Đào còn biết xấu hổ, thật là hiếm thấy."

"Tỷ tỷ, tỷ cười đê." Đào Đào u oán nhìn Nhược Vi một cái.

"Được, không cười, không cười."

Một đoàn người chậm rãi đi lên núi, Cửu Hoa Sơn nổi danh nhất chính là trên núi có một cái hồ, diện tích của hồ không lớn không nhỏ, vừa đúng thích hợp, nước trong hồ trong veo, còn có các loại cá bơi qua bơi lại, bốn phía hồ trồng đầy các loại cây cối, còn có một mảnh Đào Hoa Lâm, Đào Hoa Lâm này chính là nơi mà danh nhân du sĩ thích đến nhất.

Trên đỉnh Cửu Hoa Sơn xây một tự miếu (chùa) gọi Cửu Hoa Tự, bởi vì phong cảnh tươi đẹp lại hấp dẫn khách đến hành hương, nhưng mà chỗ tự miếu này rất vắng vẻ, cuộc sống của mấy hòa thượng trong chùa cũng bình thường trôi qua.

Bởi vì đã qua mùa hoa đào, lần này tới ngược lại không thấy được phong cảnh hoa rực rỡ kia.

Hương khói ở Cửu Hoa Sơn hương khói không thịnh vượng mấy còn có một nguyên nhân trọng yếu chính là con đường lên núi không dễ đi, khiến cho rất nhiều khách hành hương đã tới sinh lòng thoái ý.

Dù sao tự miếu gần đây cách Thanh Châu Thành vẫn có rất nhiều, những người đó thường sẽ chọn phương thức để cho mình có thể thoải mái nhất, mặc dù chỗ này quả thật sẽ làm cho người sinh lòng yêu thích.

Mọi người một đường cười cười nói nói đến đỉnh núi, đến trước cửa Cửu Hoa tự đã có một tiểu tăng sớm đứng ở cửa chờ mọi người đến.

Tiểu tăng đó thấy mọi người đến, vội vàng tiến lên làm lễ ra mắt: "A di đà Phật, bản tăng pháp danh Tịnh Thiện, phụng mệnh chủ trì tiếp đãi các vị thí chủ." Nhược Vi thấy bộ dáng vị Tịnh Thiện này xinh đẹp, không ngờ tới cũng làm tiểu hòa thượng.

"Vậy thì đa tạ vị này tiểu sư phụ rồi, xin dẫn đường."

"Các vị thí chủ mời theo bản tăng." Vị Tịnh Thiện này xoay người dẫn mọi người vào Cửu Hoa Tự.

Vào Cửu Hoa Tự, Nhược Vi phát hiện Cửu Hoa Tự mặc dù nói hương khói không thịnh vượng, nhưng lại xử lý vô cùng tốt, trong chùa quét dọn sạch bóng, làm cho người ta nhìn đã cảm thấy rất thoải mái, tiểu tăng đi ngang qua cũng rất lễ phép lui tới một bên nhường đường, nhìn dáng dấp chủ trì chùa này cũng là người khéo léo, ở vào hoàn cảnh như vậy còn có thể quản lý chùa tốt như vậy.

Tịnh Thiện dẫn mọi người tới trong một cái viện giao phó rõ ràng sau trở về, trong cái sân này còn có một cửa nguyệt lương*, một nơi khác của cửa nguyệt lương cũng có chỗ ở, vừa vặn thích hợp với đoàn người Nhược Vi, dù sao nam nữ cũng có sự khác biệt, mọi người phân nam nữ tiến vào Cửu Hoa Tự.

Nhược Vi mang theo mấy nha hoàn thân cận của mình ở một chỗ, Quái lão đầu cùng Nhạc tiên sinh mang theo Thụy Ca và Đào Đào ở một chỗ, còn ma ma khác và gã sai vặt tất cả ở một chỗ.

Đem lễ vật mang đến tặng sửa sang xong, có tăng nhân đưa cơm trưa tới, mọi người ở một gian phòng mình dùng bữa trưa.

Cửa Nguyệt lương

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 141: Du lịch 3

Sau khi ăn trưa, mọi người chia nhau ra đi nghỉ ngơi. Nghỉ ngơi xong thì đi đến bờ hồ, chiều nay Nhược Vi sẽ nướng thịt. Mọi người biết việc này đều đang mong đợi, bây giờ sắp không nhịn được nữa rồi.

Mặc dù theo lý mà nói là không nên nướng thịt ở nơi này nhưng trong quan niệm của Nhược Vi, chỉ cần không nướng thịt trong chùa là được.

Hồ này cũng không gần chùa nên Nhực Vi nghĩ mình có thể làm vậy. Chỉ cần không quậy phá lung tung là được rồi.

Khi mọi người đến bên hồ thì tìm một nơi trống trải để đồ xuống.

Quái lão đầu mang theo Đào Đào và Thụy Ca cùng với mấy người hầu đi vào rừng săn thú, Nhạc lão sư cũng cỡi ngựa chạy theo xem náo nhiệt. Nhực Vi ở bên hồ chỉ huy mọi việc.

Nhực Vi đứng ở bên hồ, nhìn mấy con cá nhỏ bơi dưới nước thì tâm trạng trở nên rất tốt. Cuộc sống như thế này làm cho người ta quyến luyến.

Nhực Vi nhìn cá trong hồ và nghĩ: mùi vị của cá nướng chắc cũng không tồi, huống chi cá này còn tươi như vậy. Nàng ra lệnh cho mấy hộ vệ xuống dưới sông bắt cá.

Lúc cá được bắt lên bờ thì đám người đi săn thú cũng quay về. Quái lão đầu săn được nhiều nhất, nhưng mà kết quả này không làm cho người ta cảm thấy bất ngờ.

Mấy người hầu tìm nơi rửa sạch con mồi, lò than đã được nhóm, mọi thứ đã sẵn sàng. Lần này Nhực Vi còn mang theo mấy hũ rượu ngon cho hai lão già thích uống rượu.

Mặt khác nàng còn mang theo rất nhiều rau dưa, rau dưa được trồng trong không gian kín ngon hơn bên ngoài nhiều. Ngoài ra còn nhờ vào tay nghề nấu nướng của Nhực Vi.

Mấy người hầu rửa con mồi rất thành thạo, bởi vì đây không phải là lần đầu tiên chủ nhân ra ngoài chơi.

Con mồi được rửa sạch rất nhanh, tất cả thức ăn được đưa đến trước mặt Nhực Vi. Nàng gấp một miếng thịt gà rừng bỏ lên vỉ nướng. Một lát sau, mùi thơm ngào ngạt bốc lên.

"Tỷ tỷ, hôm nay chơi vui quá." Đào Đào ngồi bên cạnh Nhực Vi hưng phấn nói.

"Ừ, nếu Đào Đào nghe lời thì sau này tỷ sẽ dẫn đệ và Thụy Ca ra ngoài chơi nữa."

"Dạ, tỷ tỷ, đệ sẽ nghe lời."

"Ừ, tỷ tỷ tin tưởng đệ." Nhực Vi dịu dàng nhìn Đào Đào nói.

Sau giữa trưa, gió nhẹ thổi thoang thoang, một nhóm người ngồi trên chiếu thỉnh thoảng bị mùi thơm của thức ăn thức giục. Quái lão đầu và Nhạc lão sư vừa uống rượu vừa nói chuyện. Hiên Viên Hạo và Nhực Vi chăm sóc Đào Đào và Thụy Ca. Mấy người hầu cũng rất vui mừng vì được tự mình nướng thịt.

Nhực Vi tỉ mỉ đem đồ mình nướng xong dâng lên cho hai lão thủ lĩnh. Thỉnh thoảng liếc người yêu một cái, thỉnh thoảng lại nhìn xem đệ đệ có cần gì không.

Có một số thứ dễ dàng có được lại không làm cho người ta cảm thấy vui vẻ. Thân là chủ nhân, bình thường chỉ cần ra lệnh một tiếng là có đồ ăn dâng tới tận miệng nhưng bây giờ tự mình nấu nướng thì lại cảm thấy ăn ngon hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142: Hiểu được

Cuối cùng mọi người cũng ăn uống no nê, người làm dọn dẹp mọi thứ sạch sẽ, sau đó mọi người mới đi dạo quanh hồ. Nhực Vi nhìn con gió lay động nhánh cây, trong lòng không khỏi rối loạn. Không biết tại sao, Nhực Vi cảm thấy lo lắng, nàng cảm thấy có chuyện không hay sắp xảy ra.

"Nhực Vi, nàng làm sao vậy, không có sao chứ?" Hiên Viên Hạo thấy vẻ mặt bất thường của Nhực Vi liền hỏi.

"À! Ta không sao, chàng không cần lo lắng."

"Nếu có chuyện gì thì không được gạt ta, nên nhớ là ta luôn ở bên nàng, biết không?" Hiên Viên Hạo dịu dàng nói.

"Ừ, ta biết." Nhực Vi nghe Hiên Viên Hạo nói mà trong lòng cảm thấy ấm áp. Mọi phiền muộn cũng biến mất trong nháy mắt. Có một người quan tâm mình như thế thật là hạnh phúc.

Quái lão đầu và Nhạc lão sư dẫn đầu đi quanh hồ, họ thấy hoa cỏ thực vật đặc biệt thì lại bắt đầu giảng giải một phen. Nhực Vi và Hiên Viên Hạo

bước chậm sau lưng mọi người. bốn chị em Xuân Phân chạy đi hái hoa.

Hôm nay không có người nào là không vui.

Ở đây, Nhượng Vi có thể buông thả chính mình. Nàng cảm thấy cực kỳ thư thái, cảm giác này làm người ta luyến tiếc.

"Hạo ca ca, còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau không? Khi đó ai có thể ngờ đến ngày hôm nay chứ." Nhượng Vi nói.

"Đúng vậy, lần đầu tiên gặp nàng ở Túy Tiên lâu, nàng chỉ là một tiểu cô nương. Lúc đó di nghĩ tới là chúng ta sẽ thành thân với nhau chứ Hiên Viên Hạo nói.

Khó có khi nào Nhượng Vi không phản bác lại lời nói của Hiên Viên Hạo, Nhượng Vi thu được lòng hân và cũng giao tâm mình cho hân. Có một số việc chỉ là chuyện sớm hay muộn, mà đối với Hiên Viên Hạo, điều quan trọng nhất là Nhượng Vi có thể ở mãi bên hân.

"Khi đó ta mang theo hai đệ đệ đến chuyện ăn no cũng không giải quyết được. Sau này được chàng coi trọng mới khá hơn, từng bước từng bước tiến tới như bây giờ. Lúc bắt đầu nếu không có chàng giúp đỡ thì mọi chuyện cũng không thuận lợi như vậy."

"Ai bảo lòng ta bị tiểu yêu tinh này cướp đi chứ!"

"Hạo ca ca, chàng thật là, lại bắt đầu nói nhảm rồi." Hiên Viên Hạo thấy Nhượng Vi xấu hổ cũng không trêu chọc nữa.

"Hôm nay mọi người đều vui vẻ, ngay cả Nhạc lão sư cũng tươi cười hơn hờ. Mặc dù ông ấy có chút cổ hủ nhưng lại là người phóng khoáng, Nhượng Vi thật là biết nhìn người."

"Hạo ca ca, lời này chàng nói hơi qua, không phải ta chỉ là người bình thường thôi sao? của" Nhượng Vi tròn mắt nhìn Hiên Viên Hạo một cái.

Chỉ có ở trước mặt Hiên Viên Hạo Nhượng Vi mới có thể là chính mình. Hân nổi giận cũng được, vui vẻ cũng được. Tất cả đều là con người thật của hân.

Ngược lại Nhượng Vi lại có chút mất khống chế khi ở trước mặt Hiên Viên Hạo. Hân rất vui mừng vì điều đó, vì người bình thường làm sao có thể thấy được bộ mặt này của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 143: Thi hương (một)

Ba năm một lần, thi Hương sẽ diễn ra trong vòng hai ngày. Bên trong thành Thanh Châu tụ họp rất nhiều sĩ tử, náo nhiệt hơn thường ngày rất nhiều.

Nhà trọ và quán rượu trong thời gian này buôn bán rất tốt, dĩ nhiên là Nhượng Vi không thể bỏ qua cơ hội kiếm tiền này.

Người làm trong nhà vốn rất lo lắng vì Đại Thiếu Gia đi thi Hương nhưng họ lại thấy Đại Tiểu Thư nhà mình lại rất nhàn nhã nên cũng bình tĩnh đi rất nhiều.

Vì vậy không khí trong nhà cũng vẫn còn thoải mái. Hai ngày nay Nhượng Vi không cho Thụy Ca đụng đến sách vở, không tạo thêm áp lực cho đệ đệ. Càng đến thời điểm mấu chốt thì càng phải giữ vững tinh thần.

Nhượng Vi còn kêu Đào Đào kéo Thụy Ca đi chơi, không nên quá căng thẳng. Thụy Ca thấy tỷ tỷ không hề lo lắng nên cũng bớt khẩn trương hơn, cả người tinh thần thoải mái không hề giống một người đi thi Hương.

Điểm này làm Nhượng Vi rất hài lòng, người của Liễu gia nên dùng tinh thần này để đối mặt với tương lai.

Nếu như ngay cả một chút áp lực này cũng không vượt qua được thì không thể làm gì hết.

Trong khoảng thời gian này Nhạc lão sư cũng tìm mấy đề thi Hương mấy khóa trước của cùng một chủ khảo, tận tâm tận lực giải đáp mọi thắc mắc của Thụy Ca. Dưới sự trợ giúp của Nhạc lão sư, Thụy Ca đã nắm chắc hơn được mấy phần.

Nhượng Vi thì xuống nhà bếp làm thức ăn ngon. Đừng nói là Thụy Ca vì cuộc thi Hương này mà gầy đi, trên thực tế là hân mập lên một chút.

Nhượng Vi thấy tâm trạng của Thụy Ca rất tốt nên cũng yên tâm phần nào. Dù nói thế nào đi nữa thì Nhượng Vi cũng lo lắng Thụy Ca tạo áp lực cho mình quá lớn nhưng may mà không phải như thế.

Lúc nào Đào Đào cũng đi theo phiên nhiều Thụy Ca nên đệ ấy cũng không có thời gian suy nghĩ nhiều.

Khoảng thời gian này ở Thanh Châu, Nhực Vi đã phát hiện nhiều mối làm ăn mới. Đồ vật để thí sinh thi Hương đem theo rất nhiều nhưng giỏ thì lại không đủ chỗ, cho nên khi có thí sinh nào bị bệnh thì không có thuốc để uống, thậm chí là có người chết ở trường thi. Nhực Vi và bốn người Xuân Phân nghiên cứu rất lâu, cuối cùng thiết kế ra một sản phẩm rất hợp với thí sinh.

Bọn họ sáng chế ra giỏ trúc, gọi là giỏ thí sinh. Bây giờ đã rất nổi tiếng ở thành Thanh Châu.

Giỏ đó vừa có thể để bút viết vừa có thể để điểm tâm cho nên thí sinh không cần lo lắng sẽ đói đến ngất xỉu.

Giỏ thí sinh cũng có ba loại, vì những người có tiền sẽ không đồng ý dùng chung thứ với người nghèo. Vì vậy Vi các cũng tạo ra ba loại giỏ khác nhau.

Chỉ là giỏ rẻ tiền nhất cũng có thể bảo vệ tính mạng cho thí sinh. Vật phẩm của Vi các toàn là hàng thượng phẩm, cho nên chỉ cần thân thể không quá kém là có thể vượt qua thời gian ở trường thi.

Cứ như vậy thí sinh có thể thoải mái hơn trong trường thi và Nhực Vi cũng có thể kiếm được một khoản. Có thể nói là tiền đếm không hết.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 144: Thi hương (hai)

Thời gian trôi qua rất nhanh, cuối cùng ngày thi Hương cũng đến gần. Hôm đó trên dưới Liễu gia đều dậy rất sớm, tất cả chỉ vì Thụy Ca tham gia thi Hương. Nhực Vi dậy sớm tự mình xuống bếp làm thức ăn cho Thụy Ca, đều là những món bồi bổ thân thể. Thí sinh phải ở trong trường thi mấy ngày, may là Thụy Ca có tập võ nên Nhực Vi cũng không quá lo lắng. Nàng chỉ dặn dò vào câu, nói Thụy Ca không nên tạo áp lực cho mình, làm bài hết sức mình là được.

Mọi người dùng xe ngựa đưa Thụy Ca đến trường thi, lúc đến nơi thí sinh đã tụ tập ngoài cổng trường thi. Nhực Vi thấy mấy thí sinh này mang theo giỏ thí sinh thì cảm thấy rất vui. Nàng nghĩ lần này đến Thanh Châu lại làm ra được một món hàng quan trọng.

Giỏ thí sinh Nhực Vi chuẩn bị cho Thụy Ca là thứ tốt nhất, không giống với hàng bày bán trong tiệm.

Hơn nữa y phục trên người Thụy Ca là do Nhực Vi đặc biệt tìm Thiên Tầm Tơ may thành. Y phục này đông ấm hạ mát, rất thích hợp để chống chọi lại với ánh nắng chói chang ở trường thi.

"Thụy Ca, bình tĩnh mà làm bài thi, không cần phải sợ, làm hết sức mình là được rồi, biết không?"

"Vâng, đệ biết, tỷ tỷ không cần lo lắng cho đệ, đệ sẽ không tự tạo áp lực cho mình." Thụy Ca nghiêm túc trả lời. Trước khi thi tỷ tỷ không hề tạo áp lực mà còn lo lắng cho hắn, có được một tỷ tỷ lo lắng cho hắn như thế quả thật là có phúc.

Mặc dù tỷ tỷ không cho mình áp lực nhưng là mình cũng phải vì tỷ tỷ mà thi. Lần này không được thì lần sau thi lại, chỉ có thi đậu thì tỷ tỷ mới không còn lo lắng.

"Ừ, vậy thì tốt."

Lúc này cổng trường thi mở ra, có người bắt đầu tiến vào trường thi rồi, Nhực Vi đưa giỏ cho Thụy Ca, mọi thứ trong giỏ đều có hai cái để phòng trừ lỡ như có chuyện xảy ra. Tóm lại một câu là Nhực Vi chuẩn bị rất đầy đủ.

"Tỷ tỷ, đệ vào trước, tỷ không cần phải lo lắng, đệ biết cách tự chăm sóc mình."

"Ừ, tỷ tỷ tin tưởng đệ, vào đi thôi, tỷ tỷ muốn nhìn đệ đi vào rồi mới về."

"Vâng, Đào Đào phải nghe lời tỷ tỷ, ca ca vào trước."

"Vâng, Đào Đào biết, ca ca vào đi, phải biết tự chăm sóc mình đó."

Nhực Vi và Đào Đào nhìn chăm chú Thụy Ca đi vào trường thi rồi mới lên xe ngựa về nhà. Hôm nay tất cả mọi người đều dậy rất sớm, bây giờ có thể về nhà để nghỉ ngơi rồi.

Nhưng mà khi ngồi trên xe tinh thần của Nhực Vi ngược lại rất tỉnh táo, điều này làm nàng bức bối không thôi.

Về nhà, Nhực Vi đuổi Đào Đào về phòng nghỉ ngơi. Còn mình thì vào thư phòng xem lại sổ sách. Cứ ba tháng là nàng kiểm tra một lần, nàng sợ có người táy máy tay chân.

Mặc dù mấy năm qua, những chương quỹ kia đều rất trung thành nhưng Nhực Vi vẫn không hoàn toàn tin tưởng họ. Bởi mấy người này cũng không có

ký văn tự bán thân, một khi không phải là người nhà thì lúc bị phản bội chỉ có mình bị thua thiệt.

Cho nên có một số việc phòng ngừa thì vẫn hơn, Nhược Vi không hi vọng những người mà mình tin tưởng có một ngày sẽ phản bội mình.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145: Thi hương (ba)

Cuối cùng cũng đến ngày thứ ba, kỳ thi Hương sắp kết thúc. Hôm nay Nhược Vi dậy sớm làm chút điểm tâm để tiêu hóa cho Thụy Ca, chờ lúc Thụy Ca lên xe ngựa thì có thứ để ăn. Đào Đào hâm mộ không thôi, cứ quần lay Nhược Vi đòi ăn.

Xe ngựa chạy nhanh đến trước cửa trường thi, Nhược Vi vén màn xe thì thấy có rất nhiều người đang đợi bên ngoài. Mọi người đều cùng một mục đích.

Rốt cuộc, cánh cửa đóng kính cũng từ từ mở ra dưới ánh mắt mong đợi của mọi người. Ngay sau đó, đoàn người nối đuôi nhau ra ngoài, Nhược Vi tìm tòi bóng dáng Thụy Ca trong đám người nhưng không thấy đâu hết. Nhược Vi không thể làm gì khác hơn là tiếp tục nhìn chăm chăm vào cửa lớn. Cuối cùng, Thụy Ca cũng xuất hiện, bộ dạng có chút tiêu tụy.

Nhược Vi kêu Tiểu Mộc chạy nhanh qua gọi Thụy Ca lên xe. Bộ dạng của đệ ấy là cần nghỉ ngơi thật tốt. Tiểu Mộc tinh mắt phát hiện ra Thụy Ca còn Thụy Ca thì lại không phát hiện ra đám người Nhược Vi, hẳn vẫn còn đang dáo dác tìm người nhà.

"Đại thiếu gia, đại tiểu thư đang chờ người trên xe ngựa." Tiểu Mộc chạy tới trước mặt Thụy Ca nói.

"Tiểu Mộc, mọi người đã tới rồi sao? Sao ta không thấy ai hết?" Thụy Ca vui mừng nói.

"Đại thiếu gia, đại tiểu thư đã ngồi đợi trong xe ngựa lâu rồi, là đại tiểu thư kêu nô tài chạy tới kêu thiếu gia." Tiểu Mộc nói xong thì chỉ chỉ chiếc xe ngựa.

"Ừ, mau tới thôi!" Thụy Ca nhìn thấy xe ngựa của nhà mình thì dẫn đầu đi về phía đó.

Nhược Vi ngồi ở trong xe ngựa nhìn Thụy Ca bước nhanh về phía này: "Tỷ tỷ, đệ đã thi xong rồi." Thụy Ca nói.

"Ừ, đói bụng không? Ăn miếng điểm tâm lót dạ đi, đây là tỷ tỷ tự tay làm cho đệ đó, không ngán đây, về nhà tỷ tỷ sẽ bồi bổ cho đệ, mới mấy ngày mà gầy đi không ít." Nhược Vi đau lòng nhìn Thụy Ca.

"Vâng, cảm ơn tỷ tỷ." Thụy Ca cảm động nhìn Nhược Vi nghĩ thầm: tỷ tỷ luôn đối xử tốt với mình và đệ đệ, sau này mình cũng phải chăm sóc cho tỷ tỷ, tỷ tỷ và đệ đệ là hai người quan trọng nhất với mình.

Thụy Ca tiêu diệt hết điểm tâm rất nhanh, Nhược Vi nhìn là biết đệ ấy rất đói bụng: "Uống nước đi, mắc công bị sặc." Nhược Vi đem Linh Tuyền Thủy cho Thụy Ca uống.

Sau khi Thụy Ca uống Linh Tuyền Thủy thì cảm thấy khỏe hơn rất nhiều. Mấy ngày qua hoàn toàn bị ngăn cách với thế giới bên ngoài. Nếu không nhờ tỷ tỷ chuẩn bị chu đáo thì hẳn sợ mình đã sớm bị say nắng té xỉu trong trường thi rồi.

Ngày đầu tiên tương đối ổn nhưng ngày thứ hai thì khó khăn hơn nhiều. Có nhiều thí sinh vì sức cùng lực kiệt té xỉu mà bị đưa ra ngoài, may mắn là Thụy Ca không ở trong số đó.

Đặc biệt là mấy ngày qua chỉ có thể ở một chỗ nên thân thể bị dính mùi nước tiểu khai ngậy rất khó ngửi. Nếu không nhờ tỷ tỷ chuẩn bị nước hoa cho thì chắc hẳn đã không chịu nổi.

Còn có thức ăn nữa, nếu tỷ tỷ không chuẩn bị đầy đủ thức ăn thì hẳn đã sớm chết đói. Thụy Ca chính mắt nhìn thấy mấy thí sinh vì không chuẩn bị đủ thức ăn mà ngã bệnh bị khiêng ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 146: Trúng cử

Rốt cuộc thi ba đợt thi Hương cũng đã xong, Thụy Ca bị Nhược Vi cưỡng chế ở nhà mấy ngày để nghỉ ngơi thật tốt. Kết quả thi Hương như thế nào

không phải là điều Nhượng Vi quan tâm nhất. Đệ đệ cực khổ nhiều ngày như vậy, trước kia thật vất vả mới nuôi được chút thịt mà giờ lại không thấy nữa, hiện tại có thời gian nên bồi bổ thật tốt. Trên thực tế, Thụy Ca hiện tại cũng không có quá gầy, chỉ là dưới tình huống này, đối với người đặc biệt bao che người nhà như Nhượng Vi thì nhất định là gầy.

Đây cũng là một loại biểu hiện quan tâm người thân, hướng chi Thụy Ca đúng là có gầy một chút xíu. Thụy Ca luyện võ nhiều năm như vậy, làm sao có thể nhu nhu nhượng nhượng được đây.

Cũng chỉ do Nhượng Vi quá quan tâm nên bị loạn mà thôi, bắt quả người bị Nhượng Vi quan tâm cũng rất hường thụ.

Sau khi thi xong, Nhượng Vi yêu cầu Thụy Ca mỗi ngày đều mang theo gậy sai vật đi dạo thành Thanh Châu một chút, còn không thì đến cửa hàng nhà mình xem một chút. Tóm lại, một ngày trôi qua rất dễ dàng.

Nhượng Vi tính toán đợi Thụy Ca có kết quả thi Hương thì liền lên đường trở về Liễu gia trang. Ra ngoài cũng sắp nửa năm rồi, mặc kệ thành Thanh Châu phồn hoa như thế nào, Nhượng Vi vẫn là không tìm được lòng trung thành. Trong lòng đã rất muốn trở về Liễu gia trang, hoàn hảo là sẽ không phải đợi thêm quá lâu.

Cuối cùng đã tới ngày yết bảng. Sáng sớm tinh thần Nhượng Vi đã sáng láng, tất cả mọi người cho là Nhượng Vi muốn Thụy Ca có thể trúng cử. Trên thực tế, Nhượng Vi chỉ là muốn mau mau trở về Liễu gia trang nên mới vui mừng mà thôi.

Đối với Nhượng Vi mà nói, nếu Thụy Ca có thể trúng cử thì trong lòng người làm tỷ tỷ này cũng thay đệ đệ vui vẻ, nhưng nếu không trúng, vậy thì cũng không có gì, mình cũng không phải là không nuôi nổi hai người đệ đệ, về sau muốn thi lại thì lại đi. Những chuyện này không thể quá đa tâm, vẫn là trở về Liễu gia trang tương đối quan trọng hơn.

Nhượng Vi hôm nay không có đi đến nơi yết bảng mà ở trong nhà ngồi chờ thôi. Trong nhà mấy chủ tử đều không có tự mình đi nhìn, liền phái mấy người làm đi xem kết quả. Dưới sự dẫn dắt của Nhượng Vi, người trong nhà đối với sự kiện này cũng tương đối lạnh nhạt.

Nhượng Vi ngồi ở phòng khách, bình tĩnh uống trà lại mang tới từ Liễu gia trang, trong lòng thì đang suy nghĩ chuyện trở về Liễu gia trang. Đột nhiên bên ngoài ồn ào một trận, hấp dẫn lực chú ý của Nhượng Vi.

"Tiểu thư, tiểu thư, tin vui a, Thụy thiếu gia trúng cử rồi, bây giờ là Cử nhân rồi." Xuân Phân từ ngoài cửa thở hắt hắt chạy vào.

"Thật? Là ai nói? Có phải là những người phái đi mang tin tức về không?" Nhượng Vi có chút kích động nắm tay Xuân Phân. Mặc dù thái độ của Nhượng Vi đối với chuyện này rất bình tĩnh, nhưng đã đến lúc mấu chốt thì cũng rất kích động. Mặc kệ Nhượng Vi chính mình nghĩ như thế nào, Thụy Ca thân là trưởng tử, trong lòng nhất định là muốn trúng cử.

"Tiểu thư, là quan sai tới cửa báo tin vui, tiểu thư mau đi ra xem một chút đi, còn phải khen thưởng những quan sai đến báo tin mừng nữa, nô tỳ lại đây chúc mừng tiểu thư thôi." Sắc mặt Xuân Phân vui mừng, là thật lòng chân ý vì tiểu thư nhà mình vui mừng.

"Ừ, Xuân Phân người nói đúng, ta sẽ đi ra xem một chút, người đi mời Thụy Ca tới phòng khách, kêu Thụy Ca ở đó chờ ta, để cho hắn biết tin tức tốt này." Nhượng Vi thật vui mừng đi đến cửa chính.

"Dạ, tiểu thư." Xuân Phân nghe phân phó liền vội vàng đi tìm Thụy Ca. Nhượng Vi cùng đám người Thu Phân, Hạ Chí mang theo hà bao dùng để khen thưởng đi tới cửa đại môn. Lúc này cửa đại môn trong ngoài đều đã vây quanh rất nhiều người, bọn họ đều tới để nhìn náo nhiệt.

Đúng là làm cho Nhượng Vi kinh ngạc... Tốc độ tụ tập của những người này không khỏi quá nhanh đi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoàn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 147

Chờ ở cửa đại môn báo lại tin vui, quan sai thấy chủ nhà đi ra, vội chỉnh chỉnh vẻ mặt, "Chúc mừng vị tiểu thư này rồi, lệnh đệ lần này thi Hương, thành tích tốt vô cùng, xếp hạng thứ ba, về sau nhất định tiền đồ vô lượng."

"Đa tạ vị quan gia rồi, Hạ Chí." Nhượng Vi liếc mắt ra hiệu cho Hạ Chí.

Hạ Chí ần ý tiến lên, từ trong tay áo mặt lấy ra mấy hà bao chuyên môn dùng để khen thưởng đưa lên, "Mấy vị quan gia, tâm ý nho nhỏ, bất thành kính ý, tiểu thư xin mấy vị quan gia cầm đi uống ly rượu."

Nhượng Vi ở phòng bếp bận rộn thật lâu, làm một bàn ăn lớn những món mọi người thích ăn, phòng bếp thỉnh thoảng truyền ra một hồi hương thơm của thức ăn, khiến phần lớn người làm đi ngang qua liếc mắt nuốt nước miếng.

Buổi tối ngày đó biết được Thụy Ca trúng cử, Nhạc tiên sinh nói qua muốn đi Liễu gia trang, muốn đem người nhà cũng dẫn đi, hiện tại cũng đã ra rồi

thức ngựa đưa thư trở về báo cho biết tình hình cụ thể, chắc hẳn người nhà Nhạc tiên sinh cũng đã thu thập xong hành lý, Nhược Vi nghĩ tới nếu có thể vĩnh viễn đem Nhạc tiên sinh ở lại bên mình thì tốt, mà trên thực tế Nhạc tiên sinh lần này theo mọi người đi Liễu gia trang, sau đó liền định cư tại nơi này.

Nhược Vi đứng dậy mở ra rút cái nút bình rượu, thay Nhạc tiên sinh cùng Quái lão đầu rót rượu, nhất thời mùi rượu thơm xông vào mũi, làm cho người ta có loại cảm giác tâm thần sáng khoái, Quái lão đầu nghe thấy được mùi rượu, cặp mắt sáng lên, tựa như mèo nhìn thấy con chuột.

Sau khi thu thập xong hành lý trở về Liễu gia trang, ngày thứ hai Nhược Vi liền cho người ta đem hành lý mang lên xe ngựa chuẩn bị lên đường trở về Liễu gia trang, nhà ở Thanh Châu Thành mang đi mấy người làm lạnh lợi, Nhược Vi cũng không còn để cho thêm người, như bây giờ liền rất tốt, nhiều người làm như vậy không có chủ tử cần phục vụ cũng vô ích, chỉ biết dưỡng thành một đồng người lười.

Nói đi thì nói lại, tại sao những người làm này muốn đi Liễu gia trang, Liễu gia trang dù sao ở nông thôn, thế nhưng đoạn thời gian, người làm trong nhà đều có thể thấy rất rõ ràng, Liễu gia trang mang tới người làm, không chỉ biết chữ, còn có thể có các loại tay nghề, lại biết chút công phu quyền cước, hơn nữa quan trọng nhất là chủ tử vừa hào phóng lại thích ở chung.

Nhạc tiên sinh cùng phu nhân Từ thị tình cảm rất tốt, giúp nhau trong lúc hoạn nạn mấy chục năm, mặc dù hai người chỉ có một con gái, nhưng cũng không có vì vấn đề con cái mà cưới vợ bé, điểm này khiến Nhược Vi đối với Nhạc tiên sinh kính trọng tăng thêm mấy phần.

"Nơi nào a, ta đây là thật lòng thành ý muốn mời Nhạc tiên sinh đi Liễu gia trang, hơn nữa, những thứ rượu ngon kia đều có thể là của ta đấy, lúc nào thì biến thành của người." Nhược Vi chau chau mày nhìn Quái lão đầu.

Ngày này, nên mưa gì đó cũng mưa không sai biệt lắm, chỉ cần sắp xếp vào hôm là không lo có chuyện gì lớn, tùy thời có thể chuẩn bị lên đường trở về Liễu gia trang.

"Được, hai người các người cũng đừng một xướng một họa rồi, có chủ ý gì ta còn có thể không hiểu sao, lời của ta để đâu rồi, Vi nha đầu nếu là thật thành tâm muốn mời lão già ta đi Liễu gia trang, vậy thì phải đem rượu ngon món ngon chuẩn bị cho tốt, chỗ ở cũng đừng quên mát, ta chính là muốn mang theo người nhà." Nhạc tiên sinh mặt không chịu nổi Nhược Vi cùng Quái lão đầu biểu hiện.

Nhạc phu nhân có thời gian cũng sẽ tìm Nhược Vi tâm sự, hỏi một chút tình huống Liễu gia trang, hỏi cho quen thuộc trước cũng tốt.

Hơn nữa, trên thực tế Liễu gia trang quả thật so bên trong cái nơi ồn ào đô hội này có biết bao nhiêu thủ đoạn dơ bẩn, ít nhất Nhược Vi chưa bao giờ lại cho rằng cái chỗ này so với ngôi nhà mình tự tay tạo dựng lại tốt hơn. Mấy quan sai nhận loại chuyện báo tin mừng này chính là muốn lấy chút tiền thưởng, hiện tại có được thứ mình muốn, tự nhiên là sẽ nói những lời hay nhất, không lấy tiền tựa như ý vị mà từ trong miệng bắn ra ngoài, Nhược Vi hôm nay vui mừng, sẽ không để ý những người này khóc kể, cười theo mặt tiền bước người báo tin mừng. Không phải là chuyện đạt theo sắp xếp.

Đến phòng bếp, ma ma trong phòng bếp thấy đại tiểu thư tới, đã thấy nhưng không thể trách rồi, thức thời thối lui khỏi phòng bếp, lưu lại nhóm ma ma canh lửa thường ngày, Nhược Vi thuần thực chuẩn bị nguyên liệu cần dùng đến, rửa sạch, cắt gọn.

Hiên Viên Hạo khiêm tốn ngồi ở đó, thỉnh thoảng dịu dàng liếc mắt nhìn người đang cẩn thận chăm sóc đệ đệ.

Chỉ là từ một phương diện khác xem ra Nhạc tiên sinh cùng Quái lão đầu giao tình nồng hậu, vậy mình muốn xin Nhạc tiên sinh đi theo mình cùng nhau trở về Liễu gia trang, chuyện này cũng đến tám chín phần mười có thể xong rồi.

Người nhà Nhạc tiên sinh cũng đã chạy tới, cũng chỉ có phu nhân cùng con gái Nhạc tiên sinh, mang theo không phải quá nhiều hành lý chạy tới cùng mọi người hội họp, con gái Nhạc tiên sinh so với Thụy Ca nhỏ hơn một chút, so với Đào Đào lớn hơn một chút, là một cô bé đơn thuần khả ái, chính là Nhược Vi thấy cũng sinh lòng mấy phần yêu thích.

Thật vất vả đi một chuyến xa nhà, hiện tại phải về, dĩ nhiên không thiếu được muốn đem chút đặc sản cùng vật kỷ niệm trở về, cũng tốt cho ngày sau nhớ lại, vì vậy mấy ngày nay Nhược Vi ở Thanh Châu Thành tất cả các cửa hàng lớn nhỏ đi dạo một lần, mua được khá nhiều đồ đặc sắc, chuẩn bị thùng đựng hàng mang về Liễu gia trang.

Thụy Ca nhìn thấy Nhược Vi tiến vào, vội vàng đứng dậy tiến lên đón, "Tỷ tỷ, Xuân Phân nói ta trúng cử rồi, có phải thật vậy hay không." Thụy Ca mong đợi nhìn Nhược Vi.

Lại nói Tiểu Tinh cô nương không biết thế nào nhìn thấy Nhược Vi liền thích ngay, luôn thích dính vào bên cạnh Nhược Vi, khiến Hiên Viên Hạo ghen ghét không dứt.

"Thụy Ca lần này thi Hương có thể được báo danh thế này, cũng phải cảm tạ Nhạc tiên sinh khoảng thời gian này chân thành hỗ trợ, lại giúp rất nhiều việc, Nhược Vi ở chỗ này kính Nhạc tiên sinh một ly, cảm tạ Nhạc tiên sinh trong khoảng thời gian này trợ giúp, về sau nếu có cái gì Nhược Vi giúp được, Nhạc tiên sinh cứ việc nói, Nhược Vi nhất định hết sức, Nhược Vi trước cạn vì kính." Nhược Vi nói xong liền cầm lên ly rượu trước mặt uống một hơi cạn sạch.

Thời điểm tới Thanh Châu Thành là một nhóm người trùng trùng điệp điệp, mặc dù so sánh lại không hơn những Quan Gia đi du lịch, nhưng cũng không kém rồi, bây giờ thời điểm trở về không chỉ có hành lý trở nên nhiều hơn, người cũng trở nên nhiều hơn, tới thời điểm Quái lão đầu cùng Hiên Viên Hạo đều không ở đây, Nhạc tiên sinh lại càng không cần phải nói rồi, bây giờ hành trình trở về ngược lại nhiều hơn vài người, đồ cũng nhiều hơn vài xe ngựa, may được Nhược Vi chuẩn bị đầy đủ, bằng không thật đúng là không mang được nhiều đồ như vậy.

Nhược Vi ngồi ngay ngắn ở vị trí của mình, liếc nhìn mọi người, "Hôm nay có hai chuyện vui, chuyện vui thứ nhất chính là Thụy Ca lần này thi Hương được đứng thứ ba, trúng cử, nỗ lực của Thụy Ca cũng nhận được báo đáp, chuyện vui thứ hai chính là ít ngày nữa chúng ta là có thể lên đường trở về

Liễu gia trang rồi, đã ra ngoài hơn mấy tháng rồi, cũng nên đi về."

Đĩ nhiên Nhược Vi cũng nên trở về Tán Tài đồng tử, những thương gia kia dĩ nhiên hài lòng, ước gì Nhược Vi có thể đi mỗi ngày.

Nhược Vi luôn có loại cảm giác Nhạc tiên sinh bị Quái lão đầu dạy hư, chỉ là như vậy Nhạc tiên sinh có vẻ đặc biệt đáng yêu, khiến Nhược Vi nghĩ khách khí cũng khách khí không đứng dậy.

Cứ như vậy chủ tớ mấy người bận rộn hơn nửa ngày mới đem những thứ muốn mang trở về Liễu gia trang đóng gọn vào trong hòm

Người đưa đi báo tin mừng, những người làm đi tìm hiểu tin tức cũng đã trở về, tuy rằng tin tức đã không kịp thời, chỉ là Nhược Vi vẫn thưởng bạc xuống, cũng phân phó tháng này tất cả người làm trong nhà, tiền lương tháng tăng gấp đôi, cái quyết định này khiến những người làm trong nhà kia vui mừng không dứt, vốn là tiền lương tháng của người làm trong Liễu gia trang cũng nhiều hơn so với bên ngoài, hiện tại lại tăng gấp đôi, làm sao mà có thể không vui mừng đây.

Cô gái nhỏ nhà Nhạc tiên sinh tên là Uyển Tinh, nhũ danh chính là Tiểu Tinh, Nhạc tiên sinh cùng phu nhân Từ thị bình thường cũng thích gọi nhũ danh của con gái mình, bởi vì cùng Nhạc tiên sinh cũng coi là quen biết, lên cùng Nhạc tiên sinh bình thường gọi là Tiểu Tinh.

"Là Thụy Ca thật thi đỗ, hơn nữa còn là đứng thứ ba, Thụy Ca thật có khả năng, hôm nay tỷ tỷ xuống bếp làm mấy món ăn mọi người thích ăn, ăn mừng một phen thật tốt, để mọi người cũng vui mừng một chút." Nhược Vi vui mừng nói.

Kể từ sau khi tin tức truyền về nói Thụy Ca thi đỗ, mọi người vui mừng được một lúc, sau đó liền bận rộn chuẩn bị trở về Liễu gia trang rồi.

Điều này cũng chỉ có thể nói rõ, Nhược Vi quả thật rất biết thu mua lòng người, hơn nữa đều là người ta tự nguyện, đây mới là thủ đoạn cao minh.

Sau đó, Nhược Vi lại đi tới bên cạnh Hiên Viên Hạo trước cơm tối mới trở về, thay Hiên Viên Hạo rót rượu, thay vì liếc mắt nhìn nhau, liền chính mình trở lại chỗ ngồi.

Quái lão đầu kể từ khi cùng Nhạc tiên sinh làm quen, cũng không thường một mình đi ra ngoài đi dạo lung tung, luôn vừa có thời gian liền cùng Nhạc tiên sinh nói chuyện phiếm, Nhược Vi nghĩ tình bạn giữa những người đàn ông có những lúc cũng thực vui vẻ.

Ngồi trên xe ngựa trở về Liễu gia trang, tâm tư Nhược Vi rất nhanh sẽ bay trở về Liễu gia trang đi, không biết Liễu gia trang hiện tại có trái cây thu hoạch không, không biết chuyện tình ở xưởng có thuận lợi hay không, tóm lại nghĩ tới nghĩ lui, chính là hi vọng có thể rất nhanh trở lại nơi tâm tâm niệm niệm.

Trở lại phòng khách, Thụy Ca đã chờ trong phòng khách, Nhược Vi nhìn Thụy Ca đáng vẻ vui mừng, cũng thay cái đệ đệ lão luyện này cảm thấy vui vẻ, nếu lần này thật không có thi đỗ, Thụy Ca tuy nói tinh thần sẽ không sa sút, nhưng nhất định sẽ mất mát một chút, hiện tại nếu đỗ cũng là chuyện tốt nhất.

"Ừ, đi thôi." Nhược Vi phát tay một cái để Thụy Ca báo tin mừng đi, tin tưởng Nhạc tiên sinh cùng Quái lão đầu biết tin tức này cũng sẽ thay Thụy Ca vui vẻ.

"Được, nếu Nhạc tiên sinh đều nói như vậy rồi, Nhược Vi cũng không nên khách khí, Liễu gia trang còn có vài hũ tửu rượu ngon, Nhạc tiên sinh nếu có thời gian phải đến Liễu gia trang ở một thời gian ngắn, Nhược Vi nhất định mang rượu ngon cùng món ăn ngon chiêu đãi tiên sinh." Nhược Vi nghe Nhạc tiên sinh lời nói cũng không nhần nhí.

Lần này trở về Liễu gia trang, xe ngựa nhiều thêm vài cỗ xe, mọi người ngồi xe ngựa có hơn hai chiếc, nhà Nhạc tiên sinh muốn một chiếc, Quái lão đầu cùng Hiên Viên Hạo cũng cần một chiếc, thỉnh thoảng mọi người cũng sẽ đổi lại ngồi một chút, Quái lão đầu cùng người nhà gặp nhau đi qua, vừa có thời gian tìm Quái lão đầu đánh cờ, Hiên Viên Hạo còn lại là một tìm được chỗ trống liền chiếm tiện nghi của Nhược Vi.

Chỗ tốt như vậy ai không hâm mộ, nơi nào còn nhớ rõ chuyện về ở Liễu gia trang này.

"Đa tạ tỷ tỷ, ta muốn đi đưa cái tin tức tốt này nói cho Nhạc tiên sinh cùng Quái Gia Gia." Thụy Ca ý cười đầy mặt nói.

"Lại nói, Từ Minh đã nỗ lực lại vuron lên, đệ tử như vậy tiên sinh nào không muốn giúp nhiều hơn một tay, Vi nha đầu cũng đừng khách khí nữa, về sau đưa rượu ngon nhiều một chút cho ta gọi là báo đáp." Nhạc tiên sinh tuyệt không khách khí nói.

Lại không thể đối với một tiểu cô nương như thế nào, khiến Hiên Viên Hạo bức tức không thôi, tự mình một người bao lớn, tương lai thế tử đều sắp bị một tiểu cô nương mới quen biết đoạt đi.

Cơm tối thì mọi người tề tụ ở trong phòng ăn, trên mặt mỗi người đều hiện vẻ tươi cười, trên bàn cơm, sắc hương vị đủ loại thức ăn hấp dẫn con mắt mọi người, thỉnh thoảng xuất hiện mĩ đồ ăn gọi lên con sâu tham ăn trong bụng mọi người, Đào Đào nhô cái đầu nhỏ thỉnh thoảng ngăm nhìn chung quanh, liền mong đợi mọi người có thể tập chung nhanh lên một chút để ăn cơm.

Thụy Ca cùng Đào Đào những ngày này cũng mang theo gãi sai vật đi rất nhiều nơi, có lúc cũng đi theo Quái lão đầu cùng Nhạc tiên sinh hai người đi một chút Tự Miếu nghe hòa thượng giảng kinh văn, hai huynh đệ thật cũng không ngại phiền muộn.

Ở trong quan niệm của Nhược Vi, tại sao đàn ông có thể tam thê tứ thiếp, phụ nữ sẽ phải tâm cam tình nguyện vườn không nhà trống, không được có một chút sai lầm, đối với phụ nữ mà nói không khỏi cũng quá không công bằng đi một chút.

Nhược Vi lần này cùng Thụy Ca tới Thanh Châu Thành thi Hương, trong lúc đó cũng thuận tiện làm rất nhiều chuyện khác, hiện tại Thụy Ca lại thi đỗ, lần này có thể nói là thuận buồm xuôi gió, một đường trời chảy.

Nhạc tiên sinh cùng Quái lão đầu hai người hiện tại khẳng định lại đã ở chỗ đó đánh cờ đi, phải nói Nhược Vi đối với chuyện Thụy Ca thi Hương biểu hiện rất bình tĩnh, cái này hai người cũng không kém nhiều.

Nói tóm lại chuyện này đối với Nhược Vi mà nói là chuyện tốt, Nhược Vi vô cùng nguyện ý nhìn đến tình cảnh như thế.

Bộ dáng Đào Đào như vậy làm cho người ta buồn cười, trên mặt mọi người nụ cười sâu hơn.

"Vi nha đầu nghĩ lừa người cứ việc nói thẳng, làm gì quanh co lòng vòng thế, còn tưởng muốn đem rượu cho ta uống đi." Quái lão đầu không nhìn nổi nữa trực tiếp nói.

Nhược Vi sau khi chờ Xuân Phân đem rượu ngon mình cất giữ đưa tới, phân phó Xuân Phân đóng cửa lại tự động dùng cơm đi, Xuân Phân nâng cốc đưa đến trên bàn, nhẹ giọng thối lui ra khỏi gian phòng đóng cửa lại.

Nhạc tiên sinh cũng đã đồng ý đi Liễu gia trang tiếp tục dạy Đào Đào, thuận tiện chỉ đạo Thụy Ca.

Nhược Vi ghét nhất thế gian này đàn ông tam thê tứ thiếp, không chỉ có như thế, trong nhà có người đẹp như hoa như ngọc, còn thích đi ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, thứ người như thế để cho Nhược Vi chán ghét.

"Thói quen dĩ nhiên là có thể nhớ, chờ các người về sau cả ngày lẫn đêm nếu muốn nghĩ việc này, còn phải nhớ lại tất cả các sự tình trong thời gian ta gặp phải, đây cũng không phải là chuyện đáng giá làm cho người ta hâm mộ." Nhược Vi cảm khái nói.

Thụy Ca đi tìm Nhạc tiên sinh cùng Quái lão đầu, Nhược Vi suy nghĩ một chút, đi theo sau đến phòng bếp, hôm nay vui mừng, Nhược Vi hào phóng thưởng nhà người làm, Nhược Vi từ đi qua chỗ nào, gặp phải những người làm kia cũng vui mừng đương đương hưởng Nhược Vi chúc mừng.

"Tiểu thư, trí nhớ ngài thật tốt, nhiều đồ như vậy còn phân rõ ràng những thứ đó là cho người nào mang về." Xuân Phân mặt sùng bái nhìn Nhược Vi, mấy cái nha đầu khác cũng là mặt vẻ mặt như thế.

Về phần mang đi mấy cái kia, đều là Nhược Vi nắm giữ, mặc dù cơ trí, nhưng là sẽ không thái quá rồi, quan trọng nhất đều là mồ côi không có người thân, như vậy cũng dễ dàng cho Nhược Vi nắm giữ.

Chuyến này trở về Liễu gia trang, Nhược Vi trừ mang một chút đặc sản Thanh Châu Thành bên này trở về, cũng từ trong người làm ở Thanh Châu Thành chọn mấy người nhanh nhẹn mang về, mấy người được chọn trúng dĩ nhiên là vui mừng không được, không có chọn trúng Nhược Vi cũng thưởng một ít đồ vật đi xuống, cũng đã nói trước, chỉ cần bọn họ dụng tâm làm việc, không phải là không có cơ hội đi Liễu gia trang.

Trong sương phòng, Nhược Vi ngồi ở một bên chỉ huy bọn nha đầu sắp xếp, "Xuân Phân, trên tay người cầm những thứ kia là cho một nhà Lưu thẩm mang về, chớ lẫn lộn, còn có Hạ Chí dọn dẹp những thứ kia là mang về cho các sự đệ sự muội của các người ở trong sơn cốc, cũng nhớ cho kĩ, chớ đến lúc đó nghĩ sai rồi cũng không đẹp."

Nhạc tiên sinh thấy Nhược Vi cũng uống cạn rượu trong chén như vậy, "Vi nha đầu, khách khí như vậy làm gì, quá khách khí lại là không còn ý tứ, hiện tại ta cũng vậy không coi mấy chị em các người là người ngoài, ở chỗ này, trong khoảng thời gian này, có rượu ngon lại có người cùng chung chí hướng có thể quen biết, trong cuộc sống đã là chuyện may lớn rồi."

Mà Thụy Ca cùng Đào Đào dọc theo đường đi nguyên nhân có thể là thêm Tiểu Tình cũng không có tới thời điểm buông lỏng như vậy, bất quá sau khi hiểu biết tình huống thì cũng tốt hơn rất nhiều, dù sao Thụy Ca cùng Đào Đào vẫn là tiểu hài tử.

Ngược lại phía sau khi quen biết cũng không tệ lắm, Nhược Vi nhìn nghĩ thầm như vậy không tồi, về sau nếu là Tiểu Tình tùy tiện gả cho người đệ đệ nào của mình cũng đều tốt, chính hấn một làm người tỷ tỷ tuyệt đối không làm ác người.

Nhược Vi cũng là quên mình còn không có lập gia đình, đã nghĩ đến chuyện của hai người đệ đệ của mình đi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 148

Thời điểm khi xe ngựa ra khỏi cửa Thành Thanh Châu, Nhược Vi quay đầu liếc mắt nhìn lại lần cuối cùng cái nơi mà nàng đã ở vài tháng này, không biết tới lúc nào mới có thể trở lại, sau khi nhìn thật kỹ cửa thành một lần nữa, Nhược Vi hạ màn xe xuống, nằm xuống trên đệm mềm mại, thở dài một cái.

Thầm nghĩ, vào cái thời đại này cuộc sống của một cô gái thật đúng là khó khăn, người có thể có được sự tự do như nàng chỉ sợ là khó tìm được.

Cảm khái không thôi, Nhực Vi cũng biết ở thời đại này mà nói mình đã coi là một người vô cùng may mắn rồi.

Mặc dù không có cha mẹ nâng đỡ, không có thân thích yêu thương giúp đỡ mình, nhưng lại có Quái lão đầu dù không có quan hệ máu mủ nhưng lại quan tâm mình hơn cả người thân trong nhà, còn có hai người đệ đệ để mang đến cho mình một cuộc sống tràn đầy động lực, chỉ riêng những cái này cũng đã đáng giá cho mình cảm tạ ông trời đã ưu ái đối với mình rồi.

"Tỷ tỷ, sao vậy ạ, có phải có chỗ nào không thoải mái hay không?" Thụy Ca nghe được âm thanh Nhực Vi thờ dài lo lắng hỏi, cho là thân thể Nhực Vi có chỗ nào không thoải mái.

"Không có việc gì, chỉ là phải về nhà rồi, về sau không biết tới lúc nào mới có cơ hội trở lại đây chơi lần nữa mà thôi, không cần lo lắng cho tỷ, thân thể của tỷ tốt lắm." Nhực Vi thu hồi nét mặt buồn bã, ôn hòa sờ sờ đầu Thụy Ca.

"Dạ, tỷ tỷ không có việc gì là tốt rồi." Thụy Ca khéo léo tựa vào bên cạnh Nhực Vi, Đào Đào cùng Thụy Ca thích nhất là những khi ở bên cạnh Nhực Vi, mấy tỷ đệ cùng chung hoạn nạn với nhau từ khi nhà chỉ có bốn bức tường đến bây giờ, trong khoảng thời gian này tình cảm càng ngày càng gắn bó không ai có thể chia rẽ được, cho dù về sau mỗi người đều đã có gia đình riêng của mình đi chăng nữa, thì địa vị của Nhực Vi trong suy nghĩ của Thụy Ca cùng Đào Đào vĩnh viễn cũng sẽ không thay đổi, bất luận kẻ nào cũng không thể thay thế được địa vị của Nhực Vi ở trong lòng hai huynh đệ.

"Tỷ tỷ, ta nhớ nhà, bây giờ trong nhà nhất định có rất nhiều đồ ăn." Đào Đào dựa tới ôm lấy cánh tay Nhực Vi, mặt dựa sát vào nhìn Nhực Vi.

"Không cần nóng vội, rất nhanh sẽ có thể về tới nhà, đến lúc đó Đào Đào muốn ăn cái gì là có thể ăn cái đó rồi." Nhực Vi gõ một cái vào cái đầu nhỏ của Đào Đào.

Bởi vì muốn nhanh một chút trở về Liễu gia trang, dọc theo đường đi cũng không dừng lại lâu, so với tốc độ của người đi đường bình thường nhanh hơn rất nhiều, vì vậy thời gian về tới Liễu gia trang so với thời gian đi tới Thanh châu trước kia ít hơn một ngày.

Vào một ngày mùng một tháng chín kia, một đoàn người chậm rãi hiện ra trên đoạn đường trước của Liễu gia thôn, trên đường còn hướng mọi người mà họ quen biết lên tiếng chào hỏi.

Ngồi ở trong xe ngựa Nhực Vi rèm xe vén lên, nhìn cảnh sắc quen thuộc trước mắt, Nhực Vi hít sâu một hơi, nhất thời cảm thấy cả người trở nên thư thái rất nhiều, tháng Chín tại Liễu gia trang, phản phát mùi thơm của các loại trái cây dân dã, bắt đầu từ cửa thôn, trên một dây cây lê ven đường đã treo đầy nhưng quả lê chín mọng, nhìn thật là mê người.

"Tỷ tỷ, tới đâu rồi ạ?" Đào Đào xoa xoa đôi mắt buồn ngủ cho tỉnh táo rồi hỏi Nhực Vi, Đào Đào dọc theo đường đi tuy tinh thần rất tốt, nhưng đến ngày cuối cùng cũng phải mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi trên xe ngựa, cũng may tính năng giảm sóc của xe ngựa được thiết kế rất tốt, ngủ trên xe ngựa cũng không bị lắc lư gì nhiều, không khác nhiều so với ngủ ở trên giường là mấy.

"Qua đây nhìn chút xem". Nhực Vi ngoắc ngoắc tay với Đào Đào, ý bảo Đào Đào tới bên cạnh mình. Đào Đào hấp ta hấp tấp bò đến bên cạnh Nhực Vi.

"A, tỷ tỷ, đến nhà rồi, đến nhà thật nhanh à." Sau khi Đào Đào thấy cảnh sắc quen thuộc bên ngoài liền hưng phấn nói.

"Đúng vậy ạ, chúng ta sắp đến nhà rồi."

Mấy chiếc xe ngựa phía sau lúc này cũng rất náo nhiệt, đặc biệt là trên xe ngựa chở người một nhà của Nhạc tiên sinh là náo nhiệt nhất.

"Cha, mẹ, mau nhìn, nơi này thật là đẹp, trên cây kia là cái gì, hình như ăn rất ngon à." Tiểu Tinh dùng cặp mắt ngây thơ của nàng nhìn vợ chồng Nhạc tiên sinh đặt câu hỏi.

"Đó là cây lê, bình thường nhưng quả lê mà Tiểu Tinh ăn chính là từ những cây này hái xuống." Nhạc tiên sinh rất kiên nhẫn vì nữ nhi bảo bối của mình mà giải thích.

"Cha, vậy sau này Tiểu Tinh có thể tới đây hái lê ăn hay không, Tiểu Tinh cũng muốn hái lê cho cha mẹ ăn." Tiểu Tinh rất hiếu thuận hỏi.

"Chuyện này Tiểu Tinh có thể hỏi Nhực Vi tỷ tỷ, Nhực Vi tỷ tỷ nói có thể là được." Nhạc phu nhân vuốt vuốt đầu Tiểu Tinh nói.

"Tốt, vậy đến lúc đó Tiểu Tinh sẽ đi hỏi Nhực Vi tỷ tỷ, Nhực Vi tỷ tỷ tốt như vậy, nhất định sẽ mang Tiểu Tinh đi." Tiểu Tinh vui mừng nói.

"Uh, sẽ mang Tiểu Tinh đi." Nhạc phu nhân cung chiêu nhìn Tiểu Tinh.

Trên chiếc xe ngựa thứ ba, Hiên Viên Hạo vẫn đang còn đánh cờ cùng Quái lão đầu, Thụy Ca nghiêm túc ngồi ở một bên quan sát, đột nhiên nghe được giọng nói hưng phấn của Tiểu Tinh trên chiếc xe ngựa trước mặt, Thụy Ca không biết đã xảy ra chuyện gì, vén rèm xe lên nhìn ra, cảnh sắc trước mắt không phải là những cảnh mà mình quen thuộc nhất sao.

"Đến, sắp đến nhà rồi." Thụy Ca vui mừng hướng hai người vẫn còn đang đánh cờ nói.

"Nhanh như vậy?" Quái lão đầu không tin hỏi, cũng nhắc lên màn xe cạnh mình, nhìn thấy cảnh tượng quen thuộc bên ngoài, Quái lão đầu cũng rất vui mừng, ở nơi này đã lâu, tình cảm cũng rất sâu sắc, trong khoảng thời gian không có ở đây, trong lòng cũng có cảm giác gì đó không đúng lắm, bây giờ đã trở về tới đây, chỉ cảm thấy trong lòng thật sáng khoái.

Mọi người vui mừng nhìn xe ngựa càng ngày càng gần nhà mình, tâm tình đặc biệt kích động.

Rốt cuộc, xe ngựa dừng ở trước đại môn Liễu gia trang, quân gia Liễu Vượng đã mang theo người làm trong nhà chờ ở cửa chính, thấy xe ngựa dừng lại, vội vàng tiến lên thỉnh an.

"Xin thỉnh an các vị chủ nhân, các chủ nhân đi đường cực khổ, nên phòng bếp đã chuẩn bị tốt nước nóng, đang chờ các chủ nhân về tới." Liễu Vượng vui mừng hướng phía xe ngựa nói.

"Liễu thúc cực khổ rồi, trong khoảng thời gian này mọi người trong nhà có khỏe không." Nhục Vi dưới sự nâng đỡ của Xuân Phân lập tức xuống xe.

"Trong nhà tất cả đều tốt, chủ nhân không cần lo lắng ạ, chỉ là các chủ tử đều không ở nhà, không được náo nhiệt lắm mà thôi." Liễu Vượng rất cung kính đáp.

"Đi ra xe ngựa phía sau gặp Cây Nhỏ đi, phụ tử các người cũng đã lâu rồi không gặp."

"Tạ tiểu thư, hiện giờ Cây Nhỏ cũng đã trở về, nô tài cùng Cây Nhỏ lúc nào thì cũng có thể gặp mặt, hiện tại việc quan trọng nhất là hầu hạ tiểu thư đem hành lý vào nhà đã ạ."

"Vậy tùy Liễu thúc đi, chỗ ở cho một nhà Nhạc tiên sinh đã chuẩn bị xong chưa?"

"Dạ đã chuẩn bị xong ạ, ngay khi tiểu thư cho người đưa tin về, nô tài liền bắt đầu dựa theo phân phó của tiểu thư bắt đầu chuẩn bị, hiện tại có thể vào ở ngay."

"Uh, khổ cực cho Liễu thúc rồi, như vậy đi, ngày mai cho Liễu thúc cùng Cây Nhỏ một ngày nghỉ, vui vẻ ở nhà cùng với Cây Nhỏ."

"Cám ơn tiểu thư, để nô tài sai người mang hành lý vào ạ." Đi hướng mấy chiếc xe ngựa.

"Uh, đi đi."

Nhục Vi chào hỏi mọi người rồi tiến vào cửa chính Liễu gia trang, Tiểu Tĩnh vừa xuống xe ngựa liền chạy tới bên cạnh Nhục Vi ríu rít hỏi các loại vấn đề, khiến Đào Đào cùng Thụy Ca có chút ghen tỵ, người nào dám giành tỵ tỵ với mình thì người đó chính là người xấu, dĩ nhiên ngoại trừ Hiên Viên đại ca.

Sau khi Nhạc tiên sinh cùng phu nhân xuống xe ngựa, liền ngẩng nhìn bốn phía, phát hiện nơi này phong cảnh thật như tranh vẽ, nhất thời liền yêu mến chỗ này, trong lòng hai vợ chồng đồng thời toát ra một ý niệm, đó chính là muốn định cư ở nơi này, Nhạc tiên sinh càng thêm cảm khái ở trong lòng, may là nhờ mình chấp nhận đi theo tới đây, bằng không sẽ bỏ lỡ một chỗ tốt như vậy, mình nhất định sẽ hối hận chết.

Nhạc tiên sinh cùng Nhạc phu nhân dưới sự hướng dẫn của vị chủ nhân Nhục Vi đi vào Liễu gia trang, Liễu gia trang có một phong cách kiến trúc riêng trong nháy mắt hấp dẫn ánh mắt người một nhà Nhạc tiên sinh.

Ánh mắt Nhạc tiên sinh càng thêm si mê đem tất cả những nơi có thể nhìn đều nhìn một lần, ai bảo bên trong Liễu gia trang tất cả đều là nhưng cái lý tưởng nhất trong suy nghĩ của Nhạc tiên sinh, nên bây giờ dù Nhạc tiên sinh có bị chính vị chủ nhà là Nhục Vi đẩy tự mình đuổi hắt đi, Nhạc tiên sinh cũng nhất định sẽ không đi, cho nên một nhà Nhạc tiên sinh rất mau mắn ở Liễu gia trang An gia rồi.

Mà tiểu nữ khả ái Tiểu Tĩnh đây sau khi vừa bước vào đại môn Liễu gia trang, cặp mắt liền thẳng tắp nhìn chăm chăm nhưng cây ăn quả bên trong, trong đôi mắt đơn thuần của Tiểu Tĩnh, những thứ trái cây tròn vo đáng yêu này mới là cái có lực hấp dẫn người ta nhất.

Nhạc phu nhân đáng thương nhìn nhìn phu quân cùng nữ nhi bên cạnh mình, không thể làm gì chỉ có thể cười một tiếng, cũng đành mặc kệ rồi chính mình cũng hưởng thụ mà nhìn ngắm.

Nhục Vi thấy bộ dáng như vậy của một nhà Nhạc tiên sinh, trong lòng cũng rất là vui vẻ, ý nghĩa của Liễu gia trang đối với Nhục Vi mà nói so người khác rất bất đồng, có thể nói Liễu gia trang tựa như đứa con của Nhục Vi vậy, là dưới sự che chở tỉ mỉ của Nhục Vi mà lớn lên.

Những chuyện đã phát sinh qua trong Liễu gia trang, từng chuyện từng chuyện một Nhục Vi đều nhớ rất rõ ràng, mỗi chuyện mỗi vật cũng sẽ không quên, bây giờ khách mà mình mời tới trên mặt lại yêu thích nhà mình rõ ràng như vậy, thân là chủ nhân Nhục Vi làm sao có thể không vui mừng được chứ!

"Tiên sinh cùng phu nhân mấy ngày liên tiếp phải đi đường cực khổ, hiện tại cũng đã đến Liễu gia trang rồi, Nhục Vi cũng không cùng khách khí với tiên sinh và phu nhân, hai vị mang theo Tiểu Tĩnh đi rửa mặt nghỉ ngơi trước một chút, sau khi nghỉ ngơi tốt rồi, Nhục Vi sẽ tận tình thể hiện sự hiếu khách của một chủ nhà." Nhục Vi thấy khách mời tới vẫn đắm chìm trong trong thế giới của bản thân, hoàn toàn quên mất còn có một đám người đang chờ bọn họ, liền không thể làm gì khác hơn là tần chức giải thích.

"A! Được, tốt!" Nhạc tiên sinh cùng phu nhân lúng túng liếc mắt nhìn nhau, vội mở miệng lên tiếng. Thăm nghĩ tại sao mình lại không chịu nổi dụ hoặc như vậy chứ, haiz! Đều do Nhục Vi đem Liễu gia trang xây lên quá đẹp, hai vợ chồng Nhạc tiên sinh đồng thời nghĩ, chỉ đáng thương cho Nhục Vi cứ như vậy mà trắng trợn bị áp cho cái "Tội danh" mà mình không biết.

Nhục Vi tần chức đưa một nhà Nhạc tiên sinh đến viện đã đặc biệt an bài cho một nhà bọn họ mới về chỗ ở của mình, Nhạc tiên sinh cùng phu nhân

nhìn thấy Nhực Vi đã đặc biệt vì một nhà của mình mà chuẩn bị chỗ ở, khung cảnh vô cùng ưu nhã, khiến hai vợ chồng yêu thích không thôi, đồng thời cũng vì sự an bài tỉ mỉ này của Nhực Vi mà hào cảm trong lòng lại tăng thêm một tầng.

Mà Thụy Ca cùng Đào Đào sau khi ở cùng Nhực Vi nói chuyện một chút rồi cũng vui mừng trở về chỗ ở của mình, Quái lão đầu lại càng không cần phải nói, hiện tại khẳng định đã sớm đến sơn cốc rồi, dù sao cũng đã một một đoạn thời gian dài không gặp những người trong sơn cốc rồi, không biết huấn luyện thế nào.

Sau khi Nhực Vi trở lại phòng của mình, hoàn cảnh quen thuộc, mùi hương quen thuộc, tất cả đều ấy đều làm cho cả người cảm thấy thật thoải mái, nhìn tình huống này thật đúng với một câu ngôn ngữ rất hay: ổ vàng ổ bạc cũng không bằng ổ chó nhà mình, vì ở Thành Thanh Châu lâu như vậy nên khi đã về đến nhà mình làm cho Nhực Vi cảm thấy cả người cảm thấy thật thoải mái thư thái.

Dưới sự hầu hạ của nhóm người Xuân Phân, Nhực Vi rửa mặt sạch sẽ, tắm nước nóng một lần rồi nằm trên chiếc giường lớn đã hoài niệm mấy tháng ngủ một giấc ngon ngọt.

Ngủ thẳng đến buổi chiều, thời điểm mà mặt trời cũng đã xuống núi Nhực Vi mới mở ra đôi mắt buồn ngủ mờ mờ, mặt mê mang nhìn đỉnh màng không quá quen thuộc.

Thích ứng một lát, Nhực Vi mới nhớ tới mình đã từ Thành Thanh Châu phồn hoa náo nhiệt trở lại ngôi nhà mà mình mong nhớ nhất.

Nghe mùi thơm quen thuộc trên gối đầu, nhìn lại một chút tấm trướng màn mới đổi, Nhực Vi thỏa mãn nâng lên một nụ cười nhẹ nhàng, nếu lúc này mà có Hiên Viên Hạo ở đây, nhất định sẽ bị nụ cười này làm cho choáng váng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 149

Lúc đoàn người Nhực Vi trở lại Liễu gia trang thì tin Liễu gia từ Thanh Châu Thành trở về không lâu đã vang xa đến độ dường như mọi người Liễu gia thôn đều biết.

Đối với mục đích Liễu gia đi Thanh Châu Thành, người dân trong Liễu gia thôn đều biết được chút ít, cũng không phải là hoàn toàn biết hết.

Hơn nữa lấy địa vị của Liễu gia ở Liễu gia thôn thì người của Liễu gia làm chuyện cũng có người lắng nghe chú ý, đều mang theo tâm tư ăn tươi nuốt sống nhìn chăm chăm việc làm của Liễu gia.

Bây giờ Liễu gia đã không còn như xưa, tuy người Liễu gia thôn khó có thể tin tưởng rằng Liễu gia sẽ như lúc trước không thể tự chăm sóc tốt bản thân mình và nuôi nấng hai đệ đệ lớn lên có thành tựu như ngày hôm nay, nhưng trên thực tế họ thật sự làm được, hiện tại người trong thôn đều dựa vào Liễu gia sinh nhai, không có người nào có lá gan dám khiêu khích Liễu gia.

Danh tiếng của Liễu gia trang cũng đã sớm lan truyền ra ngoài, hôm nay thân phận cùng địa vị của Liễu gia đã không phải là chỗ mà những người dân Liễu gia thôn có thể ngồi ngang hàng với nhau được nữa, chỉ là người nhà Nhực Vi nghĩ như thế nào, thì ít nhất thôn dân trong Liễu gia thôn nghĩ như thế.

Chỉ là mặc kệ hôm nay thân phận cùng địa vị của Liễu gia như thế nào thì ít nhất ở Liễu gia thôn còn có một cái đặc biệt, đó chính là gia đình Lưu thẩm, cho tới bây giờ Nhực Vi luôn đối đãi với gia đình Lưu thẩm như người một nhà, chưa từng có ý định cao cao tại thượng, cho dù là Thụy Ca và Đào Đào tuổi còn nhỏ cũng nhớ rõ lúc trước gia đình Lưu thẩm tốt như thế nào, nhìn thấy gia đình Lưu thẩm đều khách khí.

Lần này chuyện Nhực Vi mang theo hai người đệ đệ đi thành Thanh Châu bị rất nhiều người chú ý, chỉ là Nhực Vi cũng không có coi thành chuyện gì to tát, những thứ này căn bản là không ảnh hưởng được Nhực Vi.

Hiện tại khắp nơi lắng lắng chú ý người Liễu gia trang mong muốn nhìn thấy nhân vật chính hiện thân, đương nhiên là nhanh chóng truyền tin ra ngoài.

Nhực Vi hoàn toàn không nghĩ tới chính mình lưu lại ở tiểu sơn thôn này sẽ khiến cho nhiều người chú ý như vậy, lên Kinh Thành thì người trong tộc Hiên Viên chú ý, đến người dân Liễu gia thôn âm thầm tìm hiểu.

Nếu Nhực Vi biết những chuyện này xảy ra, nhất định sẽ cảm thấy không đẹp mắt xem thường, hơn nữa chỉ có một câu nhảm chán đến cực điểm.

Gia phong (truyền thống) của Liễu gia ở thời đại này mà nói là hiếm thấy, người trong nhà vô luận là chủ tử hay là người làm cũng không ý thức hiếp người, cũng không nhiều chuyện lại không thích gây chuyện thị phi.

Chỉ là gia phong của Liễu gia dù có tốt hơn nữa cũng không ngăn cản được người ngoài hứng thú đối với Liễu gia, chỉ cần người nào phát hiện chút chuyện nhỏ của Liễu gia, tất cả mọi người có thể ở cùng nhau thảo luận thật lâu, nếu Nhực Vi nhìn thấy cảnh tượng như vậy cũng không thể không cảm thán một câu, lực lượng tám chuyện quả nhiên là vô cùng hùng hậu.

Lần này cả nhà Nhực Vi đi ra ngoài hơn mấy tháng, người trong thôn nhưng lại nói chuyện say sưa rất nhiều ngày!

Nhực Vi dựa vào phía sau giường, mới vừa rồi được đám người Xuân Phân hầu hạ rồi giường, mặc quần áo tử tế, Nhực Vi ngồi ở trước bàn trang điểm, nhìn hình ảnh mình mơ hồ trong gương đồng, Nhực Vi thờ dài, những món đồ tốt bên trong không gian không thể mang toàn bộ ra dùng thật là buồn chán!

Hạ Chí thuần thực chải đầu cho Nhực Vi, cài thêm cây trâm bích ngọc lên, Hạ Chí hài lòng liếc mắt nhìn thủ nghệ của mình, "Tiểu thư, như vậy có được không?" Mặc dù bản thân Hạ Chí cảm thấy được, nhưng vẫn phải hỏi đến ý kiến của chủ nhân.

"Ừ, đẹp lắm." Mặc dù hình ảnh trong gương đồng rất mơ hồ, nhưng Nhực Vi vẫn nhìn ra được kiểu tóc búi rất đẹp, hơn nữa Nhực Vi cũng không để ý đến những thứ như vậy.

Hạ Chí thấy chủ tử hài lòng, vui mừng cười rạng rỡ, vẻ mặt hí hửng cười tươi làm cho người ta nhìn thấy tâm tình cũng cảm thấy thay đổi tốt hơn.

"Xuân Phân, cả nhà Nhạc tiên sinh như thế nào rồi." Nhực Vi liếc mắt nhìn vẫn Xuân Phân vẫn còn giúp mình thu dọn chăn gối trên giường hỏi.

"Tiểu thư, cả nhà Nhạc tiên sinh đoán chừng cũng mới tỉnh lại, nô tỳ mới vừa rồi sai người ta đi hỏi, cả nhà Nhạc tiên sinh vẫn còn ở nghỉ ngơi, hiện tại chắc đã tỉnh."

Sau khi Nhực Vi từ Thanh Châu Thành trở về Liễu gia trang thì không có nghỉ ngơi nhiều, ngày thứ hai liền bắt đầu bận rộn.

Bởi vì hiện tại tin tức đại thiếu gia Liễu gia trúng cử đã truyền khắp cả Liễu gia thôn rồi, đây chính là chuyện vui mà Liễu gia thôn trăm năm khó gặp, tin Thụy Ca trúng cử do nha dịch trần trên tới Liễu gia trang báo tin mừng mà truyền ra, lúc ấy cả Liễu gia trang cũng sôi nổi.

Buổi tối hôm đó biết tin Thụy Ca trúng cử, thôn trưởng liền đại diện mọi người trong thôn đến Liễu gia trang, nói là hi vọng Nhực Vi có thể tổ chức bữa tiệc lớn, ăn mừng chuyện vui này.

Trong phòng khách, thôn trưởng mặc một quần áo màu xám, nhìn ra được chất vải cũng không tệ lắm, mấy năm này trong thôn bởi vì Nhực Vi mở xưởng ở đây, cuộc sống người trong thôn cũng chuyển biến rất lớn, người trong thôn ăn mặc ngủ nghỉ so với những thôn chung quanh cũng tốt lên rất nhiều, rất nhiều người từ những thôn khác cũng muốn cùng Liễu gia thôn thiết lập quan hệ, nhưng xem ra bây giờ cũng không phải chuyện dễ dàng gì.

Trước kia thời điểm Liễu gia thôn nghèo nàn, những thôn khác có điều kiện khá hơn một chút cũng không quá quan tâm nguyện ý cùng người trong Liễu gia thôn kết thân, tình huống bây giờ lại trái ngược, Liễu gia thôn vô luận là tiểu tử hay là tiểu cô nương cũng rất được thôn khác hoan nghênh, bà mai bà mối từ những thôn khác hiện tại chuyện thích làm chính là chạy sang Liễu gia thôn, ai kêu Liễu gia thôn hiện tại khá lên, tình thế bắt buộc, không có cách nào!

"Thúc, có chuyện gì, uống ly trà trước rồi nói." Nhực Vi nhìn sắc mặt trưởng thôn có chút gấp gáp nói, ý đồ của thôn trưởng Nhực Vi làm sao mà không đoán được, huống chi mỗi lần thôn trưởng đến đều là vô sự bắt đặng tam bảo điện (đây là câu thành ngữ: không có chuyện gì thì sẽ không ghé thăm), được rồi! Thịnh thoảng có một hai lần như vậy không phải là bởi vì có chuyện mới đến tìm Nhực Vi sao.

"À! Được." Thôn trưởng không có cách nào khác hơn là làm theo ý Nhực Vi, nghĩ thầm, thật ra thì chuyện cũng không có gì gấp, hơn nữa trong thôn nếu như không có nha đầu Nhực Vi, còn không biết sẽ biến thành dạng gì nữa, nhớ năm đó thôn trưởng đã cảm thấy Nhực Vi thành tựu nhất định phi phạm, không có nghĩ tới là ngày này lại tới nhanh như vậy mà thôi, cũng may, người trong thôn ít nhiều gì cũng được lợi.

Nghĩ tới những thứ này thôn trưởng liền cảm thấy bùi ngùi, năm đó nha đầu này đối không no bụng bây giờ đã có thể chống lên cả bầu trời rồi, hơn nữa còn là rất nhiều đại nam nhân cũng chưa chắc gì đã làm được.

Thôn trưởng uống nước trà xong, nhìn Nhực Vi trước mắt mang theo phong thái vương giả, thôn trưởng cảm giác mình có phần chịu đựng không được rồi, cảm giác Nhực Vi như vậy có thể khiến người ta muốn thần phục. Cho dù nàng ngồi ở chỗ đó cũng không làm gì, nhưng lại có thể khiến cho không ai xem thường sự tồn tại của nàng.

"Nha đầu Nhực Vi, mục đích hôm nay thúc đến chắc hẳn con cũng đã rõ!" Lúc này Thôn trưởng rất khẳng định hỏi.

"Là vì chuyện của Thụy Ca sao?" Nhực Vi cũng không có ý định che giấu, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề nói ra, cũng không có úp a úp mở gì, chuyện Thụy Ca trúng cử dù sao cũng đáng giá làm người ta vui mừng.

"Đúng vậy, Thụy Ca trúng cử người trong thôn đều vô cùng vui mừng, Liễu gia thôn thật lâu cũng không có xuất hiện qua cử nhân rồi, Thụy Ca trúng cử đối với Liễu gia thôn mà nói là chuyện đại hỉ, vì vậy người trong thôn phái ta làm đại biểu, hi vọng nha đầu Nhực Vi có thể tổ chức lớn, như vậy mọi người cũng được hưởng chút không khí vui mừng." Thôn trưởng vui vẻ nói.

"Được chứ, sau khi bàn bạc về thời gian tổ chức sẽ phái quản gia đi thông báo mọi người." Nhực Vi cũng không từ chối, dù sao cũng không có gì xấu, mọi người vui về một cái cũng chưa hẳn không thể, huống chi mấy năm qua này mặc dù nói người trong thôn đều dựa vào xưởng Liễu gia làm kế sinh nhai, nhưng xưởng nếu như không có những người trong thôn này, cũng sẽ không thuận lợi như vậy, ở một phương diện khác mà nói, xưởng và Liễu gia thôn là chặt chẽ liên hệ với nhau.

Thôn trưởng đại diện mọi người trong thôn tới Liễu gia trang tìm hiểu qua tin tức, sau khi lấy được câu trả lời chắc chắn mà bọn họ muốn, liền trông mong đợi tin Liễu gia, tất cả mọi người muốn tận mắt thấy một quan lớn cử nhân trẻ tuổi, trên thực tế còn là một bé trai - Thụy Ca.

Mấy năm này, mặc dù nói Liễu gia cũng không có làm ra chuyện ý thể hiếp người gì, nhưng cũng không thể ngày ngày cùng người trong thôn ở chung một chỗ, cho dù Nhục Vi không phản đối hai người đệ đệ chơi với những đứa trẻ khác trong thôn, các thôn dân còn không dám để mặc cho con nhà mình chơi chung với bọn Thụy Ca!

Dù sao hôm nay nhận thức của người trong thôn so với trước kia đã không giống nhau, Liễu gia đã cùng bọn họ không phải người cùng một thế giới, cho dù thân thiết như nhà Lưu thẩm, có lúc cũng không thể làm được chuyện như năm đó, càng không cần phải nói những người khác rồi, tất cả mọi người còn muốn nịnh bợ Liễu gia, luôn mang thái độ thận trọng dè dặt, Nhục Vi cũng không kiên nhẫn mà cùng những người này kết giao, chỉ là theo như nhu cầu là được, cái khác cũng chưa có.

Chỉ là mọi người vẫn còn có một chút thuần phác tồn tại, Nhục Vi cũng vui nhìn thấy những người này, thật ra thì cũng không thể trách những thôn dân này, ai kêu khí thế trên người Nhục Vi quá mạnh mẽ, mọi người đứng ở trước mặt nàng muốn không cần thận cũng không được, nếu không phải là người thân cận bên cạnh Nhục Vi, Nhục Vi cũng không có khả năng biểu hiện hiền lành, cho nên vấn đề này sẽ không hẳn là lại rối rắm.

Trên thực tế, thôn dân trong Liễu gia thôn thời điểm không có Nhục Vi ở đây biểu hiện vẫn rất tự tin, gạc đi về mặt Liễu gia thôn.

Chỉ là khi đối mặt với khí thế cường đại trên người Nhục Vi sẽ trở nên có chút khiếp sợ mà thôi, đây cũng là chuyện không có cách nào khác, mặc dù Nhục Vi tuổi còn nhỏ, nhưng khí thế trên người cũng không phải là người bình thường có thể có.

Sau khi thôn trưởng tới Liễu gia, ngày thứ hai Nhục Vi liền đem chuyện phân phó xuống, sai Liễu Vượng xử lý chuyện này, Nhục Vi đối với việc bản thân mình tự chọn quản gia này vẫn rất tín nhiệm.

Huống chi, năng lực của Liễu Vượng cũng thật tốt, huống chi còn theo Nhục Vi làm thủ hạ nhiều năm như vậy, năng lực làm việc càng không cần phải nói rồi.

Mấy ngày sau, trong thư phòng, "Tiểu thư, mọi chuyện đã chuẩn bị tốt, người xem chọn ngày nào thì tốt." Liễu Vượng rất cung kính đứng ở trong thư phòng đáp lời, báo cáo chuẩn bị chuyện mời khách.

"Ừm, Liễu thúc cực khổ rồi, như vậy đi, người đi tìm Quái lão đầu xem ngày tốt, mặc dù nói bản thân ta không tin những thứ này, chỉ là dù sao chuyện Thụy Ca có thể trúng cử cũng là chuyện đại hi sự, thà tin rằng là có còn hơn là không!" Về mặt Nhục Vi mỉm cười nói.

"Dạ, tiểu thư." Liễu Vượng thấy dáng vẻ hài lòng của tiểu thư đối với cách xử lý mọi việc của mình, trong lòng cũng thật vui mừng, chỉ cần có thể giúp tiểu thư xử lý sự tình, trong lòng Liễu Vượng mừng vô cùng! Bằng không ở trong lòng của Liễu Vượng, đời này cũng không báo đáp được đại ân đại đức của tiểu thư.

Liễu Vượng lui ra sau đó liền theo sự phân phó của tiểu thư nhà mình đi tìm Quái lão đầu, Liễu Vượng chạy đến nhiều chỗ cũng không tìm được, cuối cùng lại gặp Đào Đào mới biết ông cụ này cùng Nhạc tiên sinh đi vòng vòng trong thôn.

Liễu Vượng lại đợi đến xế chiều khi Quái lão đầu về nhà mới gặp được người, "Ông cụ, ngài về rồi à, lão nô tìm ngài cả ngày." Liễu Vượng lau mồ hôi đổ trên trán nói.

"Tìm lão già ta có chuyện gì gấp gì sao!" Quái lão đầu cũng không thích vẻ khiêm tốn của Liễu Vượng, nói gì mà không cần tự xưng là nô tài, dù sao Quái lão đầu là người sinh trưởng ở địa phương, năm đó ở trên giang hồ cũng coi là người có quyền cao chức trọng, tất nhiên không cùng Liễu Vượng người này khách khí, chỉ là không quá đáng là được.

"Tiểu thư mời ngài chọn giùm ngày tốt, chuyện đại thiếu gia trúng cử mời những người này tới ăn mừng, đây cũng là chuyện vui của Liễu gia trang." Về mặt Liễu Vượng vì Thụy Ca mà thấy kiêu ngạo, khiến Quái lão đầu nhìn cũng cảm thấy vui vẻ nhiều, mặc dù nói đã không phải là chuyện ngày đầu mới biết, dù sao cũng có thể xem như là Quái lão đầu nhìn Thụy Ca lớn lên, dĩ nhiên là thay Thụy Ca vui mừng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 150

Ngày đó Liễu Vượng xin Quái lão đầu xem giùm ngày tốt để mời khách. Quái lão đầu tra sách thấy ba ngày sau là ngày tốt, Liễu Vượng vội vàng chạy về báo với tiểu thư nhà mình.

Sau khi nghe Liễu Vượng nói qua, Nhục Vi giao hết mọi chuyện cho xử lý. Bây giờ phần lớn chuyện trong nhà nàng không có hỏi tới, tất cả mọi chuyện đều do Liễu Vượng trông nom. Liễu Vượng ở Liễu gia đã nhiều năm, nên cũng hiểu rõ được tâm ý của chủ nhân được mấy phần. Chuyện hán ta xử lý Nhục Vi rất hài lòng.

Chuyện đãi khách lần này Nhục Vi rất yên tâm khi giao cho Liễu Vượng.

Sau ba ngày, trên dưới Liễu gia trang đều bận tới mảy tới mảy. Lần này, Nhực Vi tính mời hết người trong thôn. Kể từ khi nàng xuyên đến đây thì chuyện Thụy Ca đậu kì thi Hương là chuyện vui nhất.

Khi Liễu gia trang được xây xong thì do chủ nhân còn quá nhỏ nên cũng không tổ chức tiệc tùng gì. Bây giờ nhân lúc Thụy Ca thi đậu, không tổ chức một buổi tiệc lớn thì không được.

Nhực Vi đem chuyện giao cho Liễu Vượng nhưng không phải là hoàn toàn không quan tâm đến. Mặc dù nàng không muốn quá lộ liễu nhưng cũng không muốn để mình chịu thiệt.

Ba ngày trôi qua rất nhanh, sáng hôm đó mọi người dậy rất sớm, đôi trang phục mới, tinh thần hăng hái. Bộ dạng của Thụy Ca vẫn có chút bông bột, điều này làm Nhực Vi hết sức hài lòng.

Sau khi đám người Nhực Vi ăn điểm tâm không được bao lâu thì người trong thôn đã lục đục kéo tới chúc mừng. Liễu Vượng ra ngoài đón khách, Thụy Ca thì bình tĩnh chơi cờ với Nhạc lão sư và Quái lão đầu!

Nhực Vi cũng không kêu Thụy Ca đi chào đón mấy người kia. Nàng sợ đệ ấy sẽ cảm thấy gò bó hơn nữa nàng cũng sợ rằng mấy người kia cũng muốn mượn danh Thụy Ca chứ có ai thật lòng tới chúc mừng đâu.

Mấy ngày nay mọi người trong thôn toàn tám chuyện về Liễu gia.

"Ai! Không ngờ phần lớn người của Liễu gia thôn hôm nay toàn nhờ vào Liễu gia mới có cơm ăn, mấy năm trước có ai ngờ tới chứ!" Một nam nhân gầy gò nói với mấy người ngồi cùng bàn.

"Đúng vậy, ai ngờ chứ, mấy năm trước có đánh chết ta ta cũng không tin." Một người phụ họa theo.

"Ai, mấy năm trước người của Liễu gia gặp chúng ta thì cũng phải cung kính kêu một tiếng thúc thúc, bây giờ chắc không được rồi. Đúng là sông có khúc người có lúc." Một nam nhân khác càng thêm mạnh mẽ nói.

Cứ như vậy người tung kẻ hứng, khí thế ngất trời. Còn mấy phụ nhân thì hào hứng đi tham quan Liễu gia trang.

Mấy người tới chúc mừng toàn đem biếu mấy thứ dân dã như nắm khô. Nhực Vi rất thích mấy thứ này.

Buổi trưa chương quỹ của Túy Tiên lâu cũng mang lễ vật đến thăm hỏi, còn có mấy người ở thôn khác nàng chưa từng biết đến cũng tới chúc mừng.

Mấy người làm của Liễu gia phục vụ chu đáo, tỉ mỉ cho những vị khách đến đây ăn điểm tâm và thưởng trà.

Đội đến quán gia Liễu Vượng cảm thấy mọi người đã đến đông đủ thì cũng đã tới giờ cơm trưa. Hắn hướng Nhực Vi xin chỉ thị rồi vội vàng sai người chuẩn bị bày cơm lên.

Bởi vì Liễu gia bày tiệc nên mấy người tới ăn không uống không khá nhiều.

Vì trong nhà có chuyện vui nên nàng cũng không sai Liễu Vượng đuổi bọn họ đây. Nàng dặn mọi người phải cẩn thận một chút, đừng để xảy ra chuyện. Người làm trong nhà để rảnh rập nghe theo.

Mấy người tới ăn không uống không cũng không dám gây sự. Họ nhìn thấy khí thế của mọi người trong Liễu gia thì làm sao còn dám giễu võ giương pai được chứ.

Cũng có người ăn nhỏ không được nói nhỏ xanh, lúc ăn điểm tâm thì bắt đầu nói xiên nói xỏ.

"Mấy năm qua người nhà Liễu gia ăn sung mặc sướng, ông trời không thèm ngó ngang đến những kẻ đáng thương như chúng ta." Một phụ nhân mập mạp thường ngày lười lao động nói làm cho mấy người xung quanh cảm thấy chán ghét mụ, hận không thể cách xa mụ ra một chút.

Mặc dù nói là bày tiệc hai ngày nhưng ngày đầu tiên là ngày chính. Liễu Vượng sắp chỗ cho khách quen và họ hàng của tiểu thư ngồi cùng một chỗ, dĩ nhiên là người ngoài thì ngồi chỗ khác.

Trưởng thôn và mấy người cao tuổi thì ngồi chung một chỗ.

Người nhà Lưu thăm Nhực Vi cho ngồi cách bàn trưởng thôn mấy bàn, phải biết là bàn đó toàn những người quy cũ. Nhực Vi biết người nhà Lưu thăm cũng không quen ứng phó với mấy người này nên cũng không miễn cưỡng. Dĩ nhiên do quen thân với nhà Nhực Vi nên Lưu thăm cũng bị mọi người trong thôn a dua, nịnh hót. Điều này làm Lưu thăm rất mất tự nhiên nhưng lại không có cách nào khác. Nhực Vi cũng chỉ là đi mời mấy ly rượu cho có lệ, cũng không có ai dám nói gì. Thụy Ca đi theo Nhực Vi mời rượu, nói lời cảm ơn rồi khiêm tốn nói sau này còn phải cố gắng nhiều.

Mọi người cười chúc mừng, hâm mộ có, ghen tỵ có, đủ mọi vẻ mặt. Nhực Vi thu hết vào trong mắt nhưng nàng vẫn bình tĩnh làm như không thấy.

Từ khi từ thành Thanh Châu về, Hiên Viên Hạo liền quay về kinh thành giải quyết công việc. Nhực Vi hy vọng mọi việc có thể giải quyết sớm, có như vậy nàng mới có thể sớm gặp mặt người yêu. Hiên Viên Hạo mới đi mấy ngày mà Nhực Vi đã cảm thấy trống trải. Ngày xưa Hiên Viên Hạo cũng thỉnh thoảng đi xa nhưng nàng chưa bao giờ cảm thấy buồn như lúc này.

Sau hai ngày, người nhà Liễu gia từ trên xuống dưới đều mệt mỏi. Cũng không còn cách nào khác, người đến ngày thứ hai còn đông hơn ngày thứ nhất, làm mấy người trong phòng bếp mệt phờ.

Ngày thứ hai người đến dự tiệc quá nhiều, có lẽ là do tiệc của Liễu gia quá lớn, thức ăn quá phong phú nên ai cũng chạy đến.

Nhược Vi cũng cảm thấy có chút mệt mỏi. Mặc dù nàng không hề động tay vào nhưng cũng không thể không để ý tới. Dù sao đây cũng là chuyện liên quan đến Thụy Ca.

Buổi tiệc kết thúc rất vui vẻ, Nhược Vi hết sức hài lòng. Nàng cũng rộng rãi tăng thêm một tháng lương cho người làm, mọi người đều vui mừng không ngớt.

Mặc dù nói chuyện trong nhà phần lớn nàng đã giao cho Liễu Vượng. Nhưng cũng có một số việc nàng phải đích thân làm. Mọi người trong nhà đều không biết chuyện trong cốc luôn do nàng giải quyết, trừ Quái lão đầu ra.

Thụy Ca và Đào Đào có biết một chút nhưng là do Nhược Vi muốn để cho hai người ấy biết.

Liễu gia ngày nay có thể nói là một đại phú hộ nhưng đó chỉ là trên mặt nổi. Để tự bảo vệ mình thì vẫn cần phải chuẩn bị một chút.

Bây giờ Thụy Ca đã trúng cử, nếu sau này đệ ấy có đi làm quan ở đâu thì nàng cũng có thứ để chuẩn bị.

Nàng vừa nghĩ tới sau này phải đối đầu với nhiều thứ thì liền cảm thấy buồn bực. Nàng không thích giao thiệp với người khác, càng không thích người khác nịnh bợ mình.

Nhưng nàng tin tưởng mình có thể xử lý tốt, có đủ thực lực thì sẽ không còn phiền não.

Người nhà Nhạc lão sư cũng đã đến đây được một thời gian. Nhược Vi phát hiện mình cũng chưa chiều cố tốt người nhà họ. Cũng may mấy người đó cũng không để ý gì, nếu là người khác thì đã giận nàng rồi.

Nhược Vi tính dẫn mọi người lên núi nướng thịt. Lâu rồi mọi người không có đi chơi, đến lúc đó mang theo ít rượu, trái cây và điếm tâm thêm chút gia vị, rồi kêu người làm rửa sạch mọi thứ đem nướng, đúng là tuyệt vời.

Cảnh đẹp và không khí trong lành ở trên núi nhất định sẽ làm người nhà Nhạc lão sư thích. Lúc trước có đi một lần nàng có để ý thấy Nhạc lão sư rất thích, lần này coi như là hợp ý ông ấy rồi.

Trong khoảng thời gian Nhạc phu nhân và Tiểu Tinh ở lại Liễu gia trang, Nhược Vi quan sát thấy hai người này cũng không ghét bỏ nông thôn quê mùa.

Nhược Vi là một người hành động mau lẹ. Sau khi đã có kế hoạch thì nàng liền kêu Xuân Phân đi mời Nhạc phu nhân đến để nói chuyện, Nhược Vi cũng đi theo. Từ khi đến đây Tiểu Tinh rất thích quán lấy Nhược Vi và nàng cũng thích vị tiểu cô nương này.

Nhạc phu nhân vừa nghe Nhược Vi nói đến chuyện lên núi nướng thịt thì cảm thấy rất hứng thú. Bà hỏi Nhược Vi tới tấp, sự nhiệt tình này làm nàng không chống đỡ nổi.

Nhược Vi và Nhạc phu nhân nói chuyện xong xuôi liền giao phó cho bọn Xuân Phân đi chuẩn bị. Bốn người này không còn giống trước kia chia làm hai phục vụ Nhược Vi mà cùng chụm lại thành một khối.

Tốc độ làm việc của Xuân Phân rất nhanh, không bao lâu sau đồ đạc đã chuẩn bị xong. Nhược Vi muốn không hài lòng cũng không được.

Vì Hiên Viên Hạo vẫn chưa trở lại nên mấy ngày nay Nhược Vi cảm thấy rất trống trải. Nhạc phu nhân nghe Xuân Phân nói đã chuẩn bị xong thì còn gấp gáp hơn cả nàng.

Nhược Vi kêu Xuân Phân dặn mọi người ngày mai phải mặc đồ rộng rãi, không mang vòng còng trang sức.

Sáng hôm sau, Nhược Vi dậy sớm hơn mọi người, nàng còn đặc biệt xuống bếp chuẩn bị thức ăn cho mọi người. Từ khi từ thành Thanh Châu về, số lần Nhược Vi xuống bếp ít đến thảm thương.

Quái lão đầu thường oán trách Nhược Vi, vừa uy hiếp vừa ăn vạ. Hiếm khi có được thời gian rảnh rỗi như hôm nay nên nàng quyết định nấu mấy món.

Nhược Vi chuẩn bị cháo thịt nạc, mấy món ăn, bánh bao hấp. Mùi thơm từ thức ăn tỏa ra làm cho mấy phụ nhân trong nhà bếp nuốt nước miếng ừng ực. Ai bảo tay nghề của Nhược Vi lại tốt như vậy chứ, toàn làm ra món sơn hào hải vị làm người ta thèm nhỏ dãi.

Sau khi làm bữa sáng xong, Nhược Vi phát hiện ra mọi người vẫn chưa xuất hiện. Nàng kêu Xuân Phân đi gọi mọi người, thuận tiện kêu người nhà Nhạc lão sư qua đây ăn sáng luôn.

Nhược Vi an bài cho người nhà Nhạc lão sư ở chỗ có luôn một phòng bếp nhỏ, như vậy sẽ tiện hơn cho họ.

Tối hôm qua Nhược Vi quên nói với Nhạc phu nhân sáng nay qua đây ăn sáng. Bây giờ nàng phải kêu người đi thông báo để tránh cho nhà người ta ăn sáng xong rồi.

Chỉ một lúc sau, Xuân Phân đã mời được người nhà Nhạc lão sư tới. Nhục Vi thấy dáng vẻ của bà ấy mệt mỏi thì không khỏi nhìn nhiều thêm mấy lần. Nhạc phu nhân có chút ngượng ngùng nói cho Nhục Vi biết là bởi vì biết sẽ đi ra ngoài nướng thịt nên quá hưng phấn đến nỗi ngủ trễ cho nên sáng nay mới mệt mỏi như vậy.

Lúc mọi người đến đông đủ thì trên bàn đã đầy thức ăn, mùi thơm bay ra khắp nơi. Quái lão đầu thấy có đồ ăn ngon thì hơi thất thần một chút, lão không ngờ mình ôm hận mấy ngày nay, hôm nay nha đầu này đã làm cho mình ăn.

Trước đây Nhạc lão sư đã từng thử qua tay nghề của Nhục Vi nên lần này ông rất mong đợi vào bữa ăn này.

Vì tay nghề của Nhục Vi quá giỏi nên mọi người ăn sạch lảng. Điều này làm nàng rất vui, món mình làm ra được người ta đánh giá cao là chuyện rất đáng mừng.

Ai cũng ăn no phình cả bụng, chỉ có mỗi Quái lão đầu là kêu ca không no, thuận tiện dụ dỗ Nhục Vi nấu thêm một bữa nữa. Tất cả mọi người đều đôi mắt chờ mong.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 151

Vì ăn quá no nên mọi người phải ngồi nghỉ một chút, uống trà tiêu hóa rồi mới ra khỏi cửa.

Lên núi nướng thịt Nên phải mang theo rất nhiều thứ. Chỉ là hôm qua nàng đã cho người chuẩn bị xong nên hôm nay cũng không cần chuẩn bị gì nhiều.

Hôm qua Nhục Vi đã thông báo cho mọi người là phải mặc đồ đơn giản một chút nên ả cũng chọn đồ vừa thoải mái vừa đơn giản để mặc.

Thụy Ca và Đào Đào mặc trang phục tập võ hàng ngày, gương mặt hưng phấn. Nhục Vi nghĩ chín phần là do nghe có thịt nướng ăn.

Mấy năm nay Nhục Vi có tiền nên đã mua thêm mấy ngọn núi xung quanh ngọn núi cũ.

Bây giờ mọi chuyện coi như đã đi vào quỹ đạo nhưng nàng cũng không thể lơ là. Vì bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn cho nên lúc nào nàng cũng phải trong tư thế sẵn sàng để ứng phó với mọi chuyện.

Ngọn núi hôm nay đi nướng thịt cũng là một trong những ngọn núi Nhục Vi đã mua, phong cảnh tuyệt đẹp, là nơi Nhục Vi vô tình phát hiện ra.

Nơi đó có một thác nước, xung quanh thác nước có hoa cỏ bao quanh, bướm bướm bay khắp nơi, giống như là thế ngoại đào nguyên.

Vì nhà Nhạc lão sư ít khi ra ngoài chơi nên dọc đường đi tinh thần của họ có chút kích động. Lần trước Nhạc lão sư không có kích động như vậy, chỉ sợ là ông ta càng ngày càng trẻ hóa ra.

Dọc theo đường đi, Tiểu Tinh ríu rít hỏi hết cái này tới cái kia, hưng phấn không thôi. Thụy Ca và Đào Đào cũng cảm thấy vui, đây chính là mục đích của Nhục Vi.

Thời gian trôi qua thật nhanh, đã đến buổi trưa rồi. Chuyến đi này quả thật không dễ dàng gì, có lẽ vì đã lâu không đến đây nên cảnh đẹp trước mắt làm Nhục Vi quên mất cả hô hấp.

Nơi này có thể gọi là sơn cốc nhỏ, trong đó có rất nhiều loài hoa không biết tên. Không biết tại sao ở một nơi nhỏ thế này lại có rất nhiều hoa, thật làm người ta ngạc nhiên.

Lâu rồi Nhục Vi không tới đây nên cảnh đẹp trước mắt nàng chưa bao giờ thấy qua. Thác nước hùng vĩ, hoa thơm cỏ lạ, bướm bướm bay khắp nơi, một lúc lâu sau mọi người mới bình tĩnh lại được.

"Thật là đẹp, nha đầu Nhục Vi, chỗ này rất tuyệt vời, lần sau trở lại đây." Nhạc lão sư kích động nói với Nhục Vi.

"Được, lúc nào Nhạc lão sư muốn đến thì cứ đến, nơi này cũng là sản nghiệp của Liễu gia trang." Mặc dù Nhục Vi thích chỗ này nhưng cũng không kích động như Nhạc lão sư. Nhạc phu nhân cũng kích động không kém, quả nhiên là vợ chồng!

Quái lão đầu thì không hề bị hoa hoa cỏ cỏ che mắt, ông đã sớm mang Thụy Ca và Đào Đào đi săn thú, để lát nữa nướng thịt ăn.

Nhạc phu nhân và Nhạc lão sư dẫn Tiểu Tinh đi tham quan xung quanh. Nhục Vi phân phó cho mấy hộ vệ đi ra xa, còn nàng và bọn Xuân Phân chuẩn bị đồ để nướng thịt.

Người đi săn thú vẫn chưa trở về nên chỉ có thể bày dụng cụ ra trước. Rau dưa nướng xong là có thể ăn nên hôm nay nàng mang theo rất nhiều. Nhục

Vi kêu mấy người làm đem ra suối rửa sạch.

Lúc mọi thứ được chuẩn bị xong thì trong rừng cũng truyền tới âm thanh của đám người đi săn thú.

Xa xa nhìn tới thì thu hoạch không tệ chút nào, trong tay mấy hộ đi cùng cũng có kha khá con mồi. Hôm nay mấy hộ theo cùng là nhóm người vừa huấn luyện xong, mấy người trong nhà đều không biết họ từ đâu đến.

Nhược Vi nhìn thấy con mồi trong tay họ thì rất hài lòng. Dù sao mấy người này cũng là để bảo vệ Liễu gia, không có chút năng lực thì sao được. Đám hộ vệ trong tay Nhược Vi rất đông, nếu để người ta phát hiện ra thì sẽ dẫn đến tình trạng khủng hoảng. Thực lực của đám người này cũng rất mạnh, thủ hạ của nàng là người có thể lấy một địch mười, người nào cũng nguyện vì Liễu gia hy sinh.

Thụy Ca và Đào Đào cũng cầm theo con mồi đi theo phía sau, gương mặt tràn đầy hưng phấn. Đào Đào chỉ săn được một con gà rừng và một con thỏ hoang, Thụy Ca thì nhiều hơn một chút.

"Tỷ tỷ, đệ săn được thỏ hoang và gà rừng nè." Đào Đào hưng phấn kêu to.

"Ừ, tỷ thấy rồi, Đào Đào làm rất tốt." Nhược Vi vui mừng nói.

Con mồi trong tay Quái lão đầu là nhiều nhất, đúng là gừng càng già càng cay, đám hộ vệ nhìn lão bằng con mắt ngưỡng mộ.

Người nhà Nhạc lão sư cũng quay lại rồi, họ thấy con mồi thì vui vẻ ra mặt. Hai mắt Nhạc phu nhân như tỏa sáng, làm cho người ta có chút rợn cả tóc gáy.

"Nhược Vi tỷ tỷ, mấy thứ này chúng ta có thể ăn không?" Tiểu Tinh hưng phấn hỏi.

"Có thể, nướng cho Tiểu Tinh ăn nha." Nhược Vi rất kiên nhẫn trả lời những câu hỏi của Tiểu Tinh, nàng dịu dàng vuốt ve cái đầu nhỏ của con bé.

"Hay qua, Tiểu Tinh thích ăn thịt nhất." Tiểu Tinh vui mừng hoan hô.

Quái lão đầu đã mang theo đám hộ vệ đi làm thịt con mồi, Nhược Vi vội vàng chuẩn bị lò than, chờ quái lão đầu mang con mồi về là có thể nướng. Nói thật, Nhược Vi có chút nhớ mùi thịt nướng rồi.

Nhạc phu nhân cũng đi theo tham gia náo nhiệt, giúp đỡ làm chút chuyện vụn vặt, tinh thần sáng láng, không hề có dáng vẻ mệt mỏi của sáng nay.

Không bao lâu sau con mồi đã được làm sạch sẽ, hơn nữa còn được cắt thành từng miếng, ướp gia vị thơm lừng.

Lửa than ở dưới kêu đôm đốp đang chờ những miếng thịt tươi ngon rơi rớt.

Mọi người vây quanh lò than, đám hộ vệ nhà hoàn gia đình cũng có chỗ của mình. Mọi người không cần ai hầu hạ, tự mình nướng thịt ăn.

Nếu để cho người khác nướng thịt cho mình ăn thì còn gì ngon nữa.

Đã lâu rồi Nhạc phu nhân không ăn thịt nướng nên không biết nướng thịt như thế nào. Bà học hỏi Nhược Vi, chẳng bao lâu sao đã tự mình làm được, làm cho Nhạc lão sư hâm mộ không thôi.

Đám người vừa nói vừa cười tự mình nướng thịt, thỉnh thoảng uống một ngụm rượu. Nhược Vi và Nhạc phu nhân uống nước trái cây, thỉnh thoảng Nhược Vi công hiến phần thịt mình nướng cho những người tay chân chậm chạp.

Mùi thơm của thịt nướng bay khắp nơi, thỉnh thoảng còn có tiếng cười đùa trong cốc, làm cho người ngoài có chút tò mò không biết là có chuyện gì đang xảy ra.

Buổi tiệc thịt nướng kéo dài đến xế chiều mới kết thúc. Tất cả mọi người phòng bụng nằm trên cỏ, không còn hình tượng gì. Nhược Vi thì làm nhảm nói hôm nay ăn nhiều qua, béo lên thì làm thế nào đây, nên đứng dậy đi tới đi lui làm mọi người choáng váng cả mặt mày.

Sau ngày hôm đó, Nhạc phu nhân cứ nhớ hoài món thịt nướng và cảnh đẹp nơi đó, lúc nào cũng nói với Nhược Vi là khi có cơ hội hãy đi một lần nữa. Nhược Vi phát hiện Nhạc phu nhân thật thú vị, có lúc giống như một đứa bé.

Vì chuyện thịt nướng, Nhạc phu nhân vừa có thời gian là sẽ chạy tới tìm Nhược Vi nói chuyện. Nhược Vi cũng không ghét ngược lại cảm thấy rất thú vị. Hai người nói chuyện với nhau nhiều có cảm giác thân thiện như là bạn bè.

Bất tri bất giác, từ khi từ thành Thanh Châu về đã được hai tháng nhưng Hiên Viên Hạo vẫn chưa trở lại, không biết là có xảy ra chuyện gì không? Nhược Vi có chút lo lắng, chẳng lẽ chuyện kia còn chưa giải quyết xong?

Nhược Vi rất muốn đến kinh thành một chuyến nhưng không thể bỏ bê việc nhà. Mỗi ngày nàng lo lắng ăn không ngon ngủ không yên.

Một hôm, Nhược Vi đang ngồi đọc sách trong thư phòng thì đột nhiên truyền đến một trận tiếng bước chân, ngay sau đó là giọng nói vội vàng của Xuân Phân.

"Tiểu thư, việc lớn không tốt rồi, việc lớn không tốt rồi." Xuân Phân vội vàng chạy từ bên ngoài vào.

"Chuyện gì?" Giọng nói của Nhược Vi có chút run rẩy, trong lòng đang nổi sóng mãnh liệt, không phải lo lắng của nàng đã trở thành sự thật chứ? Mới nghĩ tới đó Nhược Vi đã run rẩy.

"Tiểu thư, vừa rồi A Phúc tới đây nói công tử đã trở lại nhưng người nhà công tử cũng tới theo, A Phúc nói là vì tiểu thư mà tới." Xuân Phân có chút kích động nói với Nhược Vi.

Nhược Vi hồi hộp nghe Xuân Phân nói xong, cuối cùng chân mềm nhũn ngồi trên ghế, nàng nghĩ thậm chí còn may, chỉ cần không phải là Hạo ca ca xảy ra chuyện thì chuyện gì cũng không quan trọng.

"Tiểu thư, người không sao chứ!" Xuân Phân thấy sắc mặt tiểu thư có chút tái nhợt thì lo lắng hỏi.

"Không có chuyện gì, không có chuyện gì, người ra ngoài đi, để cho ta suy nghĩ một chút." Nhược Vi vô lực hướng Xuân Phân phất tay một cái nói.

"Dạ, tiểu thư." Mặc dù Xuân Phân rất lo lắng Nhược Vi nhưng là vẫn nghe lời đi ra ngoài, cẩn thận đóng cửa lại, đứng ngoài cửa phòng không nghe thấy động tĩnh gì thì mới xoay người rời đi.

Còn Nhược Vi thì đang suy nghĩ: thật tốt, nàng không có mất đi Hiên Viên Hạo. Nhược Vi vẫn luôn không biết là mình quan tâm Hiên Viên Hạo đến mức nào. Mặc dù Nhược Vi luôn biết nàng thích Hiên Viên Hạo, có thể nói là yêu nhưng là Nhược Vi không có nghĩ tới lại sâu đậm đến mức này.

May là trời cao thương nàng, không để nàng mất đi người yêu, bằng không cuộc sống sau này nàng không biết phải sống như thế nào.

Nhược Vi nghĩ tới lời Xuân Phân nói thì có chút lo lắng. Nếu là trước hôm nay, nàng sẽ không như vậy. Nhưng bây giờ nàng đã xác định được vị trí của Hiên Viên Hạo trong tim nàng thì có chút hồi hộp.

Nhược Vi không biết phải đối mặt như thế nào, nàng không phải người ở đây, kiếp trước cũng chưa từng yêu nói chi là gặp mặt nhà trai.

Nếu người nhà của Hạo ca ca ghét nàng thì phải làm sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 152

Thời điểm Nhược Vi đang lo lắng các loại vấn đề thì cách Liễu gia trang không xa, trong phủ Hiên Viên giờ phút này cũng rất náo nhiệt, bởi vì chủ nhân đã trở lại, hơn nữa cả trưởng bối của chủ tử cũng tới. Giờ phút này, người làm trong phủ đang khuôn mặt từ trên xe ngựa xuống.

Hai tháng không có chủ tử trong phủ, giờ người làm đi qua đi lại liên tục làm cho trong phủ thêm tia nhân khí.

Chỉ thấy trong phòng lúc này ngồi ba người, trừ chủ nhân tòa nhà là Hiên Viên Hạo, còn có một nam một nữ. Hai người kia chính là phụ thân Hiên Viên Kiệt cùng mẫu thân Cố Thanh Liên.

Hai người Hiên Viên Kiệt cùng Cố Thanh Liên ngồi ở chủ vị, Hiên Viên Hạo tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, người làm dâng trà nước xong liền lui xuống. Không khí trong phòng lúc này cũng quá kỳ quái rồi, người làm không chịu nổi.

Hiên Viên Hạo trong đầu buồn bực uống nước trà, không hề có một chút nào chú ý tới ý tứ của hai người ngồi ở chủ vị kia, khiến Hiên Viên Kiệt cùng Cố Thanh Liên vô cùng bất đắc dĩ.

Qua hồi lâu, chén trà đã cạn, mà Hiên Viên Hạo cũng không hề có một chút chủ động tự giác mở miệng, làm hai người đợi đến nỗi không còn tính nhẫn nại nữa.

"Hạo nhi, điều này cũng không thể trách ta cùng mẹ ngươi. Nếu không phải chính ngươi đã nhiều năm như vậy còn không có giải quyết, không đem nàng dâu cưới trở về, ta và mẹ ngươi cũng sẽ không lên lên đi theo." Không có cách nào, nhi tử không nói lời nào, chỉ còn cách lão tử mở miệng trước, dù có mất mặt cũng là trong nhà thôi.

"Hừ, chó nói dễ nghe như vậy, không phải là muốn chạy ra ngoài chơi sao? Lý do ngược lại đường hoàng." Giọng nói Hiên Viên Hạo không tốt chút nào.

Hiên Viên Kiệt đã sớm biết nếu nhi tử biết mình cùng thê tử lên lên cùng đi theo tới Liễu gia thôn nhất định sẽ tức giận, không ngờ một đường tức giận đến bây giờ vẫn không chịu tha thứ. Ai! Chính mình làm cha thật sự là quá oan uổng rồi.

"Hạo nhi, mẹ cùng cha ngươi cũng không phải là cố ý, đừng nóng giận mà" Đôi mắt đẹp của Cố Thanh Liên làm bộ đáng thương nhìn con trai của mình,

không nghĩ tới lần này nhi tử lại tức giận như vậy, quả nhiên có nàng dâu liền quên mẹ, mà hiện tại nàng dâu còn chưa có cưới được đó nha!

"Không được, trừ phi..." Hiền Viên Hạo cố ý không nói hết lời.

"Trừ phi cái gì, Hạo nhi ngươi nói, chỉ cần cha mẹ có thể làm được nhất định đồng ý." Hai vợ chồng thấy giọng điệu nhi tử rốt cuộc buông xuống liền vội vàng nói, nhưng hai vợ chồng họ lại không biết bản thân đã sớm bị con trai bảo bối của mình tính toán, đang đào hầm chờ bọn họ nhảy!

"Uh, nhất định là hai người có thể làm được, đến lúc đó cũng không thể nói không giữ lời." Hiền Viên Hạo cố ý nghiêm mặt nói, thật ra thì trong lòng đã sớm vui vẻ, hiện tại đúng là cha mẹ chính mình đưa tới cửa, đến lúc đó biết cũng không nên trách hấn.

"Uh, cha mẹ lúc nào thì nói chuyện không tính toán gì hết rồi." Hai vợ chồng khẳng định gật đầu nói. Hoàn hảo là nhi tử hiện tại rốt cuộc có dấu hiệu buông lỏng, bằng không nhiệm vụ mà lão tổ tông giao cũng không thể hoàn thành.

"Vậy thì tốt, đến lúc đó con sẽ nói cho cha mẹ là chuyện gì, hôm nay trước hết nghỉ ngơi thật tốt, chuyện khác ngày mai lại nói." Hiền Viên Hạo thần nhiên nói, trong lòng suy nghĩ đem cha mẹ dàn xếp thật tốt, còn chính mình phải đi Liễu gia trang một chuyến, chính mình đã rất lâu không có nhìn thấy Nhượng Vi rồi.

"Uh, vậy thì nghe Hạo nhi, hôm nay nghỉ ngơi trước." Hai vợ chồng cũng rất ít đi xa nhà, lần này không phải là vì chuyện của Hiền Viên Hạo cùng Nhượng Vi, hai vợ chồng cũng sẽ không chạy xa ra ngoài như vậy.

Bây giờ đúng là cần nghỉ ngơi thật tốt, dọc theo đường đi ngồi xe ngựa tới đây, mặc dù không phải rất lắc lư, nhưng vẫn là hơi mệt chút. Hai vợ chồng đi đến viện nghỉ ngơi, còn Hiền Viên Hạo cũng nhân cơ hội chạy đi tìm Nhượng Vi rồi.

Liễu gia trang, Nhượng Vi vẫn ngồi ở thư phòng suy nghĩ vẫn vơ. Hiền Viên Hạo đã sớm hỏi rõ ràng Nhượng Vi bây giờ đang ở đâu, lại quen cửa quen nẻo nên liền tìm tới nơi.

Nhượng Vi ngồi ở đó nghĩ tới chuyện người nhà của Hiền Viên Hạo, hoàn toàn không biết người mình lo lắng thật lâu đã đến bên cạnh mình rồi.

Hiền Viên Hạo lặng lẽ vào thư phòng, thấy thường ngày lòng cảnh giác của Nhượng Vi rất cao nhưng nay lại hoàn toàn không có phản ứng, có chút bất đắc dĩ, nha đầu này tại sao có thể không chú ý như vậy, ngộ nhỡ mình là người xấu thì sao...

Tham lam mà ngắm nhìn dung nhan trước mắt, ở kinh thành hai tháng, mặc kệ làm chuyện gì, đầu óc luôn là không thể khống chế mà nghĩ đến Nhượng Vi, luôn nghĩ vào giờ phút này đối phương đang làm gì, có hay không cũng giống như mình nghĩ tới, nhớ tới đối phương.

Hai tháng không thấy, Nhượng Vi giống như trở nên xinh đẹp hơn chút, chỉ là giờ phút này lòng mảy may nhú lại, không biết là đã gặp chuyện phiền lòng gì, khiến Hiền Viên Hạo hận không thể thay thế Nhượng Vi nhận hết những điều không vui đó, thay thế Nhượng Vi nhận phiền não, Nhượng Vi chỉ cần thật vui vẻ là tốt rồi.

"Ai! Làm thế nào?" Nhượng Vi thờ dài, một người tự thuyết tự thoại, khiến Hiền Viên Hạo đứng ở một bên nhìn đau lòng muốn chết, Nhượng Vi của hắn không nên có thời điểm không vui.

"Nhượng Vi, ta rất nhớ nàng." Cuối cùng nhịn không nổi nữa, Hiền Viên Hạo kéo một cái ôm Nhượng Vi thật chặt, giữa thân thể của hai người không có một khe hở.

"Hạo ca ca, Hạo ca ca, thật sự là chàng sao?" Nhượng Vi đột nhiên bị người ôm lấy, sợ hết hồn, nhưng ngửi được mùi quen thuộc, kích động mà hỏi.

"Là ta, là ta, Nhượng Vi, ta đã trở về." Hiền Viên Hạo ôm thật chặt Nhượng Vi nói, hận không thể đem Nhượng Vi khảm vào bên trong thân thể mình, như vậy sẽ không cần tách ra.

"Hạo ca ca, Hạo ca ca, Nhượng Vi rất nhớ chàng, Nhượng Vi thật sự rất nhớ chàng." Nước mắt Nhượng Vi không cầm được mà chảy xuống.

"Ta cũng vậy, Nhượng Vi, thật là nhớ, thật là nhớ nàng." Hiền Viên Hạo dùng trán của mình chạm vào trán của Nhượng Vi, dịu dàng nói.

"Hạo ca ca, ta yêu chàng." Nhượng Vi nghĩ tới cảm giác đau lòng khi mình cho rằng sẽ không còn được gặp lại đối phương, nên liền dũng cảm tỏ tình.

"Nhượng Vi, lặp lại lần nữa, lặp lại lần nữa." Hiền Viên Hạo kích động nhìn Nhượng Vi. Rốt cuộc chờ được, mình rốt cuộc đợi được đến khi Nhượng Vi nói yêu mình.

"Hạo ca ca, ta yêu chàng, ta yêu chàng." Hai mắt thâm tình của Nhượng Vi nhìn Hiền Viên Hạo nói.

"Nhượng Vi, Nhượng Vi, ta yêu nàng, ta cũng yêu nàng." Hiền Viên Hạo dịu dàng thì thầm.

Bốn mắt nhìn nhau, cũng đầy tràn thâm tình, hơi thở nóng rực dâng lên trên mặt đối phương. Dần dần, hai cái đầu càng đến gần, càng gần, không biết là người nào hôn người nào trước, chỉ biết là, vào giờ phút này, hai người đã sớm hôn đến không biết trời đất gì.

Môi lưỡi triển miên, trong người có ta, trong ta có người, lưỡi to đuổi theo cái lưỡi thom tho, không cho đối phương một phần nào cơ hội lùi bước, bất tri bất giác, hai người đã không kiềm được mà lôi kéo áo trên người đối phương. Áo khoác của Nhượng Vi đã bị ném trên đất, cái yếm xanh nhạt toát ra, để lộ da thịt trắng nõn mềm mại, khiến hô hấp của Hiền Viên Hạo càng thêm trở nên dồn dập.

"Nhược Vi, Nhược Vi" Hiền Viên Hạo không tự chủ kêu tên Nhược Vi, bàn tay khẽ xoa cạnh đẹp trước mắt, da thịt mềm nhẵn, khiến Hiền Viên Hạo yêu thích không buông tay. Bàn tay đưa vào trong cái yếm, khẽ xoa cái cao vút mê người kia, cách lớp vải vóc, Hiền Viên Hạo hôn lên quả hồng kia.

"Uhm.. " Nhược Vi không khống chế được mà ngân ra tiếng, làm cho động tác trên tay Hiền Viên Hạo càng thêm nhanh chóng.

Bất tri bất giác cái yếm cản trở này cũng xuất hiện ở trên đất, ở nơi cao vút mê người này cũng loang lổ những điểm đỏ, xương quai xanh thượng lại có những dấu vết đặc biệt mập mờ, dễ thấy.

Khi bàn tay Hiền Viên Hạo đặt lên u cốc thần bí, nơi từ xưa tới nay chưa từng có ai vuốt ve qua: "Hạo ca ca, đừng, không thể, bây giờ còn không thể." Nhược Vi có chút hốt hoảng xô đẩy Hiền Viên Hạo, sống hai đời, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên gặp chuyện như vậy. Mặc dù Nhược Vi bình thường bình tĩnh nhưng hiện tại cũng có chút luống cuống.

Hiền Viên Hạo vào thời điểm mấu chốt nhất bình tĩnh lại. Nhược Vi là nữ tử tốt như vậy, chính mình tại sao có thể ở lúc này mà muốn nàng, Nhược Vi là bảo bối của mình, là bảo bối đáng giá nhất.

"Nhược Vi, đừng sợ, Hạo ca ca sẽ không như thế, đừng sợ." Hiền Viên Hạo chịu đựng mãnh liệt, dịu dàng an ủi Nhược Vi.

"Àn" Nhược Vi nhu thuận tựa vào ngực Hiền Viên Hạo, bình phục hơi thở hỗn hển của mình, còn kém một chút xíu thì mình và Hạo ca ca có vợ chồng chi thực rồi.

Không phải là nàng không muốn giao mình cho Hạo ca ca, vốn có tư tưởng hiện đại, nàng cũng không có để ý chuyện này như vậy, nhưng Hạo ca ca lớn lên ở gia tộc, họ nhất định là để ý, vì tương lai của nàng cùng Hạo ca ca, nên không thể đem thanh bạch hiện tại của mình giao ra, bằng không đến lúc đó sẽ nói không rõ.

Hồi lâu, hai người mới từ từ trong sự kích tình trở lại bình thường. Nhược Vi xấu hổ từ trên mặt đất tìm y phục của mình mặc vào, đôi tay có chút run rẩy cột lại vạt áo.

Hai người sửa sang xong quần áo, mới lẳng lẳng ôm nhau ở một chỗ, cảm thụ này khó được một khác.

"Hạo ca ca, chuyện cũng xử lý tốt sao, có hay không xảy ra chuyện gì." Nhược Vi lo lắng nhìn Hiền Viên Hạo.

Hiền Viên Hạo nhìn về mặt Nhược Vi, dĩ nhiên hiểu Nhược Vi lo lắng cái gì "Không có việc gì, chuyện đã xử lý tốt, Nhược Vi không cần lo lắng." Hiền Viên Hạo ôm lấy người trong ngực, tâm tình kích động, hai tháng chia lìa để cho mình ném hết nỗi khổ tương tư, nhưng rất nhanh sẽ tốt lắm, rất nhanh sẽ có thể ngày ngày nhìn thấy người trong ngực rồi.

"Vậy thì tốt, Hạo ca ca lâu như vậy không có tin tức truyền đến, Nhược Vi còn tưởng rằng đã có chuyện gì xảy ra, Hạo ca ca về sau không thể như vậy, Nhược Vi sẽ lo lắng." Nhược Vi nhớ tới thời gian lo lắng kia, cho dù bây giờ đã biết suy đoán của mình lúc trước là giả, sắc mặt vẫn còn có chút kém.

"Uh, sẽ không, về sau sẽ không bao giờ khiến Nhược Vi lo lắng nữa."

"Hạo ca ca, a Phúc sớm tới tìm nói người nhà của Hạo ca ca tới, này, này..." Nhược Vi có chút uốn éo hỏi, lúc này bộ dáng đặc biệt đáng yêu.

"Ha ha, Nhược Vi lúc nào thì trở nên xấu hổ như vậy, này cũng không giống như Nhược Vi mà ta biết." Thấy bộ dáng Nhược Vi uốn éo đặc biệt đáng yêu, Hiền Viên Hạo không nhịn được bật cười.

"Hạo ca ca, chàng xác định bây giờ không muốn cùng ta hảo hảo nói chuyện." Dùng sức捏 bên hông của người nào đó, Nhược Vi suy nghĩ một chút nếu không phải... vì cái gì mà chính mình không biết xấu hổ, vì vậy trừng mắt liếc nhìn nam nhân đang cười kia, khi nào thì mình cũng sẽ có lúc ngược ngùng như vậy.

"Ta nói, ta nói, vậy người phải cho ta phần thưởng gì chứ." Thấy Nhược Vi đã kịp phản ứng, Hiền Viên Hạo lại không dám trêu chọc Nhược Vi, không thể làm gì khác hơn là làm bộ đáng cầu xin khen thưởng.

"Hừ, còn dám muốn thưởng" Nhược Vi quay đầu đi không nhìn người nào đó.

"Được, được, tiểu nhân đã sai, mọi chuyện nhất nhất theo lời ngài nói." Hiền Viên Hạo vĩnh viễn cúi đầu trước người nào đó.

"Vậy cũng không sai biệt lắm..." Nghe những lời này, Nhược Vi kiêu ngạo xoay người lại, thoải mái tựa vào người của người kia, gương mặt lười biếng, khiến con sói xám lớn thiếu chút nữa lại muốn đem cô bé quảng khăn đỏ nuốt.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 153

"Con dâu xấu dù sao cũng phải gặp cha mẹ chồng" Hiền Viên Hạo nói nhỏ bên tai Nhục Vi rồi nhanh chóng rời đi.

"Chàng, Hiền Viên Hạo, chàng..." Nhục Vi nghe xong lời Hiền Viên Hạo thì hai gò má trong nháy mắt nhiễm đỏ, không biết là bị lời nói của Hiền Viên Hạo làm cho tức giận hay là vì lời nói của Hiền Viên Hạo mà thẹn thùng.

Nhục Vi liếc nhìn bản đọc sách, muốn tìm chút vật gì đập Hiền Viên Hạo một cái, nhưng nhìn chung quanh lại không có cái gì thuận mắt có thể ném.

"Nhục Vi, ta nói đều là lời nói thật à" Hiền Viên Hạo nét mặt hài hước nhìn Nhục Vi, khó có được lúc nhìn bộ dáng hốt hoảng của Nhục Vi, trong lòng cảm thấy Nhục Vi lúc này thật sự là vô cùng dễ thương.

"Hiền Viên hạo, chàng...chàng tức chết ta rồi, lại dám nói ta xấu xí." Không biết vì sao, vào giờ phút này Nhục Vi cảm thấy mình rất uất ức, nước mắt không thể khống chế mà chảy xuống.

"Nhục Vi, thật xin lỗi, thật xin lỗi, đều là ta sai lầm, nàng đừng khóc, có được hay không, nàng đánh ta đi, đều là ta sai lầm." Hiền Viên Hạo không ngờ mấy năm qua Nhục Vi chưa bao giờ khóc, nay lại bị mình làm khóc, đau lòng muốn chết, hận chết mình tại sao lại tùy tiện đi trêu chọc Nhục Vi.

Hiền Viên Hạo luống cuống tay chân, cố gắng lau nước mắt cho Nhục Vi, nhưng nước mắt chảy ra ngược lại càng ngày càng nhiều, Hiền Viên Hạo gấp đến độ không biết làm sao mới tốt.

"Chàng khi dễ ta, chàng khi dễ ta." Nhục Vi uất ức tố cáo Hiền Viên Hạo "Hành vi phạm tội".

"Được, được, đều là ta sai lầm, ta là đại phôi đàn, không nên khi dễ Nhục Vi, ta nói xin lỗi có được hay không, đừng tức giận hù mình." Hiền Viên Hạo đau lòng hôn lên những giọt nước mắt của Nhục Vi.

Hiền Viên Hạo không biết tại sao đột nhiên Nhục Vi lại khóc, nhưng Hiền Viên Hạo biết Nhục Vi cũng không phải là người cố tình gây sự, nhất định là mình không cẩn thận thương tổn tới Nhục Vi, đều là lỗi của mình, vào giờ phút này trong lòng Hiền Viên Hạo hối hận không thôi.

"Hạo ca ca, ta... thật xin lỗi, Hạo ca ca, ta cũng không biết ta làm sao lại khóc, nhưng ta khống chế không được." Nhục Vi thấy Hiền Viên Hạo đau lòng nhìn mình, có chút ngượng ngùng, tại sao mình đột nhiên tựa như đứa bé lớn tiếng khóc. Điều này thật sự là mất thể diện.

Liên tục mấy ngày lo lắng đề phòng, lo lắng Hiền Viên Hạo có thể hay không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, lại chợt thấy người mình lo lắng đang đứng ở trước mặt, nhưng vừa rồi lại bị người mà mình tâm tâm niệm niệm lo lắng trêu chọc, trong lòng cảm thấy một trận uất ức, khống chế không được nên khóc.

Thật ra thì khóc lên mới phải, như vậy tâm tình bị đè nén trong lòng mới có thể phát tán ra ngoài, đối với thân thể cũng tốt một chút.

"Không có việc gì, ta đều biết, khiến Nhục Vi lo lắng, đều là do Hạo ca ca không tốt, về sau cũng sẽ không như vậy nữa." Hiền Viên Hạo đã sớm phát hiện Nhục Vi đè nén cảm xúc, cho nên mới phải lặp đi lặp lại nhiều lần trêu chọc Nhục Vi, chính là hi vọng Nhục Vi có thể đem tâm tình đè nén phát tán ra ngoài.

Chọc Nhục Vi khóc cũng không có nằm trong suy nghĩ và dự đoán của Hiền Viên Hạo. Nhục Vi là một cô gái này trước nay vẫn luôn kiên cường mà giờ... Nhìn thấy Nhục Vi khóc, Hiền Viên Hạo so với ai khác đều đau lòng hơn, hận không thể thay thế Nhục Vi đau, hắn có thể dốc hết tất cả chỉ vì một tiếng cười của mỹ nhân.

"Hạo ca ca, cảm ơn chàng." Tiếng cảm ơn này, tạ hấn cho tới nay làm bạn, tạ hấn đối với mình quan tâm, tạ hấn vì mình bỏ ra, càng tạ hấn cho tới nay đối với mình yêu.

"Nhục Vi vui vẻ là được rồi, Hạo ca ca vĩnh viễn ở sau lưng bồi bạn với Nhục Vi" Hiền Viên Hạo nhẹ giọng ưng thuận lời thề của mình, tựa như thuận miệng nói ra một câu nói, nhưng Nhục Vi lại biết những lời này là nặng ngàn cân, chính là sẽ làm bạn cùng mình mãi cho đến khi chết đi.

Nhàn nhạt âm áp quanh quần ở chung quanh hai người. Nếu có người thấy cảnh tượng trước mắt này nhất định sẽ nói, thật sự là quá xứng đôi rồi, quả thật chính là trời sinh một đôi.

Hồi lâu, hai người mới từ trong không khí âm áp trở lại bình thường. Hiền Viên Hạo dịu dàng nhìn Nhục Vi một cái, liền nói: "Nhục Vi, lần này từ kinh thành tới là cha mẹ của ta, bọn họ chủ yếu là nghĩ đến xem nàng, muốn nhận thức với nàng một chút. Dù sao chuyện của hai ta cũng không phải là chuyện một ngày hai ngày, đến lúc đó có thể rút ra chút thời gian để gặp mặt họ, được không?"

Hiền Viên Hạo nói xong có chút thấp thỏm nhìn Nhục Vi, chỉ sợ Nhục Vi không đồng ý. Nếu Nhục Vi không đồng ý, Hiền Viên Hạo cũng sẽ không miễn cưỡng Nhục Vi, chỉ là bên cha mẹ chắc sẽ phiền toái một chút, mặc kệ như thế nào, nhất định không thể để cho Nhục Vi chịu uất ức.

Nhục Vi thấy trong mắt Hiền Viên Hạo đầy vẻ kiên định, thì biết rõ người đàn ông này trong lòng nghĩ cái gì, làm lòng nàng cảm động đến rơi tình rơi mù, người đàn ông này vĩnh viễn đặt mình ở vị thứ nhất, mình như thế nào lại để cho hấn thất vọng.

"Được, đến lúc đó ta phối hợp là được, bá phụ bá mẫu thích gì ghét gì, chàng đều phải nói rõ với ta, nếu không đến lúc đó phạm vào kiêng kỵ của bá phụ bá mẫu thì sẽ không tốt." Nhục Vi một tia do dự cũng không có liền gật đầu đồng ý với Hiền Viên Hạo.

"Thật sao, Nhục Vi, nàng thật đồng ý sao?" Hiền Viên Hạo không ngờ Nhục Vi sẽ đồng ý với mình, kích động vô cùng. Mặc dù nói nếu như Nhục Vi không đồng ý mình cũng sẽ không miễn cưỡng Nhục Vi, nhưng nội tâm vẫn hi vọng người mình yêu có thể có được người nhà của mình công nhận.

"Uh, bá phụ bá mẫu sẽ thích ta sao, bọn họ có thể hay không chán ghét ta, có thể hay không ghét bỏ thân phận của ta không xứng với người." Nhục Vi có chút bận tâm, âm thanh buồn buồn từ trong ngực Hiền Viên Hạo truyền đến.

"Không đâu, Nhục Vi không cần lo lắng, bọn họ rất dễ thân cận, đến lúc đó Nhục Vi sẽ biết, tin tưởng ta được không." Hiền Viên Hạo dịu dàng nhìn chăm chú Nhục Vi.

"Uh, ta tin tưởng." Ánh mắt Hiền Viên Hạo dịu dàng nhìn mình, Nhục Vi lựa chọn tin tưởng người mình yêu.

"Ngày mai ta liền kêu A Phúc đem những thứ cha mẹ yêu thích viết xuống rồi đưa tới cho nàng. Thật ra thì ta cũng không hiểu biết rõ lắm, hàng năm ta cũng không ở trong nhà, cha mẹ yêu thích cái gì cũng không làm sao biết, aiiii..." Hiền Viên Hạo thở dài nói. Mặc dù bình thường thái độ Hiền Viên Hạo đối với cha mẹ xem ra không tốt chút nào, đây chẳng qua là do hắn không biết làm sao biểu đạt mà thôi, thật ra thì vẫn rất quan tâm người nhà.

"Vậy sau này chú ý nhiều hơn là được, đến lúc đó Hạo ca ca nhất định phải nhớ kỹ a, bá phụ bá mẫu sẽ không trách người!" Nhục Vi thấy Hiền Viên Hạo có chút tự trách liền vội vàng nói.

"Được, đều nghe theo Nhục Vi." Hiền Viên Hạo sừng sốt một chút, ngay sau đó vui vẻ đồng ý nói, đôi này có thể gặp gỡ Nhục Vi là hạnh phúc lớn nhất của mình.

Kế tiếp hai người liền ở trong thư phòng bàn luận xôn xao, cho đến giờ cơm tối, A Phúc tìm tới, nói là lão gia phu nhân tìm thiếu gia, hai người mới lưu luyến tách ra.

Hiền Viên Hạo thấy A Phúc tìm đến mình mới phát hiện thời gian đã không còn sớm, cùng Nhục Vi nói tạm biệt rồi vội chạy trở về, đợi lát nữa trở về còn không biết sẽ như thế nào!

Sau khi Hiền Viên Hạo trở về, Nhục Vi mới yên tĩnh nghĩ lại chuyện đã xảy ra ngày hôm nay. Nghĩ tới không lâu có thể phải cùng cha mẹ Hạo ca ca gặp mặt, Nhục Vi cũng có chút khẩn trương. Mặc kệ cha mẹ Hạo ca ca có thể hay không ghét bỏ mình, Nhục Vi vẫn cảm thấy lo lắng.

Mặc dù mình ở Vĩnh An trấn này coi như là đại hộ, nhưng so với thế gia lớn như Hiền Viên gia, căn bản mà nói không tính là cái gì, người ta căn bản là nhìn không khá, mặc dù mình còn có thực lực khác, nhưng cũng không thể lấy ra. Thôi, đi một bước tính một bước đi, như thế nào đi nữa mình cũng sẽ không buông tay.

Hiền Viên Hạo vội vã chạy về nhà, lúc này Hiền Viên Kiệt cùng thê tử Cố Thanh Liên đã ngồi ở phòng ăn chờ Hiền Viên Hạo rồi, Hiền Viên Hạo nghe A Phúc nói cha mẹ đang chờ mình ở phòng ăn, liền gia tăng tốc độ chạy tới phòng ăn.

"Cha, mẹ, đói bụng không, A Phúc, gọi phòng bếp mau đem món ăn tới." Hiền Viên Hạo vào phòng ăn liền bình tĩnh tìm một chỗ ngồi xuống, đối với ánh mắt tràn đầy tìm tòi nghiên cứu của Hiền Viên Kiệt cùng Cố Thanh Liên làm như không thấy.

"Hạo nhi, hơn nửa ngày nay đi những đâu rồi, ta và mẹ người vừa tới nơi này cũng không thấy người làm nhi tử như người quan tâm a." Hiền Viên Kiệt chế nhạo nhìn con trai của mình.

"Không có đi đâu a, cha cùng mẹ không phải đang nghỉ ngơi sao? Nhi tử tại sao có thể quấy rầy các người!" Hiền Viên Hạo nghiêm trang hồi đáp, không biết thật đúng là sẽ tin tưởng lời giải thích của Hiền Viên Hạo, ai biết người ta nói dối mà mặt vẫn nghiêm chỉnh như vậy a!

Người làm rất nhanh đem thức ăn dọn đủ, Hiền Viên Kiệt còn muốn chế nhạo nhi tử thêm mấy câu, liền bị Hiền Viên Hạo cắt đứt "Ăn cơm, ăn cơm, cha mẹ mau nếm thử xem có thích hay không."

"Những thứ này đều là những món ngày thường cha mẹ thích ăn, không biết có hợp không khẩu vị cha mẹ hay không, phòng bếp đã chuẩn bị thật lâu, cha mẹ nếu là thích thì cứ nói, về sau sẽ kêu phòng bếp làm nhiều." Hiền Viên Hạo chia ra, thay Hiền Viên Kiệt cùng Cố Thanh Liên gấp những thứ bọn họ thích ăn.

"Ăn ngon, ăn ngon! Hạo nhi cũng ăn." Hai vợ chồng hốc mắt ửng hồng nhìn đồ ăn lấp đầy cái bát. Đây là lần đầu tiên Hiền Viên Hạo gấp thức ăn cho cha mẹ mình, thấy bộ dáng cảm động của cũng có chút cảm xúc, nếu không phải hôm nay cùng Nhục Vi gặp mặt, mình chắc chắn sẽ không làm ra cử chỉ ôn nhu như vậy.

Thường ngày chính mình độc lai độc vãng đã quen, hơn nữa lại do không cùng cha mẹ thân cận, mặc dù trong lòng vẫn là quan tâm bọn họ, nhưng cho tới nay cũng không có biểu lộ qua, đây là lần đầu tiên mình vì cha mẹ chủ động làm chút gì, mặc dù là chuyện rất nhỏ, nhưng là bọn họ cũng rất cảm động.

Xem ra sau này, ở phương diện này mình cần chú ý nhiều hơn, chính mình cũng nên quan tâm người nhà nhiều hơn.

"Uh, nhi tử sẽ không theo cha mẹ khách khí." Hiền Viên Hạo nói đùa một câu, khó được cùng cha mẹ của mình hài hước một lần.

"Được, không khách khí là tốt rồi." Cố Thanh Liên mặt mày vui mừng, Hiền Viên Kiệt cũng là vẻ mặt tán đồng, gật đầu.

Một nhà ba người ẩm áp dùng qua cơm tối. Lúc ăn cơm, Hiền Viên Hạo đem tình huống của Nhược Vi ít nhiều để lộ ra một chút cho cha mẹ mình, thấy hai người không lộ ra vẻ mặt bất mãn gì, Hiền Viên Hạo một lòng lo lắng mới hơi để xuống một chút.

Người làm đưa lên nước trà, thu thập bàn ăn liền thức thòi lui xuống, không dám đánh nhiều chủ tử một nhà.

"Cha cùng mẹ tính toán ở nơi này bao lâu, có cái gì không muốn đi địa phương nào chơi, cứ nói để nhi tử thật sớm an bài." Hiền Viên Hạo thử hỏi cha mẹ của mình.

"Hạo nhi a! Nói chuyện với cha mẹ cũng muốn như vậy sao?" Cố Thanh Liên vẻ mặt ai oán nhìn con trai của mình, thật ra thì trong lòng đã sớm vui vẻ rồi.

"Mẹ, lời này là có ý gì, nhi tử không hiểu." Hiền Viên Hạo kiên trì giả bộ ngu.

"Hạo nhi a! Ngươi là vì nương hoài thai mười tháng sanh ra được, trong bụng ngươi tính toán gì vì nương cũng biết rõ." Cố Thanh Liên làm vẻ mặt ta cái gì cũng biết rồi, ngươi đừng nghĩ gạt ta.

"Được rồi, mẹ, vậy ngươi hãy nói một chút xem ta có tính toán gì." Hiền Viên Hạo không có biện pháp đành phải thỏa hiệp, ai bảo người kia là mẹ của mình! Thật là không có biện pháp a!

"Hạo nhi không phải là muốn biết cha mẹ có thể hay không làm khó cô nương kia? Thật là có nàng dâu quên mẹ, lão nhân nói thật đúng mà." Cố Thanh Liên hài hước nhìn con trai của mình nói.

"Mẹ, cái gì có nàng dâu quên mẹ, bây giờ còn không phải là con dâu." Hiền Viên Hạo đỏ mặt giải thích.

"Ha ha ha, ha ha, phu nhân a, Hạo nhi đây là muốn cưới vợ sao, không nghĩ tới tiểu tử này cũng có ngày này a!" Hiền Viên Kiệt thấy nhi tử rốt cuộc xấu hổ, làm hắn thật vui mừng.

"Còn không phải sao, Hạo nhi cũng muốn cưới vợ rồi, vậy có phải hay không chúng ta sắp làm gia gia nãi nãi rồi." Cố Thanh Liên vui mừng nói, hai vợ chồng hoàn toàn không thấy sắc mặt càng ngày càng đen của Hiền Viên Hạo.

Hiền Viên Hạo nhìn cha mẹ với bộ dáng như kẻ dở hơi thì vô cùng bất đắc dĩ, người mình còn chưa cưới được, hai người bọn họ đã nghĩ đến chuyện làm gia gia nãi nãi rồi, cũng thật mất công họ suy nghĩ a.

"Mẹ, người nghĩ gì vậy? Sao không giúp con suy nghĩ một chút làm thế nào để đem nàng dâu lấy về nhà đi!" Hiền Viên Hạo bất đắc dĩ vuốt ve cái trán, thật không biết cha thế nào chịu được tính cách này của mẹ, hoàn hảo Nhược Vi của mình không phải là cái dạng này, chờ mình cùng Nhược Vi thành thân xong, nhất định phải làm cho Nhược Vi cách mẹ xa một chút, bằng không ngộ nữa Nhược Vi bị mẹ dạy hư thì làm thế nào?

"Ai! Được, Hạo nhi yên tâm, mẹ nhất định giúp ngươi giải quyết, đến lúc đó mẹ sẽ có tôn tử ôm." Cố Thanh Liên ngây ngất ảo tưởng một tôn tử mập mập vây ở bên cạnh mình ngọt ngào kêu bà nội.

Hiền Viên Kiệt cũng bị lời của Cố Thanh Liên làm lay động tâm tư, nghĩ tới có một tôn tử mập mập gọi mình ông nội trong lòng liền vui sướng, trong lòng thầm nghĩ nhất định phải nhanh lên một chút khiến nhi tử đem nàng dâu cưới về.

"Cha cùng mẹ chọn thời gian để gặp Nhược Vi đi! Nhược Vi làm thức ăn rất ngon đấy, chính là ngự trù cũng so không được, đến lúc đó kêu Nhược Vi làm cho hai người mấy món ăn ngon, còn có rượu mà Nhược Vi nhường cũng ngon không kém, đến lúc đó kêu Nhược Vi tặng các người hai vò." Hiền Viên Hạo nghĩ tới tay nghề Nhược Vi còn kém không có chảy nước miếng.

Hiền Viên Kiệt cùng Cố Thanh Liên nghe Hiền Viên Hạo nói thì liếc mắt nhìn nhau. Đây chính là tiểu tử nhà mình đề nghị nha, vừa đúng là bọn họ đối với tiểu cô nương mà nhi tử mình mê đến thất điên bát đảo cảm thấy rất hứng thú, cũng vừa đúng không biết làm sao mở miệng, hiện tại nhi tử mình đề nghị, bọn họ làm sao không chấp nhận

"Được, xế chiều ngày mai đi! Đến lúc đó gọi nhân gia cô nương tới nhà ăn cơm." Hiền Viên Kiệt nghĩ rồi nói ra.

"Uh, biết, cha, ta kêu A Phúc đi thông báo cho Nhược Vi." Hiền Viên Hạo vui mừng đồng ý nói, nhìn dáng dấp cha mẹ không ghét Nhược Vi, như vậy cũng tốt, bằng không Nhược Vi sẽ rất lo lắng đi gặp cha mẹ.

"Tiểu tử ngốc, gấp làm gì, sáng sớm ngày mai kêu A Phúc đi nói một tiếng là được. Bây giờ đã không còn sớm, kêu a Phúc đi, quấy rầy đến người ta nghỉ ngơi cũng không hay. Hơn nữa nếu là bởi vì chuyện này, con gái người ta buổi tối ngủ không ngon thì cũng không tốt."

"Uh, nhi tử nghe mẹ, cha cùng mẹ cũng sớm nghỉ ngơi một chút, nhi tử tiễn các người đi trúc uyển." Hiền Viên Hạo ngẫm lại một chút thấy mình quả thật quá gấp, trễ như vậy còn kêu A Phúc đi, nói không chừng Nhược Vi đã ngủ, nếu là quấy rầy đến giấc ngủ của Nhược Vi thì mình nhất định sẽ đau lòng. Hơn nữa nếu để cho Nhược Vi biết cha mẹ ngày mai muốn gặp nàng, Nhược Vi tối hôm nay nói không chừng liền phải mất ngủ rồi.

Nghĩ tới đây Hiền Viên Hạo nghĩ thầm, may nhờ mẹ kịp thời gọi mình lại, bằng không Nhược Vi sẽ phải bị chính mình hại thảm rồi.

Nghĩ thông suốt những thứ này, Hiền Viên Hạo cũng đã đem Hiền Viên Kiệt cùng Cố Thanh Liên đưa đến trúc uyển, còn mình và gã sai vặt cũng trở về phòng ngủ.

Chương 154

Hôm sau, vào buổi sáng tinh mơ, cửa chính Liễu gia trang đã bị người gõ bùm bùm vang dội, đem ông lão Lư còn đang trong giấc mộng đánh thức nhìn cửa, ông lão Lư thấy sắc trời cũng đã sắp sáng rồi, vội mặc quần áo tứ tế đi tới cửa chính, trong miệng còn la hét: "Ai vậy, sáng sớm đã tới nhà rồi."

Người bên ngoài giống như không có nghe được ông lão Lư đáp lại, vẫn còn tiếp tục gõ cửa chính, ông lão Lư có chút tức giận hướng cửa chính mà rống lên đôi câu: "Ai vậy, đừng sức gõ như vậy, sẽ làm hỏng cửa đó a!"

Ông lão Lư bước nhanh đi về phía cửa chính, mở ra cửa chính vừa nhìn thì thấy là a Phúc, ông lão Lư định xem một chút là ai đầu sỏ gây nên mà sáng sớm quấy rầy giấc ngủ ngon của người khác, vừa nhìn là a Phúc, cũng không tiện làm cho người ta sắc mặt, chỉ là bộ mặt có chút cứng nhắc nói: "Thì ra là a Phúc tiểu ca a, lão già còn tưởng rằng là người nào vội vã như vậy rồi, cửa chính cũng gõ muốn hư."

"Ha ha, đây không phải là có việc gấp sao! Lần sau mời ngài uống rượu, ngàn vạn đừng trách móc!" A Phúc cười mĩa cười một tiếng, mình quả thật có chút quá gấp, nếu làm cho thiếu gia mất mặt cũng có thể không xong.

"Không có việc gì, là lão già lắm mồm." Ông lão Lư cũng có chút xin lỗi cười cười, nếu không phải là tiểu thư thiện tâm mình đã sớm chết rồi, thế nào bây giờ còn đối với người ta ra vẻ rồi, hành động như vậy không thể được, ông lão Lư nhớ lại hành động vừa rồi của mình, thật ra thì ông lão đáng yêu này có chút tức giận khi rời giường mà thôi.

"Nhược Vi tiểu thư còn chưa có tỉnh đi, thiếu gia cho ta tới đây để thông báo Nhược Vi tiểu thư một chuyện, xé chiều hôm nay lão gia cùng phu nhân chúng ta muốn gặp Nhược Vi tiểu thư một lần, thiếu gia để cho ta sớm một chút tới đây thông báo với Nhược Vi tiểu thư." A Phúc nói một hơi nhiệm vụ của mình.

"Ai, được rồi, nhanh đi làm việc đi đi!" Ông lão Lư lúc này tính tình dễ chịu thúc giục.

"Ừ, vậy ta trước hết tìm Nhược Vi tiểu thư đi, lần sau mời ngài uống thật tốt." A Phúc thấy Lư lão đầu không có việc gì rồi, cũng gấp đi làm chuyện của mình.

A Phúc cáo biệt ông lão Lư bước nhanh hướng viện Nhược Vi ở chạy đi, dậy sớm đem tin tức nói cho Nhược Vi tiểu thư, để Nhược Vi tiểu thư thật sớm mà chuẩn bị.

A Phúc đi ra rất nhanh đến bên ngoài viện, thấy Xuân Phân vừa đứng từ trong nhà đi ra, vội hướng Xuân Phân ra dấu, Xuân Phân vốn là người tập võ, động tĩnh của a Phúc ở đó đã sớm phát hiện, bằng không Xuân Phân mới sẽ không từ trong nhà ra ngoài rồi, chỉ sợ có người quấy rầy tiểu thư nghỉ ngơi.

Xuân Phân đặc biệt đem a Phúc mang rời khỏi phòng Nhược Vi ở xa một chút, "Được rồi, nói đi, chuyện gì." Xuân Phân tàn bạo nhìn a Phúc nói.

"Cái gì, cha mẹ Hiền Viên công tử xé chiều hôm nay muốn gặp tiểu thư của chúng ta, đó không phải là rất gấp lắm sao? Lão gia, phu nhân các người ghét cái gì thích gì nhanh lên nói tí mĩ cho ta một chút, ta nhớ lại nói cho tiểu thư." Xuân Phân nghe vội vàng hướng a Phúc nói.

"Xuân Phân cô nương đừng nóng vội, người muốn biết, đều ở trên trang giấy đây, thiếu gia tối ngày hôm qua tốn thời gian rất lâu mới viết ra." A Phúc hả hê từ trong ngực lấy ra một tờ giấy võ cùng chính tề ra ngoài đưa cho Xuân Phân.

"Thật, vậy thì thật là tốt quá, Hiền Viên công tử đối với tiểu thư nhà ta thật tốt." Xuân Phân rất vui mừng nhận lấy giấy trong tay a Phúc, một mặt cảm như bảo bối.

"Đó là đương nhiên, công tử nhà ta còn chưa có đối với người nào tốt như vậy đâu đấy!" Mặt A Phúc cũng có bộ dáng vẻ vang.

"Tiểu thư nhà ta đối với Hiền Viên công tử cũng rất tốt, cũng không phải là chỉ có công tử nhà người đối tốt với tiểu thư nhà ta." Xuân Phân có chút không vui mừng nói với a Phúc, nếu ai nói xấu tiểu thư chính là kẻ địch của Xuân Phân.

"Đứng, đứng a Phúc ăn nói vụng về, Xuân Phân cô nương chớ để ý, a Phúc đi trở về trả lời cho công tử nhà ta, Xuân Phân cô nương cũng nhanh đem sự tình cho Nhược Vi tiểu thư." A Phúc ý thức được mình lời nói có chút không thích đáng, vội nói xin lỗi chuẩn bị đi trở về, nếu là thiếu gia biết không thể thiếu được muốn giáo huấn chính mình một chút.

"Uh, được, người trước trở về đi thôi, ta sẽ sớm một chút nói cho tiểu thư nhà ta biết." Xuân Phân thấy a Phúc thành tâm thành ý nói xin lỗi cũng không cùng hấn so đo cái gì, dù sao tiểu thư ngày sau cũng muốn đến nhà Hiền Viên công tử đi, mình cũng không thể gây ra phiền toái cho tiểu thư.

Xuân Phân sau khi đưa a Phúc đi vội vào phòng tiểu thư, không biết tiểu thư đã dậy tỉnh chưa, nghĩ tới những thứ này Xuân Phân không khỏi tăng nhanh bước chân của mình.

Còn chưa tới ngoài phòng, Xuân Phân đã nghe thấy bên trong nhà truyền đến âm thanh của tiểu thư nhà mình, trong lòng không khỏi vui mừng, tiểu thư đã tỉnh vừa đứng, a Phúc nói chuyện vừa đứng nói cho tiểu thư, tiểu thư cũng chuẩn bị sớm cho tốt.

Lúc này Nhục Vi ở trong phòng, ngày hôm qua dùng não quá độ Nhục Vi còn đang ngủ say, tứ đại nha hoàn cận thân đã đứng dậy rửa mặt xong rồi, sẽ chờ tiểu thư nhà mình tỉnh, thường ngày nói lúc này Nhục Vi đã sớm rời giường đi luyện võ rồi, nhưng hôm nay vẫn còn đang ngủ, mấy nha đầu đau lòng chủ tử trong khoảng thời gian này không có nghỉ ngơi tốt, cũng không có quấy rầy, làm việc đều là rón rén.

"Tiểu thư, người đã tỉnh, nghỉ ngơi tốt có hay không." Xuân Phân bước nhanh đi vào khuê phòng tiểu thư nhà mình, vừa đứng nhìn thấy Hạ Chí đang chải đầu cho tiểu thư.

"Ừ, tối hôm qua ngủ được vô cùng ngon, mấy người các người ngược lại ăn ý, nội dung lời nói đều giống nhau." Nhục Vi tối hôm qua quả thật nghỉ ngơi rất tốt, bởi vì biết người mình lo lắng an toàn, cho nên không có còn gánh nặng trong lòng nên ngủ rất say sưa, buổi sáng còn dậy trễ.

"Tiểu thư, mới vừa rồi Hiên Viên công tử phái a Phúc tới đây nói cha mẹ của Hiên Viên công tử hi vọng xế chiều hôm nay cùng tiểu thư gặp mặt, đây là Hiên Viên công tử tối ngày hôm qua viết." Xuân Phân nói xong đưa lên trang giấy a Phúc đưa lấy ra.

Nhục Vi sững sờ một chút mới từ trong tay Xuân Phân nhận lấy tờ giấy kia, không nghĩ tới nhanh như vậy sẽ phải đối mặt cha mẹ của Hạo ca ca rồi, điều này cũng thật sự là quá nhanh một chút.

Nhục Vi mở ra giấy trên tay, phía trên rậm rạp chằng chịt viết rất nhiều chữ, nhìn đáng sợ Hạo ca ca chuẩn bị rất dụng tâm.

"Ừ, ta biết rồi, các người đi xuống trước đi, điểm tâm sẽ đưa tới nơi này, không có việc gì chờ quấy rầy ta." Nhục Vi liên tục hạ một loạt ra lệnh.

"Dạ, tiểu thư." Xuân Phân mấy người an tĩnh lui xuống, tí mỉ vì Nhục Vi đóng lại cửa.

Nhục Vi ở trong phòng sau khi nhìn kỹ tờ giấy Hiên Viên Hạo vì mình chuẩn bị, liền dùng qua điểm tâm rồi vì cha mẹ Hiên Viên hạo chuẩn bị quà tặng.

Trong trong ngoài ngoài bận rộn hồi lâu mới chuẩn bị xong, còn tự mình ra tay chuẩn bị mấy thứ điểm tâm nhỏ, từ trong không gian lấy ra rượu ngon, thích hợp cho mẹ Hạo ca ca dùng làm đồ làm đẹp, còn có trà ngon gì, đều là đồ cha mẹ Hạo ca ca thích, Nhục Vi rất dụng tâm chuẩn bị những quà tặng này.

Đến giờ hẹn trước, tắm rửa, khó được thay quần áo tốt trong tủ, Hạ Chí chải cho Nhục Vi cái đầu đẹp, đeo lên đồ trang sức, một thân phong độ, không thể kém hơn so với những đại gia tiểu thư kia.

Mang theo Xuân Phân cùng Hạ Chí cầm lên những quà tặng chuẩn bị xong kia ngồi lên kiệu mềm đi hướng Hiên Viên phủ cách đó không xa.

Không bao lâu đã đến Hiên Viên phủ, Xuân Phân đi trước gõ cửa, không bao lâu cửa chính ứng tiếng mà ra, thấy là khách chủ tử hôm nay gặp, vội mở ra cửa chính đem người đón vào, một gã sai vặt khác vội đi mật báo.

"Thiếu gia, thiếu gia, người đến, đến cửa lớn." Mới vừa rồi ở tại cửa ra vào chính là cái kia gã sai vặt lúc này thờ hớn hèn hướng Hiên Viên Hạo báo cáo.

Hiên Viên Hạo lúc này đang thư phòng tìm một chút đồ, nghe gã sai vặt nói vội đem sách trong tay để xuống hướng cửa lớn chạy tới, chuyện của Nhục Vi mới là quan trọng nhất.

Nhục Vi mới từ trên kiệu mềm xuống tới, chỉ thấy Hiên Viên Hạo từ đằng xa vội vã tới đây rồi, Nhục Vi mỉm cười một tiếng, trong lòng cảm động không thôi, nhìn Hạo ca ca bộ dạng nhất định là vội vã vội vàng mà tới, khẳng định cực khổ.

"Nhục Vi, nàng đã đến rồi, hôm nay thật xinh đẹp." Nói xong lại tán thưởng nhìn Nhục Vi một cái, hoàn toàn không kiêng dè còn có những người khác ở một bên.

"Chẳng lẽ ta bình thường sẽ không xinh đẹp" Nhục Vi trừng mắt liếc Hiên Viên Hạo vẫn còn nhìn mình cảm thán.

"Nhục Vi, ta nói đều là lời nói thật, chẳng qua Nhục Vi của ta mỗi ngày đều xinh đẹp, chỉ là hôm nay xinh đẹp là hoa lệ cao quý xinh đẹp, ngày thường đẹp mắt là phiêu dật mát mẻ tốt nhìn, Nhục Vi của ta thế nào đều rất đẹp." Hiên Viên Hạo nhìn xong không nhịn được lại dương dương tự đắc một chút, khiến Nhục Vi nhìn dờ khóc dờ cười, thật là Vương bà buồn đưa, mèo khen mèo dài đuôi, Hạo ca ca còn nói hăng say. Đã giống như không muốn.

Nhưng mà hôm nay Nhục Vi quả thật đẹp thật làm cho người ta không dứt ra ánh mắt, trong ngày thường Nhục Vi không thích ăn mặc, mặc quần áo cũng lấy thoải mái làm chủ, phần lớn cũng là vải bông làm y phục, mặc dù bình thường quả thật cũng rất đẹp mắt, nhưng cùng hôm nay đẹp phải không giống nhau, hôm nay Nhục Vi tựa như hoàng hậu một dạng, một thân hơi thở cao quý, làm cho người ta không kiềm hãm được muốn thân phục, trong ngày thường, mặc dù khí thế Nhục Vi cũng rất cường đại, nhưng có lúc lại có loại không giống người phàm mà cảm giác giống như Thần Tiên.

Nhục Vi không đồng ý nhìn Hiên Viên hạo một cái, thấy Hiên Viên Hạo hướng mình lộ ra một bộ bộ đáng đáng thương nhất thời liền mềm lòng.

"Được rồi, mau dẫn ta đi thấy bá phụ bá mẫu đi! Tới trễ nhưng thiếu lễ độ." Dưới sự trêu chọc của Hiên Viên Hạo, vốn đang rất hồi hộp Nhục Vi cũng đã thả lỏng một chút, Hiên Viên Hạo thấy ở trong lòng âm thầm thở phào một cái, còn phải khen một cái nữa a!

Hiên Viên Hạo dẫn Nhục Vi hướng trong phòng khách đi tới, hai người nghe tin tức chỉ sợ sớm đã ở trong phòng khách chờ.

Đọc theo đường đi Hiên Viên Hạo tỉnh tể cùng Nhực Vi nói một chút những việc Hiên Viên Kiệt cùng Cố Thanh liên trong ngày thường thích, Hiên Viên Hạo nghĩ thầm lấy sự thông minh của Nhực Vi nhất định sẽ thời điểm hữu dụng.

Xuân Phân cùng Hạ Chí đi theo phía sau hai người, thấy dáng vẻ Hiên Viên Vạo dịu dàng đối đãi Nhực Vi, trong lòng hai người cũng cảm thấy vui vẻ thay cho Nhực Vi.

Không bao lâu đã đến trước cửa phòng khách, Nhực Vi đứng ở cửa lớn nhìn một lát, lấy dũng khí hướng Hiên Viên hạo gật đầu một cái, Hiên Viên Hạo nhìn gã sai vặt ở cửa ý bảo đi vào thông báo.

Trong phòng khách, Hiên Viên Kiệt cùng Cố Thanh Liên đã tới một lúc, khi thời điểm gã sai vặt báo cáo nói Nhực Vi đã đến cửa lớn, hai người liền vội vàng vàng chạy tới phòng khách rồi.

"Lão gia, phu nhân, thiếu gia cùng Nhực Vi tiểu thư đã đến ngoài cửa rồi." Cửa gã sai vặt đứng ở đầu dưới cung kính nói, chờ hai vị đang ngồi này ra lệnh.

"Mau mời, mặt khác, Lục Phù người đi đem trà ngon mang tới từ Kinh Thành đưa ra." Cố Thanh Liên hoàn toàn chưa cho Hiên Viên Kiệt cơ hội để phát huy liền xuống liền tiếp ra lệnh, Hiên Viên Kiệt không thể làm gì khác hơn là cung chịu nhìn tiểu thê tử của mình mấy chục năm vẫn như vậy.

"Dạ, phu nhân." Lục Phù cũng chính là nha hoàn bên cạnh Cố Thanh Liên, an tĩnh lui xuống đi làm chuyện chủ tử giao.

Gã sai vặt cũng đi ra ngoài truyền lời khiến Hiên Viên Hạo cùng Nhực Vi vào nhà, hai người mới vừa vào nhà, Nhực Vi liền cảm thấy hai đạo tầm mắt nóng rực nhìn chăm chăm mình, Nhực Vi biết đây là cha mẹ của Hạo ca ca đang thăm vấn coi mình, liền lạnh nhạt đứng ở nơi đó, tiêu chuẩn lấy lễ nghi của đại gia khuê tú hướng hai người hành đại lễ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 155

"Thình an bá phụ bá mẫu, chúc bá phụ bá mẫu thân thể kiện khang, mọi sự đại cát." Nhực Vi mặc dù vẫn còn có chút khấn trương, nhưng vẫn làm đủ các cấp bậc lễ nghi cần làm thật tốt.

"Tốt, tốt, cô nương đa lễ, mau ngồi đi, Hạo nhi, mau mời cô nương người ta ngồi xuống." Cố Thanh Liên thấy mặc dù Nhực Vi ở nông thôn lớn lên, nhưng lại hoàn toàn không giống như người ở quê, khí thế khắp người so ra còn vượt hơn cả Hoàng thất công chúa, nhìn đáng đáp có thể thấy ánh mắt Hạo nhi quả nhiên không kém.

Cô gái này gặp chuyện vẫn trầm ổn bình tĩnh, tính tình lại không kiêu ngạo không nóng nảy, đây chính là Hạo nhi lượm được bảo vật a! Cố Thanh Liên nghĩ tới đây thì rất vui mừng, chỉ thiếu điều vui mừng cười lên tiếng.

Hiên Viên Hạo bắt đắc dĩ hướng mẫu thân của mình nhìn một cái, không biết lúc này lại đang nghĩ ra cái chuyện quái lạ gì đây nữa.

Kể từ sau khi Nhực Vi bước vào phòng Hiên Viên Kiệt vẫn luôn nhìn chăm chú vào nhất cử nhất động của Nhực Vi, thấy lễ nghi của Nhực Vi cũng không hề kém với những danh môn khuê tú kia, khí thế bình tĩnh, thì có thể biết cô gái này chắc chắn không đơn giản.

Hiên Viên Hạo cùng Nhực Vi tìm chỗ ngồi xuống, cặp mắt Cố Thanh Liên không ngừng lưu chuyển giữa hai người mà quan sát, càng xem càng cảm thấy hai người rất xứng đôi, hận không thể ngay lập tức nói Hiên Viên Hạo đem nàng dâu lấy về nhà.

Lục Phù rất nhanh đã đưa nước trà lên, nước trà được bưng lên trước mắt Nhực Vi, nàng nhẹ vén nắp ly, nhất thời hương trà xông vào mũi, hít khẽ một hơi, nhất thời cảm thấy thần kinh run lên, ngó bộ trà này là trà ngon khó gặp a!

Nhực Vi dụng tâm thưởng thức vật trong chén, trà ngon nếu gặp người không biết thưởng thức thì chỉ có thể làm lãng phí thứ đồ tốt này, Nhực Vi không hy vọng mình lại là người lãng phí đó.

Mấy người lẳng lặng thưởng thức trà, Cố Thanh Liên cùng Hiên Viên Kiệt vẫn như cũ lẳng lẽ nhìn chăm chú vào nhất cử nhất động của Nhực Vi, càng xem càng đối với sự lựa chọn vị nàng dâu này của nhi tử càng cảm thấy hài lòng.

Nhực Vi giờ tay nhắc chân luôn tràn đầy ưu nhã cùng phiêu dật, làm cho người khác chỉ cần nhìn những động tác giờ tay nhắc chén này đã cảm thấy đó là những hình ảnh rất đẹp rồi.

Hiên Viên Hạo cũng âm thầm chú ý về mặt cha mẹ mình, thấy hai người đều là vẻ mặt rất hài lòng, trong lòng vui mừng vô cùng, chỉ cần cha mẹ thích Nhực Vi, chuyện mình ôm được mỹ nhân về nhà chắc chắn có hy vọng rồi.

Sau khi phẩm hết trà, Cổ Thanh Liên lại tìm cơ hội hỏi Nhượng Vi rất nhiều vấn đề, trong lúc cùng Nhượng Vi nói chuyện với nhau, đối với nàng dâu này bà càng nhìn càng hài lòng, thậm chí đến cuối cùng đem phụ tử Hiên Viên Hạo ném qua một bên, lôi kéo Nhượng Vi một bên nói chuyện riêng, hai cha con Hiên Viên Hạo hướng người nữ nhân mà mình yêu thương đang cùng nói chuyện mà nóng bỏng cung chiêu nhìn một cái, rồi lại tìm một chỗ khác nói chuyện.

Cổ Thanh Liên mặc dù bề ngoài thoát nhìn là một thực nữ, nhưng bản chất bên trong vẫn là một người thích náo nhiệt vui vẻ, sau khi xác định được nàng dâu này là người mình rất hài lòng liền lôi kéo Nhượng Vi hỏi lung tung này kia, khiến Nhượng Vi đối với vị trưởng bối trước mắt đang quần mình hỏi một đống vấn đề này có cảm giác giống một đứa trẻ chưa đầy mười tuổi.

Nhưng mà dù nói chuyện lâu cũng với trả lời nhiều vấn đề như vậy lại hoàn toàn không khiến Nhượng Vi có một tia áp lực nào, dần dần chậm rãi thả lỏng bản thân, thoải mái tập trung vào đề tài nói chuyện của hai người, Nhượng Vi chưa bao giờ nghĩ tới mình cũng có thể nhiều chuyện như vậy, cùng mẫu thân của Hạo ca ca hàn huyên một đống đề tài không hề có chút bổ ích nào, nhưng hai người lại hoàn toàn không có cảm giác chán ghét, vẫn hàn huyên tới tận giờ cơm tối, một lớn một nhỏ mới bị bắt dừng lại đề tài đang được thảo luận.

Hiên Viên Hạo cũng không nghĩ đến mới một thời gian ngắn như thế Nhượng Vi đã cùng mẫu thân của mình hòa hợp đến như vậy, nhưng tính tình của Nhượng Vi có thể bị biến thành giống như mẫu thân hay không, Hiên Viên Hạo có chút khổ não.

Chỉ là nhìn bộ dáng Nhượng Vi vui mừng hiếm thấy như thế, Hiên Viên Hạo cảm nhận được mặc kệ bình thường lòng mình cứng rắn đến mức nào đi chăng nữa nhưng khi đụng phải Nhượng Vi cũng sẽ mềm hóa nhu hòa đi xuống, không hề có lực chống đỡ, hơn nữa còn là cam tâm tình nguyện, không có một chút miễn cưỡng nào.

Buổi tối hôm đó rất khuya Nhượng Vi mới trở về Liễu gia trang, quà tặng được mang đến cho cha mẹ Hiên Viên Hạo hai người cũng tỏ ra rất ưa thích, Nhượng Vi cũng tin tưởng đây không phải là lời qua loa để đối phó với mình.

Mặc dù nghi ngại hơi trễ, nhưng tinh thần lại rất tốt, Nhượng Vi lần đầu tiên cảm nhận được sự ấm áp của tính mẫu tử, người đó có thể sẽ trở thành mẹ chồng của mình, Nhượng Vi nghĩ nếu như người đó là mẫu thân của Hạo ca ca cũng cảm thấy không có gì bài xích, hôm nay chung đụng cùng mẫu thân của Hạo ca ca, Nhượng Vi biết mẫu thân của Hạo ca ca không phải là một người thích tùy tiện gây khó dễ cho người khác.

Phụ thân của Hạo ca ca thì trái lại mặc dù không có nói câu nào với Nhượng Vi, nhưng Nhượng Vi có thể cảm nhận được ông ấy đối với mình cảm giác cũng rất tốt, thấy ánh mắt của ông ấy nhìn thê tử luôn là có chút bất đắc dĩ lại mang theo sự cưng chiều, Nhượng Vi suy nghĩ một người biết cung chiêu thê tử chắc chắn sẽ không quá khó khăn để chung sống.

Nghĩ tới những điểm này Nhượng Vi lộ ra nụ cười hạnh phúc nhàn nhạt, trời cao mặc dù để cho mình đời trước cơ khổ một đời, nhưng đời này lại làm đề cho mình nhận được rất nhiều, đây có lẽ là ông trời bồi thường cho mình đi! Nếu như đúng là như vậy, Nhượng Vi không hi vọng một ngày nào đó ông trời sẽ lấy lại những thứ này, mình nhất định sẽ thật quý trọng, không cô phụ sự ưu ái của ông trời đối với mình.

Hôm sau, Nhượng Vi không dậy trễ giống như ngày hôm qua, mà lại rất đúng giờ bò dậy rồi giường đi võ trường rèn luyện, làm việc không thể bỏ dở nửa chừng, nếu không vĩnh viễn không đạt tới mục tiêu của mình.

Sau khi tập võ xong Nhượng Vi đi vào trong phòng tắm do mình thiết kế tắm rửa đổi y phục, mới hướng phòng ăn đi đến, cả ngày hôm qua đều đang bận rộn chuyện của mình, một ngày không gặp hai người đệ đệ rồi, cho dù có bận rộn đi nữa cũng không thể không quan tâm hai người đệ đệ được.

Lúc Nhượng Vi đến Thụy Ca cùng Đào Đào đã chờ ở đó, thấy Nhượng Vi tới, vội vàng đứng dậy tiến lên, Đào Đào uất ức ôm cánh tay Nhượng Vi, "Tỷ tỷ, ngày hôm qua tỷ không chơi cùng Đào Đào và ca ca." Đào Đào dùng ánh mắt tố cáo nhìn Nhượng Vi, khiến Nhượng Vi trong chốc lát không chỗ nào trốn tránh được.

"Tỷ tỷ, đừng để ý tới lời đệ đệ nói, Thụy Ca biết tỷ tỷ có việc bận rộn, Thụy Ca cùng Đào Đào sẽ hảo hảo nghe lời, không để cho tỷ tỷ lo lắng." Thụy Ca thấy đáng về áy náy của Nhượng Vi vội vàng tiến lên an ủi.

Nhượng Vi nghe Thụy Ca an ủi ngược lại lại áy náy hơn, mặc dù chuyện ngày hôm qua đối với mình mà nói quả thật rất quan trọng, nhưng địa vị của Thụy Ca cùng Đào Đào trong lòng mình vĩnh viễn sẽ không có ai có thể thay thế được, ngày nào mà mình còn sống thì ngày đó mình vẫn sẽ chờ đợi cho bọn họ.

"Đào Đào cùng Thụy Ca đều là những đứa bé ngoan, tỷ tỷ yêu các đệ nhất, về sau tỷ tỷ nhất định sẽ chơi với các đệ nhiều hơn nữa, các đệ đệ tốt của tỷ tỷ nhất định phải tha thứ cho lỗi lầm lần này của tỷ tỷ nha!" Nhượng Vi tội nghiệp nhìn Thụy Ca cùng Đào Đào, không biết bắt đầu từ lúc nào Nhượng Vi cũng bắt đầu học được cách giả bộ đáng thương rồi.

"Dạ, Đào Đào tha thứ cho tỷ tỷ." Đào Đào không đành lòng nhìn tỷ tỷ mà mình thích nhất không vui, rất nhanh đã quên sự uất ức ngày hôm qua do không có tỷ tỷ chơi cùng, lại quay trở lại an ủi Nhượng Vi, khiến Nhượng Vi cảm động vô cùng, đây chính là người thân của mình, cho dù những người thân này so với mình nhỏ hơn rất nhiều, nhưng chỉ cần mình bị uất ức, sẽ đau lòng tự thân an ủi mình, những người này chính là tài sản trân quý nhất của mình, hơn nữa còn là những tài sản mà mình vĩnh viễn sẽ không để mất đi.

"Ăn điểm tâm, ăn điểm tâm nào, sau đó tỷ tỷ sẽ mang Thụy Ca cùng Đào Đào đi đến nhà Hiên Viên đại ca chơi nha." Nhượng Vi lôi kéo tay hai người đệ đệ đi tới bên cạnh bàn ăn ngồi xuống.

"Thật sao, tỷ tỷ, Đào Đào thật là nhớ Hiên Viên đại ca." Đào Đào khả ái cau mày một cái.

"Thụy Ca cũng muốn gặp Hiên Viên đại ca nữa." Thụy Ca biểu đạt tương đối hàm súc một chút, nhưng suy nghĩ cũng đều là giống nhau.

"Uh, tỷ tỷ biết, Hiền Viên đại ca cũng nhớ Đào Đào cùng Thụy Ca."

Mấy tỷ đệ ám áp dùng qua điểm tâm, Nhục Vi giúp Thụy Ca cùng Đào Đào thay y phục đi gặp khách, sai Xuân Phân đi đến chỗ Nhạc tiên sinh chuyển lời, Thụy Ca hôm nay không lên lớp.

Đem theo vài món ăn vặt đặc hữu trong nhà từ Liễu gia trang dẫn theo hai người đệ đệ hướng Hiền Viên phủ đi đến, vừa vào trong phủ gã sai vật liền dẫn mấy tỷ đệ Nhục Vi hướng phòng khách đi tới.

Gã sai vật nói cho Nhục Vi biết Hạo ca ca cùng bá phụ bá mẫu vẫn còn đang dùng điểm tâm, Nhục Vi liền cùng hai người đệ đệ ở trong phòng khách chờ, sau đó liền có tiểu nha đầu đưa lên nước trà cùng điểm tâm.

Ở phòng khách ngồi không bao lâu, Nhục Vi liền nghe thấy có tiếng bước chân hướng phòng khách mà đến, Nhục Vi nghĩ chắc là Hạo ca ca cùng bá phụ bá mẫu đang tới, vội vàng đứng dậy chuẩn bị nghênh đón.

Đào Đào cùng Thụy Ca thấy tỷ tỷ đứng dậy thì cũng đứng dậy theo, trước khi đến, Nhục Vi đã căn dặn qua cho Thụy Ca và Đào Đào một số chuyện, ở trước mặt hai vị trưởng bối phải lễ phép chút, Thụy Ca cùng Đào Đào mấy năm này nhờ sự dạy dỗ của Quái lão đầu và Nhục Vi, nên các cấp bậc lễ nghi đều biết được, chỉ là bình thường ở Liễu gia trang Nhục Vi không hy vọng tuổi thơ của Thụy Ca cùng Đào Đào trôi qua quá gò bó, cho nên thời điểm không có khách Nhục Vi cũng không yêu cầu Thụy Ca cùng Đào Đào thỉnh an chào hỏi cái gì, những thứ quy củ cổ đại kia sẽ trói buộc cuộc sống của Thụy Ca cùng Đào Đào.

Nhưng những thời điểm khi có khách Thụy Ca cùng Đào Đào không cần Nhục Vi giao phó cũng làm vô cùng tốt, khách tới thăm không khỏi khen Thụy Ca cùng Đào Đào tri lễ hiếu lễ, Nhục Vi cảm thấy như vậy là đủ rồi, không cần thiết đem hai đệ đệ hoạt bát đáng yêu chế tạo thành những lão hủ cũ kỹ.

Quả nhiên, người tới chính là một nhà ba người Hiền Viên Hạo, Cố Thanh Liên cùng Hiền Viên Kiệt hôm nay không có ăn mặc hoa lệ giống ngày hôm qua, y phục trên người đều là những y phục tương đối thoải mái mặc ở nhà.

Nhục Vi thấy người vào phòng, vội vàng tiến lên hành lễ chào hỏi, Thụy Ca cùng Đào Đào cũng theo căn dặn của Nhục Vi mà hành lễ chào hỏi với Hiền Viên Kiệt cùng Cố Thanh Liên.

Hiền Viên Kiệt cùng Cố Thanh Liên phát hiện trong phòng còn có thêm hai bé trai, thoáng qua một chút u quang sau đó liền làm như cái gì cũng không có xảy ra.

"Ai da, hai đứa bé thật là đáng yêu, Nhục Vi, đây là hai người đệ đệ của ngươi đi, thật đúng là làm cho người ta thích." Cố Thanh Liên vui mừng nhìn Thụy Ca cùng Đào Đào.

Hiền Viên Kiệt mặc dù không lên tiếng, nhưng Nhục Vi nhìn ra được bá phụ trên mặt mới vừa chột lóe lên chút sắc mặt không vui.

"Bá phụ bá mẫu, tối hôm qua có nghỉ ngơi tốt không ạ, Nhục Vi tới sớm như vậy có quấy rầy đến bá phụ bá mẫu hay không?" Nhục Vi nói lời xin lỗi, mình quả thật tới cửa có chút sớm rồi.

"Không có, làm gì có chứ, bá mẫu còn ước gì ngươi tới cửa sớm một chút! Nhục Vi thật là giỏi, đem hai tiểu tử này dạy dỗ tốt như vậy." Cố Thanh Liên rất vui mừng hướng Nhục Vi nói, trong mắt có một chút thương yêu đối với Nhục Vi như ẩn như hiện.

"Dạ không có gì ạ, dạy tốt hai người đệ đệ là chuyện Nhục Vi phải làm, bá phụ bá mẫu, Nhục Vi mang đến một chút đồ ăn vặt tự làm trong nhà, nếu như bá phụ bá mẫu không chê xin mời nếm thử một chút ạ!" Nhục Vi nói xong từ chiếc hộp đựng thức ăn trong tay Xuân Phân lấy ra mấy cái đĩa điểm tâm rất đặc biệt đưa lên cho Hiền Viên Kiệt cùng Cố Thanh Liên.

"Làm sao ghét bỏ được chứ, điểm tâm ngày hôm qua Nhục Vi mang tới ăn rất ngon, bá mẫu thật nhớ mãi không quên, hiện tại Nhục Vi lại đưa tới, bá mẫu vui mừng còn không kịp nữa là!" Cố Thanh Liên nói xong thì cùng với Hiền Viên Kiệt hai người mỗi người bốc lên một khối điểm tâm nhét vào trong miệng.

"Uh, ăn ngon, ăn rất ngon, Nhục Vi điểm tâm này là làm như thế nào, sao lại ăn ngon như vậy?"

Cố Thanh Liên vừa nói vừa từ trong mâm cầm lên một khối điểm tâm hướng miệng mình nhét vào, Hiền Viên Kiệt cũng không cam chịu yếu thế, hai vợ chồng ngươi một khối ta một khối, một đĩa điểm tâm nhỏ rất nhanh đã không còn, Cố Thanh Liên cùng Hiền Viên Kiệt còn có chút cảm giác vẫn chưa được thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 156

"Nhược Vi! Có thể nói cho bá mẫu biết điểm tâm nhà con làm như thế nào vậy! Sao mà ăn ngon hơn nhà khác nhiều!" Cô Thanh Liên bày ra vẻ mặt không hiểu nói.

"Dĩ nhiên là được bá mẫu, đến lúc đó Nhược Vi đưa phương thuốc làm điểm tâm chép đưa cho bá mẫu, chỉ là vật liệu dùng làm điểm tâm có thể có chút khó tìm, bá mẫu không chê thì đến nhà Nhược Vi lấy, dù sao vật liệu này nhà Nhược Vi có rất nhiều, nếu bá mẫu thích thì ngàn vạn đừng khách khí với Nhược Vi."

"Ừ, vậy bá mẫu phải cảm ơn Nhược Vi rồi, bá mẫu cũng không khách khí với con, điểm tâm này bá mẫu ăn thấy rất thích, về sau không tránh được lại phải đến tìm Nhược Vi rồi." Cô Thanh Liên cũng không khách khí với Nhược Vi, ngay thẳng nói.

"Bá mẫu thích thì tốt rồi, ngày thường Nhược Vi có thời gian rảnh liền thích nghiên cứu món ăn mới, nếu như bá mẫu không ghét bỏ, về sau Nhược Vi sẽ làm thêm một phần cho bá mẫu."

"Tốt! Vậy thì đa tạ Nhược Vi đã nhớ tới bá mẫu." Cô Thanh Liên cảm giác mình với Nhược Vi rất ăn ý với nhau, hoàn toàn không có cảm giác câu nệ giữa mẹ chồng và nàng dâu, cách cư xử của Nhược Vi làm cho Cô Thanh Liên cảm thấy rất thoải mái.

Lúc Nhược Vi và Cô Thanh Liên hai người người tới ta đi nói chuyện thì lúc này Thụy Ca và Đào Đào đã quán lấy Hiên Viên Hạo ở một bên nói nhỏ, vào ngày thường Hiên Viên Hạo đối với hai tên Tiểu Gia Hòa này cũng tốt, thế nhưng hai tháng không thấy, Thụy Ca và Đào Đào vô cùng nhớ nhung và thường nhắc tới Hiên Viên Hạo.

Trong một góc nhỏ, "Hiên Viên đại ca, Đào Đào rất nhớ huynh nha, sao lâu như vậy Hiên Viên đại ca mới trở về." Đào Đào bắt mồm bium môi kháng nghị nói.

Hiên Viên Hạo thấy bộ dáng Đào Đào đáng yêu, sờ cái đầu nhỏ của Đào Đào, "Hiên Viên đại ca có chuyện rất quan trọng phải làm, cho nên mới về trễ, lần sau sẽ không như vậy, Đào Đào sẽ không trách Hiên Viên đại ca đúng không." Lúc vừa mới bắt đầu Hiên Viên Hạo đối với Thụy Ca và Đào Đào tốt là bởi vì yêu ai yêu cả đường đi, về sau lại ở chung lâu, tự nhiên từ trong nội tâm Hiên Viên Hạo phát giác mình đã yêu thích hai tiểu tử đáng yêu này.

"Được rồi, Đào Đào tha một lần này cho Hiên Viên đại ca, chỉ lần này thôi đấy lần sau không thể được phép như vậy đâu!" Đào Đào làm bộ rất miễn cưỡng đồng ý Hiên Viên Hạo, còn dựng một ngón tay của mình cường điệu nói.

Hiên Viên Hạo làm sao lại không nhìn ra Đào Đào quan tâm như vậy, mặc dù Đào Đào thường bày ra bộ mặt cái gì cũng không hiểu, nhưng trên thực tế trong cái đầu nhỏ của Đào Đào chứa rất nhiều thứ kỳ quái, Đào Đào biết chuyện quan trọng trong miệng Hiên Viên Hạo có thể gặp nguy hiểm, mới chịu tốn thời gian dài như vậy mới giải quyết được, cho nên cũng có hơi miệt mài chút oán trách Hiên Viên Hạo, nhưng trong nội tâm vẫn là rất quan tâm Hiên Viên Hạo.

"Ừ, Hiên Viên đại ca hướng Đào Đào bảo đảm." Hiên Viên Hạo không chút do dự đồng ý yêu cầu của Đào Đào, hiện tại không có bất ngờ gì xảy ra mình có thể không cần giống như trước hồi hã ngược xuôi như vậy, có thể có thật nhiều thời gian hầu bên cạnh Nhược Vi.

"Thụy Ca không nhớ Hiên Viên đại ca sao? Nhưng Hiên Viên đại ca lại rất nhớ Thụy Ca đấy!" Hiên Viên Hạo nhìn Thụy Ca ở một bên tình cảm kín kẽ nói.

"Thụy Ca cũng nhớ Hiên Viên đại ca, tỷ tỷ cũng nhớ Hiên Viên đại ca, cho nên về sau Hiên Viên đại ca không nên rời đi xa một thời gian dài như vậy, bằng không tỷ tỷ sẽ lo lắng." Về mặt Thụy Ca bình tĩnh nói xong lời nói này, nhưng nhìn kỹ thì trong hốc mắt của Thụy Ca có một tí hơi nước chột lóe lên.

Mắt Hiên Viên Hạo rất tinh phát hiện giờ phút này Thụy Ca "Trong ngoài không giống nhau", vì Thụy Ca còn nhỏ tuổi lại chịu đựng áp lực lớn như vậy khiến mình cảm thấy đau lòng, trong lòng có chút ê ẩm, nhiều năm rồi Thụy Ca vẫn còn tạo cho bản thân mình áp lực lớn như vậy, mặc dù lúc mới bắt đầu Thụy Ca vẫn không hiểu chuyện, lại rất thân thiết chăm sóc Nhược Vi.

"Được rồi, Hiên Viên đại ca đồng ý với Thụy Ca, về sau sẽ không bao giờ lại để cho tỷ tỷ của đệ lo lắng." Hiên Viên Hạo đau lòng vỗ bả vai nhỏ gầy yếu của Thụy Ca.

"Dạ, Thụy Ca tin tưởng Hiên Viên đại ca." Thụy Ca chân thành nhìn Hiên Viên Hạo nói.

"Ha ha, Hiên Viên đại ca có mang quà về cho Thụy Ca và Đào Đào, cùng Hiên Viên đại ca đi xem một chút quà mà huynh mang về cho các đệ, xem xem các đệ có thích hay không?" Hiên Viên Hạo đứng dậy tính dẫn theo Thụy Ca và Đào Đào đi gian phòng của mình nhìn những món quà mình từ Kinh Thành mang về tặng cho Thụy Ca và Đào Đào.

Hiên Viên Kiệt ngồi ở tại chỗ phát hiện mình hoàn toàn bị tất cả lớn nhỏ trong phòng bỏ quên, hai phe mặc ai nấy nói, cảnh tượng vui vẻ hòa thuận, nếu như ánh mắt có thể giết người thì hẳn là trên người Hiên Viên Hạo lúc này nhất định có mấy cái lỗ thủng lớn rồi, Hiên Viên Kiệt không dám trách thê từ nên không thể làm gì khác hơn là u oán nhìn chằm chằm sau lưng nhi tử, mà hai tiểu tử kia cũng rất đáng yêu, sao đều không cùng mình trò chuyện! Hiên Viên Kiệt ghen một cách trắng trợn.

Hiên Viên Kiệt thấy Hiên Viên Hạo tính mang theo hai tiểu tử kia đi ra ngoài, liền ra về ho khan mấy tiếng muốn tạo sự chú ý từ Hiên Viên Hạo, "Khục, khục, khụ." Hiên Viên Kiệt làm bộ ho khan vài tiếng, Hiên Viên Hạo không có chú ý, ngược lại Thụy Ca nghe, quay đầu lại nhìn thấy là Hiên Viên Kiệt ho khan, Thụy Ca kéo ống tay áo của Hiên Viên Hạo, nhỏ giọng mà nói ra "Hiên Viên đại ca, bá phụ giống như có chút không thoải mái, mới vừa rồi ho vài

một tiếng, có thể hay không ngã bệnh." Thụy Ca quan tâm liếc nhìn Hiên Viên Kiệt.

"Cha, người làm sao vậy, không có sao chứ!" Hiên Viên Hạo cau mày liếc nhìn Hiên Viên Kiệt, lúc buổi sáng cha còn rất tốt mà, chuyện gì xảy ra đây? Hiên Viên Hạo nghi ngờ muốn nói, hoàn toàn không ngờ cha mình chỉ là không muốn không người để ý hấn, đây là đang cầu xin sự chú ý !

"Không có việc gì, Hạo nhi đang muốn đi đâu đấy." Hiên Viên Kiệt cố ý bày ra vẻ mặt yếu ớt nói.

"Nhi tử muốn dẫn Thụy Ca và Đào Đào đi đến phòng con nhìn một chút những món mang từ Kinh Thành về cho bọn chúng!" Hiên Viên Hạo có chút bận tâm liếc nhìn Hiên Viên Kiệt, Hiên Viên Hạo ở trên thương trường khôn khéo vô cùng hoàn toàn không nghĩ tới cha mình sẽ có hành động ngây thơ như vậy.

"A ra thế, vậy các con đi đi!" Vẻ mặt Hiên Viên Kiệt cô đơn nhìn mấy người Hiên Viên Hạo.

"Bá phụ, có muốn hay không cùng chúng con cùng đi đến phòng của Hiên Viên đại ca phòng xem một chút." Thụy Ca nhìn vẻ mặt Hiên Viên Kiệt giống như hiểu ra gì đó, ở lúc tỷ tỷ đi ra ngoài làm việc mình cũng có loại cảm giác kia, liền mở miệng mời theo cùng.

"Các con đi đi! Bá phụ không sao!" Hiên Viên Kiệt từ chối nói.

"Bá phụ, đi nha, bá phụ đi cùng chúng ta đi, Đào Đào cho bá phụ ăn điểm tâm ngon." Đào Đào làm nũng y hướng Hiên Viên Kiệt nói.

"Cha cùng nhau đi, đi đến phòng nhi tử xem một chút." Hiên Viên Hạo thấy Thụy Ca và Đào Đào tận hết sức lực xin cha của mình cùng đi, cúi đầu trầm tư một hồi sau thật giống như đã hiểu ra cái gì, liền mở miệng đề nghị.

"Aiz, vậy cha đi cùng hai tiểu tử cùng đi nhìn một chút." Hiên Viên Kiệt thấy mình con trai của mở miệng, một hơi đồng ý , gương mặt nở nụ cười, Hiên Viên Hạo thấy Hiên Viên Kiệt như thế chẳng vì sao biết sao trong lòng có chút chua xót.

Thụy Ca và Đào Đào chủ động tiến lên đỡ Hiên Viên Kiệt, mặc dù nói tuổi tác Hiên Viên Kiệt cùng tình trạng cơ thể không cần đối xử như vậy, nhưng thấy hai tiểu tử kia hiểu chuyện như vậy, trong lòng vẫn rất vui mừng, dọc theo đường đi đều cười tươi như hoa.

Hiên Viên Hạo đi ở một bên, thấy bộ dáng phụ thân vui mừng, trong lòng suy nghĩ chính mình vài năm nay bỏ quên rất nhiều thứ, về sau nhất định phải cùng Nhược Vi hiếu thuận cha mẹ cho thật tốt.

Thời gian gần một tháng này Hiên Viên Kiệt và Cố Thanh Liên ở Liễu gia thôn mỗi ngày đều trôi qua rất vui vẻ, Cố Thanh Liên hiện tại trên căn bản mỗi ngày đều đợi ở Liễu gia trang.

Trong khoảng thời gian này Nhược Vi bỏ hết mọi chuyện mà chiêu đãi Hiên Viên Kiệt và Cố Thanh liên, Hiên Viên Kiệt và Cố Thanh Liên được Nhược Vi mời mọc mấy lần đến Liễu gia trang, đồng thời Nhược Vi cũng mời một nhà Nhạc tiên sinh đi cùng, cũng vì vậy Cố Thanh Liên và Nhạc phu nhân thành bạn tốt không có gì giấu nhau, Hiên Viên Kiệt cũng cùng hai người Nhạc tiên sinh và Quái lão đầu thành tâm đầu ý hợp.

Hiện tại phu thê Hiên Viên Kiệt có thời gian liền chạy đến Liễu gia trang, thỉnh thoảng còn ở lại Liễu gia trang, Nhược Vi đặc biệt chuẩn bị một nơi dành riêng cho hai người, khiến hai người vui mừng không sao tả.

Hiên Viên Hạo thì càng không cần phải nói rồi, vô cùng tự giác nương nhờ Liễu gia trang, khiến Nhược Vi có chút bất đắc dĩ lại cảm thấy buồn cười, Hạo ca ca cùng bá phụ bá mẫu thật đúng là chơi thật khá.

Ngày này, phu thê Hiên Viên Kiệt nhận được một phong từ Kinh Thành tới, hai người xem qua tin sau đó trên vẻ mặt có chút trở nên nặng nề, vẻ mặt như vậy trên mặt hai vợ chồng này thật đúng là hiếm thấy, không biết bên trong viết cái gì mà khiến cho vẻ mặt hai người thay đổi lớn.

"Phu quân, xem ra chúng ta giống như nên cùng Nhược Vi nói chuyện đang hoàng, trước tiên quyết định chuyện của Nhược Vi và Hạo nhi, những thứ khác chậm một chút cũng không sao, bằng không chuyện từ kinh thành sẽ không từ chối thỏa đáng." Cố Thanh Liên thở dài mà nói.

"Đúng vậy, Nhược Vi là một cô nương tốt, ánh mắt của Hạo nhi tin tưởng như vậy, chúng ta làm cha mẹ cũng không thể kéo dài chuyện của nhi tử? Ngày mai sẽ tìm Nhược Vi đến nói chuyện!" Hiên Viên Kiệt cảm khái nói.

"Ồ Liễu gia thôn mấy ngày này quá tốt đẹp rồi, chớp mắt một cái, đã đến lúc chúng ta nên trở về kinh thành, về sau có cơ hội nhất định phải trở lại Liễu gia thôn." Cố Thanh Liên không bỏ được mà nói.

"Ừ, có cơ hội chúng ta sẽ trở lại." Hiên Viên Kiệt thấy thê tử không muốn ra đi, tiến lên ôm thê tử vào trong ngực, thương yêu nói.

Ngày thứ hai, Nhược Vi thật sớm tới Hiên Viên phủ, trong phòng khách Hiên Viên Kiệt và Cố Thanh Liên đã chờ sẵn, Hiên Viên Hạo bị hai vợ chồng tìm lý do đuổi ra ngoài làm việc, bởi vì hai vợ chồng biết Hiên Viên Hạo chắc sẽ không nói cho Nhược Vi chuyện này khiến Nhược Vi khổ sở, cho nên ngày hôm qua hai vợ chồng gói thư cũng không có nói cho Hiên Viên Hạo.

Nhược Vi vào phòng khách, chào buổi sáng hai người sau đó tìm một chỗ mình ngồi xuống, trong khoảng thời gian chung sống này, Nhược Vi biết mình làm như vậy sẽ không bị trách, ở trong mắt Cố Thanh Liên và Hiên Viên Kiệt, Nhược Vi đã là người trong nhà rồi, khi trước mặt bọn họ không cần bày ra bộ dạng nàng dâu, thoải mái là được.

Hơn nữa hai vợ chồng này cũng không phải người cổ hủ, không thích những thứ quy củ cứng nhắc kia, Nhược Vi còn rất may mắn, ít nhất sẽ không gặp

phải bà mẹ chồng ác độc.

"Bá phụ bá mẫu có chuyện tìm Nhựt Vi." Nhựt Vi khẳng định là có chuyện, dựa vào nhạy bén của Nhựt Vi khi thấy vẻ mặt Cố Thanh Liên và Hiên Viên Kiệt khác với vẻ thường ngày, cùng với việc không có thấy Hiên Viên Hạo ở đây, Nhựt Vi nghĩ phải là chắc là chuyện liên quan đến mình.

"Ừm, quả thật bá phụ bá mẫu có chuyện tìm Nhựt Vi, chuyện này mặc kệ Nhựt Vi có đồng ý hay không, nhưng bá phụ bá mẫu cũng sẽ không buộc con đồng ý." Cố Thanh Liên lên tiếng trả lời.

"Nhựt Vi đã hiểu, bá phụ bá mẫu nói chuyện Nhựt Vi nhất định suy nghĩ thật kỹ." Trong lòng Nhựt Vi cảm thấy ảm áp, bởi vì Nhựt Vi nhìn ra được hai người này là thật tâm quan tâm của mình.

"Ừm, mặc kệ Nhựt Vi ra quyết định gì, bá mẫu vẫn là giống như trước kia yêu thích Nhựt Vi, sẽ không trách con."

"Nhựt Vi biết, cảm ơn bá mẫu ưu ái, kính xin bá mẫu nói cho Nhựt Vi biết là chuyện gì mà nghiêm trọng như thế."

"Ngày hôm qua ta và bá phụ con nhận được thư từ kinh thành gọi đến, trên đó ghi là nếu hôn sự của Hạo nhi không mau quyết định sẽ bị thúc ép cùng người mà mình không thích ở cùng nhau."

"Bá mẫu muốn hỏi con có nguyện ý hay không ngay lúc này đính hôn cùng Hạo nhi, nếu như con nguyện ý, ngày thành thân có thể lùi về sau kéo dài một chút, bá mẫu biết con nhất định không bỏ được hai đệ đệ, không muốn thành thân sớm như vậy, nhưng bây giờ nếu như con và Hạo nhi không nhanh chóng quyết định thì sớm muộn cũng sẽ sinh ra biến cố! Bá mẫu không ép buộc con, nhưng bá mẫu có thể bảo đảm nếu con cùng Hạo nhi thành thân, vẫn có thể như bình thường khi không thành thân chăm sóc hai đệ đệ con."

"Bá mẫu, người cho con suy nghĩ được không?" Nhựt Vi không ngờ chuyện là như vậy, bảo mình đối với Hạo ca ca buông tay là không thể nào, nhưng hiện tại đính hôn, thì ngày chính thức thành thân chắc chắn sẽ không quá xa, hai đệ đệ còn cần mình, nhưng Hạo ca ca mình cũng sẽ không muốn buông tay, Nhựt Vi cảm giác trong đầu mình rối loạn, các suy nghĩ xông ra, đồng ý hay là không đồng ý, không phải dễ dàng quyết định như vậy.

"Được, bá mẫu sẽ không bức con, con trở về suy nghĩ thật kỹ đi! Ta và bá phụ con suy nghĩ một chút xem còn có biện pháp khác hay không?." Cố Thanh Liên thấy Nhựt Vi quả nhiên vẫn là làm khó, nhưng mà thật không có cách nào, tình cảm giữa nhi tử và Nhựt Vi tốt như vậy, là không thể nào thông suốt, hơn nữa hai vợ chồng mình cũng rất thích cô nương này, cũng không nguyện ý tình cảm tốt như vậy mà hai người phải tách ra.

"Ừm, vậy bá phụ bá mẫu Nhựt Vi cáo lui trước." Tâm tư Nhựt Vi hoảng hốt về đến trong nhà, làm cho Xuân Phân chờ ngoài cửa lo lắng không thôi, người nhà Hiên Viên thiếu gia đối với tiểu thư đều là rất tốt, sao sau khi tiểu thư từ Hiên Viên phủ trở về thì biến thành như vậy, Xuân Phân lo lắng Nhựt Vi lại không biết nên làm cái gì.

Cả ngày Nhựt Vi đều nhốt mình ở trong phòng, vì vậy làm cho toàn bộ người trong phủ đều lo lắng theo.

Ngày thứ hai, một buổi sáng tỉnh mơ, đang lúc mọi người vẫn chưa rời giường, người khiến mọi người lo lắng lại thật sớm mở cửa phòng xuất hiện, tới ngày hôm qua mấy người Xuân Phân bởi vì lo lắng Nhựt Vi, cơ hồ không ngủ được, vẫn luôn chú ý phòng Nhựt Vi có động tĩnh gì không, mãi cho đến lúc trời sắp sáng thì mọi người đều mệt đến nỗi ngủ thiếp đi trên bàn.

Nhựt Vi thấy mọi người gục xuống bàn ngủ rất say, cảm ao choáng đắp cho mọi người rồi trực tiếp tự mình đi đến phòng bếp.

Đến phòng bếp đã có ma ma ở phòng bếp nấu nước rồi, thấy Nhựt Vi đi vào, vội vàng đứng dậy hành lễ, ngày hôm qua sau khi từ Hiên Viên phủ trở về Nhựt Vi một ngày cũng chưa từng từ trong phòng ra ngoài nên chuyện này toàn bộ người trong phủ đều biết, bởi vì hạ nhân ở Liễu gia trang đều là những người mà Nhựt Vi tìm đến từ những nơi khác nhau đều là người không có nhà để về.

Có người là mẹ góa con côi, có người là do gặp phải thiên tai chạy nạn gặp được Nhựt Vi bị mua về làm người làm trong phủ, một phủ già trẻ lớn bé chính là như vậy đi đến Liễu gia trang, Nhựt Vi chính là ân nhân cứu mạng của những người này, cuộc sống sau khi tới Liễu gia trang ngày càng trôi qua tốt, tất cả mọi người rất cảm tạ Nhựt Vi, nguyện ý dùng tánh mạng của mình đi bảo vệ Nhựt Vi, vì vậy chuyện ngày hôm qua Nhựt Vi tự giam mình ở trong phòng, toàn bộ phủ trên dưới cũng rất lo lắng.

"Tiểu thư, ngài sao rồi có đói bụng không?." Vị ma ma này nhìn Nhựt Vi quan tâm hỏi.

Nhựt Vi có chút cảm động, cho dù hạ nhân trong nhà cũng quan tâm mình như vậy, ngày hôm qua mình thật sự là không nên để tâm vào chuyện vụn vặt, lại để cho người trong nhà đi theo lo lắng hải hùng rồi.

Mình lúc nào thì trở nên tùy hứng như vậy, không để ý đến cảm xúc của người khác mà làm theo ý mình, trên thực tế đứa nhỏ Nhựt Vi này hiền lành quá, trong nơi này mà bảo là tùy hứng, rõ ràng chính là ở trước mặt tình yêu và tình thân không biết làm sao mà thôi!

Thật ra thì chuyện rất dễ giải quyết, chỉ là người trong cuộc như Nhựt Vi trong phút chốc nhất thời không có kịp phản ứng mà thôi, thân tình và tình yêu là có thể cùng tồn tại.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 157

"Ta không sao, không cần lo lắng." Nhực Vi cười cười. Trong nháy mắt đó, bà cảm thấy tiểu thư nhà mình là người xinh đẹp nhất trên đời này.

"Giúp ta một tay, hôm nay ta sẽ làm điểm tâm cho mọi người ăn." Nhực Vi dịu dàng nói.

"Dạ, tiểu thư." Phụ nhân hồi phục lại tinh thần, bà hốt hoảng không biết tiểu thư có tức giận vì mình vừa lơ là không. Nhưng khi nghe giọng nói dịu dàng của Nhực Vi thì bà yên tâm hẳn.

Nhực Vi rửa sạch tay, kêu phụ nhân kia nấu cháo, còn mình thì xắt thịt.

Lúc điểm tâm vừa mới làm xong, Nhực Vi nghe thấy giọng nói hối hả của Xuân Phân. Nhực Vi cười khỏ một tiếng, nàng đúng là đã làm cho mọi người không yên tâm mà. Nhực Vi đứng ở cửa phòng bếp hô một tiếng: "Xuân Phân, ta ở trong nhà bếp, đừng lo lắng."

Lúc này, Nhực Vi không thấy được gương mặt sợ hãi của mọi người. Khi vừa nghe thấy giọng nói của Nhực Vi thì họ vui mừng chạy thẳng về phía nhà bếp.

"Tiểu thư, sao người không bảo chúng nô tỳ đi ra ngoài cùng người, người hù chết chúng nô tỳ rồi." Xuân Phân oán trách, ba người kia cũng gật đầu đồng ý.

"Được rồi, được rồi, lần sau kêu các người đi theo là được chứ gì, nhanh tay lên một chút, bằng không không có phần của các người đâu." Nhực Vi bị Xuân Phân nói có chút xấu hổ nên vội vàng nói sang chuyện khác.

"Vâng, nô tỳ giúp một tay." Đám người Xuân Phân tùm lại chuẩn bị điểm tâm.

Điểm tâm được làm xong rất nhanh, bọn Xuân Phân mang điểm tâm lên phòng ăn, sau đó tự đi ăn.

Nhực Vi ngồi đợi không bao lâu thì mọi người kéo đến, ai thấy Nhực Vi đều hỏi: không sao chứ! Có đói bụng không! Làm Nhực Vi rất áy náy.

Đào Đào nói buồn cười nhất, đệ ấy nói có giấu một cái bánh bao trong người, sợ Nhực Vi nửa đêm đói bụng không có đồ ăn. Nhực Vi nghe xong dờ khóc dờ cười nhưng lòng lại chua xót.

Quái lão đầu cũng bắt chước làm theo, trêu đùa một phen. Khi thấy nàng cũng đầu võ mồm với mình như thường ngày thì ngồi xuống ăn từng ngụm cháo, rồi cắn một miếng bánh bao lớn. Nhực Vi nhìn thấy màn này thì cảm thấy rất ấm áp, có rất nhiều người yêu thương cô thật tốt.

Mọi người cùng nhau ăn điểm tâm, Quái lão đầu quan tâm nhìn Nhực Vi mấy lần rồi đi son sóc. Mấy ngày nay ông không đi son sóc nên hôm nay phải đi, nếu không việc huấn luyện sẽ bị trễ nãi. Nhực Vi biết Quái lão đầu lo lắng cho mình nên đặc biệt nói mấy câu với ông, Quái lão đầu vui vẻ rời đi.

Nhực Vi thay y phục rồi chuẩn bị đến Hiên Viên phủ nói cho bá phụ bá mẫu biết đáp án của mình. Suy nghĩ một ngày, Nhực Vi đã biết mình nên làm như thế nào, tình yêu cùng tình thân nàng sẽ không buông cái nào, hơn nữa nàng còn phải kinh doanh thật tốt, không để cho mình phải hối hận.

Nhực Vi ôm tâm tình thấp thỏm đi Hiên Viên phủ, dù sao nàng cũng cần chút dũng khí, dù thế nào đây cũng là chuyện lớn cả đời nàng.

Vào cửa chính Hiên Viên phủ, Nhực Vi nhìn cảnh sắc quen thuộc thì bình tĩnh lại. Nàng cảm thấy Hạo ca ca đáng giá để nàng làm vậy, không có miễn cưỡng, tất cả đều do nàng tự nguyện.

Gã sai vặt nói lão gia phu nhân đang chờ nàng tại phòng khách, còn thiếu gia thì ra ngoài chưa về.

Nhực Vi hít sâu một hơi, đẩy cửa chính phòng khách ra, nàng thấy hai người ngồi bên trong đều nhìn mình không chớp mắt. Đột nhiên, Nhực Vi cảm thấy có chút buồn cười, nàng trong mắt hai người này lại yếu ớt như vậy sao?

Bây giờ Nhực Vi vừa khỏ sở vừa cảm thấy ngọt ngào. Nếu tất cả mọi người quan tâm nàng như vậy thì nàng phải hưởng thụ thật tốt mới phải.

"Bá phụ bá mẫu, Nhực Vi suy nghĩ kỹ rồi, bây giờ con sẽ nói câu trả lời của mình." Nhực Vi nhìn hai người nói thật.

"Ừ, con nói đi, mặc kệ kết quả như thế nào bá mẫu đều ủng hộ con." Cho dù là lúc này Cố Thanh Liên cũng an ủi nàng, làm nàng cảm thấy quyết định của mình là chính xác.

Nàng khẽ mở đôi môi đỏ mọng nói: "Nhực Vi đồng ý chuyện bá phụ bá mẫu nói hôm qua. Đồng ý đính hôn với Hạo ca ca, nhưng con hy vọng sau khi đính hôn, bá phụ bá mẫu có thể cho con thời gian một năm để an bài chuyện trong nhà, cho phép con mang theo hai đệ đệ đến Hiên Viên gia. Nếu như bá phụ bá mẫu có thể đồng ý những điều kiện này thì tất cả mọi chuyện đều do bá phụ bá mẫu làm chủ." Nhực Vi quyết định nói điều kiện của mình ra, sau đó thở nhẹ một hơi.

Hiên Viên Kiệt và Cố Thanh Liên liếc mắt nhìn nhau, hai người thờ phào nhẹ nhõm. Cuối cùng nha đầu này cũng đồng ý, nếu không làm sao bọn họ ăn nói với Hiên Viên Hạo chứ. Nhưng bọn họ cũng không lửa gắt Nhực Vi, hiện giờ ở kinh thành đang có người dòm ngó đến hôn sự của Hiên Viên Hạo.

Bây giờ thì thì tốt rồi, mọi chuyện đã được giải quyết, còn rước về được một nàng dâu hiền.

"Con còn gì muốn nói không? Nói ra đi để ta xem có thể giúp được con không." Khóe miệng của Cố Thanh Liên giương nhẹ, nhìn Nhượng Vi hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 158

Đến lúc Nhượng Vi phát hiện ra thì đã là mấy ngày sau.

Hôm đó, Nhượng Vi đã xử lý hết mọi chuyện, nàng ngồi một mình trong phòng thì cảm thấy có cái gì đó không đúng. Nhưng là nhất thời không nghĩ ra được.

Đột nhiên mắt nàng sáng lên, rốt cuộc nàng cũng biết có chuyện gì không đúng. Đã mấy ngày rồi nàng không gặp Đào Đào và Thụy Ca. Trước kia hai đệ ấy thường hay đến tìm nàng. Nhưng đã mấy ngày rồi hai đệ ấy không đến tìm nàng.

"Xuân Phân, Xuân Phân, vào đây, ta có chuyện hỏi ngươi." Nhượng Vi vội vàng gọi Xuân Phân vào, muốn hỏi nàng ấy mấy ngày nay có thấy Thụy Ca và Đào Đào khác thường ở chỗ nào không.

Xuân Phân nghe thấy giọng nói vội vã của Nhượng Vi liền buông công việc trong tay xuống: "Tiểu thư, có chuyện gì?" Xuân Phân lo lắng nhìn Nhượng Vi.

"Mấy ngày nay ngươi có thấy Thụy Ca và Đào Đào có chỗ nào lạ không? Đã mấy ngày rồi ta không thấy hai đệ ấy." Nhượng Vi nhíu mày nói.

"Tiểu thư, đề nô tỳ suy nghĩ một chút, hai ngày nay nô tỳ không có gặp hai vị thiếu gia nên cũng không để ý tới, hôm nay nghe người nói mới cảm thấy có chỗ không đúng." Xuân Phân nhớ lại.

"Tiểu thư, hai vị thiếu gia không có xảy ra chuyện gì chứ?" Xuân Phân lo lắng hỏi.

"Không biết! Nếu ta biết thì tốt rồi, hai chúng ta đi qua đó xem một chút." Nhượng Vi quyết định đứng dậy đi.

"Dạ, tiểu thư, người nhanh lên một chút, nô tỳ rất lo lắng cho hai vị thiếu gia." Xuân Phân vội vàng nói.

Xuân Phân cũng lo lắng như vậy rồi, Nhượng Vi là tỷ tỷ làm sao không thể lo lắng cho được? Hai người vội vàng chạy về phía phòng của hai huynh đệ.

Hai người lặng lẽ đứng ở cửa nghe hai huynh đệ nói chuyện. Nhượng Vi bảo Xuân Phân nhỏ giọng một chút.

Nhượng Vi đứng ngoài cửa nghe hai huynh đệ nói: "Ca ca, huynh nói tỷ tỷ có phải thật sự không cần chúng ta nữa không? Đã mấy ngày rồi tỷ ấy không tới tìm chúng ta, nếu như là lúc trước thì đã sớm đi tìm chúng ta rồi." Giọng nói nghẹn ngào của Đào Đào truyền vào tai Nhượng Vi cứ như một quả bom vừa phát nổ.

Giọng nói của Thụy Ca vang lên: "Huynh cũng không biết, nhưng huynh cũng nghe nhiều người nói vậy. Có phải tỷ tỷ không còn quan tâm đến chúng ta nữa không? Phụ mẫu không quan tâm chúng ta, tỷ tỷ cũng không quan tâm chúng ta." Thụy Ca nức nở khóc ròng nói.

Nhượng Vi nghe thấy lời nói của Thụy Ca thì đau lòng không thôi. Nàng không ngờ mình chưa kịp giải thích với hai đệ ấy thì đã dẫn đến hiểu lầm lớn đến vậy.

Khó trách hai ngày nay hai tên nhóc này không đến tìm mình, thì ra là chờ mình tìm tới cửa, chờ mình phát hiện, hai đệ ấy không có cảm giác an toàn đến vậy sao? Lòng Nhượng Vi nhói đau, chính nàng đã làm cho hai đệ đệ của mình chịu ảm ức.

Nhượng Vi không nhịn được đẩy cửa ra, hai huynh đệ đang đau lòng sợ hét hồn.

"Hai đệ lại không tin tỷ tỷ, làm tỷ quá đau lòng rồi, tỷ là người sẽ vứt bỏ hai đệ sao? Ngu hết biết, đi tin người ngoài mà lại không dám đi hỏi tỷ. Trước kia tỷ đã nói thế nào? Không phải tỷ đã nói sẽ không bao giờ rời xa hai đệ, sẽ luôn chăm sóc hai đệ sao? Tỷ là người không đáng tin như vậy sao?" Nhượng Vi đem Thụy Ca và Đào Đào ôm vào trong ngực.

Xuân Phân thức thời lui ra ngoài. Bây giờ ở đây không cần nàng, hai người ấy chỉ cần tiểu thư.

"Oa, tỷ tỷ thật sự muốn ở với Đào Đào và ca ca sao? Tỷ tỷ, Đào Đào rất sợ, sợ là tỷ tỷ sẽ không để ý đến đệ và ca ca nữa." Đào Đào uất ức lớn tiếng khóc, Thụy Ca cũng ở một bên lau nước mắt, hốc mắt của Nhượng Vi cũng hồng hồng.

"Ừ, tỷ tỷ bảo đảm, chắc chắn sẽ không rời xa hai đệ, hai đệ phải tỷ biết không?"

"Vâng, Đào Đào (Thụy Ca) tin tưởng tỷ tỷ." Hai huynh đệ cùng nói.

"Hai đệ là hai đệ đệ tốt của tỷ, tỷ thương yêu còn không kịp làm sao có thể vứt bỏ chứ? Có người đem vàng đến cửa tỷ cũng không đổi, hai đệ là bảo bối của tỷ, biết không?"

"Vâng, biết, tỷ tỷ." Hai huynh đệ trở lại bình thường. Nhược Vi nghĩ thầm may là phát hiện sớm, nếu không tình hình sẽ còn nghiêm trọng hơn.

"Được rồi, đi thôi, đi với tỷ đến nhà bếp, tỷ sẽ nấu đồ ăn ngon cho hai đệ ăn." Nhược Vi kéo tay Thụy Ca và Đào Đào đi tới nhà bếp. Lúc này, tâm trạng của nàng rất tốt, vì mọi hiểu lầm đã được gỡ bỏ.

"Vâng, tỷ tỷ, Đào Đào muốn ăn khoai tây chiên, chân gà chiên." Đào Đào rất tự giác chọn món ăn.

"Thụy Ca cũng muốn ăn chân gà chiên." Thụy Ca có chút xấu hổ nói ra suy nghĩ của mình, lỗi tai của cậu bé đỏ ửng.

"Được, muốn ăn cái gì thì nói cho tỷ biết, hôm nay tỷ cho phép hai đệ ăn nhiều một chút." Nhược Vi hào hứng nói, bình thường nàng không cho hai huynh đệ ăn quá nhiều thức ăn dầu mỡ.

"Vâng, vậy đệ phải suy nghĩ một chút, tỷ tỷ không thể gạt đệ và ca ca đâu đó." Đào Đào muốn Nhược Vi bảo đảm.

"Biết rồi, tiểu tử thúi, còn cò kè mặc cả nữa là không cho ăn!" Nhược Vi cố ý uy hiếp nói.

"Đào Đào nghe lời tỷ tỷ nhất mà." Đào Đào lập tức ngoan ngoãn, Thụy Ca biết là tỷ tỷ đang trêu chọc đệ đệ.

"Được rồi, đừng quậy nữa, đi nhanh lên." Nhược Vi vỗ vỗ cái mông nhỏ của Đào Đào.

Đến phòng bếp, Nhược Vi làm thật nhiều món ngon cho hai đệ đệ ăn. Thụy Ca và Đào Đào giống như lúc nhỏ, đi theo sau đuôi Nhược Vi. Tình hình lúc đó ăn không no mặc không ấm nhưng mỗi ngày đều rất vui vẻ.

Nhược Vi thấy hai đệ đệ vui vẻ trở lại thì âm thầm quyết định, sau này không thể quên mất hai đệ ấy, bằng không để hai đệ ấy suy nghĩ lung tung thì sẽ không còn cứu vãn kịp.

Mỗi ngày trôi qua, Nhược Vi sống rất vui vẻ. Sắp tới ngày đính hôn rồi, nàng cũng không cần lo lắng cho hai đệ đệ nữa. Bên cạnh có nhiều người yêu thương mình như vậy thì Nhược Vi đã cảm thấy rất hạnh phúc. Có cho nàng nhiều vàng hơn nữa nàng cũng không đổi cuộc sống này.

Mùng tám tháng mười, là ngày Nhược Vi và Hiên Viên Hạo chính thức đính hôn. Liều gia trang trên dưới ai cũng vui mừng, ai ai cũng đổi quần áo mới, tóc tai chỉnh tề, không để tiểu thư nhà mình mất mặt.

Dĩ nhiên là nhân vật chính của hôm nay đã sớm bị Xuân Phân gọi dậy từ sớm để trang điểm.

Sáng sớm, Nhược Vi đã bị mấy nha đầu đẩy tới phòng tắm lột hết y phục trên người. Nhược Vi sợ quá đuổi hết mấy nha hoàn ra ngoài, bên ngoài truyền đến tiếng cười nói rúc rít của bọn họ. Nhược Vi bất đắc dĩ vỗ trán, mấy nha đầu thối, lá gan càng ngày càng lớn. Ai bảo nàng quá dung túng cho bọn họ chứ.

Nhược Vi không thể làm gì khác hơn là đi vào phòng tắm. Nước trong hồ rất ấm, Xuân Phân còn bỏ thêm rất nhiều cánh hoa, làm cho không khí tràn ngập mùi hương quyến rũ.

Nhược Vi vui sâu vào trong nước, thoải mái than nhẹ một tiếng, mặc dù cảm giác là lạ nhưng rất thoải mái.

Nàng bước ra khỏi phòng tắm, bọn Xuân Phân đang cầm mấy bộ y phục đứng chờ bên ngoài. Nhược Vi nhìn mà thấy mệt nhưng lại không thể phản đối được.

"Tiểu thư, người muốn mặc bộ nào, nhưng mà tiểu thư mặc bộ nào cũng đẹp hết." Xuân Phân vui vẻ nói.

"Hôm nay mặc đồ vui tươi một chút đi! Mặc bộ đồ màu đỏ chót kia." Nhược Vi chỉ chỉ y phục trong tay Xuân Phân.

"Tiểu thư, mất thẩm mỹ của người thật tốt, bộ này được làm cẩn thận nhất, dùng vải loại tốt nhất nhưng mà lại không bằng được y phục do tiểu thư thiết kế." Hạ Chí nói.

"Đúng vậy, Hạ Chí nói rất đúng, thiết kế của tiểu thư là đẹp nhất. Nếu không phải do tiểu thư không có thời gian thì người có thể tự thiết kế y phục cho mình rồi." Đồng Chí tiếc nuối nói.

"Được rồi, ta không có ý kiến thì thôi, các người nói nhiều còn hơn ta nữa." Nhược Vi nhìn mấy nha đầu càng ngày càng nói nhiều của mình.

"Tiểu thư, tội nô tỳ là vì tiểu thư mà, hôm nay là ngày đại hỷ của tiểu thư, đương nhiên người phải mặc đẹp nhất, cô gia nhất định sẽ bị tiểu thư mê hoặc choáng váng." Mấy nha đầu kháng nghị.

"Hừ, các người càng ngày càng nói nhiều. Hôm nào tâm trạng ta không tốt, ta sẽ đem các người đi bán hết." Nhược Vi dờ khóc dờ cười uy hiếp nói, mấy nha đầu này rất hiểu tính tình của nàng nên mới dám nói đùa như vậy.

"Tiểu thư rất tốt với chúng nô tỳ nên sẽ không bán tui nô tỳ đâu. Bán đi rồi, tiểu thư tìm đâu ra ha hoàn thân thiết như chúng nô tỳ chứ." Hạ Chí cười hi hi nói, không sợ Nhục Vi uy hiếp.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 159

Khi mấy nha đầu khéo tay trang điểm ăn mặc cho Nhục Vi xong thì Xuân Phân từ phòng bếp bưng điểm tâm tới cho Nhục Vi. Sau khi phục vụ Nhục Vi dùng qua điểm tâm thì lại kiểm tra một chút lớp trang điểm trên mặt Nhục Vi, rồi cẩn thận tỉ mỉ trang điểm lại những chỗ vừa bị trôi mất, sau đó mấy nha đầu mới thay phiên nhau đi ăn điểm tâm.

Sáng sớm, Thụy Ca cùng Đào Đào ăn điểm tâm xong liền tới bồi Nhục Vi. Mặc dù người tới tham gia tiệc đính hôn hôm nay cũng không nhiều lắm, bởi Nhục Vi chỉ kêu Liễu Vượng đi mời vài hộ quen ở trong thôn, nhưng cái này cũng không ảnh hưởng tới tâm tình vui mừng của Nhục Vi. Những kẻ nịnh nọt kia mà mời tới chỉ khiến mình không thoải mái, mời những người quen đến, mọi người cùng nhau tâm sự còn vui vẻ hơn, cho nên việc mời nhiều người tới cũng không chứng minh được gì, chỉ có những người tự ti mới làm chuyện như vậy.

Người bên nhà trai cũng đã ăn điểm tâm tại nhà rồi mới tới đây. Lần này thay mặt cho người bên nhà trai tới, có vài người Nhục Vi không biết, mà mấy ngày nay Nhục Vi cùng Hiền Viên Hạo cũng không gặp mặt.

Một nhà Lưu thẩm hôm nay cũng tới hỗ trợ, thấy Nhục Vi đính hôn, một nhà Lưu thẩm cũng rất cao hứng. Lưu thẩm lôi kéo Nhục Vi nói chuyện trước đây thật lâu, thật vui mừng vì Nhục Vi tìm được một gia đình tốt.

Quái lão đầu cùng Nhạc tiên sinh hôm nay đảm đương vai trò trưởng bối của Nhục Vi, Nhục Vi chỉ cần ngồi trò chuyện với người ta là được.

Cũng may là Nhạc phu nhân mang theo Tiểu Tinh ngồi trò chuyện với Nhục Vi, bằng không Nhục Vi thật đúng là ngồi không yên.

Buổi trưa, vào thời điểm nhà trai đến thăm, Nhục Vi không cần phải ra mặt, mà chỉ chờ ở trong khuê phòng. Thụy Ca cùng Đào Đào đi theo Quái lão đầu ra đãi khách, Nhạc phu nhân cũng đi để tiếp đãi Cổ Thanh Liên, còn Tiểu Tinh cũng đi theo xem náo nhiệt. Xuân Phân cùng Hạ Chí cũng đi giúp một tay tiếp đãi khách, phải đợi một lúc nữa mới quay lại, Thu Phân cùng Đông Chí cứ riu rít nói chuyện không ngừng.

"Tiểu thư, nghe đâu phía trước rất náo nhiệt, nhất định là nhà của cô gia tới rất nhiều người." Gương mặt Thu Phân tò mò.

"Muốn đi xem náo nhiệt a! Không cho phép, phải ở lại nơi này đợi, đợi lát nữa đám Xuân Phân trở lại hỏi một chút là được." Nhục Vi cười nhìn Thu Phân, khiến Thu Phân có cảm giác sau gáy mình lạnh lạnh.

"Tiểu thư, nô tỳ mới không muốn đi xem náo nhiệt! Chỉ là có chút tò mò, nô tỳ còn chưa có gặp qua đính hôn là cái dạng gì a!" Thu Phân kiên định lắc đầu một cái, tiểu thư mới vừa cười thật là dọa người.

"Bây giờ không phải là gặp được rồi sao? Tiểu thư nhà người vẫn ngồi như vậy nè, cũng đã ngồi hơn nửa ngày." Nhục Vi bĩu môi nói ra, ngồi như vậy làm cho mình thật là khó chịu, Nhục Vi hứng thú nghĩ sao không đề cho nhà trai ngồi ở đó, còn đàn gái đi ra ngoài uống rượu nói chuyện phiếm.

"A, ra là vậy ư! Tiểu thư, thì ra là đính hôn chính là như vậy a! Nhất định cũng không có gì chơi rồi!" Thu Phân thất vọng nói.

"Thu Phân, người suốt ngày chỉ biết chơi." Đông Chí chỉ tiếc rên sất không thành thếp nhìn Thu Phân nói. Bốn người Xuân Phân hiện tại tình cảm tốt như tỷ muội, mấy người nói chuyện cũng không có gì cố kỵ, nhìn bộ dạng Đông Chí nói Thu Phân thì biết.

"Nào có, ta mới không có, tiểu thư, người xem Đông Chí, nàng khi dễ ta." Thu Phân tìm Nhục Vi tới cứu viện.

"Có ư, tại sao ta không thấy."

"Tiểu thư, không công bằng, hai người các người kết hợp lại cùng nhau khi dễ ta." Thu Phân uất ức nhìn Nhục Vi cùng Đông Chí.

"Thu Phân, bộ dạng này của người thật đáng yêu, tiểu thư ta thật đúng là thích xem cái bộ dáng này của người a."

"Tiểu thư, nô tỳ không có a." Thu Phân dậm chân một cái nói. Trên thực tế bốn người Xuân Phân so với Nhục Vi lớn hơn một chút, nhưng ở trước mặt Nhục Vi, bọn họ luôn có một loại cảm giác Nhục Vi mới là người lớn hơn bọn họ.

Mà lúc này ở tiền viện đúng là vô cùng náo nhiệt. Quái lão đầu cùng Nhạc tiên sinh không ngờ người nhà trai lại tới nhiều như vậy, còn có mấy tiểu tử mà họ không nhận biết đi theo trong đội ngũ.

Mấy tiểu tử này không những ngọc thụ lâm phong mà còn nho nhã lễ độ, xem ra cùng Hiền Viên Hạo cũng rất quen thuộc. Bọn họ đi theo phía sau Hiền

Viên Hạo vừa nói vừa cười.

Hiên Viên Kiệt cùng Cố Thanh Liên hai người đều tới. Cha mẹ nhà trai đều tới cửa, điều này chứng tỏ nhà trai rất coi trọng hôn sự này, cũng là coi trọng đàn gái, việc này đối với đàn gái mà nói là chuyện rất có mặt mũi, bởi có rất ít cha mẹ bên đàn trai đều tới một lượt như vậy, bình thường cũng là do điều kiện gia đình bên đàn gái tốt hơn thì cha mẹ đàn trai mới có thể tới cửa. Như tình huống của Nhược Vi, bình thường nhà trai sẽ không coi trọng, nhưng Hiên Viên Kiệt cùng Cố Thanh Liên lại đích thân đến, điều này có nghĩa họ thật rất ưa thích nàng dâu này.

Trên mặt của Hiên Viên Kiệt cùng Cố Thanh Liên cũng đầy nụ cười. Lễ phẩm đính hôn bày một phòng, còn có hai con chim nhạn sống, kim ngân ngọc khí vài rương, khiến những người xem nào nhiệt kia hâm mộ không thôi.

Mọi người hàn huyên một lát, liền di giả đến phòng khách. Bọn hạ nhân ngay ngắn trật tự dâng trà đưa điểm tâm cho khách, mọi việc đều rất có quy củ, cũng không nhìn chung quanh. Tất cả đều diễn ra thuận lợi.

Lần này tới bởi Hiên Viên Hạo đưa lễ đính hôn có mấy người trẻ tuổi đều là từ Kinh Thành tới, là đường huynh đường đệ của Hiên Viên bốn gia (nhà bên nội), cũng có biểu ca biểu đệ của nhà bên ngoại, mà Cố Khải cũng ở trong số đó.

Mấy người này cùng Hiên Viên Hạo tình cảm cũng không tệ, coi như là bằng hữu khó có được của Hiên Viên Hạo. Thật ra thì bạn tốt nhất của Hiên Viên Hạo gần đây có chuyện, không thể tới, nhưng đã đồng ý vào thời điểm Hiên Viên Hạo thành thân nhất định sẽ xuất hiện.

Khi mấy người biết Hiên Viên Hạo muốn cùng cô gái ở nông thôn đính hôn, hoàn toàn không dám tin tưởng. Dù không quá quen thuộc nhưng bọn họ cũng là bạn tốt, nên dọc theo đường đi ai cũng đồng dạng cảm tưởng, chỉ có Cố Khải có thể lý giải là do Hiên Viên Hạo có tình cảm với Nhược Vi.

Cho tới bây giờ mấy người vẫn không thể hiểu ý tưởng của Hiên Viên Hạo là gì, nhưng mà khi bọn họ nhìn thấy Liễu gia trang làm việc ngay ngắn trật tự, quy củ lại cực tốt, thì thái độ rốt cuộc cũng có một chút xui biến hóa. Dù sao thì vào thời điểm vừa mới bắt đầu, trong mắt của mấy vị công tử ở kinh thành, nhà Nhược Vi chính là loại nhà giàu mới nổi, cho nên cũng khẳng định những quy củ hay người làm trong gia đình như vậy cũng không ra hình dáng gì.

Không ngờ thực tế lại cho mấy vị công tử mắt cao hơn đầu này một cái tát, bởi vì người làm của Liễu gia trang, mặc kệ so với ở đâu, đều có thể nói là loại ưu tú.

Khi Quái lão đầu cùng Nhạc tiên sinh dẫn mọi người tới phòng khách, vài vị công tử nhất thời ánh mắt đều đã tròn tròn, phải biết ban đầu khi Hiên Viên Kiệt cùng Cố Thanh Liên lần đầu tiên đi vào phòng khách nhà Nhược Vi cũng đã phản ứng như vậy.

Sàn nhà được lát bằng đá cẩm thạch, mặt trên không có một chút bụi nào, người làm mỗi ngày đều lau sạch bóng, sàn nhà sáng ngời có thể soi được mặt người. Vào mùa hè, nằm trên sàn nhà là thoải mái nhất, mát lạnh, đem khí nóng hút đi hết, nên ngay cả khối băng cũng không cần dùng.

Ghế sa lon rộng rãi mềm mại, phía trên bày gối ôm rất dễ thương, Hiên Viên Hạo mỗi lần tới cũng sẽ ôm cái gối ôm mà Nhược Vi thích nhất để ngủ, bởi vì cái gối ôm đó có lưu lại mùi thơm trên người Nhược Vi.

Độ cao của khay trà vừa phải, phía trên bày đầy các loại thức ăn ngon, là các món điểm tâm mà Nhược Vi tự mình làm, còn có các loại trái cây mà Nhược Vi lên lấy ra từ trong không gian, làm cả phòng tràn ngập mùi thơm.

Mấy vị công tử ngửi được mùi thơm của trái cây, nước miếng đều muốn chảy ra, không nghĩ tới cái địa phương này lại cất giấu nhiều đồ tốt như vậy.

Nhạc phu nhân cùng Cố Thanh Liên đã đi đến khuê phòng tìm Nhược Vi. Xuân Phân cùng Hạ Chí vẫn còn ở phía trước giúp một tay, bởi vì hai người vẫn không yên lòng, phải tận mắt nhìn mới an tâm.

Bởi vì phòng khách nhà Nhược Vi trang trí vô cùng đặc biệt, nên Hiên Viên Hạo rất tự giác chiêu đãi mấy vị huynh đệ, giới thiệu những công dụng tuyệt diệu của các đồ vật trong phòng khách.

"Hạo đệ, không ngờ Liễu gia này ngược lại cùng nhà khác không giống nhau, khách sảnh này cũng rất đặc sắc!" Người gọi Hiên Viên Hạo là Hạo đệ là đường ca của Hiên Viên Hạo, Hiên Viên Phong, so Hiên Viên Hạo lớn hơn bốn tuổi, đã thành thân rồi, đứa trẻ cũng một tuổi rồi. Tổ phụ của Hiên Viên Phong cùng tổ phụ của Hiên Viên Hạo là huynh đệ ruột, cho nên quan hệ của hai người cũng không tồi.

"Đúng nha! Hạo ca, ta còn tưởng rằng nhất định không ra hình dáng gì, không ngờ so với ta tưởng tượng lại hơn nhiều như vậy, xem ra là ta đã phạm vào lỗi trông mặt mà bắt hình dong rồi, ai nói xã này không phải là địa phương tốt." Người gọi Hạo ca là Hiên Viên Vũ, người này cùng Hiên Viên Phong là huynh đệ ruột, khi còn bé thích đi theo sau lưng Hiên Viên Hạo cùng Hiên Viên Phong, chỉ nhỏ hơn một tuổi so với Hiên Viên Hạo.

"Các người bây giờ mới biết à! Ta chính là ra vào Liễu gia như nhà mình, khách sảnh này không biết ta đã đi qua bao nhiêu lần." Cố Khải đắc ý hướng mấy người nói, người không biết còn tưởng rằng nơi này là nhà của hắn.

"Hừ, còn không phải là dính hào quang của biểu ca sao, có cái gì tốt mà đắc ý." Hay đối nghịch với Cố Khải là Cố Lỗi, biểu đệ bên nhà ngoại, người này so Hiên Viên Hạo nhỏ hơn ba tuổi, tính tình có chút nóng nảy, ở nhà thích nhất cùng Cố Khải đấu võ mồm, giờ tìm được cơ hội thì hai người lại bắt đầu.

"Được rồi, được rồi, đang ở bên ngoài, hai người các người không thể ngừng sao, hôm nay như thế nào cũng là ngày đại hỉ của Hạo biểu đệ." Nói này lời chính là biểu ca của Hiên Viên Hạo, Cố Tiêu, so với Hiên Viên Hạo lớn hơn ba tuổi, cũng đã thành hôn, nghe nói thế tử đã mang thai ba tháng, đang muốn bước vào hàng ngũ làm cha.

"Hạo biểu ca, biểu tẩu nhìn có được hay không, người là thế nào lại thích tiểu biểu tẩu." Cổ Lỗi nhiều chuyện nhìn Hiên Viên Hạo.

"Đương nhiên là xinh đẹp, biểu tẩu của người dễ nhìn nhất, lại thông minh, còn có thể làm rất nhiều thức ăn ngon." Hiên Viên Hạo kiêu ngạo nói, khiến mấy người đang chờ nghe chuyện nhiều chuyện của Hiên Viên Hạo cùng Nhục Vi nhất thời bất đắc dĩ, còn có loại người khen thê tử tương lai như vậy nữa sao! Mấy người liếc mắt nhìn nhau, đều thấy được hẳn không có thuốc nào cứu được nữa rồi.

"Thế nào, không tin à! Hỏi A Khái kia!" Hiên Viên Hạo thấy mấy người rõ ràng không tin ánh mắt của mình, liền kêu A Khái ra làm chứng cho mình.

"Cũng được, vậy thì A Khái chứng minh một chút đi!" Hiên Viên Phong gật đầu đồng ý, mấy người này cũng là ăn no không có chuyện làm, ở nơi này thảo luận những chuyện này.

"Quả thật rất đẹp, so với những đại gia khuê tú kia, chỉ có hơn chứ không kém." Cổ Khái rất đồng ý với cách nói của Hiên Viên Hạo, Nhục Vi quả thật vừa đẹp vừa có năng lực.

"Hạo đệ, nhà bên vợ của đệ không phải có hai tiểu cữu tử (em vợ) sao? Thế nào không nhìn thấy?" Hiên Viên Phong nghi ngờ hỏi.

"Bị mẫu thân ta gọi đi, thế nào, muốn gặp à?"

"Không phải nói tiểu cữu tử còn nhỏ tuổi đã trúng cử sao, ta có chút tò mò là hạng người gì." Hiên Viên Phong giải thích.

"Thụ Ca rất thông minh, lại rất hiểu chuyện, chính là quá hiểu chuyện, làm cho người ta nhìn mà đau lòng." Nói những lời này không phải Hiên Viên Hạo mà là Cổ Khái, trước kia Thụ Ca chính là đệ tử của Cổ Khái, cũng vì vậy mà Cổ Khái thường ăn chực ở Liễu gia trang.

"Đúng vậy a, Nhục Vi cũng thường nói với ta chuyện này, Thụ Ca còn nhỏ tuổi, lại cho mình áp lực quá lớn."

"Nghe các người nói như vậy, ta ngược lại càng hiểu kỳ rồi." Trong mắt Hiên Viên Phong lóe ra ánh sáng tò mò.

Nhục Vi ở trong phòng. Nhạc phu nhân cùng Cổ Thanh liên cùng đến, Thụ Ca cùng Đào Đào cũng theo ở phía sau, Nhục Vi thấy mẹ chồng tương lai tới, vội vàng đứng dậy chào đón.

"Thỉnh an bá mẫu, bá mẫu mời ngồi, Thu Phân, mau mang trà."

"Từ muội muội (phu nhân của Nhạc tiên sinh, Từ thị), người xem, con dâu ngốc của ta còn không biết dối lời nói!" Cổ Thanh Liên thấy Nhục Vi còn gọi nàng là bá mẫu, đùa giỡn nói.

"Cô nương ngốc, hiện tại phải gọi mẹ." Nhạc phu nhân cười khê, nhìn Nhục Vi, làm nụ cười của Nhục Vi trong nháy mắt như thiêu như đốt.

"Nhục Vi thỉnh an mẹ" Nhục Vi nhìn xuống vẻ xấu hổ, lấy mẹ chồng nàng dâu chỉ lễ thỉnh an Cổ Thanh Liên. Nhục Vi đỏ mặt đến muốn xuất huyết rồi.

"Tốt lắm, mẹ không đùa người, tiểu cô nương còn xấu hổ!" Cổ Thanh Liên lời kéo Nhục Vi ngồi trên ghế sa lon. Phòng của Nhục Vi có hai gian, phòng ngoài có thể đãi khách, cho nên cũng để ghế sa lon, khay trà, đồ vật các loại.

Thu Phân rất nhanh đem nước trà cùng điểm tâm đi vào, Nhục Vi kêu Đồng Chí đi bưng chút trái cây. Cổ Thanh Liên lời kéo Nhục Vi nói một chút chuyện, phần lớn là để Nhục Vi không phải lo lắng. Ngày đó cùng Nhục Vi nói điều kiện nhất định sẽ không quên, còn nữa, chính là Nhục Vi cùng Hiên Viên Hạo có thể hàng năm ở lại Liễu gia thôn một thời gian ngắn, nhưng là lễ mừng năm mới nhất định phải trở lại kinh thành.

Tin tức này đối với Nhục Vi mà nói là vô cùng kinh hi, bởi vì Nhục Vi không ngờ tổ phụ tổ mẫu của Hiên Viên Hạo ở kinh thành lại nguyện ý để cho mình cùng Hạo ca ca ở Liễu gia thôn.

Mặc kệ bởi vì nguyên nhân gì, Nhục Vi cũng rất cao hứng, về sau thành thân phần lớn thời gian đều trải qua ở Liễu gia thôn, mình coi như đi kinh thành du lịch là được.

Có Nhạc phu nhân tác bồi, còn có một Tiểu Tinh hoạt bát đáng yêu ở một bên tham gia náo nhiệt. Thụ Ca cùng Đào Đào ngồi một lát thì bị Quái lão đầu gọi đi. Bản thân Cổ Thanh Liên cũng rất thích Nhục Vi, mấy người ở một chỗ uống chút trà, ăn điểm tâm, hàn huyên một chút y phục đồ trang sức, thời gian ngược lại trôi qua rất nhanh. Khi Xuân Phân tới mời mấy người đi dùng cơm, Nhạc phu nhân cùng Cổ Thanh Liên hai người còn có chút chưa thỏa mãn!

"Mẹ, có món ăn mà người thích ăn nhất đó, cũng có món ăn mà Nhạc bá mẫu thích ăn nữa, chúng ta nhanh đi ăn cơm đi! Về sau còn có nhiều thời gian nói chuyện phiếm, bây giờ phải ăn cơm trước, ăn cơm mới có sức, thân thể mới có thể tốt." Nhục Vi sử dụng đồ ăn ngon dẫn dụ hai người còn chưa có tán gẫu đủ này.

"Vậy cũng tốt, liền nghe Nhục Vi, đi ăn cơm trước." Hai người vừa nghe đến món ăn mình thích ăn, lập tức nộ khí giới đầu hàng, đi theo Nhục Vi cùng đi ăn cơm.

Hôm nay ăn cơm là nam nữ tách ra, mặc dù khách không phải rất nhiều, nhưng vẫn là có mấy bàn, cũng may nhà Nhục Vi gian phòng nhiều, người trong thôn an bài ở chung một chỗ, một nhà thôn trưởng cũng đến, cho nên người trong thôn liền giao cho thôn trưởng chào hỏi.

Một nhà Luru thăm, Nhực Vi kêu Liễu Vượng an bài cùng Hiền Viên Hạo ngồi chung một bàn, bởi vì Nhực Vi cũng xem một nhà Luru thăm là người thân, bọn họ đủ tư cách ngồi ở vị trí này. Hơn nữa đi theo Nhực Vi làm nhiều năm như vậy, đã sớm không phải bộ dáng vàng vọt của năm đó, sẽ không giống như trước kia nhìn thấy người có thân phận cao một chút thì đầu cũng không dám ngẩng lên.

Mấy năm này, Nhực Vi để một nhà Luru thăm giúp mình quản xưởng. Bọn họ đem xưởng quản lý rất tốt, hơn nữa cho tới bây giờ cũng không có ý vào cùng Nhực Vi quan hệ mà làm chuyện gì khiến Nhực Vi thất vọng, vẫn luôn cẩn cù chăm chỉ, chưa từng tham ô bất kỳ vật gì, khiến Nhực Vi rất hài lòng.

Một nhà Luru thăm ở trong lòng Nhực Vi địa vị vẫn còn rất cao. mấy năm này Nhực Vi cũng cố ý nuôi dưỡng hai đứa con trai của Luru thăm. Hiện tại hai đứa con trai của Luru thăm đều là quân sự lớn nhỏ ở xưởng, người một nhà thu nhập cũng rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 160

Trong bữa tiệc, Nhực Vi cùng với Cố Thanh Liên uống mấy ly rượu. Nhực Vi cảm giác đầu có chút chóng mặt, hình như là có chút say, Nhực Vi không biết thì ra tư lượng mình kém như vậy. Mặc dù Nhực Vi luôn chững cất rượu, nhưng trên căn bản Nhực Vi không uống rượu.

Hôm nay là không chạy khỏi, cũng không thể khiến mẹ chồng tương lai mất thể diện, nên cùng uống vài ly rượu, chỉ là Nhực Vi không ngờ tư lượng của thân thể này kém như vậy. Phải biết Nhực Vi ở trên đời mặc dù cũng không thích uống rượu, nhưng tư lượng cũng không tệ lắm.

Đến lúc ăn cơm, Hiền Viên Phong rốt cuộc nhìn thấy Thụy Ca cùng Đào Đào rồi. Mấy huynh đệ Hiền Viên Hạo vẫn vui ở trong phòng khách nói chuyện phiếm. Hiền Viên Kiệt cùng Quái lão đầu, còn có Nhạc tiên sinh thì tìm địa phương đánh cờ. Sau đó Quái lão đầu lại để cho gã sai vặt gọi Thụy Ca cùng Đào Đào tới, để Thụy Ca cùng Đào Đào quan sát bọn họ đánh cờ.

Đề tài mà mấy người Hiền Viên Hạo đàm luận nhiều nhất đương nhiên là chuyện tình của Nhực Vi cùng Hiền Viên Hạo, bởi vì mấy người cùng Hiền Viên Hạo quan hệ cũng coi là thật tốt, Hiền Viên Hạo cũng nói một chút chuyện tình của Nhực Vi cùng mình.

Mãi cho đến lúc ăn cơm, mấy người vẫn còn nghe rất say sưa, Cố Khải cũng nghe rất hăng say, dù sao chuyện tình của Hiền Viên Hạo cùng Nhực Vi hẳn còn chưa biết rõ, chỉ có người trong cuộc mới rõ ràng nhất.

Trong phòng khách, nước trà cùng điểm tâm được đưa lên nhiều lần, chủ yếu là mấy người này rất ham ăn, bất quá điểm tâm của Liễu gia trang so với điểm tâm ở những tiệm tốt nhất ở Kinh Thành vẫn là ăn ngon hơn rất nhiều.

Mấy người Hiền Viên Phong nhìn thấy Thụy Ca cùng Đào Đào, liền tinh tế quan sát một phen, phát hiện hai huynh đệ này là người luyện võ, nội lực còn rất thâm hậu, khiến cho mấy người cực kỳ rung động.

Lại thấy Thụy Ca cùng Đào Đào hai người nói năng không tầm thường. Thụy Ca quả thật như Hiền Viên Hạo nói, biểu hiện vô cùng thành thực, cùng nói chuyện với đám người Hiền Viên Phong là người lớn hơn mình cũng không thấy chút khiếp nhực nào.

Đào Đào thì lại mang một ít tính tình sáng khoái, rất dễ dàng làm cho người ta thích.

Đến cuối cùng, mấy người Hiền Viên Phong càng ngày càng hiếu kỳ, có thể dạy dỗ được đệ đệ như vậy, rốt cuộc cô gái này là người như thế nào.

Lúc ăn cơm, mấy người Hiền Viên Phong cũng tò mò, nhìn chăm chú vào Thụy Ca cùng Đào Đào, thấy Thụy Ca cùng Đào Đào hai người dùng cơm, động tác cực kỳ ưu nhã, khiến mấy người xem thế là đủ rồi.

Cố Khải đã sớm biết những thứ này, chỉ là do Hiền Viên Hạo cảnh cáo nên cũng không nói gì mà thôi. Thấy dáng vẻ mấy người giương mắt mà nhìn, Cố Khải vui mừng không thôi, phải biết người làm cho bọn họ kinh ngạc, trong đó có một người đã từng là đệ tử của mình.

Cố Khải âm thầm ở trong lòng nhỏ nhả hê một phen, đối với việc dạy học, sinh hoạt ở Liễu gia thôn càng thấy hài lòng hơn.

Thụy Ca cùng Đào Đào thật ra cũng âm thầm chú ý mấy người này, thấy mấy người Hiền Viên Phong mặc dù có chút thanh cao, nhưng đều không phải là ác nhân, mới yên lòng.

Ở trong mắt Thụy Ca cùng Đào Đào, nếu mấy người Hiền Viên Phong là loại con nhà giàu như trong lời nói, Thụy Ca cùng Đào Đào nhất định sẽ nói cho Nhực Vi, Nhực Vi khẳng định sẽ nói cho Hiền Viên Hạo, mà Hiền Viên Hạo quan tâm Nhực Vi như vậy, khẳng định sẽ cách xa mấy người này. Có thể nói Thụy Ca cùng Đào Đào tính toán tốt vô cùng.

Nghiệm chứng qua thấy mấy người này sẽ không dạy hư tỷ phu tương lai của mình, Thụy Ca cùng Đào Đào mới nghiêm túc ăn cơm.

Nếu mấy người Hiền Viên Phong biết Thụy Ca cùng Đào Đào có tư tưởng này nhất định sẽ dờ khóc dờ cười, dù sao ai cũng không ngờ Thụy Ca cùng

Đào Đào lại có tư tưởng phức tạp như vậy.

Quan trọng là Hiên Viên Hạo đến nay còn không biết Nhục Vi cùng Thụy Ca hai huynh đệ xảy ra chuyện hiểu lầm, nếu là biết khẳng định phải hô to oan uổng.

Nhục Vi cùng Hiên Viên Hạo, danh phận ở giữa hai người, coi như là định xuống rồi. Sau khi hai người đính hôn, tình cảm cũng theo đó càng thêm thâm hậu.

Nhưng ngày thứ hai, sau hôm Nhục Vi cùng Hiên Viên Hạo đính hôn, Hiên Viên Hạo nói cho Nhục Vi biết phu thê Hiên Viên Kiệt mấy ngày nữa phải trở về kinh, khiến Nhục Vi vô cùng không muốn, nhưng Nhục Vi chuyện như vậy cũng không có cách nào khác, không thể làm gì khác hơn là ở trong nhà chuẩn bị quà tặng để cho hai người mang về kinh.

Dù sao hiện tại Nhục Vi đã cùng Hiên Viên Hạo đính hôn, hai nhà đã là thân thích, Nhục Vi làm văn bối thì nên chuẩn bị chút quà tặng đưa đi. Hiện tại nhờ phu thê Hiên Viên Kiệt mang về, cũng đỡ cho Nhục Vi phải người đưa đi.

Nhục Vi ở nhà không ngừng chuẩn bị, ở thời điểm trước khi phu thê Hiên Viên Kiệt đi rút cuộc làm ra được mấy bộ y phục do mình thiết kế, cũng may chỉ có mấy vị trưởng bối, bởi vì thời gian không đủ nên Nhục Vi cũng chỉ làm mấy bộ đưa cho trưởng bối, những thế hệ kia hoặc là tiểu bối, Nhục Vi cũng đều chuẩn bị tiêu lễ vật.

Cho phu thê Hiên Viên Kiệt mỗi người một bộ, bao gồm giày vớ cùng đai lưng, còn có tổ phụ tổ mẫu của Hiên Viên Hạo cũng mỗi người một bộ, tất cả đều là giày vớ cùng đai lưng, còn làm cho lão thái thái cái đai buộc đầu để giữ ấm, vào mùa đông có thể dùng, còn tổ phụ tổ mẫu của Hiên Viên Phong cùng cha mẹ cũng đều một người một bộ.

Nhục Vi còn chuẩn bị rất nhiều mật ong thượng hạng, mật ong nữ nhân uống có thể dưỡng dung nhan, còn có rất nhiều những thứ tốt khác, đối với lão nhân cũng có chỗ tốt. Nhục Vi viết một tờ giấy giới thiệu những cách dùng cùng công hiệu.

Còn có rất nhiều những thứ đồ khác, chất đầy hai xe ngựa, thiếu chút nữa không chứa nổi, khiến phu thê Hiên Viên Kiệt giật mình.

Rất nhanh đã đến ngày ly biệt, Nhục Vi miễn cưỡng lên tinh thần, đặc biệt xuống bếp vì mẹ chồng cùng cha chồng tương lai làm điểm tâm rồi đi đến Hiên Viên phủ, cùng bọn họ cùng nhau dùng điểm tâm.

Mặc dù phu thê Hiên Viên Kiệt cũng rất không muốn, nhưng vẫn rất hoan nghênh Nhục Vi đưa tới thức ăn ngon, hai người hài lòng ăn điểm tâm của nàng dâu làm, chuẩn bị bực hành lý trở về kinh.

Nhục Vi đem quà tặng mà mình chuẩn bị ở nhà chất lên xe ngựa, đồng thời cũng trang bị đầy đủ, kêu phu xe đưa xe ngựa chạy tới Hiên Viên phủ tập hợp. Hai phu xe đều là hộ vệ trung thành, lại có công phu lợi hại, còn có thể dùng ám khí cùng độc.

Nhục Vi lo lắng phu thê Hiên Viên Kiệt ở trên đường đụng phải bọn đạo chích, nên kêu hai hộ vệ già trang phu xe bình thường, một đường hộ tống hai người hồi kinh.

Hơn nữa Nhục Vi còn âm thầm an bài một tổ nhân mã bảo vệ hai người hồi kinh, Nhục Vi lo lắng đối thủ Hiên Viên gia sẽ mượn cơ hội sanh sự.

Dù tiếc đến đâu thì cũng phải ly biệt, thiên hạ không có bữa tiệc nào không tan, Nhục Vi cùng mẹ chồng Cố Thanh Liên chung sống rất tốt, hiện tại phải tách ra, vô cùng không nỡ, nhưng Nhục Vi biết sẽ có ngày gặp lại, không thể làm gì khác hơn là cười tiễn mẹ chồng cùng cha chồng rồi đi.

Chuyến này Hiên Viên Hạo chưa có trở về mà ở lại Liễu gia thôn, Nhục Vi nghĩ thầm cũng may còn có Hạo ca ca ở đây, nếu không mình nhất định rất khổ sở.

Mấy người Hiên Viên Phong so phu thê Hiên Viên Kiệt thì đi sớm hơn hai ngày, sau tiệc đính hôn hai ngày liền đi, rút cuộc cũng gặp được Nhục Vi, người mà họ hiểu kỳ không thôi.

Khi mấy người nhìn thấy Nhục Vi, mấy người bị kinh diễm một phen, lại từ Hiên Viên Hạo cùng Cố Khải biết được chuyện tình của Nhục Vi, nhất thời cảm thấy Hiên Viên Hạo kiếm được lợi lớn.

Hiên Viên Hạo dĩ nhiên rất vui mừng, biểu thị công khai chủ quyền, đặc biệt đặc ý, Nhục Vi bây giờ đã là vị hôn thê của mình.

Mấy người Hiên Viên Phong cực kỳ khinh bỉ hành động của Hiên Viên Hạo, thầm nghĩ tiểu tử nhà nguoi, không ngờ ở loại địa phương này còn có thể đào được bảo vật tốt như vậy, ông trời đúng là mắt mù rồi, làm bọn họ trong lòng căm giận bất bình.

Phu thê Hiên Viên Kiệt ngồi trong xe ngựa do Nhục Vi an bài, mặc dù bề ngoài xem ra cũng không phù hợp với thân phận họ, nhưng vừa an toàn lại thoải mái, không như những con ngựa khác chạy như điên, xe ngựa ở trên đường đi lại, cũng chỉ có một chút cảm giác chấn động, hai vợ chồng hồi kinh dọc theo đường đi ngược lại không có chút khổ sở nào.

Dọc theo đường đi lại có Nhục Vi chuẩn bị đồ ăn vặt, các loại điểm tâm, thời điểm hai vợ chồng trở lại Kinh Thành còn nạp một vòng.

Trên đường cũng đã gặp qua mấy nhóm cường đạo, nhưng đều bị Nhục Vi phái người giải quyết hết. Những hộ vệ kia vừa có thể tự rèn luyện, lại có thể hoàn thành nhiệm vụ mà Nhục Vi giao cho bọn họ, như vậy cũng rất có lợi.

Phu thê Hiền Viên Kiệt rất thoải mái mà trở về Kinh Thành Hiền Viên phủ. Lúc về đến nhà hai người cũng cảm thấy thật là nhanh nha, tại sao khi trở về so với lúc đi tốc độ lại nhanh hơn nhiều như vậy.

Nếu là Nhược Vi nghe được tiếng lòng của hai người nhất định sẽ nói, đương nhiên là bởi vì ngựa nhà ta là ngựa uống Linh Tuyền Thủy lớn lên, khẳng định cùng ngựa bình thường không giống nhau.

Khi phu thê Hiền Viên Kiệt đứng trước cửa đại môn, họ có loại cảm giác dường như đã cách xa mấy đời, mặc dù chỉ ly khai nhà một thời gian, nhưng hai người vẫn có loại cảm giác đã rời nhà rất lâu, chủ yếu là do hai người ở Liễu gia thôn trôi qua quá dễ dàng, quá vui, thời gian tốt đẹp luôn làm cho người ta hoài niệm.

Lúc hạ nhân mở cửa chính nghênh đón hai người vào phủ, hai người vẫn còn có loại cảm giác đặc biệt không chân thực, cảm thấy mình vẫn còn ở Liễu gia thôn, chưa có trở về.

Hai vợ chồng trở về chỗ ở của mình rửa mặt, rồi đem quà tặng mà Nhược Vi chuẩn bị đi tới chỗ của hai vị lão tổ tông, Vinh Thọ đường.

Vinh Thọ đường sớm đã có người làm truyền tin tức đại lão gia cùng đại lão gia phu nhân trở lại. Bởi vì phu thê Hiền Viên Kiệt về đến nhà vào thời gian dùng cơm trưa, ở Vinh Thọ đường, lão thái thái cùng lão thái gia cũng đang dùng cơm, nghe được người làm nói nhi tử cùng con dâu trở lại, cũng đặc biệt vui mừng, vội phân phó người chuẩn bị một bàn tiệc tốt nhất đem lên.

Phu thê Hiền Viên Kiệt bước nhanh tới Vinh Thọ đường, thấy hai vị lão nhân gia bởi vì chính mình trở lại mà gián đoạn việc dùng cơm, nên rất là áy náy.

Hai vợ chồng vào nhà dập đầu thỉnh an, hai vị lão nhân gia vui mừng kêu hai vợ chồng nhanh ngồi xuống. Sau khi hai vợ chồng ngồi xuống, lại tinh tế quan sát hai người, đi ra ngoài lâu như vậy lại không có chút gầy, còn đang định bồi bổ cho hai người.

Kết quả lão thái thái đột nhiên phát hiện nhi tử cùng con dâu so với trước còn hơi béo, khiến lão thái thái vô cùng kinh ngạc.

Hai vợ chồng thấy bộ dáng kinh ngạc của lão thái thái thì cúi đầu xin lỗi. Số tuổi hai người cộng lại cũng hơn mấy chục tuổi mà cũng bị lão thái thái nhìn đến không chỗ nào trốn chạy nổi.

"Nhi tử, con dâu, xem ra đi ra ngoài lâu như vậy, Hạo nhi ngược lại đem các người chăm sóc rất tốt, cũng mập một vòng mới trở về." Lão thái thái hí híp cặp mắt nói.

"Mẹ, vốn là ngồi xe ngựa trở lại, con dâu nên gầy một vòng, kết quả Nhược Vi chuẩn bị một đồng lớn ăn ngon đặt ở trên xe ngựa, đừng nói gầy, ngược lại mập một vòng lớn. Xe ngựa nhà Nhược Vi lại không bị xóc nảy, ngồi cũng như đang ngồi ở nhà, còn rất thoải mái, kết quả hai vợ chồng chúng ta trở lại thì mập một vòng." Cố Thanh Liên xin lỗi giải thích.

"A... là nha đầu kia a, thứ gì mà ở trên xe ngựa lâu như vậy vẫn còn ăn ngon, thật sự là kỳ quái rồi." Lão thái thái cảm giác hứng thú hỏi.

"Mẹ, con dâu nói cho người nghe, Hạo nhi lần này đã tìm được nàng dâu tốt! Kiếm lợi lớn đó nha, cô nương kia vừa thông tuệ vừa xinh đẹp, lễ nghi quy củ đều là cực tốt." Cố Thanh Liên hưng phấn cùng lão thái thái chia sẻ cảm thụ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 161

"Vậy sao! Nếu như thực là xứng đôi với Hạo nhi của chúng ta như thế, điều tra tình hình cũng là như thế, nhìn dáng dấp, ánh mắt Hạo nhi không sai được." Lão thái thái vui mừng nói.

"A, đúng rồi, chuyện để cho hai vợ chồng các người làm như thế nào rồi, có làm xong không?" Lão thái thái vội vàng hỏi.

"Mẹ, ngài đừng nóng vội, con dâu từ từ cùng ngài nói, đã làm xong, chuyện là như vậy..." Cố Thanh Liên lại bắt đầu hưng phấn cùng lão thái thái nói về chuyện Nhược Vi cùng Hiền Viên Hạo đính hôn, lão thái thái cùng Lão Thái Gia cũng nghe say sưa ngon lành.

"Còn nữa, mẹ, Nhược Vi nhưng chuẩn bị một đồng lớn quà tặng cho các ngài mang về, còn tự mình vẽ thiết kế lại tự mình ra tay làm một bộ y phục giày vớ đưa cho cha cùng mẹ!" Cố Thanh Liên cùng có vui mừng nói, chính mình có một nàng dâu là tốt hết lời để nói.

"Mẹ, ngài không biết đứa bé cũng quá thực lòng một chút, vẫn là hai ngày trước khi con cùng phu quân quay về mới bắt đầu làm, nhưng nhanh đuối chậm đuối mới đem y phục làm xong, cũng tốn rất nhiều tâm huyết." Cố Thanh Liên lại một mặt thương yêu nói.

"Đứa nhỏ này là một cô gái tốt a! Hạo nhi quả thật tìm được dâu tốt, Lão Bà Từ vui mừng a!" Lão thái thái rất vui mừng nói.

"Vâng, chuyện là như vậy, Hạo nhi lúc này, ánh mắt quả thật rất được, nhưng mấy cái lão già sắp chết người nhà cháu dâu cũng so không bằng." Lão

Thái Gia nghe mẹ chồng nàng dâu hai người đối thoại vui mừng nói, Lão Thái Gia có mấy bạn tốt thường ở chung một chỗ cãi và nhưng là tình cảm lại rất tốt, nhà cháu dâu mỗi một người đều là thể gia đại tiểu thư, cũng sẽ không tự mình ra tay làm y phục giày vớ gì cho mấy lão già đó, sau này mình lại có thể làm cho mấy cái lão bắt từ kia tức chết rồi.

Cố Thanh Liên biết Lão Thái Gia đang nghĩ tới mấy cái lão bạn tốt của mình, thấy lão thái thái cùng Lão Thái Gia còn chưa có cùng Nhục Vi gặp mặt, hai lão già nhà mình cũng đã có ấn tượng rất tốt đối với Nhục Vi, Cố Thanh Liên phát ra từ nội tâm vì Nhục Vi cảm thấy vui mừng.

Mặc dù nói Cố Thanh Liên cùng Hiền Viên Kiệt rất ưa thích nàng dâu Nhục Vi này, nhưng mà ở tại trong nhà này, cũng không phải Nhục Vi chỉ cần đạt được sự yêu thích của mẹ chồng cùng cha chồng là có thể làm được, thái độ của lão thái thái cùng Lão Thái Gia cũng không phải không quan trọng, hiện tại Cố Thanh Liên thấy Nhị lão hiền nhiên đối với Nhục Vi có ấn tượng không tệ, trong lòng vì nàng dâu Nhục Vi này cảm thấy vui mừng.

"Mặc khác, nha đầu Nhục Vi này còn để con dâu cho cha cùng mẹ mang theo mặt ong trở về ngâm nước uống..., nha đầu này nói, mặt ong mỗi ngày ngâm nước uống đối với thân thể người già rất tốt, giúp tiêu hóa, có thể nhanh chóng khôi phục mệt mỏi, tăng cường sự chịu đựng, trì hoãn sự già yếu, kéo dài tuổi thọ, nước mặt ong này con dâu ở trên xe uống rồi, hiệu quả quả thật không tệ, còn có thể làm đẹp rồi, mẹ, có thời gian con dâu giúp ngài dùng mặt ong làm mặt nạ bảo dưỡng da mặt."

"Mẹ cũng nhiều tuổi như vậy, còn làm cái gì mặt nạ, đều thánh lão yêu quái rồi." Lão thái thái cùng con dâu dụ dỗ nói.

"Mẹ, ngài đâu là lão yêu quái gì, cùng con dâu đứng ở chỗ đông người, không biết còn tưởng rằng hai ta là tỷ muội đấy." Cố Thanh Liên thân mật tiến lên lôi kéo lão thái thái nói.

"Ồi, nhìn cái miệng con dâu ta như mới quét mặt này, còn trêu ghẹo lão thái ta đây này." Lão thái thái tâm tình tốt, cùng con dâu hai người nói nói cười cười.

"Mẹ, con dâu này có thể nói đều là lời nói thật, nào dám trêu ghẹo ngài a! Con dâu cũng không dám." Cố Thanh Liên cũng cùng với lão thái thái múa mép khua môi.

Hiền Viên Kiệt cùng Lão Thái Gia hai người thì tại một bên nhỏ giọng thảo luận chuyện đã xảy ra ở Kinh thành trong hoàng thời gian hai vợ chồng Hiền Viên Kiệt đi vắng.

Trong khoảng thời gian hai vợ chồng Hiền Viên Kiệt trở lại kinh thành này, Nhục Vi mặc dù không bỏ, nhưng mà ở tại Hiền Viên Hạo tỉ mỉ khuyên giải, cũng khôi phục lại bộ dạng trong ngày thường cố gắng kiếm tiền.

Ngày này, Nhục Vi ngắm nghĩ chính mình mấy năm cũng phát triển những sản nghiệp gì, có những gì mình còn chưa có phát triển, đem tất cả sản nghiệp của mình sàng lọc qua một lần, Nhục Vi phát hiện sản nghiệp nhà mình trên căn bản ăn, mặc, ở, đi cũng đều dính dáng đến, Vi các là tên tất cả sản nghiệp đại biểu Liễu gia.

Xuân Hạ Thu Đông bốn mùa, Vi các cũng đều tương đối nhằm vào mỗi mùa đẩy ra sản phẩm hợp với từng mùa, chỉ là thời điểm mùa đông ở phương diện thức ăn có thể sẽ thiếu một ít chủng loại, dù sao mùa đông, dưa và trái cây rau dưa ra sản lượng cũng thật sự là quá là ít ỏi.

Đúng rồi, chính là chỗ này, mùa đông, dưa và trái cây rau dưa quá ít, có thể mua được mẻ rau tươi của người khác chỉ sợ không có bao nhiêu, nếu mình có thể vào mùa đông bán ra rau dưa tươi, nhất định có thể kiếm lớn một phen.

Nhục Vi nghĩ ở thế kỷ hai mươi mốt, trong trời đông ăn được rau dưa tươi là chuyện rất bình thường, mình xuyên đến cổ đại, có thể là bởi vì vừa mới bắt đầu thời điểm trong nhà nghèo quá, mình lại cố đi kiếm tiền, quên mất chuyện mùa đông cũng có thể ăn rau dưa tươi, sau lại ở cái thế giới này đợi lâu rồi, cũng thoải mái cho là mùa đông rau dưa ít, quên ở hiện đại đây là một vấn đề giải quyết rất dễ dàng.

Nhục Vi nghĩ tới những thứ này nhất thời tràn đầy nhiệt tình, nhiệt huyết sôi trào, mình có thể xây nhà ấm lớn, thời điểm ở hiện đại, Nhục Vi ở trên TV đã nghe qua muốn làm sao làm được nhà ấm lớn, phải chú ý vấn đề gì, hơn nữa Nhục Vi cũng không sợ người khác ăn trộm, bên trong còn có mấy hạng kỹ thuật quan trọng, Nhục Vi chắc là sẽ không nói cho người khác biết, muốn bản thân nắm giữ trong tay, lời như vậy, cho dù một năm sau cũng có người theo phong trào xây nhà ấm lớn, nhưng không biết kỹ thuật mấu chốt, tuyệt đối sẽ không có kết quả tốt gì, ngược lại sẽ thua thiệt.

Nhục Vi cầm bút lên, đem những nguyên liệu muốn xây nhà ấm lớn cần dùng đến cũng viết xuống, có chút nguyên liệu cái thế giới này không có, chỉ có thể dùng những vật phẩm gần giống thay thế.

Sau khi đem những nguyên liệu cần phải mua trở về cũng viết xuống, Nhục Vi nghĩ bây giờ còn không biết xây nhà ấm lớn muốn dùng bao nhiêu nguyên liệu! Còn phải trước tiên đem địa điểm muốn xây nhà ấm lớn tìm kỹ, để cho người ta đem bao nhiêu nguyên liệu cần dùng tính ra tới mới được.

"Xuân Phân, đi mời Liễu quản gia tới, ta có việc muốn hỏi ông ta." Nhục Vi hướng Xuân Phân đang dọn dẹp thư phòng nói.

"Dạ, tiểu thư, nô tỳ phải đi ngay."

Xuân Phân rất nhanh đem Liễu Vượng mời tới đây, "Tiểu thư, Liễu quản gia đến." Xuân Phân đối với Nhục Vi trong thư phòng nói.

"Xin Liễu thúc vào đi! Xuân Phân canh giữ ở cửa, đừng để cho người đi vào." Nhục Vi cũng không ngần ngại đầu lên phân phó nói.

"Dạ, tiểu thư." Xuân Phân lên tiếng.

Liều Vượng vào thư phòng, thấy Nhựt Vi đang viết những gì, liền an tĩnh đứng ở một bên chờ.

Nhựt Vi viết chữ vẽ tranh, hoàn toàn tập trung tinh thần của mình vào trong thế giới kia đi, thời điểm Liều Vượng vào phòng, Nhựt Vi đã biết đến, vốn là chỉ tính toán chờ một chút liền dùng bút cùng Liều Vượng nói chuyện nhà ấm lớn, ai biết trong đầu nguyên liệu về nhà ấm lớn càng ngày càng nhiều, khiến Nhựt Vi dùng không được bút.

Một lúc lâu, Nhựt Vi mới đem những nguyên liệu trong đầu hiện ra ghi lại, thấy Liều Vượng còn đứng ở một bên chờ đợi mình, xin lỗi hướng Liều Vượng cười cười, "Liều thúc, đừng mệt không! Thật là xin lỗi, bận bịu một chút nên cái gì cũng không quên được, nhanh ngồi, uống trà." Nhựt Vi dùng lại bút, tự mình đến rót trà cho Liều Vượng, nghĩ thầm tính tình của mình quá vượt trội rồi, luôn là bận bịu một chút nên cái gì đều không nhớ được, sửa lại nhiều lần còn chưa có từ bỏ.

"Ta tiểu thư quan tâm, nô tài không mệt, mỗi ngày đều đi theo mấy tiểu tử Liều Phong, cùng nhau rèn luyện thân thể, công phu hiện tại cũng học không tệ, nô tài bây giờ thân thể rất tốt, cũng có thể lấy một địch ba rồi, còn phải đa tạ tiểu thư để nô tài cũng từng tuổi này còn có cơ hội học chút công phu, có năng lực tự bảo vệ mình." Liều Vượng cung kính nhận lấy nước trà Nhựt Vi đưa tới nói.

"Được rồi, Liều thúc ông cũng đừng cảm tạ tới cảm tạ đi, gọi ông tới suy nghĩ hỏi ông một số chuyện, Liều thúc nên biết, thời điểm mùa đông, rau dưa và trái cây tươi, nhà người bình thường rất khó ăn được, cho dù là gia đình giàu có cũng chỉ là khi đãi khách thêm vào một bàn liền rất có mặt mũi, trừ những thứ nhà Công Hầu kia có thể thỉnh thoảng ăn trên một hai bàn, nhà bách tính bình thường đến mùa đông chính là củ cải cùng dưa muối, nếu chúng ta có thể vào mùa đông bán ra rau dưa tươi, nhất định có thể có một số lợi nhuận rất lớn."

"Nhưng tiểu thư, mùa đông lạnh như thế, sao có thể có rau dưa tươi a!" Liều Vượng lo lắng nói, chỉ là mặc dù lo lắng nhưng vẫn là hi vọng chuyện này có thể thành, Liều Vượng đối với tiểu thư nhà mình lại vô cùng sùng bái, ở trong mắt Liều Vượng, chỉ cần chuyện tiểu thư nhà mình muốn làm, cũng chưa có chuyện tiểu thư nhà mình làm không được.

"Ta nói có thể là có thể, Liều thúc, năm nay mùa đông ta nhất định sẽ trồng ra rau dưa tươi, Liều thúc, tờ giấy trong tay ta có một số đồ bên trong, chờ sau khi tính ra cần bao nhiêu ngân lượng, liền làm phiên ông đi mua những thứ đồ này về." Nhựt Vi tự tin nói.

"Dạ, nô tài đến lúc đó nhất định xử lý tốt việc này."

"Còn nữa, Liều thúc, chuyện này tạm thời trước tận lực giữ bí mật, chờ thời cơ đã, đến thời điểm ta sẽ nói cho Liều thúc rõ."

"Biết, tiểu thư."

"Liều thúc đợi lát nữa cùng với ta đi xem đất, trước tiên đem chỗ muốn dùng đánh dấu ra, Liều thúc thật sớm chút đi thanh toán phát sinh gì đó."

"Dạ, tiểu thư, nô tài phải đi chuẩn bị ngay."

Tồn thời gian một buổi chiều, Nhựt Vi nhìn kỹ khu đất muốn dùng xây nhà ấm lớn, nhìn trũng mảnh đất kia không chỉ có diện tích khá lớn, đất đai cũng rất phì nhiêu, hơn nữa địa điểm vị trí đất cũng không tệ, cách Liều gia trang lại gần.

Mảnh đất kia là Liều gia mua mấy năm này, cho nên chỉ cần đem nguyên liệu muốn dùng mua về mà có thể bắt đầu làm việc xây nhà ấm lớn rồi.

Nhựt Vi tìm người đem mảnh đất trước mặt kia đo tính lại, mình lại ở trong thư phòng tính thật lâu, đem nguyên liệu cần bao nhiêu cũng tính ra ngoài, Nhựt Vi cho Liều Vượng khi mua những nguyên liệu kia có thể mua nhiều một phần, dùng để làm đồ dự bị.

Bởi vì bây giờ đã là trung tuần tháng mười rồi, Nhựt Vi muốn mùa đông năm nay có tiền lời trồng ra rau dưa tươi, cần tăng nhanh bước chân rồi.

Ở thời điểm Liều Vượng khắp nơi đi tìm những nguyên liệu kia, Nhựt Vi tự mình dẫn mấy đầy tớ trong nhà ký văn tự bán đứt đi mảnh đất xây nhà ấm lớn làm khung sườn.

Nhựt Vi để những đống đầy tớ kia từ trên núi chặt rất nhiều cây Trúc tử cùng cây cối trở về làm khung sườn cho nhà ấm lớn, lại để cho Liều Phong cảm thiết kế của mình đi đến thợ rèn định chế một số đồ, bởi vì Nhựt Vi cùng lò rèn đó cũng không phải là lần đầu tiên hợp tác, thợ rèn rất nhanh sẽ đem đồ Nhựt Vi làm xong, phái người đưa đến Liều gia trang.

Chờ thời điểm Liều Vượng đem nguyên liệu trên giấy mua hết, mô hình cơ bản của nhà ấm lớn đã làm xong, mẫu nhà ấm lớn đúng là nhiệt độ bình thường thực vật sinh trưởng, để cho ở mùa đông giá rét cũng có thể sinh trưởng bình thường, vì vậy điểm quan trọng nhất nhà ấm lớn cần phải làm chính là giữ ấm tốt hơn.

Sau khi Liều Vượng đem nguyên liệu muốn dùng đến mua về, Nhựt Vi khí thế ngất trời chỉ huy mọi người ở trên trụ cột phía trước tiếp tục xây dựng, vẫn bận chùng mấy ngày, mới đem nhà ấm lớn xây dựng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 162

Sau khi hoàn thành chuyện xây dựng nhà ấm lớn, Nhựt Vi liền nhanh chóng cho người cày sỏi vun đắp mảnh đất bên trong nhà ấm lớn, cách làm đặc biệt tỉ mỉ, một bên cũng hồi thúc Liễu Vương tìm trở về hạt giống của các loại rau dưa cùng một số cây ăn quả để trồng gieo xuống, đồng thời nhân cơ hội này Nhựt Vi cũng lấy ra các loại giống cây được cất giữ bên trong không gian Linh Tuyền Thủy đã lâu cũng đem ra sử dụng, Nhựt Vi tin tưởng các mầm móng này tỉ lệ sống sót nhất định sẽ rất cao.

Hạt giống được gieo xuống sau, Nhựt Vi nếu có thời gian sẽ chạy đi nhà ấm lớn xem một chút, bởi vì nhà ấm lớn cần người tỉ mỉ chăm sóc, ở bên cạnh nhà ấm lớn Nhựt Vi cũng cho người xây một dãy phòng, an bài mấy người làm giỏi về việc đồng áng qua đó ở, mặt khác còn an bài hai tổ hộ vệ vào buổi tối thay phiên nhau tuần tra, Nhựt Vi không biết có thể có người sẽ đến phá hư nhà ấm lớn hay không, nhưng mình nhất định vẫn phải chuẩn bị thật tốt để phòng ngừa ngộ nhỡ có chuyện xảy ra, có đôi khi chuyện thường thường sẽ xảy ra vào lúc người ta ít đề phòng nhất.

Nếu như không có người có ý đồ xấu là tốt nhất, nhưng một khi đã có người có những loại tâm tư không nên có, thì Nhựt Vi tuyệt đối cũng sẽ không nương tay.

Mấy năm này Liễu gia phát triển rất nhanh, trên căn bản lượng lợi nhuận mà Liễu gia làm ra, thật cũng khiến cho một vài người trong thôn đồ mất, có vài người một khi bị lợi ích làm cho mê muội, đến lúc đó thì chuyện gì cũng có thể làm được.

Sau khi Hiền Viên Hạo biết chuyện khu nhà giữ ấm này cũng đặc biệt cảm thấy hứng thú, ngay khi có thời gian liền cùng Nhựt Vi ở trong nhà ấm lớn mà ngày ngộ.

Nhựt Vi cũng không lo lắng Hiền Viên Hạo sẽ phản bội mình, Nhựt Vi tin tưởng mình không sẽ yêu lừa người, nếu như Hiền Viên Hạo có thể chỉ vì một chút ích lợi như vậy mà phản bội mình, lúc đó Nhựt Vi liền thừa nhận mất mình mà đi yêu lừa người thôi.

Nhưng mà Nhựt Vi tin tưởng Hiền Viên Hạo nhất định sẽ không phản bội mình, cũng giống như mình vĩnh viễn sẽ không bao giờ phản bội hán vậy.

Rốt cuộc trong lúc mọi người mỗi ánh mắt mong chờ diễn biến bên trong, từng cây từng cây những mầm non nhỏ dưới đất dần chui lên, sau khi Nhựt Vi biết tin tức, liền lôi kéo Hiền Viên Hạo hướng nhà ấm lớn chạy đến.

Đến nhà ấm lớn, trong mặt đất lấm tấm nhưng mầm cây xanh non nhỏ nhắn thiếu chút nữa khiến Nhựt Vi vui mừng mà phát khóc, phải biết là Nhựt Vi đã tốn rất lớn tâm huyết vào công trình nhà ấm lớn này.

Bây giờ nhìn thấy được hi vọng thành công rồi, làm sao có thể không kích động cho được, "Hạo ca ca, thật tốt quá, có hi vọng rồi, ta biết ngay có thể làm mà." Lời nói của Nhựt Vi có chút không được mạch lạc mà lôi kéo tay Hiền Viên Hạo nói.

"Uh, Nhựt Vi thông minh như vậy, khẳng định làm được." Hiền Viên Hạo thấy dáng vẻ kích động của Nhựt Vi dịu dàng trấn an nói, Hiền Viên Hạo biết Nhựt Vi vì cái nhà ấm lớn này mà tốn bao nhiêu tâm huyết, bây giờ nhìn đến một mảnh vườn toàn những mầm non nhỏ kia thì từ nội tâm Hiền Viên Hạo cũng phát ra cảm giác vui mừng thay cho Nhựt Vi.

"Năm nay mùa đông rau dưa cam đoan đủ, đến lúc đó Hạo ca ca muốn ăn cái gì Nhựt Vi tất cả đều cho người làm, đúng rồi, chờ thời điểm rau dưa có thể ăn được rồi, còn phải cho người đưa đến cho cha mẹ nữa, để cha mẹ trong mùa đông cũng có thể ăn được một chút rau dưa để đổi vị." Nhựt Vi hưng phấn nói, Nhựt Vi bây giờ đã rất tự nhiên mà gọi hai vợ chồng Hiền Viên Kiệt cùng Cố Thanh Liên là cha mẹ rồi.

"Được, Nhựt Vi muốn gì đều được." Hiền Viên Hạo thấy Nhựt Vi hiện tại có cái gì cũng sẽ nghĩ đến cha mẹ đang ở kinh thành, thỏa mãn than một tiếng, có được thế tử như thế chồng còn đòi hỏi gì hơn nữa.

"Uh, mấy ngày nay đã cho người làm cho cha mẹ cùng tổ phụ tổ mẫu mấy bộ y phục, chừng nào mà huynh cho người tặng đồ đến Kinh Thành thì bảo họ cùng mang trở về chung luôn nha, còn có chút mặt ong, lần trước mấy cái mà cha mẹ mang về có thể đã dùng hết rồi, lần này cũng cùng mang đi một ít trở về luôn nha, còn có mấy thứ đồ khác nữa, sắp xếp lại chắc cũng được một xe ngựa rồi đó!" Nhựt Vi nhớ lại những thứ cần mang đến kinh thành.

"Ha ha, Nhựt Vi, đồ mà muội chuẩn bị thật ra so với ta còn nhiều hơn, cô nương này làm một người vợ so với người làm nhi tử như ta đây còn muốn hiếu thuận hơn rồi." Hiền Viên Hạo trêu ghẹo nói.

"Tất nhiên, ta chính là nàng dâu hiếu thuận nhất trên đời này." Nhựt Vi cũng không nắc cở nhìn Hiền Viên Hạo nói.

Một tháng sau, bên trong nhà ấm lớn đã có biến hóa nghiêng trời lệch đất, bên trong lều lớn một mảnh sắc xuân dào dạt, bừng bừng sự sống, một tháng trước rau dưa vẫn chỉ còn là những mầm non nhỏ, trải qua thời gian một tháng lớn lên, đáng đáp bây giờ so với rau dưa bình thường cũng đã cao bằng rồi.

Hơn nữa mỗi gốc cây rau dưa đều phát triển lớn hơn các loại rau dưa bình thường, lại không hề xuất hiện tình trạng cao thấp không đều, quan trọng nhất là phía trên tất cả các luống rau cũng không có dấu vết bị côn trùng cắn qua, hơn nữa mỗi gốc rau đều xanh non mơn mẫm, cực kỳ mê người.

Mặc dù là trước mắt mới chỉ có cải trắng rau họ đều thuộc loại rau có thời kì sinh trưởng ngắn là có thể ăn, nhưng vào thời điểm thời tiết của tháng mười một loại này mà vẫn có thể ăn được các loại rau xanh tươi như vậy đã là chuyện đáng giá làm cho người ta vui mừng rồi.

Nước dùng để tưới rau là nước mà Nhựt Vi đã thêm vào một chút nước Linh Tuyền Thủy ở bên trong không gian, cho nên rau dưa mới có thể có dáng đặc biệt xanh tươi như vậy, hơn nữa mỗi gốc rau dưa đều phát triển không xé xích bao nhiêu, không có luống rau nào nhìn không đẹp mắt cả, và

cũng chính vì vẻ bề ngoài như vậy mà những luồn rau này đã tăng thêm không ít phần thêm thuận của mọi người.

Chờ thêm vài ngày nữa, Nhược Vi dự định cho các cửa hàng dưới danh hiệu Vi các bắt đầu bán các loại rau dưa bên trong nhà ẩm lớn, nhưng mỗi ngày đều phải hạn chế, không phải rau dưa số lượng không đủ, nhưng phải giữ vững cái nguyên tắc vật hiếm có mới là quý này.

Một xe rau dưa đã sắp được thêm roi thúc ngựa đưa đi kinh thành, Nhược Vi đưa cho hộ vệ và phu xe một bầu Linh Tuyền Thủy, dặn dò hộ vệ mỗi ngày tưới ít nước lên trên mặt rau, như vậy thì thời điểm khi rau dưa được đưa đến kinh thành sẽ vẫn còn tươi ngon giống như mới vừa hái vậy.

Thời điểm hộ vệ đem rau dưa đưa đến Hiên Viên phủ, vừa vặn hai ngày nữa Hiên Viên phủ sẽ phải mời khách, Nhược Vi đưa đi một xe ngựa chất đầy rau dưa vừa vặn giúp họ một cái đại ân.

Thời điểm hộ vệ đem rau dưa đưa đến kinh thành, Vi các còn chưa bắt đầu bán rau dưa, cho nên rau dưa xanh tươi do Hiên Viên phủ dùng để mời khách đều là độc nhất vô nhị trước khi Vi các bán ra các loại rau này, chính vì vậy đã khiến địa vị của Hiên Viên phủ trong thời điểm đó ở kinh thành vô tình lại được nâng lên một tầng.

Hiên Viên phủ tại Kinh Thành, trong lúc này tại Vinh Thọ đường hai phu thê Hiên Viên Kiệt đang cùng lão thái thái lão thái gia đang thương lượng chuyện yến tiệc hai ngày tới, sau khi phu thê Hiên Viên Kiệt trở về từ Liễu gia thôn vẫn luôn ở nhà đóng cửa không ra, các loại tiệc tùng khác hai vợ chồng đều cũng nhau vắng mặt.

Đang ở thời điểm mọi người tại Kinh Thành đều chiêm trong nghi ngờ, thì Hiên Viên phủ lại cho thiệp mời đưa tới tất cả các phủ đệ mời mọi người đến Hiên Viên phủ tham dự cuộc vui.

Dĩ nhiên xem cuộc vui là chuyện nhỏ, quan trọng là kể từ sau khi Hiên Viên phủ truyền ra tin tức Hiên Viên Hạo cùng một cô nương ở nông thôn đính hôn liền đóng cửa từ chối tiếp khách đến bây giờ, tất cả phủ đệ ở Kinh Thành đều đang đoán có phải cuộc đính hôn của Hiên Viên Hạo cùng Nhược Vi là có ẩn tình khác bên trong hay không, cũng cảm thấy người của Hiên Viên phủ đóng cửa từ chối tiếp khách lâu như vậy cũng là bởi vì không muốn thấy nàng dâu Nhược Vi xuất thân thấp kém này, hiện tại rốt cuộc quyết định muốn đổi mặt thực tế rồi, mọi người vẫn còn đang lén lút đánh cược Hiên Viên phủ có thể từ hôn hay không.

Nhược Vi nếu là biết mọi người ở Kinh Thành bởi vì chuyện mình cùng Hiên Viên Hạo đính hôn mà sinh ra nhiều lời đồn như vậy, nhất định sẽ nói một câu. Xem đi! Mấy chuyện như vậy cũng chỉ có mấy người có tiền ăn no rửng mỡ không có chuyện làm mới làm được thôi. Sau khi hộ vệ chạy xe ngựa đến cửa đại môn của Hiên Viên phủ dừng lại, nói cho người gác cổng mình là từ Liễu gia thôn thuộc Vĩnh An trấn chạy tới tặng đồ, dĩ nhiên, người gác cổng nhanh chóng đem tin tức đưa vào.

Hộ vệ rất nhanh vào Hiên Viên phủ, quản gia trước tiên chiêu đãi, dù sao hộ vệ này cũng là người đại diện cho Nhược Vi, hơn nữa quản gia biết cô nương này còn là thiếu nữ chưa qua môn mà sau khi nấy vị chủ tử đến Liễu gia thôn yêu thích rất nhiều, cho nên chuyện tiếp đón hộ vệ một chút cũng không hề chậm trễ cũng không tỏ vẻ kỳ thị gì.

Mấy người ở Vinh Thọ đường cách đó không xa cũng biết chuyện Nhược Vi phái người tặng lễ tới, sau khi mấy người biết tin tức hiển nhiên cũng rất cao hứng.

Quản gia gọi vị hộ vệ tặng lễ tới, cảm tạ danh mục quà tặng mà hộ vệ đưa cho, kích động đi trở lại Vinh Thọ đường.

"Thỉnh an các vị chủ nhân, nô tài đã an bài vị tiểu ca tới tặng lễ kia đi nghỉ ngơi rồi ạ, đây là danh mục quà tặng mà vị tiểu ca đó mang đến, xin chủ tử xem qua."

Mấy người thấy quản gia trong ngày thường rất chừng mực lúc này cảm tạ danh mục quà tặng này lại có chút kích động, không biết chuyện gì khiến vị quản gia chừng mực này lại kích động thành bộ dáng như vậy.

Cố Thanh Liên nhận lấy danh mục quà tặng trong tay quản gia vừa nhìn, cũng là trong nháy mắt tròn to cặp mắt, há hốc mồm ra, hồi lâu cũng không đóng lại, làm mấy người khác cũng hiếu kỳ không thôi, thoạt nhìn một danh mục quà tặng rất bình thường mà lại khiến nàng dâu (thê tử) luôn luôn có kiến thức rộng rãi kinh ngạc thành bộ dáng như vậy.

Lão thái thái thấy bộ dáng kinh ngạc của Cố Thanh Liên, cũng tò mò không thôi đem danh mục quà tặng lấy tới vừa nhìn, quả nhiên, lão thái thái nét mặt cũng trở thành như vậy, hai người bên cạnh thấy mẹ chồng cùng nàng dâu cả hai người đều như vậy, cũng không ngừng tò mò đem danh mục quà tặng cầm qua vừa nhìn, nhất thời, hai người nét mặt giống nhau như đúc, cũng kinh ngạc không thôi.

Trên danh mục quà tặng đến tột cùng viết cái gì có thể khiến mấy vị chủ tử kinh ngạc như vậy! Những người làm đứng ở một bên phục vụ trong lòng nghi ngờ suy nghĩ.

"Mẹ, nha đầu Nhược Vi này cũng quá thông minh rồi, mùa đông thế nhưng nàng vẫn có thể trồng ra các loại rau xanh này, nhưng mà vật này cũng đưa đến thật đúng lúc, ngày mai vừa đúng dịp cần dùng tới, bây giờ có thể thêm mấy món rau dưa tươi xanh vào thực đơn rồi mà còn có thể tạo thành chuyện rất đời hành diện nữa chứ." Cố Thanh Liên một lúc sau cảm khái nói.

"Đúng vậy a, cũng may là nha đầu này nghĩ tới chúng ta, tất cả vật dụng cần dùng trong nhà đều tặng nhiều hơn một chút, không phải vì mình làm y phục, thì cũng chính là đồ ăn tốt, nha đầu này là một đứa bé rất hiếu thuận." Lão thái thái cười vui vẻ nói, có cháu dâu hiếu thuận như vậy tâm tình lão thái thái đương nhiên tốt rồi.

Nhược Vi đã từng tặng cho lão thái thái vài bộ quần áo, khiến trong lòng lão thái thái cảm thấy Nhược Vi là một người rất thân thiết, có cái gì cũng nhớ

tới lão nhân như bà đây, tuy còn chưa có gặp mặt nhưng Nhựt Vi đã cứ như vậy mà đem lòng của lão thái thái cùng lão thái gia thu phục mất rồi, có thể nói là làm không uổng phí.

"Nha đầu Nhựt Vi đưa loại mật ong gì đó ta cùng lão già đã uống, thấy thân thể quả thật thay đổi tốt hơn rất nhiều, cũng thua thiệt cho nha đầu này phải nhớ đến hai vị lão gia già khom như chúng ta đây!" Lão thái thái vui mừng nói.

"Mẹ, tối hôm nay sai phòng bếp làm mấy loại rau dưa mà nha đầu Nhựt Vi đưa tới, để cha cùng mẹ nếm thử một chút hiếu tâm của cháu dâu ạ".

"Được, con phân phó đi!" Lão thái thái hớn hờ đồng ý, mặc dù nói Hiên Viên gia cũng coi là rất có tiền, nhưng là muốn ăn rau dưa tươi xanh còn là rất khó.

Lão thái thái vốn chính là người có sở thích ăn uống thanh đạm, vừa đến mùa đông, lão thái thái thường là khẩu vị đặc biệt không tốt, mùa đông phần lớn là chỉ có cá cùng thịt heo, rau dưa ít đến thương cảm, khiến lão thái thái rất là phiền não, hiện tại Nhựt Vi trong mùa đông vẫn trồng ra được rau dưa, lão thái thái thật có lộc ăn.

Đầu bếp phòng bếp chứng kiến rau dưa xanh tươi thơm ngon được đưa đến đây thì cảm thiếu chút nữa rơi xuống đất, vẫn là bị người khác đẩy bả vai vài cái mới phục hồi tinh thần lại mà chuẩn bị nấu ăn.

Tất cả mọi người ở phòng bếp bị chuyện rau dưa tươi xanh này làm cho chấn động vô cùng, dù sao đây cũng là lần đầu tiên trong mùa đông bọn họ thấy được rau dưa tươi xanh đến như vậy.

Lúc ăn cơm tối lão thái thái cùng lão thái gia so với bình thường ăn hơn một chén, phu thê Hiên Viên Kiệt cũng ăn không ít, mấy đĩa rau dưa cũng bị càn quét sạch sẽ, mấy chủ tử cũng đều ăn rất hài lòng.

Lão thái thái thật lâu rồi mới ăn được một bữa ăn hài lòng đến như vậy, nghĩ đến có thể mấy ngày nữa rau dưa lại không còn nữa rồi, tâm tình lại trở nên không xong, Cổ Thanh Liên nói để Nhựt Vi lại đưa tới thêm nữa liền được rồi, Nhựt Vi hiểu thuận như vậy, không cần bọn họ nói khẳng định cũng sẽ đưa tới, lão thái thái mới vui vẻ đi nghỉ ngơi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 163

Chờ đến lúc những rau dưa trong nhà ấm lớn sinh trưởng không sai biệt lắm, Nhựt Vi bảo vài hộ hạ nhân ở bên cạnh lần lượt thu rau dưa trong lều, đặc biệt có người quản lý ở bên ngoài nhà ấm chờ khi rau dưa được đưa ra ngoài.

Những hạ nhân này chỉ cần phụ trách thu hoạch rau dưa cho thật tốt, những quản lý kia phần lớn đều là được huấn luyện từ trong tay Nhựt Vi mà thành, đối với Nhựt Vi đều rất trung thành, lại có Liễu Phong ở một bên nhìn, cũng sẽ không xảy ra cái gì ngoài ý muốn, cũng không còn có người dám làm giả.

Hơn nữa rau dưa được vận chuyển đến những cửa hàng của Liễu gia, trong cửa hàng chương quỹ đều là người của Nhựt Vi, cũng không có cái gì phải lo lắng.

Ngày đầu tiên rau dưa đưa ra thị trường liền bán hết sạch, có nhiều người không có mua được đến hỏi chương quỹ ngày thứ hai còn có bán hay không, chương quỹ nói sau này mỗi ngày đều có, chỉ là mỗi người mua đều hạn chế, không thể mua quá nhiều.

Những người đó nghe được chương quỹ nói sau này mỗi ngày đều có bán, mới đi trở về phủ, tính ngày thứ hai đến sớm một chút ra, kết quả ngày thứ hai tâm tư câu tất cả mọi người đều giống nhau, rau dưa còn chưa kịp đưa tới thì đã có nhiều người đợi trước cửa hàng.

Chương quỹ dán một tờ giấy ở trước cửa, trên đó viết có thể hội viên có thể ưu tiên mua, còn có thể giảm giá, quan trọng nhất là còn có thể mua số lượng gấp đôi so với việc không có thể hội viên.

Hành động lần này làm cho những người có thể hội viên phổ biến khắp, mỗi ngày rau dưa đều cung không đủ cầu, nhưng là bạc cũng là ào ào chảy vào túi Nhựt Vi.

Dĩ nhiên chuyện Vi Các mùa đông có rau dưa bán cũng làm cho địa vị Vi Các cao hơn, danh tiếng càng lớn.

Hiện tại Nhựt Vi không sợ Vi Các chơi trội, nhiều năm như vậy, uy tín Vi Các đã tích lũy ở đây, quan trọng nhất là bây giờ Nhựt Vi đã có đầy đủ năng lực giữ được tất cả mọi thứ của mình.

Danh tiếng Vi Các bởi vì mùa đông có mẻ rau dưa bán cũng lan truyền đến Kinh Thành, mà lúc này các chi nhánh của Vi Các ở Kinh thành Vi còn chưa có bắt đầu bán rau dưa ra.

Chỉ là không bao lâu Vi Các ở kinh thành cũng bắt đầu có rau dưa bán, nhưng số lượng lại không nhiều, bởi vì từ thôn Liễu gia vận chuyển đến Kinh thành cũng không dễ dàng.

Hiện tại chủng loại rau dưa trong nhà ẩm lớn trưởng thành càng ngày càng nhiều, những thứ rau dưa như trái dưa chuột nhỏ đậu cô-ve cũng có thể ăn, Nhược Vi sai người gieo một ít đậu tây, giờ cũng đã trưởng thành, Nhược Vi thấy đậu tây có thể gieo thành công, tính toán lần sau gieo đậu tây nhiều xuống đất một chút.

Đĩ nhiên trừ Liễu gia trang có thể trước tiên ăn được những thứ mẻ rau dưa và trái cây mới này, nơi khác chính là Hiên Viên gia ở Kinh Thành.

Thời điểm đậu tây chín, Nhược Vi sai hộ vệ ra roi thúc ngựa đi đưa hai giỏ nhỏ đến kinh thành, bởi vì đậu tây trồng không có nhiều, có thể chia đều ra hai giỏ nhỏ đưa đến Kinh thành đã không dễ dàng.

Nhược Vi phát hiện mỗi lần sai hộ vệ tặng đồ đến Kinh thành bằng việc ra roi thúc ngựa thật không tiện, nếu có thể nghĩ được cách giải quyết thì tốt biết mấy.

Trừ phi Nhược Vi có thể di chuyển tức thời, nhưng việc này không thực tế quá, không gian Nhược Vi cũng không phải là vạn linh, nếu như Nhược Vi dùng khinh công chạy tới kinh thành thì có thể giảm bớt thời gian, nhưng việc này giới hạn cho riêng các nhân lên đường mà thôi.

Nếu như tốc độ xe ngựa có thể so với khinh công của mình nhanh, như vậy đi kinh thành tốc độ cũng nhanh.

Chỉ là Nhược Vi nghĩ đến ngựa nhà mình uống qua một chút linh tuyến thủy bên trong không gian liền thay đổi vô cùng có linh tính rồi, hơn nữa tốc độ cũng nhanh không kém.

Nói như vậy có phải hay không nói là nếu như cho những con ngựa vào trong không gian nuôi dưỡng một thời gian, tốc độ của những con ngựa này có thể trở nên nhanh hơn một chút!

Nhược Vi nghĩ đến điểm này liền sai người tìm tới chừng mười con ngựa tốt bỏ vào bên trong không gian, nuôi hai tháng sau, tốc độ quả thật nhanh hơn không ít, mặc dù nói mình không có khinh công nhanh, nhưng những con ngựa bên trong không gian đã đổi một cái thì có thể tiếp tục đi, so với việc dùng khinh công dùng ít sức lực hơn nhiều.

Nhà ẩm lớn thành công khiến cho lễ mừng năm mới trước một tháng Nhược Vi mỗi ngày lời đầu vàng, mỗi ngày các loại rau dưa của Vi Các đều bán hết sớm, bởi vì thế hội viên có thể ưu tiên mua các loại rau dưa đã tạo thành xu hướng cho những người có tiền tiếp bước muốn làm thế hội viên của Vi Các.

Hơn nữa thế hội viên Vi Các có nhiều loại, có loại đáp ứng đủ tiêu chuẩn, không đạt tới thì không có đủ điều kiện làm thế hội viên Vi Các, mặc kệ người có nhiều tiền Vi Các cũng sẽ không cấp cho người thế, dĩ nhiên nếu như người là người trên vạn người, Vi Các khẳng định sẽ miễn phí đưa cho thế hội viên tôn quý nhất cho người.

Ở Vi Các mỗi ngày mỗi ngày lời đầu vàng, cũng có không ít người mở to mắt đánh chủ ý vào nhà ẩm lớn, nhưng đều bị Nhược Vi tìm cơ hội thu thập.

Phải biết sau lưng Nhược Vi còn có một thân phận khác là các chủ Tinh Nguyệt Các, nếu như ngay cả chút bản lãnh này cũng không có, sau này thế nào đặt chân trên giang hồ.

Chẳng mấy chốc sắp bước sang năm mới rồi, còn mười ngày nữa Hiên Viên Hạo sẽ trở về Kinh thành mừng năm mới, Nhược Vi chuẩn bị vài một vài thứ và xe ngựa cho Hiên Viên Hạo mang về.

Hiên Viên Hạo thấy Nhược Vi chuẩn bị những thứ đồ này, khóe miệng không ức chế được kéo ra, kể từ Hiên Viên Hạo cùng Nhược Vi đính hôn, Nhược Vi đã đưa đến Kinh thành gì không biết có bao nhiêu thứ rồi, mỗi lần đều là mấy xe ngựa đưa đi, thỉnh thoảng có mẻ rau dưa mới có thể ăn, còn phái người ra roi thúc ngựa đưa đến Kinh Thành, Hiên Viên Hạo cảm giác được bản thân mình sao có chút cảm giác là "Con bất hiếu".

Chỉ là kinh thành đưa tới đáp lễ cũng nhiều, sau khi Cố Thanh Liên còn đặc biệt đưa đến cho Nhược Vi một số món đồ trang sức, lúc Cố Thanh Liên ở Liễu gia thôn cảm thấy Nhược Vi còn nhỏ tuổi ăn mặc mộc mạc, vừa hay mình không có nữ nhi, thật vất vả có nàng dâu vừa ý mình thích, đương nhiên là muốn nàng dâu ăn mặc thật xinh đẹp, đáng tiếc Nhược Vi đem trang sức nàng đưa đến Liễu gia thôn đều cất giữ kỹ.

Thật ra thì ở Liễu gia thôn làm sao dùng những món đồ trang sức tốt như vậy, về sau đi kinh thành lấy ra dùng không muộn, hơn nữa đồ trang sức của Vi Các đều do Nhược Vi khi có thời gian tự mình thiết kế, vì vậy đồ trang sức của Vi Các luôn là những món mới mẻ độc đáo nhất đẹp mắt nhất, rất được những tiểu thư quan gia phu nhân yêu thích, lần này Cố Thanh Liên đưa tới cho Nhược Vi đồ trang sức cũng có chút ít là mua từ trong tiệm của Nhược Vi.

Mặc dù Hiên Viên Hạo trở về kinh thành mừng năm mới, Nhược Vi có chút không đành, nhưng nghĩ tới có hai đệ đệ dễ thương còn có Quái lão đầu gia gia đối với mình tốt cùng mừng năm mới với mình, năm nay lại thêm gia đình Nhạc tiên sinh vẫn là làm cho mình cao hứng.

Liễu gia trang thật sớm liền bắt đầu chuẩn bị đồ tết rồi, năm nay món ăn lễ mừng năm mới trên bàn lại có thêm món mới, mẻ rau dưa mới, Nhược Vi rất rộng rãi sai người làm trên mỗi bàn đều đặt một đĩa rau, khiến hạ nhân cảm kích không dứt, dù sao bây giờ rau dưa ở Vi Các phải vài lượng bạc mới có mua được một cân.

Nhược Vi chịu cho người làm trong nhà ăn thứ rau dưa này so thịt mắc gấp mấy lần đúng là rất rộng rãi.

Có lẽ sang năm lúc này Nhược Vi đã là người có chồng rồi, nghĩ đến chuyện này Nhược Vi cũng có chút bất đắc dĩ, nam nhân cổ đại chẳng lẽ cũng thích

những cô gái nhỏ tuổi.

Chỉ là cũng may không cần ở nơi có nhiều quy củ vô số kẻ là kinh thành, chỗ đó trên đường cái tùy tiện một người cũng có thể là một quan, không cần thận đắc tội hoàng thân quốc thích gì đó, làm cái gì cũng không thể tùy ý, thật là làm cho người ta có cảm giác đè nén, Nhưộc Vi không thích không khí như vậy.

Vẫn là chính mình là một tay gầy dựng Liễu gia trang để cho người thư thái, không có ai có thể hạn chế tự do của mình.

Hôm nay là đêm ba mươi, trên dưới Liễu gia trang ai cũng mang theo không khí vui mừng, dán câu đối, dán giấy dán tường, toàn bộ phủ trên dưới bận rộn vui vẻ làm cho người ta cảm thấy ấm áp.

Người người thay cho mình một bộ y phục đẹp nhất đón tiếp một năm mới, một năm nay, tất cả mọi người bởi vì có một chủ tử tốt mà cuộc sống vô cùng phong phú.

Phòng bếp chuẩn bị com tất niên mùi thức ăn không ngừng tỏa ra ngoài, làm cho hạ nhân đi ngang qua nước miếng cũng chảy tới khóe miệng, cũng nghĩ thầm, thật là thơm, com tất niên hàng năm tiểu thư sẽ bảo hạ nhân phòng bếp chuẩn bị rất nhiều món ngon, so với nhiều gia đình giàu có cũng không kém, nhà ai có thể đối với người làm được như vậy, cũng chỉ có Liễu gia mới có thể như thế, đối với người làm tốt như vậy, tiền tháng cũng cao hơn nhiều so với nhà khác, chủ tử là một người vừa hiền hòa lại công chính, quan trọng nhất là còn là một người có năng lực, vì vậy trên dưới Liễu gia trang mới có thể một lòng, Liễu gia trang mới có thể một năm so một năm càng lớn mạnh.

Hai ngày trước lễ mừng năm mới Liễu gia trang đã dọn dẹp sạch sẽ, bởi vì Nhưộc Vi có chút thích giữ sạch sẽ, cho nên việc tổng vệ sinh ở Liễu gia trang cho lễ mừng năm mới rất dễ dàng là có thể làm xong, bởi vì trong ngày thường trên dưới Liễu gia trang cũng đã sạch sẽ rồi, lễ mừng năm mới tổng vệ sinh cùng ngày thường quét dọn cũng không sai biệt lắm.

Bởi vì có rau dưa tươi sống, Liễu gia trang năm nay nhất định có thể sống tốt hơn so với năm trước, hơn nữa năm nay Liễu gia trang còn có hai chuyện vui, đại thiếu gia trúng cử và c đại tiểu thư đính hôn đều là đại hỷ sự của Liễu gia trang.

Nhiệt độ ấm áp. Lễ vật Nhưộc Vi mang đến kinh thành đã được hộ vệ ra rồi thúc ngựa đưa đi rồi, tin rằng mấy xe ngựa chở rau dưa tươi còn có một chút dâu tây mới hái, Nhưộc Vi tin rằng mấy vị trưởng bối ở kinh thành nhất định sẽ thích phần lễ mừng này.

Những thứ đồ khác Nhưộc Vi không có đưa nhiều, lần trước Hiên Viên Hạo hỏi kinh Nhưộc Vi bảo Hiên Viên Hạo mang theo rất nhiều thứ trở về, niên lễ cũng không cần phải đưa những thứ đó, đều là tâm ý của mình, đưa sớm hay đưa trễ cũng vậy thôi, không khác gì nhau, Nhưộc Vi tin tưởng bối sẽ không trách của mình.

Mà trên thực tế mấy vị ở kinh thành quả thật không có trách Nhưộc Vi, ngược lại cảm thấy đồ Nhưộc Vi đưa quá nhiều, hơn nữa lúc Hiên Viên Hạo trở lại kinh thành mang về những thứ đó, khiến mấy vị trưởng bối lại vui mừng không biết làm thế nào, Nhưộc Vi mỗi lần sai người ta tặng đồ đều là lấy một xe ngựa trở lên làm đơn vị.

Cố Thanh Liên biết Nhưộc Vi là thật tâm đưa những thứ này, bởi vì nàng hiểu rõ Nhưộc Vi không phải loại người thích ra vẻ.

Có một đứa con dâu hiếu thuận như vậy khiến lòng Cố Thanh Liên vừa vui mừng lại khổ não, vui mừng là tương lai nàng dâu hiếu thuận, khổ não là nàng dâu quá hiếu thuận, cảm giác mình luôn bị tiểu bối lo nghĩ, khiến Cố Thanh Liên có chút thẹn đỏ mặt.

Nhưng mà cảm giác này thật tốt!

Kinh thành Hiên Viên phủ bởi vì Hiên Viên Hạo trở về năm nay cũng trở nên ấm áp hẳn, năm nay Hiên Viên Hạo so năm trước ôn hòa hơn nhiều.

Mấy vị trưởng bối trong nhà cũng cảm thấy Hiên Viên Hạo lần này trở về hàn ý trên người không có nặng như trước kia, cũng so trước kia có kiên nhẫn hơn một chút, đây tất cả đều là bởi vì Nhưộc Vi, Hiên Viên Hạo mới thay đổi như thế.

Năm nay Hiên Viên phủ bởi vì Nhưộc Vi tồn tại, một năm này trôi qua đã khác hơn, sang năm lúc này có lẽ Nhưộc Vi ở gia đình này bước sang mừng năm mới rồi.

Mấy năm nay com tất niên ở Liễu gia trang này thịnh soạn nhất, cũng là náo nhiệt nhất, Xuân Phân còn mượn cơ hội kính Nhưộc Vi vài ly rượu, khiến Nhưộc Vi rất bất đắc dĩ, những nha đầu này biết nhuộc điểm ở đâu mình, có lúc thật là làm cho Nhưộc Vi dở khóc dở cười.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 164

Trong khoản thời gian một năm sau khi Nhưộc Vi cùng Hiên Viên Hạo đính hôn, theo thời gian tích lũy, tình cảm giữa Nhưộc Vi cùng với người của Hiên Viên gia cũng càng ngày càng thâm hậu.

Hiên Viên Hạo ở nhà mình trải qua một kỳ tết thì lại trở về Vinh An trấn cùng với Nhục Vi, thời điểm đầu xuân tháng ba, Cổ Thanh Liên lại một mình mang theo hộ vệ lần nữa tới Liễu gia thôn, mà lần này Cổ Thanh Liên tới là để thương lượng chuyện ngày thành hôn của Nhục Vi và Hiên Viên Hạo, giữa tháng ba năm nay Nhục Vi cũng đã tới tuổi có thể cập kê, cũng đã đến tuổi có thể thành thân, lão thái thái và lão thái gia ở Hiên Viên phủ đã sớm mong đợi được ôm tăng tôn rồi.

Tại thời điểm mình cùng Hiên Viên Hạo đính hôn Nhục Vi cũng đã nghĩ đến cái kết quả này, dù sao Hiên Viên Hạo cũng là con trai trưởng duy nhất trong nhà, theo lý mà nói ở cái tuổi này Hiên Viên Hạo cũng đã nên sớm thành gia lập thất cùng con cháu đầy đàn rồi, Hiên Viên Hạo cũng vì chờ đợi Nhục Vi, mà cũng đã chịu rất nhiều áp lực mới có thể chờ Nhục Vi lớn lên để có thể gả cho hắn.

Nhục Vi cũng không phải là người không có tâm, có thể cảm nhận được Hiên Viên Hạo vì mình mà đã bỏ ra rất nhiều thứ, nếu Hiên Viên Hạo vì mình bỏ ra nhiều như vậy, mình chỉ là sớm một chút gả cho hắn mà thôi, cũng không có cái gì khó khăn, hơn nữa không cần cùng hai người đệ đệ tách ra, đây đối với Nhục Vi mà nói đã là trạng huống tốt nhất.

Thật ra thì nói là tới thương lượng chuyện sắp xếp ngày thành thân, nhưng trên căn bản quyết định vẫn là ở Hiên Viên gia, Hiên Viên gia chọn ra mấy ngày hoàng đạo, rồi để bên Liễu gia trong mấy ngày đó chọn ra một ngày thích hợp mà thôi.

Nhục Vi thì không sao cả, sau khi thành thân mình vẫn tiếp tục quản lý chuyện trong nhà, chỉ là chỗ ở phải thay đổi một chút mà thôi, nhưng ngay khi Quái lão đầu và Cổ Thanh Liên xác định ngày thành thân là vào mừng sáu tháng mười sắp tới, Hiên Viên Hạo liền mua ngay mảnh đất kế bên Liễu gia trang, nói là muốn xây nhà mới để hai người thành thân, đến lúc đó trên bức tường giữa Liễu gia trang với nhà mới mở một cái cửa nhỏ là được, Nhục Vi không giống như là bị gả đi.

Có thể nói Hiên Viên Hạo đối với Nhục Vi đúng là ngậm sợ tan thương đến tận tâm can mà, Hiên Viên Hạo đem toàn bộ đất tiếp giáp với Liễu gia trang mua hết, vừa vận cùng tòa nhà của Hiên Viên phủ có thể liền thành một khối, Hiên Viên Hạo dứt khoát cho người đem phòng ốc cũ đập xuống, toàn bộ xây mới lại lần nữa.

Bởi vì Hiên Viên Hạo biết Liễu gia trang là Nhục Vi thiết kế, Hiên Viên Hạo cũng để cho Nhục Vi thiết kế nhà mới bọn họ sẽ ở sau này, Nhục Vi thích như thế nào thì liền xây thành như vậy, cũng sắp đem Nhục Vi cùng chiều đến tận trời rồi.

Nhục Vi cũng không từ chối, dù sao Nhục Vi biết Hiên Viên Hạo nếu đã để cho mình làm chuyện này thì cũng sẽ không mất hứng, hơn hờ đón nhận nhiệm vụ mà Hiên Viên Hạo an bài cho mình.

Nhục Vi nghĩ tới ngôi nhà này sau này sẽ là nơi ở của mình và Hiên Viên Hạo, Nhục Vi hy vọng có thể làm được tận thiện tận mỹ, không thể để lại bất cứ sự tiếc nuối gì, vì vậy Nhục Vi bỏ ra rất nhiều công sức để thiết kế ngôi nhà mới của mình cùng Hiên Viên Hạo.

Sau này khi các công tượng theo bản thiết kế của Nhục Vi mà xây dựng hoàn thành ngôi nhà mới, các công tượng này đều cảm thấy cuộc đời này có thể xây ra được một ngôi nhà như vậy cũng đã đủ rồi!

Tòa nhà mới cùng với Liễu gia trang cũng đều giống nhau về vẻ bề ngoài không thấy được gì bên trong, nhưng nội bộ bên trong thật sự là muốn bao nhiêu tinh tế đều có thể tinh tế bấy nhiêu, trong mấy năm sau này khi Nhục Vi cùng Hiên Viên Hạo đã thành hôn, phu thê Hiên Viên Kiệt thương thường nếu có cơ hội liền ở tại Liễu gia thôn không chịu đi, chủ yếu là ở nơi này quá thư tâm rồi, sau đó thì lão thái thái cùng lão thái gia cũng thường ở tại Liễu gia thôn, không muốn trở về Kinh Thành.

Nhà mới chiếm diện tích rất lớn, so với Hiên Viên phủ ở Kinh Thành còn muốn lớn hơn một chút, ở cái địa phương như kinh thành đó, Tắc Đất Tắc Vàng, có thể mua được một mảnh đất để xây một tòa nhà như vậy cũng đã thật không dễ dàng rồi.

Hơn nữa ở một nơi như kinh thành cũng không phải có tiền là có thể giải quyết được tất cả vấn đề, có lúc càng có tiền lại càng ngại ánh mắt của những người khác, cho nên Nhục Vi là vô cùng không muốn đi cái loại địa phương như Kinh Thành mà sinh sống.

Sau khi Cổ Thanh Liên cùng Quái lão đầu đã xác định được ngày thành thân của Nhục Vi cùng Hiên Viên Hạo, lại ở Liễu gia thôn chơi nửa tháng mới trở lại kinh thành, dĩ nhiên, cũng như các lần khác, lại từ Liễu gia thôn mang về vài xe ngựa quà tặng.

Mặc dù cuối cùng đã lấy được sự cho phép của bề trên là sau khi thành thân Hiên Viên Hạo cùng Nhục Vi có thể ở lại Liễu gia thôn, nhưng cái ngày thành thân kia vẫn phải tổ chức ở kinh thành, dù sao thân bằng hảo hữu của Hiên Viên gia đều ở tại Kinh Thành.

Đối với chuyện này Nhục Vi không có ý kiến, ở kinh thành bái đường thành thân là phải, Nhục Vi biết không thể luôn khiến Hiên Viên Hạo nhân nhượng mình, mình cũng cần vì Hiên Viên Hạo làm ra một chút nhượng bộ.

Hai người bọn họ sẽ cùng nhau ở chung một chỗ qua hết cả đời, không thể luôn chỉ một bên bỏ ra, bằng không cho dù Hiên Viên Hạo có yêu Nhục Vi hơn nữa, một ngày nào đó khi Hiên Viên Hạo gặp được một người khác cùng Nhục Vi không phân cao thấp nhưng lại không như Nhục Vi luôn là có gái khiến Hiên Viên Hạo phải bỏ ra rất nhiều thì không nhất định Hiên Viên Hạo sẽ không thay đổi lòng mình.

Thời điểm Cổ Thanh Liên từ Liễu gia trang trở lại kinh thành đã là giữa tháng tư rồi, tham gia lễ cập kê của Nhục Vi xong mới chuẩn bị trở về kinh thành.

Lễ cập kê của Nhục Vi chuẩn bị cũng không phải rất long trọng, Nhục Vi cảm thấy không cần thiết mời nhiều người mình không thích đến tham dự lễ cập kê của mình, nhưng những ai cùng mình có giao hảo chân chính Nhục Vi vẫn mời tới đây.

Ở lễ cập kê Cổ Thanh Liên đưa ra quà tặng mà bà và lão thái thái đã chuẩn bị, ngày nay đi qua, ở thời đại này thì Nhượng Vi cũng đã chính thức bước vào hàng ngũ những người trưởng thành.

Nhượng Vi cập kê thì người vui vẻ nhất dĩ nhiên phải tính đến đó chính là Hiên Viên Hạo rồi, Nhượng Vi cập kê thì Hiên Viên Hạo cách thói điểm mình có thể ôm mỹ nhân về lại tiến gần một bước, Hiên Viên Hạo sao lại có thể không vui !

Cổ Thanh Liên sau khi trở lại kinh thành, liền ở nhà bắt tay vào chuẩn bị hôn sự của Hiên Viên Hạo, mặc dù ngày thành thân của Hiên Viên Hạo cùng Nhượng Vi là vào tháng Mười, nhưng Hiên Viên gia cũng chỉ có Hiên Viên Hạo là con trai một và là trưởng tử, hiện tại thì tốt rồi không dễ dàng Hiên Viên Hạo mới muốn thành thân, mấy vị trưởng bối trong nhà không dùng hết toàn lực chuẩn bị cho chuyện Thành hôn của Hiên Viên Hạo là không thể nào .

Có tới vài tháng dùng để chuẩn bị chuyện Hiên Viên Hạo thành hôn, nhưng nói không chừng mẹ chồng nàng dâu hai người còn ngại thời gian quá ngắn !

Sau khi Nhượng Vi cập kê, thì ở nhà bắt đầu chuẩn bị đồ cưới cho mình, hơn nữa còn muốn thuê giá y cho bản thân, chuẩn bị lễ ra mắt sau khi thành thân, chuyện Nhượng Vi cần làm còn có rất nhiều !

Thụy Ca đã trúng cử, nếu như bản thân Thụy Ca nguyện ý không muốn làm quan, thì hiện tại với những gì đã đạt được trên sự nghiệp học hành Thụy Ca đã có thể buông lỏng một chút rồi, Nhượng Vi tìm Thụy Ca nói qua cái vấn đề này, Thụy Ca nói mình khảo thí đạt được Cử nhân là được rồi, mình là lão đại trong nhà, về sau là muốn trấn giữ ở nhà.

Nhượng Vi cho rằng Thụy Ca đây là bởi vì tự bản thân so với Đào Đào lớn hơn, cho nên đã tự đem toàn bộ trách nhiệm đều chồng chất lên trên người mình, mới nói không muốn làm quan, khuyên Thụy Ca nếu như yêu thích cái gì thì hãy đi làm cái đó, chuyện trong nhà không cần lo lắng, Thụy Ca biết Nhượng Vi nghĩ sai rồi, nói với Nhượng Vi, mình không có miễn cưỡng, là thật tâm không muốn làm quan, mới để cho Nhượng Vi thở phào nhẹ nhõm.

Thật ra thì Nhượng Vi cũng không hi vọng Thụy Ca làm quan, quan trường quá hắc ám, không thích hợp với tính tình của Thụy Ca, thật ra thì tính tình Thụy Ca có đôi khi cũng tương đối bướng bỉnh, trên quan trường đôi lúc sẽ rất thua thiệt.

Thụy Ca nói với Nhượng Vi muốn về sau cũng giống như Cổ Khai, đọc sách dạy dỗ học trò, Nhượng Vi cảm thấy cái này cũng rất thích hợp với Thụy Ca, Thụy Ca thích đọc sách, nhưng lại không thích hợp quan trường.

Nhượng Vi cảm thấy vì sau này của Thụy Ca mà có ý tưởng muốn làm một tòa thư viện, đem thư viện làm ở Liễu gia thôn, nói như vậy Thụy Ca vẫn ở trong tâm rất mình rồi, hơn nữa Thụy Ca cũng có thể làm chuyện mà mình thích, đến lúc đó cũng mời Cổ Khai tới thư viện dạy học, còn có Nhạc tiên sinh, sau đó lại mời một vài người có học thức nhân phẩm tốt tới thư viện, như vậy Thụy Ca nhất định sẽ vui lòng.

Ở Liễu gia thôn xây một tòa thư viện cũng xem như là vì hậu thế Liễu gia thôn mà tạo phúc rồi, tin tưởng Thụy Ca nhất định sẽ vui với việc làm này.

Thụy Ca tâm tính cũng rất thích hợp làm tiên sinh, đến lúc đó đem thư viện giao cho Thụy Ca quản lý, bảo đảm Thụy Ca mỗi ngày vui đến quên cả trời đất .

Thụy Ca biểu lộ sau này sẽ không đi làm quan, cũng coi như là giúp Nhượng Vi buông xuống một nửa trái tim lơ lửng vì hai người đệ đệ, những năm gần đây Nhượng Vi luôn rất lo lắng hai người đệ đệ tương lai lại muốn vào quan đồ, Nhượng Vi mặc dù không để cho người khác phát hiện ra lo lắng của mình, nhưng vẫn không an tâm, hiện tại Thụy Ca có thể không cần lo lắng, nhưng còn có Đào Đào! Nhượng Vi còn phải lo lắng mấy năm nữa!

Bởi vì chuyện năm nay Nhượng Vi muốn thành thân, Liễu gia không còn mở rộng sự phát triển giống như mấy năm trước nữa, mà chỉ cũng cố những cơ sở được gây dựng từ mấy năm trước mà thôi, chuyện này thật ra thì cũng là có lợi đối với Liễu gia, phát triển quá nhanh cũng không phải là tốt, bên trong nội bộ nhất định sẽ cất giấu rất nhiều khuyết điểm tạm thời còn không có hiện hiện ra, nhưng một khoản thời gian về sau, những sai lầm kia tích lũy càng nhiều nhất định sẽ bộc phát ra ngoài.

Sẽ dùng thời gian một năm này để tìm ra nhưng vướng mắc đó mà đem ra giải quyết cho xong, một năm nghỉ ngơi lấy lại sức, một năm sau, lại giương bản lĩnh lớn hơn nữa, cũng chưa hẳn là không thể.

Hơn nữa hiện tại sản nghiệp Liễu gia cũng không nhỏ, dùng một năm này để gia cố lại nền móng cho thật vững chắc cũng tốt, con đường sau này mới có thể đi dài hơn xa hơn, mới có thể đi tốt hơn vững vàng hơn.

Thời điểm mùa đông nhà ấm lớn khiến Liễu gia kiếm lời một khoản rất lớn, tiền lời từ nhà ấm lớn đã chiếm hơn một phần năm so với tiền thu vào từ các sản nghiệp khác trong nhà, điều này làm cho Nhượng Vi rất kinh ngạc, mặc dù Nhượng Vi biết cái này sẽ kiếm được rất nhiều tiền, nhưng cũng kinh người một chút à! Hơn nữa bởi vì mới bắt đầu, nhà ấm lớn cũng chưa có đạt tới quy mô lớn nhất mà đã kiếm được nhiều tiền như vậy, nếu năm nay gia tăng kích thước, lợi nhuận kia lại càng cao hơn nữa.

Hơn nữa vì các thu vào đã rất tốt, không ngờ lời nhuận từ nhà ấm lớn lại lớn hơn nữa, khiến Nhượng Vi có loại ý tưởng muốn đem nhà ấm lớn làm lớn hơn nữa, nhưng Nhượng Vi biết trước mắt mà nói vẫn không thể vội vã hấp tấp như vậy, không thể làm gì khác hơn là để xuống ý định này.

Thật ra thì mấy năm nay Nhượng Vi còn có một nơi cũng thu vào rất nhiều tiền, sau khi Nhượng Vi đem cây kim ngân ra trồng, số lượng hàng năm trồng trọt từ từ gia tăng, hiện tại cây kim ngân trồng được kích thước đã rất lớn rồi.

Nhượng Vi biết chỗ tốt của cây kim ngân, dùng một cái tên khác ở các nơi mở ra tiệm thuốc, hiện tại những tiệm thuốc mà Nhượng Vi vụng trộm mở kia đã có được chút danh tiếng, nhưng tiệm thuốc kia nguyên liệu chủ chốt chính là lấy cây kim ngân dùng để chế thành một vài loại thuốc viên, có rất nhiều công hiệu, có rất nhiều người giang hồ cũng biết danh tiếng mà đến mua.

Phương thuốc ở trong tay Nhược Vi, dĩ nhiên phương thuốc này là Nhược Vi tìm được bên trong sách ở trong không gian.

Mấy năm này Nhược Vi tốn rất nhiều tâm huyết để gây dựng sự nghiệp cho gia đình này, bản thân mình cũng không có thời gian nghỉ ngơi thật tốt qua, năm nay mượn chuyện thành thân cũng có thể ít vận động đầu óc một chút, ít hao tổn tinh thần một chút.

Nguyên nhân Nhược Vi vội vàng phát triển Liễu gia có một phần cũng là bởi vì thân phận của Hiên Viên Hạo, mặc dù Hiên Viên Hạo có thể không thêm đề ý, nhưng luôn luôn vẫn có người sẽ bối móc, cho nên Nhược Vi chỉ có cố gắng để cho thực lực của mình trở nên mạnh hơn, mới có thể cùng Hiên Viên Hạo kẻ vai sát cánh.

Hiên Viên gia là gia tộc lớn, Nhược Vi gả cho Hiên Viên Hạo là phải đối mặt với cả một gia tộc, sau này còn có thể sẽ phải nhận lãnh trọng trách của đương gia chủ mẫu.

Cho nên sau khi Nhược Vi xác định được tâm ý của mình đối với Hiên Viên Hạo xong liền không cho bản thân mình có cơ hội lùi bước nữa, vì tương lai hai người, cần rằng hướng vị trí mạnh hơn cao hơn mà đi tới.

Vì Hiên Viên Hạo vì tương lai của hai người mà nỗ lực.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 165

Vì sau khi kết hôn, phần lớn thời gian Hiên Viên Hạo và Nhược Vi đều ở Liễu gia thôn nên đồ cưới của Nhược Vi cũng không cần đem đến kinh thành làm gì. Chỉ cần gửi bằng kê lên đó là được, khỏi mắc công phiền toái.

Gia y của Nhược Vi đều do nàng thiết kế và tự tay may.

Lễ phục của Hiên Viên Hạo cũng do Nhược Vi thiết kế và may. Trang phục của hai người là trang phục “tình nhân” nên sau lễ cưới của Nhược Vi, kiểu trang phục này đã gây nên làn sóng không nhỏ làm Nhược Vi kiếm được rất nhiều tiền.

Bây giờ Thụy Ca vẫn còn nhỏ, trước tiên cứ đi theo học hỏi mấy lão sư dạy học, chờ sau này đủ năng lực thì có thể đứng ra giảng dạy.

Mặc dù nói hôn lễ của hai người là vào tháng mười, nhưng Nhược Vi muốn tự mình chuẩn bị đồ cưới, tự mình may y phục, còn muốn bồi dưỡng tình cảm với hai đệ đệ nên nàng rất bận.

Mà Hiên Viên Hạo cũng trải qua cuộc sống bận rộn như Nhược Vi.

Nhược Vi oán trách Quái lão đầu mang theo cả đám người đến kinh thành để dự lễ cưới.

Đến Kinh Thành, đoàn người Nhược Vi ở trong một biệt viện mới mua, đám người Xuân Phân vẫn đi theo Nhược Vi, Thụy Ca và Đào Đào vẫn sống chung với Nhược Vi sau khi nàng thành thân.

Sau khi Liễu gia sắp xếp xong mọi chuyện thì người của Hiên Viên gia lập tức tới thỉnh an. Vì sắp tới hôn lễ rồi, hai vợ chồng Cố Thanh Liên rất xem trọng chuyện này, lão thái thái cũng phái người đi tìm Nhược Vi, điều này chứng tỏ Nhược Vi rất được mọi người xem trọng.

Người làm của Hiên Viên gia cũng không dám xem thường Tôn thiếu nữ sắp vào cửa. Dù sao sau lưng Nhược Vi cũng có hai ngọn núi lớn che chở.

Lúc đoàn người Nhược Vi đến kinh thành thì chỉ còn cách ngày thành hôn ba ngày. Nhược Vi nằm trong căn phòng mới, nhìn trần nhà xa lạ thì có chút không quen.

Chưa tới ba ngày nữa nàng sẽ làm vợ người ta rồi, Nhược Vi không biết mình có thể thích ứng với thân phận mới này không nhưng nàng sẽ hết sức làm tròn bổn phận của mình. Nguyên tắc làm người của Nhược Vi là không bao giờ chèn ép kẻ khác.

Nhưng khi có người chạm đến ranh giới cuối cùng của nàng, mặc kệ là ai, nàng cũng sẽ xuống tay không chút lưu tình.

Ba ngày trời qua rất nhanh, vào ngày mùng sáu tháng mười, Toàn Phúc phu nhân – người được mời đến chải tóc cho tân nương là người do Hiên Viên gia mời tới. Toàn Phúc phu nhân này là Kinh Thành nhị phẩm phu nhân – vợ của Phương tướng quân.

Toàn Phúc phu nhân này quả đúng là Toàn Phúc phu nhân. Phương tướng quân chỉ có một mình bà là vợ, bà lại sinh được cho nhà chồng ba trai, hai gái. Phu quân của mẹ chồng Nhược Vi mặc dù chỉ có mình bà nhưng bà chỉ sinh được một người con là Hiên Viên Hạo.

Trước tiên, Phương phu nhân se long mặt cho Nhược Vi xe lông mặt, bà lấy hai sợi chỉ hồng xoắn lại với nhau, miệng nói lời chúc mừng rồi dùng dây tơ

hồng chà lên mặt Nhược Vi nhiều lần, đến mức một sợi tóc gáy cũng không còn.

Nhược Vi chịu đựng nỗi đau trên mặt, thật vất vả xoắn xong. Nhược Vi cảm thấy trán nằng toát cả mồ hôi hột. Sau đó Phương phu nhân không vội trang điểm cho nàng mà trét lên mặt nàng một lớp quỳnh cào thơm phức. Đội quỳnh cao thẩm thấu vào da, mặt Nhược Vi càng trở nên trơn bóng hơn.

Bọn Xuân Phân phục vụ Nhược Vi thay giá y đỏ thắm. Mọi người nhìn Nhược Vi mà hai mắt sáng rực lên, Nhược Vi xinh đẹp cứ như là tiên nữ giáng trần.

Phương phu nhân không biết phải trang điểm cho Nhược Vi như thế nào vì nàng quá đẹp. Có tô thêm son phấn thì cũng không có tác dụng gì.

Nhưng là ngày đại hi mà không trang điểm là điểm xấu nên Phương phu nhân trang điểm nhẹ cho Nhược Vi.

Sau khi trang điểm xong thì tới phần chải tóc. Phương phu nhân cầm cây lược cười tủm tỉm đứng sau lưng Nhược Vi. Bà nói: "Một chải chải tới già, hai chải răng long đầu bạc, ba chải con cháu đầy đàn..."

Chải tóc xong, Hạ Chí đội mũ phượng cho Nhược Vi, chỉ thấy trong nháy mắt cả phòng im vắng vắng. Mũ phượng càng làm cho Nhược Vi trở nên kiều diễm.

Phương phu nhân lấy lại tinh thần trước tiên, bà than nhẹ tán thưởng một câu, Nhược Vi còn chưa trả lời thì đã có người đập cửa, nha hoàn ngoài cửa nói: "Tiểu thư, cô gia đến lớn cửa rồi!".

Phương phu nhân nghe lời nha hoàn nói thì cười bảo: "Tên tiểu tử A Hạo này thật là không đợi được nữa."

Nhược Vi nghe Phương phu nhân nói vậy thì trên mặt hiện ra nụ cười hạnh phúc. Lúc này Hiên Viên Hạo đã mặc lễ phục đỏ chót đứng trước cửa, gương mặt lạnh lùng thường ngày cũng nở nụ cười ấm áp. Tiếng pháo nổ đùng đùng đình tại nhức óa, người hầu của Hiên Viên gia đi theo phía sau không ngừng phát bao lì xì cho mọi người.

Nhưng khi Hiên Viên Hạo thấy cửa lớn đóng chặt lại thì mặt hắn cứng ngắt. Hắn nhìn thấy Nhạc lão sư và Quái lão đầu đang cười cười nhìn hắn, còn có hai cậu em vợ nữa chứ. Hiên Viên Hạo bất đắc dĩ tiến lên cung kính nói: "Xin chào Quái Lão gia, Nhạc tiên sinh và hai vị Tiểu Cửu Từ."

Mọi người nghe Hiên Viên Hạo gọi như vậy thì gật đầu một cái, ngay sau đó Quái lão đầu hướng về phía Hiên Viên Hạo nói: "Hiên Viên Hạo, mặc dù Hiên Viên gia rất có thể lực nhưng ngươi đã là cháu rể ta thì không thể không đối xử tốt với cháu gái ta. Nếu ta biết ngươi dám làm tổn thương Nhược Vi thì cho dù là nguyên nhân gì ta cũng không tha cho ngươi."

Hiên Viên Hạo nghe Quái lão đầu uy hiếp thì chỉ cười nói: "Con xin cam đoan tuyệt đối sẽ không tam thê tứ thiếp làm Nhược Vi đau lòng."

Mấy cô gái trong chính điện nghe Hiên Viên Hạo nói thế thì hâm mộ không thôi, ba kiếp cũng không tìm được người chồng nào như vậy.

Quái lão đầu hài lòng, né sang một bên cho Hiên Viên Hạo đi. Hiên Viên Hạo không nghĩ là Thụy Ca sẽ đột nhiên đứng chắn đường, cậu bé nói: "Tỷ phu, đệ nghe nói người từng đậu Cử nhân, không biết người có thể làm một bài thơ không? Còn nếu không làm được thì đệ sẽ không nhường đường."

Hiên Viên Hạo không ngờ mới qua một ải lại đụng phải một cửa, khoe miệng hắn giật giật, suy nghĩ một chút, bật thốt lên: "Họa Mi kiều diễm tình đưa tình, yêu ngữ ấm áp tình nồng đậm, đẹp đôi Thiên Thành duyên Diệu Diệu, người gặp chuyện tốt má lúm đồng tiền Hồng Hồng."

Mọi người kinh ngạc nghe Hiên Viên Hạo nói, sau đó tiếng trầm trồ khen ngợi vang lên không dứt. Thụy Ca nghiêng đầu nhìn Quái lão đầu, cậu bé thấy ông cười gật đầu một cái thì mới không cam lòng, chu mỏ đứng sang một bên.

Hiên Viên Hạo vội vàng mở cửa lớn, hắn sợ lại có người đứng ra ngăn cản.

Khi đi gần tới phòng Nhược Vi, Hiên Viên Hạo kích động, tay nắm thành quả đầm bước nhanh tới trước.

Khi hắn thấy Nhược Vi đầu đội khăn voan đỏ thì bắt đầu cười, mấy nam nhân đi theo phía sau thấy bộ dạng ngốc nghếch của Hiên Viên Hạo thì đẩy hắn một cái, sau đó buồn cười nói: "Còn không mau ôm tân nương lên, đừng làm trễ giờ lành."

Hiên Viên Hạo nghe vậy thì lập tức lấy lại tinh thần, hắn tiến lên, tay run rẩy ôm lấy Nhược Vi, thân thể Nhược Vi hơi cương cứng một chút vì động tác này.

Không chỉ là Nhược Vi, mà tất cả mọi người ở đó cũng ngấy ra. Ở nước này tân lang không bao giờ ôm tân nương từ nhà mẹ đẻ, hành động này của Hiên Viên Hạo quả là làm người ta khiếp sợ.

Mà Quái lão đầu nhìn thấy hành động của Hiên Viên Hạo cũng là bất đắc dĩ bĩu môi. Ông đang muốn lên tiếng thì Hiên Viên Hạo đã nói một câu: "Giờ lành sắp tới!" Nói xong, hắn sai bước lướt qua Quái lão đầu đi ra phía ngoài. Nếu hôm nay không phải là Ngày Đại Hi thì Quái lão đầu đã đánh với Hiên Viên Hạo một trận.

Mọi người thấy tân lang ôm tân nương bước ra ngoài thì tròn tròn cả mắt. Nhược Vi tức giận nhéo hắn hai cái thì hắn mới không lộn xộn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 166

Hiên Viên Hạo đem Nhục Vi nhẹ nhàng đặt lên đại kiệu tám người khiêng, sau đó mặt đầy hờn hờ cỡi ngựa của hắn. Cả đám người đón đầu cũng xoay người lên ngựa, chuẩn bị đưa đầu đến Hiên Viên phủ.

Đội ngũ rước đầu thật dài khiến ánh mắt của dân chúng ở kinh thành, những người đi xem náo nhiệt cũng sinh ra sợ hãi. Các cô gái chưa cưới nhìn nam tử tuấn mỹ, cao lớn ở trên lưng ngựa mà cõi lòng tan nát, bởi vì giờ phút này, trên mặt của nam tử là nụ cười đầy ôn nhu, làm chúng nữ tử trong lòng sinh ra hâm mộ, không cách nào dùng ngôn ngữ để diễn tả.

Hai khắc sau, cỗ kiệu dừng ở trước đại môn Hiên Viên phủ, tiếng pháo nổ lên, Nhục Vi đang ngồi chờ ở trong kiệu hoa, thì cảm thấy cỗ kiệu bị đá một cái, sau đó một bàn tay thon dài từ cửa kiệu duỗi vào, đưa đến trước mặt Nhục Vi.

Bàn tay này là một bàn tay cực kỳ xinh đẹp, có ai có thể nghĩ tới đây là bàn tay từng cùng Nhục Vi làm vườn, tự thân động thủ giết gà, nhưng từ vết chai ở những ngón cũng có thể nhìn ra được Hiên Viên Hạo cũng không phải là một văn nhục thư sinh, tay trói gà không chặt.

Khỏe miệng Nhục Vi mỉm cười, chậm rãi đặt bàn tay nhỏ bé của mình vào lòng bàn tay của Hiên Viên Hạo, trên đầu ngón tay truyền đến cảm giác ấm áp, khiến Nhục Vi bỗng hơi run sợ.

Nhận được tay Nhục Vi, Hiên Viên Hạo lập tức nắm thật chặt, đem nàng dắt ra cửa kiệu hoa. Khi lễ tán đem lụa hoa đỏ thắm đưa cho Hiên Viên Hạo thì chân mày hắn cau lại, trợn mắt nhìn lễ tán một cái, rồi tự dắt tay Nhục Vi đi vào cửa chính của Hiên Viên phủ.

Hiên Viên Hạo một đường dắt tay Nhục Vi đi vào phòng khách. Dọc theo đường đi, khi tân khách thấy hành động của Hiên Viên Hạo cùng Nhục Vi thì bị hành động này của hai người hù sợ.

Lễ tán đem lụa đỏ đưa cho hai người, Nhục Vi cùng Hiên Viên Hạo mỗi người nắm một bên của lụa đỏ chuẩn bị bái đường. Ngay sau đó, âm thanh của lễ tán vang lên: "Nhất Bái Thiên Địa, Nhị Bái Cao Đường, Phu Thê Đối Bái."

Sau khi hoàn thành lần cúi đầu cuối cùng thì lễ tán lớn tiếng nói: "Kết thúc buổi lễ, đưa vào động phòng."

Tại chỗ, tân khách lập tức hoan hô lên, một đám người vô cùng náo nhiệt ôm lấy Nhục Vi cùng Hiên Viên Hạo đưa vào động phòng...

Hiên Viên Hạo dẫn Nhục Vi đi tới động phòng. Xuyên qua khăn voan đỏ, Nhục Vi có thể nhìn ra được trong phòng là một mảnh hồng đến rực rỡ.

Hiên Viên Hạo mang theo Nhục Vi đi tới bên giường, để cho nàng ngồi lên chăn gấm màu đỏ ở trên giường. Hắn còn chưa kịp nhắc khăn voan đỏ lên thì đám người lúc nãy đi theo bọn họ tiến vào để náo động phòng, lập tức ồn ào nói: "Vén khăn voan, chúng ta muốn nhìn một chút bộ dáng của tân nương tử"

Hiên Viên Hạo bất đắc dĩ cầm lấy cây gậy từ trong tay hi nương tử từ đẩy khăn voan ra. Mọi người nhìn thấy dung nhan của Nhục Vi dưới khăn voan thì đều hít vào một hơi.

Mắt Hiên Viên Hạo thẳng tắp nhìn Nhục Vi đang ngồi ở trên giường, trong lòng trong mắt lúc này đều là người trước mắt. Minh chờ đợi nhiều năm như vậy, rốt cuộc mộng đẹp đã trở thành sự thật, rốt cuộc hôm nay đã được ôm được mỹ nhân về.

Người trước mắt cho dù chỉ là hơi xoa phần cũng đã cực đẹp, cộng thêm một thân mũ phượng khăn quàng vai (một phần trong lễ phục phụ nữ quý tộc Trung Quốc thời xưa), để lộ ra khí chất thanh hoa cao quý, lông mi dài giống như cây quạt, vì rung động mà run lên, như đang ở trong lòng Hiên Viên Hạo nhẹ nhàng thổi, làm cho tim hắn đập nhanh, cộng thêm bởi vì xấu hổ mà gương mặt ửng đỏ, cái bộ dáng này tựa như lạc thần mỹ lệ.

Thấy bộ dạng Nhục Vi xinh đẹp như vậy bị người ngoài dòm ngó đến, Hiên Viên Hạo hận không thể đem Nhục Vi giấu đi, giấu ở nơi mà chỉ có mình hắn và Nhục Vi, không để cho người ngoài thấy được vẻ đẹp của Nhục Vi. Ánh mắt Hiên Viên Hạo quét một vòng, nhìn những nam nhân đang nhìn chằm chằm Nhục Vi, không vui ho nhẹ mấy tiếng.

Nghe tiếng ho của Hiên Viên Hạo, thần trí mọi người mới trở về, chợt thấy ánh mắt Hiên Viên Hạo lạnh lẽo mà không vui, người ở chỗ này lúng túng, lập tức cười khan mấy tiếng. Hiên Viên Hạo kêu gọi nói: "A Hạo thật là có phúc lớn, cưới được một thê tử hiền lành lại xinh đẹp như hoa... Chúng ta đi ra ngoài uống rượu ăn mừng thôi. A Hạo, chúng ta ở bên ngoài chờ đợi, đợi cũng đừng ngần ngại mà trực tiếp động phòng luôn đó!" Nói xong, hắn lập tức nhảy mất với đám người sau lưng, mấy nam nhân lập tức cười nói sẽ chờ ở bên ngoài, chờ hắn mời rượu rồi rồi rít ra khỏi phòng.

Đợi đến khi cảm thấy trong phòng không còn người ngoài nữa, Nhục Vi mới an tâm thở phào nhẹ nhõm. Nàng ngẩng đầu lên, khi thấy Hiên Viên Hạo đang thẳng tắp nhìn mình thì Nhục Vi không nhịn được đỏ bừng cả mặt.

Nhục Vi nũng nịu, trừng mắt nhìn Hiên Viên Hạo một cái, cười nói: "Có cái gì đẹp mà nhìn, giống như kẻ ngây ngô vậy."

"Thật là đẹp, Nhục Vi của ta là đẹp nhất, dễ nhìn nhất!" Hiên Viên Hạo tiếp lời của Nhục Vi, vẻ mặt thành thật nói.

Nhược Vi nghe được câu này của Hiên Viên Hạo thì hì hì một tiếng bật cười. Nụ cười sáng rỡ này rơi vào trong mắt của Hiên Viên Hạo, càng làm cho tâm thần hắn đều động, si mê nhìn Nhược Vi xinh đẹp mà quyến rũ.

Ở lại bên trong phòng, mấy người Xuân Phân nhìn thấy cô gia thường ngày chừng chạc thành thực, bây giờ lại giống như một ngọc tử, thì cùng nhau cúi đầu buồn cười. Nghe được mấy nha hoàn hỏi mồm mà mình mang tới cũng khẽ cười Hiên Viên Hạo, Nhược Vi dùng ánh mắt cảnh cáo nhìn mấy người Xuân Phân, vỗ một cái vào cánh tay Hiên Viên Hạo, ý bảo hắn phục hồi tinh thần lại, sau đó nói: "Chàng nhanh đi ra bên ngoài mời rượu đi, không lại làm cho khách phía ngoài sốt ruột chờ."

Nghe Nhược Vi nói, Hiên Viên Hạo cực kỳ bất đắc dĩ. Hiện tại hắn chỉ muốn đơn độc ở cùng Nhược Vi, không muốn đi ra đối mặt với những người chờ mình rót rượu kia. Tuy muốn ở lại trong phòng, nhưng vẫn phải ra bên ngoài, vì còn có tân khách đang đợi mình, Hiên Viên Hạo không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ đứng dậy, giao phó nói: "Nhược Vi, ta có thể sẽ trở lại trễ, đói bụng thì ăn trước ít đồ để lấp bao tử, nếu mệt nhọc thì nâng cử ngồi trước, biết không?"

Nhược Vi nghe lời gật đầu một cái, khoát khoát tay, thúc giục hắn nhanh lên một chút rồi đi. Thấy hành động của Nhược Vi, Hiên Viên Hạo bất đắc dĩ lắc đầu một cái, tiểu nha đầu này, thế nhưng lại đuổi phu quân đi, còn gì nữa, về sau còn không đến trên đầu hắn sao, thôi, đợi buổi tối trở lại mới hảo hảo thu thập tiểu nha đầu này.

Đợi đến khi Hiên Viên Hạo đi ra ngoài, trong phòng mấy nha hoàn lần nữa nở nụ cười, Xuân Phân nhìn Nhược Vi, cười nói: "Tiểu thư, ngài nhìn cô gia như vậy, hận không được trực tiếp động phòng rồi, đến khách bên ngoài cũng không để ý."

Nghe được lời trêu chọc của Xuân Phân, mấy nha hoàn đều nở nụ cười, Nhược Vi nhìn bọn nha hoàn cười không ngừng, bất đắc dĩ lắc đầu một cái, một bên Hạ Chí nhìn Nhược Vi đầu đội mũ phượng nặng nề, lập tức tiến lên, hướng về phía Nhược Vi nói: "Tiểu thư, trước đem mũ phượng tháo xuống, đôi thân xiêm áo thoải mái một chút."

Nhược Vi gật đầu một cái, cái mũ phượng nặng nề này thật muốn đem đầu của nàng ép vỡ mà.

Thấy động tác của Nhược Vi, mấy nha hoàn lập tức tiến lên hầu hạ.

"Tiểu thư, muốn tắm rửa chờ cô gia trở lại, hay là trước ăn một chút gì lót bụng" Hạ Chí dò hỏi.

Nhược Vi nhìn sắc trời bên ngoài, nghĩ rồi nói: "Ăn trước đi, không vội, còn nữa, hiện tại nên gọi ta là phu nhân rồi."

"Dạ, phu nhân!" Nghe được Nhược Vi phân phó, người ở chỗ này lập tức đổi lời nói.

Trên ánh trăng đầu cành, Hiên Viên Hạo mang theo một thân mùi rượu trở lại phòng. Nhược Vi nhìn về mặt đỏ bừng của Hiên Viên Hạo, đi bộ mà ngả đông ngả tây, Nhược Vi lập tức đứng dậy, tiến lên dịu lấy hắn, ngửi được mùi rượu nồng nặc trên người Hiên Viên Hạo, Nhược Vi cau mày nói: "Thế nào lại uống nhiều rượu như vậy, chàng không biết uống nhiều quá sẽ hại thân thể sao?" Nhược Vi bắt mắt nhìn Hiên Viên Hạo, nam nhân này làm sao lại không chú ý thân thể mình như vậy.

Hiên Viên Hạo cẩu thả khoát khoát tay, đầu lưỡi có chút thất nói: "Bọn người kia vậy mà nghĩ trút rượu ta để cho ta xấu mặt. Hừ! Ta mới không có ngu như vậy!" Nói xong, Hiên Viên Hạo cúi đầu, dựa vào người Nhược Vi, hít hương thơm trên người Nhược Vi, cười hì hì nói: "Nhược Vi, trên người nàng thật là thơm!"

Lúc này Nhược Vi đã tắm rửa xong, cũng đổi một thân xiêm áo chờ đợi Hiên Viên Hạo, nghe những lời này của Hiên Viên Hạo, Nhược Vi có chút đỏ mặt cười nói: "Đúng vậy a, trên người ta rất thơm, trên người của chàng toàn là mùi rượu, thú vị chết!"

Nghe được lời nói ghét bỏ của Nhược Vi, Hiên Viên Hạo hít thử xiêm áo trên người mình, cau mày, hướng mấy người Xuân Phân nói: "Mau mau chuẩn bị nước, bản thiếu gia muốn tắm rửa!"

Nghe được lời của Hiên Viên Hạo, mấy người Xuân Phân lập tức đi xuống chuẩn bị, còn Hiên Viên Hạo thì kéo tay Nhược Vi, đáng thương nói: "Nhược Vi, nàng tới hầu hạ ta tắm rửa đi. Ta mới không cần những nữ nhân khác chạm vào thân thể của ta, có được hay không?"

Nhược Vi nghe nói như thế, trên mặt không tránh được xấu hổ, giúp nam nhân tắm rửa, chuyện này cho tới bây giờ nàng đều chưa từng làm. Nhìn Hiên Viên Hạo mang theo mùi rượu với cặp mắt mông lung tội nghiệp nhìn mình, Nhược Vi cứng rắn gật đầu một cái.

Thấy động tác của Nhược Vi, Hiên Viên Hạo vui mừng đến khóe miệng cũng mau toét ra rồi.

Vào phòng tắm, Nhược Vi nói cho mấy người Xuân Phân biết. Sau khi bọn họ ra ngoài, nàng nhìn Hiên Viên Hạo đang lười biếng nằm ở trên giường êm, bất đắc dĩ nói: "Nếu muốn ta giúp chàng tắm rửa, còn không nhanh tự mình cởi quần áo!"

Hiên Viên Hạo nghe được lời của Nhược Vi, cười hì hì giang hai tay, hướng về phía nàng nói: "Nhược Vi, nàng giúp ta cởi."

Nghe được lời của Hiên Viên Hạo, Nhược Vi bất đắc dĩ vuốt vuốt cái trán của mình, thôi, nàng cũng không phải là lần đầu tiên cởi xiêm áo của người này, tiến lên, nhanh chóng đem bộ đồ đồ thắm của chủ rể lột ra, thời điểm còn lại cái quần, Nhược Vi có chút thẹn thùng, xoay người, hướng về phía hắn nói: "Quần thì chàng tự cởi."

Hiên Viên Hạo nhìn người xấu hổ kia, mỉm cười đứng lên, động tác nhanh chóng, tuyệt không giống như say rượu, rất nhanh đem chính mình cởi đến một

bộ y phục cũng không còn dư lại, sải bước lướt qua bên người Nhược Vi, nhảy vào trong thùng tắm to lớn.

Nhược Vi trơ mắt nhìn Hiên Viên Hạo trước mắt, cả người trong nháy mắt đờ đẫn, trong lúc nhất thời một chút phản ứng cũng không có, cho đến khi Hiên Viên Hạo lên tiếng gọi nàng đến lau lưng, nàng mới sững sờ đi tới, đem khăn long đang được để sẵn một bên thấm nước, ánh mắt thẳng tắp nhìn Hiên Viên Hạo, da của hắn so với nữ nhân còn muốn tốt hơn, cảm khăn lông dùng sức ở trên lưng Hiên Viên Hạo chà xát mấy cái.

Nằm ở bên trong thùng tắm, Hiên Viên Hạo biết được Nhược Vi đang dùng sức, nhưng động tác này của Nhược Vi lại khiến Hiên Viên Hạo cảm thấy như sợi lông vũ đang gãi trong lòng hắn, đem hỏa khí trong lòng hắn xuất ra ngoài. Hắn đợi không nổi nữa rồi, đem động phòng hoa chúc... một khắc giá trị ngàn vàng, tại sao có thể làm trễ nãi bằng cái loại chuyện tắm nhằm chán này đây.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 167

Hiên Viên Hạo đột nhiên xoay người, ôm Nhược Vi đang dùng lực lau phần lưng cho hắn, trong nháy mắt, Nhược Vi bị Hiên Viên Hạo ôm vào trong thùng tắm. Nhược Vi nhìn y phục của mình, toàn thân cao thấp tất cả đều ướt đầm, tức giận trợn mắt nhìn Hiên Viên Hạo nói: "Quần áo của ta đều ướt rồi, chẳng có muốn hay không ta giúp chàng chà lưng?"

Hiên Viên Hạo cười tà nói: "Chuyện chà lưng đợi ngày mai đi, hiện tại có chuyện quan trọng hơn, nếu y phục đã ướt thì cởi xuống đi!"

Nghe được lời của Hiên Viên Hạo, Nhược Vi trợn to hai mắt, nhìn Hiên Viên Hạo đang muốn động thủ cởi quần áo của mình, Nhược Vi nhanh tay lẹ mắt nắm tay Hiên Viên Hạo, nhìn trong mắt hắn có tia khác thường, rõ ràng là một dạng thanh tỉnh, Nhược Vi trợn to hai mắt "Chàng giả say?"

Hiên Viên Hạo nghe Nhược Vi chất vấn, cười khẽ một tiếng "Ta lại không giả say, bọn tiểu tử thú kia muốn đem phu quân của nàng vào chỗ chết, đến lúc đó phu nhân như nàng làm sao có thể tự động phòng một mình được đây?"

Nghe lời Hiên Viên Hạo không chút nào nghiêm chỉnh, Nhược Vi hờn dỗi tặng cho Hiên Viên Hạo ánh mắt như muốn giết người, nhưng ánh mắt này không hề có một tia lực sát thương nào, ngược lại còn có vẻ kiều mỵ hấp dẫn, cộng thêm lúc này xiêm áo của Nhược Vi ướt đầm làm thân thể của nàng hiện lộ ra càng thêm linh lung hấp dẫn. Hiên Viên Hạo cảm giác được mình cũng không nhịn nổi được nữa, lập tức chặn cái miệng anh đào nhỏ nhắn của Nhược Vi, tay cũng bắt đầu không ngừng nghỉ thoát y phục trên người Nhược Vi.

Nhược Vi nhìn bộ dạng gấp gáp của Hiên Viên Hạo, nhất thời quần bách, đang muốn nói gì, không nghĩ tới vừa mới hé miệng, Hiên Viên Hạo liền nhân cơ hội này đem đầu lưỡi của mình nhanh chóng xâm nhập vào trong miệng của nàng, không ngừng khuấy động, cùng đầu lưỡi của nàng nhảy múa, mà tay hắn cũng không nhàn rỗi, rất nhanh Nhược Vi cảm thấy y phục của mình cũng bị thoát ra rồi.

Nhược Vi cảm thấy thân thể của hắn cùng với bọc nước giống nhau, thân thể càng ngày càng trở nên nóng bỏng, vô cùng khó chịu, làm nàng không nhịn được giật giật thân thể. Cái khê động này, khiến Hiên Viên Hạo, người đang vuốt ve thân thể trắng nõn giống như tơ lụa của nàng dừng lại, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng của nàng, nhếch miệng cười tà, tay nắm lấy tay nhỏ bé của nàng, thả vào địa phương kiên định của hắn.

Xúc giác trong tay khiến nhiệt độ của Nhược Vi càng cao hơn. Đồi trước dù chưa gả làm vợ người, nhưng mà ở tại thế kỷ hai mươi mốt, nàng làm sao có thể không hiểu những thứ này, nhìn cặp mắt Hiên Viên Hạo đỏ ngầu giống như là con sói đói, Nhược Vi không nhịn được run cầm cập một chút.

"Nhược Vi, nó muốn nàng." Hiên Viên Hạo miệng dán sát vào bên tai Nhược Vi, hà ra nóng bỏng, khiến Nhược Vi không nhịn được run một cái.

Nghĩ tới kế tiếp sẽ phát sinh chuyện gì, Nhược Vi cũng không muốn đem động phòng hoa chúc của mình lại tiến hành trong thùng tắm a! Nhược Vi đáng thương nhìn Hiên Viên Hạo "Hạo ca ca, chúng ta đi trên giường có được hay không?"

Nghe được Nhược Vi cầu xin, Hiên Viên Hạo khẽ cười, hắn cũng không phản đối ý kiến của Nhược Vi, lần đầu tiên tại sao có thể tiến hành trong thùng tắm đây? Hiên Viên Hạo đem Nhược Vi từ trong thùng tắm ôm ra ngoài, cũng không quần xiêm áo trong thùng tắm, dùng tấm vải đỏ được đặt một bên đem người trong ngực bọc lại, sau đó ôm Nhược Vi bước nhanh qua bình phong, đi tới tân phòng của bọn họ, đem Nhược Vi nhẹ nhàng thả vào trên giường.

Nhược Vi nhắm mắt lại thật chặt, chỉ cảm thấy thân thể của nàng bị đặt ở trên chiếc giường mềm mại, còn không đợi nàng phản ứng, Nhược Vi lại cảm thấy thân thể bị Hiên Viên Hạo nặng nề đè lên rồi.

Hiên Viên Hạo không nỡ đè hư người mình yêu mến, lập tức dùng cánh tay của mình chống đỡ lấy thân thể, lẳng lặng quan sát người nằm ở dưới người hắn. Thân thể tuyết trắng lộn non mềm cùng ga giường đỏ tươi tạo thành sự chênh lệch rõ ràng, da thịt như tuyết lúc này như dính vào ánh nắng chiều, giống như trân châu tản ra nhân nhật ánh sáng màu hồng.

Da thịt bóng loáng lại non mềm, mới vừa rồi trong nước vuốt ve, cảm giác lúc này vẫn còn khiến cho lòng Hiên Viên Hạo khê động. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhược Vi bởi vì xấu hổ mà ửng hồng, Nhược Vi lúc này mắt nhắm thật chặt, che lại tròng mắt linh động, lông mi rung động giống như bướm bướm bị kinh hách, nhìn tiếp xuống, chỉ thấy đôi anh đào tuyết trắng mềm mại cao vút đang run rẩy, khiến cho ánh lửa trong mắt Hiên Viên Hạo càng sâu hơn.

Hiên Viên Hạo nhìn chăm chú người ở trong ngực, nhớ lại thời gian mình cùng Nhưộc Vi ở chung với nhau từng chút từng chút một, từ lần gặp mặt đầu tiên, lúc Nhưộc Vi còn nhỏ tuổi, gan lớn mang theo hai người đệ đệ tới quán rượu tìm mình nói chuyện làm ăn, mình lúc mới bắt đầu đối với Nhưộc Vi rất hiếu kỳ, muốn biết lá gan của Nhưộc Vi tại sao lớn như vậy.

Càng về sau, Túy Tiên lâu bởi vì những món ăn của Nhưộc Vi mà buôn bán càng ngày càng tốt, hoàn toàn chen ép đối thủ, mình chủ động tìm tới cửa muốn thu lợi từ trên người Nhưộc Vi, sau đó vượt qua tìm hiểu Nhưộc Vi, tìm của mình cũng trong quá trình đó mà từ từ bị lạc đến nơi này, lạc đến trên người tiểu nha đầu so với mình nhỏ hơn mấy tuổi. Đến bây giờ Hiên Viên Hạo cũng cảm thấy ánh mắt mình ngay lúc đó thật đúng là đặc biệt.

Tất cả tất cả giống như mới xảy ra ngày hôm qua, mà hôm nay, cái hình dạng này rốt cuộc muốn thuộc về mình.

Căng thẳng nhắm mắt lại, Nhưộc Vi cảm thấy Hiên Viên Hạo giờ phút này sao lại trầm mặc, nhưng từ tầm mắt nóng rực cùng hô hấp nặng nề của Hiên Viên Hạo, Nhưộc Vi có thể cảm thấy nội tâm lúc này của Hiên Viên Hạo không bình tĩnh. Nhưộc Vi đang muốn mở mắt xem Hiên Viên Hạo rốt cuộc đang muốn làm gì, thì cảm thấy anh đào mềm mại của mình bị ai đó ngậm, xúc giác nhạy cảm khiến Nhưộc Vi hít vào một hơi, mà Hiên Viên Hạo tay cũng không nhàn rỗi, một cái tay nhẹ nhàng xoa lấy chỗ mềm mại cao vút kia của Nhưộc Vi, một cái tay khác lặng lẽ thăm dò vào giữa hai chân Nhưộc Vi.

Nhưộc Vi cảm nhận được hành động của Hiên Viên Hạo, theo bản năng khép hai chân của mình lại, ngăn cản động tác của Hiên Viên Hạo, thấy động tác của Nhưộc Vi, Hiên Viên Hạo khẽ cười nẩy tiếng, âm thanh trầm thấp mà có chứa từ tính nói: "Ha ha, Nhưộc Vi, buông lỏng, ngoan, mở chân ra."

Ở trên đời, Nhưộc Vi chưa ăn thịt heo nhưng cũng có xem qua heo chạy, trên internet, mấy cái video, tiểu thuyết gì đó, dù sao Nhưộc Vi cũng từng xem qua một chút, dĩ nhiên biết đêm động phòng hoa chúc sẽ xảy ra chuyện gì, nên lúc này nàng cũng không cần dè dặt, nghe được lời nói dịu dàng của Hiên Viên Hạo, Nhưộc Vi thuận theo mở hai chân ra.

Thấy Nhưộc Vi nghe lời, khóe miệng Hiên Viên Hạo hiện ra nụ cười hài lòng, ngón tay thon dài thăm dò vào trong đó, lực độ vừa phải vuốt ve. Nhưộc Vi chỉ cảm thấy nơi bí mật từ từ tê dại, cảm giác trong nháy mắt truyền khắp toàn thân, mà đôi môi của Hiên Viên Hạo cũng không ngừng nghỉ, nhẹ nhàng hôn đôi môi ngọt ngào của Nhưộc Vi, càng đốt thêm nhiều ngọn lửa trên người Nhưộc Vi, mà Nhưộc Vi cảm giác mình giờ phút này giống như bị gác ở trên lửa nướng, rất nóng, rất khó chịu, từ chỗ kín của mình không ngừng xuất ra mật ngọt, khiến thân thể Nhưộc Vi mềm nhũn, như hóa thành một vũng nước.

Nhưộc Vi dĩ nhiên cảm thấy phía dưới của Hiên Viên Hạo biến hóa, thân thể hần thật chặt, nhìn thân thể Nhưộc Vi từ màu hồng nhạt biến thành con tôm hùm chín mọng, hô hấp của hần càng dồn dập hơn, vật cứng rắn giữa hai chân từ từ đến gần Nhưộc Vi.

Khi Nhưộc Vi cảm thấy vật cứng rắn của Hiên Viên Hạo đến gần, nàng đột nhiên sợ rụt một cái, một khắc kia phải tới, không khỏi sợ hãi đau nhức. Nhưộc Vi hiểu Hiên Viên Hạo kiên nhẫn chuẩn bị lâu như vậy, chính là vì có thể làm cho mình thích ứng thật tốt, hi vọng cho nàng một buổi tối tốt đẹp.

Cảm thấy Nhưộc Vi biến hóa, Hiên Viên Hạo dừng lại động tác của mình, nhìn hàm răng khẽ cắn môi hồng của Nhưộc Vi, một bộ dáng khản trương sợ sệt, khiến Hiên Viên Hạo không cảm được mà đau lòng, đôi môi nóng bỏng hôn nhẹ lên đôi mắt Nhưộc Vi, dịu dàng ở bên tai nàng nói: "Nhưộc Vi, mở mắt nhìn ta được không?"

Nghe được lời nói dịu dàng của Hiên Viên Hạo, Nhưộc Vi mở ra ánh mắt mê người, lúc này ánh mắt nàng sáng ngời, mặt mày mênh mông dao động, chung quanh nhân nhạt hơi nước, cực kỳ quyến rũ động lòng người.

Xuyên qua ánh nền trong phòng, Nhưộc Vi nhìn Hiên Viên Hạo, chỉ thấy hần cung chiều nhìn mình, tuần lẳng trên mặt hình như nhiều hơn bình thường, mắt sáng, giống như hắc diệu thạch. Nhìn bộ dáng này, Nhưộc Vi không kim lòng được mà ôm cổ Hiên Viên Hạo, âm thanh mềm mại mà yêu kiều vang lên: "Hạo ca ca, ta yêu chàng"

Lòng Hiên Viên Hạo đang bình tĩnh như nước hồ thu, mà một tiếng này của Nhưộc Vi nhất thời giống như cục đá, dâng lên từng tầng sóng. Hần cũng không nhìn được nữa, đem vật cứng giữa hai chân hần nhét vào giữa hai chân Nhưộc Vi, dịu dàng vuốt ve Nhưộc Vi, thân thể ươn lên, đem lấy kiên định của chính mình tiến vào.

Tại lúc này, sắc mặt Nhưộc Vi trắng bệch, nước mắt chọt lộ ra ngoài "Đau."

Thấy người phía dưới đau thành cái bộ dáng này, Hiên Viên Hạo dừng lại động tác của mình, nhẹ nhàng an ủi người phía dưới, hôn lên ánh mắt, lỗ mũi, miệng, từ trên xuống dưới, an ủi, cho đến khi thân thể Nhưộc Vi thả lỏng không ít, Hiên Viên Hạo mới dịu dàng nói: "Nhưộc Vi, ta bắt đầu, có thể không?"

Nhưộc Vi mở mắt, nhìn thấy trên trán Hiên Viên Hạo toát ra mồ hôi, đáy mắt ẩn nhẫn dục vọng, lập tức đưa hai tay của mình ôm lấy bả vai Hiên Viên Hạo, nhẹ nhàng ừ một tiếng, bày tỏ nàng cho phép.

Nghe được Nhưộc Vi đồng ý, Hiên Viên Hạo cũng không khống chế dục vọng của mình được nữa, lập tức hành động, máu tươi của xử nữ nhỏ xuống ở trên ga giường, tuyên thệ Nhưộc Vi từ thiếu nữ biến thành phụ nhân.

Hiên Viên Hạo nhiệt tình thăm dò thân thể mê người của Nhưộc Vi, hai tay của Nhưộc Vi không tự chủ được nắm sợi tóc của Hiên Viên Hạo, mà Hiên Viên Hạo thì ôm chặt eo nhỏ nhắn của Nhưộc Vi, để cho thân thể nàng nghiêng tiếp xúc của mình, để cho nàng ở dưới thân thể của mình nở rộ. Trong phòng tiếng thở kiều mỵ của cô gái cùng tiếng thở thô của nam tử đan vào một chỗ.

Đợi đến lúc Nhưộc Vi tỉnh mới cảm thấy thân thể một trận đau nhức, còn có một bàn tay đang nhẹ nhàng vuốt ve thân thể của nàng, không đợi Nhưộc

Vi lên tiếng kinh hô đã nghe được âm thanh cười khê của Hiên Viên Hạo: "Đã tỉnh rồi hả ?"

Nghe được tiếng cười của Hiên Viên Hạo, Nhưộc Vi mới phản ứng được là nàng đã thành thân, nhìn khuôn mặt tươi cười của Hiên Viên Hạo đang ôm thân thể của nàng, Nhưộc Vi đáng thương nói: "Hạo ca ca, thật là đau."

Mấy chữ này lập tức khiến lòng của Hiên Viên Hạo mềm mại thành một vũng nước, hấn bóp nhẹ chóp mũi Nhưộc Vi, mỉm cười nói: "Tiểu nha đầu không có lương tâm, thế nhưng làm ta say."

Nghe được tiếng cười mắng của Hiên Viên Hạo, sắc mặt của Nhưộc Vi nhất thời đỏ bừng lên. Người trước mắt này rõ ràng chính là một kẻ không biết no bụng, rõ ràng mình cầu xin tha thứ, nói cho hấn biết là không cần, hấn lại vẫn không ngừng nghĩ, cho đến lúc nàng không chịu nổi mà bất tỉnh, người này vẫn còn tiếp tục cày cấy.

Thấy ánh mắt Nhưộc Vi hàm oán, Hiên Viên Hạo nhú mày, ngay sau đó hỏi "Nhưộc Vi cảm thấy vi phu phục vụ không được khá?"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 168

Nghe được lời truêu ghẹo của Hiên Viên Hạo, Nhưộc Vi lần nữa tặng cho hấn một ánh mắt như dao, trong giọng nói hàm chứa mùi dấm nói: "Cái người kia, động tác thuần thực như thế, trước kia có phải từng có không ít phụ nữ."

Nghe được trong giọng nói của Nhưộc Vi có vị chua xót, Hiên Viên Hạo trầm thấp nở nụ cười, đầu đặt tại trên hõm vai Nhưộc Vi, sợi tóc ướt nhẹp khiến Nhưộc Vi không thoải mái cau mày lại, một môi đưa cánh tay nâng lên, đẩy đầu một cái Hiên Viên Hạo.

Hiên Viên Hạo ngẩng đầu lên, ánh mắt như cười nhìn Nhưộc Vi, ngay sau đó nói: "Nhưộc Vi, vi phu có hay không từng có người phụ nữ khác, tối hôm qua nàng không phải rõ ràng nhất sao? Xem ra ta phải cho nàng chút dạy dỗ mới được."

"Ừm!" Nhưộc Vi ủy khuất đáp một tiếng, "Hạo ca ca, rất đau, toàn thân cao thấp cũng không có hơi sức, còn nhóp nhúa, cực kỳ khó chịu." Nhưộc Vi càng nói càng cảm giác mình uất tức, thật không biết người trước mắt này tại sao có thể tại lần đầu tiên của mình lại muốn nàng nhiều lần, hiện tại giữa hai chân đau cực kỳ, thân thể mềm nhũn, đến giờ tay lên hơi sức cũng không có.

Nghe được tiếng Nhưộc Vi cầu khẩn, Hiên Viên Hạo nghĩ tới đây còn là lần đầu tiên của cô gái nhỏ này, chân mày cau lại, thật là không bỏ qua được cho mũi vị nơi khoe miệng này, nhìn đáng vẻ nàng chu môi, Hiên Viên Hạo chỉ có thể thở dài một hơi mà nói ra: "Thật rất đau?"

Nghe được lời của Hiên Viên Hạo, Nhưộc Vi nhớ tới tối hôm qua, lúc đầu Hiên Viên Hạo tiến vào thân thể mình khác thường một khác kia, hiểu đó là chứng cứ Hiên Viên Hạo vẫn vì mình thủ thân như ngọc, bị sợ đến rút thân thể một cái, nhìn trong mắt Hiên Viên Hạo tỏa ra tia lửa, còn có đặt tại giữa hai chân cái đó cứng rắn, nàng lập tức hiểu dạy dỗ trong miệng Hiên Viên Hạo là cái gì, vì vậy không thể làm gì khác hơn là bắt đầu nhìn Hiên Viên Hạo, trong giọng nói mang theo tiếng cầu khẩn mềm nhũn nói: "Hạo ca ca, thân thể ta thật là đau... ."

Nghe được lời Nhưộc Vi khẳng định, Hiên Viên Hạo há hê cười.

Hiên Viên Hạo biết có chừng có mực, đêm qua bị cô gái nhỏ trong lòng mê hoặc, không để ý Nhưộc Vi há hê nguyện ý muốn một lần lại một lần, thật sự là người trong ngực quá mê người rồi, nhưng khi nhìn đến Nhưộc Vi hôm nay dưới ánh mắt xanh đen, cũng biết Nhưộc Vi tối hôm qua bị chính mình làm cho ngủ không ngon.

Nghe được lời Nhưộc Vi nói, Hiên Viên Hạo đem lấy chính mình đối với Nhưộc Vi ** để lại, được, dù sao còn nhiều thời gian, sau này vẫn còn có thể từ từ thưởng thức nàng nữa, hiện tại, trước hạo hạ chiều chuộng thiên hạ này rửa mặt chải đầu, mới ngủ một giấc thật tốt.

Sáng sớm, Nhưộc Vi ở trong ngực ấm áp của Hiên Viên Hạo tỉnh lại, nhẹ nhàng bỗng nhúc nhích thân thể, "Ài", Nhưộc Vi hít vào một hơi, cảm thấy thân thể mình giống như không phải là của mình, cũng mau muốn rời ra từng mảnh.

Tối qua Nhưộc Vi không để cho Hiên Viên Hạo huyên não dữ như vậy cũng là bởi vì nguyên nhân này, ai ngờ đến cái tên này quả thật cùng làm hòa thượng hơn hai mươi năm, nàng cầu xin tha thứ thế nào cũng không thể khiến hấn dừng lại

Nhưộc Vi nhìn Hiên Viên Hạo bên cạnh nhắm chặt hai mắt, bất mãn bĩu môi, người này quả thật chính là cảm thù! Tối qua rõ ràng nói muốn nàng nghỉ ngơi, ai ngờ đến thời điểm người này ôm nàng đi rửa sạch, lại ở trong thùng tắm lại muốn nàng không biết bao nhiêu lần, vốn kháng cự Nhưộc Vi lại bị Hiên Viên Hạo mê hoặc mất cả phương hướng, dần dần say mê lên, đưa đến sáng sớm hôm nay, toàn thân cao thấp vừa mỏi vừa đau, hiện tại nàng đều không nghĩ tới rời khỏi giường, nhưng là buổi sáng muốn đi cho bố chồng, mẹ chồng cùng tổ phụ, tổ mẫu thỉnh an, nhìn lại một chút sắc trời bên ngoài.

Nhưộc Vi sốt ruột, lập tức đẩy một cái Hiên Viên Hạo bên cạnh đang ngủ say, âm thanh khàn khàn nói: "Hạo ca ca, mau dậy đi thôi."

Hiên Viên Hạo nghe được âm thanh của Nhưộc Vi, lập tức mở mắt, khi thấy người bên cạnh mặt ủy khuất nhìn mình thì Hiên Viên Hạo nhếch miệng lên

nở một nụ cười về dịu dàng, "Phu nhân, Chào buổi sáng!"

Nhược Vi không biết lần thứ bao nhiêu tặng cho Hiên Viên Hạo một ánh mắt như dao không có uy lực, ngay sau đó nói: "Sớm hơn rồi, mặt trời lúc này cũng phơi đến trên mông đít, mau rời giường!"

Hiên Viên Hạo nghe được tiếng của Nhược Vi, tay gắt gao ôm chặt thân thể Nhược Vi, tay còn vuốt ve nằng nề mông cong cong đàn hồi, ngay sau đó cười tà nói: "Phu nhân, xem ra tối hôm qua vì phu không có cho nàng ăn no, thế nhưng hôm nay có thể tỉnh lại trước cả vì phu, xem ra vì phu không tận lực không được ah..."

Hiên Viên Hạo nói những những lời này, Nhược Vi bắt nhả trọn trắng cả mắt.

Cảm giác được Hiên Viên Hạo cử động, Nhược Vi đỏ bừng cả mặt, tên khốn kiếp này, mới sáng sớm liền muốn động dục, tay ngọc dưới chân tìm nơi thịt mềm của Hiên Viên Hạo, dùng sức ngất một cái, ngay sau đó nói: "Cầm thú a! Sáng sớm đã muốn động dục, cút! Cần thận về sau bản tiểu thư không phục vụ người!" Động nào chút này.

Nghe được lời nói hung hãn như thế của Nhược Vi, Hiên Viên Hạo "Hi hi" một tiếng bật cười, ngay sau đó nói: "Nhược Vi, chú ý hình tượng của nàng, còn nữa, cái gì bản tiểu thư? Hôm qua nàng đã gả cho bản thiếu gia ta, hiện tại là phu nhân bản thiếu gia! Tốt lắm, hôm nay vì phu không làm "Cầm thú", để cho nàng nghỉ ngơi cho khỏe một chút, ngoan, tối hôm qua huyền não nàng quá dữ dội, hiện tại ngoan ngoãn ngủ cho ta!"

"Còn ngủ, mau mau rời giường đi cho bố chồng, mẹ chồng còn có tổ phụ, tổ mẫu thỉnh an đi, nhanh lên một chút rời giường, đừng làm cho tổ phụ tổ mẫu đối với ta ấn tượng đầu tiên đã không tốt, đến lúc đó cũng không tha cho chàng."

Hiên Viên Hạo nghe lời của Nhược Vi, chân mày cau lại, lần nữa cảm thấy người trong ngực có oán khí, hần cười khan mấy tiếng, nói: "Được rồi! Chờ thỉnh an trở lại, chúng ta trở về lại ngủ bù."

Ngoài phòng, nha hoàn nghe được động tĩnh bên trong phòng, Xuân Phân từ ngoài cửa nhẹ giọng hỏi "Thiếu gia, phu nhân, đã dậy sao?"

"Ừ, vào đi!" Âm thanh Hiên Viên Hạo nhàn nhạt nói.

Xuân Phân, Hạ Chí, Thu Phân cùng Đông Chí vào phòng, Xuân Phân đem quần áo cho Hiên Viên Hạo, chuẩn bị cho hắn mặc vào, còn không có đến gần thân thể Hiên Viên Hạo, chỉ thấy hắn khoát khoát tay, mặt không thay đổi hướng về phía Xuân Phân nói: "Về sau không cần gần gũi người phục vụ ta, hầu hạ phu nhân là đủ."

Nghe được lời của Hiên Viên Hạo, Xuân Phân sùng sốt một chút, nhưng rất nhanh phản ứng kịp, mặt tươi cười sau đó đáp một tiếng "Vâng", liền lên trước phục vụ Nhược Vi.

Mặc xong xiêm áo, Nhược Vi ngồi ở trước bàn trang điểm, sau lưng Hạ Chí lập tức tiến lên vì Nhược Vi trang điểm ăn mặc, ba búi tóc đen bị uốn thành một búi tóc Phi Tiên, trong khe hở mái tóc cắm vào một trâm ngọc đỏ hồng, nữ trang rủ xuống, vài sợi tóc lượn quanh gáy, vòng eo nhỏ bé, loại dáng vẻ thướt tha mềm mại như liễu, môi hồng như màu vốn có, như anh đào khéo léo đẹp đẽ, trên môi điểm chút son đỏ thắm, trên gương mặt sạch sẽ đánh một chút phấn trang điểm, che giấu một môi đêm qua.

Đang muốn vì Nhược Vi vẽ mày, đột nhiên, âm thanh Hiên Viên Hạo truyền đến từ sau lưng, không biết hắn lúc nào thì mặc quần áo tử tế, hướng về phía Hạ Chí nói: "Ta làm!"

Nghe được lời của Hiên Viên Hạo, Hạ Chí thức thời tránh ra, mà nha hoàn trong phòng trong mắt mỉm cười, chuẩn bị cho tốt chuyện của mình sau liền thôi lui ra khỏi phòng, chỉ còn lại hai chủ tử ở bên trong phòng.

Nhược Vi chớp chớp mắt, chỉ thấy Hiên Viên Hạo cầm bút vẽ, hướng về phía Nhược Vi cười cười, xương ngón tay rõ ràng khoi lên chiếc cằm thon của nàng, bút kẻ lông mày trong tay đặt lên mày liễu cong cong của nàng, một long nhắc bút trên hàng mi tinh tế của nàng tô lại, động tác có vẻ có chút mới lạ, lại làm cho trong lòng Nhược Vi xông ra một cổ cảm giác ấm áp.

Hiên Viên Hạo từ từ vuốt ve lông mi dài nhỏ của Nhược Vi, nói thật, long mày Nhược Vi rất đẹp, nếu như dùng ngọn bút phác họa, đậm nhạt thích hợp, lông mày kẻ đen cong cong như vầng trăng khuyết, xác thực không cần vẽ tiếp, chỉ thêm một nét bút lại có một phen ý vị khác.

"Tốt lắm!" Về nốt phần đuôi, Hiên Viên Hạo rút cuộc đem lông mày vẽ xong, đôi tay nắm cả hai vai Nhược Vi, khẽ cúi người, nhìn cô gái trong kính cười nhẹ nhàng, nói: "Như thế nào?"

Gương đồng mặc dù mờ hồ lại có thể nhìn ra kiệt tác của Hiên Viên Hạo, Nhược Vi thoả mãn mà gật gật đầu, tràn đầy âm thanh nụ cười nói: "Không tệ!"

Hai người chuẩn bị xong những thứ này, sau đó khiến mấy người Xuân Phân, mang theo Nhược Vi ở nhà chuẩn bị nhận thân lễ cho mấy vị trưởng bối thỉnh an.

Hôm nay Nhược Vi một thân quần áo lụa mỏng đỏ hồng, dài sát đất, bên hông cài ngọc bội, trên cổ tay phải mang theo vòng tay Mã Não hồng tương ứng cùng quần áo.

Trên đường đi thỉnh an Hiên Viên Hạo giới thiệu cho Nhược Vi hiểu rõ một chút tình huống cơ bản của Hiên Viên phủ, chủ tử Hiên Viên phủ không nhiều lắm, trừ hai vợ chồng nhỏ vừa tân hôn thì chính là mấy vị trưởng bối, trong nhà chủ tử không nhiều lắm, nhưng chuyện cũng không ít, dù sao Hiên Viên

gia ở kinh thành cũng được tính là có thân phận có bối cảnh so với người ta.

Ở kinh thành có Tứ Đại Thế Gia, Hiên Viên gia chính là một nhà trong đó, cùng Đông Phương gia trong Tứ Đại Thế gia quan hệ luôn luôn là Thủy Hỏa Bất Dung, cùng với hai đại thế gia khác là Mộ Dung thế gia cùng Thượng Quan thế gia quan hệ trên mặt nổi cũng coi là tương đối thân thiện, trong đó cùng Thượng Quan thế gia lui tới tương đối nhiều một chút.

Hiên Viên gia cùng Đông Phương gia không hợp bắt đầu là từ tổ tông, hiện tại hai bên mâu thuẫn càng ngày càng nghiêm trọng, Hiên Viên gia luôn luôn làm việc Quang Minh Lỗi Lạc, nhưng Đông Phương gia làm việc nhưng có chút hèn hạ vô sỉ, nô tài bên ngoài ý thể hiếp người, chủ tử trắng trợn cướp đoạt phụ nữ đảng hoàng, lẩn bá ruộng tốt, mở sông bạc, đi dạo thanh lâu, Vô Ác Bất Tác (không có việc xấu nào không làm).

Con cháu Đông Phương gia một cái so với quần áo lụa là, ở kinh thành danh tiếng đã sớm nát đến tột đi.

Nhưng ngại vì Đông Phương gia đưa vào trong cung cái vị Thảm phi kia mấy năm gần đây rất được cung chiều, rất nhiều người đối với con cháu Đông Phương gia làm chuyện khi nam bá nữ (bắt nạt ức hiếp) giận mà không dám nói.

Vốn là Thượng Quan gia muốn cùng Hiên Viên gia kết thân, đem Thượng Quan gia dòng chính nữ Thượng Quan Tuyết hứa gả cho Hiên Viên gia đứng sau gia chủ Hiên Viên Hạo, nhưng Hiên Viên gia không cần kết thân để củng cố thực lực nhà mình, ở trong mắt gia tộc Hiên Viên, kết thân không phải cách làm sáng suốt, cũng không muốn giống như Quan Gia kết thân.

Hiên Viên gia cự tuyệt Thượng Quan gia nói chính là Hiên Viên Hạo đã sớm đính hôn rồi, mặc dù Hiên Viên gia cũng muốn giống như Quan Gia đính hôn, nhưng Hiên Viên gia không thể nói mà không giữ lời, định con gái người ta phải chịu trách nhiệm, cho nên không thể làm gì khác hơn là cảm tạ Thượng Quan gia đối với Hiên Viên Hạo ưu ái.

Nhưng là vừa không tiện cự tuyệt quá trực tiếp, sợ đã thương tình cảm hai nhà, vì vậy lần đó Hiên Viên Kiệt mới nhận được thư gửi từ kinh thành, khiến Nhượng Vi cùng Hiên Viên Hạo nhanh lên một chút đem hôn nhân định đoạt, Hiên Viên gia mới phải danh chính ngôn thuận cự tuyệt chuyện Thượng Quan gia muốn kết thân.

Thượng Quan gia cũng chỉ có thể giả bộ hào phóng nói không có việc gì, hai đứa bé không có duyên phận vân vân...

Chỉ là Hiên Viên gia đối với Đông Phương gia cũng không phải là sợ, Tứ Đại Thế Gia, nhà nào không có chút phía sau dài, Đông Phương gia cũng không dám ở ngoài sáng đem rất nhiều chuyện làm thật quá đáng, chỉ là Đông Phương gia thường vụng trộm phái nuôi ám sĩ đi ám sát những thứ người thấy ngứa mắt.

Vì vậy, trên căn bản trừ Tứ Đại Thế Gia ở ngoài, ở kinh thành không có bao nhiêu người dám trêu Đông Phương gia, trong cung cái vị kia hiện tại lại được cung chiều, rất nhiều người vụng trộm chờ vị kia không được sủng ái, vào cái ngày đó trở lại bỏ đá xuống giếng, Đông Phương gia ngoài sáng và trong tối đặc tội với người cũng không ít.

Chỉ là người của Đông Phương gia tự tin qua đầu, không biết làm người lưu một đường ngày sau để nói chuyện đạo lý.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 169

Chuyện Hiên Viên Hạo cưới Nhượng Vi lần này đã bị Đông Phương gia lấy ra làm thành chuyện hài hước cười nhạo thật lâu, nói ánh mắt Hiên Viên gia càng ngày càng kém, cưới một cô nương nhà quê về nhà, để xem về sau Hiên Viên gia ở kinh thành trước mặt mọi người ngẩng đầu lên làm người như thế nào, nhưng dù Đông Phương gia huyên náo lợi hại hơn nữa thì Hiên Viên gia cũng hoàn toàn không quan tâm, khiến người của Đông Phương gia cảm thấy không thú vị lúc này mới ngừng lại.

Ngày hôm qua Nhượng Vi cùng Hiên Viên Hạo Thành hôn, Hiên Viên gia vốn là không muốn mời người của Đông Phương gia, chỉ sợ người của Đông Phương gia tới bữa tiệc vui gây chuyện, nhưng người của Đông Phương gia vẫn là da mặt dày mà tới cửa tặng lễ vật, sau đó lại mượn cơ hội một lần nữa chế nhạo chuyện Hiên Viên Hạo cưới một người nhà quê về nhà, nhưng dưới ánh mắt lạnh lùng của Hiên Viên Hạo, cái nhà giàu quân là áo lượt này đã không chịu nổi mà chạy trốn chết.

Ngày hôm qua gia chủ đương thời của Thượng Quan gia Thượng Quan Hồng cũng tới, nhưng sau khi nghe được người của Đông Phương gia cười nhạo chuyện Hiên Viên Hạo cưới một người nhà quê sắc mặt liền thay đổi có chút không tốt.

Tiểu thư mềm mại thuộc dòng chính nữ của nhà mình thì không cần, lại đi cưới một cô nương nhà quê về khiến mọi người giễu cợt, Thượng Quan Hồng đối với cách làm của Hiên Viên gia có chút bất mãn, khuê nữ mà mình nuông chiều từ nhỏ chẳng lẽ còn kém một người nhà quê sao?

Nhà Mộ Dung cũng phái hạ nhân thay gia chủ đến chúc mừng, gia tộc Hiên Viên ở thời của Hiên Viên Kiệt có một vị cô nương được gả cho hoàng thất

thành chánh phi của Thành vương phủ, Thành vương này là thúc thúc ruột của đương kim Thánh thượng, có tình cảm rất tốt với Thánh thượng.

Vị Thành vương phi kia luận về bối phận chính là cô cô của Hiên Viên Hạo, nghe nói vị kia ở Thành vương phủ rất được Thành vương gia cưng chiều, lần này rất cho Hiên Viên gia mặt mũi mà tặng cho Hiên Viên Hạo một phần lễ thành thân rất lớn.

Trong phủ Hiên Viên bây giờ đều là do Hiên Viên Hạo quản tất cả chuyện buôn bán lớn nhỏ trong nhà, hai người Hiên Viên Kiệt cùng Cố Thanh Liên thì chỉ ngồi trong nhà mà trấn giữ, làm người đại biểu cho gia tộc đi tham gia những sự kiện tiệc tùng gì đó mà thôi.

Hai người Lão thái thái cùng Lão thái gia nhìn như là mặc kệ mọi chuyện, nhưng thực ra không phải vậy, Hiên Viên Kiệt cùng Cố Thanh Liên muốn quyết định bất cứ chuyện gì vẫn phải tìm hai vị lão nhân gia mà thương lượng, với kinh nghiệm cùng với sự từng trải của lão thái thái cùng lão thái gia thì những vấn đề được quyết định thông qua sự suy tính của hai lão nhân gia so với bọn họ vẫn sâu xa hơn rất nhiều, không những chỉ thấy được vẻ ngoài mặt của sự việc.

Trục hệ khác của Hiên Viên gia cũng chỉ có huynh đệ bên dòng dõi của lão thái gia, một ít phòng này thì số người so bên phía phòng Hiên Viên Hạo nhiều hơn một chút.

Hiên Viên Phong cùng Hiên Viên Vũ mà lần trước đi tham gia yến tiệc đính hôn của Nhục Vi cùng Hiên Viên Hạo, chính là những người thuộc các phòng này, đều là con trai trưởng.

Bởi vì tổ phụ của Hiên Viên Hạo là trưởng tử Hiên Viên gia, nên nói cách khác lần này Nhục Vi gả vào đồng nghĩa thành dâu trưởng của phòng lớn nhất, một ít phòng khác chỉ là chi thứ hai.

Cho nên năm đó thời điểm tổ phụ Hiên Viên Hạo tách ra vẫn ở lại bên trong tổ trạch, còn chi thứ hai thì hoàn toàn phân ra sống một mình.

Hôm nay chính là lễ ra mắt nên tất cả người của chi thứ hai đều đến để diện kiến nàng dâu mới, hướng chi tất cả mọi người đối với Nhục Vi nàng dâu mới cưới về này cảm thấy rất hứng thú.

Nhục Vi cùng Hiên Viên Hạo chỉ mới vừa đi tới gần Vinh Thọ Đường, đã nghe thấy một hồi tiếng cười đùa truyền tới từ bên trong, tiểu nha hoàn canh giữ ở cửa xa xa nhìn thấy thiếu gia cùng thiếu nữ nải nải đang đi tới tới bên này, vội đi vào bẩm báo.

Chờ bẩm báo xong ra ngoài, Nhục Vi cùng Hiên Viên Hạo vừa vặn đi tới cửa, tiểu nha đầu vội vén cửa rèm lên mới hai người vào trong.

Nhục Vi cùng Hiên Viên Hạo một trước một sau vào phòng, cảm thấy được tất cả ánh mắt trong phòng đều tập trung ở trên người của mình, có ánh mắt thân thiện cũng có ánh mắt không thiện chí, Nhục Vi không biến sắc cùng Hiên Viên Hạo đứng ở một chỗ.

Hiên Viên Hạo dịu dàng liếc nhìn Nhục Vi bên cạnh, liền hướng hai vị lão nhân gia ngồi ở vị trí chủ vị nói: "Tổ phụ tổ mẫu, con cùng cháu dâu tới thỉnh an ngài."

Hai vị lão nhân gia vui mừng gật đầu một cái, lại phân phó người làm đem cái đệm dùng để kính trà đưa tới, Nhục Vi thấy thế, rất cung kính tiến lên dập đầu với lão thái thái cùng lão thái gia, lấy nước trà từ trong tay Xuân Phân bung qua đưa lên, nói: "Tổ phụ mời uống trà, cháu dâu thỉnh an ngài."

Lão Thái Gia nói: "Tốt, về sau phải chăm sóc thật tốt phu quân của con, mọi sự lấy hân làm đầu." Sau đó lại đưa cho Nhục Vi một hồng bao lớn, bên trong rất dày.

Kính trà ngon cho lão thái gia xong, Nhục Vi lại từ trong tay Xuân Phân bung qua một ly trà khác đưa cho lão thái thái, hướng lão thái thái nói: "Tổ mẫu mời ngài dùng trà, cháu dâu thỉnh an ngài."

Lão thái thái cũng là miệng đầy chữ tốt, nhấp một miếng trà do Nhục Vi kính, dặn dò Nhục Vi mấy câu nói về sau phải chăm sóc thật tốt phu quân, cũng cho Nhục Vi một hồng bao thật lớn.

Tiếp đó Nhục Vi kính trà tân nương tử cho Hiên Viên Kiệt cùng Cố Thanh Liên, hai người đương nhiên là mặt đầy nụ cười uống trà, tất cả đều cho Nhục Vi hồng bao rất lớn, Cố Thanh Liên còn đem của hồi môn năm đó mình thích nhất một chiếc vòng tay đưa cho Nhục Vi, có thể nhìn ra được Cố Thanh Liên đối với người con dâu Nhục Vi này quả thật rất yêu thích.

Sau đó Nhục Vi lại lần lượt kính trà cho mấy vị trưởng bối của chi thứ hai, cũng lấy được các hồng bao khá lớn, sau khi Nhục Vi kính trà hết cho những trưởng bối này, lại làm lễ ra mắt với những vị ngang hàng trong nhà một phen. Xem ra cũng không có bất kỳ sai sót gì.

Người ở hai phòng đã từng nhìn thấy qua khuôn mặt thật của Nhục Vi cũng không nhiều lắm, phòng lớn thì có phu thê Hiên Viên Kiệt gặp qua Nhục Vi trông như thế nào, chi thứ hai thì cũng chỉ có Hiên Viên Phong cùng Hiên Viên Vũ đã gặp qua Nhục Vi.

Trước khi Nhục Vi cùng Hiên Viên Hạo chưa tới Vinh Thọ Đường, mọi người vẫn còn đang suy đoán Nhục Vi rốt cuộc là trông như thế nào, phu thê Hiên Viên Kiệt từng thấy, dĩ nhiên là không tham dự loại đề tài này, nhưng cũng không thể ngăn được lòng hiếu kỳ của người khác, cũng chỉ mặt kệ bọn họ nhỏ giọng thảo luận chuyện Nhục Vi cô gái từ nơi thôn quê này.

Trong một khắc Nhục Vi cùng Hiên Viên Hạo bước vào nhà, hướng nhìn của tất cả mọi người đều tập trung ra hướng cửa, chỉ thấy một đội kim đồng ngọc nữ đứng ở nơi đó, dù bọn họ đã nghị luận qua vô số lần cũng đã đoán qua vô số khả năng cũng không thể hình dung ra được cô gái ở nông thôn kia lại là cô gái lạnh nhạt đứng ở đó, lông mày cong cong tựa lá liễu, hai mắt mọng nước tròn xoe, môi hồng như cánh sen, đoá sen như đọng lại trên má, làn da trắng mịn có thể so tài với tuyết, ngón tay trắng mịn thon dài như ngó sen, một cô gái phong hoa tuyết đại như vậy chính là tên nhà quê trong miệng

mọi người đồn đoán sẽ làm cho người ta mất thể diện đó sao.

Lòng của mọi người trong nháy mắt bị khí độ của Nhựt Vi làm chấn động, nghĩ thầm chỗ nào nhìn ra là tên nhà quê chứ, bọn họ mới giống mấy tên nhà quê đó!

Lại thấy Nhựt Vi hành động nhẹ nhàng thanh thoát như gió thổi mây bay, tư thái ưu nhã, khí thế đoan trang, giống như một quý tộc trời sanh vậy, không chút nào làm bộ.

Sau khi Nhựt Vi kính hết trà nhận biết tất cả mọi người, liền đưa lên các quà tặng mà mình đã chuẩn bị cho lễ ra mắt này, quà tặng cho lão thái thái cùng lão thái gia vẫn là y phục giày vớ do mình tự tay làm, phụ thể Hiên Viên Kiệt cũng như thế, trưởng bối của chi thứ hai Nhựt Vi cũng đưa đồng dạng đồ, quần áo lớn nhỏ đều là Hiên Viên Hạo hỏi thăm tốt rồi nói cho Nhựt Vi.

Tiểu bối cùng thế hệ đều ở chi thứ hai, ở phòng lớn thế hệ của Hiên Viên Hạo chỉ có một mình Hiên Viên Hạo, tiểu bối thì đang chờ Nhựt Vi cùng Hiên Viên Hạo sáng lập, nhỏ nhất hôm nay là con trai của Hiên Viên Phong ở chi thứ hai, mới hơn một tuổi một chút.

Lớn nhất đương nhiên là Hiên Viên Phong rồi, Nhựt Vi theo tình báo của Hiên Viên Hạo nói với mình, theo sở thích của từng người mà chuẩn bị quà tặng, mấy bé mới mấy tuổi Nhựt Vi liền tự mình động thủ làm mấy con búp bê vải khá ái đưa cho bọn họ, còn có mấy cái Trường Mệnh Khóa tình hảo.

Mọi người nhận được quà tặng của Nhựt Vi, thấy đều là những thứ mình thích, cũng rất cao hứng, lão thái thái cùng lão thái gia thấy chuyện diễn ra như vậy dĩ nhiên cũng là vẻ mặt tươi cười.

Sau khi tất cả mọi người đã gặp qua tân nương tử, lão thái thái liền cho người làm truyền lệnh, buổi sáng mọi người đều vẫn chưa dùng qua điểm tâm, hiện tại đều đã gặp qua tân nương tử rồi, bụng mọi người cũng đều đã đói.

Điểm tâm rất nhanh được đưa lên, Nhựt Vi biết bình thường ở nhưng gia đình gia thế nàg dâu ở trước mặt bà bà phải có quy củ, rất tự giác đứng ở sau lưng Cố Thanh Liên.

Hiên Viên Hạo thấy Nhựt Vi đứng ở đó, không thể ngồi xuống ăn cơm cùng với mình, đột nhiên cảm thấy quy củ này thật làm người ta chán ghét, nhưng mà ở tại trên đường tới, Nhựt Vi đã dặn dò Hiên Viên Hạo không cho phép vì mình nói chuyện, nên làm như thế nào liền làm như thế đó, tất cả những người khác đều làm như vậy.

Lão thái thái thấy Nhựt Vi rất tự nhiên mà đứng ở sau lưng Cố Thanh Liên, nụ cười ở đáy mắt càng sâu hơn, nghĩ thầm cô nương này đúng là rất được, không kém chút nào so với những danh môn khuê tú kia, lễ nghi quy củ đều rất tốt, có khi so với mấy đại gia khuê tú chỉ biết làm bộ kia còn ưu tú hơn.

Điểm tâm ở Hiên Viên phủ rất phong phú, trên bàn bày đầy các loại thức ăn, Nhựt Vi đứng ở sau lưng Cố Thanh Liên nhìn đến hoa cả mắt, nghe mùi thơm từ thức ăn tản mát ra, Nhựt Vi cảm giác mình có chút đói bụng, tối ngày hôm qua bị Hiên Viên Hạo ép khổ rồi, buổi sáng hôm sau một chút đồ vật cũng không ăn, Nhựt Vi nghĩ thầm lần sau nhất định phải ăn trước một ít thứ rồi mới tới thỉnh an.

Cố Thanh Liên thấy trong mắt Hiên Viên Hạo tràn đầy đau lòng đối với Nhựt Vi, thầm nghĩ, tiểu tử ngốc này, điểm này cũng thật giống cha hắn, nhớ năm đó lúc mình mới vừa gả vào phu quân cũng đau lòng nhìn mình như thế.

"Được rồi, Nhựt Vi đi qua ngồi cạnh Hạo nhi cùng nhau ăn cơm đi! Nhà chúng ta cũng không hà khắc như vậy, không nhất định bắt con dâu ở trước mặt bà bà phải lập quy củ quy định gì, lão thái thái cũng luyện tiến tiểu bối phải chịu khổ, về sau dụng tâm hầu hạ là được rồi." Cố Thanh Liên hài hước nhìn về mặt đau lòng của nhi tử.

"Còn có về sau cũng không cần ở trước mặt ta cùng lão thái thái lập cái quy củ gì, cứ nhìn Hạo nhi đau lòng mà nhìn con đứng như vậy, cũng không dám để cho con lập quy củ." Cố Thanh Liên mặt hài hước nhìn Nhựt Vi.

Mặt của Nhựt Vi nhất thời bạo hồng, hướng Hiên Viên Hạo trừng mắt liếc, ai biết lại bị mấy vị trưởng bối nhìn thấy, mấy vị trưởng bối cũng hài hước nhìn Nhựt Vi, lão thái thái nói: "Vợ chồng son tình cảm thật tốt, vậy thì nhanh chóng mà sinh một tăng tôn mập mập cho hai ông bà già này ấm lòng đi là vừa." Mặt của Nhựt Vi càng đỏ hơn.

Chột dạ đi tới chỗ ngồi của mình ngồi xuống, Hiên Viên Hạo đã chuẩn bị cho Nhựt Vi một chén tràn đầy thức ăn.

Nhựt Vi nhẹ nhàng đá Hiên Viên Hạo một cước, phát tiết bất mãn của mình, đều do Hạo ca ca, làm cho mình lúng túng như thế, hôm nay mặt mặt chết mất.

Nhựt Vi trầm mặc ăn xong điểm tâm, trong lúc đó còn phải thỉnh thoảng đối mặt với mấy nụ cười kỳ quái của trưởng bối.

Sau khi ở Vinh Thọ Đường dùng qua điểm tâm, Nhựt Vi cùng Hiên Viên Hạo trở lại chỗ ở của mình Thẩm Trúc viên để nghỉ ngơi, Thẩm Trúc viên có phòng bếp nhỏ riêng, mấy ngày nay Nhựt Vi cùng Hiên Viên Hạo trước tiên vẫn cùng trưởng bối cùng nhau dùng cơm, về sau trừ ăn tết thì tự mình ở phòng bếp nhỏ trong Thẩm Trúc viên nấu cơm ăn, điểm này Nhựt Vi vẫn là rất hài lòng.

Ở trong nhà này, ít nhất trước mắt Nhựt Vi phát hiện lão thái thái cùng lão thái gia đều là rất dễ dàng chung sống, bố chồng mẹ chồng lại càng không cần phải nói rồi, đã sớm quen biết, bố chồng mẹ chồng đối với mình lại rất thích, Nhựt Vi cảm thấy cho dù ở đây có thể không tự do như ở Liễu gia trang, nhưng Nhựt Vi cảm thấy người nhà như vậy rất đáng giá cho mình thật lòng đối đãi, Nhựt Vi nguyện ý ở kinh thành lâu một chút bồi mấy vị trưởng bối một ít thời gian rồi mới cùng Hiên Viên Hạo trở về Liễu gia thôn.

Người lớn tuổi, luôn muốn có người tâm sự trò chuyện với mình, huống chi cả ba thế hệ gần nhất của phòng lớn cũng chỉ có một mình Hiên Viên Hạo, Nhược Vi cảm giác mình cùng Hiên Viên Hạo nên bồi các vị trưởng bối trong nhà nhiều một chút, về sau nếu như có thể, để mấy vị trưởng bối cũng đến Liễu gia thôn cư ngụ, có chuyện quan trọng gì thì lại trở lại Kinh Thành là tốt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 170

Rất nhanh, đã đến ngày cô dâu phải về nhà lại mặt, sáng sớm ngày hôm đó hai người Nhược Vi cùng Hiên Viên Hạo thật sớm đã rời giường, trước tiên đi đến Vinh Thọ Đường cùng Diên Hi Cư để thỉnh an các vị trưởng bối rồi mới trở về Tầm Trúc Viên chuẩn bị chuyện về lại mặt.

Lễ vật lại mặt là từ phía nhà chồng đưa ra, lễ vật chuẩn bị vô cùng phong phú, mặc dù nói phía nhà mẹ đẻ Nhược Vi hiện tại chỉ có hai vị đệ đệ còn khá nhỏ cũng không có bất cứ một người thân ruột thịt lớn tuổi nào còn lại, thế nhưng Nhược Vi lúc này đặc biệt rất khẩn trương muốn gặp được bọn họ.

Ngồi lên xe ngựa về biệt viện của Liễu gia, trong xe ngựa, Hiên Viên Hạo đem Nhược Vi ôm thật chặt vào trong ngực, kể từ khi được ăn mừng, đem được Nhược Vi một khối thịt mỹ vị này ăn vào trong miệng xong, Hiên Viên Hạo mỗi lần cùng Nhược Vi đi chung với nhau liền không cảm được trong lòng ngứa ngáy, tối ngày hôm qua hai người dĩ nhiên là lại một phen hồ mưa gọi gió.

Nhược Vi chỉ nhớ rõ mình cuối cùng không chịu nổi mà ngắt đi, sau đó giữa lúc mơ mơ màng màng cảm thấy Hiên Viên Hạo vẫn còn đang nằm ở trên người mình cây cầy.

Nhược Vi nằm ở trong ngực Hiên Viên Hạo nghỉ ngơi dưỡng thần một chút, thời điểm rời giường buổi sáng Nhược Vi chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức, thiếu chút nữa chân mềm nhũn mà ngã xuống dưới giường.

Đường phố kinh thành dĩ nhiên là thích hợp cho xe ngựa di chuyển, Nhược Vi đem thân thể tựa vào trong ngực Hiên Viên Hạo, rất nhanh lại ngủ thiếp đi, Hiên Viên Hạo áy náy nhìn đôi mắt có chút thâm xanh nhàn nhạt của Nhược Vi, đều do mình, vừa nhìn thấy Nhược Vi liền hóa thân thành sói đem Nhược Vi ăn sạch sành sanh.

Nhưng ai bảo lực ảnh hưởng của Nhược Vi đối với mình lại lớn như vậy, Hiên Viên Hạo cảm giác được rất rõ ràng chỉ cần mình gặp Nhược Vi, cái gì Nhược Vi cũng không cần làm, mình sẽ rất nhanh chóng nộ khí giới đầu hàng.

Rất nhanh, xe ngựa đã đến cửa lớn của biệt viện Liễu gia, một gã sai vặt đang bên ngoài ngó dáo dác, xa xa nhìn thấy một chiếc xe ngựa hướng biệt viện mà đến, gã sai vặt vội hướng vào trong mà hô lên. "Tiểu thư cùng cô gia đã về."

"Tĩnh, Nhược Vi, đến biệt viện rồi." Hiên Viên Hạo nhẹ giọng hướng Nhược Vi còn đang ngủ kêu gọi.

"Uh, đến rồi! Hạo ca ca tóc của ta cùng với quần áo không có rối loạn gì chứ!" Nhược Vi nghe đến biệt viện, lập tức tỉnh thần liền phản chân lên.

"Không có loạn" Nói nhẹ qua câu rồi hôn một chút lên đôi môi của Nhược Vi, lại kéo một lọn tóc lạc hướng vắt qua sau tai Nhược Vi.

Hai người xuống xe ngựa, phát hiện Thụy Ca cùng Đào Đào còn có Quái lão đầu cùng người một nhà Nhạc tiên sinh đang đứng ở cửa chờ hai người đến, Nhược Vi nhìn trước mắt những không thể quen thuộc hơn được nữa, lệ nóng doanh trông.

"Tỷ tỷ, Thụy Ca (Đào Đào) rất nhớ tỷ, sao bây giờ tỷ tỷ mới trở về, Thụy Ca (Đào Đào) đã chờ tỷ tỷ rất lâu rồi đó." Thụy Ca cùng Đào Đào thấy Nhược Vi liền chạy lên trước ôm Nhược Vi nói.

"Tỷ tỷ cũng rất muốn gặp Thụy Ca cùng Đào Đào, hai ngày nay các đệ có nghe lời hay không, có ngoan ngoãn ăn cơm không?" Nhược Vi ôm chặt lấy Thụy Ca cùng Đào Đào, cảm xúc có chút không ổn định.

"Tỷ tỷ, Thụy Ca (Đào Đào) hai ngày nay đều rất nghe lời, cũng rất ngoan ngoãn ăn cơm."

Hiên Viên Hạo thấy thể tử của mình bị người khác chiếm đoạt đi, mặc dù nói người nọ là Tiểu Cửu Từ (em vợ) của mình! Nhưng sự tham muốn giữ lấy của Hiên Viên Hạo vô cùng mạnh mẽ nên liền làm bộ trong lúc lơ đãng đã xen vào giữa mấy tỷ đệ, đem Nhược Vi ôm vào trong lòng ngực mình.

"Ngày mai Thụy Ca cùng Đào Đào đã có thể đi theo chúng ta cùng nhau trở về phủ, đừng đau lòng nữa, về sau ba tỷ đệ các nàng sẽ không phải chia ra nữa, đứng ở bên ngoài này rất không thích hợp, hay là trước tiên vào phủ đi đã! Tất cả mọi người cũng đã gặp nhau rồi, có chuyện gì vào phòng lại nói."

"Uh, chúng ta đi vào trong đi!" Nhược Vi nghe Hiên Viên Hạo nói lời xin lỗi rồi cười cười, mình quả thật không nên đứng ở trước mặt mọi người mà khóc, nếu như bị người bên phía đối địch của Hiên Viên gia nhìn thấy, không tránh được sẽ liên lụy danh tiếng của Hiên Viên gia . .

Sau đó lôi kéo hai người đệ đệ đi vào biệt viện, tòa nhà được mua dùng để làm biệt viện ở kinh thành cũng không đặc biệt giả, cũng là sau khi Nhược Vi

cùng Hiên Viên Hạo đính hôn mới đặt mua tòa nhà này.

Vào phòng, thì Nhược Vi cùng Hiên Viên Hạo dập đầu kính trà cho Quái lão đầu, mặc dù ngoài miệng Quái lão đầu nói không muốn để Nhược Vi cùng Hiên Viên Hạo hành đại lễ như vậy, nhưng sự vui vẻ nơi khóe miệng vẫn không che giấu được đã bán đứng lão, Nhược Vi thấy bộ dáng Quái lão đầu như vậy, trong lòng e ẩm, cả đời Quái lão đầu, nửa đời trước bị chính nghĩa tử của mình phản bội, Nhược Vi ở trong lòng thế về sau nhất định phải phụng dưỡng Quái lão đầu thật tốt, khiến Quái lão đầu vui vẻ an hưởng tuổi già.

Sau khi Nhược Vi đang cùng Hiên Viên Hạo đính hôn liền cùng Quái lão đầu chính thức nhận thân, bây giờ Quái lão đầu đã coi như là trưởng bối danh chính ngôn thuận của Liễu gia.

Nhược Vi cùng Hiên Viên Hạo cảm thấy chuyện vợ chồng mới vừa thành thân dập đầu chào hỏi trưởng bối thấy đây là việc nên làm.

Hiện tại Nhược Vi cũng không có ưa thích cùng Quái lão đầu đầu vồ mồm như trước nữa, trước mặt Quái lão đầu trở nên ôn thuận hơn một chút, khiến Quái lão đầu có một thời gian thật dài không quen được, luôn dùng ánh mắt là lạ nhìn Nhược Vi, khiến Nhược Vi dờ khóc dờ cười, người này thật là, có tiềm chất thích bị ngược đãi.

Ở Liễu gia không có quy định nam nữ không thể cùng bàn ngồi ăn, người thân ở chung một chỗ ăn một bữa cơm mà lại còn có nhiều như vậy quy củ, Nhược Vi đặc biệt không thích điểm này của cô đại.

Sau khi dập đầu kính trà cho Quái lão đầu xong, Thụy Ca cùng Đào Đào vây quanh Nhược Vi hỏi lung tung này kia, hỏi Nhược Vi ở Hiên Viên phủ có được ăn ngon không, có bị khi dễ hay không, tỷ phụ đối với nàng tốt hay không tốt vân vân, , , , ,

Nhược Vi nghe câu hỏi của hai tiểu tử kia, trong lòng âm áp, đây chính là người thân máu mủ của mình, sẽ luôn lo lắng cho cuộc sống của mình có vui vẻ tốt đẹp hay không, có người khi dễ người thân của mình hay không, mặc dù bọn hắn so với mình vẫn còn rất nhỏ, nhưng Nhược Vi vẫn thật cảm thấy rất vui, vui mừng phát ra từ nội tâm.

Có người ở một nơi nào đó vẫn luôn nhớ tới mình như vậy, vẫn là một chuyện làm cho người ta cảm thấy rất hạnh phúc.

Quái lão đầu cũng lôi kéo Hiên Viên Hạo hỏi rất nhiều về chuyện của Nhược Vi trong hai ngày nay ở Hiên Viên phủ, so với mấy câu hỏi của Thụy Ca và Đào Đào cũng không khác biệt lắm, đều là lo lắng Nhược Vi sẽ bị uất ức gì ở Hiên Viên phủ.

Hiên Viên Hạo biết Quái lão đầu đây là thật tâm quan tâm Nhược Vi, cũng rất kiên nhẫn đem chuyện hai ngày nay ở Hiên Viên phủ của Nhược Vi nhất nhất nói lại tỉ mỉ cho Quái lão đầu cùng hai tiểu tử kia nghe.

Thời điểm ăn cơm buổi trưa người một nhà thật vui vẻ, một nhà Nhạc tiên sinh cũng cùng nhau tới dùng cơm, lần này Nhược Vi xuất giá, một nhà Nhạc tiên sinh đều tới Kinh Thành đưa gả Nhược Vi, Nhược Vi rất cảm động.

Vì vậy trong bữa tiệc Nhược Vi cùng Nhạc phu nhân hai người cũng nói đùa mấy câu chuyện phiếm, một nhà Nhạc tiên sinh đối với nhà mình là thật tâm đối đãi, Nhược Vi có thể cảm thụ được, cũng vì vậy khi một nhà Nhạc tiên sinh ở tại Liễu gia trang Nhược Vi đối với một nhà Nhạc tiên sinh cũng là rất dụng tâm chăm sóc.

Bây giờ Đào Đào đã đi theo Nhạc tiên sinh học tập thi từ ca phú, đi theo Quái lão đầu tập võ cường tráng thân thể, Nhược Vi dạy Đào Đào thể thái nhân tình.

Nhạc tiên sinh đối với Đào Đào dốc ra rất lớn hơi sức để dạy dỗ, kể từ khi Nhạc tiên sinh phát hiện Đào Đào ở phương diện này rất có thiên phú, Nhạc tiên sinh liền đem hết toàn lực ra mà truyền thụ tất cả các kiến thức cho Đào Đào, chỉ là năng lực tiếp nhận của Đào Đào quá mạnh mẽ, có lúc khiến Nhạc tiên sinh có chút bất đắc dĩ, lo lắng là không đến bao lâu nữa mình sẽ không thể dạy được gì nữa rồi.

Bởi vì bắt đầu từ ngày mai Thụy Ca cùng Đào Đào sẽ phải đi theo Nhược Vi đến Hiên Viên phủ ở, sau khi ăn xong cơm trưa, Nhược Vi cho người đem hành lý của hai tiểu tử kia gì đó thu thập xong, sáng sớm ngày mai lúc đi sẽ cùng nhau mang đi.

Bởi vì mới đến Kinh Thành mấy ngày, đồ đạc của hai huynh đệ cũng không nhiều, mấy tiểu nha đầu rất nhanh đã thu thập tốt đồ đạc cần mang đi.

Quái lão đầu cùng một nhà Nhạc tiên sinh chắc là sẽ không đi theo Nhược Vi cùng đi Hiên Viên phủ ở, mặc dù mấy vị trưởng bối trong nhà cũng sẽ không phản đối, nhưng tính tình của Quái lão đầu vốn vậy không thích bị hạn chế không thích hợp với cuộc sống của thế gia đại tộc này.

Ngày thứ hai, Nhược Vi cùng Hiên Viên Hạo tại một viện khác dùng qua điểm tâm sau, liền tính toán mang theo Thụy Ca cùng Đào Đào trở về Hiên Viên phủ, ngày hôm qua hành lý của hai tiểu tử đều đã thu thập tốt lắm, hiện tại chỉ cần mang lên xe ngựa là được.

Cửa biệt viện, mấy người làm khuôn đồ lên xe ngựa, Thụy Ca cùng Đào Đào không ngừng nhìn Quái lão đầu cùng một nhà Nhạc tiên sinh, trong miệng nói qua: "Quái Gia Gia, Thụy Ca (Đào Đào) hai ngày nữa sẽ trở về thăm các người."

"Uh, biết rồi, hai tiểu tử thôi." Quái lão đầu trong mắt rõ ràng có chút không nỡ, nhưng vẫn cứ mạnh miệng nói, cũng may tất cả mọi người đã thành thói quen với cái phương thức mạnh miệng không thực lòng này của Quái lão đầu nên cũng không để bụng gì.

"Thụy Ca, Đào Đào, các người đi đến nhà tỷ phụ của các người phải nghe lời của tỷ tỷ, đừng gây ra cho tỷ tỷ của các người phiền toái gì biết không?" Nhạc tiên sinh rất hòa ái dặn dò hai huynh đệ đi Hiên Viên phủ không thể làm cho Nhược Vi thêm phiền toái.

"Dạ, tiên sinh, Thụy Ca (Đào Đào) biết, sẽ không làm cho tỷ tỷ thêm phiền toái." Hai huynh đệ ngoan ngoãn hồi đáp, hai huynh đệ chỉ không muốn phải rời xa tỷ tỷ vẫn luôn sống nương tựa lẫn nhau mà thôi.

Dù không muốn đến đâu nhưng vẫn đến lúc phải chia tay, cũng may một nhà Nhạc tiên sinh cùng Quái lão đầu vẫn sẽ ở lại kinh thành, cho đến khi Nhượng Vi cùng Hiên Viên Hạo trở về Liễu gia thôn thì sẽ cùng nhau trở về, trở về Hiên Viên phủ, nếu nhớ đến Quái lão đầu bọn họ, có thể mời bọn họ tới trong phủ làm khách, hoặc bản thân mình cũng có thể tìm cơ hội trở về biệt viện gặp bọn họ một lát.

Mấy người lên xe ngựa, tâm tình Thụy Ca cùng Đào Đào hiển nhiên có chút không tốt, Nhượng Vi hiểu loại cảm giác này, sờ sờ đầu hai người đệ đệ, không dám đem hai người đệ đệ ôm vào ngực mình, tối ngày hôm qua lúc ngủ, Hiên Viên Hạo nói một đồng lớn với Nhượng Vi về chuyện Nhượng Vi không thể lại đem hai tiểu tử kia làm thành giống như con nít mấy tuổi, muốn ôm cứ ôm, người khác nhìn thấy truyền ra ngoài đối với thanh danh của Nhượng Vi cùng hai tiểu tử kia không tốt, cái chỗ Kinh Thành này, lời đồn có thể bức từ người.

Nhượng Vi biết nhưng lời Hiên Viên Hạo nói với mình đều là thật, tất cả đều là đúng, nhưng mà hiện tại vẫn có chút không quen được, quả thật, tại lúc bản thân mình lập gia đình nàng mới phát hiện, tuổi của hai người đệ đệ ở thời đại này mà nói cũng đã không còn nhỏ nữa, để người ngoài thấy cảnh tượng thân mật của mấy tỷ đệ, mặc kệ có phải là chị em ruột hay không, luôn sẽ có người có ý xấu tới làm ra mấy chuyện ngọt ngào .

Ở trên xe ngựa, Nhượng Vi lại chuẩn bị nói ti mi cho Thụy Ca cùng Đào Đào lần nữa tính khí cùng sở thích của lão thái thái cùng lão thái gia, Nhượng Vi tin tưởng đệ đệ mình ngoan như vậy tổ phụ tổ mẫu nhất định sẽ thích.

Trên đường mấy người nói về chuyện của Hiên Viên phủ, Hiên Viên Hạo lại nói cho hai tiểu tử kia một chút chuyện lý thú phát sinh tại Hiên Viên phủ, rất nhanh, xe ngựa liền dừng ở cửa lớn Hiên Viên phủ.

Người giữ cửa vừa nhìn, thấy là thiếu gia nhà mình cùng thiếu phu nhân trở lại, vội mở ra cửa chính nghênh đón.

Trở lại Hiên Viên phủ, Nhượng Vi cùng Hiên Viên Hạo trước tiên dẫn Thụy Ca cùng Đào Đào đi mình đến Tẩm Trúc viên, mấy người rửa mặt xong mới đem hai tiểu tử kia đi qua thỉnh an mấy vị trưởng bối.

Thời điểm đến Vinh Thọ Đường, mấy vị trưởng bối đã ở đây chờ mấy cái tiểu bối này đến, sau khi Hiên Viên Hạo cùng Nhượng Vi về đến nhà, liền lập tức có người đem tin tức bọn họ trở lại truyền đến Vinh Thọ Đường.

Thụy Ca cùng Đào Đào đi theo sau lưng Nhượng Vi cùng Hiên Viên Hạo vào Vinh Thọ Đường, người đầu tiên hai huynh đệ nhìn thấy chính là hai vị lão nhân gia ngồi ở vị trí chủ vị.

Thấy hai vị lão nhân gia vẫn nhìn chăm chăm vào mình xem xét, hai huynh đệ thiếu chút nữa hoài nghi trên mặt mình có cái gì vật bẩn rồi.

Cho đến khi hai vị lão nhân gia thấy đáng về hai tiểu tử kia không được tự nhiên, mới thu hồi ánh mắt của mình, nhìn về phía khác, thật ra chỉ là khi lão thái thái cùng lão thái gia nhìn thấy hai tiểu tử kia, cảm thấy rằng có khi sau này tiểu tăng tôn của mình cũng sẽ có đáng đáp đáng yêu như thế không chừng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Dem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 171

Phu thê Hiên Viên Kiệt vui mừng nhìn hai tiểu tử kia. Dù sao cũng đã lâu rồi hai người không gặp hai tiểu bánh bao.

"Thỉnh an tổ phụ tổ mẫu (Lão thái thái Lão Thái Gia) và phụ thân, mẫu thân (bá phụ bá mẫu)." Mọi người cùng tiến lên thỉnh an mấy vị trưởng bối.

"Tổ phụ tổ mẫu, hai tiểu tử thú này là đệ đệ của cháu dâu, sau này sẽ ở đây quấy rầy một thời gian, mong tổ phụ tổ mẫu đừng chê bai bọn họ." Nhượng Vi nũng nịu nói với lão thái thái.

"Quý nha đầu, cái gì mà có phiền hay không, trong phủ có nhiều phòng trống như vậy, để không cũng uổng phí." Lão thái thái vui vẻ nói.

"Hai người các người, còn không mau nói cảm ơn." Nhượng Vi trừng mắt nhìn Thụy Ca và Đào Đào.

"Tạ lão phu nhân ưu ái." Thụy Ca và Đào Đào nghe lời nói khiến lão thái thái vui mừng không thôi. Thụy Ca mười một tuổi, Đào Đào chín tuổi, mấy năm qua được Nhượng Vi bồi bổ nên da thịt trơn bóng. Mặc dù là có tập võ nhưng thân hình lại không thô kệch.

Lão thái thái được chiêm ngưỡng tiểu mỹ nam nên vui mừng không thôi, hận không thể đoạt lấy làm cháu của mình.

"Được, được, được." Lão thái thái nói ba tiếng, sau đó kêu người hầu mang điểm tâm lên cho hai tiểu tử kia! Mặc dù lão thái gia không nói gì nhưng người ngoài cũng nhìn ra được là ông rất thích hai đứa bé này.

Nhược Vi thấy vậy thì rất yên lòng, dù sao hai đệ đệ cũng ở đây một thời gian dài, nếu được mấy vị trưởng bối yêu thích thì nàng cũng đỡ lo.

Hai tiểu tử kia thu mua lòng người cũng không ít.

Về sau chỉ cần không chọc phá người khác thì cuộc sống sẽ rất dễ chịu.

Sau khi bồi mấy vị trưởng bối dùng cơm, Nhược Vi và Hiên Viên Hạo dẫn Thụy Ca, Đào Đào đi Trúc viên. Nơi này là chỗ ở mới của hai tiểu tử này.

Quy tắc của Hiên Viên gia là phải thính an trưởng bối vào buổi sáng, nếu bệnh không thể đi được thì có thể sai người hầu đi thông báo một tiếng.

Nhược Vi lại không cho là vậy, nàng cho rằng hiếu thuận là biểu hiện ở cử chỉ sinh hoạt hằng ngày chứ không phải chỉ dựa vào thính an là đủ.

Cũng không thể nói người không đến thính an là người không hiếu thuận. Nhiều người cho dù mưa gió gì cũng đến thính an nhưng chuyện gì cũng tính toán. Còn nhiều người không thường thính an thì hẳn có đồ gì tốt cũng đưa cho trưởng bối trong nhà, đây mới là thật hiếu thuận.

Buổi tối, Thụy Ca và Đào Đào đi ngủ sớm. Nhược Vi và Hiên Viên Hạo nằm trên giường, nàng vui đùa vào trong ngực Hiên Viên Hạo, còn tay của Hiên Viên Hạo thì khoác lên eo thon của Nhược Vi.

Hai phu thê nói chuyện một hồi rồi ngủ thiếp đi mất.

Hôm sau, Nhược Vi thức dậy rất sớm, nàng nhìn người đang ngủ say bên cạnh. Nàng phát hiện đã lâu rồi không có quan sát kĩ nam nhân trước mặt.

Nhược Vi khẽ xoa gương mặt láng tử của Hiên Viên Hạo, mày rậm, sống mũi cao, đôi môi dày vừa phải, dáng người to lớn. Nhược Vi cảm thấy ông trời quá tốt với mình, đã cho mình một phu quân tốt như vậy, về sau mình phải trân trọng cả đời, không bao giờ rời xa.

Nhược Vi len lén hôn lên môi Hiên Viên Hạo, lúc nàng đang chuẩn bị rời đi thì một cánh tay ôm chặt lấy nàng.

Nhược Vi đỏ bừng cả mặt, cái này gọi là có tật giật mình. Nhược Vi tự khi dễ mình, rõ ràng là phu quân của mình, tại sao vẫn xấu hổ như thế.

"Chàng thả ta ra, ta muốn rời giường." Nhược Vi giãy giụa muốn đứng dậy.

"Ha ha, phu nhân xấu hổ đó sao? Cả người nàng từ trên xuống dưới chỗ nào mà ta chưa chạm qua chứ." Hiên Viên Hạo cười thoải khí nóng vào lỗ tai Nhược Vi, làm toàn thân nàng run rẩy cả lên.

"Chàng... đừng quấy nữa." Nhược Vi cảm thấy thân thể của mình là lạ, cả lăm nói.

"Ai! Phu nhân, hai người chúng ta bây giờ cũng là vợ chồng rồi, không thể nói là ta quấy được." Hiên Viên Hạo mập mờ nhìn Nhược Vi nói.

"Ặc, chàng... tên khốn kiếp này." Nhược Vi bị Hiên Viên Hạo nói cứng họng, nàng dùng sức nhéo Hiên Viên Hạo một cái.

Hai người náo loạn một hồi mới rời giường, Nhược Vi cho Thụy Ca và Đào Đào ăn điểm tâm rồi đi Vinh Thọ đường bồi lão thái thái và Lão Thái Gia. Sau đó sẽ đi thính an cha mẹ chồng rồi mới trở về Trúc viên. Hai người tính dẫn Thụy Ca và Đào Đào đi tham quan nơi ở mới.

Thụy Ca ở phía đông Trúc viên, Đào Đào ở phía tây Trúc Viên.

Hai huynh đệ lần đầu tiên đến đây cũng không tỏ ra sợ sệt. Dù sao được an bài ở đây đã là một chuyện rất tốt.

Vừa có thời gian là hai huynh đệ liền đi thính an mấy vị trưởng bối, làm cho mấy người đó có muốn không yêu thích cũng không được.

Nhược Vi và Hiên Viên Hạo sẽ ở đây một năm, sau đó nàng sẽ về Liễu gia thôn. Nếu như mấy vị trưởng bối cũng về theo thì đúng là chuyện tốt, dù sao ba mẹ chồng của nàng cũng rất thích Liễu gia thôn.

Sau khi Nhược Vi và Hiên Viên Hạo thành hôn được nửa tháng thì Hiên Viên gia nhận được thiệp mời của Thượng Quan gia, mời Cố Thanh Liên và Nhược Vi đến xem kịch. Nhược Vi không có hứng thú với chuyện này nhưng dù sao nàng cũng phải giữ mặt mũi cho Hiên Viên Hạo.

Nhược Vi và Cố Thanh Liên chuẩn bị trang phục phù hợp để đến buổi tiệc. Ngày đó, hai người dậy thật sớm để chuẩn bị, sau đó ngồi xe ngựa đến Thượng Quan gia.

Lúc đến nơi, khách khứa đã đến khá đông. Thượng Quan phu nhân đang đứng ở cửa đón khách.

Thượng Quan phu nhân mắt tinh nhìn thấy Cố Thanh Liên dẫn theo một cô gái thì vội vàng chạy lại nghênh đón. Ở Kinh Thành không ai không biết công tử của Hiên Viên gia cưới một cô thôn nữ làm vợ. Hôm nay Thượng Quan phu nhân mời Cố Thanh Liên và nàng dâu mới cưới đến đây chỉ sợ là có dụng ý khác.

Mọi người nhìn thấy phu nhân của Hiên Viên gia dẫn theo một cô gái xuống xe thì chắc chắn cô ấy chỉ có thể là tân nương tử.

Đợi đến lúc cô gái kia đến gần thì mắt mọi người như tỏa sáng. Cô gái này mặc trang phục màu trắng ngà, bên hông đeo ngọc bội. Khi di chuyển, ngọc bội phát ra tiếng động rất trong trẻo.

Đôi mắt sáng như sao, gò má trắng ngọc, vẻ đẹp rực rỡ dưới ánh mặt trời lại càng thêm chói mắt. Mọi người bị rung động hồi lâu mới phục hồi lại tinh thần.

Thượng Quan phu nhân cũng sửng sốt một hồi mới phản ứng kịp, "Ồ, đây là con dâu của tỷ tỷ sao? Thật là xinh đẹp mà." Thượng Quan phu nhân nói chuyện cứ như là rất thân thiết với Cố Thanh Liên.

Nhược Vi có chút bất mãn nhú đầu lông mày, nàng phải cố lắm mới không để lộ tâm trạng của mình. Lời nịnh hót của Thượng Quan phu nhân sao mà khó nghe đến thế.

"Nhược Vi! Đây là Thượng Quan phu nhân, người mời hai mẫu tử chúng ta đến đây xem kịch." Cố Thanh Liên bình tĩnh nói.

"Nhược Vi xin chào Thượng Quan phu nhân, Nhược Vi mới tới Kinh Thành, sau này vẫn cần phu nhân chăm sóc nhiều hơn!" Nhược Vi lễ phép nói.

"Phu nhân gì chứ, kêu bá mẫu là được rồi. Thật là một đứa bé ngoan, tỷ tỷ thật có phúc mới rước được một nàng dâu như vậy." Vẻ mặt của Thượng Quan phu nhân rất giả dối nói.

"Cám ơn bá mẫu, Nhược Vi xin hậu tạ." Nhược Vi cũng rất khôn khéo đáp lại.

Sau khi tới phòng khách, Thượng Quan phu nhân nói mấy câu với Cố Thanh Liên rồi ra ngoài tiếp khách.

Nhược Vi đi theo phía sau Cố Thanh Liên, thành công diễn vai trò nàng dâu mới cưới. Lúc cần ngưng ngừng thì ngưng ngừng, lúc nên hào phóng thì hào phóng.

Khách khứa tới đây hôm nay chủ yếu là muốn nhìn xem Nhược Vi có bộ dạng như thế nào.

Lúc xem kịch thì cũng không hơn gì, đám phu nhân tiểu thư cứ len lén nhìn Nhược Vi. Còn nàng thì làm bộ như lơ đãng nhìn sang làm mấy người đó giật cả mình.

Nhược Vi cảm thấy mình cứ như là con khi làm xiếc cho người ta xem. Nàng thật muốn hét lên: Nhìn cái gì mà nhìn, chưa nhìn thấy người đẹp bao giờ à? Thế nhưng nàng chỉ dám nghĩ trong lòng.

Mọi người thấy tiểu thôn cô trong truyền thuyết lại xinh đẹp như vậy thì nhất thời bị đã kích. Có người muốn xem chuyện vui thì giờ này không cười nổi. Còn có người thì tức đến nghẹn họng.

Lại có người ganh tỵ với vẻ đẹp của Nhược Vi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 172

Sau khi Nhược Vi đến nhà Thượng Quan phu nhân xem kịch về thì Kinh Thành lại nổi lên tin đồn nói: Thiếu phu nhân của Hiên Viên gia dung mạo như hoa nên mới được Hiên Viên Đại Thiếu Gia nhìn trúng.

Quá đáng hơn là có người nói: Thiếu phu nhân Hiên Viên gia chỉ có bộ dạng là đẹp mắt chứ một chữ bẻ đôi cũng không biết, cảm kỳ thi họa cũng không thông.

Nhược Vi thật lòng cảm thấy người truyền mấy lời này ra quả là có sức tưởng tượng.

Lúc mới nghe tin đồn nàng cũng rất tức giận. Tại sao lại có người muốn tổn hại đến thanh danh của nàng chứ. Nhưng mà nàng lại nghĩ tại sao lại phải tức giận vì chuyện không đâu chứ.

Nhược Vi không lo lắng vì mấy tin đồn này, nàng chỉ lo mấy vị trưởng bối sẽ có cái nhìn không tốt về nàng. Cũng may là từ khi tin đồn xuất hiện, Lão thái thái và lão thái gia cũng đối xử với nàng như xưa.

Chỉ cần người trong nhà không quan tâm đến những lời đồn đãi bên ngoài thì nàng cũng không cần phải lo lắng.

Hiên Viên gia chưa từng tin vào những lời đồn nhảm, họ cũng không nhảm chán đến độ đi chứng minh lời đồn. Người thông minh sẽ không đi làm cái chuyện ngu xuẩn này. Hơn nửa tháng sau, mọi chuyện cũng trở lại bình thường. Kinh Thành lại có chuyện nóng hổi hơn để bàn tán. Nhược Vi cũng thờ phào nhẹ nhõm.

Hiên Viên Hạo vẫn luôn an ủi Nhược Vi là không nên quan tâm đến chuyện này. Người trong nhà sẽ không vì những lời đồn nhảm mà ghét bỏ nàng.

Bản thân Nhực Vi cũng không quan tâm đến mấy lời này, nàng chỉ sợ người trong nhà không vui. Nếu phu quân của mình đã nói vậy thì nàng cũng không suy nghĩ lung tung nữa.

Những ngày Nhực Vi sống ở đền Hiên Viên gia cũng trôi qua một cách nhẹ nhàng. Mỗi ngày nàng sẽ xuống bếp làm cơm cho mọi người.

Lão thái thái và lão thái gia hoàn toàn bị tài nấu nướng của Nhực Vi chinh phục. Sau khi ăn thức ăn do nàng làm thì chuyện mỗi ngày họ mong đợi nhất chính là chuyện Nhực Vi có thời gian xuống bếp. Có như vậy thì họ mới thỏa mãn được cái miệng của mình chứ.

Chung sống càng lâu thì tính nết trẻ con của hai trưởng bối lại càng lộ ra ngoài. Nhực Vi cảm thấy càng thêm thân thiết với họ, giống như là nàng đang sống chung với quái lão đầu vậy.

Có lúc Nhực Vi không thể xuống bếp thì hai người lại nói bóng nói gió, nói là không phải thức ăn do Nhực Vi làm thì không ăn cơm. Nhực Vi cũng phải cúi đầu chào thua hai người này.

Chỉ là nhờ vậy mà sức khỏe của hai người cũng càng ngày càng tốt hơn. Nếu Nhực Vi có thời gian thì nàng sẽ làm được thiện tẩm bổ cho hai trưởng bối.

Bởi vì lão thái thái và lão thái gia rất thích thức ăn của Nhực Vi nên nàng hỏi thử xem hai người có muốn cùng đến Liễu gia trang không. Đương nhiên là hai người hơn hờ đồng ý cái rụp.

Sớm biết như vậy thì nàng đã không suy nghĩ nát óc rồi, cứ lấy thức ăn ra dụ dỗ là xong.

Dù sao nàng cũng rất vui, vì tài nấu nướng của mình được mọi người công nhận.

Sau khi thành thân, mỗi ngày Nhực Vi sẽ bồi lão thái thái nói chuyện, xuống bếp làm đồ ăn cho mọi người, thỉnh thoảng giải quyết công việc của Liễu gia. Thỉnh thoảng sẽ mang theo hai tiểu bánh bao đi thăm Quái lão đầu.

Chớp mắt một cái đã sắp tới năm mới, tết năm nay có ý nghĩa đặc biệt với Hiên Viên gia.

Rốt cuộc cháu đích tôn của Hiên Viên gia cũng thành thân, mấy vị trưởng bối rất vui vẻ. Hơn nữa còn có người nói năm nay Hiên Viên gia sẽ đại cát đại lợi.

Giờ này năm ngoái Nhực Vi còn bận bịu lo chuyện ở Liễu gia thôn. Năm nay lại là vợ người ta rồi.

Tết năm nay Liễu gia trang cũng vận chuyển rau dưa đến Hiên Viên gia. Nàng cam đoan nhà nào có thể thiếu chứ Hiên Viên gia thì không thể nào thiếu được.

Tết năm nay Nhực Vi đích thân xuống bếp nấu nướng.

Nhực Vi dụng tâm lên thực đơn, căn cứ vào khẩu vị của mỗi người mà điều chỉnh.

Ba ngày trôi qua thật nhanh, hôm nay đã là ba mươi rồi, Hiên Viên phủ trên dưới đều náo nhiệt, ai cũng mặc đồ mới, cười tươi như hoa.

Nhực Vi cảm thấy rất vui, gặp ai nàng cũng cười tươi chào hỏi. Sau đó người làm trong Hiên Viên phủ đều nói thiếu phu nhân đối với người làm rất hòa thuận, cũng không bắt bẻ người khác. Người làm trong phủ càng lúc càng thích Nhực Vi.

Quái lão đầu không thích không khí gia tộc nhưng vì Nhực Vi nên ông cũng đến Hiên Viên phủ mấy lần. Vốn là Quái lão đầu cũng không thích chỗ này nhưng sau khi trò chuyện với Lão Thái Gia thì hai người lại trở thành bạn tri kỷ. Số lần Quái lão đầu đến Hiên Viên phủ cũng nhiều hơn trước.

Lễ mừng năm mới sắp tới, Nhực Vi nghĩ đến Quái lão đầu không thể cùng nhau lễ mừng năm mới, tâm tình có chút trở nên u buồn, Hiên Viên hạo phát hiện Nhực Vi là không thích hợp hậu, hỏi thăm Nhực Vi thế nào không vui.

Hiên Viên Hạo biết Nhực Vi vì chuyện của quái Lão đầu mà buồn phiền thì thật muốn đánh một cái vào cái mông của nàng. Nha đầu này có chuyện gì cũng giấu trong lòng.

Hiên Viên Hạo bắt đắc dĩ thờ dài, hần nói chỉ cần nói với Lão Thái Gia nói một tiếng thì với mối quan hệ giữa Lão Thái Gia và Quái lão đầu thì chuyện này nhất định sẽ thành công. Dù sao để quái lão đầu một mình cũng thật không ổn.

Vốn là Nhạc tiên sinh tính đón năm mới với Quái lão đầu. Nhưng sau đó ông lại nhận được một phong thư, ông nói là có chuyện quan trọng phải làm nên mang Nhạc phu nhân và Tiểu Tình rời đi. Ông nhắn lại là sẽ trực tiếp quay lại Liễu gia thôn nên có gì về đó lại nói tiếp. Nhực Vi nói với Hiên Viên Hạo là có thể nói với Lão Thái Gia đón Quái lão đầu về đây đón Tết không.

Nếu quái lão đầu có thể cùng đón năm mới với nàng thì còn gì bằng. Mấy năm qua, quái lão đầu luôn xuất hiện trong cuộc sống của nàng. Nếu năm nay không có ông thì nàng cảm thấy không yên lòng.

Cũng may là Hiên Viên Hạo an ủi Nhực Vi, sau đó lại cùng nàng đi nói chuyện với lão thái gia.

Lão Thái Gia vừa nghe Nhực Vi nói thì liền vung tay đồng ý. Bây giờ quan hệ giữa hai người có thể nói là rất tốt.

Sau khi Nhực Vi nhận được sự xác nhận của Lão Thái Gia liền cho người đi thông báo cho Quái lão đầu. Hôm sau Quái lão đầu đã đến báo danh tại Hiên Viên Phủ.

Thụy Ca và Đào Đào nhìn thấy Quái lão đầu cũng rất vui mừng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 173

Đêm ba mươi, bởi vì điểm tâm do phòng bếp nhỏ của Thẩm Trúc viên làm, mà chỉ có lúc ăn cơm tối thì người một nhà mới tụ lại một chỗ dùng cơm, nên hôm nay Nhực Vi chỉ cần trông nom bữa cơm tối kia là được.

Buổi sáng, điểm tâm cùng với thường ngày không sai biệt lắm, cũng không nhiều lắm bởi vì hôm nay là đêm ba mươi, nên cũng bỏ bớt mấy thứ.

Sau khi dùng qua điểm tâm, Nhực Vi dẫn Thụy Ca cùng Đào Đào đi Vinh Thọ đường thỉnh an, sau đó chính mình trở lại trong sân để khen thưởng cho mấy người làm trong viện của mình.

Thẩm Trúc viên, tính cả Nhực Vi cùng Hiên Viên Hạo là hai chủ tử, tổng cộng cũng chừng hai mươi người. Bốn nha hoàn cận thân của Nhực Vi cũng đã nhận tiền thág của nhất đẳng nha hoàn. Mặt khác, Thẩm Trúc viên còn có bốn nhị đẳng nha hoàn, tám tam đẳng nha hoàn, mấy ma ma làm việc vặt, trong phòng bếp nhỏ còn có hai ma ma nấu cơm, hai người quản phòng bếp nhỏ này là ma ma đã hầu hạ Hiên Viên Hạo từ nhỏ, Nhực Vi cũng đã quan sát nhân phẩm của các nàng, cảm thấy còn có thể, mới phóng tâm đem phòng bếp nhỏ giao cho hai người quản.

Sau khi Nhực Vi xử lý chuyện tình của Thẩm Trúc viên rõ ràng xong thì cũng đến lúc dùng cơm trưa. Nhực Vi cùng Hiên Viên Hạo dùng bữa cơm trưa tại viện của chính mình, rồi tách ra đi làm chuyện riêng của mình.

Hiên Viên Hạo đi đến thư phòng của Hiên Viên Kiệt giúp một tay. Nhực Vi cũng không biết hai cha con này có chuyện gì phải làm, nghĩ nghĩ rồi mang theo mấy người Xuân Phân đi phòng bếp.

Thời điểm đến phòng bếp, quản sự phòng bếp là Kim ma ma đã chờ Nhực Vi tại đó rồi, bởi vì Nhực Vi đã kêu Thu Phân tới nói trước cho phòng bếp biết. Hơn nữa, ở Hiên Viên gia, Nhực Vi là thiếu phu nhân rất được cưng chiều, cho nên người ở phòng bếp không dám đối với Nhực Vi bất kính.

Quan trọng hơn là hiện tại cả Hiên Viên phủ đều biết thiếu phu nhân có tài nấu nướng rất tốt. Bây giờ, lão thái thái cùng lão thái gia một ngày không ăn thức ăn do cháu dâu làm thì cả người không thoải mái. Bởi vậy người ở phòng bếp nịnh bợ Nhực Vi còn không kịp, nào dám cùng vị thiếu phu nhân có nui dựa lớn này đối nghịch, đó không phải là ngại sống lâu sao.

Đây là lần đầu tiên Nhực Vi tới phòng bếp, trước kia đều là nàng làm thức ăn ở phòng bếp nhỏ, rồi để cho Xuân Phân cùng Hạ Chí đưa đến Vinh Thọ đường.

Hôm nay đến phòng bếp làm cũng bởi vì Nhực Vi cảm thấy diện tích bên trong phòng bếp lớn hơn một chút, cũng tốt cho mình thi triển bản lĩnh, ở trong phòng bếp nhỏ thì bếp lò quá ít, nhất thời làm không xong những món ăn trên thực đơn.

Nhực Vi vào phòng bếp, quét nhìn bốn phía một cái, hơi gật đầu, thầm nghĩ vệ sinh cũng không tệ lắm, cũng không biết những thứ khác thì thế nào.

Người làm ở phòng bếp thấy Nhực Vi vào phòng, có chút khần trương đứng ở đó, chỉ sợ Nhực Vi có cái gì không hài lòng, đến lúc đó nói không tốt... thiếu phu nhân mà nói không tốt cái gì thì rất nhanh sẽ truyền tới Vinh Thọ đường, đến lúc đó những người ở phòng bếp này sẽ phải chịu phạt rồi.

"Thật sạch sẽ, không tệ, phòng bếp quản sự là vị nào, đứng ra ta xem một chút." Nhực Vi nhìn kỹ phòng bếp một cái, phát hiện không có gì dễ gây bệnh, vẫn tính là có thể, khó có được mà khen ngợi một câu.

"Đa tạ thiếu phu nhân khích lệ, đây là việc nô tỳ nên làm, nô tỳ là Kim ma ma, chuyên quản lý tất cả các sự vụ của phòng bếp." Nhực Vi nghe xong câu nói này, cũng cảm thấy không tệ, mà giọng nói này làm cho người ta có một loại cảm giác từ địa ngục đột nhiên lên tới thiên đường, làm cả người thoải mái cực kỳ.

"Làm không tệ, cũng không cần khiêm tốn, hôm nay làm cơm tất niên không thể sơ suất, mọi người cần phải cẩn thận, đến lúc đó mấy vị trưởng bối hài lòng, ta dĩ nhiên sẽ kêu mẫu thân khen thưởng cho các người nhiều một chút." Nhực Vi ôn hòa nói, khiến cho người nghe như tắm gió xuân.

"Dạ, thiếu phu nhân, tui nô tỳ nhất định sẽ làm việc thật tốt."

Kế tiếp, Nhực Vi mặc tạp dề tự chế vào. Trên căn bản, y phục đã được tạp dề che lại bên trong nên cũng không cần lo lắng sẽ làm dơ y phục. Điều này khiến những nha hoàn, ma ma làm ở phòng bếp hâm mộ không thôi, dù sao thì những người này cũng chỉ có thể hâm mộ một cái mà thôi, bởi đây

chính là đồ đặc biệt của Nhược Vi.

Mặc dù nói Vi các cũng có bán tạp dề, nhưng những đồ Nhược Vi dùng đều là độc nhất vô nhị. Nhược Vi không thích dùng đồ giống với người khác, đây coi như là một loại thích sạch sẽ đi.

Đây không phải là lần đầu tiên mấy người Xuân Phân bồi Nhược Vi xuống bếp, nên việc ăn ý với nhau thì càng không cần phải nói, chỉ cần một cái ánh mắt của Nhược Vi, mấy nha đầu này liền biết Nhược Vi muốn làm gì.

Người ở phòng bếp cũng không giúp được Nhược Vi nhiều, chủ yếu là giúp việc vặt mà thôi, bởi phần lớn người trong phủ đều đang chuẩn bị cho bữa cơm tất niên. Năm nay Hiến Viên phủ bởi vì chuyện vui của Nhược Vi cùng Hiến Viên Hạo, nên lão thái thái đặc biệt dặn dò, những người làm trong phủ sẽ có thêm món ăn trong bữa cơm tất niên.

Tin tức này khiến cho những người làm trong phủ sướng đến phát rồ. Hiến Viên phủ đã lâu không có chuyện vui, lần này mọi người đều có thể dính được chút ánh sáng của vị thiếu phu nhân này rồi.

Bữa cơm tất niên này, Nhược Vi đã làm đủ các loại, bay trên bầu trời, bơi trong nước, chạy trên đất, tất cả đều được đưa trên bàn, mọi thứ câu toàn, sắc hương vị đều có đủ. Có thể nói cơm tất niên năm nay phong phú cực kỳ.

Nhược Vi lòng tràn đầy vui mừng ở phòng bếp chuẩn bị cơm tất niên. Còn trong thư phòng, Hiến Viên Hạo cùng Hiến Viên Kiệt, hai cha con ngồi đối diện nhau, nét mặt hai người đều rất nghiêm túc, trên bàn sách bày một cái ngọc bội, ngọc bội kia vừa nhìn cũng biết chính là ngọc thượng hạng chế thành.

"Phụ thân, hiện tại giao quyền quản gia cho nhi tử, có phải là hơi sớm một chút hay không?" Hiến Viên Hạo nhíu mày, nhìn phụ thân vô lương tâm đang ngồi đối diện mình, chưa từng thấy qua người làm cha nào mà lại lần áp con trai mình như vậy. Trước kia đem tất cả sản nghiệp trong nhà đều giao cho mình xử lý, bây giờ người cha lười biếng này thậm chí ngay cả vị trí gia chủ cũng muốn giao cho mình, Hiến Viên Hạo bất đắc dĩ nhìn người cha "lòng dạ đen tối" này.

Mình mới thành thân mà lại ông ta lại tính toán muốn bắt đầu "bóc lột" con trai rồi.

"Còn sớm sao? Đã đến tuổi thành thân rồi, cũng không nhỏ nữa, nên gánh vác trách nhiệm của con đi, về sau ta cùng mẫu thân con sẽ phải nhờ nhi tử như con nuôi rồi." Hiến Viên Kiệt rất tiêu sái nhìn Hiến Viên Hạo nói, thiếu chút nữa đem Hiến Viên Hạo tức chết.

Hôm nay là đêm ba mươi có được hay không, người cha vô lương như hắn lại dám vào hôm nay mà tính toán mình, Hiến Viên Hạo cảm thấy mình cần phải đi tìm mẹ cáo trạng mới được.

"Nhi tử xin hỏi phụ thân vĩ đại, ngài là bao nhiêu tuổi thì tiếp nhận vị trí gia chủ, nhi tử muốn hướng ngài học tập một chút!" Hiến Viên Hạo khiêu khích nhìn Hiến Viên Kiệt. Hiến Viên Hạo biết tổ phụ mình không có hư hỏng như cha mình, sớm như vậy đã đem vị trí gia chủ giao ra.

"Ặc, tiểu tử thôi, ngươi còn dám cùng trưởng bối tranh luận." Hiến Viên Kiệt nhìn con trai nhanh mồm nhanh miệng có chút thẹn quá thành giận.

"Phụ thân, phụ thân đại nhân, lão nhân gia, người lớn không chấp nhặt lỗi lầm của người nhỏ, tha thứ cho nhi tử đi!" Hiến Viên Hạo gọi phụ thân, giọng điệu là lạ.

"Hừ, dù sao năm nay vị trí gia chủ cũng sẽ giao cho ngươi, ngươi có đồng ý hay không thì kết quả cũng như vậy thôi." Hiến Viên Kiệt trợn mắt nhìn Hiến Viên Hạo một cái nói.

"Phụ thân, vậy vừa rồi người còn nói những lời vô nghĩa như vậy để làm gì, người tính đùa giỡn con trai của người à." Hiến Viên Hạo thật muốn liếc mắt xem thường, thật là lãng phí nước miếng của mình, thật thua thiệt.

Nhược Vi ở phòng bếp bận rộn mấy canh giờ, cuối cùng cũng chuẩn bị xong bữa cơm tất niên. Trong phòng bếp, hương thức ăn lan tỏa khiến cho những người làm ở phòng bếp không nhịn được muốn chảy nước miếng.

Trong khoảng thời gian này, trong phủ truyền tin đồn thiếu phu nhân có tài nấu nướng tốt, nhưng phần lớn mọi người chỉ là nghe người khác nói, thuận miệng cùng nhau nói, làm thành nhiều chuyện tán gẫu, cũng không ai tin là tài nấu nướng của Nhược Vi thật sự tốt.

Hiện tại mọi người chính mắt thấy, đều cảm thấy tài nấu nướng của thiếu phu nhân đúng là tốt không còn gì để nói, có lẽ so ngự trù cũng không kém.

Sau khi hết bận ở phòng bếp, Nhược Vi trở về viện của mình. Ở phòng bếp như thế nào đi nữa cũng sẽ dính khói dầu, Nhược Vi tính toán về Thâm Trúc viện trước để tắm thay quần áo khác, bằng không sẽ rất khó chịu.

Nhược Vi nhanh chóng tắm rồi thay quần áo mới, liếc nhìn đồng hồ cát trên ngăn tủ, Nhược Vi biết thời gian cũng không còn sớm, vội vàng chạy tới Vinh Thọ đường, khiến trưởng bối chờ mình ăn cơm sẽ không tốt.

Thời điểm Nhược Vi đến Vinh Thọ đường, thấy Hiến Viên Hạo cùng cha chồng đều không ở đây, nghĩ thầm đêm ba mươi còn có chuyện gì quan trọng mà phải bận rộn đến bây giờ.

Thụy Ca, Đào Đào và mẹ chồng đang cùng lão thái thái nói chuyện phiếm. Hai người bị hai tiểu tử kia chọc đến trên mặt đều là nụ cười. Nhược Vi nhìn hai huynh đệ một cái, không biết lại nói cho lão thái thái cùng mẹ chồng chuyện gì buồn cười nữa rồi. Nhược Vi hoàn toàn không biết Đào Đào từ đâu lại

biết những chuyện xưa vừa thông tục dễ hiểu lại khôi hài, mỗi lần kể cho lão thái thái nghe liền làm cho lão thái thái cực kỳ vui vẻ.

Nhược Vi có lúc thật không biết tính tình của ba tỷ đệ tại sao lại khác nhiều như vậy. Tính tình của mình có chút làm người khác không thích, người bình thường rất khó đến gần, Thụy Ca thì lại thành thực quá sớm, cả người rất lão thành, mà Đào Đào thì không khỏi quá hoạt bát, khiến Nhược Vi có chút bất đắc dĩ.

Cũng may tình cảm của ba tỷ đệ so với bất luận kẻ nào cũng tốt hơn, đối với điểm này Nhược Vi vẫn là rất hài lòng. Hai người đệ đệ là người thân mà cả đời Nhược Vi muốn bảo vệ, Nhược Vi không cho phép bất luận kẻ nào khi dễ hai tiểu tử kia.

Quái lão đầu cùng lão thái gia hai người còn đang đánh cờ. Nhược Vi tỏ ra rất bất đắc dĩ, thầm nghĩ hai người này thật đúng là vừa thấy mặt là liền không cam tâm.

Lão thái thái cùng Cố Thanh Liên thấy Nhược Vi tới thì rất vui mừng, không biết còn tưởng rằng lão thái thái cùng mẹ chồng đã rất lâu không thấy Nhược Vi, điều này làm Nhược Vi cảm thấy trong lòng ấm áp.

Lão thái thái hướng Nhược Vi vẫy vẫy tay. Nhược Vi đem áo choàng trên người cởi xuống đưa cho Xuân Phân, đi tới trước mặt hai người. Lão thái thái thương tiếc sờ sờ tay Nhược Vi, thấy tay Nhược Vi có chút lạnh, vội đem lò sưởi nhỏ trong tay mình đưa cho Nhược Vi, khiến tay Nhược Vi ấm áp hơn. Nhược Vi đối với động tác sờ tay mình của lão thái thái rất là cảm động.

Bởi vì chỉ có thật lòng quan tâm một người mới có thể làm ra động tác tự nhiên như thế. Giờ phút này trong lòng Nhược Vi so với ăn mật còn ngọt hơn.

"Cám ơn tổ mẫu, Nhược Vi không lạnh, mới từ Thâm Trúc viên đi tới, còn có chút nóng!" Nhược Vi cảm tạ lão thái thái nói.

Khi Nhược Vi đang cùng lão thái thái nói chuyện thì hai cha con Hiến Viên Hạo một trước một sau đi tới. Nhược Vi thấy sắc mặt của Hiến Viên Hạo có chút không tốt, mà sắc mặt của cha chồng lại vô cùng nhẹ nhõm, Nhược Vi nghĩ hai cha con này mới vừa rồi không phải là đi gây gỗ chứ!

Mọi người đến đông đủ, sắc trời cũng không sớm, đúng lúc ăn cơm tất niên rồi, Nhược Vi kêu người đem thức ăn lên. Bữa cơm tất niên này Nhược Vi tốn rất nhiều tâm huyết, đều là đồ tốt hơn, vừa nhìn liền biết ngon hay không rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 174

Rất nhanh, trên bàn cơm bày đầy thức ăn ngon. Lão thái thái cùng lão thái gia nhìn thấy những thức ăn ngon này thì hai mắt sáng lên, có rất nhiều món ăn mà mình thích ăn, hai người đều cảm thấy cháu dâu Nhược Vi này thật hiểu chuyện, làm nhiều món ăn mình thích ăn như vậy.

Thật ra thì những người đang ngồi ở đây hai mắt đều sáng lên, dĩ nhiên trừ Nhược Vi là người động thủ ra, những người khác đều hận không thể đem mâm thức ăn giấu đi không cho người khác ăn.

Nhìn bề ngoài cũng thấy được là rất ngon, hơn nữa mùi thức ăn nồng nặc, vô cùng mê người, dù là người không có khẩu vị, cũng chỉ muốn phải ăn nhiều một chút.

Nhược Vi kêu Xuân Phân đem rượu mà mình ủ lên. Quái lão đầu vừa thấy nhất thời hai mắt lóe sáng, hận không thể đem vò rượu giấu vào trong ngực.

Nhược Vi nhìn mà buồn cười không dứt. Quái lão đầu vẫn như thế, thích uống rượu mình ủ. Chỉ là ở kinh thành mấy ngày này quả thật làm khó Quái lão đầu rồi, một người trời sanh tính không câu nệ lại vì một người không phải cháu gái ruột của mình mà kìm nén ở phía cái địa phương chật hẹp này lâu như vậy.

Sau này phải bồi thường cho Quái lão đầu vài hũ rượu ngon đi. Nhược Vi tin tưởng Quái lão đầu sẽ rất vui lòng tiếp nhận bồi thường của mình.

Lão Thái Gia cũng nghe Quái lão đầu nói qua cháu dâu của mình ủ rượu uống rất ngon..., hiện tại lại thấy Quái lão đầu bộ dáng không bỏ được, nên càng tò mò với vò rượu mà Quái lão đầu ôm trong ngực.

"Tổ phụ, thân thể của ngài không thích hợp uống quá nhiều rượu, cháu dâu đã ủ loại rượu có nồng độ thấp, có thể dưỡng thân." Nhược Vi kêu Hạ Chí cầm vò rượu đã chuẩn bị cho lão thái gia lấy ra.

"Ha ha, vẫn là cháu dâu hiểu thuận." Lão thái gia thấy cũng có phần của mình thì rất là vui mừng. Lão thái gia cũng biết thân thể mình không thích hợp uống nhiều rượu, hiện tại Nhược Vi tỉ mỉ chuẩn bị loại rượu có thể dưỡng sinh, lão thái gia vừa có thể nếm mùi rượu mà lại không làm hư thân thể, dĩ nhiên là vui mừng.

"Tổ phụ, tôn nhi không hiểu thuận sao?" Hiến Viên Hạo ê ẩm hỏi một câu, nghĩ thầm hiện tại người trong phủ toàn bộ đều bị Nhược Vi thu mua. Nếu là ngày nào đó Nhược Vi cùng mình nào mâu thuẫn, nói không chừng tất cả mọi người sẽ đứng về phía Nhược Vi, nhưng mà đối với việc thê tử của mình

có thể cùng người nhà mình chung sống tốt như vậy, nội tâm Hiên Viên Hạo vẫn rất vui mừng, có thể lấy được thể tử tốt như Nhục Vi là phúc khí của hắn.

"Cũng hiểu thuận, cũng hiểu thuận" Lão thái gia vui vẻ nói, thấy tử tử trước kia luôn lạnh lẽo nay lại biết nũng nịu, làm lão thái gia rất vui vẻ.

"Cháu dâu a! Mẹ ngươi cũng thích uống rượu, cũng không biết ở chỗ của ngươi có loại rượu thích hợp để mẹ ngươi uống hay không." Lão thái thái rõ ràng là muốn uống rượu, lại kéo con dâu mình xuống nước. Cố Thanh Liên nghe lời của lão phu nhân xong thì khóe miệng giật giật.

"Tổ mẫu, cháu dâu còn tưởng rằng người cũng thích uống rượu, cũng đã chuẩn bị cho người! Xem ra là người không thích...!!! Vậy cháu dâu đành đem cho phần của người đưa cho mẫu thân vậy." Nhục Vi theo lời của lão phu nhân nói.

"Thật sao? Thật ra thì ta thấy mẫu thân ngươi cũng ưa thích nên..." Lão thái thái có chút lúng túng nói, nha đầu này còn định trêu ghẹo mình đây, xem ra về sau trước mặt nha đầu này mình đúng là không có gì uy tín gì rồi.

"A, hoá ra là như vậy a! Là cháu dâu ngu dốt, vậy sẽ đem cốc cho người cùng mẫu thân." Nhục Vi thấy chuyện biến tốt nên cũng không nói nữa, bởi nói nữa có thể sẽ không tốt.

"Uh, rượu mà Nhục Vi uống cũng đã lâu con dâu không có uống, mẫu thân đợi lát nữa phải nếm thử một chút, tay nghề chưng cất rượu của Nhục Vi cũng không kém." Cố Thanh Liên hoà niệm nói, lão thái thái nghe xong thì trong lòng ngứa ngáy hơn, chờ nha đầu đem cốc đưa lên.

Thật ra thì rượu Nhục Vi đã sớm chuẩn bị tốt, chỉ là làm cho người ta hâm nóng ở phòng bếp. Lão thái thái đã lớn tuổi nhưng cũng là nữ nhân, Nhục Vi đặc biệt cất cho lão thái thái uống loại rượu làm cho cơ thể ấm áp, mùa đông còn có thể khiến thân thể nóng lên một chút, đối với tuổi của lão thái thái mà nói là tốt nhất.

Rượu chuẩn bị cho Cố Thanh Liên cùng lão thái thái hiệu dụng cũng không sai biệt lắm, chỉ là mùi rượu không giống nhau mà thôi, đều là mùi vị của mình thích.

Người ở phòng bếp rất nhanh đã đem rượu hâm nóng đưa tới. Thu Phân từ trong tay người ở phòng bếp nhận lấy rượu đưa cho Nhục Vi, Nhục Vi đứng dậy rót cho lão thái thái trước, sau đó thì rót cho mẹ chồng, rồi mới về vị trí của mình ngồi xuống.

Lão thái thái uống rượu mà cháu dâu đặc biệt vì mình chuẩn bị, trong lòng cực kỳ ngọt ngào, suy nghĩ thấy cháu dâu này thật sự là hiểu thuận, so với cháu dâu nhà người ta còn tốt hơn.

Thụy Ca cùng Đào Đào hôm nay cũng được cho phép uống vài ly rượu, chỉ là không thể uống quá nhiều, tiểu hài tử uống rượu sẽ hại thân, Thụy Ca thì không sao, Đào Đào thì cực kỳ thích uống rượu, là tiểu quý tử. Thời điểm ở Liễu gia thôn, Đào Đào thường cùng Quái lão đầu hai người trộm rượu mà Nhục Vi đặt ở trong hầm rượu để uống.

Nhục Vi đối mặt với hành động của hai người rất là bất đắc dĩ, bởi vì hai người sau khi bị phát hiện đều là về mặt đúng lý hợp tình, hơn nữa Nhục Vi biết rượu mình uống dù có uống nhiều cũng sẽ không tổn thương thân thể, mới thường đối với hành động của hai người mắt nhắm mắt mở.

Dĩ nhiên Nhục Vi cũng chuẩn bị rượu ngon cho hai cha con Hiên Viên Hạo. Khẩu vị hai cha con cũng không sai biệt lắm, Nhục Vi mỗi lần chuẩn bị thức ăn đồ uống đều là mỗi loại hai phần.

Người một nhà cười cười nói nói ăn bữa cơm đoàn viên, thỉnh thoảng Đào Đào sẽ nói ra mấy câu khôi hài, trêu chọc lão thái thái cười ha ha, Hiên Viên phủ năm nay trôi qua rất tốt.

Ăn cơm tất niên xong, còn phải gác đêm, Nhục Vi sợ nhầm chán, nên đã sớm chuẩn bị mặt chược, tất cả mọi người đều tò mò nhìn đồ mà Nhục Vi lấy ra.

Nhục Vi kiên nhẫn nói tỉ mỉ cách chơi mặt chược cho mọi người nghe, mọi người sau khi nghe xong, đều xoa tay muốn chơi thử.

Bởi vì là bốn người cùng chơi, mà Nhục Vi chỉ chuẩn bị một bộ mặt chược, cho nên tiểu bối không thể làm gì khác hơn là nhường cho trưởng bối chơi trước, lão thái gia cùng Quái lão đầu đều rất tự giác tìm chỗ ngồi xuống.

Lão thái thái cũng hào hứng bừng bừng ngồi xuống, dĩ nhiên, ái thể như Hiên Viên Kiệt chắc chắn sẽ không cùng phu nhân tranh giành, những người khác mang cái băng ghế ngồi ở bên cạnh nhìn xem chơi như thế nào. Mặc dù Nhục Vi nói rất rõ ràng, nhưng là dù sao trước đây cũng chưa từng chơi qua, nên nghe không cũng vô dụng.

Lúc chơi ván thứ nhất, tất cả mọi người tay chân có chút gò bó, quy củ lúc nhớ lúc quên, lão thái thái cùng lão thái gia thỉnh thoảng còn trêu chọc mấy câu.

Sau mấy vòng chơi thì mấy người chơi cũng khí thế ngất trời, người ngồi ở một bên quan sát cũng ồn ào theo, xem ai chơi không tốt thì ở một bên lo lắng, điển hình là hoàng đế chưa vội mà thái giám đã vội.

Đội mọi người chơi quen tay, Nhục Vi lại đề nghị nên chơi điểm thắng thua, thua thì cho bạc, Nhục Vi tin tưởng mọi người cũng sẽ vui lòng, như vậy chơi mới có sức lực.

Bởi vì như vậy, năm mới trôi qua có tư vị, lão thái thái cùng lão thái gia cuối cùng cũng được hưởng thụ như người bình thường, hưởng thụ thiên luân chi

nhạc rồi.

Hết một đêm, thắng tiền nhiều nhất là hai "hũ tướng". Lão thái thái vui mừng không thể tả, làm lão thái gia tức đến trợn mắt thờ phỉ phò, Quái lão đầu không có thua bao nhiêu, lão thái gia thua nhiều nhất, Cố Thanh Liên dưới sự giúp đỡ của Hiên Viên Kiệt cũng thắng không ít.

Lão thái thái tâm tình tốt, đem bạc thắng được thưởng cho Thụy Ca cùng Đào Đào, Đào Đào vui mừng nói một đồng lời tốt, khiến lão thái thái cực kỳ vui vẻ.

Hiên Viên phủ năm mới bởi vì có Nhượng Vi ở đây mà nhiều tiếng nói tiếng cười, nụ cười trên mặt của lão thái thái cùng lão thái gia so với quá khứ rõ ràng càng nhiều hơn.

Bất tri bất giác, Nhượng Vi gả vào Hiên Viên phủ đã mấy tháng. Mấy tháng này Nhượng Vi trôi qua rất vui vẻ, đời trước là cô nhi như nàng, bây giờ lại có thể cảm nhận được người nhà ấm áp.

Mấy vị trưởng bối đều rất cưng chiều nàng, đối với hai người đệ đệ cũng rất tốt. Nhượng Vi biết đây là mấy vị trưởng bối thật lòng đem Thụy Ca cùng Đào Đào làm người một nhà mới có thể đối xử như vậy.

Đại niên mừng hai, Nhượng Vi đi theo mẹ chồng đến nhà ngoại Cố Gia của Hiên Viên Hạo. Cố Gia một môn đều là người đọc sách, là chân chánh thư hương thế gia, trong nhà tàng thư rất phong phú. Nhượng Vi đi qua Tàng Thư Lâu, rất đại khí, cửa có người canh giữ. Nhượng Vi lúc ấy đã nghĩ trong lâu này nhất định là có rất nhiều sách giá trị ngàn vàng, thật muốn đem hai quyển sách thu về.

Cố gia nhân khẩu đơn giản, đều là đích hệ. Tổ tiên Cố Gia có quy củ là nam tử không cho phép nạp thiếp, trừ phi nam tử kia vượt quá ba mươi lăm tuổi mà vẫn chưa có đời sau, mới cho phép nạp thiếp, nhưng chỉ có thể là cô gái đang hoàng, mặt khác, Cố Gia còn có quy củ là nữ tử không thể làm thiếp, hai điểm này người nào vi phạm sẽ bị đuổi ra khỏi Cố Gia.

Sau khi Nhượng Vi biết Cố Gia có quy củ này, thì hảo cảm đối với Cố gia không phải chỉ là một hai điểm, mà là vô cùng có cảm tình, Nhượng Vi thật muốn nhận thức một chút vị tổ tiên anh minh kia của Cố Gia.

Khụ khụ, có lẽ không thể gặp được vị tổ tiên đại nhân anh minh kia rồi, người ta cũng đã đi thiên đường du lịch rồi, Nhượng Vi cũng không dám đi tìm.

Cố Gia là bốn đời đồng đường, ông ngoại bà ngoại của Hiên Viên Hạo cũng còn khoẻ mạnh, thân thể cũng không tệ, đối với Nhượng Vi, người Cố gia cũng tỏ thái độ hoan nghênh. Nhượng Vi cảm thấy Cố Gia đúng là môn phong rất tốt, đáng giá người đời học tập.

Bởi vì mọi người Cố gia là thật tâm hoan nghênh Nhượng Vi, Nhượng Vi cho là mình có thể sẽ phải đối mặt với một hai người khi dễ thân phận mình, nhưng ngược lại, không ngờ còn có người chủ động ra ngoài an ủi nàng, khiến Nhượng Vi dờ khóc dờ cười.

Vốn Nhượng Vi là người không thích suy nghĩ nhiều, thái độ người Cố gia như vậy khiến Nhượng Vi cảm thấy có thể đem đôi phương vạch đến phạm vi là người một nhà, người có thể được Nhượng Vi công nhận thật không nhiều.

Cố lão phu nhân còn tặng Nhượng Vi một món lễ lớn, mấy vị mợ khác cũng tặng Nhượng Vi rất nhiều thứ, trả lễ lại, Nhượng Vi cũng tặng Cố Gia rất nhiều thứ, trong đó có ít thứ không phải có tiền là có thể mua được.

Cố Gia còn có mấy vị tiểu biểu muội, so sánh với bộ dáng của Nhượng Vi cũng nhỏ hơn khoảng hai ba tuổi, có hai vị biểu tỷ đã xuất giá, thời điểm chúc tết Nhượng Vi may mắn gặp được, mặc kệ là biểu tỷ hay biểu muội đều chung sống rất tốt.

Mấy vị tiểu biểu muội cũng rất ưa thích cùng Nhượng Vi ở chung một chỗ. Khi Nhượng Vi trở về Hiên Viên phủ, mấy vị tiểu biểu muội còn không nở mà khóc lên.

Nhượng Vi tặng rất nhiều đồ cho mấy tiểu cô nương, lúc đó các nàng mới lưu luyến không rời để Nhượng Vi rời đi. Nhượng Vi cảm khái, khi nào thì mình lại được mấy tiểu hài tử hoan nghênh rồi.

Đại biểu tẩu còn có mấy tháng nữa sẽ phải sinh, Nhượng Vi tặng đại biểu tẩu mấy phương thuốc an thai, đều là chút dược thiện, phải biết là thuốc có 3 phần độc, Nhượng Vi cảm thấy có thể không uống thuốc là tốt nhất.

Để cho đại biểu tẩu mỗi ngày sau khi ăn xong ở trong sân đi mấy vòng, như vậy có lợi cho sinh sản, lại tặng một gốc cây nhân sâm trăm năm cho đại biểu tẩu, đến lúc sinh sản có thể sẽ dùng tới. Lại nói về sau thật đúng là có công dụng, đã cứu Mạc Văn nhi (thê tử của Cố Tiêu, đại biểu tẩu của Hiên Viên Hạo) một mạng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 175

Sau khi từ Cố Gia trở về, Nhượng Vi lại lục tục đi theo bà bà đến rất nhiều nhà xem cuộc vui thường mai, đây đều là thủ đoạn xã giao tạo sự gắn bó.

Nhượng Vi cũng từ trong miệng Hiên Viên Hạo biết, cha chồng muốn đem vị trí gia chủ giao cho phu quân mình, nói cách khác về sau cái nhà này phải nhờ vào bọn họ chống lên rồi.

Nhượng Vi đi theo bà bà cùng nhau tham gia nhiều bữa tiệc như vậy, dĩ nhiên cũng là có thu hoạch của mình, ít nhất hiện tại Kinh Thành không còn có người dám truyền ra lời đồn đãi Hiên Viên phủ thiếu phu nhân không biết chữ.

Phải biết Nhượng Vi đi tham gia từng bữa tiệc kia, đều hứng chịu tới các loại gây khó khăn, nhưng đều bị Nhượng Vi dễ dàng hóa giải, phải biết Nhượng Vi cũng không phải là quả hồng mềm gì, sẽ đưa tới cửa để cho người ta bóp.

Những thứ phu nhân tiểu thư kia thấy Nhượng Vi không phải dễ dàng như vậy bị người khi dễ, lá gan cũng lớn hơn trước, có vài người thấy Nhượng Vi mặc dù là người làng quê, nhưng lại nói năng không tầm thường, lại xinh đẹp, khiến rất nhiều cô gái ghen tỵ không dứt, cho nên mới lần lượt khiêu khích gây khó khăn cho Nhượng Vi.

Cho nên nói lòng ghen tỵ của phụ nữ là rất đáng sợ, không nên khinh địch đặc tội phụ nữ, chỉ là cái loại đó cố tình gây sự, cũng không thể phóng túng mặc kệ, đánh rắn muốn đánh bảy tấc.

Nhưng không phải tất cả mọi người đều là người xấu, Nhượng Vi ở trong bữa tiệc cũng kết giao được mấy người bạn tốt, đều là những cô gái không sợ thế tục, cùng tuổi với Nhượng Vi, hơn nữa còn là những cô gái năm nay sẽ phải xuất giá. Cố Gia nói cửa miệng.

Nhượng Vi còn tặng họ mỗi người một phần quà tặng, bởi vì khi các nàng thành thân, thời gian đó Nhượng Vi đã trở về Liễu gia thôn rồi, cho nên liền nói trước đưa quà tặng cho các nàng.

Mấy người biết Nhượng Vi không lâu nữa phải trở về Liễu gia thôn, cũng chuẩn bị quà tặng đưa cho Nhượng Vi, mấy người này cũng coi Nhượng Vi là bằng hữu duy nhất ở thời đại này.

Cùng Nhượng Vi quan hệ thân thiết tổng cộng có ba cô gái, một là nhà Hàn Lâm Học sĩ, thứ nữ dòng chính Tư Đồ Lan, là một cô gái tính tình rất hoạt bát lại ưa thích bên vực kẻ yếu; một người khác là nhà Thượng Thư, trưởng nữ Mộ Tử Huyền, tính tình mặc dù ôn hòa nhưng cũng là người có chủ kiến; còn có một chính là Cố gia đại biểu muội Cố Nhã Lan, có tri thức hiểu lễ nghĩa, không thích nhất những người thích ở sau lưng nói xấu người khác.

Cố Nhã Lan cùng Mộ Tử Huyền vốn là bạn tốt, Cố Nhã Lan từ ca ca Cố Khải nơi đó nghe qua rất nhiều chuyện của Nhượng Vi, cho nên đối với Nhượng Vi thật tò mò, cũng cùng bạn tốt trong khuê phòng Mộ Tử Huyền đề cập tới chuyện Nhượng Vi, hai người đối với Nhượng Vi là có chút bội phục, sau khi gặp qua bản thân Nhượng Vi, hai người càng thêm kính nể Nhượng Vi phát ra từ nội tâm, nghe ai nói xấu Nhượng Vi, so sánh với bản thân còn sức sống, hận không được đem miệng của những người nói xấu đóa vạ lại.

Mà Tư Đồ Lan là Nhượng Vi ở trên đường có một lần đã giúp nàng, Nhượng Vi lúc ấy là không có đề ở trong lòng, nhưng Tư Đồ Lan lại vì vậy đối với Nhượng Vi rất có cảm tình tốt, sau lại Tư Đồ Lan ở trong bữa tiệc đụng phải Nhượng Vi, thời điểm biết Nhượng Vi chính là Hiên Viên phủ thiếu phu nhân, ngược lại vẫn lôi kéo Nhượng Vi nói chuyện, Nhượng Vi vừa mới bắt đầu cũng không còn thế nào để ý, sau lại thấy Tư Đồ Lan đối với mình ý định rất đơn thuần, cũng liền từ từ coi nàng như bằng hữu của mình.

Nhượng Vi bởi vì biết ba người bạn tốt này, ngày ngày trôi qua cũng không còn đơn điệu nữa, thỉnh thoảng cũng có thể như một cô gái bình thường ra đường mua đồ gì đó.

Hiên Viên Hạo thấy mấy người này sẽ chia sẻ hết thời gian của nương tử dành cho mình, trong lòng cũng có chút không vui, nhưng lại nghĩ đến Nhượng Vi nhiều năm như vậy cũng không có bạn bè gì, lại có chút đau lòng, không thể làm gì khác hơn là một người rồi rắm đi.

Thời gian trôi qua rất nhanh, Nhượng Vi ở kinh thành cũng đã được mấy tháng, đã đến lúc Nhượng Vi cùng Hiên Viên Hạo nên mang theo Thụy Ca cùng Đào Đào trở về Liễu gia thôn rồi.

Lão thái thái cùng Lão Thái Gia đương nhiên là vô cùng không muốn, kể từ sau khi Nhượng Vi cùng Hiên Viên Hạo thành hôn, hai người sẽ không rời mà qua phủ ở, đột nhiên hai người muốn rời khỏi hơn mấy tháng mới nhìn thấy, dĩ nhiên là rất không chịu, hơn nữa, trong khoảng thời gian Nhượng Vi ở Hiên Viên phủ này, làm cho Hiên Viên phủ mang đến nhiều tiếng nói tiếng cười như vậy, lão thái thái cùng Lão Thái Gia làm sao có thể chịu để hai người rời đi.

Nhượng Vi mặc dù cũng rất suy nghĩ nhiều cùng mấy vị trưởng bối, nhưng vẫn không bỏ được chuyện ở Liễu gia thôn, hơn nữa, Nhượng Vi rất muốn trở về cái địa phương non xanh nước biếc đó.

Hiện tại, tân phòng ở Liễu gia thôn của Nhượng Vi cùng Hiên Viên Hạo hai người đã sớm xây dựng xong, Nhượng Vi không kịp chờ đợi muốn trở về nhìn phòng ốc mình thiết kế, khi xây ra ngoài hiệu quả như thế nào, phải biết phòng này chỉ cần không xảy ra bất trắc, về sau sẽ ở lại cả đời.

Phòng này Nhượng Vi tốn rất nhiều tâm huyết, mỗi chi tiết cũng suy tính đến, cho nên Nhượng Vi rất muốn có thể rất nhanh nhìn thấy thành quả.

Lão thái thái cùng Lão Thái Gia không bỏ được tôn từ tôn tức rời đi lâu như vậy, Nhượng Vi liền muốn dứt khoát đem lão thái thái cùng Lão Thái Gia lừa gạt đi đến Liễu gia thôn, đến Liễu gia thôn, Nhượng Vi dám cam đoan thân thể lão thái thái cùng Lão Thái Gia nhất định sẽ thay đổi so hiện tại thì tốt hơn rất nhiều.

Nhượng Vi cùng Hiên Viên Hạo hai người trước khi đi, vừa có thời gian ở trước mặt lão thái thái cùng Lão Thái Gia nói qua Liễu gia thôn có cái gì chơi hay, có cái gì ăn ngon, mùa xuân có thể lên núi hái nấm, mùa hạ có thể đi bờ sông bắt cá, dĩ nhiên cá chỉ có trời sau khi mưa mới có bắt, mùa thu có thể

làm gì, mùa đông có thể làm cái gì, nói lão thái thái cùng Lão Thái Gia động lòng không dứt.

Cuối cùng ở Nhục Vi cùng Hiên Viên hạo oanh tạc các loại viên đạn bọc đường, lão thái thái cùng Lão Thái Gia rút cuộc buông tha trận địa, đầu nhập kẻ địch ôm trong ngực.

Lão thái thái cùng Lão Thái Gia không chịu nổi hai vợ chồng son này mê hoặc, không thể làm gì khác hơn là nộp khí giới đầu hàng, cùng theo một lúc trở về Liễu gia thôn, huống chi hai vị lão nhân gia này cũng quá thật đối với Liễu gia thôn cảm thấy rất hứng thú, càng muốn chính mắt đi xem một chút cháu cháu này của mình tự tay thiết kế phòng ốc rút cuộc xây thành dạng gì, kết quả cuối cùng hai người "Có đi không về" rồi.

Sau khi Lão thái thái cùng Lão Thái Gia đồng ý, Nhục Vi lập tức dùng bồ câu đưa tin trở về Liễu gia trang, để Liễu Vương chuẩn bị tốt chỗ ở cho lão thái thái cùng Lão Thái Gia, chờ đến khi mọi người trở về sẽ có thể vào ở được.

Đi nhiên lão thái thái cùng Lão Thái Gia phải ở phòng là Nhục Vi chỉ định, bên trong phòng bài biện làm như thế nào Nhục Vi cũng viết trên giấy, để Liễu Vương dựa theo làm là được.

Lão thái thái cùng Lão Thái Gia đồng ý đi Liễu gia thôn rồi, hai vợ chồng khác đã đi qua Liễu gia thôn cũng có ý kiến, bọn họ cũng rất muốn đi, nhưng trong phủ một chủ tử cũng không có, lại lo lắng có một số việc không còn kịp xử lý nữa.

Cho nên hai vợ chồng này rối rắm một hồi, cuối cùng vẫn là Hiên Viên Hạo đối với hai vợ chồng đang rối rắm này nói một câu: "Nuôi những thú hạ kia là dùng để làm gì, không biết kiềm chế lẫn nhau là chuyện gì xảy ra a!" Vì vậy hai vợ chồng này rút cuộc bình tĩnh lại.

Sau đó hai vợ chồng này rất tự giác thu lại hành lý muốn đem đến Liễu gia thôn, lão thái thái không ít chuyện cười hai vợ chồng này, Nhục Vi cũng len lén cười đến mấy lần, ai bảo bố chồng cùng mẹ chồng của mình đáng yêu như thế đấy.

Nếu lần này người cùng nhau trở về Liễu gia thôn nhiều như vậy, lão thái thái cùng Lão Thái Gia lại lớn tuổi, Nhục Vi đương nhiên là muốn chuẩn bị thật chu đáo mới được, không thể để cho lão thái thái cùng Lão Thái Gia ở trên đường ăn quá nhiều mệt nhọc.

Nhục Vi bên trong không gian lần trước nuôi ngựa đã có thể dùng, Nhục Vi đã len lén tìm cơ hội đem ngựa nuôi trong không gian của mình từ Liễu gia thôn mang tới nuôi dưỡng ở Hiên Viên phủ đổi lại, hiện tại nuôi dưỡng ở trong chuồng ngựa là những con ngựa ở bên trong không gian đã có linh tính ngựa rồi.

Lần này trở về Liễu gia thôn, trên đường đi sẽ rất dễ dàng, Nhục Vi mới đưa bản vẽ xe ngựa giao cho Vi các, để Vi các cho tên chuyên quản việc này đem người của mình mang đến đưa ra.

Hai anh em Thụy ca cùng Đào Đào cũng mấy lần lạng lẽ cùng Nhục Vi nói qua muốn trở về nhà ở Liễu gia thôn, xem ra, trên một điểm này, mấy chị em Nhục Vi ý tưởng đều là giống nhau.

Hiện tại sắp đi về, Thụy Ca cùng Đào Đào cũng rất vui vẻ, biết lão thái thái cùng Lão Thái Gia còn có hai vợ chồng Hiên Viên Kiệt cũng sẽ cùng đi Liễu gia thôn, hai huynh đệ càng thêm vui vẻ, lão thái thái thấy đáng về hai huynh đệ bởi vì bọn họ đi Liễu gia thôn mà rất vui vẻ, đối với Thụy Ca cùng Đào Đào yêu hơn.

Rất nhanh liền đến ngày Nhục Vi bọn họ trở về Liễu gia thôn, tháng ba mùa xuân, chính là ngày tốt để lên đường, để người làm đem hành lý mang đi Liễu gia thôn mang lên xe ngựa, chủ tử ngồi xe ngựa là Nhục Vi mới thiết kế, những người làm đi theo ngồi xe ngựa là từ Vi các điều tới, bề ngoài mặc dù nhìn không tốt lắm, nhưng lại so với xe ngựa bình thường ngồi cũng thoải mái.

Nhục Vi mới thiết kế xe ngựa đi phong cách giống như trong quá khứ, đều là bề ngoài xem ra không phải thật tốt, nhưng bên trong lại có Càn Khôn khác, cũng không rêu rao còn an toàn, trong xe ngựa lại thoải mái, diện tích lớn, cũng có thể nằm ngủ, đi theo nhà lên giường ngủ cảm giác không sai biệt lắm.

Lão thái thái cùng Lão Thái Gia hai người một chiếc xe ngựa, vậy đối với bố chồng mẹ chồng hai người thích chơi thì một chiếc xe ngựa, Thụy Ca cùng Đào Đào còn có Quái lão đầu ba người một chiếc xe ngựa, Nhục Vi cùng Hiên Viên Hạo hai người một chiếc xe ngựa.

Quản gia Hiên Viên phủ, Tề thúc để ở nhà quản chuyện lớn nhỏ, gặp phải chuyện không giải quyết được thì truyền tin đến Liễu gia thôn đi, trong nhà có Tề thúc trấn thủ vẫn có thể làm được.

Tề thúc là cả nhà ở Hiên Viên phủ, trong nhà nhiều thế hệ đều làm việc cho Hiên Viên gia, trong phủ giao thiệp rộng, đối với Hiên Viên gia lại trung thành, mấy vị chủ tử cũng yên tâm đi chơi, chuyện trong phủ để Tề thúc tạm thời quản, dù sao chuyện quan trọng nhất cũng trong tay chủ tử quản.

Hơn nữa lần này đi theo đi Liễu gia thôn, người làm bên trong còn có cháu trai duy nhất của Tề thúc, cháu trai Tề thúc đi theo làm việc bên cạnh Hiên Viên Hạo, coi như là tâm phúc của Hiên Viên Hạo, cho nên một nhà Tề thúc cũng không có biện pháp không trung thành với Hiên Viên gia, chỉ là một nhà Tề thúc vốn cũng đã đối với Hiên Viên gia rất trung thành.

Đoàn người ngồi lên xe ngựa đi Liễu gia thôn, lần này người làm đi theo không nhiều lắm, Nhục Vi không thích nơi riêng tư của mình có quá nhiều người ngoài xâm lấn.

Nhục Vi lo lắng trở về trên đường không yên ổn, ngoài sáng và trong tối an bài hai nhóm người hộ vệ, đều là hộ vệ trong cốc huấn luyện ra, Nhục Vi tin tưởng bọn họ sẽ không để cho mình thất vọng.

Lần trước bố chồng mẹ chồng trở lại kinh thành, gặp được người không muốn làm cho bố chồng mẹ chồng về nhà, Nhưộc Vi an bài người đi bảo vệ biểu hiện rất tốt, đem những tặc nhân kia dọn dẹp đời sau cũng không muốn làm người rồi.

Mặc kệ như thế nào, Nhưộc Vi còn hi vọng trở về Liễu gia thôn, dọc theo con đường này được bình yên, tốt nhất là không có người nào không có mặt ra ngoài tìm phiền toái cho mình, bằng không nhất định sẽ làm cho người tới đời sau thấy nàng đều muốn đi vòng qua.

Lão thái thái cùng Lão Thái Gia sau khi ngồi lên xe ngựa cũng phát hiện chỗ độc đáo trên xe ngựa, Lão Thái Gia hiển nhiên so lão thái thái hưng phấn hơn một chút, đây chính là một chút khác biệt giữa đàn ông và phụ nữ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 176

Lão thái thái cùng Lão thái gia ở trong xe ngựa than thở không dứt, cũng đã hơn nhiều năm rồi hai người không đi chơi ra khỏi Kinh Thành, những năm này, thỉnh thoảng Lão thái gia cũng có thể cùng năm ba người bạn tốt đi dạo qua vài chỗ trong kinh thành xem một chút, nhưng riêng lão thái thái thì trừ đến chỗ dâng hương sẽ không đi chỗ nào khác, ngay cả những bữa tiệc cũng không tham gia, vẫn luôn ở tại trong sân mình.

Nếu Nhưộc Vi biết được nhất định sẽ phục lão thái thái sát đất, chỉ mãi ở một chỗ như trong sân nhỏ nhà mình lại có thể bình tĩnh qua nhiều năm như vậy, chắc chắn là Nhưộc Vi không làm được, cho nên lại chuyện như vậy Nhưộc Vi cũng chỉ có cách bội phục người khác mười phần mà thôi.

Sau khi phu thê Hiên Viên Kiệt ngồi vào xe ngựa, cũng phát hiện ngồi xe ngựa lần này so với xe ngựa lần trước đưa bọn họ trở lại kinh thành còn muốn thoải mái hơn rất nhiều, đối với Nhưộc Vi hai vợ chồng càng thêm bội phục, cô nương tài giỏi như vậy mà hiện tại lại còn là con dâu của bọn họ, hai vợ chồng nghĩ đến mà há hê.

Dọc theo đường đi, mặc dù thời gian ngồi xe ngựa có chút dài, nhưng vẫn thật thoải mái, Nhưộc Vi còn dự phòng sẵn mà chuẩn bị rất nhiều đồ ăn ngon ở trên xe ngựa, dọc theo đường đi cũng sẽ không quá nhàm chán.

Hơn nữa tốc độ trở về Liễu gia thôn lần này gần như nhanh gấp đôi, chỉ là trên nửa đường thật đúng là đụng phải vài người muốn tìm phiền toái, Nhưộc Vi cũng sẽ không mềm lòng, bay thẳng ra khỏi xe ngựa, cùng Hiên Viên Hạo xông tới hai vợ chồng cùng nhau liên thủ, giải quyết xong những người tới với ý định ám sát kia chỉ là chuyện vụn vặt.

Nhưng cái mà Nhưộc Vi không ngờ tới chính là còn có người đặc biệt mua sát thủ tới giết mình, khiến Nhưộc Vi không biết nói gì mất một lúc, đây không phải là nằm mà cũng trúng đạn sao? Thật ra thì Nhưộc Vi cũng không vô tội chút nào, người đã mua sát thủ tới giết Nhưộc Vi nói cho đúng chính là tình địch hiện tại của Nhưộc Vi, đây cũng coi như là Nhưộc Vi đang "Bảo vệ" tình yêu của mình.

Người mua sát thủ ám sát Nhưộc Vi chính là Thượng Quan Tuyết dòng chính nữ của Thượng Quan gia, bởi vì ghen ghét một "Tên nhà quê" nông thôn như Nhưộc Vi có thể gả cho người mình thích, cho nên một vị đại tiểu thư vốn nhìn từ bề ngoài rất đơn thuần đã mua sát thủ đi giết người, ah! Thật đúng là đơn thuần a!

Thật ra thì cũng có thể nói là người của Thượng Quan gia đã ngầm cho phép Thượng Quan Tuyết mua sát thủ, Thượng Quan Tuyết thân là một tiểu thư khuê các luôn ở trong khuê phòng của mình, làm sao có thể có cách thức tìm được những sát thủ chỉ nhận tiền làm việc kia chứ, đương nhiên là chỉ có thể thông qua người của Thượng Quan gia cho phép, mới có thể thuận lợi tìm được người thay Thượng Quan tuyết làm việc như vậy.

Bất quá người của Thượng Quan Gia chắc cũng sẽ không nghĩ đến Nhưộc Vi không những công phu của bản thân rất tốt, mà từng người làm trong Liễu gia trang ít nhiều cũng sẽ biết một vài chiêu thức, rồi còn có nhóm hộ vệ ngoài sáng trong tối hộ tống đoàn người bọn họ trở về Liễu gia thôn vậy mà còn có thể gặp chuyện không may mới là lạ đó!

Huống chi trên xe ngựa còn có một cao thủ võ lâm chân chính đang tọa trấn ở đây, trước mắt thì lâu chủ Tinh Nguyệt lâu này cũng không phải là người mà ai cũng có khả năng động tới được.

Lão thái thái cùng Lão thái gia thấy nửa đường còn gặp phải ám sát, biết chuyện không đơn giản, nhưng sau khi thấy được công phu của đôi vợ chồng son Nhưộc Vi cùng Hiên Viên Hạo, lão thái thái cùng lão thái gia lại vui mừng vô cùng.

Nhưng vốn đối với Nhưộc Vi đã rất hiếu kỳ này liền càng thêm hiếu kỳ hơn, thỉnh thoảng lão thái thái cùng lão thái gia cũng có một loại cảm giác Hiên Viên gia có thể lấy được Nhưộc Vi làm cháu dâu là kiếm được một món lợi lớn, cảm thấy giống như Nhưộc Vi có chút thua thiệt, không thể không nói lão thái thái cùng lão thái gia vẫn là rất biết tự nhìn nhận thực tế.

Sau khi đã thu thập hết những sát thủ kia, Nhưộc Vi sai hộ vệ tìm kiếm trên người những sát thủ này xem có đầu mối gì khả nghi nào hay không, có khi sẽ tìm được chứng cứ.

Cuối cùng hộ vệ ở trong người một sát thủ tìm được một tấm bản đồ, Hiên Viên Kiệt vừa nhìn, nhất thời sắc mặt liền tối lại, Nhưộc Vi nhỏ giọng hỏi Hiên Viên Hạo là chuyện gì xảy ra, Hiên Viên Hạo nói cho Nhưộc Vi đây là lệnh bài của Thượng Quan gia, xem tình hình này có lẽ người của Thượng Quan

gia đã tìm người ám sát bọn họ.

Trên đường gặp phải sát thủ cũng không phải chỉ có một đợt này, còn có vài nhóm khác nữa, nhưng mà lại cũng bị Nhược Vi cùng Hiên Viên Hạo dọn dẹp rất thê thảm, dù tiếp theo có gặp sát thủ nữa thì mọi người cũng không sợ chút nào, lão thái thái cùng lão thái gia còn cùng nhau đánh cuộc, đánh cuộc Nhược Vi cùng Hiên Viên Hạo người nào giết chết nhiều sát thủ nhất, mặc dù là lần đầu tiên Thụy Ca cùng Đào Đào có chút bị dọa sợ, nhưng mấy lần sau cũng đã tốt hơn, còn cùng nhau giúp giúp Nhược Vi đối phó những sát thủ kia, Nhược Vi nghĩ nên để cho hai tiểu tử kia học hỏi kinh nghiệm cũng tốt.

Những sát thủ tới ám sát kia thiếu điều bị nhóm người này làm cho tức học máu, mặc dù máu không có phun ra, bắt quá sau đó cũng đã vinh quang mà hy sinh hết rồi.

"Một chút náo loạn" như vậy dọc theo đường đi, khiến hành trình trở về Liễu gia thôn lúc này ngược lại lại trở nên "Muôn màu muôn vẻ" rồi.

Nhược Vi phát hiện có mấy nhóm sát thủ hình như là đặc biệt nhắm vào nàng mà tới, chủ lực ám sát cũng đều vây công một mình nàng, lại nghĩ tới cái lệnh bài tìm ra trên người nhóm sát thủ đầu tiên kia, trong lòng Nhược Vi có chút hiểu rõ, chuyện này chỉ sợ là có người muốn thay vị trí thiếu phu nhân này của nàng!

Vì vậy Nhược Vi phái người truyền tin cho Tinh Nguyệt các, khiến Tứ Đại Hộ Pháp chuyên trông nom tình báo nhanh chóng đem tin tức có thể tra được về Thượng Quan gia tất cả đều tra ra hết, bằng tốc độ nhanh nhất đưa đến trên tay nàng.

Nhược Vi vẫn luôn là người theo nguyên tắc ta không phạm người người cũng đừng phạm ta, nếu người chọc ta thì ta cũng không thể bỏ qua cho người, hiện tại nước giếng phạm nước sông, bây giờ lại có người muốn cùng mình tranh giành cây cầu Độc Mộc này, Nhược Vi cũng không tính nhịn xuống hết lần này đến lần khác như vậy, cũng không thể phóng túng những thứ tiểu nhân hèn hạ vô sỉ này.

Thời điểm đoàn người Nhược Vi trở lại Liễu gia thôn, tình báo từ Tinh Nguyệt các cũng vừa được đưa đến tay Nhược Vi, Nhược Vi nhìn kỹ, đối với thái độ làm người của Thượng Quan nhà xem thường đến không cách nào dùng ngôn ngữ để diễn tả.

Trên mặt nổi thì Thượng Quan gia không làm chuyện xấu gì, nhưng sau lưng thì lại lén lút thông đồng cùng Đông Phương gia, chỉ là một ở ngoài sáng còn một ở trong tối mà thôi, vì vậy Đông Phương gia thì bị người ta phi nhổ, còn danh tiếng của Thượng Quan Gia thì một chút cũng không bị tổn thất, bởi vì bọn họ làm chuyện xấu chỉ có tự mình biết.

Ngồi xe ngựa mấy ngày, đoàn người Nhược Vi rốt cuộc cũng trở về Liễu gia thôn, mặc dù xe ngựa Nhược Vi chuẩn bị rất thoải mái, nhưng cho dù có thoải mái hơn nữa cũng không thể so với việc được ở nhà không phải sao! Cho nên khi đến Liễu gia thôn tất cả mọi người ai cũng đều thật vui mừng, rốt cuộc đã có thể thật thoải mái mà ngủ trên giường lớn rồi.

Nhưng quan trọng nhất chính là rốt cuộc đã có thể ăn được các món ăn thơm ngon tươi mới rồi, lão thái thái cùng lão thái gia dọc trên đường đi đều nói về chuyện này.

Dọc theo đường đi Nhược Vi cũng không có bạc đãi hai vị lão nhân gia, nhưng bây giờ lão thái thái cùng lão thái gia rất thích ăn món ăn do Nhược Vi làm, một bữa không ăn liền không thấy thoải mái, dọc theo đường đi đều ở quán rượu mà dùng bữa, nếu là trước kia khi lão thái thái cùng lão thái gia vẫn chưa thử qua tay nghề của Nhược Vi cũng sẽ không cảm thấy có cái gì không đúng, nhưng rõ ràng là lão thái thái cùng lão thái gia đã hưởng qua tay nghề của Nhược Vi rồi.

Cho nên những quán rượu kia có làm món ăn khá hơn nữa thì khẳng định so ra vẫn kém hơn thức ăn có thêm vào nước Linh Tuyền Thủy của Nhược Vi, phòng bếp trong tửu lâu của người ta cũng không phải tùy tiện cho phép người lạ tiến vào, cho nên dọc theo đường đi Nhược Vi cũng không có cơ hội nào tự mình xuống bếp nấu cơm.

Hiện tại cuối cùng đã tới Liễu gia thôn, lão thái thái cùng lão thái gia đương nhiên là vô cùng vui mừng.

Nhà mới đã có thể vào ở rồi, Nhược Vi định ngày hôm nay trở về là trực tiếp mang theo hành lý chuyển vào nhà mới, Liễu Vượng bên kia Nhược Vi cũng đã sớm nói chuẩn bị thật tốt rồi, hình dạng gian phòng này so với gian phòng trước kia mà Nhược Vi ở tại Liễu gia trang không hề giống nhau, gian phòng chính trong nhà mới đương nhiên là cho hai vợ chồng Nhược Vi cùng Hiên Viên Hạo ở.

Nơi này không phải Kinh Thành, hơn nữa chủ nhân căn nhà mới này là hai vợ chồng Nhược Vi, cho nên phòng chính của căn nhà này đương nhiên là cho hai vợ chồng ở.

Nhưng những phòng khác cũng không hề kém, thời điểm Nhược Vi thiết kế phòng ốc đã sớm suy tính đến vấn đề này, cho nên dù trên danh nghĩa là Nhược Vi cùng Hiên Viên Hạo ở phòng chính, nhưng những phòng khác cũng không kém bao nhiêu, chỉ là phong cách không giống nhau mà thôi, đều là dựa theo ý thích của người ở mà thiết kế, Nhược Vi tin tưởng mấy vị trưởng bối sẽ thích chỗ ở mà mình an bài.

Thụy Ca cùng Đào Đào cũng có thể ở cả hai bên, dĩ nhiên Liễu gia trang mới đúng là "Căn cứ địa" của Thụy Ca cùng Đào Đào, chỉ là Thụy Ca cùng Đào Đào lại thường xuyên đóng đô ở phòng mới bên này hơn.

Thời điểm đoàn người Nhược Vi trở lại Liễu gia thôn là sau buổi trưa, tất cả mọi người đều có chút mệt, Liễu Vượng đã sớm chờ ở cửa lớn nghênh đón, sau khi Nhược Vi cùng Liễu Vượng hàn huyên mấy câu, lại để Liễu Vượng gặp qua lão thái thái cùng lão thái gia, sau đó Nhược Vi, Hiên Viên Hạo cùng với lão thái thái và lão thái gia để cho Liễu Vượng đi chuẩn bị chỗ ở.

Vì lão thái thái cùng lão thái gia đã lớn tuổi, Nhược Vi liền sai Liễu Vượng chuẩn bị vị trí phòng ở của lão thái thái cùng lão thái gia tương đối gần ở khu

trung tâm nhất, khu viện này khung cảnh đẹp, thích hợp dưỡng sinh.

Sau đó cũng nói Liễu Vượng chuẩn bị chỗ ở cho bố chồng mẹ chồng thật tốt, còn lại là chuẩn bị chỗ ở cho Thụy Ca cùng Đào Đào và Lá Cây Nhỏ, chỗ ở của Quái lão đầu thì gần với Thụy Ca và Đào Đào, nên liền để cho một mình Cây Nhỏ dẫn mấy người quá đó.

Sau khi Nhược Vi cùng Hiên Viên Hạo dàn xếp tốt cho hai người lão thái thái cùng lão thái gia, mới trở về viện của mình, khi về lại sân nhỏ, liền vào phòng tắm rửa nước tắm rửa, rồi mới thấy thoải mái mà nằm dài trên giường hòa mẫn ngủ một giấc.

Khi tỉnh lại sau giấc ngủ Nhược Vi phát hiện trên giường chỉ còn lại một mình mình, nhìn một chút sắc trời ngoài cửa sổ, đã không còn sớm, Nhược Vi mới phục hồi tinh thần lại, nhanh chóng rời giường mặc quần áo.

Không biết bố chồng mẹ chồng cùng lão thái thái lão thái gia đã rời giường hay chưa, nếu mình lại là người cuối cùng tỉnh dậy, vậy thì thật là mất thể diện.

"Thiếu phu nhân đã tỉnh chưa ạ?" Ở phòng ngoài Xuân Phân đang chờ Nhược Vi rời giường nghe được tiếng động bên trong phòng liền hỏi.

"Uh, vào đi!" Nhược Vi lên tiếng nói.

Xuân Phân cùng Hạ Chí đi vào trong phòng, Hạ Chí giúp Nhược Vi trang điểm ăn mặc, Xuân Phân dọn dẹp phòng "Thiếu gia rời giường lúc nào, hiện tại đang làm gì, lão thái thái cùng lão thái gia đã dậy chưa, bố chồng mẹ chồng bên kia thế nào?" Nhược Vi không nhịn được hỏi một đồng vấn đề.

"Thiếu phu nhân, một lúc mà ngài hỏi nhiều vấn đề như vậy, làm sao mà nô tỳ trả lời hết được ạ!" Hai người Xuân Phân cùng Hạ Chí có chút bất đắc dĩ nhìn chủ tử gần đây càng ngày càng ngày thơ.

"Vậy thì từng cái từng cái từ từ mà nói, trước tiên là Xuân Phân nói, không hết thì tới Hạ Chí bổ sung thêm là được." Nhược Vi có chút ngượng ngùng nói.

"Thiếu phu nhân, thiếu gia rời giường nửa canh giờ rồi, lão thái thái cùng lão thái gia cũng đều đã tỉnh, hiện tại phu nhân, lão gia còn có thiếu gia cũng đều ở bên chỗ lão thái thái cùng lão thái gia." Xuân Phân hồi đáp.

"Ồi, vậy chính là chỉ còn dư một mình ta ngủ thẳng đến hiện tại, sao các người đều không gọi ta dậy, bây giờ thì quá mất mặt à." Nhược Vi buồn bực nói.

"Thiếu phu nhân, thiếu gia sai nô tỳ không được gọi tỉnh ngài, nói mấy ngày nay ngài đã rất mệt mỏi, cần nghỉ ngơi thật tốt, còn nói tất cả mọi người không được cười ngài! !!" Hạ Chí cười đến nghẹn nói.

"Hai người nha đầu các người thế nhưng lại khiến chủ tử như ta xấu mặt như vậy, nhìn dáng dấp các người gần đây có chút rối rảnh rồi đó, phải tìm cho các người nhiều chuyện làm một chút mới được." Nhược Vi rất dịu dàng nói xong, nhưng Xuân Phân cùng Hạ Chí lại cảm thấy toàn thân lạnh run, thiếu phu nhân thẹn quá thành giận rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 177

Nhược Vi hòa tóc chạy tới sân trong của lão thái thái và Lão thái gia ở, lúc Nhược Vi đến thì tầm mắt của mọi người đồng loạt nhìn về phía Nhược Vi, làm Nhược Vi có chút lúng túng.

Nhược Vi trừng mắt nhìn Hiên Viên Hạo một cái đều tại hắn, không để cho Xuân Phân đánh thức mình, hiện tại thật mất thể diện! Nhược Vi thật muốn tìm một cái lỗ chui vào.

"Cha mẹ, tổ phụ tổ mẫu, ngủ ngon không?" Nhược Vi đỏ mặt mà hỏi.

Gia đình Nhạc tiên sinh vào nửa tháng sau cũng trở về Liễu gia trang, gia đình Nhạc tiên sinh vẫn ở chỗ cũ, Quái lão đầu cũng thế, sau khi Nhạc tiên sinh trở về, Thụy Ca và Đào Đào lại về nhà mình ở.

Thụy Ca và Đào Đào thấy Nhược Vi bọn họ vào nhà, vội vàng đứng dậy chào, Quái lão đầu cũng mặc kệ nhiều lễ tiết như vậy, ngồi một chỗ hét lên: "Nha đầu, nhanh lên một chút, đói bụng."

Nhược Vi trách móc bộ dáng lão đầu như vậy, thật lòng cảm thấy bất đắc dĩ, vừa về tới đây lại trêu chọc mình, chẳng lẽ trêu chọc mình vui như vậy sao!

Một nhà Nhạc tiên sinh vẫn chưa trở về, thời gian này Nhạc tiên sinh có đưa tin đến Liễu gia trang, bảo là phải chừng tháng Tư mới có thể về.

Lần đầu tiên lão thái thái và lão thái gia ăn bữa cơm như vậy, cảm thấy rất thú vị, hơn nữa mùi vị thức ăn cũng rất ngon, cũng ăn không ít.

Sói xám lớn ăn no đầy đủ bày ra gương mặt thỏa mãn, thoải mái, làm Nhục Vi nhìn hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, Nhục Vi nằm ở trên giường toàn thân đau nhức, thân thể nhỏ bé này sao có thể chống cự lại tên Hiên Viên Hạo con sói xám lớn này.

Từ phòng tắm đi ra Nhục Vi thấy mấy nha hoàn đều quái dị nhìn chằm chằm vào cổ của mình, Nhục Vi nhạy cảm cúi đầu nhìn phát hiện trên cổ của mình toàn dấu dâu tây do con sói xám lớn để lại, về mặt Nhục Vi trong nháy mắt liền đỏ, cũng không biết là đỏ do tức giận hay là đỏ do xấu hổ.

Trong bầu không khí ám áp mọi người dùng qua cơm tối, lúc này trời đã hoàn toàn tối, Nhục Vi cùng Hiên Viên Hạo đưa lão thái thái và lão thái gia vào nghỉ, Nhục Vi lại chuẩn bị trà cho lão thái thái và lão thái gia uống mới yên tâm trở về viện của mình, những người khác ai nấy về phòng mình nghỉ.

Lão thái gia lúc ra cửa còn để lại lời nói hùng hồn nói là trưa hôm nay chờ ông cá trở về bảo Nhục Vi nấu canh cá uống..., Nhục Vi nghe xong khóe miệng rút vào, chỉ có thể bày tỏ lão thái gia thật có tính lực.

Lão thái thái cùng Cố Thanh Liên đã dùng qua điểm tâm một lúc lâu, lúc này cũng đã gần buổi trưa, cũng sớm có thể ăn cơm trưa, Nhục Vi đứng là dậy hơi trễ.

Vận số lão thái gia cũng không tệ lắm, đi ra ngoài một chuyến câu được mấy con cá, làm cho lão thái gia vui mừng hết sức, nói thẳng nơi này quá tốt, có chút vui đến quên cả trời đất.

Lúc xế chiều lão thái gia lại lôi kéo con trai của mình và Quái lão đầu câu cá đi, Hiên Viên Hạo ở nhà xử lý chuyện, lão thái thái cùng Nhục Vi đi lòng vòng Liễu gia trang.

Ở lúc Nhục Vi đi tìm lão thái thái bọn họ, thì bảo hạ nhân đi tìm Thụy Ca và Đào Đào còn có Quái lão đầu mời đến phòng ăn đến lúc đó cùng nhau ăn cơm.

Nhục Vi Thụy Sơn Trang chiếm diện tích rất lớn, ở trong trang lượn quanh một vòng đã đến giờ ăn cơm trưa, những người đi câu cá cũng đều trở về.

Trong tầm mắt của Xuân Phân và mấy người như có như không, Nhục Vi bằng tốc độ nhanh nhất ăn xong điểm tâm, sau đi đến trong viện thỉnh an lão phu nhân và lão thái gia.

Nhìn dáng dấp người từ kinh thành trói buộc người địa phương trở về tất cả mọi người rất vui vẻ, lão thái thái và lão thái gia mặc dù nói là rời nhà, nhưng cũng tươi cười tràn đầy.

Vì vậy một nữ nhân hoa lệ bị dày vò một buổi tối, kế hoạch ngày thứ hai rời giường tự mình xuống bếp cũng bị nhỡ, Nhục Vi ai oán nhìn Hiên Viên Hạo.

Hôm nay có thời gian khăng định phải đi dạo một chút mới được, Nhục Vi còn muốn nhìn một chút nhân công xây nhà có hay không ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu !

"Thức ăn đã sớm làm xong, đặt ở phòng ăn, chờ tở phụ tở mẫu cùng cha mẹ đi ăn." Nhục Vi nhìn lão thái thái và lão thái gia cười nói.

Sáng ngày thứ hai Nhục Vi tỉnh lại ngoài cửa sổ trời đã sáng, Nhục Vi thấy thiếu chút nữa không buồn bức chết, tối ngày hôm qua cũng đã mất mặt, bây giờ lại mất thể diện hơn.

"Không mệt" Nhục Vi gượng gồng cười cười, chính mình trở lại địa bàn ngược lại cảm thấy mất tự nhiên, Nhục Vi bày tỏ bất đắc dĩ.

Lúc Nhục Vi thiết kế Nhục Vi Thụy Sơn Trang Nhục Vi đã nhập rất nhiều chỗ mang yếu tố hiện đại, thí dụ như phòng tắm Sơn Trang chính là chỗ mang yếu tố hiện đại nhiều nhất, trong phòng tắm xây một ao, lúc xây đào công ngầm chôn ống nước thoát nước đi ngoài, giống nhau phòng tắm dùng nước là từ phòng bếp dẫn tới, ở lúc xây nhà dùng đường ống dẫn nước đến phòng tắm đều là từ phòng bếp nấu nước nóng trực tiếp dẫn tới trong bồn tắm, lúc muốn tắm thì mở vòi mới có nước nóng dùng.

"Tở phụ tở mẫu có đói bụng không, nếu đói bụng sai hạ nhân mang cơm lên," Hiên Viên Hạo bị Nhục Vi trừng mắt không thể làm gì khác hơn là đổi lại mục tiêu phấn đấu, quan tâm tới lão thái thái và lão thái gia về vấn đề no ấm.

Sau mọi người vừa nói vừa cười dùng qua cơm trưa, buổi chiều lão thái gia còn muốn đi ra ngoài câu cá, Nhục Vi cảm thấy sau này trong nhà lại có thêm lão ngoan đồng rồi.

Nhưng Nhục Vi muốn bình yên ngủ dường như cũng không được, bởi vì con sói xám lớn nào đó nhìn chằm chằm cô bé quàng khăn đỏ đã rất lâu rồi, tối hôm nay làm sao có thể bỏ qua cơ hội đem cô bé quàng khăn đỏ ăn vào trong bụng.

"Biết rồi," Nhục Vi bất đắc dĩ đáp một tiếng, lại đỡ lão thái thái ngồi xuống, bởi vì Nhục Vi sai người làm một cái bàn tròn lớn, cho nên cũng không có vị trí chủ vị, mọi người có thể tùy tiện ngồi.

Lão thái thái và lão thái gia ở Liễu gia thôn sống rất vui vẻ, hai người mỗi ngày đều vui vẻ, thân thể cũng càng ngày càng tốt, nhìn người càng ngày càng có tinh thần. Hôm nay Nhục Vi vô luận như thế nào cũng muốn cùng với lão thái thái và lão thái gia ở nhà đi dạo một chút, huống chi phòng này xây xong Nhục Vi vẫn chưa có đi tham quan qua, hôm qua mới vừa vào ở, nhưng do quá mệt mỏi cũng không có đi dạo. Lại bảo Xuân Phân chuẩn bị nước nóng, Nhục Vi trốn vào trong phòng tắm tắm, cho thêm rất nhiều linh tuyến thủy vào ở trong bồn tắm, Nhục Vi ngâm mình ở trong bồn tắm mới cảm giác thân thể của mình thư thái một chút.

Quái lão đầu thắng lợi trở về, bên trong thùng nhỏ tràn đầy cá, hai đứa nhỏ thu hoạch cũng phong phú, khuôn mặt vui mừng đỏ bừng, trong thùng cá của Hiên Viên Kiệt trong và lão thái gia cũng không tệ, cũng coi là có chút thu hoạch, Hiên Viên Hạo theo ở phía sau, bên trong thùng không có mấy con cá, làm cho Nhược Vi vui không nổi, để cho hắn khi dễ chính mình đi.

Nhược Thủy Sơn Trang sau khi xây xong có thể nói là Liều gia thôn phong cảnh, mặc dù nói người ngoài không thấy được bên trong sơn trang như thế nào, nhưng mà ít nhất diện tích đặt ở nơi này mọi người có thể nhìn thấy.

Phu thê Hiên Viên Kiệt hai người vẫn là thật lâu chưa nếm thử mùi vị của món cá, rất nhớ, hiện tại rốt cuộc nếm được, đương nhiên là làm cho bụng no đến phình, Thụy Ca và Đào Đào cũng rất lâu không có nếm qua hương vị quê, chống đỡ đến độ không chống được nữa, Nhược Vi cũng may, lượng cơm ăn rất bình thường, Hiên Viên Hạo cũng rộng mở cái bụng, Quái lão đầu vẫn là thoải mái nhàn nhã uống rượu của mình, đừng xem nhìn bộ dáng giống như chưa ăn gì cả, thật ra thì Quái lão đầu tiêu diệt thức ăn cũng không ít.

Hôm nay trên bàn có một chút món xào, mặn chay đều có, dĩ nhiên mùi vị rất ngon, dù sao hạ nhân nấu cơm đều do một tay Nhược Vi dạy dỗ nên.

Nhược Vi đỡ lão thái thái đi đến phòng ăn, dọc theo đường đi cận kề giảng giải cho mọi người ý tứ phòng ăn, lúc đến phòng ăn Thụy Ca và Đào Đào cũng đang ngồi chờ, Quái lão đầu ngồi ở đó uống trà.

"Phòng ăn là nơi nào, nơi này chỗ ăn cơm cùng kinh thành không giống nhau sao?" Lão thái thái nghi ngờ hỏi, lão thái gia cũng rất nghi ngờ, nhìn Nhược Vi, hiển nhiên là hi vọng Nhược Vi giải thích một chút phòng ăn là có như thế nào, ngay cả hai vợ chồng Hiên Viên Kiệt đã tới Liều gia thôn cũng nghi vấn nhìn Nhược Vi và Hiên Viên Hạo, Hiên Viên Hạo thật ra thì cũng không biết, chỉ là có thể đoán được nhất định là nơi dành cho dùng cơm.

Nhược Vi thấy những người khác đều không thấy, hỏi lão thái thái mọi người đi đâu, lão thái thái nói cho Nhược Vi biết là lão thái gia quán Quái lão đầu mang hắn đi bờ sông câu cá.

Lão thái thái và Cố Thanh Liên mẹ chồng nàng dâu hai người cười cười, cùng Nhược Vi nói về sau dậy trẻ cũng không có vấn đề gì, trực tiếp làm cho Nhược Vi mặt đỏ ửng.

Buổi sớm thoải mái dễ chịu, Xuân Phân đã đem điểm tâm bụng đến gian phòng tới, Nhược Vi mặc quần áo tử tế đi ra ngoài, nghĩ dù sao mọi người đều biết mình dậy trẻ rồi, muốn mất thể diện liền ném đi! Dứt khoát an tâm ngồi ở gian phòng lấp đầy bụng của mình.

Ngày mai Nhược Vi tính dậy sớm tự mình xuống bếp làm điểm tâm, đưa đến cho lão thái thái và lão thái gia sau đó Nhược Vi hai vợ chồng mới về phòng của mình ngủ.

"Nghỉ ngơi khỏe chưa, con bé này mấy ngày vẫn chăm sóc mấy người chúng ta mệt không sao! Có thời gian thì phải nghỉ ngơi một chút, không phải xấu hổ đấy chứ, mọi người không biết cười người." Lão thái thái nói xong liền nở nụ cười nhìn Nhược Vi, Nhược Vi thật muốn liếc mắt xem thường, đều nói không biết cười ta, nhưng trên thực tế bọn họ cũng đã cười xong rồi.

Tiền xây nhà rất nhiều đủ để nhiều nhà ăn mặc cả đời, trong thôn có chút người hâm mộ ghen tị!

Bởi vì còn chưa tới thời gian ngo thiện, Nhược Vi liền bồi lão thái thái và Cố Thanh Liên trong phủ đi lòng vòng, trong phủ này Nhược Vi mặc dù vẫn là lần đầu tiên đi dạo, nhưng ai bảo đây là phòng ốc do mình thiết kế! Nhất định sẽ không lạc đường.

Nhược Vi đem chuyện đặt tên giao cho Hiên Viên Hạo, cho nên tên Nhược Thủy Sơn Trang này Nhược Vi cũng mới biết vào hôm qua, lại bị mấy vô lương trưởng bối trêu đùa.

Quái lão đầu cũng ngồi xuống đã không kịp chờ đợi liền ăn trước, bên cạnh bày một vò rượu nhỏ, nhìn bộ dạng này lại đi gieo họa hãm rượu của mình rồi.

Phòng ở mới Nhược Vi bảo Hiên Viên Hạo lấy tên khác, không gọi Hiên Viên phủ, Hiên Viên Hạo đặt tên là Nhược Thủy Sơn Trang, lấy một chữ trong tên Nhược Vi để đặt tên, người ngoài cũng có thể nhìn ra được nam chủ nhân của Sơn Trang này là rất yêu nữ chủ nhân Sơn Trang.

"Hạo ca ca, chẳng lẽ muốn tổ phụ tổ mẫu đói bụng mới có thể ăn cơm, chờ người nhớ tới thì đã sớm làm cho tổ phụ tổ mẫu đói bụng rồi." Nhược Vi lần nữa trợn mắt nhìn người nào đó.

Nhược Vi nhanh chóng đi Thanh Phong Uyển nơi lão thái thái và lão thái gia ở, thời điểm Nhược Vi vào Thanh Phong Uyển chỉ có lão thái thái và Cố Thanh Liên ở đây, Nhược Vi gượng ngừng thỉnh an hai người.

Những thứ này đều là Nhược Vi và Quái lão đầu hai người cùng nhau thiết kế ra, Nhược Vi nói suy nghĩ của mình ra, Quái lão đầu động thủ, hai người thử rất nhiều lần mới đem chuyện này chuẩn bị xong.

Nhưng mà bây giờ trong sơn trang tất cả nơi tắm rửa dùng nước nóng đều là dùng đường ống nước dẫn tới phòng tắm, đây chính là một trong bốn nét đặc sắc của Nhược Thủy Sơn Trang.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 178

Sau khi Nhực Vi trở lại Liễu gia thôn, nàng bồi Lão thái thái đi chơi mấy ngày rồi mới bắt tay xử lý chuyện của Liễu gia. Vài tháng qua có rất nhiều chuyện chờ nàng quyết định.

Hiên Viên Hạo cũng vội vàng xử lý chuyện của Hiên Viên gia. Vừa có thời gian rảnh là Lão Thái Gia liền đi câu cá, câu được cá thì Nhực Vi phải tự mình xuống bếp nấu canh cá cho mọi người uống.

Lão thái thái và mẹ chồng nàng còn thêm Nhạc phu nhân nữa, ba người nói chuyện vui vẻ với nhau. Hơn nữa Tiểu Tinh đứng một bên thỉnh thoảng cũng có pha trò gây cười.

Nhạc tiên sinh cũng trở về với công việc của mình là dạy Đào Đào học, Thụy Ca không hiểu gì cũng có thể tìm ông để hỏi. Cố Khải đã về đây trước bọn họ nên khi đoàn người Nhực Vi trở về được một ngày thì Cố Khải liền đem thê tử đến chào hỏi.

Sau đó, thê tử của Cố Khải cũng thường xuyên tới đây làm khách. Cộng thêm nàng thì vừa đủ một bàn mặt chược.

Lão thái thái hăng hái, Cố Thanh Liên cũng hăng hái. Dù sao cũng đã lâu không chơi được, cặp mẹ chồng nàng dâu này chắc đã ngứa tay.

Dưới sự hướng dẫn của Lão thái thái, một bàn mặt chược nữ nhân tóc dài được hình thành.

Lúc Nhực Vi ở kinh thành đã đưa tin cho Liễu Vượng, bảo hắn tìm mấy người học thức uyên bác nhưng lại không màn danh lợi. Lúc nàng về đây, hắn báo lại là có mấy người nhưng tính tình rất kiêu ngạo.

Nhực Vi cảm thấy tìm người không dễ, ở đời không ai là không có nhược điểm, đến cả Thần Tiên cũng có nữa là.

Tính khí kiêu ngạo thì có là gì, còn đỡ hơn người thấy lợi quên nghĩa nhiều. Nhực Vi cảm thấy kế hoạch của nàng không thể chờ đợi được nữa.

Chuyện xây thư viện Nhực Vi đã bàn với Hiên Viên Hạo, hai phu thê đều cảm thấy chuyện này rất khả thi. Nhực Vi giao toàn quyền chuyện này cho Hiên Viên Hạo, chỉ là nàng có một yêu cầu là thư viện phải gần nhà.

Nhực Vi đã nói chuyện này với Nhạc tiên sinh. Lúc đầu Nhạc tiên sinh có chút khiếp sợ, ông không ngờ Nhực Vi lại có suy nghĩ này.

Từ sau khi Nhạc tiên sinh biết chuyện này thì ánh mắt ông nhìn Nhực Vi càng lúc càng ngờ ngợ. Điều này làm nàng có chút xấu hổ.

Nhực Vi nói cho Nhạc tiên sinh biết chuyện này: một là vì muốn Nhạc tiên sinh giúp một tay dạy ra những học trò tốt.

Hai là hi vọng Nhạc tiên sinh có thể thu gom thêm nhiều sách hay. Nhực Vi muốn xây một thư viện theo phong cách hiện đại.

Nhực Vi hi vọng thư viện này sẽ mang lại hiệu quả thực sự nên không thể chỉ dạy những sách xưa cổ không.

Nàng hi vọng người bước ra từ thư viện này ít nhất có thể tự nuôi sống mình và người nhà, không làm chuyện ngu xuẩn. Chớ là người lúc nào cũng mở miệng nói thơ văn nhưng lại làm chuyện hại người.

Nhực Vi còn đặc biệt nói chuyện này với Thụy Ca. Nàng hi vọng đệ đệ có thể thật lòng thích công việc giáo dục này, nàng không muốn miễn cưỡng đệ đệ.

Bây giờ Thụy Ca còn nhỏ nhưng dạy mấy đứa con nít thì không thành vấn đề. Dù sao cũng đã đỡ Cừ nhân, không thể nào không có chút năng lực được.

Chủ yếu là Nhực Vi sợ Thụy Ca bỏ dở giữa chừng, chỉ dạy học được mấy bữa là đã thấy chán.

Nhưng mà Thụy Ca đã làm Nhực Vi yên tâm. Vì chỉ cần là lời nàng nói thì Thụy Ca sẽ xem như thánh chỉ.

Thụy Ca nghe Nhực Vi nói chuẩn bị xây một thư viện thì rất vui mừng, còn nói mình sẽ phụ tỷ tỷ chăm lo cho thư viện! Nhực Vi thấy Thụy Ca có hứng thú nên cũng đem một số chuyện nhỏ cho đệ đệ xử lý, như vậy cũng có thể rèn luyện Thụy Ca.

Thật ra thì Thụy Ca cũng rất thích dạy học, tính tình của Thụy Ca có chút nghiêm khắc, nhưng đối với người khác lại rất kiên nhẫn. Trước kia có nhiều đứa trẻ không có tiền đi học, Thụy Ca cũng len lút dạy chữ cho tụi nó.

Mặc dù Nhực Vi không hi vọng Thụy Ca và Đào Đào bước vào quan trường nhưng nếu học trò của thư viện có thể vào quan trường thì còn gì vui bằng chứ. Dĩ nhiên điều kiện đầu tiên là người đó phải có nhân phẩm, mới không liên lụy đến thư viện của nàng.

Nếu như học trò trong thư viện ra trường đều thi đậu thì ai cũng sẽ tranh nhau giành giật mà vào.

Đến lúc đó danh tiếng của thư viện sẽ vang lên, địa vị của Liễu gia cũng sẽ tăng thêm một bậc. Mặc dù người tới cửa đệ đệ cũng sẽ tăng lên không ít

nhưng người của Liễu gia sẽ biết cách điều chỉnh thái độ của mình.

Nhược Vi ảo tưởng đến lúc thư viện nổi danh, bây giờ thư viện còn chưa xây xong, nàng nghĩ quá xa rồi.

Quái lão đầu vẫn còn tiếp tục huấn luyện hộ vệ trên núi, Nhược Vi cần có người bảo vệ Liễu gia, nàng không sợ không nuôi nổi những người này, chỉ cần những người này 100% trung thành với Liễu gia là được.

Mặc dù nói Nhược Vi đã gả cho Hiên Viên Hạo nhưng nàng vẫn xử lý những chuyện của Liễu gia. Chỉ cần là chuyện của Hiên Viên gia nàng cũng sẽ giúp một tay. Công chuyện làm ăn của Liễu gia cũng sẽ tránh xa Hiên Viên gia. Như vậy hai nhà sẽ không vì lợi ích mà có tranh chấp.

Thư viện được xây trên danh nghĩa của Liễu gia, Hiên Viên gia không thích hợp tham dự vào chuyện này. Hiên Viên gia thân là Tứ Đại Thế Gia, Hoàng thất chắc chắn sẽ không đồng ý cho Hiên Viên gia xây dựng thư viện. Trong mắt hoàng thất việc này chính là kéo bè kết phái.

Kiến trúc của thư viện cũng do Nhược Vi thiết kế, nàng hy vọng nơi này có thể lưu truyền thiên cổ, khiến người đời vĩnh viễn nhớ tới Liễu gia.

Sau khi thư viện được xây xong thì Liễu gia thôn sẽ càng ngày càng phát triển.

Dĩ nhiên nàng cũng không giấu người trong nhà về chuyện xây thư viện. Lão thái thái, mẹ chồng nhìn Nhược Vi bằng ánh mắt bội phục. Hai người đều không ngờ Nhược Vi còn nhỏ như vậy nhưng lại suy nghĩ rất chín chắn.

Thật ra thì Nhược Vi rất muốn nói là hai người đừng cho nàng vĩ đại như vậy.

Lão Thái Gia và Hiên Viên Kiệt đều cảm thấy rất vừa ý Nhược Vi. Họ cảm thấy Hiên Viên Hạo đã lấy được một thê tử tốt.

Tuyển lão sư cho thư viện? Nhược Vi đã giao mọi chuyện cho Hiên Viên Hạo giải quyết thế nhưng có một việc nàng muốn tự mình làm. Đó là tuyển lão sư cho thư viện.

Nhược Vi không muốn tùy tiện tìm vài người đến dạy cho xong. Nguyên tắc của nàng là phải làm hết sức mình, cho nên nàng phải tìm lão sư tốt nhất cho thư viện.

Liễu Vượng đã tra ra mấy người có học thức uyên bác đang ẩn cư ở đâu. Nhược Vi tính tự mình đến đó mời họ về dạy.

Đến lúc đó cho dù thư viện còn chưa xây xong nhưng nhất định danh tiếng sẽ truyền xa. Nếu có được những lão sư này thì người tới xin học sẽ xếp hàng nối đuôi không dứt.

Tháng Tư là thời điểm thư viện tuyển lão sư. Hiên Viên Hạo lấy Liễu gia trang làm trung tâm, cho người tìm chỗ thích hợp và phù hợp với điều kiện của Nhược Vi để xây thư viện. Tìm tới tìm lui, cuối cùng xác định được một nơi. Đó là ngọn núi Nhược Vi mang theo nhà Nhạc tiên sinh đi nướng thịt.

Ngọn núi đó là sản nghiệp của Liễu gia, cho nên có xây thư viện cũng không phải là chuyện khó khăn. Ngọn núi này không cao lắm, đỉnh núi lại rất bằng phẳng, đủ diện tích để xây thư viện.

Hơn nữa phong cảnh ở đây lại rất đẹp. Lúc trước Nhược Vi chỉ đến lưng chừng núi, nếu nàng biết đỉnh núi lại tuyệt thế này thì đã sớm không cần phải phiền não suy nghĩ rồi.

Sau khi xác định được nơi để xây thư viện, Nhược Vi đi tra xét tình hình bốn xung quanh. Nàng căn cứ vào địa hình ở đây để thiết kế thư viện, sau đó nàng kêu Liễu Vượng giao bản vẽ cho đám người đã xây Nhược Thủy Sơn Trang.

Dùng nguyên vật liệu gì để xây thư viện nàng cũng ghi rõ ràng nên Liễu Vượng có gì không hiểu cũng không cần hỏi Nhược Vi. Còn nàng thì muốn đi tìm mấy vị lão sư kia rồi.

Nhược Vi cảm thấy mấy người xây Nhược Thủy Sơn Trang làm việc rất có trách nhiệm nên nàng giao hết việc xây cất cho họ.

Việc này đối với họ có thể nói là một đại ơn lớn lao. Cho dù là người khôn ngoan tới đâu thì cũng sẽ không giao toàn quyền cho họ như vậy.

Sau đó Nhược Vi nhờ Hiên Viên Hạo trông coi mọi chuyện còn nàng thì lên đường thỉnh lão sư.

Dĩ nhiên Nhược Vi đã ra tay thì chuyện nhất định sẽ thành công. Mấy vị lão sư đều bị Nhược Vi lừa gạt lôi kéo. Điều này làm cho đám người Xuân Phân lại càng thêm bội phục chủ tử nhà mình.

Lúc Nhược Vi đi mời lão sư thì có nói có một lão sư khác đã đồng ý tới thư viện. Nàng còn nói lão sư tới đó thì sẽ có người cùng đàm đạo, đương nhiên là họ sẽ đồng ý rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 179

Cứ như vậy mấy vị lão sư bị Nhược Vi lừa gạt tới Liễu gia thôn. Sau khi mấy lão sư gặp nhau thì liên tục đấm ngực đập chân, trách mình già đầu còn bị một tiểu nữ lừa gạt, thật là mất mặt.

Nhưng mà cũng đã đồng ý còn có thể làm gì đây. Cho nên họ không thể làm gì khác hơn là dùng ánh mắt trừng Nhược Vi.

Sau đó lại có mấy lão sư tự mình tìm đến thư viện. Nguyên nhân là vì ngưỡng mộ mấy lão sư lão làng Nhược Vi đã mời về.

Nhược Vi không tốn bao công sức lại rước thêm được mấy lão sư về Liễu gia thôn. Mấy vị lão sư này thỉnh thoảng còn nhìn nàng bằng con mắt ngưỡng mộ hoặc hưng phấn.

Mấy vị lão sư có năng lực vừa vừa này tuổi đời cũng cỡ trung niên, có người còn tương đối trẻ đương nhiên là phải ngưỡng mộ những lão sư có học thức uyên bác khác chứ.

Lớn tuổi thì cũng có cái khó của lớn tuổi, trong số những người Nhược Vi mời về có một người rất khó nói chuyện. Sau đó, trong lúc vô tình những vò rượu Nhược Vi làm lại phát huy tác dụng.

Lúc Nhược Vi quay lại Liễu gia thôn thì thư viện đã bắt đầu xây, nền móng cũng đã xây xong, sách vở cũng đã mua đủ.

Nhược Vi chờ sau khi thư viện xây xong sẽ rước mấy vị lão sư có năng lực vừa vừa về Liễu gia thôn, chắc cũng không phải đợi quá lâu.

Trong lúc Nhược Vi ra ngoài mời lão sư mấy ngày thì lão thái thái và Lão Thái Gia đã trải qua một cuộc sống hết sức tiêu dao tự tại ở Nhược Thủy Sơn Trang. Đến lúc này, hai người cũng không muốn trở về kinh thành.

Lúc Nhược Vi không có ở đây thì Hiên Viên Kiệt còn bị lão thái gia sai chạy về kinh thành một chuyến để lo công việc. Bây giờ mấy chủ tử của Hiên Viên gia đều muốn nương nhờ Nhược Thủy Sơn Trang.

Sau khi Nhược Vi về nhà thì nàng phát hiện mẹ chồng của mình đột nhiên thích xuống bếp, thỉnh thoảng còn lên núi hái rau. Nhược Vi bắt đấm dĩ vãng trán, nàng đã gây ra tội ác tày trời rồi, biến mẹ chồng của mình từ một hoàng hoa khuê nữ thành một thôn phụ, Nhược Vi có chút muốn lấy cái chết để tạ tội.

Có một ngày Cố Thanh Liên đột nhiên muốn xuống bếp là vì bà nghĩ: con dâu của bà nấu ăn thật giỏi, còn bà thì dầu và dấm còn không phân biệt được nên bà muốn thử học một chút.

Một thiên kim tiểu thư suốt ngày chỉ ngồi chỉ tay năm ngón mà muốn xuống bếp thì không có gì ngăn cản được. Không biết làm sao mà từ ngày đó Cố Thanh Liên lại thích xuống bếp, bà làm ra những món ăn mà người khác muốn tránh cũng không kịp.

Nhưng mọi người lại không hề biết chuyện này, ngày nào họ cũng chui vào phòng bếp cho đến khi ăn xong thì ai cũng bị ám ảnh nặng nề.

Mọi người đều mong Nhược Vi sớm quay về, nếu không họ sẽ tự động “giảm cân”.

Cũng may Nhược Vi không phụ sự mong đợi của mọi người, khi Nhược Vi nghe Tiết Thu kể lại thì cười nghiêng ngả.

Nhược Vi cảm thấy mẹ chồng của mình rất dễ thương. Nếu nàng còn không về thì người trong nhà chắc sẽ tìm mẹ chồng nàng tạo phản.

Hiên Viên Hạo thấy Nhược Vi trở về thì chuyện đầu tiên hắn làm là nhờ Nhược Vi cứu vớt cái bụng của mọi người, bằng không mọi người sẽ trúng độc mất.

Nhược Vi cảm thấy rất buồn cười, trong nhà đầu bếp nhiều thế kia, sao mọi người không len lén đến phòng bếp tìm thức ăn chứ?

Tất cả là vì mẹ chồng nàng rất mạnh mẽ, không ai dám phản kháng "Chính sách tàn bạo" của bà.

Cố Thanh Liên rất hớn hờ khi Nhược Vi quay về, sự nhiệt tình này làm nàng có chút không chống đỡ nổi. Chủ yếu là do tình lực của bà quá mạnh mẽ.

Cố Thanh Liên lôi kéo Nhược Vi đến phòng bếp. Mới đầu Nhược Vi còn rất kiên nhẫn dạy nhưng với học trò không có thiên phú này thì sư phụ cũng không có biện pháp biến đồ đệ thành thiên tài được.

Nhược Vi thật sự là dạy không nổi nữa, lại không dám làm mẹ chồng buồn. Cuối cùng nàng không thể làm gì khác hơn là về tìm phu quân của mình kể khổ. Hiên Viên Hạo cũng rất bất đắc dĩ, hắn không biết tại sao mẹ mình đột nhiên lại muốn xuống bếp.

Hiên Viên Hạo thảo luận với Nhược Vi thật lâu, kết quả cuối cùng chính là trực tiếp đi hỏi, biết bệnh thì mới hốt thuốc được, nếu không người trong nhà sắp chạy loạn đến nơi rồi.

Hôm sau khi lấy được đáp án thì thiếu chút nữa hai phu thê Hiên Viên Hạo học máu. Chuyện là vậy, Hiên Viên Hạo mở miệng trước: "Mẫu thân, sao đột nhiên người lại muốn xuống bếp vậy? Trước kia con không thấy người thích như vậy. Mẫu thân, người làm cơm không được ngon, có thể không làm nữa được không?" Mọi người sắp bị ngộ độc đến nơi rồi.

"Con trai à! Rốt cuộc cũng không nhịn được nữa rồi! Không ngờ hai phụ tử các người lại có thể nhịn đến bây giờ, thật là không ngờ." Cố Thanh Liên bội phục nhìn Hiên Viên Hạo. Chỉ có hai cha con này là mấy ngày qua sống không bằng chết. Còn lão thái thái với lão thái gia thì rất ủng hộ Cố Thanh Liên xuống bếp.

Đáng thương cho hai cha con không được ăn bữa nào ngon lành, người cũng gầy rộc đi.

"Mẫu thân, người đừng nói với con là người nhảm chán nên mới làm vậy." Hiên Viên Hạo run rẩy nói.

"Ặc, đúng vậy! Ta chính là muốn thử xem hai người có thể nhịn được bao lâu! Lần sau mẹ sẽ không làm như vậy nữa." Cố Thanh Liên xin lỗi con trai.

"Mẫu thân, chắc chắn là người lại đánh cuộc với tổ mẫu. Lần này lại là cái gì đây? Hèn chi gần đây con vẫn thấy tổ mẫu kì lạ, hóa ra là như vậy." Hiên Viên Hạo bắt đầu dī hỏi.

"Cái đó, chính là đánh cuộc xem con và phụ thân của con chừng nào thì không chịu được mà phải chạy tới đây hỏi mẹ." Cố Thanh Liên ngượng ngùng nhìn Hiên Viên Hạo. Ai! Lại bị con trai phát hiện rồi.

"Mẫu thân, người và tổ mẫu chơi biết bao nhiêu năm rồi mà không chán à?" Hiên Viên Hạo im lặng nhìn mẫu thân, hẳn có một mẫu thân rất tốt nhưng lúc nào bà ấy và tổ mẫu cũng luôn trêu cợt lẫn.

"Không chán, không chán, làm sao chán được chứ!" Cố Thanh Liên vội vã nói, bà còn chưa nói hết thì mặt Hiên Viên Hạo đã đen lại, bà quay đầu chạy mất.

Nhược Vi đi theo phía sau nhìn thấy bộ dạng này của mẹ chồng mình thì miệng mở to đến mức có thể nhét được cả quả trứng gà.

Đến lúc Cố Thanh Liên đi rồi thì Nhược Vi còn chưa hết khiếp sợ, mẹ chồng và lão thái thái rất thích nhìn vẻ mặt biến sắc của Hạo ca ca sao? Nhược Vi nghĩ ngờ nghĩ đến, suy nghĩ một chút thì cảm thấy nhất định là như vậy.

Nhược Vi cảm thấy mình có thể hiểu được ý nghĩ của mẹ chồng và lão thái thái, chỉ là nàng còn chưa thích ứng được. Lúc mới quen Hiên Viên Hạo thì mặt chàng cũng lạnh tanh.

Từ đó về sau, mọi chuyện trở lại bình thường, rốt cuộc Hiên Viên Hạo rốt cuộc có thể ăn cơm như người bình thường, lão thái thái và Lão Thái Gia cũng ăn nhiều thêm mấy chén cơm.

Rốt cuộc Thụy Ca và Đào Đào cũng không cần len lén trốn ra cửa sau đi ăn.

Tốc độ xây thư viện rất nhanh, không tới hai tháng thì thư viện đã xây gần xong. Nhược Vi cho thợ xây tường rào thật cao để đảm bảo an toàn cho học trò.

Thư viện đã xây xong thì cần phải có bàn ghế, tủ, giường...

Nhược Vi lại một lần nữa thiết kế ra mấy thứ, sau đó nàng đưa bản vẽ cho nhóm thợ đi làm.

Tồn gần một tháng thì mọi thứ gần như đã hoàn tất, Nhược Vi cảm thấy bây giờ có thể tìm mấy vị lão sư để bàn chuyện được rồi.

Rất nhiều chuyện phải là lão sư mới làm được: ví dụ như nơi để sách trong thư viện, cũng có thể gọi là Tàng Thư Lâu, có rất nhiều giá sách trong Tàng Thư Lâu cần được lắp đặt. Ở phiên diện này mấy lão sư chắc chắn có thể giúp được, nàng nhất định phải lợi dụng triệt để ưu điểm của họ.

Cho nên, Nhược Vi viết mấy phong thư, kêu hộ vệ thúc ngựa đưa đến tay mỗi vị lão sư, bảo họ mau chóng đến thư viện. Dĩ nhiên nàng vẫn dùng chiêu cũ, lừa mấy người này đến đây để làm trâu làm ngựa cho thư viện.

Mấy vị lão sư đã lờ leo lên lưng gựa nên không thể xuống được, hơn nữa còn là cam tâm tình nguyện leo lên.

Kết quả đương nhiên là như Nhược Vi dự liệu, mấy vị lão sư vừa nhận được thư là dọn dẹp hành lý đi theo hộ vệ đến Liễu gia thôn. Nhược Vi không thể không nói một câu người thời xưa thật dễ bị lừa.

Lúc mấy vị lão sư gặp mặt nhau thì tương đối kích động. Bọn họ đã nghe danh của đối phương nhưng lại chưa bao giờ gặp nhau. Bây giờ lại có cơ hội này thì làm sao không vui mừng cho được. Họ nghĩ tới tiểu cô nương mời học tới thư viện thì có chút cảm kích, họ cảm thấy rồi núi cũng không phải là chuyện xấu gì.

Nhưng khi mấy người đó nói chuyện với nhau thì lại dờ khóc dờ cười, không thể không bội phục cách làm của Nhược Vi. Họ đối với tiểu nha đầu Nhược Vi này là vừa yêu vừa hận!

Nhưng đã lên thuyền gựa rồi thì không thể xuống được, cho nên họ không thể làm gì khác hơn là khinh bỉ nhìn Nhược Vi và tức giận ở trong lòng. Sau đó lại tiếp tục làm trâu làm ngựa cho cái "tên lường gạt" Nhược Vi.

Sau khi mấy vị lão sư tới đây thì Nhạc lão sư rất vui mừng, Nhược Vi chưa bao giờ thấy ông vui mừng như vậy.

Thái độ nhiệt tình của ông làm Nhược Vi có chút không thích ứng được nhưng nàng cũng không thể đã kích lòng nhiệt tình của ông.

Sau khi lên núi tham quan thư viện thì mất vị lão sư cũng có bàn qua về kế hoạch của Nhượng Vi. Họ không chút do dự liền đồng ý hết ý kiến của nàng đưa ra: ví dụ như chuyện tìm sách.

Mấy vị đại lão sư bị thư viện của Nhượng Vi đã động rồi, cho nên họ cũng muốn cống hiến thật nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 180

Sau khi mấy vị đại nho đồng ý giúp Nhượng Vi tìm văn thư về thì Nhượng Vi cũng bắt đầu chuẩn bị chuyện chiêu sinh, còn chuyện của tòa thư viện, nói như thế nào thì cũng cần đến sự cho phép của quan phủ.

Thư viện dù sao cũng không phải là học đường, trách nhiệm cũng là lớn hơn một chút. Bất quá lấy thân phận cùng địa vị bây giờ của Nhượng Vi thì chỉ cần đi huyện nha nói một tiếng là được. Là thiếu phu nhân của Hiến Viên gia, một trong tứ đại thế gia, huyện nha thế nào cũng phải nể mặt một tí, không phải sao.

Sau khi đến huyện nha xin phép xong, Nhượng Vi bắt đầu chuẩn bị việc chiêu sinh. Đối với những hài tử trong thôn, Nhượng Vi khẳng định là muốn chiêu cố. Bất quá những kẻ gia hỏa trộm cắp trước hết cần phải giải quyết, nếu là phẩm hạnh không tốt thì sẽ không cần, trong nhà có hay không có tiền cũng không quan trọng.

Nếu nhà nghèo nàn, Nhượng Vi có thể để cho bọn họ dùng trứng gà hoặc những món ăn thôn quê để từ từ trả học phí, như vậy những đứa trẻ ở gia đình nghèo cũng có thể đi học.

Nếu như điều kiện của những gia đình này không tốt thì đệ tử ở thư viện có thể được nhận học bổng do Nhượng Vi cấp, như vậy khẳng định sẽ không cần lo lắng chuyện tiền học phí. Có thể được Nhượng Vi cấp học bổng, liền chứng minh đệ tử này không chỉ biết cố gắng học tập mà phẩm hạnh khẳng định cũng thật tốt. Nhượng Vi cảm thấy cần phải bỏ ra cố gắng thì mới được thu hoạch, ít nhất ở trên địa bàn của nàng thì phải như thế.

Thư viện thành lập xong, đồ vật cần thiết cũng chuẩn bị xong. Bây giờ thư viện cái gì cũng không thiếu, chỉ thiếu đệ tử, cho nên chuyện này là việc cấp bách.

Nhượng Vi để bố cáo tại cửa ra vào ở Vi các, trên đó viết "Hàng năm, Nhượng Thủy thư viện sẽ nhận chiêu sinh từ mùng một tháng năm đến mùng một tháng sáu. Các tiên sinh ở Nhượng Thủy thư viện gồm có Tần lão, Trương lão, Lý lão.. đều là những đại nho trấn giữ thư viện, ngoài ra còn kèm theo điều kiện để được vào thư viện cùng địa chỉ báo danh."

Dĩ nhiên bố cáo này vừa dán lên ngày thứ nhất, liền đưa tới phản ứng cực lớn. Tuy mấy vị đại nho này không phải mọi người đều biết, nhưng bối cảnh của họ thì nhất định cũng biết một chút.

Trước kia, mọi người đã dùng tất cả các biện pháp cũng không thể bãi một trong những người đó làm vi sư, bởi vì người ta không thu đệ tử. Mà hiện tại thì tốt rồi, người ta bị Nhượng Thủy thư viện "tận diệt" rồi, toàn bộ đều tới Nhượng Thủy thư viện làm phụ tử. Chuyện này không khiến người ta khiếp sợ mới là lạ!

Vì vậy khi bố cáo dán ra, ngày thứ hai đã có người bắt đầu đến báo tên. Nhượng Vi kêu người này điền vào giấy báo danh, lưu lại địa chỉ cùng tên của hân, những cái khác chờ Nhượng Thủy thư viện thông báo.

Kể đó, mỗi ngày đều có người lục tục đến báo danh, đều là đồng dạng kê khai, lưu lại tên họ cùng địa chỉ, chờ Nhượng Thủy thư viện thông báo.

Ngày mùng 1 tháng 6, đến Nhượng Thủy thư viện báo danh có hơn một ngàn người. Từ lúc nhận được giấy báo danh của ngày thứ nhất, Nhượng Vi liền bắt đầu cho ám vệ đi điều tra tình huống cụ thể của những người này, kêu ám vệ đem những tin tức điều tra được viết lại, đóng thành sách, rồi đưa cho Nhượng Vi xem xét.

Đây là năm thứ nhất mà Nhượng Thủy thư viện chiêu sinh, Nhượng Vi hy vọng bắt đầu từ bước khởi điểm thi đều có thể đem mỗi một bước làm tốt nhất, những đệ tử được chiêu sinh vào thư viện có thể không phải rất thông minh, nhưng phẩm hạnh phải tốt.

Đây là điểm quan trọng nhất. Nếu như điểm này mà không làm được, thư viện một ngày nào đó sẽ phải đóng cửa, như vậy thư viện sẽ không tồn tại lâu dài được. Nhượng Vi sẽ không cho phép mình xây thư viện để rồi nhận kết quả như vậy, cho nên từ lúc bắt đầu liền muốn đem mỗi một bước đi vào ổn định, như vậy mới có thể làm cho thư viện đi càng ngày càng xa.

Nhượng Vi đã vì thư viện lập kế hoạch rất lâu dài, đi một bước nhìn mười bước, quang cảnh mấy chục năm sau của thư viện Nhượng Vi cũng đã nghĩ tới. Nửa tháng sau, tất cả tư liệu của những người tới thư viện báo danh đều được đặt ở trên bàn sách của Nhượng Vi, ám vệ theo Nhượng Vi phân phó đem tài liệu sửa sang rồi đóng lại thành sách. Trong tài liệu đều là những ghi chép tỉ mỉ của mỗi người từ thời điểm ra đời đến thời gian báo danh, tất cả những chuyện đã từng phát sinh qua, cùng với điều kiện gia đình, thái độ làm người, đánh giá của những người láng giềng...

Nhược Vi thấy những tài liệu này thì cười vui vẻ, rất nhanh thư viện có thể bắt đầu hoạt động. Như vậy thư viện sẽ trở nên náo nhiệt, Thụy Ca khẳng định cũng sẽ rất vui vẻ, gần đây Thụy Ca có chút sốt ruột.

Thư viện vừa có thể học văn vừa có thể học võ. Trong các hộ vệ, Nhược Vi chọn mấy người đi thư viện dạy võ, không có thân thể tốt thì tất cả lý tưởng, khát vọng đều là nói suông. Nhược Vi quyết định như vậy đều là có ích cho các đệ tử ở Nhược Thủy thư viện.

Nhược Vi tình té nhìn qua một lần các tài liệu mà ám vệ đã sửa sang lại, cũng xem qua những người mà nhất định sẽ không được chiêu vào thư viện, cuối cùng còn dư lại cũng chỉ có bốn, năm trăm người thôi.

Nhược Vi vì thư viện mà đặc biệt chuẩn bị danh sách đen, những kẻ bị ám vệ ghi vào danh sách đó, nếu không phải là hạng người thích trộm cắp, thì là đại thiếu gia tùy hứng điều ngoa, ngang ngược can rở... những người như vậy thư viện cũng không dám thu, Nhược Vi cũng không muốn thư viện vừa xây xong đã phải đóng cửa.

Trong bốn, năm trăm người còn dư lại, Nhược Vi xác định sẽ chiêu vào thư viện hai trăm người, bởi hai trăm người này phần lớn đều là học sinh nhà nghèo. Hơn nữa Nhược Vi thấy trong tài liệu, phẩm hạnh của những người này cùng học thức đều rất tốt, Nhược Vi cảm thấy thật đáng giá để bồi dưỡng, cho nên liền cung cấp cơ hội cho những người này.

Nhược Vi nhìn tài liệu, còn dư lại hai, ba trăm người, những người này đều thuộc dạng đọc sách, nhưng mỗi người đều có ý nghĩ riêng của mình, nên Nhược Vi muốn chia ban theo sở trường của những người này.

Bốn, năm trăm người này, tuổi có lớn có nhỏ, Nhược Vi không có theo tuổi để chia lớp, mà là theo kiến thức học được bao nhiêu cùng thiên phú để chia lớp, đem những đệ tử có thành tích tốt cùng thành tích bình thường đặt ở một khối, thành tích tốt sẽ trở nên kiêu ngạo, kém thành tích thì càng ngày càng trở nên tự ti.

Thiên phú tốt cùng loại có thiên phú xếp vào cùng một chỗ, đệ tử có thiên phú kém cũng sẽ bị dả kích mà tích cực học tập.

Nhược Vi đem danh sách nhóm của những đệ tử sẽ được chiêu vào Nhược Thủy thư viện giao cho mấy vị đại nho nhìn, thuận tiện đem nguyên nhân mà chính mình an bài cũng giải thích một lần.

Kết quả là tất cả mọi người đều rất hài lòng với an bài như thế. Hơn nữa mấy vị này về mặt văn học đối với tiểu nha đầu như Nhược Vi thì càng lúc càng bội phục.

Nhược Vi thỉnh thoảng sẽ toát ra một chút tư tưởng kỳ diệu làm họ càng ngày càng mong đợi. Sau khi xác định danh sách các đệ tử vào Nhược Thủy thư viện, Nhược Vi cho các cửa hàng Vi các đem những danh sách này dán ở cửa đại môn ở mỗi cửa hàng, phương thức như thế vừa dễ dàng lại cấp tốc.

Ban đầu lúc ghi tên cũng đã nói về sau khi xác định danh sách chiêu sinh xong sẽ đem danh sách dán ở các cửa của Vi các, muốn biết kết quả thì đến Vi các nhìn là được.

Dưới danh sách còn kèm thêm thời gian thư viện chính thức tựu trường cùng những vật phẩm cần mang đi thư viện, còn có học phí... cũng được viết ở phía dưới danh sách.

Bản thân đệ tử cần đến Vi các nhận lấy thư thông báo trúng tuyển. Về hình thức, rất nhiều phương diện của Nhược Thủy thư viện cùng trường học hiện đại đều không sai biệt lắm. Nhược Vi căn cứ vào tình huống thực tế mà sửa đổi cho thích hợp.

Nội dung được viết trên giấy trúng tuyển của mỗi người đều không đồng dạng, bởi Nhược Vi căn cứ theo tài liệu mà ám vệ điều tra để viết, ở giấy trúng tuyển của mỗi người đều là tình huống căn bản thích hợp với người đó.

Ngày tựu trường chính thức của thư viện do mấy vị đại nho cùng nhau thương định, Nhược Vi cũng không có ý kiến, xác định là ngày mùng một tháng bảy. Về sau hàng năm tựu trường cũng định tại ngày này.

Thư viện được phân thành mấy khu vực, có Tầng Thư Lâu, có phòng ăn, có túc xá lâu, có giáo học lâu, có luyện võ trường, có phòng thí nghiệm các loại. Trong thư viện rất nhiều đồ cho dù là mấy vị đại nho cũng đều chưa từng thấy qua, đây cũng là một nguyên nhân trọng yếu mà ban đầu mấy vị đại nho chịu lưu lại.

Lần này có thể được Nhược Vi chọn vào Nhược Thủy thư viện thì đời này cũng đáng giá rồi, thứ mà bọn họ học được ở chỗ này về sau cũng đủ cho bọn họ dùng cả đời.

Hiện tại trong lòng mấy vị đại nho cùng mọi người đối với Nhược Vi bội phục không thôi, cũng chỉ có Quái lão đầu mới dám thỉnh thoảng trêu chọc Nhược Vi. Nhược Vi không tức giận, Quái lão đầu còn nhất định chọc Nhược Vi tức giận thì mới chịu.

Hiện tại Liễu gia ở Liễu gia thôn đã tồn tại giống như Thần. Người trong thôn biết chuyện thư viện, về sau đối với Liễu gia cảm kích là không cần phải nói. Chuyện như vậy cũng đủ làm những người này cảm ơn cả đời.

Bởi vì chuyện thư viện, Liễu gia thôn gần đây người lui tới cũng gia tăng. Cuộc sống của các thôn dân cũng phong phú hơn một chút. Mỗi ngày nhìn người ta lui tới trong thôn, các thôn dân vui mừng đến miệng cũng toét ra rồi. Về sau, cuộc sống ở Liễu gia thôn càng ngày càng tốt.

Ở thời điểm hạ tuần tháng sáu, lần lượt có các đệ tử trúng tuyển vào Nhục Thủy thư viện đến ở khách sạn của trấn Vĩnh An, còn những người nhà xa, điều kiện gia đình cũng không được khá lắm, thì ở nhờ trong nhà của các thôn dân ở Liễu gia thôn.

Tất cả mọi người đều đang mong đợi đến ngày tựu trường của Nhục Thủy thư viện. Dĩ nhiên chính Nhục Vi cũng rất chờ mong. Trong thư viện, tất cả đều đã chuẩn bị ổn thỏa xong rồi, chỉ chờ đến ngày mùng một tháng bảy.

Mùng một tháng bảy, ở Nhục Thủy Sơn Trang, mặc kệ là chủ tử hay là người làm, đầu giờ mào thì ai cũng rời giường. Hôm nay là ngày tốt, trên mặt mọi người đều là cảm giác hưng phấn, không lời nào có thể miêu tả được.

Nhục Vi cùng Hiên Viên Hạo cũng rời giường thật sớm. Trên mặt Nhục Vi không nén được nụ cười, khiến thân là phu quân như Hiên Viên Hạo cũng có chút ghen. Nhục Vi vì chuyện thư viện mà bỏ quên người nào đó một đoạn thời gian rất dài rồi.

Trong khoảng thời gian này, Nhục Vi vừa có thời gian liên suy nghĩ chuyện thư viện, đem người nào đó xem nhẹ triệt để, khiến người nào đó bất mãn, khó chịu, âm thầm ở trong lòng quyết định, về sau nhất định không thể để cho nương tử của mình trông nom nhiều chuyện như vậy.

Thật sớm dùng qua điểm tâm rồi mọi người liền ngồi lên xe ngựa đi tới thư viện. Đường đến thư viện cũng được Nhục Vi tìm người tu sửa lại, đường không dễ đi cũng là một chuyện phiền lòng, đem đường sửa lại xong thì nhìn cũng thật vui mừng.

Trong xe ngựa, Nhục Vi bị một nam cường chế ôm vào trong ngực giờ trò. Nhục Vi thật bất đắc dĩ a! Lại không dám tùy tiện giãy giụa, cũng may là lộ trình đến thư viện không xa, lập tức có thể tới, bình thường thì đi bộ cũng có thể, chỉ là lão thái thái cùng lão thái gia sẽ chịu không nổi, nên mọi người mới ngồi xe ngựa đi thư viện.

Dọc theo đường đi cũng gặp phải rất nhiều đệ tử đến thư viện báo danh. Nhục Vi nhìn những các đệ tử lần lượt đi tới thư viện thì tâm tình liền đặc biệt tốt.

Nhục Vi ngồi xe ngựa trực tiếp vào trong thư viện. Người nào tạo nên thư viện chứ... Nếu là đặc quyền này cũng không có thì ai còn làm thư viện a!

Sau khi xuống xe ngựa, Nhục Vi mời mấy vị đại nho đi nghỉ ngơi trước, chuyện vặt thì để Nhục Vi lo, mấy vị thái son bác đầu này chỉ cần dạy tốt đệ tử là được.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 181

Sau khi Nhục Vi mời mấy vị đại nho đi uống trà, thì chính mình cùng Hiên Viên Hạo đi tra xét chuyện ghi danh. Mặc dù đã xác định danh sách các đệ tử chiêu vào thư viện, nhưng hôm nay là ngày khai giảng đầu tiên nên vẫn phải ghi danh.

Lão thái thái, lão thái gia cùng nhi tử và nàng dâu đi dạo trong thư viện. Xuân Phân đi theo chăm sóc mấy người, dù sao Xuân Phân đối với thư viện cũng tương đối quen thuộc.

Nhục Vi cùng Hiên Viên Hạo đi đến cửa đại môn thì thấy ở đó đã tới rất nhiều người, bởi vì hôm nay là ngày đầu tiên Nhục Thủy thư viện chiêu sinh sau khi xây xong, ngay cả tám biển thư viện còn chưa có treo lên.

Thời điểm mọi người tới cũng không sai biệt lắm, bởi chút nữa sẽ có nghi thức chứng kiến thư viện chính thức thành lập.

Đến lúc đó sẽ mời mấy vị đại nho cùng đi ra để tham dự cái nghi thức này. Nếu mấy vị này không xuất hiện, chỉ sợ sẽ có rất nhiều người nói thư viện gât người.

Thư viện trước mắt vẫn chưa vững chắc nên Nhục Vi tạm thời quản mọi chuyện, chờ đến khi Thụy Ca có thể gánh vác được thì Nhục Vi sẽ từ từ để cho Thụy Ca gánh vác.

Thấy đã đến thời gian làm nghi thức, Nhục Vi kêu Hạ Chí cùng Thu Phân đi mời mấy vị đại nho đang uống trà cùng mấy người lão thái thái tới đây. Giờ lành đã đến, nên treo tám biển rồi.

Tên của thư viện là do Trương lão, một trong mấy vị đại nho có thư pháp tốt nhất viết, rồi Nhục Vi cầm đi cho người ta khắc lên tám biển. Thời điểm mấy vị lão tiền sinh xuất hiện tại cửa lớn thư viện, Nhục Vi rõ ràng nghe được rất nhiều âm thanh hút khí.

Nhục Vi cảm thấy mình quả thật là buồn bán lời a! Mấy vị này về sau coi như là định hải thần châm của Nhục Thủy thư viện rồi.

Kỳ thật có rất nhiều người ôm thái độ hoài nghi đối với việc Nhục Thủy thư viện có thể mời được mấy vị đại nhân vật này đến làm tiên sinh, nên hôm nay còn có người đặc biệt chuẩn bị đến xem chuyện cười của Nhục Thủy thư viện, ai ngờ kết quả là bị thực tế đã kích trắng trợn.

Nhược Vi là người thành lập thư viện nên nhất định phải nói mấy câu. Nhược Vi bình tĩnh đi tới cửa lớn thư viện, đứng ở cửa thư viện nói với mọi người: "Các vị, hôm nay là ngày đầu tiên Nhược Thủy thư viện khai giảng, cũng là lần đầu tiên Nhược Thủy thư viện thu nhận đệ tử sau khi xây xong. Nhược Thủy thư viện là thư viện mới, không có danh tiếng gì, nên mọi người có thể sẽ lo lắng thư viện có được hay không. Điều này cũng không có gì, những thứ này bản thân ta đều có thể hiểu được, nhưng là người thành lập thư viện, ta có mấy lời nhất định phải nói cho mọi người, cũng xin các vị nhớ, nếu như có chỗ nào không đúng, mọi người có thể nói ra để cùng thảo luận một chút, chỉ cần mọi người nói đúng thì nhất định sẽ sửa chữa."

"Thứ nhất, vào Nhược Thủy thư viện, mặc kệ thân phận địa vị của người như thế nào, trong nhà có hay không có tiền, thư viện cũng sẽ đối xử như nhau. Nếu như có người nào không tiếp thu được, bây giờ có thể rời đi, thư viện không cần những đệ tử đặc biệt đó."

"Thứ hai, ở Nhược Thủy thư viện, đệ tử cầm đánh nhau, cầm kéo bè kết phái, cầm ý thế hiếp người."

Ta cũng đã nói xong hai điểm này, nếu như có ai không đồng ý thì cứ nói ra, chỉ cần người nói có lý, thư viện cũng sẽ nghiêm túc đối đãi. Nếu như bây giờ không ai nói, thì xem như thông qua, về sau mà ai lại đem chuyện này ra nói, thư viện sẽ không để ý.

Hai điểm này nếu như có người vi phạm, nặng thì đuổi ra khỏi thư viện, nhẹ thì ở lại thư viện tra xét, nếu như tái phạm sẽ bị đuổi ra khỏi thư viện.

Phía dưới nghe Nhược Vi nói chuyện, trừ kích động thì không có tâm tình gì khác. Sau khi Nhược Vi nói xong những điều này, những người này vẫn còn ở trong trạng thái chấn kinh. . .chấn kinh là vì bọn họ thật gặp được nhân vật trong truyền thuyết, mấy vị đại nho ở trong lòng bình dân bách tính chính là thần. Có vài người thậm chí là do người khác nói bọn họ biết, bọn họ mới hiểu được mấy vị này đại nho đại biểu cho cái gì, người bình thường cùng người đọc sách nhắc lên ba phần quan hệ cũng sẽ cảm thấy không giống nhau, cho nên bọn họ mới có thể kích động như thế.

Tuy vậy nhưng mọi người vẫn nghiêm túc nghe Nhược Vi nói chuyện, bởi nếu không để ý nghe, đến lúc đó xui xẻo sẽ là hài tử nhà mình. Hôm nay bởi vì là ngày đầu, nên có rất nhiều đệ tử đi cùng người thân tới thư viện.

Dù sao đột nhiên để con mình đi tới một địa phương xa lạ để đọc sách, cha mẹ sẽ không yên lòng, đây cũng là nhân chi thường tình.

Đối với hai điểm mà Nhược Vi mới vừa nói, phần lớn thân nhân của các đệ tử đều đồng ý, dù sao thì việc đưa ra hai điểm này cũng là vì muốn tốt cho các đệ tử.

Bất quá vẫn có người có chút tiểu ý kiến, nhưng chỉ dám suy nghĩ ở trong lòng mà không dám nói ra, dù sao những đệ tử mà Nhược Thủy thư viện chọn cũng không phải bình thường, những người này cũng không hy vọng hài tử nhà mình bị nín áo.

Nhược Vi thấy không có ai phản đối thì cũng không nói gì nữa, sắp xếp người chuẩn bị treo tấm biển. Đốt pháo... như vậy Nhược Thủy thư viện cũng chính thức thành lập rồi.

Hiên Viên Hạo kiêu ngạo nhìn dáng vẻ tự tin của Nhược Vi, bộ dáng dụ dằng này nếu để mấy tiểu cô nương nhìn thấy thì chắc sẽ làm chết mê một đám tiểu cô nương thôi.

Lão thái thái cùng lão thái gia cũng rất vui mừng nhìn cảnh này. Cháu dâu của bọn họ đã làm tăng thể diện cho Hiên Viên gia, hai vợ chồng cảm thấy năng lực của Nhược Vi so với nam tử còn mạnh hơn, chẳng qua nếu như Nhược Vi không phải cô nương, thì bọn họ làm sao có được cháu dâu tốt như vậy.

Rất nhanh, đang lúc mọi người mong đợi thì tấm biển cũng được treo lên. Nhược Vi cùng Hiên Viên Hạo đồng loạt kéo tấm lụa đỏ đang che trên tấm biển, Nhược Thủy thư viện, mấy cái chữ to ấy liền xuất hiện ở trước mắt mọi người.

"Nhược Thủy thư viện" bốn chữ đó là bút pháp của Trương lão, tự thể hùng hậu đại khí, làm cho người ta có một loại cảm giác hạo nhiên chính khí.

Kế tiếp là tiếng pháo nổ đom đóp, mọi người vui vẻ cất tiếng cười.

Kế tiếp là tiếp đãi những đệ tử và thân nhân, đệ tử bản địa và đệ tử ở vùng khác được phân ở những địa phương khác nhau để ghi danh.

Đến khi cho phép mọi người tiến vào thư viện, những người này không kịp chờ đợi mà xông vào bên trong, một chút hình tượng cũng không có, người phụ trách tiếp đãi thiếu chút nữa là bị những người này đem ruột nặn ra.

Trong thư viện cũng xuất hiện liên tiếp tiếng thán phục. Hết cách rồi, ai kêu người thành lập Nhược Thủy thư viện là ngàn năm sau tới đây! Khoảng cách này ai cũng không cách nào so sánh được a!

Khoảng một canh giờ, chuyện ghi danh mới hoàn thành. Những đệ tử ở lại thư viện thì nhận chìa khóa phòng rồi đem hành lý đi đến túc xá lâu, không ở lại thì chỉ cần đi tới ghi danh.

Tất cả cơ sở thiết bị của thư viện hôm nay toàn bộ bắt đầu khởi động. Nhược Thủy thư viện bắt đầu từ hôm nay trở đi như rót vào huyết dịch mới. Tin tưởng bắt đầu từ hôm nay, Nhược Thủy thư viện sẽ từng bước từng bước đặt dấu chân, kiên định đi xuống, là bằng chứng cho tương lai rực rỡ sau này.

Nhược Vi tựa vào trong ngực Hiên Viên Hạo, xúc động nhìn đám người lui tới thư viện. Đây là một nhóm người mới, Nhược Vi hi vọng những người này sau khi được bồi dưỡng ở thư viện thì có thể tỏa sáng.

Thụy Ca cùng Đào Đào cũng xem như là chủ nhân của thư viện, nên đi chung quanh thăm dò. Đào Đào nói ra cho oai là phải đi cải trang vì hành, chọc Nhược Vi thiếu chút nữa là vui chết. Hiện tại tính tình Đào Đào càng lúc càng hoạt bát, tính tình của Thụy Ca cũng không còn bị đè nén như trước, biến hóa này Nhược Vi không có dự liệu tới, bất quá chỉ cần là chuyện tốt thì được rồi.

Tình tình của Thụy ca vẫn là điều Nhượng Vi lo lắng, hiện tại Thụy Ca càng ngày càng trở nên sáng sủa, nên tâm tình của Nhượng Vi cũng càng ngày càng tốt.

Sau ngày thành lập thứ nhất của Nhượng Thủy thư viện, mọi người ở đây đều trải qua trạng thái hưng phấn, các đệ tử đến từ các nơi cũng trải qua buổi tối thứ nhất ở Nhượng Thủy thư viện. Có thể nói đêm này đặc biệt yên tĩnh.

Sáng ngày thứ hai, mọi người bởi vì vẫn còn trạng thái hưng phấn mà tỉnh lại tương đối sớm. Túc xá lâu ở Nhượng Thủy thư viện là bốn người một gian, đều là giường đơn, chỉ là giường tương đối nhỏ.

Nhà tắm cùng nhà cầu là công cộng, bất quá đều được hiện đại hóa, nhà cầu cũng rất sạch sẽ, bên trong mỗi gian là bốn bàn đọc sách, mỗi người một tủ quần áo.

Phòng ăn, thức ăn có loại rẻ cũng có loại đắt tiền, chủ yếu là xem ý nguyện cá nhân, cũng không thể cái gì cũng bình dân, thư viện cũng cần kiếm ít tiền.

Tầng Thư Lâu tổng cộng có ba tầng, hiện tại chỉ mới mở tầng một, hai tầng phía trên vì sách còn chưa có đủ để bày đầy, cho nên, phải chờ bày đầy sách trên giá thì mới có thể mở.

Luyện võ trường có diện tích rất lớn, bởi vì còn dự tính sẽ luyện cưỡi ngựa, chỉ là thư viện bây giờ còn chưa có có bắt đầu nuôi ngựa, chờ đệ tử ở thư viện thích ứng một chút rồi lại nói.

Các đệ tử bởi vì hưng phấn quá mức nên đã sớm rời giường. Ở mỗi gian phòng, các đệ tử cũng đã lần lượt làm quen nhau, buổi sáng sau khi rửa mặt xong, các đệ tử hẹn nhau cùng đi phòng ăn ăn cơm.

Trong phòng ăn, hương thức ăn phiêu đẳng, khiến cả đám đệ tử nhất thời cảm thấy bụng rỗng tuếch.

Sau khi qua thời gian dùng điểm tâm, Nhạc tiên sinh cùng Cố Khải, hai người làm đại biểu cho Nhượng Vi, đem các đệ tử tập hợp đến một nơi, chuẩn bị đem chuyện chia lớp làm xong. Khi chuyện chia lớp xong thì các đệ tử có thể bắt đầu đi học, bọn họ làm tiên sinh nhưng rất chờ mong giờ khắc này đến.

Sau khi chúng đệ tử tập hợp đến Luyện võ trường, Nhạc tiên sinh thay mặt lên tiếng "Các vị, bắt đầu từ bây giờ, các ngươi đã là một thành viên Nhượng Thủy thư viện, hi vọng mọi người nhớ thân phận này, không cần cho thư viện mất thể diện, Nhượng Thủy thư viện là một địa phương phân rõ phải trái, hi vọng các vị có thể ở thư viện học được điều mà chính mình muốn học."

"Nhượng Thủy thư viện cùng các thư viện mà các ngươi từng nghe qua là bất đồng. Nhượng Thủy thư viện thành lập cũng không phải vì đem đệ tử thư viện bồi dưỡng thành người chỉ vì quyền lợi cùng tiền tài, mà là vì đem các vị bồi dưỡng thành người hữu dụng, mà người hữu dụng cũng không nhất định phải đi làm đại quan thì mới gọi là hữu dụng. Là người hữu dụng thì dù ở bất kỳ địa phương nào cũng có thể tỏa sáng, ánh sáng mang trên người dù bất luận kẻ nào cũng không ngăn nổi."

"Đã đến thư viện thì hi vọng các vị, tất cả đều nghe theo thư viện an bài, không nên nghĩ mình là đặc biệt. Hiện tại thư viện có thể cho các vị một cơ hội cuối cùng để lựa chọn, nếu như có người nào không làm được, bây giờ còn kịp thu thập quần áo, bằng không quá giờ sẽ không đợi." Nhạc tiên sinh nghiêm túc liếc nhìn mọi người đang tập trung tại Luyện võ trường.

Sau khi Nhạc tiên sinh nói xong thì yên lặng một lát, thấy không có người nào có ý kiến gì thì tiếp tục nói: "Nếu tất cả mọi người không có ý kiến, kế tiếp chúng ta hãy nói một chút về việc an bài của thư viện sau này, cũng là vì để cho các ngươi nhanh chóng dung nhập vào việc học tập."

"Mới vừa rồi đã cùng mọi người nói, Nhượng Thủy thư viện cùng các thư viện khác không giống nhau, điều này cũng không phải chỉ nói một chút. Ở Nhượng Thủy thư viện, phạm vi giảng bài rất rộng, chỉ cần ngươi có đầy đủ tinh lực, ở thư viện ngươi có thể học được rất nhiều việc, hi vọng các vị có thể quý trọng cơ hội này."

"Đầu tiên, là vấn đề chia lớp. Ở Nhượng Thủy thư viện, việc chia lớp không phải theo như độ tuổi lớn nhỏ, mà là theo tình huống học tập của ngươi."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 182

"Thứ hai, Nhượng Thủy thư viện còn phân rất nhiều lớp năng khiếu, các loại lớp năng khiếu đều có, chính là dạy trồng trọt cũng có, hi vọng các vị không cần có cái gì người kiếm sống bằng trồng trọt là có thân phận đê tiện, Nhượng Thủy thư viện mặc kệ là ai, cũng không thể coi thường ý nghĩ của người khác, đây là tôn chỉ Nhượng Thủy thư viện, phải hiểu được tôn trọng người khác, người khác mới sẽ tôn trọng ngươi."

"Hi vọng các vị nhớ những lời này, đến lúc đó bị phát hiện rồi cũng đừng nói cái gì không phải cố ý, đều không hữu dụng, học sinh Nhượng Thủy thư viện phải là người đỉnh thiên lập địa, không thể làm ra chuyện làm cho người ta trơ trẽn, phải biết chúng ta ăn lương thực đều có những dân chúng này tận tâm khổ khổ trồng ra."

"Hiện tại danh sách chia lớp đã bày ra đây, dính vào cột thông báo trong thư viện, đợi lát nữa các vị chính mình tự đi xem là được, có cái gì nghi vấn ngày mai khi đi học có thể hỏi các vị tiên sinh."

"Các vị nếu như không có ý kiến gì nói, hiện tại liền có thể đi cột thông báo nhìn danh sách chia lớp, còn nữa, lâu một Tầng Thư Lâu bắt đầu từ hôm nay mở ra, hi vọng các người yêu thích những sách này, tốt lắm, không có chuyện cũng có thể đi nha." Nhạc tiên sinh nghiêm túc nói xong những lời này, thấy những học sinh này đều chạy tới cột thông báo, xoay người cùng Cố Khải trở về thư viện mình ở.

Học sinh cũng như ong vỡ tổ hướng cột thông báo chạy đi, không bao lâu liền đem cột thông báo vòng nước chảy không lọt, trên giấy đỏ thắm rậm rạp chằng chịt viết danh sách chia lớp cho học sinh.

Nhìn đến bản thân trên danh sách không kịp chờ đợi cùng người bên cạnh chia sẻ tin tức, cột thông báo trước mọi người được một phen náo nhiệt.

Lần này Nhục Thủy thư viện tổng cộng tuyển 450 học sinh, chia làm mười lăm lớp, vừa vặn mỗi lớp ba mươi học sinh.

Học sinh mỗi lớp phân phối đều là Nhục Vi cùng mấy vị tiên sinh ở thư viện cùng nhau thảo luận qua sau mới an bài, Nhục Vi từ ám vệ điều tra tới trong tài liệu khác sửa sang lại ra một phần, dĩ nhiên nội dung không có khả năng cùng ám vệ điều tra ra được giống nhau như đúc, ám vệ điều tra đến nhưng có rất nhiều **, Nhục Vi chỉ có thể đem tài liệu cá nhân học sinh chỉnh lý ra, chỉ là tình huống căn bản trong nhà, Nhục Vi còn đặt chung một chỗ, bằng không khi chia lớp sẽ xuất hiện một chút khác biệt.

Cũng có thể nói là tạm thời trước cứ chia lớp như vậy, dù sao rất nhiều thứ đều là bọn họ đoán ra được, cho nên, một đoạn thời gian quan sát về sau, còn có thể lại có thể chia lại lớp, những thứ này học sinh không biết mà thôi.

Thư viện vừa mới khai giảng, Nhục Vi đem trọng tâm đều đặt ở thư viện, Hiên Viên Hạo muốn xen vào chuyện gia tộc, cũng giúp không được Nhục Vi quá nhiều, chỉ là Hiên Viên Hạo vẫn là hậu thuẫn kiên cường nhất của Nhục Vi, vẫn lăng lạng canh giữ ở sau lưng Nhục Vi, Nhục Vi một mối, hẳn chính là bến thuyền của Nhục Vi.

Có một người đàn ông như vậy vẫn đứng tại sau lưng chính mình chịu đựng mình, Nhục Vi cho tới bây giờ cũng sẽ không e ngại bất kỳ khó khăn nào, bởi vì nàng biết, cho dù một ngày kia nàng hai bàn tay trắng rồi, hẳn cũng vẫn yêu nàng, cũng như mình yêu hắn.

Nhục Vi quả thật rất coi trọng Nhục Thủy thư viện, cho nên đối với Nhục Thủy thư viện rất nhiều chuyện Nhục Vi đều là mình tự thân tự lực, không cho phép mình lưu lại một chút tỳ vết nào.

Dưới tình huống bình thường, Hiên Viên Hạo vừa có thời gian sẽ cùng với Nhục Vi tới thư viện xử lý việc, Nhục Thủy thư viện tựa như đứa con của Nhục Vi vậy, Nhục Vi rất có kiên nhẫn vì thư viện lên kế hoạch.

Sau khi Nhạc tiên sinh cùng Cố Khải đều tự mình trở về chỗ ở, không bao lâu Nhục Vi liền mang theo Thụy Ca cùng Đào Đào chạy tới thư viện rồi, Hiên Viên Hạo bởi vì có việc bận rộn cũng chưa có cùng đi, vì cái này tới ngày hôm qua đem Nhục Vi một phen giày vò, khiến Nhục Vi thiếu chút nữa không rời giường.

Nhục Vi thật ra thì rất may mắn mình có thể gả đến Hiên Viên gia, bố chồng mẹ chồng không có bởi vì chính mình là quản chuyện nhà mẹ còn đối với mình không tốt, ngược lại đối với mình càng ngày càng thương yêu, tổ phụ tổ mẫu cũng là vẫn đứng ở bên mình, thường dặn dò Hiên Viên Tạo đối xử tốt với mình, đây đối với Nhục Vi mà nói, là gia tài quý báu nhất.

Buổi sáng cũng không yêu cầu mình đi thỉnh an, có lúc dậy trễ, bà bà còn luôn an ủi mình, Nhục Vi cảm giác lòng mình đang trong quá trình trở nên càng ngày càng mềm mại rồi, dĩ nhiên đây tất cả giới hạn với mình công nhận, chỉ là ít nhất còn so với trước kia xem ra muốn dễ dàng đến gần một chút, vậy cũng là một tiến bộ lớn đi!

Liền lấy sáng sớm hôm nay mà nói, Nhục Vi bởi vì bị Hiên Viên Hạo chơi đùa quá mệt mỏi, buổi sáng dậy trễ, khi đi thỉnh an, bà bà tâm tình rất tốt hỏi mình thế nào ngủ không nhiều một chút, một tia mất hứng cũng không có, có thể có bà bà tốt như vậy, Nhục Vi cảm thấy là phúc khí của mình, mình sẽ quý trọng đây hết thảy thật tốt.

Nhục Vi mang theo hai tiểu tử kia đến thư viện, thấy thư viện không giống ngày xưa tới, không có một tia nhân khí, hôm nay thư viện khiến Nhục Vi cảm thấy sức sống bùng bùng, tràn đầy tinh thần phấn chấn.

Học sinh Nhục Thủy thư viện khi ở thư viện đều mặc quần áo giống nhau, những y phục này đều là may, Xuân Hạ Thu Đông tuyên ra, mỗi quý tất cả hai bộ, có thể tắm rửa thay mặc, đồng thời cũng có thể giặt bớt rất nhiều phiền toái.

Nhục Vi xem trong viện học sinh mặc một dạng quần áo giống nhau, tâm tình đặc biệt tốt, y phục này là Nhục Vi tự mình thiết kế, hiện tại tận mắt nhìn thấy nhiều người như vậy mặc lên người, tâm tình dĩ nhiên đặc biệt tốt.

Trong thư viện học sinh đều là biết Nhục Vi, thấy Nhục Vi cũng rất lễ phép cùng Nhục Vi chào hỏi, Nhục Vi cũng mỉm cười gật đầu, hai anh em Thụy Ca cũng cười Mẽ Mẽ đi theo sau lưng tỷ tỷ, tỷ đệ ba mặt vui vẻ, ở thư viện, Thụy Ca cùng Đào Đào tìm thấy được một nơi thuộc về mình, đến thư viện đã cảm thấy đặc biệt thân thiết.

Hai huynh đệ tự khi thư viện bắt đầu xây, vẫn đi theo Nhục Vi vì chuyện thư viện chạy đông chạy tây, hiện tại thư viện đã bắt đầu có học sinh, hai huynh đệ cũng là vui mừng phát ra từ nội tâm.

Thụy Ca lại biết xây Nhục Thủy thư viện có một bộ phận nguyên nhân là bởi vì chính mình, Nhục Vi cùng Thụy Ca đã từng thảo luận qua chuyện này, Thụy Ca biết Nhục Thủy thư viện là tỷ tỷ vì mình xây lên, cho nên tình cảm đối với Nhục Thủy thư viện có chút đặc biệt.

Đào Đào mặc dù nói không biết nhiều như vậy, nhưng mà bởi vì mình tự thân tự lực tham dự rất nhiều chuyện, tình cảm đối với Nhục Thủy thư viện cũng là không bình thường.

Nhục Vi dẫn hai tiểu tử kia đi tìm Nhạc tiên sinh, đến nơi Nhạc tiên sinh ở Nhục Thủy thư viện, thì vừa đứng dừng phải từ trong phòng ra ngoài tìm Nhạc tiên sinh Cổ Khải.

"Đệ muội, tới, tìm Nhạc tiên sinh đi!" Cổ Khải thấy Nhục Vi chào hỏi, sau khi nói xong lại sờ sờ đầu Thụy Ca cùng Đào Đào.

"Đúng vậy a, xem bộ dạng biểu ca cũng là đến tìm Nhạc tiên sinh!" Nhục Vi cười Mẽ Mẽ hỏi đáp.

"Ừ, vậy thì cùng nhau đi! Đúng rồi, thế nào không thấy A Hạo?" Cổ Khải hỏi.

"Phu quân có chuyện phải làm sẽ không cùng nhau tới, biểu ca cùng chị dâu có thời gian phải đi trong nhà ngồi một chút, bà bà cùng tổ mẫu nhưng lắm bầm ngái và chị dâu!" Nhục Vi tâm tình rất tốt muốn mời nói.

"Ừ, có thời gian nhất định cùng người chị dâu đi, gần đây chị dâu người về nhà mẹ đẻ rồi, chờ trở lại sẽ đi." Cổ Khải nghĩ muốn về nhà nhạc mẫu gặp thê tử, có chút nhớ nhung rồi.

"Vâng, vậy được," Nhục Vi nói xong Thụy Ca cùng Đào Đào đã gõ cửa nhà Nhạc tiên sinh, Nhạc tiên sinh thấy là mấy chị em Nhục Vi cùng Cổ Khải, gương mặt vui mừng.

"Nhục Vi nha đầu tới a! Mời vào, còn có Thụy Ca cùng Đào Đào, mau vào nhà, a Khải, tìm ta có việc đi! Có vội hay không." Nhạc tiên sinh thấy mấy người vui mừng chào hỏi.

Mấy người vào chỗ Nhạc tiên sinh ở thư viện, thư viện bán phần phổ chỗ ở tiên sinh đều là tiểu viện tử, mỗi tiên sinh ở Nhục Thủy thư viện dạy học đều có tiểu viện tử độc lập, không chỉ có hoàn cảnh tốt, viện cũng sửa rất rất khác biệt, vậy cũng là phúc lợi khác nhau của các tiên sinh ở Nhục Thủy thư viện.

Mỗi tiên sinh bên cạnh đều có một gã sai vặt giúp đỡ làm việc, Nhạc tiên sinh bên cạnh dĩ nhiên cũng có, mấy người vào viện Nhạc tiên sinh ở, gã sai vặt rất nhanh sẽ dâng trà nước, mấy người ngồi ở trong phòng khách, Nhục Vi tỉ mỉ quan sát một chút cái nhà này của Nhạc tiên sinh ở, dùng một câu nói hình dung chính là chim sẻ tuy nhỏ nhưng ngũ tạng đều đủ, hơn nữa còn rất rất khác biệt, viện không phải rất lớn, nhưng là cũng đủ đủ một nhà năm người ở rồi.

Đây cũng là Nhục Vi xây những thứ sản ước nguyện ban đầu, có tiên sinh có thể đem người nhà đến thư viện ở chung một chỗ, như vậy tiên sinh dạy ở thư viện cũng có thể ít đi buồn phiền ở nhà, toàn tâm toàn ý đem tinh lực đặt ở trên người học sinh thư viện, vậy cũng là vẹn cả đôi đường.

Tiên sinh hết sức dạy học sinh, học sinh mới có thể học được nhiều kiến thức hơn, nói xong lời cuối cùng, đây tất cả cũng đều là vì phát triển của thư viện.

Mấy người chậm rãi uống trà, không bao lâu Đào Đào cũng có chút không ngồi yên, ý vị lấy ánh mắt nhìn Nhục Vi, Nhục Vi làm bộ như không nhìn thấy, rất bình tĩnh ngồi ở chỗ đó uống trà.

Mấy người khác thấy Đào Đào như vậy trong mắt tràn đầy đều là nụ cười, Đào Đào cái gì cũng tốt, chính là tính tình rất sinh động.

Uống trà xong, Nhạc tiên sinh mới hỏi mục đích mấy người đến, "Nhục Vi nha đầu, tới thư viện là có chuyện gì, cần giúp một tay sao?" Nhạc tiên sinh dang đặc hỏi.

"Nhạc thúc, không có sự tình gì lớn, chính là tới xem một chút học sinh ở thư viện thích ứng thế nào, thuận tiện trở lại xem xem mấy vị tiên sinh các người này thích hay không thích ứng." Nhục Vi cười nói.

"A, Nhục Vi nha đầu có lòng, học sinh cũng thích ứng không tệ, Nhục Thủy thư viện không phải là ta khoe khoang, mặc kệ là hoàn cảnh vẫn là tiên sinh đều là tốt vô cùng, bọn học sinh cũng vui mừng lắm! Chúng ta trước kia cũng không có cơ hội tốt như vậy." Nhạc tiên sinh mặt cảm thán mà nói nói.

"Thư viện còn phải phiền toái nhạc thúc cùng biểu ca quan tâm nhiều thêm, Nhục Vi thân là cô gái rất nhiều chuyện phải không dễ dàng ra mặt, liền làm ơn nhạc thúc cùng biểu ca." Nhục Vi chăm chú nhìn Nhạc tiên sinh cùng Cổ Khải nói.

"Ừ, Nhục Vi nha đầu cũng đừng nói gì phí tâm không làm ơn, đây đều là phải, chỉ cần có thể đem bọn nhỏ dạy tốt chính là chuyện tốt." Nhạc tiên sinh cũng là thích giáo dục người, có thể đến giúp thư viện, Nhạc tiên sinh từ trong đáy lòng vui lòng.

"Đệ muội cũng đừng khách khí như vậy, bằng không đến lúc đó A Hạo sẽ không bỏ qua biểu ca ta đấy." Cổ Khải chờ Nhạc tiên sinh sau khi nói xong đùa giỡn nói.

"Được, vậy ta đã có thể không cùng nhạc thúc cùng biểu ca khách khí, đến lúc đó quá cực khổ hai vị cũng đừng hối hận a!" Nhục Vi cũng trêu ghẹo nói.

Nhạc tiên sinh cùng Cổ Khái đều là cười gật đầu một cái, Đào Đào ở một bên nghe cái mông ngồi trên băng ghế là động không ngừng, Thụy Ca còn lại là ngồi ở một bên chăm chú nghe, thỉnh thoảng đi theo mọi người cười một cái.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 183

Nhược Vi ở chỗ Nhạc tiên sinh cùng hai người Nhạc tiên sinh và Cổ Khái hàn huyên một lúc lâu, thảo luận một ít chuyện của thư viện sau đó liền dẫn Đào Đào vẫn ngồi không yên cùng với Thụy Ca vẫn rất an tĩnh chờ đợi đi tìm mấy vị đại nho gia.

Sau khi cùng mấy vị đại nho gia thảo luận rõ ràng một phen ý nghĩ của mình, mới thật sự yên lòng mà đi dạo một vòng thư viện, kể từ khi thư viện xây dựng xong, Nhược Vi vẫn không có cơ hội tốt mà tinh tâm thư thái dạo xem một chút tòa thư viện do mình chế tạo này, hôm nay rốt cuộc cũng có cơ hội có thể thoải mái đi dạo một phen.

Nhược Vi dẫn hai cậu bé bước chậm chậm quanh thư viện, thời tiết tháng Bảy có chút nóng, trong thư viện trồng khá nhiều cây, Nhược Vi đi tới dưới một bóng cây, nơi mà ánh mặt trời không chiếu tới, thỉnh thoảng một luồng gió nhẹ thổi qua, vô cùng thoải mái.

Nhìn thư viện mà mình tự tay tạo dựng nên này, nếu nói tâm tình không kích động đó là nói dối, nhưng Nhược Vi chỉ là tương đối dễ dàng bình ổn tâm tình của mình mà thôi.

Phòng ăn, khu lầu ký túc xá, Tầng Thư Lâu, Nhược Vi đều đi xem một lượt, trong thư viện rất nhiều nơi Nhược Vi biết là nó như thế nào, nhưng cũng chưa nhìn kỹ toàn bộ, hôm nay thừa cơ hội này, coi như là kiểm tra một lần các thành quả của mình.

Các nho sinh trong thư viện thỉnh thoảng cũng có đụng phải mấy người tỷ đệ Nhược Vi, đều rất lễ phép cùng Nhược Vi chào hỏi, Nhược Vi là người thành lập Nhược Thủy thư viện chuyện này trong thư viện tất cả mọi người đều biết.

Nho sinh trong thư viện đối với Nhược Vi đều rất tôn kính, dù sao người có thể đem mấy nhân vật được mọi người kính trọng trong giới thư hương mời tới được thư viện trước mắt cũng chỉ có một mình Nhược Vi là làm được.

Điều kiện trong thư viện rất tốt, chim hót hoa thơm, có chút cảm giác thế ngoại đào nguyên tách biệt với đời sống bên ngoài, làm cho người ta rất dễ dàng buông lỏng tâm tình của mình, quên mất sầu lo cùng phiền não.

Số lần Thụy Ca cùng Đào Đào tới thư viện cũng không ít, kể từ sau khi thư viện làm xong, Đào Đào cùng Thụy Ca trên căn bản là mỗi ngày đều tới thư viện một chuyến.

Hai huynh đệ đối với đường lối trong thư viện là vô cùng quen thuộc, Nhược Vi cũng rất quen thuộc, nhưng quen thuộc là trên bản vẽ phát họa thư viện, nếu đem ra đối ứng với sự vật thực tế có lúc cũng sẽ có phản ứng hơi chậm một chút.

Sau khi mấy tỷ đệ ở thư viện quanh đi quẩn lại một vài vòng, mới tính toán lên đường trở về Nhược Thủy Sơn Trang, trước khi đi, Nhược Vi mang theo hai đệ đệ đến chỗ mấy vị tiên sinh nói lời bái biệt rồi về nhà.

Lúc trở lại Nhược Thủy Sơn Trang, vừa đúng lúc là thời gian dùng cơm trưa của mọi người trong nhà, lão thái thái cùng lão thái gia thấy mấy tỷ đệ Nhược Vi về kịp thời gian dùng cơm cũng rất vui mừng, vội sai người làm nhanh chóng đưa mấy phần món ăn vốn dự định để lại cho mấy tỷ đệ mau mau bùng lên.

Người một nhà ấm áp dùng qua cơm, lão thái thái cùng lão thái gia có thói quen ngủ trưa, sau khi dùng qua cơm xong, liền về nghỉ ngơi, tối ngày hôm qua Nhược Vi bị Hiên Viên Hạo giày vò mệt mỏi, lại đi dạo thư viện cho tới trưa, hiện tại cũng có chút mệt mỏi, sau khi đưa lão thái thái cùng lão thái gia trở về phòng nghỉ ngơi, cũng trở về gian phòng của mình ngủ trưa.

Nhược Vi ngủ một giấc rất say, ngủ cả một buổi chiều, cho đến khi Hiên Viên Hạo trở về từ trấn trên vẫn không hề tỉnh lại.

Ngay khi Hiên Viên Hạo trở lại từ trấn trên, liền trực tiếp trở về viện của mình, thời điểm đến cửa phòng ngủ, Xuân Phân nói cho Hiên Viên Hạo biết Nhược Vi đã ngủ một buổi chiều vẫn còn chưa tỉnh, có thể là gần đây quá mệt mỏi, khiến Hiên Viên Hạo giảm nhỏ giọng một chút, không muốn đánh thức người dậy.

Hiên Viên Hạo nhỏ giọng vào phòng, bàn tay nhẹ nhàng vén trướng màn lên, thấy chân mày Nhược Vi hơi nhíu lại, giống như có chút không thoải mái trong giấc ngủ.

Hiên Viên Hạo lo lắng sờ sờ trán Nhược Vi, cảm giác đáng về Nhược Vi giống như có chút nóng lên, trong lòng quýnh lên, vội vàng kêu lên: "Người tới, nhanh đi trấn trên mời đại phu." Hiên Viên Hạo vội vàng hô.

"Thiếu gia, sao vậy ạ, có phải thiếu phu nhân ngã bệnh hay không?" Xuân Phân nghe thấy giọng nói của Hiên Viên Hạo vội vàng chạy vào trong phòng lo

lặng hỏi.

"Trần Nhựt Vi hơi nóng, có thể là bị sốt, mau sai a Phúc đi trấn trên thành đại phu." Hiền Viên Hạo lo lắng nhìn Nhựt Vi.

"Dạ, nô tỳ đi ngay." Xuân Phân thấy chủ tử của mình thật là đã ngã bệnh, vội vã hướng ngoài phòng chạy đi.

Sau khi Xuân Phân đi rồi, Hiền Viên Hạo lại phân phó một tiểu nha đầu khác mang nước lạnh tới đây, tự mình rửa mặt lau người cho Nhựt Vi, nha đầu hội này chính là người ở bên người Xuân Phân – tỳ nữ đắc lực bên cạnh Nhựt Vi, những người khác đều đã đi thư viện làm chuyện Nhựt Vi giao phó, tới buổi tối mới trở về.

A Phúc rất nhanh thành đại phu trở về, hiện tại tốc độ từ Liễu gia thôn đến trấn trên so với trước kia đã nhanh hơn một chút rồi, hơn nữa Nhựt Vi trong không gian có nuôi ngựa, Liễu gia thôn mấy năm này lại sửa lại đường đi, từ trấn trên ngồi xe ngựa đến Liễu gia thôn không bao lâu là có thể đến.

Đại phu là bị a Phúc lôi kéo tiến vào nhà, đại phu này niên kỷ cũng không nhỏ, bị a Phúc một đường nắm kéo tiến vào nhà, thiếu chút nữa đã bị a Phúc làm cho một chết.

"Cái tên tiểu tử nhà ngươi, không thể chậm một chút sao, lão phu cũng sắp bị cái tên tiểu tử nhà ngươi làm té chết." Lão đại phu một đường trẻ môi nói khê đi vào phòng.

"Thiếu gia, đại phu đã thành trở về rồi." A Phúc kích động ở ngoài phòng nói lớn, Hiền Viên Hạo vừa nghe âm thanh của A Phúc, kích động đứng lên.

Sau khi A Phúc đi, không bao lâu sau Nhựt Vi liền tỉnh lại, nhưng một lát sau Nhựt Vi liền ới đến trời đất u ám, khiến Hiền Viên Hạo bị dọa sợ, thấy Nhựt Vi ới lợi hại, đau lòng vô cùng, hận không được thay Nhựt Vi chịu khổ, nhưng hẳn chỉ có thể nhìn Nhựt Vi khó chịu, lại không giúp được gì, nhìn Nhựt Vi như vậy trong lòng Hiền Viên Hạo cũng khó chịu vô cùng.

Sau đó không biết làm sao mà lão thái thái cùng lão thái gia cũng biết, cũng chạy tới đây xem Nhựt Vi, thấy Nhựt Vi như vậy, lão thái thái có chút khản trương, trong lòng có chút ý tưởng, nhưng lại sợ bản thân mình lại suy tưởng quá nhiều, cũng một mặt nóng nảy chờ ở đây, khuyên cũng khuyên không đi.

Sau đó phu thê Hiền Viên Kiệt cũng chạy tới với gương mặt đầy lo lắng, Cố Thanh Liên lại hoàn toàn không có hướng suy nghĩ giống như ý tưởng của bà bà, thật sự cho là Nhựt Vi đã ngã bệnh, lão thái thái nhìn bộ dáng này của con dâu, dở khóc dở cười, người cũng đã mấy chục tuổi rồi, mà một chút kinh nghiệm cũng không có, chuyện rõ ràng như vậy, lại không hề suy nghĩ đến.

Lão thái thái nghĩ thầm may mà bản thân mình không phải là người mẹ chồng ác độc gì, bằng không với tính tình này của con dâu thật đúng là có chút làm cho người ta không yên lòng.

Sau khi nghe được đại phu đã đến, tất cả mọi người đều cảm thấy thần kinh run lên, Hiền Viên Hạo nhanh chóng đứng dậy, đem lão đại phu chỉ mới vừa được giải thoát ra khỏi tay thuộc hạ A Phúc một cái đã kéo vào trong phòng, lão đại phu cảm giác mình cũng sắp bị người của nhà này giết vò đến chết rồi.

"Đại phu, nhanh lên một chút bắt mạch cho nương tử của ta, nương tử của ta giống như ngã bệnh." Hiền Viên Hạo vội vàng hướng lão đại phu nói.

"Ai! Tiểu tử, gấp cái gì, lão phu cũng sắp bị các ngươi lôi kéo đến không thở ra hơi rồi, còn bắt mạch cái gì được nữa, nếu thúc giục lão phu nữa, thì cái gì lão phu cũng đều không quản." Lão đại phu tức giận trợn mắt nhìn Hiền Viên Hạo một cái.

Hiền Viên Hạo ngượng ngùng nhìn lão đại phu một cái, không thể làm gì khác hơn là miễn cưỡng ổn định tâm tình, nhìn lão đại phu chậm rì rì mở ra hòm thuốc của mình, lấy ra ngân châm đặt ở đầu giường.

Lão đại phu chậm rãi chẩn mạch cho Nhựt Vi đang nằm ở trên giường, sắc mặt không vui không giận, khiến tâm tình của Hiền Viên Hạo thấp thóm không yên.

Sau khi lão đại phu bắt mạch xong, lại chậm rãi đem ngân châm lấy ra bày đặt trên giường thu vào trong hòm thuốc, làm trái tim nhỏ của Hiền Viên Hạo sợ run lên một cái.

"Đại phu, nương tử của ta rốt cuộc thế nào." Hiền Viên Hạo thấy lão đại phu vẻ mặt bình tĩnh, lại không nói cho mình Nhựt Vi ra sao rồi, vội vàng hỏi.

"Tiểu tử, gấp cái gì, tuổi vẫn còn trẻ cần phải có chút kiên nhẫn chứ, bằng không phu nhân của ngươi về sau lại phải chịu tội." Lão đại phu chậm rãi nói, vẻ mặt một chút biến hóa cũng không có.

"Đại phu, nương tử của ta ra sao rồi, ông nói rõ ràng đi!" Hiền Viên Hạo rồi rầm hướng lão đại phu nói.

"Tiểu tử, tuổi còn nhỏ, sao tính khí lại nóng nảy như vậy! Cái này cũng không tốt đâu." Lão đại phu tuyệt không sốt ruột nhìn Hiền Viên Hạo nói, Hiền Viên Hạo có loại cảm giác lão đại phu cố ý để cho mình nóng nảy.

"Đại phu, ngài cũng đừng có thừa nước đục thả câu nữa, bằng không nhi tử đây của ta sẽ vội chết mất, ngài cũng không cần chấp nhặt với hắn." Cố Thanh Liên thấy bộ dạng nhi tử cũng sắp nổi giận rồi, vội nói với lão đại phu.

"Ha ha, tiểu tử, lão phu đây chính là muốn tốt cho ngươi, vợ của ngươi hiện tại đã mang thai hai tháng, tính khí của ngươi nếu cứ như vậy nữa cũng không

tốt đâu, vợ của người sẽ phải chịu khổ đó, nhưng hôm nay bị động thai khí, chẳng qua vấn đề không lớn, hảo hảo tu dưỡng mấy ngày là được." Lão đại phu sờ sờ lên râu mép của mình vui vẻ nói.

"Mang thai, nương tử của ta thật sự mang thai." Hiên Viên Hạo kích động mà hỏi, thận trọng nhìn lão đại phu.

Gương mặt Lão thái thái cũng rất kích động, mặc dù vừa mới bắt đầu đã đoán được phần nào, nhưng vẫn không dám xác nhận, bây giờ nghe lời nói xác định của đại phu, trong đầu vui mừng không thôi, phải biết lão nhân gia bà đây trông mong ngày nay đã rất lâu rồi.

Cố Thanh Liên nghe lời nói của đại phu, lúc mới đầu là chột sững sờ, sau khi phản ứng kịp, cũng là mặt cười rục rịch, mình sắp được làm tổ mẫu rồi, về sau sẽ có cháu nội mập mạp để ôm, trong đầu cực kỳ vui mừng.

Hai cha con Lão thái gia cùng Hiên Viên Kiệt chờ ở phòng ngoài, dù sao thì nam nữ cũng khác biệt, nghe được âm thanh truyền ra từ bên trong, hai cha con Lão thái gia nghe không rõ lắm, trong lòng nôn nóng vô cùng.

"Thế nào, còn chưa tin y thuật của lão phu?" Lão đại phu bắt mắt nhìn Hiên Viên Hạo một cái, thấy đáng vẻ kích động của Hiên Viên Hạo, âm thầm bĩu môi, thầm nghĩ tiểu tử này thật ngốc.

"Không có, không dám, không dám." Hiên Viên Hạo bị lão đại phu hù dọa vội vàng lắc đầu, còn đâu chút nào phong thái của ngày xưa.

"Hừ, vậy còn nghe được." Lão đại phu lúc này mới thở mẫn mà gật gật đầu, lại nói Hiên Viên Hạo chuẩn bị giấy và bút mực, viết xuống phương thuốc an thai.

Hai cha con Lão thái Gia chờ ở phòng ngoài hoàn toàn bị mọi người bên trong nhà quên lãng, mãi mới chờ được đến lúc thấy một nha đầu đang đi ra ngoài mà gọi lại, từ trong miệng tiểu nha đầu này biết được Nhược Vi mang thai, gương mặt hai cha con đều là vui mừng, mình sắp có tôn tử (tăng tôn) để ôm rồi.

Nhược Vi nằm ở trên giường, ánh mắt một hồi lâu mới từ hai chữ mang thai này phục hồi lại tinh thần, mình mang thai, sắp được làm mẫu thân rồi, trong bụng của mình có một bảo bối huyết mạch tương liên cùng mình, Nhược Vi khẽ vuốt ve bụng vẫn còn đang rất bằng phẳng mà nghĩ ngợi.

Sau khi phục hồi tinh thần lại thì chính là mừng rỡ như điên, bảo bảo trong bụng chính là người nối dài tình yêu của mình cùng Hạo ca ca, trong lòng Nhược Vi ngọt ngào nghĩ đến, khóe miệng nâng lên một nụ cười vô cùng ngọt ngào.

Nhìn bóng dáng kích động mơ hồ của Hiên Viên Hạo bên ngoài trường môn, Nhược Vi trong lòng ấm áp, đời này chỉ cần như vậy cũng đã rất đáng giá rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 184

Tin Nhược Vi mang thai vang xa chẳng mấy chốc trên dưới Nhược Thủy Sơn Trang ai cũng biết, Thụy Ca và Đào Đào nghe được tin tỷ tỷ mang thai từ Liễu gia trang thì chạy vội tới thăm Nhược Vi.

Lúc tối Quái lão đầu cũng đặc biệt tới thăm Nhược Vi, Nhạc phu nhân biết tin sau đó cũng mang theo Tiểu Tinh đến thăm Nhược Vi.

Cũng vì vậy mà Nhược Vi bị coi như quốc bảo được mọi người vây quanh, Thụy Ca và Đào Đào tò mò hỏi cái này hỏi cái kia, biết mình sắp làm cậu rồi, vui mừng không sao tả.

Kể từ khi Nhược Vi mang thai, lão thái thái và lão thái gia mỗi ngày mặt mày hồng hào, tâm tình đặc biệt tốt, mọi người cảm giác như trẻ vài tuổi.

Mỗi ngày Cố Thanh Liên đều bảo phòng bếp làm một đồng canh bồ, bảo Nhược Vi uống vào, bây giờ Nhược Vi nghe được hai chữ canh bồ cũng muốn ới, nghe mà biến sắc.

Hiên Viên Hạo cũng và Nhược Vi đồng cam cộng khổ đem một đồng canh bồ uống vào, thời điểm Nhược Vi uống một nửa Hiên Viên Hạo uống một nửa, hiện giờ hai người trẻ tuổi này nghe được hai chữ canh bồ thì có cảm giác muốn chạy trốn chết.

Lão đại phu đã nói, Nhược Vi là động Thai Khí, cho nên trước khi đại phu chưa thể xuống giường được thì Nhược Vi cũng bị yêu cầu nằm ở trên giường nghỉ ngơi, Nhược Vi nằm hai ngày thì không chịu nổi, dựa vào tính tình Nhược Vi, để cho nàng nằm ở trên giường cái gì cũng không làm, nhất định là không chịu nổi.

Nhược Vi biết lão thái thái và mẹ chồng mình là vì tốt cho mình, thế nhưng cứ nằm một chỗ quả thật rất khó chịu, cả người ngọt ngọt cực kỳ.

Cũng may là Nhạc phu nhân thường mang theo Tiểu Tinh tới đây bồi Nhược Vi tâm sự giải buồn, Đào Đào và Thụy Ca có thời gian cũng tới đây nói

chuyện với Nhục Vi, Hiền Viên Hạo càng rút nhiều thời gian ở bên cạnh Nhục Vi, làm cho tâm tình Nhục Vi buồn bức tốt hơn nhiều.

Qua vài ngày nữa, có thể Nhục Vi thích ứng được với việc mỗi ngày ở nhà chuyện gì cũng không làm ngày, tính khí thay đổi tốt hơn một chút, nụ cười trên mặt cũng nhiều.

Thấy Nhục Vi từ từ khôi phục lại tính khí thường ngày, khiến mọi người vụng trộm lo lắng thoáng thở phào nhẹ nhõm, nếu tâm tình Nhục Vi vẫn không tốt, đối với bảo bảo trong bụng là có ảnh hưởng, Nhục Vi cũng bởi vì điều này mới nghĩ thông suốt.

Nhục Vi chỉ là lo lắng tuổi mình quá nhỏ, sợ đến lúc đó khó sinh, ở tuổi này xương chậu còn chưa có trở mã hoàn toàn, quá nguy hiểm, tất nhiên là Nhục Vi lo lắng.

Nhưng khi nghĩ đến bảo bảo trắng trẻo non nớt đáng yêu, Nhục Vi đã cảm thấy mình nhất thời tràn đầy lòng tin, vì bảo bảo, mình phải chuẩn bị tốt mọi thứ, làm cho bảo bảo khỏe mạnh sinh ra.

Bản thân có không gian, có linh tuyến thủy, lại tập võ qua, thân thể đã trở mã cùng nữ tử mười bảy mười tám tuổi không sai biệt lắm, lúc sanh con nhất định có thể bình an, nghĩ tới những thứ này, lo lắng trong lòng Nhục Vi mới ít một chút.

Nhục Vi nằm trên giường một tháng mới được cởi bỏ, được phép đi chung quanh trong nhà, nhưng bên cạnh phải có mấy người đi theo, bằng không cũng không cho phép ra cửa phòng.

Nhục Vi vì có thể ở nhà tự do hoạt động, điều kiện gì cũng có thể tiếp nhận, cho nên mỗi ngày ở nhà lúc đi bộ, bên cạnh đều có mấy cái đuôi nhỏ đi theo.

Nằm ở trên giường một tháng, Nhục Vi nôn nghén vô cùng lợi hại, thường ói đến trời đất u ám, khẩu vị cũng không được tốt, không có mấy ngày người liên gầy đi một vòng lớn.

Thứ gì cũng ăn không vô, chỉ thích ăn chua, lão thái thái biết Nhục Vi thích ăn chua, vui mừng vô cùng, trong miệng luôn lái nhai Nhục Vi mang thai là một tên tiểu tử mập mạp.

Nhục Vi biết lúc mang thai thích ăn chua chính là mang thai con trai, chỉ là Nhục Vi cũng không để ý những thứ này, trai hay gái đều tốt, mình cũng cung chiêu, tư tưởng trọng nam khinh nữ ở nơi này của Nhục Vi là không thể thực hiện được.

Nhục Vi cũng cùng Hiền Viên Hạo thảo luận qua vấn đề này, Hiền Viên Hạo cũng không thêm đề ý điều này, chỉ là cùng Nhục Vi nói sinh càng nhiều càng tốt, khiến Nhục Vi không biết nên vui mừng hay là nên im lặng.

Mang thai ba tháng thân mình đã bắt đầu lộ bụng, Nhục Vi kể từ khi biết mình mang thai, mặc quần áo đều rất rộng rãi, cho nên mặc dù bụng bắt đầu lộ ra, bình thường vẫn không nhìn ra Nhục Vi mang thai.

Mỗi ngày Hiền Viên Hạo về nhà cũng nhất định sẽ sờ bụng Nhục Vi, ngây ngốc vui mừng thường khiến Nhục Vi dở khóc dở cười.

Chuyện thư viện Nhục Vi giao cho Nhạc tiên sinh quản lý, bất quá việc quan trọng Nhạc tiên sinh vẫn tìm đến Nhục Vi thương lượng, chủ yếu là cách của Nhục Vi rất hữu dụng, hiện tại Nhạc tiên sinh càng ngày càng bội phục Nhục Vi.

Mặc dù Nhục Vi vẫn còn lo nghĩ chuyện thư viện nhưng hiện tại Nhục Vi vẫn chú ý hơn tiểu bảo bảo trong bụng, mỗi ngày đều không nhịn được mơ nghĩ đến cuộc sống đẹp đẽ khi tiểu bảo bảo ra đời.

Giờ đại phu cũng đã nói thai ổn định, Nhục Vi chỉ cần không làm việc nặng là không có chuyện gì, mỗi ngày làm chút ít chuyện, còn có lợi cho việc sanh nở sau này.

Mỗi ngày nằm ở trên giường cũng không nhúc nhích mới là thật bất lợi cho sinh nở, mỗi ngày phải vận động, đến khi sinh nở mới có thể an toàn.

Đại gia khuê tú khó sanh so với ở phụ nhân nông thôn, nói như vậy cũng có cái lý của nó, phụ nữ có thai phải vận động đi lại mới có ích.

Lúc mới bắt đầu lão thái thái và mẹ chồng nàng còn chưa tin Nhục Vi, về sau Nhục Vi không có biện pháp thỉnh đại phu đến nhà hỏi, lão thái thái và mẹ chồng Nhục Vi mới tin mang thai đi lại nhiều mới có lợi cho sinh nở.

Sau này Nhục Vi mới có cơ hội mỗi ngày đi dạo khắp nơi, mặc dù lão thái thái và mẹ chồng mình tin lời đại phu nói, nhưng cũng không cho phép Nhục Vi làm chuyện này nọ, nhiều nhất chính là cho phép Nhục Vi phải có người đi theo mới được đi khắp nơi.

Mặc dù nơi có thể đi không nhiều lắm, nhưng có thể đi ra ngoài hóng mát một chút, Nhục Vi cũng rất thỏa mãn, mẹ chồng và lão thái thái đối với mình thật tốt.

Hằng ngày Nhục Vi nằm trên ghế dựa mình đặc biệt làm dành cho mang thai ngủ trưa, tháng tám thời tiết rất nóng bức, bản thân người mang thai cũng có chút thích ngủ, khí trời oi bức như vậy thì càng muốn đi ngủ, tháng tám mới bắt đầu, mỗi ngày Nhục Vi đều phải ngủ thật lâu mới thấy thoải mái.

Nhục Vi bảo nha hoàn đem ghế nằm mang vào trong tiểu đình tử, giữa trưa ánh mặt trời chiếu không tới bên trong tiểu đình tử, Nhục Vi ngủ trên ghế dựa, thỉnh thoảng có gió nhẹ lướt qua, cả người thoải mái.

Khuôn mặt như ngọc nổi lên sáng bóng, cùng gió nhẹ giương nhẹ sợi tóc, lông mi dài nhỏ dán chặt trên da thịt mềm, cái miệng như anh đào nhỏ nhắn khẽ nhếch, cổ tay ngọc như tuyết nhẹ khoác lên trên bụng, quanh thân vương vấn hào quang.

Vì ôm người. Hiên Viên Hạo từ trên trần khi về đến nhà thấy cảnh tượng như thế, đẹp đến làm cho người ta không đành lòng phá hư, cảnh tượng ấm áp như vậy làm cho Hiên Viên Hạo cho dù mấy chục năm về sau cũng không thể quên.

Hiên Viên Hạo rón rén đi tới bên cạnh ghế dựa, lẳng lặng ngưng mắt nhìn Nhưộc Vi ngủ, khoe môi nhếch lên nụ cười ôn nhu, cả người trở nên nhu hòa.

Dịu dàng như vậy chính hẳn đời này chỉ vì Nhưộc Vi một người biểu hiện, trong mắt là ánh mắt cưng chiều thâm tình cũng chỉ có thể vì Nhưộc Vi một người có.

Ánh mắt dịu dàng mà cực nóng thật chặt khóa lại trên gương mặt không tỳ vết của Nhưộc Vi, lẳng lặng bảo vệ cô gái nhỏ mà mình thích nhất.

Trong mộng Nhưộc Vi thấy một tiểu bảo bảo béo ụt ịt dễ thương gọi mình là mẫu thân, vô cùng đáng yêu, đôi mắt nhỏ cười lên khiến Nhưộc Vi thích vô cùng.

Trong mộng, Nhưộc Vi và tiểu bảo bảo chơi hồi lâu, sau tiểu bảo bảo nói mình phải về, về sau trở lại cùng chơi với nàng, Nhưộc Vi không bỏ được tiểu bảo bảo, tiểu bảo bảo dí dỏm nói cho Nhưộc Vi biết sau này sẽ còn gặp lại, sau đó thân thể nhỏ bé liền biến mất không thấy đâu.

Nhưộc Vi thấy tiểu bảo bảo không thấy, gấp đến độ khắp nơi gọi cũng không có thấy được tiểu bảo bảo xuất hiện, đau lòng ngồi sững trên đất, một người ngồi dưới đất đau lòng khóc.

Hiên Viên Hạo thấy Nhưộc Vi đột nhiên lông mày nhíu lại, sắc mặt cũng biến thành không được tốt lắm, vội nhẹ giọng ở bên tai Nhưộc Vi nói nhỏ: "Nhưộc Vi, tỉnh, có phải hay không gặp ác mộng, mau tỉnh lại."

Rất cuộc Nhưộc Vi từ từ mở đôi mắt có chút ướt át buồn ngủ, mờ mịt nhìn Hiên Viên Hạo đang nóng vội, "Hạo ca ca, sao vậy, xảy ra chuyện gì à?" Nhưộc Vi ngu ngơ nhìn Hiên Viên Hạo.

"Nhưộc Vi, nàng mới vừa rồi không phải là gặp ác mộng gì à, thân thể có chỗ nào không thoải mái không!" Hiên Viên Hạo lo lắng sờ bụng Nhưộc Vi.

"Không có việc gì, Hạo ca ca không cần lo lắng, thiếp mới vừa rồi nằm mơ thấy tiểu bảo bảo, ở trong mộng tiểu bảo bảo bảo thiếp hôn nó, tiểu bảo bảo thật đáng yêu, nhưng đột nhiên không thấy, Hạo ca ca, chàng nói, trong mộng tiểu bảo bảo có phải hay không là đứa bé của chúng ta." Nhưộc Vi mang vẻ mặt mong đợi nhìn Hiên Viên Hạo.

"Ha ha, bảo bảo của chúng ta thật thông minh, còn biết đến trong mộng gặp mẫu thân rồi." Hiên Viên Hạo nghe xong lời Nhưộc Vi nói thì cười ha hả nói.

"Đáng ghét, Hạo ca ca, thiếp nói nghiêm chỉnh đấy." Nhưộc Vi bất mãn trừng mắt nhìn Hiên Viên Hạo một cái.

"Được, không giống với Nhưộc Vi nữa, cũng không tức giận, bằng không con của chúng ta về sau sinh ra cũng thích tức giận sẽ không tốt." Hiên Viên Hạo cưng chiều sờ đầu Nhưộc Vi.

"Hừ, ai bảo chàng trêu chọc ta," Nhưộc Vi vênh cái miệng nhỏ nhắn lên nói.

"Ừm, phu nhân tể tướng trong bụng có thể chống thuyền, tha thứ tiểu nhân một lần đi!" Hiên Viên Hạo cố ý làm bộ đáng thương nhìn Nhưộc Vi nói.

"Ha ha, xem chàng lần sau còn nói lung tung nữa không." Nhưộc Vi nhéo Hiên Viên Hạo một cái.

"Không nói lung tung, phu nhân nói vì phu không dám không nghe theo," Hiên Viên Hạo trịnh trọng nói, lại đưa tay sờ sờ bụng Nhưộc Vi còn chưa lộ rõ, cười dịu dàng.

"Hừ, thế chứ," Nhưộc Vi hả hê trả lời một câu, trong nội tâm hiểu rõ rõ ràng đây là Hiên Viên Hạo sợ tâm tình mình không tốt nên mới đùa giỡn với mình!

"Dạ, phu nhân nói thế nào là thế nấy, vì phu tuân lệnh." Hiên Viên Hạo đem tay từ trên bụng Nhưộc Vi thu hồi lại, trong mắt tràn đầy yêu thương đối với người trước mắt.

"Hạo ca ca, hai ngày nay chàng rất bận sao! Xem đi chàng cũng gầy đi rồi, phải bồi bổ cho chàng tốt mới được." Nhưộc Vi thương yêu nhìn Hiên Viên Hạo.

"Không có, không vội, hai ngày nữa thì xong, đến lúc đó bồi Nhưộc Vi đi thư viện đi dạo một chút." Hiên Viên Hạo nhẹ nhàng ôm Nhưộc Vi vào trong ngực nói.

"Thật không? Nương và tổ mẫu có thể hay không sẽ không vui, nếu như nương và tổ mẫu không vui vậy thì thiếp sẽ không đi, bằng không nương và tổ mẫu sẽ lo lắng." Nhưộc Vi nghe lời Hiên Viên Hạo nói cũng nói ra suy nghĩ của mình.

"Không có chuyện gì, đến lúc đó nương và tổ mẫu nơi đó giao cho ta nói, nàng chỉ cần vui vẻ đi chơi là được rồi, phải tin tưởng ta." Hiên Viên Hạo hôn lên trán Nhưộc Vi trìu mến nói.

"Ừm, thiếp tin chàng, chỉ là chính chàng cũng phải chú ý thân thể mình, bằng không thiếp và đứa bé về sau dựa vào ai đây." Nhược Vi nghiêm túc găt đầu một cái.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 185

Hai phu thê ôm nhau tán gẫu, hình ảnh ấm áp làm cho người ta phải hâm mộ. Hiên Viên Hạo và Nhược Vi nói chuyện với nhau một lúc rồi mới về phòng. Vì Nhược Vi mang thai nên bây giờ họ chỉ dùng cơm trong phòng, Nhược Vi cũng không cần đi thỉnh an trường bối. Ngược lại trường bối còn phải chạy tới thăm nàng, điều này làm Nhược Vi có chút ngượng ngùng.

Bình thường Đào Đào và Thụy Ca sẽ chạy sang đây chơi với Nhược Vi. Hai huynh đệ vẫn cho rằng ở Liễu gia trang thoải mái hơn vì ở đó mới là nhà của họ.

Nhược Vi cũng hiểu suy nghĩ của hai đệ đệ. Bây giờ đa số mọi chuyện nàng đều để cho hai huynh đệ tự quyết định, dù sao tuổi của hai đệ ấy cũng không còn nhỏ.

Có một số việc Thụy Ca và Đào Đào đã đủ năng lực để giải quyết. Nhược Vi cũng không muốn hai đệ đệ quá ỷ lại vào nàng. Bản năng sinh tồn là kỹ năng cần thiết nhất.

Người của Liễu gia phải là người đội trời đạp đất, Thụy Ca và Đào Đào cũng phải như thế. Nhược Vi còn hy vọng hai đệ đệ có đủ năng lực để bảo vệ bản thân, như vậy nàng mới không cần phải lo lắng.

Bây giờ Liễu gia chỉ cần không đắc tội với tiểu nhân quyền cao chức trọng, không tranh quyền đoạt lợi thì có thể yên ổn sống qua ngày. Nhược Vi hi vọng có thể lưu lại một chút gì đó với hậu thế của Liễu gia nên mới xây thư viện.

Dĩ nhiên, cũng không thể phủ nhận nguyên nhân xây thư viện có một phần là vì Thụy Ca.

Mấy năm nữa Thụy Ca và Đào Đào cũng có thể đính hôn rồi, Nhược Vi không gấp nhưng tập tục ở đây là thế, Nhược Vi cũng chỉ có thể “Nhập Gia Tùy Tục”.

Chờ Thụy Ca và Đào Đào đến mười bốn mười lăm tuổi thì nàng cũng phải tìm cô nương thích hợp cho họ. Nhược Vi nghĩ tới đây thì không khỏi cảm thấy chua xót, đệ đệ lớn rồi, cưới em dâu không biết còn nhớ nàng không nữa.

Nhược Vi thường bị Hiên Viên Hạo giễu cợt vì chuyện này, hắn nói Nhược Vi nghĩ xa quá, cứ thuận theo tự nhiên là được rồi. Mỗi người đều có duyên phận thuộc về mình, không thể cưỡng cầu.

Nhược Vi biết là như vậy nhưng lại không thể không nghĩ lung tung. Cũng may khả năng trấn định bản thân của nàng rất mạnh nên nàng cũng không lo lắng quá.

Liễu gia thôn có thư viện do Nhược Thủy thành lập nên cuộc sống của thôn dân càng ngày càng tốt.

Lúc Liễu gia chỉ có bốn bức tường nhà thì đường xá ở Liễu gia thôn rất chật hẹp, chỉ có thể chứa được một chiếc xe trâu khi lưu thông.

Bây giờ thì không giống trước nữa, đường xá đã rộng rãi hơn, hai chiếc xe ngựa có thể chạy song song cùng một lúc. So với mấy năm trước đúng là một trời một vực.

Cuộc sống của thôn dân ở đây cũng tốt hơn trước nhiều. Không phải đợi đến Tết mới có chén thịt để ăn, không phải một năm mới được ăn một chén cơm tẻ.

Nhờ có Liễu gia mà cuộc sống của họ trôi qua thật mỹ mãn, chén cơm lúc nào cũng có thịt để ăn, một năm cũng có mấy bộ quần áo mới để mặc, có tiền cho con cái đi học...

Tất cả mọi thứ đều là nhờ vào Liễu gia, mọi người trong thôn ai cũng tôn thờ Liễu gia.

Cho nên không ai dám tùy tiện nói xấu Liễu gia, người nào dám nói nhất định sẽ bị mọi người chửi bới. Dù sao bây giờ họ đều phải nhờ vào Liễu gia mới có cơm ăn, huống chi Liễu gia cũng không phải là kẻ ỷ thế hiếp người.

Sau khi Nhược Thủy thư viện được mở ra, Liễu gia thôn dần dần nổi danh, trong phạm vi vài trăm dặm không ai là không biết Liễu gia thôn, ngay cả đứa trẻ cũng biết đến sự tồn tại của Liễu gia thôn.

Liễu gia thôn đã trở thành một địa danh nổi tiếng. Thân là người sáng lập ra Nhực Thủy thư viện, danh tiếng của Nhực Vi cũng được truyền đi khắp nơi. Có người khen cũng có người chê.

Cũng may mấy vị trưởng bối đều an ủi nàng nên Nhực Vi cũng không để tâm đến. Dù sao quan tâm những thứ đó cũng là lãng phí thời gian, không bằng ngủ một giấc còn thoải mái hơn.

Lúc Tiểu Bảo Bối trong bụng đã được bốn tháng thì cuối cùng bụng của Nhực Vi cũng phồng lên. Nàng cũng có một chút cảm giác của phụ nữ mang thai rồi. Mỗi ngày Hiền Viên Hạo càng nói chuyện nhiều hơn với Tiểu Bảo Bối trong bụng nàng, thường làm nàng dở khóc dở cười.

Hơn bốn tháng một chút thì Tiểu Bảo Bối trong bụng Nhực Vi lần đầu tiên máy thai. Điều này làm nàng cảm động không thôi, lần đầu tiên nàng cảm nhận được một tiểu sinh mệnh đang sống trong bụng nàng, cảm giác này cả đời nàng cũng không quên được.

Lúc Nhực Vi nói cho Hiền Viên Hạo nghe hẳn rất hứng thú. Vừa có thời gian là liền nằm xuống sờ sờ bụng Nhực Vi nhưng Tiểu Bảo Bối hình như rất thích đối nghịch với phụ thân mình. Cứ lúc Hiền Viên Hạo vừa lấy tay ra là nó liền động, làm Hiền Viên Hạo buồn bực không thôi.

Nhực Vi luôn vui vẻ nói Tiểu Bảo Bối chưa sinh ra đã biết thương mẫu thân, luôn biết giúp nàng khi dễ phụ thân.

Thật vất vả đợi đến khi Tiểu Bảo Bối được năm tháng. Cuối cùng thằng bé cũng cho phụ thân hẳn cảm nhận được sự tồn tại của mình.

Trên bụng Nhực Vi thỉnh thoảng sẽ xuất hiện dấu một quả đấm nhỏ. Tiểu Bảo Bối thỉnh thoảng sẽ đá Nhực Vi một cái. Nhực Vi chỉ sợ nàng sẽ sanh ra một chú khỉ con mắt.

Tên nhóc này thật nghịch ngợm nên Nhực Vi chỉ có thể tản bộ ở nhà, thỉnh thoảng ra hoa viên đi dạo với Thụy Ca và Đào Đào.

Lúc Tiểu Bảo Bối được tám tháng thì bụng Nhực Vi đã rất lớn rồi, lúc nàng đi bộ cũng không thấy chân mình nữa. Còn chưa tới mười tháng đã lớn như vậy, Nhực Vi lo lắng mình sẽ sinh khó.

Vì vậy mỗi ngày nàng đều đi bộ rất nhiều, nhưng mà vì bụng quá lớn nên lúc đi bộ có chút khó khăn nhưng nàng vẫn nhẫn nại.

Lão thái thái và mẹ chồng của Nhực Vi cũng rất lo lắng nhưng lại không tiện biểu hiện ra trước mặt nàng. Làm vậy chỉ gây thêm áp lực cho Nhực Vi, cho nên hai người ở trước mặt Nhực Vi không nói gì hết chỉ là ngày nào cũng hỏi han ân cần, thường đi tản bộ chung với nàng.

Cũng may Nhực Vi chỉ nôn nghén có một tháng, sau đó trừ thích ăn chua và thích ngủ ra thì không có gì khác xưa.

Nhực Vi nhìn bụng mình càng ngày càng lớn, mặc dù có chút lo lắng nhưng nàng không hề vì vậy mà cảm thấy không vui. Nhực Vi cảm thấy, mặc kệ đến lúc đó như thế nào, nàng nhất định sẽ bình an sinh Tiểu Bảo Bối ra.

Hiền Viên Hạo thấy bụng bự của Nhực Vi thì mặt ừ mảy ề, Nhực Vi khuyên hẳn không nên để ý đến chuyện này, chỉ cần giành nhiều thời gian cho nàng hơn là được. Dù sao Nhực Vi cũng không đảm bảo đến cuối cùng sẽ ra sao, mọi chuyện cứ thuận theo ý trời.

Lúc Tiểu Bảo Bối được bảy tháng cũng là lúc đón năm mới. Vì Nhực Vi có thai nên không thể quay về kinh thành. Lão thái thái, Lão Thái Gia và phu thê Hiền Viên Kiệt đều quay về kinh thành đón năm mới.

Qua Tết không được bao lâu thì họ lại lục đục kéo nhau về Liễu gia thôn. Lão Thái Thái còn mang theo rất nhiều bà đỡ về, còn có một đồng dược liệu và đồ dùng trẻ em.

Lúc Lão thái thái về Kinh Thành thì ngày nào cũng căn nhắc muốn về Liễu gia thôn. Nhực Vi nghe thế thì cảm thấy rất vui, vì ở nơi xa vẫn còn có người nhớ tới nàng.

Lúc đoàn người Lão thái thái trở về Liễu gia thôn thì tinh thần của ai cũng sa sút. Sau mấy ngày tĩnh dưỡng thì khỏe hơn trước.

Tinh thần của Lão thái thái cũng khỏe khoắn hơn trước, ngày nào cũng tìm Nhực Vi nói mấy câu, bởi Nhực Vi giải sầu, nói một chút về chuyện lý thú của Hiền Viên Hạo khi còn bé. Vì người trong nhà luôn quan tâm đến nàng nên tâm trạng của nàng rất vui, nàng cũng không còn thời gian suy nghĩ lung tung nữa.

Tháng ba, Tiểu Bảo Bối trong bụng Nhực Vi cũng gần mười tháng rồi, sắp ra ngoài chào hỏi thế giới này.

Bụng của Nhực Vi càng ngày càng lớn, đây là chuyện rất bình thường. Nhưng mà bụng lớn như vậy làm người ta có chút lo lắng.

Bây giờ lúc Nhực Vi đi bộ đã hoàn toàn không còn nhìn thấy mũi chân của mình, đi đâu cũng cần người giúp đỡ, chân cũng sưng vù lên. Thụy Ca và Đào Đào thấy bụng Nhực Vi lớn như thế cũng rất lo lắng. Vì họ nghe người trong thôn nói có ai đó đã chết vì sinh khó, nguyên nhân là vì đứa bé lớn quá, không sinh ra được.

Bây giờ hai huynh đệ chỉ còn mỗi Nhực Vi là người thân nếu Nhực Vi thật sự xảy ra chuyện thì không biết mình sẽ biến thành bộ dạng như thế nào nữa.

Vì vậy từ khi bụng Nhực Vi càng lúc càng lớn thì Thụy Ca và Đào Đào cũng càng lúc càng lo lắng.

Nhược Vi biết rõ nỗi lo lắng của hai đệ đệ nhưng nàng dứt khoát làm như không biết, nàng muốn tạo một chút áp lực cho hai đệ đệ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 186

Ngày nào đó, Hiên Viên Hạo đỡ Nhược Vi đi tản bộ trong hoa viên. Vi sắp tới ngày sinh nên nàng phải cố hết sức đi bộ. Như vậy mới sinh dễ dàng hơn. Ít nhất nàng cũng đã cố gắng hết sức, chuyện còn lại cứ giao hết cho ông trời.

Đột nhiên Nhược Vi cảm thấy đau đau, nghĩ đi nghĩ lại nàng cảm thấy có chỗ nào đó không đúng. Nàng nhìn xuống dưới, hình như là vỡ nước ối rồi.

Bụng đột nhiên co thắt đau đớn, Nhược Vi không khống chế được hơi cúi người xuống. Hiên Viên Hạo cảm thấy không ổn, hấn vội hỏi: "Nhược Vi, sao vậy?" Giọng nói có chút run rẩy.

"Hạo ca ca, hình như ta muốn sinh, mau đỡ ta đến phòng sinh." Nhược Vi thở gấp trả lời.

"Được, không sợ, không sợ, ta ôm nàng qua đó." Hiên Viên Hạo run rẩy ôm lấy Nhược Vi đi về phía phòng sanh. Xuân Phân và Hạ Chí đi sau hai người cũng vội vàng hành động. Xuân Phân chạy đi gọi bà đỡ, Hạ Chí đi thông báo cho mọi người.

Hiên Viên Hạo ôm Nhược Vi đến phòng sanh, trên trán toàn là mồ hôi, không biết là vì sợ hay vì mệt.

Hiên Viên Hạo nhẹ nhàng đặt Nhược Vi lên giường, hấn luống cuống tay chân không biết nên làm gì, giọng nói run rẩy nhìn Nhược Vi: "Nhược Vi, có phải đau quá không? Ta ở đây với nàng, đừng sợ, ta sẽ ở bên cạnh nàng."

"Hạo ca ca, chàng mau tìm người làm gì đó cho ta ăn đi, nếu không đến lúc đó sẽ không còn sức." Nhược Vi thấy Hiên Viên Hạo lo lắng thì không khỏi cảm thấy ấm áp trong lòng.

"Được, ta đi." Hiên Viên Hạo vội vội vàng vàng chạy ra ngoài.

Hắn mới vừa chạy đến cửa thì lão thái thái cũng mang theo một đám người đến. Trong tay Hạ Chí là một chén cháo nóng hổi, trong nháy mắt hai mắt hấn sáng lên.

Sau đó Xuân Phân cũng mang theo bà đỡ tới, Hiên Viên Hạo bình tĩnh lại nói: "Tổ mẫu, người đã tới rồi, Nhược Vi muốn sinh." Hấn vừa nói vừa nhìn Hạ Chí một cái, ngay sau đó nói: "Hạ Chí, người mau đưa thức ăn vào." Sau đó hấn thấy bà đỡ đã tới cũng thúc giục bà đỡ vào phòng.

Khi vào phòng, Hạ Chí đang cho Nhược Vi ăn gì đó. Thái độ của Nhược Vi rất khổ sở, mồ hôi đầm dề, Hiên Viên Hạo thấy mà lòng cũng đau theo.

Bây giờ bụng Nhược Vi mới bắt đầu đau, ăn cái gì cũng tốn rất nhiều sức nhưng nàng lại cố gắng ăn nhiều một chút. Thời gian sinh rất lâu, lẽ như đến đó mà không còn sức thì hậu quả rất đáng sợ.

Cho nên có ăn được hay không thì Nhược Vi cũng miễn cưỡng mình ăn nhiều một chút.

Bà đỡ nhìn Nhược Vi đang ăn thì vội vàng kêu tiểu nha hoàn đi chuẩn bị kéo, vải bố, nước nóng.

Nhược Vi mồ hôi đầm dề nhưng cái gì cũng ăn hết. Lão Thái Thái và Cố Thanh Liên thấy thế thì thở dài một hơi, còn biết tham ăn là tốt rồi.

Sau đó, Hiên Viên Hạo bị đuổi ra khỏi phòng sanh, lúc nữ nhân sanh con thì nam nhân phải ra ngoài. Từ cổ chí kim, quy cũ này vẫn được áp dụng, Nhược Vi không tin điều này nhưng Hiên Viên Hạo là người nàng yêu, cho nên thà tin còn hơn không.

Sau đó, lão thái thái và Cố Thanh liên cũng ra ngoài. Trong phòng sinh chỉ còn Nhược Vi, bốn nha hoàn thân cận và mấy bà đỡ.

Chờ "Những người không có nhiệm vụ" ra khỏi phòng thì bà đỡ bắt đầu kiểm tra vị trí thai của Nhược Vi xem có thể thuận lợi sinh ra hay không.

Nhược Vi nằm trên giường, cắn chặt hàm răng, không để cho mình phát ra âm thanh, nàng sợ Hiên Viên Hạo đang chờ bên ngoài sẽ lo lắng.

Ngoài phòng sanh, Thụy Ca và Đào Đào cũng đã chạy tới. Gương mặt của hai người đầy mồ hôi, lưng áo cũng ướt đầm.

Hai người thấy Hiên Viên Hạo ở ngoài phòng sanh không ngừng đi tới đi lui thì vội hỏi: "Tỷ phụ, tỷ tỷ thế nào rồi." Thụy Ca vội hỏi, Đào Đào cũng mong chờ nhìn Hiên Viên Hạo.

"Thụy Ca, Đào Đào, ta cũng không biết, tỷ của hai đệ vẫn còn đau. Ta bị đuổi ra ngoài, người ta nói là nam nhân phải đợi bên ngoài phòng sinh." Hiên

Viên Hạo rồi rảo nhìn Thụy Ca và Đào Đào.

"Tỷ tỷ rất đau sao? Em bé làm sao?" Hai huynh đệ nghe Hiền Viên Hạo nói vậy thì hoảng loạn, đi tới đi lui ngoài phòng sinh.

Mặc dù Lão thái thái và Cố Thanh Liên ngồi yên một chỗ nhưng vẻ mặt rất lo lắng, hai người nhìn chăm chăm vào cánh cửa đang đóng kín.

Lão Thái Gia và Hiền Viên Kiệt nghe tin lập tức chạy tới, không bao lâu Quái lão đầu cũng chạy tới. Tất cả mọi người đều rất lo lắng, dù sao bụng Nhược Vi cũng quá lớn, làm sao không lo lắng được chứ.

Bên trong phòng sanh, Nhược Vi đang cắn chặt hàm răng, nhịn xuống nỗi đau như xé rách cả thân thể. Đám người Xuân Phân cũng rất lo lắng, bà đỡ xác định đứa bé trong bụng Nhược Vi rất tốt, mặc dù hơi lớn một chút nhưng nhất định sẽ thuận lợi sinh ra.

Nhưng mà mấy bà đỡ còn chưa nói là bụng quá lớn cũng có thể là sẽ khó sinh.

"Thiếu phu nhân, lúc bụng không đau thì ngai nhất định không được dùng sức, nếu không khúc cuối sẽ không còn sức nữa." Bà đỡ bình tĩnh nói.

"Biết rồi, chừng nào mới sinh được." Nhược Vi thở hổn hển hỏi.

"Thiếu phu nhân, cái này chúng tôi cũng không dám xác định, có người sinh rất nhanh, cũng có người phải đau mấy ngày mới sinh được, cái này đều là vận khí." Bà đỡ cảm khái nói.

Sau đó, bụng Nhược Vi lại bắt đầu đau. Nhược Vi vận dụng tâm pháp Quái lão đầu dạy, sự đau đớn cũng giảm bớt. Nhược Vi âm thầm cảm thấy may mắn là mình còn có tâm pháp, nếu không đã đau chết rồi.

Ngoài phòng sanh, vì Nhược Vi vẫn là cắn chặt hàm răng nên mọi người không nghe thấy động tĩnh gì. Điều này làm mọi người càng thêm lo lắng.

Hiền Viên Hạo càng không cần phải nói, nhiều lần muốn xông vào phòng sinh đều bị Thụy Ca và Đào Đào ngăn lại. Mặc dù hai huynh đệ cũng rất muốn biết bên trong đang xảy ra chuyện gì nhưng hai người lại càng không muốn làm cho tỷ tỷ mình mất mặt.

Vì vậy mọi người lại tiếp tục đứng chờ ngoài phòng khách.

Lão thái thái cũng rất hồi hộp nhưng lại không kích động như Hiền Viên Hạo, bằng không không biết sẽ biến thành dạng gì nữa.

Bên trong phòng sanh, bà đỡ hưng phấn mà nói: "Sân đạo mở rồi, muốn sinh rồi, thiếu phu nhân yên tâm, ngai sẽ an ổn sinh hài tử ra."

"Ừ, biết." Nhược Vi nén lấy sức lực nói, nàng nghe được sự đảm bảo của bà đỡ cũng bớt lo lắng một chút. Dù sao bà đỡ cũng sẽ không nói tùy tiện.

"Thiếu phu nhân, ngai dồn sức vào một chỗ, như vậy đứa bé sẽ nhanh chóng chui ra ngoài." Bà đỡ vui mừng nói, nếu Nhược Vi bình an thì tự nhiên họ cũng sẽ có tiền thưởng.

Nhược Vi không còn hơi sức để trả lời bà đỡ, mặc dù tâm pháp có giảm bớt được chút đau đớn nhưng cũng không nhiều.

"Thiếu phu nhân, mạnh thêm chút nữa, thấy đầu rồi, đứa bé sắp ra rồi." Bà đỡ kích động nói.

Nhược Vi nghe vậy thì dùng sức rặn, nàng cảm thấy có cái gì đó trôi ra ngoài. Sau đó là tiếng bà đỡ vang lên: "Sinh, sinh rồi, là một tiểu tử mập mạp.".

Nhược Vi nghe vậy thì thở phào nhẹ nhõm nhưng tiếng một bà đỡ khác lại vang lên: "Còn một đứa, thiếu phu nhân còn một đứa." Nhược Vi bối rối.

Bà đỡ nói: "Thiếu phu nhân, ngai dùng sức một chút, trong bụng còn một đứa. Đứa thứ hai sẽ nhanh hơn nhiều, thiếu phu nhân đừng lo lắng."

Nhược Vi đem toàn bộ hơi sức rặn thêm một lần nữa, không bao lâu sau, bà đỡ lại báo tin mừng.

"Chúc mừng thiếu phu nhân, lại là một tiểu tử mập mạp, sau này địa vị của ngai vững chắc rồi." Bà đỡ vui mừng nói, một cặp sinh đôi, còn là bé trai, tiền khen thưởng khẳng định sẽ nhiều hơn.

"Ôm đứa bé tới đây cho ta xem một chút." Nhược Vi yếu đuối nói, bụng của nàng lớn như vậy, Nhược Vi không hề nghĩ tới là mình sẽ sinh đôi. Vì Hiền Viên gia chưa bao giờ có trường hợp này.

Lòng Nhược Vi ngọt ngào, hai tiểu bảo bối đáng yêu, sau này có sinh nữa hay không thì nàng cũng không cần phải lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 187

Ngoài phòng chờ sanh, thỉnh thoảng mọi người nghe được trong phòng sanh truyền tới tiếng kinh hô, những tiếng này đã dọa sợ mọi người làm sắc mặt ai cũng thay đổi, ai cũng cho rằng Nhược Vi đã xảy ra chuyện gì.

Hốc mắt của Thụy Ca cùng Đào Đào cũng ửng hồng rồi, hai huynh đệ chỉ có Nhược Vi là người thân, mấy năm này ba tỷ đệ vẫn sống nương tựa lẫn nhau, tình cảm thâm hậu, dĩ nhiên đối với tình huống hiện tại là vô cùng lo lắng cho Nhược Vi.

Lão thái thái thì cứ lăm bắm cầu xin ông trời phù hộ cháu dâu bình an sinh hạ tăng tôn tử, sắc mặt của những người khác cũng không tốt gì hơn, dù sao ở ngoài phòng đợi nhiều canh giờ như vậy, cơm ăn không ngon, không còn khí lực lại lo lắng, nên ai cũng mệt lả.

Chờ đến lúc cửa phòng sanh mở ra là điều không dễ dàng. Một lát sau, một tiểu nha đầu từ phòng sanh đi ra, bụng chầu nước rửa mặt đã nhiễm đỏ, sắc mặt vui mừng.

Nhìn thấy sắc mặt lo lắng của mọi người thì vội nói: "Thiếu phu nhân đã sinh, sinh hai tiểu tử mập mạp, chúc mừng mấy vị chủ tử." Tiểu nha đầu sắc mặt vui mừng nói.

"Sinh hai, đó không phải là sanh đôi sao?" Lão thái thái nghe xong thì vui mừng đến nỗi lời nói có chút không mạch lạc.

"Thiếu phu nhân như thế nào?" Hiên Viên Hạo nghe Nhược Vi đã sinh, mấy cái khác cũng không quan, trực tiếp hỏi Nhược Vi thế nào, thật sự là yêu Nhược Vi đến tận xương.

"Thiếu phu nhân rất tốt, chỉ là có chút mệt mỏi, lúc này đoán chừng đã ngủ rồi." Tiểu nha đầu cung kính hồi đáp.

Hiên Viên Hạo nghe xong liền phát phát tay, ý bảo tiểu nha đầu lui ra. Nha đầu bên người lão thái thái cũng rất tinh ý, liền đưa hà bao cho tiểu nha đầu kia, nha đầu kia vui rạo rức cầm hà bao lui xuống.

"Ta có tăng tôn tử rồi, còn có hai đứa, về sau mấy lão xú đầu từ kia khẳng định hâm mộ ta chết luôn." Lão thái gia vui mừng nói, câu nói đầu tiên chính là muốn chọc giận mấy lão nhân thích cãi và cùng lão.

Thụy Ca cùng Đào Đào nghe xong cũng cực kỳ cao hứng, sau này họ sẽ có cháu, đứa bé của tỷ tỷ cũng là người thân của hai huynh đệ bọn họ, dĩ nhiên trong lòng hai huynh đệ cũng vui không thể tả.

Phu thê Hiên Viên Kiệt cũng vui mừng vô cùng, hai vợ chồng trông mong tôn tử đã nhiều năm rồi, hiện tại rốt cuộc được như nguyện, hơn nữa một lần còn là hai đứa, mỗi người ôm một đứa, chỉ tưởng tượng thôi hai vợ chồng cũng đã cảm thấy sung sướng.

Hiên Viên Hạo cái gì cũng không muốn nghĩ, chỉ muốn Nhược Vi an ổn sanh con ra được là tốt rồi, bây giờ nghe đứa bé đã sanh ra được rồi, cả người cũng buông lỏng hơn, không có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn nên trong lòng rất vui mừng, muốn vào phòng sanh nhìn Nhược Vi một cái, lại cảm thấy mình không cất bước nổi, giống như bị cái gì định trụ lại.

Thật vất vả mới bước đi tới phòng sanh, mở cửa phòng sanh ra, một mùi máu tươi xông vào mũi, làm trong lòng Hiên Viên Hạo nhất thời luống cuống, mùi máu tươi nồng như vậy nghĩa là đã mất rất nhiều máu, làm trong lòng hắn lo lắng không thôi.

Đám người Xuân Phân trong tay đang cầm đồ, thấy Hiên Viên Hạo vào phòng thì nhất thời cũng không biết nên làm sao. Hiên Viên Hạo cũng không quản những người này như thế nào, vội bước nhanh đi tới trước giường Nhược Vi, nhìn khuôn mặt Nhược Vi một hồi thì trong lòng vạn phần thương tiếc.

Sau khi Nhược Vi kêu bà đỡ đưa đứa bé tới cho nàng nhìn xong thì chịu không được mà ngủ thiếp đi, lúc Hiên Viên Hạo vào thì nàng đang ngủ say!

"Thiếu gia, có muốn nhìn hai vị tiểu thiếu gia một chút hay không?" Xuân Phân thấy Hiên Viên Hạo ngồi ở bên giường coi chừng Nhược Vi nên hỏi.

"Trước không cần, ôm đứa bé đi cho lão thái thái xem một chút đi!" Hiên Viên Hạo phân phó nói, hiện tại hắn chỉ muốn coi chừng Nhược Vi. Mặc dù có đứa bé trong lòng hắn cũng rất vui mừng, nhưng mà ở trong lòng hắn Nhược Vi mới là quan trọng nhất.

Xuân Phân cùng Hạ Chí ôm hai đứa bé ra ngoài, lão thái thái cùng lão thái gia đã ở đó chờ nhìn tăng tôn rồi.

Thấy trong tay Xuân Phân cùng Hạ Chí ôm hai đứa bé từ trong phòng sanh ra ngoài, nhất thời hai mắt của lão thái thái cùng lão thái gia tỏa sáng, nhìn chăm chăm hai đứa bé trong tay hai người.

Phu thê Hiên Viên Kiệt kích động nhìn Xuân Phân cùng Hạ Chí ôm hai đứa bé đi tới. Xuân Phân cùng Hạ Chí ôm hai đứa bé đi tới trước mặt lão thái thái cùng lão thái gia, nói: "Lão thái thái, Lão thái gia, thiếu gia kêu nô tỳ ôm tiểu thiếu gia tới đây cho ngài nhìn."

Đôi tay của lão thái thái cùng lão thái gia run rẩy nhận lấy, nhìn hai tiểu bao tử quần tả lốt đang ngủ say, trong lòng lão thái thái cùng lão thái gia xúc động thật lâu.

Phu thê Hiên Viên Kiệt cũng đứng lên đi tới chỗ lão thái thái cùng lão thái gia, mong chờ nhìn tiểu tôn tử.

Cố Thanh Liên hỏi "Bé nào là ca ca bé nào là đệ đệ, đáng đáp hai đứa giống nhau như đúc, về sau làm sao có thể phân biệt." Cố Thanh Liên nghĩ, về sau đáng đáp của đại tôn tử cùng tiểu tôn tử giống nhau như đúc, ngộ nhờ nhận không ra thì làm sao.

"Phu nhân, đại thiếu gia là bé đang được lão thái thái ôm trong tay, tiểu thiếu gia do lão thái gia ôm. Bàn chân đại thiếu gia có một nốt ruồi lớn, còn bên hông tiểu thiếu gia thì có một cái bớt, cũng rất dễ phân biệt." Xuân Phân quý gồi thi lễ đáp.

"Vậy sao, vậy thì tốt." Cố Thanh Liên vui vẻ nhìn đại tôn tử trong ngực lão thái thái, cảm thấy bộ dạng của cháu trai này thật giống con trai của mình, trong lòng đặc ý không thôi.

Lão thái gia cũng rất vui vẻ ôm tiểu tăng tôn, nhìn tiểu oa nhi ngoan ngoãn nằm ở ngực mình, trong lòng lão thái gia rất vui, lại suy nghĩ ngày sau có tiểu oa nhi ôm bắp đùi của mình gọi mình là tăng tổ phụ.

Hiên Viên Kiệt nhìn đứa bé trong ngực lão thái gia, làn da mềm mại, khoe miệng còn thỉnh thoảng phun bong bóng, làm Hiên Viên Kiệt nhìn đến vô cùng vui vẻ.

Đứa bé nhà bình thường vào thời điểm vừa sinh ra thì da nhăn nhú, khó coi, phải nuôi một đoạn thời gian mới có thể đẹp mắt, nhưng khi Nhược Vi sinh thì khác, da hai đứa bé đều vô cùng mịn màng, giống như quả trứng luộc vừa lột vỏ, trắng trẻo nõn nà, làm cho người ta vừa nhìn liền muốn cắn một cái.

Lão thái thái cùng lão thái gia yêu thích không thôi, phu thê Hiên Viên Kiệt đứng ở một bên, dù rất muốn ôm lấy hai tôn tử mập mạp nhưng lại không dám tranh giành cùng lão thái thái và lão thái gia, trong lòng bức tức không thôi, chỉ có thể ở một bên nhìn cho đỡ nhien.

Bên trong phòng sanh, Hiên Viên Hạo nhẹ nhàng nắm bàn tay nhỏ bé của Nhược Vi, thương tiếc hôn vào trán Nhược Vi một cái, tỉ mỉ thay Nhược Vi đắp chăn lại, ngồi ở đầu giường nhìn Nhược Vi, ánh mắt thâm tình này có thể làm người chết đuối.

Lão thái thái cùng lão thái gia ôm đứa bé nhìn qua nhìn lại, nhìn thế nào cũng thấy thích, nếu không phải là hai đứa bé đói bụng, lão thái thái cùng lão thái gia cũng không muốn buông tay để Xuân Phân cùng Hạ Chí ôm hai bé đi, phu thê Hiên Viên Kiệt u oán nhìn Xuân Phân cùng Hạ Chí ôm hai tôn tử mập mạp đi tìm bà vú.

Xuân Phân cùng Hạ Chí ôm đứa bé cho bà vú để bà vú cho bé bú sữa, thế nhưng hai tiểu tổ tông trực tiếp kháng cự, không muốn bú sữa của bà vú.

Làm Xuân Phân cùng Hạ Chí gấp không thôi, một bà vú trong đó nói có một số đứa bé chỉ ăn sữa mẹ. Xuân Phân cùng Hạ Chí cũng bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là ôm hai tiểu tổ tông đi đến phòng sanh tìm Nhược Vi.

Khi Xuân Phân cùng Hạ Chí ôm hai tiểu tổ tông ôm đến phòng sanh thì Nhược Vi còn đang ngủ, vẫn chưa tỉnh lại, Hiên Viên Hạo vẫn đang canh giữ ở trước giường Nhược Vi, thấy Xuân Phân cùng Hạ Chí tiến vào thì có chút không vui, nhưng khi thấy Xuân Phân cùng Hạ Chí ôm hai đứa bé đi vào thì mới thu hồi thần sắc đó.

Xuân Phân cùng Hạ Chí dĩ nhiên cũng nhìn thấy vẻ mặt bất mãn của Hiên Viên Hạo, nhưng hai người cũng không còn cách nào khác, bọn họ cũng biết Hiên Viên Hạo mất hứng là vì sợ hai người bọn họ quấy rầy Nhược Vi nghỉ ngơi.

Trong lòng hai người không những không có mất hứng, mà trong lòng còn thay Nhược Vi cảm thấy vui mừng! Có một phu quân toàn tâm toàn ý đối với mình như vậy là chuyện đáng cao hứng.

"Thiếu gia, hai vị tiểu thiếu gia đói bụng, nhưng lại không chịu ăn sữa của hai bà vú, nô tỳ ôm tiểu thiếu gia tới để cho thiếu phu nhân ư" Xuân Phân quý gồi nói với Hiên Viên Hạo, giải thích lý do tại sao mình và Hạ Chí ôm đứa bé vào phòng.

Hiên Viên Hạo nghe Xuân Phân nói xong thì đành phải đánh thức Nhược Vi, hết cách rồi, nhi tử đói bụng, mình cũng không thể mặc kệ! Hơn nữa, Hiên Viên Hạo nhớ Nhược Vi đã từng nói về sau muốn chính mình nuôi nấng đứa bé, nói là đứa bé ăn sữa của mình thì sẽ tốt hơn. Hiên Viên Hạo còn nhớ rõ Nhược Vi từng nói chuyện này.

Nhược Vi mơ mơ màng màng bị Hiên Viên Hạo kêu tỉnh, nghe Hiên Viên Hạo nói nhi tử đói bụng, Nhược Vi lập tức phản ứng lại, bây giờ mình đã là mẹ, hơn nữa còn là mẹ của hai đứa bé.

Xuân Phân cùng Hạ Chí đem hai đứa bé ôm đến trước mặt Nhược Vi. Nhược Vi cẩn thận đánh giá hai đứa bé, da trắng, cái miệng nhỏ nhắn chu lên, trông đặc biệt đáng yêu. Trong nháy mắt lòng của nàng cảm thấy mềm mại.

Hiên Viên Hạo cũng mới nhìn thấy hai đứa con trai của mình, mới vừa rồi vẫn luôn coi chừng Nhược Vi, cũng không nhớ đến việc nhìn hai đứa bé một chút, bây giờ nhìn thấy hai đứa con trai thì trong lòng cũng rồi tỉnh rồi mù.

Nhìn nhi tử trắng trẻo mập mạp, thỉnh thoảng còn phun bong bóng, trong lòng đặc ý không thôi. Hiên Viên Hạo dịu dàng nhìn Nhược Vi nằm ở trên giường, trong lòng cảm thấy ngọt ngào, hai cái đứa bé này là kết tinh tình yêu của mình cùng Nhược Vi, nghĩ tới những thứ này, Hiên Viên Hạo liền cảm thấy trong lòng ấm áp.

"Oa!" Hiên Viên Hạo còn đang suy nghĩ chuyện đứa nhỏ, thì đột nhiên hai đứa bé khóc lên. Bây giờ hắn mới phản ứng kịp, vừa rồi Xuân Phân đã nói qua hai đứa bé đói bụng, ôm tới để Nhược Vi cho bú sữa.

Nhược Vi vội kêu Xuân Phân đặt hai đứa bé lên trên giường, vén áo lên trước ngực mình, một đôi tiểu bạch thỏ đầy mê người trong nháy mắt liền xuất hiện.

Nhược Vi ôm đứa bé đến trước ngực, để cho đứa bé có thể mút sữa. Đứa trẻ ngủ được mùi quen thuộc thì dùng sức hướng về trước ngực Nhược Vi, cực kỳ tinh chuẩn tìm được đầu mút.

Vừa mới bắt đầu thì chưa có sữa, đứa bé hút một lát, phát hiện không ăn được, lại khóc nữa. Sau đó bà vú nói cho biện pháp, dùng khăn lông nóng ở trước ngực xoa nắn, được một lát thì Nhược Vi cảm giác trước ngực căng căng, lúc đó mới uy tiếp cho hai tiểu tử kia bú sữa mẹ.

Sau khi hai đứa nhỏ ăn uống no đủ thì cũng ngủ, Nhược Vi đặt bé nằm ở phía bên trong giường của mình. Nhìn hai đứa bé giống nhau như đúc, Nhược Vi hoảng hồn, nghĩ thầm mình là mẹ của hai đứa, nhưng nếu về sau mà không phân biệt được đứa nào là đại nhi tử, đứa nào là tiểu nhi tử thì thật mất mặt rồi.

Sau khi Nhược Vi ăn một chút xong thì nghỉ ngơi tiếp. Hôm nay Nhược Vi mất quá nhiều sức lực, giờ cần phải hảo hảo nuôi dưỡng thì mới có thể khôi phục như cũ, chứ nhất thời thì không thể khôi phục lại như trước được.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 188

Thời điểm Nhược Vi sanh con ra là buổi tối, khi đó Thụy Ca cùng Đào Đào bị Hiên Viên Hạo kêu trở về ngủ. Còn Quái lão đầu thì một mực chờ đợi, cho đến khi biết Nhược Vi an toàn đem con sanh ra thì mới đi về nghỉ.

Cho nên Thụy ca cùng Đào Đào còn không biết Nhược Vi đã sanh được đứa bé. Bất quá Thụy Ca cùng Đào Đào tin tưởng Nhược Vi có thể an toàn sanh con ra, bằng không mặc kệ như thế nào cũng đã báo tin cho hai huynh đệ bọn họ.

Lão thái thái cùng lão thái gia thấy hai đứa bé bị ôm đi bú sữa mẹ thì cũng về nghỉ ngơi. Lão nhân gia có thể chống đỡ thời gian dài như vậy để chờ ở đây cũng đã không dễ dàng, huống chi việc lão thái thái cùng lão thái gia chờ thời gian lâu như vậy nghĩa là đã rất coi trọng Nhược Vi.

Phu thê Hiên Viên Kiệt tiếc nuối vì không được cháu trai, bây giờ cũng đã trở về viện của mình nghỉ ngơi. Tối nay hai vợ chồng nhất định không ngủ ngon rồi.

Hiên Viên Hạo ở phòng sanh cùng với Nhược Vi, kêu người mang giường đặt ở phòng sanh, buổi tối nằm ngủ ở đó.

Hôm sau, Hiên Viên Hạo tỉnh lại rất sớm, nhìn mấy mẹ con đang ngủ trên giường, trong lòng cũng thấy ấm áp.

Rón rén mặc quần áo tử tế, đến trước giường nhìn chăm chăm hai tiểu bao tử một lát, lại hôn mẹ của hai đứa bé, rồi mới đi ra khỏi phòng.

Nhược Vi bị hai tiểu bao tử đánh thức, mà hai tiểu bao tử là vì đói mà tỉnh. Nhược Vi mới vừa làm mẹ, nên khi mới bắt đầu còn không biết là chuyện gì xảy ra, chờ đứa bé khóc một hồi lâu thì nàng mới phản ứng được.

Cũng may Xuân Phân bên ngoài nghe được tiếng đứa bé khóc nên đi vào nhìn, nói cho Nhược Vi biết có thể là đứa bé đói bụng, lúc này Nhược Vi mới nghĩ tới chuyện này.

Vén áo lên, ôm đứa bé đến trước ngực, tiểu bao tử ngủ thấy mùi quen thuộc, như quen cửa quen nẻo, đem đầu nhỏ đẩy lên trước, âm thanh bú sữa rất vang. . . Nhược Vi dịu dàng nhìn hai tiểu bao tử khả ái, trong lòng ngọt ngào .

Sau khi thay phiên cho hai tiểu bao tử ăn no, Nhược Vi mới có thời gian tỉ mỉ quan sát hai tiểu bảo bối của mình. Có thể có hai đứa bé là điều mà Nhược Vi không nghĩ tới, cái ý niệm này từng chọt lóe lên trong đầu, nhưng Nhược Vi không có để ở trong lòng, bởi ở Hiên Viên gia không có tình huống như thế, mà Liễu gia cũng chưa có nghe nói qua, cho nên Nhược Vi cũng không đặt nhiều tâm tư ở phương diện này.

Mặc dù không có dự liệu tới tình huống này, mặc dù việc hai tiểu bảo bối đến có chút đột ngột, nhưng lại mang cho mọi người rất nhiều kinh hi và sung sướng, từ nội tâm mọi người đều hoan nghênh việc ra đời của hai tiểu bảo bối.

Nhược Vi nhẹ nhàng chạm vào khuôn mặt nhỏ bé của tiểu bao tử một cái, cảm giác trên tay đặc biệt thoải mái, trơn mượt, mềm mại, còn có mùi sữa thơm, khiến tình thương của mẹ trong lòng Nhược Vi trong nháy mắt bùng phát.

Nhược Vi cũng từ trong miệng Xuân Phân mà biết được bàn chân của tiểu bao tử ca ca có một nốt ruồi, còn bên hông của đệ đệ thì có một cái bớt. Nhìn hai khuôn mặt nhỏ nhắn giống nhau như đúc, Nhược Vi cười dịu dàng, cả người tản ra hào quang của một người mẹ.

Thứ đầu tiên mà Hiên Viên Hạo nhìn thấy khi bước vào gian phòng chính là ánh mắt dịu dàng của Nhược Vi khi nhìn hai tiểu bảo bối, quanh thân tỏa ra hơi thở hài hòa, làm cho người ta không nhịn được mà muốn thân cận.

Nhược Vi nghe được tiếng động, ngẩng đầu nhìn lên thì thấy Hiên Viên Hạo đang ngơ ngác đứng ở trước cửa phòng nhìn mình, trong mắt đầy tràn thâm

ình. Gương mặt trắng sáng của Nhục Vi trong nháy mắt liền nhuộm đỏ, thẹn thùng vô cùng, trong lòng thầm mắng một tiếng đồ ngốc.

"Chàng đứng ngốc ở nơi đó làm gì?" Nhục Vi hờn dỗi nhìn Hiên Viên Hạo một cái. Xuân Phân cực kỳ thức thời mà lui ra ngoài, thấy tình cảm của hai vợ chồng chủ tử tốt như vậy, trong lòng cũng âm thầm cao hứng thay cho chủ tử.

"Không có, không có gì... Nhục Vi có đói bụng hay không?" Hiên Viên Hạo phục hồi tinh thần lại, quan tâm nhìn Nhục Vi một cái.

"Uh, không nói thì không thấy gì, chàng vừa nói thì thiếp thật cảm thấy có chút đói bụng." Nhục Vi sờ sờ cái bụng xẹp lép của mình nói.

"Uh, nương đã cho người hầm được thiện, nấu một con gà mái lớn, nói muốn cho nàng bồi bổ thân thể, Nhục Vi, vất vả cho nàng rồi." Hiên Viên Hạo đi nhanh đến trước giường Nhục Vi, lôi kéo tay Nhục Vi nói.

"Thật ngốc, đây là chuyện mà mỗi người nữ nhân sẽ phải trải qua, bất quá về sau chàng cũng không thể không thương thiếp, bằng không thiếp sẽ mang theo đứa bé rời nhà trốn đi." Nhục Vi giả vờ uy hiếp nói, cười dịu dàng.

Kể từ sau khi Nhục Vi mang thai, hơi thở trên người càng ngày càng nhu hòa, làm cho người ta không nhìn được muốn thân cận. Bây giờ đã là mẫu thân nên trên người ít nhiều cũng sẽ có chút biến hóa, trên người tản ra hào quang của một người mẹ, bất quá không phải tất cả nữ nhân đều như thế.

"Uh, ta không đứng, nương tử của mình mà không đối tốt thì còn đối tốt với ai, nương tử ngàn vạn lần không thể bỏ lại vì phu rồi nhà trốn đi a!" Hiên Viên Hạo cũng đùa giỡn cùng Nhục Vi nói, trong lòng âm thầm nghĩ đến ngày hôm qua Nhục Vi sanh con mất nhiều máu như vậy, sau này nhất định phải đối tốt với Nhục Vi gấp bội.

"Về về sau chàng phải đối với thiếp thật tốt, rõ chưa." Mặt Nhục Vi tràn đầy dịu dàng, làm Hiên Viên Hạo nhìn đến trong lòng rung động không thôi.

"Uh, đã biết, nương tử, vì phu về sau nhất định đối tốt với nương tử gấp bội." Hiên Viên Hạo thành thật nhìn Nhục Vi nói.

Về mặt thành thật của Hiên Viên Hạo làm Nhục Vi sợ hết hồn, còn tưởng rằng đã xảy ra chuyện gì, nhưng suy nghĩ một chút thì cũng hiểu ý nghĩ của Hiên Viên Hạo, nàng biết đây là cách đối phương đảm bảo về sau sẽ đối tốt với mình.

"Uh, thiếp tin tưởng chàng." Nhục Vi trong lòng ngọt ngào, bây giờ trong nhà điều kiện tốt, phu gia cũng tốt, mặc dù là đại thế gia, nhưng không hề chèn ép mình, phu quân đối với mình tốt đến không còn gì để nói, hiện tại lại có hai đứa bé đáng yêu như vậy, hai người đệ đệ cũng vẫn ở bên cạnh, Nhục Vi thật cảm thấy được sống lại kiếp này thật đáng giá.

Xuân Phân từ phòng bếp bung thức ăn tối, Hiên Viên Hạo ân cần uy Nhục Vi ăn, hai người ở trong phòng buồn chán một hồi.

Không bao lâu sau, Thụy Ca cùng Đào Đào từ trong nhà đi tới, có lẽ vừa nghe được tin tức thì vội vàng sang đây, mặc kệ như thế nào, biết hai người đệ đệ vội vã sang đây xem mình, trong lòng Nhục Vi cảm thấy ấm áp, cũng đặc biệt vui mừng.

Vốn theo lý mà nói thì Thụy Ca cùng Đào Đào không thể vào phòng sanh của Nhục Vi, mà đáng lẽ ngay cả Hiên Viên Hạo cũng không nên đi vào phòng sanh, nhưng nếu không cho Hiên Viên Hạo vào thì hẳn nhất định sẽ không vui, bản thân Nhục Vi cũng không muốn như vậy.

Thụy Ca cùng Đào Đào coi như là ngoại nam, hơn nữa nam tử không nên tiến vào phòng sanh, tuy ở quê hương, quy củ này không có nghiêm như vậy, nhưng ở tại gia đình giàu có, nếu là nam tử thì không được phép đi vào phòng sanh, dù là người trong nhà cũng không được vào, thật ra thì không cho vào là vì không muốn phòng sanh bị lây nhiễm những vật ô uế.

Khi Hiên Viên Hạo đi vào phòng sanh, lão thái thái cũng nói thầm mấy tiếng, nhưng mà vẫn không cưỡng lại được tôn tử, đành phải theo ý của Hiên Viên Hạo. Phu thê Hiên Viên Kiệt thì ngược lại, cũng không nói gì, bởi hai vợ chồng cũng là người từng trải, nên hiểu được tình cảm hai vợ chồng nhỏ này.

Về phần Thụy Ca cùng Đào Đào, người ngoài vốn là không thể xen vào, chỉ cần hai vợ chồng Nhục Vi không ngại là được. Hiên Viên Hạo cũng dẫn đầu vào phòng sanh rồi, cũng không thể ngăn hai tiểu chủ tử vốn có tình cảm cực tốt với thê tử của mình mà không cho họ vào, vì vậy Thụy Ca cùng Đào Đào đạt được ước muốn gặp được tỷ tỷ của mình cùng hai tiểu cháu ngoại.

Lúc này, Thụy Ca cùng Đào Đào nhìn chăm chăm hai tiểu bao tử nằm ở đầu giường. Đào Đào thỉnh thoảng điểm điểm gương mặt của hai tiểu bao tử, Thụy Ca thì dịu dàng nhìn hai tiểu cháu ngoại của mình, trong mắt tràn đầy nụ cười.

"Tỷ tỷ, tỷ thật lợi hại, một lần sinh cho đệ hai tiểu cháu ngoại." Đào Đào vui vẻ nhìn hai tiểu bao tử nói, gương mặt vui mừng.

"Khụ" Nhục Vi nghe Đào Đào nói vậy thì sắc mặt một cái, lúng túng liếc mắt nhìn Hiên Viên Hạo, lời này nàng thật đúng là không dám nhận, chẳng lẽ nàng có thể nói, đây không phải là tỷ tỷ lợi hại, mà là do tỷ phu đệ lợi hại.

"Tỷ, tỷ làm sao vậy, không có sao chứ?" Thụy Ca thấy Nhục Vi ho một tiếng, lo lắng nhìn Nhục Vi. Nhục Vi nhìn Thụy Ca cười cười: "Đừng lo lắng, không có việc gì."

"Đúng rồi, ngày hôm qua chắc tỷ hù sợ hai đệ rồi. Có phải hay không tối ngày hôm qua ngủ không ngon, nếu không thì để cho tỷ phu mang hai đệ đi nghỉ ngơi đi." Nhục Vi lo lắng nhìn Thụy Ca và Đào Đào.

"Tỷ, hai chúng đệ không có việc gì. Ngày hôm qua quả thật có chút bị hù sợ, chỉ là tỷ phu so với bọn đệ thì nghiêm trọng hơn, tỷ kêu tỷ phu đi nghỉ ngơi đi! Đệ sẽ cùng đệ đệ ở nơi này bởi tỷ một lát." Thụy Ca ngượng ngùng nói, nhưng nghĩ đến cảnh tượng ngày hôm qua, trong lòng vẫn còn cảm giác sợ

hải, Đào Đào cũng ở một bên gật đầu.

"Tiểu tử thú, còn trêu ghẹo cả tỷ phụ của đệ à." Nhược Vi buồn cười gõ gõ đầu Thụy Ca.

"Hắc hắc, nào có." Thụy Ca xin lỗi hướng Nhược Vi cười cười, cũng không có nói cái gì nữa, chỉ cùng Đào Đào nhìn chăm chăm hai tiểu bao tử.

Nhược Vi nghe Thụy Ca nói xong thì quay đầu lại nhìn Hiên Viên Hạo một chút. Quả nhiên như Thụy Ca nói, sắc mặt có chút mệt mỏi, trong đôi mắt còn chứa tia máu.

"Ta không sao, đừng lo lắng." Hiên Viên Hạo thấy Nhược Vi lo lắng thì dịu dàng nói. Ngày hôm qua quả thật là bị Nhược Vi hù sợ, Nhược Vi vào phòng sanh nhiều canh giờ như vậy mới sanh được đứa bé ra, Hiên Viên Hạo bởi vì lo lắng cho nên tinh thần vẫn trong trạng thái cực kỳ khẩn trương, hiện tại thoát nhìn thì tinh thần không tệ, nhưng sợ là cũng không chống đỡ được bao lâu.

"Uh, đợi chút nữa chàng đi nghỉ ngơi đi, phải dưỡng tinh thần tốt thì mới có thể chăm sóc cho thiếp cùng nhi tử." Nhược Vi ôn nhu nói.

"Uh, tất cả nghe theo nàng." Hiên Viên Hạo vui vẻ đồng ý nói. Thụy Ca cùng Đào Đào ở một bên nhìn cũng thấy vui mừng, tình cảm của tỷ tỷ và tỷ phụ tốt như vậy, hai huynh đệ dĩ nhiên là vui mừng.

"Tỷ, bé nào là đại cháu ngoại, bé nào là tiểu cháu ngoại a! Đáng đáp cùng một dạng, đệ không phân biệt được." Đào Đào vẻ mặt rối rắm nhìn Nhược Vi, Thụy Ca cũng tò mò nhìn Nhược Vi.

"Thật ra thì tỷ cũng chưa nhận ra được, chỉ là đại cháu ngoại của đệ ở bàn chân có một nốt ruồi, còn tiểu cháu ngoại thì bên hông có một cái bớt, về sau trưởng thành sẽ phân biệt được thôi, thật ra thì đáng đáp giống nhau như đúc cũng rất thú vị." Nhược Vi vui vẻ nhìn hai tiểu bao tử, trong lòng cũng vui mừng vô cùng.

"Vậy thì tốt, đệ chỉ sợ về sau, trong hai tiểu cháu ngoại của mình thì đệ lại không biết ai là ca ca, ai là đệ đệ!" Đào Đào vui mừng nói.

Thụy Ca và Đào Đào cùng với Nhược Vi nói chuyện một hồi thì lại trêu chọc hai tiểu bao tử vẫn còn đang ngủ say, thấy Nhược Vi dần dần lộ vẻ buồn ngủ thì mới trở về Liễu gia trang. Trước khi trở về còn nói một câu, nói là Quái lão đầu đi làm việc giúp mình, Quái lão đầu nói chuyện kia là do Nhược Vi tự mình giao phó.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 189

Nhược Vi suy nghĩ một chút mới phản ứng được câu nói kia của Quái lão đầu là có ý gì, đây là tự nói với mình đi vào trong sơn cốc huấn luyện đi, Nhược Vi mới nhớ lại, hôm nay đúng là ngày Quái lão đầu nên đi vào trong sơn cốc.

Nhược Vi sau khi hiểu rõ ràng liền nằm xuống ngủ, ngày hôm qua thật sự là giãy vò mệt mỏi, mới vừa rồi có thể chống đỡ Thụy Ca cùng Đào Đào nói lâu như vậy đã rất hiếm thấy.

Hiên Viên Hạo cũng bị Nhược Vi đuổi đi nghỉ ngơi một chút, trước khi ngủ Nhược Vi còn đang suy nghĩ, tại sao không có nhìn thấy bà bà cùng lão thái thái sang đây xem đứa bé đâu!

Trên thực tế lão thái thái cùng Cố Thanh Liên lúc này quả thật rất muốn sang đây xem hai đứa nhỏ, chỉ là lão thái thái cùng Cố Thanh Liên cũng biết Nhược Vi lúc này còn cần nghỉ ngơi nhiều, sợ tới đây quấy rầy Nhược Vi nghỉ ngơi, chuẩn bị buổi trưa tới đây nhìn hai đứa nhỏ!

Người làm ở Nhược Thủy Sơn Trang sau khi biết đương gia chủ mẫu sinh con, trên mặt từng người cũng là vẻ vui sướng, trong nhà có việc mừng, người làm nhất định là có phúc lợi, làm hạ nhân khẳng định là vui mừng, huống chi cũng có người làm thật lòng vui mừng thay chủ tử.

Gia đình Liễu gia cùng Hiên Viên gia có lui tới, cũng rồi rít tặng lễ tới cửa bày tỏ chúc mừng, Liễu gia thôn có hãm mộ ghen tỵ hoặc là cả hai đều có, bất quá tâm tình những người này Nhược Vi nhìn không thấy cũng không chen vào được.

Nhược Vi sinh sanh đôi, ở Hiên Viên gia đã đứng vững gót chân rồi, cũng không sợ về sau có người sẽ đem chuyện con cháu ra để nói, dù sao Nhược Vi lần đầu mang thai liền sinh sanh đôi, hơn nữa đều là bé trai.

Sau buổi cơm trưa không bao lâu, lão thái thái cùng Cố Thanh Liên hai người liền vui vẻ tới rồi, một người trong tay ôm một đứa nhỏ, mặt cười rục rịch.

Lão thái thái ôm đứa nhỏ mặt cười thỏa mãn, thỉnh thoảng em bé có một động tác nhỏ, lão thái thái cũng có thể vui mừng thật lâu, Cố Thanh Liên ôm cháu trai mập mạp, không nhịn được hôn rồi lại hôn, lão thái thái không để cho, nói là về sau em bé bị chảy nước miếng sẽ không tốt.

Nhược Vi nhìn dáng vẻ vui mừng của lão thái thái cùng bà bà, cũng ở đây một bên nhìn vui vẻ.

Nhược Vi mặc dù sinh sanh đôi, nhưng là hai em bé khỏe mạnh cường tráng, cái đầu cũng không nhỏ, đại phu còn nói thân thể hai bé rất tốt, so với bình thường một thai chỉ có một đứa bé, thân thể còn tốt hơn chút, nuôi ở trong cơ thể mẹ rất tốt.

Lão thái thái cùng Cố Thanh Liên nghe dĩ nhiên là vui mừng vô cùng, cả ngày lẫn đêm nghĩ tới cấp cho hai đứa nhỏ lễ tắm ba ngày cùng đầy tháng tổ chức thật long trọng, Nhược Vi ở một bên nghe chỉ có bất đắc dĩ phần.

Đang ở cữ không thể tắm gội đầu, khiến Nhược Vi là người có hơi thích sạch sẽ có chút không chịu nổi, cũng may bây giờ còn là tháng Ba, không phải rất nóng, bằng không Nhược Vi cũng có thể phát điên rồi, cả người dính nhờn nhớt, vô cùng không thoải mái, Hiên Viên Hạo mặc dù hiểu cảm nhận của Nhược Vi, nhưng là vì tốt cho Nhược Vi cũng không thể đồng ý để Nhược Vi gội đầu tắm cái gì.

Nhược Vi nghĩ bớt chút thời gian len lén vào trong không gian tắm cũng không tìm được cơ hội, buổi tối Hiên Viên Hạo đều là ngủ ở phòng sanh, Nhược Vi không dám len lén vào không gian, sợ ngộ nhờ bị phát hiện.

Đối với chuyện không gian, Nhược Vi không biết nên hay không nên cùng Hiên Viên Hạo thẳng thắn, hai người biết nhiều năm như vậy, Nhược Vi đối với phu quân của mình cũng coi là hiểu rõ, nhưng Nhược Vi cũng không dám đánh cược, dù sao chuyện này cũng không thể tưởng tượng nổi, cho nên vẫn kéo, kéo dài tới hiện tại cũng không có đem chuyện không gian nói ra.

Nhưng là có lúc Nhược Vi thường sẽ có một loại ý tưởng muốn đem tất cả nói thẳng ra, bất quá thường thường đến lúc mấu chốt lại không giải quyết được gì.

Nhược Vi đối với việc này khiếp đảm, thường thường ở bất cứ sự tình gì cũng khiến Nhược Vi sợ, sợ kết quả cuối cùng mình sẽ đảm đương không nổi, thật ra thì đây cũng là chuyện thường tình.

So với tình cảm vợ chồng, Nhược Vi muốn đem chuyện này nói thẳng ra, cảm thấy giữa vợ chồng nên thẳng thắn đối đãi, không nên đem chuyện gạt đối phương, nhưng Nhược Vi vẫn là sợ hãi nhìn thấy đối phương sẽ dùng ánh mắt khác thường quan sát mình, vẫn không dám nói chuyện này ra ngoài, thật ra thì điều này cũng gián tiếp nói rõ Nhược Vi rất thích Hiên Viên Hạo.

Nghĩ tới nghĩ lui, Nhược Vi không thể làm gì khác hơn là cuối cùng cảm thấy vẫn là thuận theo tự nhiên thì tốt, giữa vợ chồng mình có một chút bí mật cũng là không quan trọng, xuất phát từ thiện ý đó là bí mật nhỏ, Nhược Vi tin tưởng Hiên Viên Hạo cho dù về sau biết cũng sẽ không tự trách mình.

Trong lúc ở cữ, Nhược Vi cái gì cũng không làm được, chỉ có thể ngoan ngoãn đợi tại gian phòng nghỉ ngơi, Nhược Vi cũng biết phụ nữ ở cữ là một chuyện rất quan trọng, cho nên cho dù cảm thấy rất khó chịu cũng vẫn nhẫn nại.

Hai đứa nhỏ khi vừa mới sinh ra đã trắng trẻo nõn nà, rất đẹp mắt, xem qua người đều hiếm lạ không được, dù sao một đứa trẻ vừa mới sinh ra đều là nhẵn nhụi nhúm nhúm.

Chuyện đặt tên cho hai đứa nhỏ, ba người đàn ông trong nhà đều muốn đứa nhỏ được đặt theo tên của mình nghĩ ra, Nhược Vi trước mặt kệ hai đứa nhỏ đại danh là gì, trước tiên đem nữ danh của hai bé đặt ra.

Nhược Vi nghĩ tới nữ danh em bé chỉ cần có ý tứ là được, chỉ là Nhược Vi cũng sẽ không cho đứa bé lấy tên cái gì là Nhị Cầu Tử ..., mặc dù nói ở nông thôn có tên càng hèn hạ càng nuôi sống tốt, nhưng Nhược Vi chỉ mới nghĩ loại tên tuổi này liền cả người nổi da gà.

Nhược Vi ở trong lòng suy nghĩ rất nhiều nữ danh, có "Tiểu Nê Thu", "Đôn béo", "Tiểu hạt dẻ", "Tiểu Hoàng đậu" cái gì, cuối cùng Nhược Vi đem nữ danh của hai đứa bé nhất định là "Đậu Đậu" cùng "Cầu Cầu".

Anh trai là Đậu Đậu, em trai là Cầu Cầu, đại danh của Đậu Đậu cùng Cầu Cầu cuối cùng là Lão Thái Gia lấy, đại danh của Đậu Đậu là Hiên Viên Vũ Hiên, đại danh của Cầu Cầu là Hiên Viên Cẩn Du.

Hai cái tên này là Lão Thái Gia lật rất nhiều sách lại tìm mấy nhà thông thái ở thư viện thảo luận qua mới quyết định, làm con trai Hiên Viên Kiệt cùng cháu trai Hiên Viên Hạo thấy Lão Thái Gia mất nhiều tâm tư như vậy cũng không dám cùng Lão Thái Gia cướp việc đặt tên cho Đậu Đậu cùng Cầu Cầu.

Huống chi Lão Thái Gia lấy hai cái tên này lấy rất đẹp, hai cha con Hiên Viên Hạo cũng không thể nói cái gì nữa rồi, Nhược Vi làm mẹ cũng rất hài lòng.

Thụy Ca cùng Đào Đào kể từ khi biết mình làm cậu nhỏ, mỗi ngày hướng viện Nhược Vi chạy tới, mỗi lần thời điểm Đậu Đậu cùng Cầu Cầu tỉnh dậy, chính là lúc hai huynh đệ vui mừng nhất.

Đậu Đậu cùng Cầu Cầu thật biết điều, không thích ồn ào, bình thường đều là khi đói bụng hoặc là muốn tiểu tính khí mới có thể ầm ĩ lên, bằng không Đậu Đậu cùng Cầu Cầu có thể vẫn ngoan ngoãn nằm ở trên giường, tuyệt không ồn ào.

Lúc ban đầu, mọi người còn tưởng rằng Đậu Đậu cùng Cầu Cầu có cái tật xấu gì, khiến mọi người còn lo lắng được một lúc, sau đó sự thật chứng minh Đậu Đậu cùng Cầu Cầu trời sanh cũng không thích ầm ĩ, người trong nhà mới yên lòng.

Khi Đậu Đậu cùng Cầu Cầu phun bong bong là đáng yêu nhất, Hiên Viên Hạo đã làm cha thường thường chống đỡ không được, Nhược Vi ở một bên nhìn vui mừng không được.

Đậu Đậu cùng Cầu Cầu tắm ba ngày, lão thái thái hết sức yêu cầu muốn tổ chức long trọng, Nhược Vi cũng không tiện ngăn trở, lão thái thái trong lòng

vui mừng, chỉ có thể theo tâm ý lão thái thái.

Chuyện tám ba ngày là mẹ chồng của Nhượng Vi một tay xử lý, Nhượng Vi đang ngồi trong thán cũng không cần biết cái gì, tám ba ngày ngày ấy, Nhượng Thủy Sơn Trang rất là náo nhiệt một phen.

Tám ba ngày, thời tiết rất tốt, trời xanh mây trắng, mùa này lại chính là thời điểm trăm hoa đua nở, Nhượng Thủy Sơn Trang có một vườn hoa nhỏ, trong bụi hoa có bướm bướm nhẹ nhàng bay múa, dưới ánh mặt trời rực rỡ, bướm bướm bay múa, cảnh tượng như vậy rất động lòng người.

Nhượng Vi trong phòng sinh nghe bên ngoài tiếng người huyên náo, cũng có tới phòng nhìn Đậu Đậu cùng Cầu Cầu, chỉ là bình thường đều là người muốn mượn cơ hội leo lên quan hệ Hiền Viên gia hoặc là Liễu gia, Nhượng Vi thật sự không quá nghĩ tới những người này, chỉ là từ chối không hết.

Xuân Phân cùng Hạ Chí đem Đậu Đậu cùng Cầu Cầu ôm ra đi, Nhượng Vi vẫn hồi hộp, cho đến Đậu Đậu cùng Cầu Cầu khóc bị ôm vào mới lo lắng hỏi Xuân Phân cùng Hạ Chí bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, thế nào Đậu Đậu cùng Cầu Cầu khóc thành ra như vậy.

Xuân Phân cùng Hạ Chí không thể làm gì khác hơn là đem mới vừa rồi ở bên ngoài thấy, thuật lại một lần cho Nhượng Vi nghe, Xuân Phân cùng Hạ Chí đem Đậu Đậu cùng Cầu Cầu ôm ra đi, đem Đậu Đậu cùng Cầu Cầu giao cho nha đầu ở bên cạnh lão thái thái ôm.

Bình thường tám ba ngày người đều là bà đỡ đỡ đẻ tới chủ trì, phong tục bình thường bà đỡ đỡ đẻ, bà đỡ đốt qua hương, lão thái thái dẫn đầu hướng trong chậu thêm một ít nước trong suốt, lại thả một ít tiền bạc cùng hai cái khóa vàng, bà đỡ ở một bên nhìn vui vẻ ra mặt, tiền bạc trong cái bồn này cuối cùng đều là của bà ta.

Sau chính là một ít phu nhân đến xem lễ hướng trong chậu thêm rất nhiều thứ, có quả nhãn, quả táo cái gì, đồ rất nhiều, trong chậu trang sức tràn đầy.

Thêm xong bồn, bà đỡ liền cầm lấy chày gỗ trong tay hướng trong chậu quấy đảo, nói: "Quấy đảo hai đảo liền ba đảo, ca ca dẫn đệ đệ chạy, 70 , 80 , lệch ra Mao nhi, bướng bỉnh, ít thấy cũng tới rồi!" Tiếp mới bắt đầu cho Đậu Đậu cùng Cầu Cầu tắm.

Đậu Đậu cùng Cầu Cầu bị lạnh cả kinh liền bắt đầu khóc, ở cổ đại, khi đứa bé khóc ở bên chậu chẳng những không phạm huy kiêng kỵ, ngược lại bị cho rằng là cát tường...

Bà đỡ vừa cho Đậu Đậu cùng Cầu Cầu tắm vừa nói thầm lời khấn, cái gì "Trước gội đầu, làm vương hầu; sau tắm eo, đồng lứa lại so với đồng lứa cao; tắm một cái trứng, làm Tri Huyện; tắm một cái cổng, làm Tri châu."

Sau đó, dùng cay ngải viên tròn, lấy gừng phiên đựng, đặt ở trên gáy Đậu Đậu cùng Cầu Cầu, tượng trưng tính chích một chích, tiếp cho thêm Đậu Đậu cùng Cầu Cầu chải đầu ăn mặc hạ xuống, nói gì "Ba lược, hai lược bí, lớn lên mang cả hồng đồ trang trí trên tóc; trái về lông mày, bên phải đánh tán, tìm nang dầu chính xác tứ thôn; đánh răng, súc miệng, cùng người nói chuyện miễn bêu xấu."

Sau đó đem trứng gà ở trên mặt Đậu Đậu cùng Cầu Cầu lăn qua lăn lại, nói gì "Trứng gà cuộn cuộn mặt, da mặt tựa như trứng gà, Liễu Hồng tựa như trắng, chân chính là người yêu." Dứt lời, đem Đậu Đậu cùng Cầu Cầu trói lại, dùng một củ hành tây hướng trên người nhẹ nhàng đánh ba cái, nói: "Một chục thông minh, hai đánh lạnh lợi." (ta chẳng hiểu gì hết, ai biết giúp ta với nhé @.@)

Sau đó để cho người đem thông ném ở trên nóc phòng, cầm lên quả cân khoa tay múa chân mấy cái, nói: "Quả cân tuy nhỏ áp ngàn cân." Cầm lên ổ khóa ba khoa tay múa chân, nói: "Lớn lên á..., đầu chặt, chân chặt, keo kiệt."

Sau lại đem Đậu Đậu cùng Cầu Cầu nâng ở trong mâm trà, dùng người trong tộc trước đó chuẩn bị xong tiền bạc, hướng trên người Đậu Đậu cùng Cầu Cầu nhét vào, nói: "Trái nhét vào vàng, bên phải nhét vào bạc, không hao phí, thường người làm."

Cuối cùng dùng cái gương nhỏ hướng cái mông nhỏ của Đậu Đậu cùng Cầu Cầu chiếu lên, nói: "Dùng Bảo Kính, soi soi đi, ban ngày thái đêm đen sạch."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoàn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 190

Thứ vị nhất chính là, cuối cùng bà đỡ còn đem mấy đoá hoa giống hoa lựu làm bằng giấy hướng cái nôi cho trẻ con vẩy vẩy mấy cái vừa vẩy vừa nói: "Hoa sơn chi*, hoa lái, hoa đào, hoa hạnh, hoa hồng, vân hương ngọc (hoa huệ), hoa ban đậu hũy sua đi giảm đi nốt đỏ cho các bé." Phù hộ Đậu Đậu cùng Cầu Cầu không bệnh tật không tai ương kiện kiện khang khang lớn lên.

Sau khi Nhượng Vi nghe nội dung tám ba ngày xong rất đau lòng, Đậu Đậu cùng Cầu Cầu chỉ mới hơi lớn một chút mà lại phải bị chịu tội với những thứ như vậy, Nhượng Vi nghĩ thầm nếu về sau lại sinh thêm đứa nữa nhất định không để cho làm chuyện tám ba ngày này nữa, chỉ làm cho đứa nhỏ phải chịu tội.

Đậu Đậu cùng Cầu Cầu về lại bên cạnh Nhượng Vi mới chậm rãi ngừng tiếng khóc, Nhượng Vi nhìn Đậu Đậu cùng Cầu Cầu nhỏ giọng nức nở vô cùng

đau lòng, trong lòng đem mấy người vẫn đang vui mừng vì chuyện tắm ba ngày này mắng mấy trăm lần mới thư thái một chút.

Hôm tắm ba ngày đó dưới các loại bắt mẫn trùng trùng điệp điệp của Nhục Vi mà qua đi, ngày thứ hai thấy Đậu Đậu cùng Cầu Cầu khôi phục, không có vẻ gì vì chuyện ngày hôm qua mà để lại ám ảnh, lúc này Nhục Vi mới thoáng yên lòng.

Đêm hôm tắm ba ngày đó lúc Hiên Viên Hạo trở về phòng cũng bị Nhục Vi dạy dỗ một trận, nói hẳn không đau lòng các con, Hiên Viên Hạo vô cùng vô tội, hẳn hoàn toàn không biết tắm ba ngày sẽ làm những chuyện gì à.

Cuối cùng Hiên Viên Hạo phải cầu xin tha thứ nửa ngày Nhục Vi mới không tức giận nữa, thật ra thì Nhục Vi cũng biết sự kiện này không thể trách Hiên Viên Hạo được, chỉ là thời điểm tâm trạng nàng không được tốt thì chỉ có thể hướng người thân cận nhất của mình phát giận mà thôi, sau đó thật ra thì Nhục Vi cũng cảm thấy hành động của mình rất không tốt, nhưng chủ yếu là đến cái thời điểm đó, tính khí tự nhiên bộc phát lên, thì cái gì Nhục Vi cũng không quan tâm nữa.

Dĩ nhiên Hiên Viên Hạo nghe Nhục Vi nói thời điểm tắm ba ngày Đậu Đậu cùng Cầu Cầu bị đối đãi như thế nào, trong lòng cũng rất đau, khi Nhục Vi nói về sau nếu sinh thêm đứa nữa cũng nhất quyết không để cho làm chuyện tắm ba ngày này, bằng không ít nhất lúc làm cũng chỉ được làm một phần nhỏ mang tính chất tượng trưng thôi, Hiên Viên Hạo cái khác lại không nhớ được, chỉ nhớ Nhục Vi nói muốn sinh thêm đứa bé, sợ hãi ôm cổ Nhục Vi, nói, về sau không bao giờ sinh nữa, nói xong thân thể còn run rẩy.

Nhục Vi biết lần này mình sanh con đã làm Hiên Viên Hạo bị hù sợ, nghe Hiên Viên Hạo nói tình nguyện về sau không để nàng sinh, cũng muốn nàng an an toàn toàn, nói thật Nhục Vi cảm thấy rất vui vẻ, điều này nói rõ mình ở trong lòng đối phương vĩnh viễn là trọng yếu nhất, nghĩ tới những điều này trong lòng Nhục Vi vô cùng ngọt ngào.

Ngoài miệng Nhục Vi cam kết đều nghe theo ý đối phương, nhưng thật ra thì trong lòng vẫn suy nghĩ chờ lúc Đậu Đậu cùng Cầu Cầu lớn hơn một chút nữa, mình lại sinh tiếp, các bảo bối đáng yêu như vậy Nhục Vi vô cùng yêu thích, nhất định là phải sinh nhiều thêm mấy đứa nữa.

Chuyện tắm ba ngày đi qua, cuộc sống của Nhục Vi lại trở về như bình thường, cùng hai cậu bé cùng nhau ăn rồi lại ngủ, ngủ rồi lại ăn, Nhục Vi cảm giác hông của mình cũng sắp phát phì lên rồi, ảo não vô cùng.

Hai cậu bé cũng càng ngày càng đáng yêu, đối với lão thái thái cùng mẹ chồng của Nhục Vi niềm vui thú lớn nhất mỗi ngày của hai người chính là chạy đến trong sân Nhục Vi xem Đậu Đậu cùng Cầu Cầu phun bong bóng.

Không thể không nói thời điểm Đậu Đậu cùng Cầu Cầu phun bong bóng quả thật rất đáng yêu, ai nhìn cũng vô cùng yêu thích, thân là mẫu thân của Đậu Đậu cùng Cầu Cầu, Nhục Vi cũng rất đặc ý, hai đứa bé đáng yêu như vậy lại là do nàng sanh ra nha!

Khi chuyện tắm ba ngày đã đi qua thì chuyện quan trọng nhất chính là chuyện đầy tháng của hai cậu bé, đây là cơ hội mà lão thái thái cùng mẹ chồng của Nhục Vi không thể nào bỏ qua được, sau khi tắm ba ngày xong thì mẹ chồng nàng dâu hai người đã liền bắt đầu nghĩ tới chuyện đầy tháng rồi.

Những chuyện này Nhục Vi đều không tính tham dự, lão thái thái cùng mẹ chồng Nhục Vi cả ngày lẫn đêm đều không có chuyện gì khác để làm, có thể làm cho các nàng vì chuyện này mà dời đi lực chú ý cũng là chuyện vô cùng tốt, như vậy sẽ không có người nào đến giành chuyện ôm Đậu Đậu cùng Cầu Cầu rồi.

Nghĩ tới đây Nhục Vi thấy rất vui vẻ à, trong lòng lại âm thầm cầu mong tổ mẫu cùng mẹ chồng ngàn vạn đừng trách mình nhỏ mọn à! Thật sự là mấy ngày nay lão thái thái cùng mẹ chồng Nhục Vi thường bá đạo chiếm lấy Đậu Đậu cùng Cầu Cầu, khiến Nhục Vi rất ủy khuất.

Ngày cứ như vậy từng ngày từng ngày trôi qua, Nhục Vi mỗi ngày nhẫn nhịn chịu đựng cảm giác dính giáp nhon nhót trên người, chờ đợi ngày đầy tháng đến, chỉ có ngày đó đến, Nhục Vi mới có thể tùy ý hành động mà tắm rửa gội đầu.

Trên người Nhục Vi thời điểm vừa ra mồ hôi liền hướng Hiên Viên Hạo bộc phát tiểu tính tình, Hiên Viên Hạo mỗi lần như vậy đều rất kiên nhẫn dụ dỗ Nhục Vi, bởi vì Hiên Viên Hạo biết Nhục Vi là người rất thích sạch sẽ.

Đậu Đậu cùng Cầu Cầu cũng mỗi ngày một dạng, đến thời điểm đầy tháng, Đậu Đậu cùng Cầu Cầu đã nặng hơn hai cân so với lúc vừa mới sinh ra, khiến lão thái thái cùng mẹ chồng Nhục Vi bất ngờ cùng yêu thương vô cùng.

Hai cậu bé mập mập phần nộn, thỉnh thoảng lại phun ra mấy cái bong bóng nhỏ, lại không náo loạn, đặc biệt ngoan ngoãn, người cả nhà đều rất thích Đậu Đậu cùng Cầu Cầu.

Thụy Ca cùng Đào Đào đối với Đậu Đậu cùng Cầu Cầu cũng đặc biệt thương yêu, nếu có thời gian liền tới chơi với Đậu Đậu cùng Cầu Cầu, trêu chọc Đậu Đậu cùng Cầu Cầu, hai huynh đệ đối với hai người cháu Đậu Đậu cùng Cầu Cầu này đặc biệt kiên nhẫn.

Cũng có chút tâm tư yêu ai yêu cả đường đi lối về ở bên trong, bởi vì Đậu Đậu cùng Cầu Cầu là đứa bé của chị mình, cho nên đối với Đậu Đậu cùng Cầu Cầu rất tốt, nhưng quan trọng nhất chính là bản thân Đậu Đậu cùng Cầu Cầu cũng rất đáng yêu, Thụy Ca cùng Đào Đào cũng thật tâm thích hai đứa cháu của mình.

Đậu Đậu cùng Cầu Cầu sinh ra, đối với Hiên Viên gia mà nói là chuyện đại hi sự, một số gia đình gia thế tốt có giao tình cùng Hiên Viên gia ở kinh thành, lúc biết tin tức này, liền phái người đưa lễ vật tới cửa.

Có thể nói là Nhục Vi thu lễ thu đến mỏi tay, nhưng Nhục Vi suy nghĩ một chút thu lễ nhiều như vậy thì trả lễ khẳng định cũng không ít, tới tới lui lui như vậy thật đúng là phiền toái, nhưng Nhục Vi biết những chuyện này nhất định phải làm, vì vốn đã là người sống trong tầng lớp, thì không thể nào

không có ý định hướng lên cao quan hệ.

Dĩ nhiên thân thích của Hiên Viên gia ở Kinh Thành cũng tặng lễ tới, còn có nhưng gia đình có quan hệ làm ăn bên ngoài với Hiên Viên Hạo cũng tặng một đồng lớn đồ tới đây.

Lão thái thái nói với Nhược Vi chờ tới lúc đầy tháng Đậu Đậu cùng Cầu Cầu, Hiên Viên gia ở Kinh Thành sẽ đưa người đến chúc mừng, Cổ Gia cũng sẽ phái người đến, dù sao Đậu Đậu cùng Cầu Cầu cũng đều là con trai trưởng của gia chủ đương thời Hiên Viên Hạo.

Nói đến Gia chủ, sau khi Hiên Viên Hạo cùng Nhược Vi thành thân không bao lâu Hiên Viên Kiệt liền đem vị trí gia chủ giao cho Hiên Viên Hạo, vừa mới đầu Hiên Viên Hạo còn cực kỳ không vui, nhưng cuối cùng thì cũng thật sự hết cách, không ép được cái người cha Hiên Viên Kiệt này làm, không thể làm gì khác hơn là phải tiếp nhận vị trí gia chủ.

Chuyện này nếu là tại gia đình khác, vị trí gia chủ nhất định sẽ là người người tranh cướp giành giật muốn có được, nhưng đến tình huống của Hiên Viên gia liền ngược lại hoàn toàn, cũng không ai muốn làm đương gia gia chủ, chủ yếu là vì hai cha con ngại chuyện phải làm quá nhiều, không có thời gian bồi thê tử.

Hiên Viên Kiệt đối với chuyện trong nhà thì ngay sau khi Hiên Viên Hạo có năng lực xử lý liền đem phần lớn giao cho Hiên Viên Hạo quản, bản thân Hiên Viên Kiệt là một người thích thi từ ca phú, không yêu thích những chuyện quản lý nhà cửa này, lúc ấy do Hiên Viên Hạo còn nhỏ mới gắng gượng quản lý, chờ Hiên Viên Hạo có thể gánh vác được liền không chút do dự đem trọng trách ném lên trên người của Hiên Viên Hạo.

Cho nên Hiên Viên Hạo cũng đã tiếp nhận vị trí gia chủ được một khoản thời gian rồi, thật ra thì Nhược Vi cùng Hiên Viên Hạo cũng có thể như là song kiếm hợp bích, Nhược Vi quản chuyện của Liễu gia, Hiên Viên Hạo quản chuyện Hiên Viên gia, hai vợ chồng đều là người có năng lực.

Hiên Viên Hạo có năng lực cũng quyết đoán, có thể bao dung tất cả cho Nhược Vi, Nhược Vi có năng lực, lại có sáng ý, làm việc chừng mực, vợ chồng son hỗ trợ lẫn nhau, trong rất nhiều chuyện thì giống như bằng hữu, thỉnh thoảng lại tựa như người nhà.

Tựa như người nhà tựa như bằng hữu rồi lại là người tình, tình cảm như vậy sẽ cùng bọn họ hạnh phúc đi hết cả đời này.

Ngày đầy tháng, so với cái ngày tám ba ngày lúc trước Nhược Thủy Sơn Trang còn náo nhiệt hơn mấy phần, người tới so với ngày tám ba ngày còn muốn đông hơn gấp đôi, ngày này rốt cuộc Nhược Vi cũng có thể ra khỏi phòng hít thở không khí mới mẻ rồi.

Ngày đầy tháng này, Nhược Vi rời giường từ rất sớm, phân phó Xuân Phân đổ nước đầy vào trong bồn tắm, trong bồn tắm Xuân Phân rải thêm cánh hoa, còn đổ thêm sữa tươi vào trong nước tắm, bởi vì Nhược Vi từng nói tắm bằng sữa tươi có công dụng giúp làm đẹp.

Ở trong phòng tắm Nhược Vi tắm nửa canh giờ mới ra ngoài, còn thiếu điều không đem da trên người chà xát xuống một tầng, toàn thân bị Nhược Vi chà xát hồng hồng đỏ đỏ, những giọt nước long lanh vẫn còn vương trên da Nhược Vi làm nó trở nên hồng hào non mịn, cực kỳ mê người.

Mái tóc ướt nhẹ vương vai sợi sợi trên gò má của Nhược Vi, áo khoác bị mở ra, ngực hơi lộ ra ngoài, xương quai xanh tinh xảo bại lộ trong không khí, Nhược Vi lười biếng ngồi trên băng ghế để Thu Phân giúp mình lau tóc.

Sau khi Nhược Vi trang điểm ăn mặc thật hoàn hảo, bà vú mà nói Đậu Đậu cùng Cầu Cầu lại đói khóc, trước tiên Nhược Vi vội vàng cho hai cậu bé ăn no, bằng không hai bao búi nhỏ thể nhưng sẽ rất biết cách giãy vò người khác.

Ngay khi vừa ra đời Đậu Đậu cùng Cầu Cầu chỉ thích dính Nhược Vi, chỉ chịu bú sữa của một mình Nhược Vi, thời điểm Nhược Vi không đủ sữa, Đậu Đậu cùng Cầu Cầu tình nguyện uống sữa bò, cũng không nguyện ý bú sữa của bà vú.

Về điểm này trong lòng Nhược Vi đương nhiên là rất vui mừng, con trai lại chỉ thích nhất người làm mẹ là mình đây, Nhược Vi làm sao có thể mất hứng, trong lòng rất vui sướng hài lòng.

Sau khi cho Đậu Đậu cùng Cầu Cầu ăn no, Nhược Vi sai Đông Chí đem y phục thời điểm mình mang thai đã làm cho Đậu Đậu cùng Cầu Cầu lấy tới, khi đó Nhược Vi cũng không nghĩ đến chuyện mình sẽ sanh đôi, nhưng thời điểm Nhược Vi làm quần áo vẫn theo bản năng mà làm hai kiện y phục giống nhau như đúc, nhìn tình huống khi đó thì có khi mình đã có dự cảm rồi, Nhược Vi vui vẻ nghĩ đến.

Nhược Vi rón rén cho Đậu Đậu cùng Cầu Cầu thay y phục do mình làm, sau khi thay xong nhìn hai đứa bé đáng yêu giống nhau như đúc đang nằm trên giường trong lòng Nhược Vi cảm thấy vô cùng hạnh phúc, hai đứa bé đáng yêu như vậy lại là con của mình.

Đậu Đậu cùng Cầu Cầu nằm ở trên giường nhỏ nhìn bộ dáng vui vẻ của nẫu thân mình cũng cười khanh khách lên, Nhược Vi nghe tiếng cười của Đậu Đậu cùng Cầu Cầu, cười mất mực rồi, cái bộ dáng này của Đậu Đậu cùng Cầu Cầu thật sự là rất đáng yêu, Nhược Vi có chút không kiềm được mà muốn mang Đậu Đậu cùng Cầu Cầu ôm ra cho mọi người nhìn thấy.

Hiên Viên Hạo từ ngoài phòng bước vào nhìn thấy chính là cảnh tượng thê tử cùng các con đang cười đùa vui vẻ, không khí đặc biệt ấm áp, sau khi Nhược Vi ở cử xong, có mấy bộ phận càng thêm đầy đặn hơn, cũng có thêm một chút phong vị thành thực của nữ nhân, trong sự xinh đẹp còn mang theo một chút quyến rũ, làm ánh mắt Hiên Viên Hạo càng thêm mềm mại hơn, ngây ngốc đứng ở cửa nhìn mấy mẹ con cười đùa.

Nhược Vi vui vẻ chơi cùng Đậu Đậu cùng Cầu Cầu, Đậu Đậu cùng Cầu Cầu nghe thấy được mùi hương quen thuộc trên người Nhược Vi, rất an tâm nằm ở trên giường nhỏ, tùy ý mẩu thân vô lương của mình dùng sức gãi ngứa, bởi vì phản kháng cũng không có hiệu quả.

"Thiếu phu nhân, thiếu gia tới." Thu Phân ở một bên nhẹ nhàng lôi kéo ống tay áo Nhược Vi nói.

"Ồi, Hạo ca ca chàng đã đến rồi, sao không tiến vào, mau tới đây, Đậu Đậu cùng Cầu Cầu thật đáng yêu." Nhược Vi hưng phấn hướng Hiên Viên Hạo nói, thời điểm nói đến Đậu Đậu cùng Cầu Cầu hai mắt liền toát lên ánh sáng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 191

"Ừm, ở đây nói." Về mặt Hiên Viên Hạo dịu dàng đi đến bên cạnh Nhược Vi, trong mắt chứa đều là nụ cười, người có mắt đều có thể nhìn ra được Hiên Viên Hạo yêu thế từ mình nhiều như thế nào.

Đôi mắt tròn của Đậu Đậu và Cầu Cầu mở to nhìn nam nhân đứng bên cạnh mẫu thân mình, gương mặt nghi hoặc, khó phải nói bộ dáng kia đáng yêu biết bao nhiêu, Nhược Vi trực tiếp ôm lấy Đậu Đậu và Cầu Cầu mỗi người hôn một cái, nhìn Hiên Viên Hạo trong lòng chua xót.

Đậu Đậu và Cầu Cầu cho là Nhược Vi đây là lại muốn cùng bọn họ chơi, cười khanh khách lên, đây là Hiên Viên Hạo lần đầu tiên nghe Đậu Đậu và Cầu Cầu bật cười, trên mặt hứng thú nhìn Đậu Đậu và Cầu Cầu, Nhược Vi ở một bên nhìn buồn cười, nghĩ thầm mấy phụ tử này thật đúng là chơi thật khá.

Nhược Vi lại cùng Đậu Đậu và Cầu Cầu chơi đùa một lát, thấy Đậu Đậu và Cầu Cầu hơi mệt liền bảo Đậu Đậu và Cầu Cầu nằm ở trên giường nhỏ nghỉ ngơi, Nhược Vi ở một bên canh chừng, không bao lâu, Đậu Đậu và Cầu Cầu liền ngủ mất.

Hiên Viên Hạo vẫn là lần đầu tiên thấy Nhược Vi và hai đứa bé chơi đùa như vậy, trong lòng có cảm giác rất thỏa mãn.

Sau khi dỗ Đậu Đậu và Cầu Cầu ngủ, Nhược Vi và Hiên Viên Hạo rón rén ra khỏi gian phòng, Nhược Vi vẫn chưa có dùng điểm tâm, Xuân Phân thấy Nhược Vi từ phòng đi ra rất có ánh mắt bảo tiểu nha đầu từ phòng bếp nhỏ bưng điểm tâm tới.

Hiên Viên Hạo sau khi rời giường bị lão thái thái gọi đi dạy bảo một trận vẫn chưa dùng điểm tâm, lão thái thái vốn là bảo Hiên Viên Hạo cùng nhau dùng điểm tâm, nhưng Hiên Viên Hạo muốn trở về viện tử của mình và Nhược Vi cùng nhau dùng cơm, cho nên liền chạy nhanh về.

Nhược Vi và Hiên Viên Hạo hai người vừa nói vừa cười dùng qua điểm tâm, dùng xong điểm tâm, hai người mang gương mặt hài lòng, dù sao đây chính là sau khi Nhược Vi sanh xong đứa bé hai vợ chồng lần đầu tiên ngồi đối diện nhau dùng điểm tâm, vợ chồng son cũng cực kỳ quý trọng thời gian ở chung cùng nhau.

Sau khi ăn cơm xong Nhược Vi tự mình từ trong tủ quần áo lấy ra y phục lúc mình mang thai làm cho Hiên Viên Hạo, hầu hạ Hiên Viên Hạo thay quần áo mới, nhìn y phục mình tự tay may mặc ở trên người Hiên Viên Hạo, trong lòng cảm giác vô cùng hài lòng.

Vóc dáng thon dài, rắn rỏi, sống mũi cao, bờ môi dày mỏng vừa phải, gương mặt tuấn mỹ, ánh mắt câu người, lông mày đen đậm, Nhược Vi kim lòng không được xoa gương mặt Hiên Viên Hạo, đầu ngón tay lưu luyến vuốt ve gương mặt tuấn mỹ của Hiên Viên Hạo. 『diễn đàn lê quý đồn』

Hiên Viên Hạo nhìn trước mắt tiểu nữ nhân này trầm mê trong "Sắc đẹp" của mình thì dờ khóc dở cười, nhưng trong lòng lại cảm thấy rất hưởng thụ.

Nhược Vi không tự chủ liếm cánh môi, vội vàng không kịp chuẩn bị chiếc lưỡi thom đã bị Hiên Viên Hạo lấy thế lời dính cuốn vào trong miệng, liếm chết triền miên, người truy ta đuổi, nước bọt giao hòa nhau.

Một lúc lâu, Nhược Vi thở dốc nằm trong ngực Hiên Viên Hạo, bực mình đâm vào bờ ngực rắn chắc của Hiên Viên Hạo, thật sự là mỗi lần mình hôn môi đều mệt gần chết, còn đối với chút chuyện vừa mới cũng không đủ.

Hai cái đầu tách ra, khoe miệng hai người còn lộ chỉ bạc, trong lúc lơ đãng Nhược Vi lười biếng liếm miệng một cái, Hiên Viên Hạo lại thiếu chút nữa khất chế không được mình, mới vừa rồi nếu không phải là nghĩ tới lát nữa phải đi ra ngoài mời khách, hai người đã sớm lăn đến trên giường.

Qua một lúc lâu, hai người mới từ trong sự kích tình bình phục lại, đôi môi Nhược Vi nhìn có chút sưng đỏ, người sáng suốt vừa nhìn là có thể biết vừa mới xảy ra chuyện gì.

Nhược Vi xấu hổ bảo Xuân Phân lấy nước đá chườm lên, trên môi sưng đỏ mới dần giảm bớt, ti mi kiểm tra một lần rồi trang điểm lại mình, phát hiện không có gì không đúng mới dám ra cửa.

Kinh thành Hiên Viên gia tới đây có mấy người cùng vai vế với Hiên Viên Hạo, trưởng bối cũng không có, chỉ là cũng không xê xích gì nhiều, chỉ là nếu ở kinh thành làm đầy tháng thì bà con Hiên Viên gia khẳng định cũng tới, bởi vì Liễu gia thôn thì không tiện lắm, cho nên có thể tới nhiều tiểu bối như vậy cũng không tệ, dù sao Nhược Vi cũng hài lòng.

Lão thái thái giống như có chút không hài lòng về việc trưởng bối của Hiên Viên gia ở Kinh thành không có xuất hiện, thật ra thì chuyện này Nhược Vi cảm thấy không có gì ghê gớm lắm, chỉ là nhìn bộ dáng lão thái thái rất quan tâm chuyện này, Nhược Vi cũng không dám nói ra cho lão thái thái nghe.

Lão thái thái cảm thấy thật vất vả và không dễ gì chờ mong khi có được hai đứa cháu, hận không thể cho người trong cả thiên hạ biết, vì vậy khi mà những trưởng bối trong gia tộc Hiên Viên không tới đây tham gia tiệc đầy tháng của cháu chắt mình thì lão thái thái cảm thấy không hài lòng, thật ra thì cũng coi như là đụng vào vết thương lòng lão thái thái. 『diễn đàn lê quý đôn』

Quan trọng nhất là Cổ Gia tới mấy vị trưởng bối, khiến lão thái thái cảm thấy mất thể diện, nhà ngoại người ta trưởng bối đều tới, trong khi đó nhà mình một trưởng bối chẳng lẽ cũng không tới được, cho nên lão thái thái hai ngày nay ở trong trạng thái vừa vui mừng nhưng lại vừa cảm thấy mất hứng.

Vui mừng là vì hai đứa cháu chắt đầy tháng, thân thể luôn khỏe mạnh cứng cáp, càng ngày càng đáng yêu, mất hứng chính là người trong gia tộc Hiên Viên ở kinh thành khiến lão thái thái cảm thấy mất thể diện.

Nhưng trái với cảm xúc cũng ngăn cản không được lão thái thái tâm tình vui mừng vì hai đứa cháu chắt. Vào ngày đầy tháng này, sáng sớm lão thái thái đã rời giường, lão thái gia đang ngủ bị lão thái thái đánh thức, thấy đáng về lão thái thái hưng phấn, lão thái gia vô cùng bất đắc dĩ, dù sao lão thái thái trông mong cháu chắt mong nhiều năm rồi.

Phu thê Hiên Viên Kiệt cũng dậy rất sớm, bởi vì hôm nay hai vợ chồng còn phải đãi khách, Nhưộc Vi làm vai trò là nàng dâu ngoan ngoãn đi theo mẹ chồng.

Tiệc đầy tháng Liễu gia thôn cùng những thôn dân có quan hệ tốt với Liễu gia cũng nhận được thiệp mời, mặc dù có thể phần lớn người nhìn không hiểu trên thiệp mời viết cái gì, nhưng mà điều này cũng biểu thị Liễu gia đối với người dân Liễu gia thôn thôn bình đẳng như nhau, cũng không bởi vì thôn dân nhìn không hiểu hay dùng thái độ tùy ý mời thôn dân tới tham gia tiệc đầy tháng.

Các vị tiên sinh ở thư viện Nhưộc Thủy cũng nằm trong danh sách mời, tiệc đầy tháng xem như là Liễu gia và Hiên Viên gia cùng nhau làm chung với Liễu gia ở Liễu gia thôn, Nhưộc Vi sinh đứa bé nên làm một lần, mà mấy vị chủ tử trong gia tộc Hiên Viên trong khoảng thời gian này cũng ở Nhưộc Thủy Sơn Trang, lão thái thái không thể nào không cho cháu chắt mình làm tiệc đầy tháng, cho nên, cuối cùng thương nghị kết quả chính là hai nhà đặt chung một chỗ làm, dù sao cũng là vì muốn náo nhiệt.

Vì vậy, hôm nay Thụy Ca và Đào Đào mặc quần áo mới đi theo tỷ phụ là Hiên Viên Hạo đứng ở cửa ra vào đón khách, lúc mở tiệc còn phải đi theo Hiên Viên Hạo khắp nơi mời rượu, kết quả hai huynh đệ một ngày chạy lên xuống, dĩ nhiên là mệt vô cùng.

Gần trưa, khách đến nhà không sai biệt lắm, nam tử thì có Hiên Viên Hạo mang theo Thụy Ca và Đào Đào đang chiêu đãi, lão thái gia cùng Quái lão đầu và các vị tiên sinh trong thư viện Nhưộc Thủy ở một chỗ nói chuyện phiếm với nhau.

Hiên Viên Kiệt giúp đỡ Hiên Viên Hạo chiêu đãi khách, khách nữ thì có Cổ Thanh Liên chiêu đãi, mấy vị mợ ở Cổ Gia tới cùng nói chuyện phiếm với lão thái thái, Nhưộc Vi luôn ở trong viện (nhà ở có tường thấp bao quanh) của mình chờ, Cổ Thanh Liên đã dặn dò không bảo nàng đi gặp gỡ khách mà ở trong viện mình coi chừng Đậu Đậu và Cầu Cầu cho tốt.

Đến giờ ăn trưa, Nhưộc Vi mới mang Đậu Đậu và Cầu Cầu đi gặp khách, lúc đến thì bên trong nhà mọi người đang trò chuyện vui vẻ, lúc Nhưộc Vi vào nhà nghe lão thái thái đang khen Đậu Đậu và Cầu Cầu, "Bà đây có được hai đứa cháu chắt thật đúng là có phúc, lúc mới sinh ra da dẻ trắng trẻo mềm mại, lại tính cách thông minh, bình thường cũng không âm ỉ cháu dâu ta, về sau nhất định là đứa nghe lời, ăn ngon ngủ ngon, ngày nào cũng vậy, bà đây chính là yêu thích vô cùng." Lão thái thái kiêu ngạo nói. Nhưộc Vi nghe được lời của lão thái thái vừa vui mừng vừa lúng túng, chân mới vừa bước vào cửa tiền cũng không được mà lui cũng không xong.

"Ồ, mới nhắc tào tháo, tào tháo liền đến, đây không phải là cháu dâu và cháu chắt mà lão thái thái ngài luôn nghĩ tới đã tới rồi đây." Mợ lớn đôi mắt sáng và sáng nhìn thấy Nhưộc Vi ôm Đậu Đậu ở cửa thì vui mừng nói.

"Nhưộc Vi xin chào các vị trưởng bối," Nhưộc Vi ôm Đậu Đậu khẽ chào một cái, vì người trong nhà quá nhiều, một hồi cũng gọi không tới, Nhưộc Vi dứt khoát chào một câu các vị trưởng bối, cũng không còn ai có thể lựa ra đề ý.

"Ồi! Cũng đừng đa lễ, mau đưa đứa bé ôm tới cho mợ lớn nhìn một chút, nghe lão thái thái nói ta chính là không kịp đợi muốn nhìn một chút hai cái đứa bé này rồi." Mợ lớn Trương thị vui vẻ nói.

Nhưộc Vi theo lời ôm Đậu Đậu đi tới trước mặt mợ lớn Trương thị, cầm Đậu Đậu trong tay dịu dàng đưa cho mợ lớn Trương thị ôm, Xuân Phân ôm Cầu Cầu theo sát phía sau.

Mợ lớn Trương thị nhẹ nhàng từ trong tay Nhưộc Vi nhận lấy Đậu Đậu, dịu dàng sờ vào Đậu Đậu còn đang ngủ, thấy Đậu Đậu đang ngủ say, cũng bế một chút rồi trả Đậu Đậu lại cho Nhưộc Vi.

Cầu Cầu thì đã rơi vào trong tay mợ hai Lý thị, mợ hai Lý thị về mặt dịu dàng nhìn Cầu Cầu đang ngủ say, cảm khái khen một câu, thật sự là đứa nhỏ đáng yêu!

Yêu thích đến độ không muốn buông tay, hôn rồi lại hôn, mới để cho Hạ Chí đem Cầu Cầu ôm cho lão thái thái, Đậu Đậu bị mẹ chồng Nhưộc Vi ôm, lão thái thái ôm tiểu tâm can Cầu Cầu, gương mặt yêu thích vô cùng.

Bên trong nhà còn có mấy vị phu nhân gia đình giàu có ngồi, thấy bộ dạng lão thái thái vui mừng, rồi rít đáp lời nói: "Lão thái thái, vừa nhìn thì biết ngài chính là người có phúc, người ta trông mong tôn tử mấy năm trời có lẽ còn chưa có trông được, chính là lão thái thái lần đầu tiên trông liền trông được đến hai đứa cháu chắt, có thể thấy được là người có phúc khí lớn đến thế nào rồi." Những phụ nhân khác cũng rít rít phụ họa nói.

Mặc dù lão thái thái biết những người này cũng không thật tâm nói những lời này, nhưng những lời này đối với lão thái thái thật hứng thú, lão thái thái nghe xong cười tươi, có thể thấy được lời này đúng là nói đúng trong lòng lão thái thái.

Một nhóm người thấy lão thái thái chỉ cần nghe cùng hai đứa bé có liên quan liền vui mừng, suy nghĩ một hồi liền hiểu lão thái thái đối với Nhưộc Vi đưa cháu dâu này rất xem trọng, cho dù không phải, ít nhất đối với Nhưộc Vi sinh hai cái đứa bé này cũng rất xem trọng, những trong lòng những phụ nhân này cũng bắt đầu tính toán.

Tiệc đầy tháng chu toàn cùng mọi người cũng qua đi, dĩ nhiên đồng thời Nhưộc Vi cũng nhận được một đồng lớn ánh mắt ước ao ghen tị, chỉ là Nhưộc Vi không quan tâm đến, dù sao người ta ước ao ghen tị bất kể là người hay là vật của mình, Nhưộc Vi không biết mình có cái gì tốt để quan tâm, ăn no không có chuyện làm mới có thể đi quan tâm những thứ này.

Dĩ nhiên cũng nhận được rất nhiều lễ vật, lễ vật quý trọng nhất nhiều nhất chính là do mấy vị mợ Cố Gia đưa và ở Nhưộc Thủy Sơn Trang một thời gian mới hồi kinh.

Trong khoảng thời gian này Nhưộc Vi và mấy vị mợ chung sống rất tốt, tình cảm không tồi, lúc chia tay Nhưộc Vi rất không đành, mẹ chồng Nhưộc Vi còn thú vị bảo Nhưộc Vi dứt khoát theo hồi kinh làm Nhưộc Vi thẹn thùng không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 192

Sau tiệc đầy tháng, cuộc sống của Nhưộc Thủy Sơn Trang lại trở về như bình thường. Mỗi ngày Nhưộc Vi sẽ chăm sóc cho Đậu Đậu và Cầu Cầu nên không thể làm được nhiều việc cho nên nàng dứt khoát giao sản nghiệp cho Thụy Ca và Đào Đào.

Nhưộc Vi nghĩ: dù sao sau này cũng phải giao cho hai đệ ấy, bây giờ coi như là rèn luyện một chút.

Vì vậy mà Thụy Ca và Đào Đào bước lên con đường “không có lối về”. Ngày nào hai huynh đệ cũng thức khuya dậy sớm nên gầy đi rất nhanh, Nhưộc Vi bị hù sợ, nàng không ngờ mọi chuyện sẽ biến thành thế này.

Sau đó một thời gian dài, Nhưộc Vi không dám giao quá nhiều việc cho Thụy Ca và Đào Đào. Nhưng mà cũng nhờ vậy mà hai huynh đệ học được không ít kinh nghiệm.

Sau tiệc đầy tháng vừa vặn là sắp tới kì thi. Lần này Nhưộc Thủy thư viện cũng cử học trò đi thi.

Mặc dù Nhưộc Thủy thư viện mới được thành lập nhưng danh tiếng thì lại không nhỏ. Trong phạm vi vài trăm dặm, không ai là không biết đến.

Lần này đi thi, học trò của Nhưộc Thủy thư viện cũng chỉ muốn thử sức mình. Nhưộc Thủy thư viện thành lập cũng được nửa năm nên học trò học được cũng không ít thứ.

Học trò của Nhưộc Thủy thư viện sẽ luôn có tâm trạng thoải mái, yêu đời, không phải là loại người giả thanh cao hay cổ hủ.

Nhưộc Thủy thư viện luôn liên chú trọng bồi dưỡng tính cách cho học trò. Bởi vì một người nếu không thể vượt qua được cám dỗ thì rất dễ sa ngã.

Hơn nửa năm, học trò ở đây đối với mọi chuyện luôn có phản ứng mạnh hơn người bình thường một chút.

Lần này đi thi, Nhưộc Thủy thư viện cũng không hi vọng là sẽ đậu, chủ yếu là họ muốn rèn luyện cho học trò.

Dĩ nhiên nếu học trò có thể trúng cử thì quá tốt, chỉ là đó không phải là mục tiêu quan trọng nhất. Sau khi Nhưộc Vi mang thai, có rất nhiều trong Nhưộc Thủy thư viện đều nghe theo Thụy Ca và Nhạc lão sư nhưng họ đều có nói với Nhưộc Vi. Hơn nữa chuyện quan trọng đều thông qua Nhưộc Vi mới được thực hiện.

Kì thi này tốn bao nhiêu tiền đều là do Nhưộc Thủy thư viện chi trả. Nhưng mà chỉ có học trò tốt mới được hưởng đãi ngộ này.

Bình thường học trò nghèo sẽ cố gắng học hành hơn, vì họ rất quý trọng cơ hội này.

Nhưộc Vi cũng nghĩ không phải gia cảnh quyết định tất cả. Nếu có học trò vì hoàn cảnh của mình mà buông bỏ bản thân thì nàng sẽ không nhìn đến.

Lần này đi thi tổng cộng 16 người. Trong đó 11 người có gia cảnh bình thường. Mấy người này có thể trước khi tới thư viện thì có chút tự ti nhưng sau này tuyệt đối không có, chỉ có thể tự tin vào chính mình.

5 học trò khác thì có hoàn cảnh khá hơn. Nhưng cũng không phải là người dựa vào hoàn cảnh của mình mà ức hiếp người khác.

Lần này đi thi cho dù kết quả như thế nào, thư viện cũng sẽ đối xử với họ như bình thường.

Không vì trúng cử mà đối xử tốt hơn cũng không vì rớt mà đối xử tệ đi. Học trò của Nhục Thủy thư viện vĩnh viễn ngang hàng với nhau.

Nếu 16 người này có thể đậu hết thì thư viện sẽ có thêm 16 Tiểu Tú Tài rồi.

Nhục Thủy thư viện sẽ phái người đi thu xếp mọi thứ, học trò chỉ cần lo ôn thi là được. Có thể nói học trò của Nhục Thủy thư viện quả thật rất may mắn.

Thi viện là ba năm mới thi một lần, vừa vặn năm nay lại có một kì thi. Thật là may mắn.

Sau khi xem qua thông tin của học trò đi thi, Nhục Vi cũng không chú ý nhiều. Ngày nào nàng cũng chơi đùa với Đậu Đậu và Cầu Cầu. Lão thái thái và mẹ chồng thì vừa có thời gian là chạy tới đây chơi.

Tình cảnh này làm cho Nhục Vi vô cùng hạnh phúc. Sau khi ở cử xong, cuộc sống của Nhục Vi lại trở về như cũ. Lão Thái Gia và lão thái thái cũng đã rất nhớ mấy món ăn của Nhục Vi.

Nhục Vi mình cũng rất nhớ nhà bếp, vừa có thời gian là nàng lại xuống bếp làm một bữa cơm ngon. Ngày ngày lão thái thái và Lão Thái Gia đều khen ngợi Nhục Vi hiếu thuận.

Bất tri bất giác, thời gian thi cử đã qua. Nhục Vi thân là người sáng lập ra Nhục Thủy thư viện, nếu nói không có chút ngóng trông là không thể nào.

Kết quả đã được định trước, cho dù có lo lắng cũng vô dụng.

16 học trò đi thi đã quay về, Nhục Vi kêu Thụy Ca đi xem họ như thế nào. Thụy Ca nói tâm trạng của họ cũng không tệ.

Mặc dù Thụy Ca còn nhỏ, nhưng đã là trúng Cử nhân. không thể không nói Thụy Ca ở phương diện này rất có thiên phú, đệ ấy lại chịu khó, rất cố gắng học tập cho nên trúng cử cũng là chuyện đương nhiên.

Nhục Vi muốn Thụy Ca tiếp xúc nhiều hơn với học trò. Dù sao sau này đệ ấy cũng là người kế thừa thư viện.

Thụy Ca cái gì cũng tốt, chỉ có quá già dặn. Cho nên nàng không thể gây quá nhiều áp lực cho đệ đệ.

Cho đến khi Đậu Đậu và Cầu Cầu được sanh ra thì tính tình của Thụy Ca mới hiền hòa đi đôi chút.

Vốn là Nhục Vi còn lo lắng Thụy Ca và Đào Đào có thể vì nàng sinh con mà xa lánh nàng. Nhưng sự thật lại không như vậy, Nhục Vi cảm thấy rất vui mừng.

Trước kia Nhục Vi chỉ có Thụy Ca và Đào Đào thì nàng đã rất thương hai đệ đệ này. Bây giờ lại sinh thêm hai người con, mọi người khẳng định Nhục Vi sẽ không thương hai đệ đệ nữa.

Mặc dù Nhục Vi biết mình nhất định sẽ không làm vậy nhưng nàng lại sợ hai đệ đệ lại nghĩ lung tung rồi xa lánh nàng. Nhưng hai đệ đệ lại đối xử với nàng như bình thường, điều này làm nàng rất vui.

Trong hai huynh đệ, Nhục Vi lo lắng cho Thụy Ca hơn. Vì khi còn nghèo khó Đào Đào vẫn còn nhỏ, còn Thụy Ca lại hơi lớn rồi, nên có thể hiểu được mọi chuyện.

Mọi chuyện trong nhà Thụy Ca đều nhớ rất rõ nên đệ ấy trưởng thành rất sớm. Đây là điều Nhục Vi lo lắng.

Nhục Vi cũng nói chuyện với Thụy Ca nhiều lần, chỉ là hiệu quả không rõ rệt lắm. Tính tình làm sao có thể thay đổi trong ngày một ngày hai được chứ.

Nhưng mà sau khi Đậu Đậu và Cầu Cầu ra đời, Thụy Ca đã dần dần vui vẻ hơn. Nhục Vi hết sức vui mừng.

Bây giờ nhiều chuyện trong thư viện Nhục Vi đều làm theo ý Thụy Ca. Có chuyện gì xảy ra, nàng cũng hỏi ý kiến Thụy Ca rồi mới nói ra ý kiến của mình. Cách xử lý chuyện của Thụy Ca càng ngày càng chừng chặc.

Mặc dù Thụy Ca có chút chừng chặc nhưng ở trước mặt Nhục Vi thì lại không khác Đào Đào là mấy.

Sau kì thi không bao lâu thì có kết quả, Nhục Thủy thư viện đặc biệt phái người đến Châu Phủ chờ xem thông báo. Học trò đi thi đã bắt đầu quay lại học tập, tâm trạng mọi người đều rất tốt, không có nóng nảy vì chưa có tin tức.

Chờ Châu Phủ ra thông báo thì người được cử đến đó vội vàng chạy về thông báo kết quả cho Nhục Vi.

Nhục Vi nhìn kết quả, 16 học trò đều đậu hết. Bây giờ đã có thân phận đồng sinh (thời Minh Thanh gọi học trò chưa thi tú tài hoặc chưa đậu kỳ thi tú tài). Nhục Vi mỉm cười một tiếng, kết quả này không ngoài dự đoán của mọi người.

Sau khi Nhục Vi biết kết quả, nàng cũng không thông báo ngay. Nàng muốn xem thái độ của mấy học trò như thế nào.

Đội đến Châu Phủ đem tin tức tới thì Nhượng Vi cho người đi quan sát thái độ của 16 học trò. Ai ai thần thái nhẹ nhõm, cử chỉ đúng mực.

Nhượng Vi nghe trong lòng rất hài lòng, kết quả này làm nàng rất vui. Thật không uống công nàng đã bỏ công dạy dỗ họ.

Nhượng Vi cảm thấy tất cả những việc mình làm thật đáng giá. Nàng không biết là bây giờ nên khóc hay nên cười, dù sao Nhượng Thủy thư viện cũng đã tốn hao rất nhiều tâm huyết của nàng, nếu không có kết quả gì thì thật là không có ý nghĩa gì.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 193

Bây giờ có thể đạt được kết quả như vậy, Nhượng Vi đã rất thỏa mãn. Điều này nói rõ một phen, công sức nàng bỏ ra không hề uổng phí.

Sau khi thư viện nhận được tin tức thì toàn thể học trò đều vui mừng. Điều này nói rõ học trò của Nhượng Thủy thư viện đều có thể tỏa sáng.

Từ đó, danh tiếng của Nhượng Thủy thư viện lại càng vang dội. Người tới xin học càng ngày càng nhiều, nhưng thư viện vẫn luôn giữ vững nguyên tắc của mình. Họ không tùy tiện nhận học trò, phải biết là bất kỳ học trò nào đều được Nhượng Vi lựa chọn rất kỹ.

16 học trò đều đã có thân phận đồng sinh, cho nên họ phải chuẩn bị cho kì thi kế tiếp.

Sau khi biết mình đậu, 16 học trò này cũng không vì vậy mà kiêu ngạo. Thư viện cũng không vì vậy mà đối xử khác biệt với họ.

Điều này càng làm cho học trò trong thư viện tin tưởng. Cho dù họ có thân phận như thế nào thì thư viện vĩnh viễn sẽ đối xử với họ ngang bằng nhau.

Nhưng mà phần thưởng thì vẫn phải có. Dù sao có phạt thì phải có thưởng, như vậy mới khích lệ tinh thần cầu tiến của mọi người.

16 học trò này lớn có nhỏ có. Lớn nhất thì mười mấy tuổi, nhỏ nhất thì bảy tám tuổi. Một số người lớn tuổi là vì gia đình thiếu tiền nên đi học trễ.

Thời đại này thi cử không có hạn chế tuổi tác, chỉ là chỉ có nam tử mới được đi thi. Còn con gái thì không được, thời đại này rất hà khắc với nữ giới.

Nhượng Vi có thể sống như vậy không phải là chuyện dễ dàng. Nhượng Vi có đầy đủ thực lực, có núi dựa to lớn. Có rất nhiều người bàn tán ra vào với cách làm việc của nàng, nhất là ở kinh thành.

Nhưng người ở Liễu gia thôn rất thuần phác, quan trọng nhất là Nhượng Vi là người ở đây nên họ cũng dễ dàng chấp nhận hơn.

Bãi nước bọt ở kinh thành có thể dìm chết người. Tác phong làm việc của Nhượng Vi luôn bị người ở đây đem ra bàn tán. Dĩ nhiên là do họ ghen tỵ với nàng.

May mắn là trưởng bối trong nhà không hề có tư tưởng cổ hủ, ngược lại còn yêu thương Nhượng Vi nhiều hơn trước.

Đối với việc Nhượng Vi làm, trưởng bối trong nhà đều ủng hộ nàng.

Nhượng Vi nghĩ tới lúc trước nàng còn lo lắng khi gặp mẹ chồng thì cảm thấy buồn cười. Mẹ chồng là người tốt như vậy, nàng cần gì phải suy nghĩ nhiều chứ.

Bây giờ Nhượng Vi đã hoàn toàn hòa nhập vào cuộc sống ở Hiên Viên gia. Kiếp này nàng đã định là sẽ cùng một chỗ với nơi đây.

Lại sắp tới kì thi rồi, đồng sinh học trò lại phải khổ công học tập.

Một tháng sau chính là kì thi viện, địa điểm vẫn là Châu Phủ. Tất cả đồng sinh học trò đều tập trung vào học hành, thỉnh thoảng họ sẽ đi luyện võ.

Quy tắc của thư viện là học trò nào cũng phải học võ, ít nhất là để rèn luyện thân thể để không bị bệnh tật.

Sau một thời gian, học trò trong thư viện đều tự giác đến Luyện Vũ Tràng để huấn luyện, vì vậy học trò của Nhượng Thủy thư viện sau khi ra ngoài thân thể đều cường tráng.

Kể từ khi nhập học đến nay chưa có học trò nào ngã bệnh.

Bình thường thư viện còn tổ chức cho học trò đi dã ngoại, rèn luyện năng lực sống bên ngoài.

Mọi thứ học được trong Nhượng Thủy thư viện tuyệt đối có thể xài được cả đời.

Nhược Thủy thư viện là một nơi không sợ cường quyền, là nơi phân rõ phải trái, là một nơi rèn luyện nhân tài, là một nơi ấm áp.

Thời gian trôi qua thật nhanh, 16 đồng sinh học trò kia cũng do thư viện cho trả chi phí đi thi.

Mấy vị lão sư trong thư viện cũng rất nhàn hạ, so với trước kia, cuộc sống của họ vui vẻ hơn nhiều.

Mấy vị lão sư dần dần yêu thích Nhược Thủy thư viện, vừa vặn đúng với tâm ý của Nhược Vi.

Nhược Thủy thư viện trừ mấy vị lão sư lão làng, mấy lão sư còn lại cũng là người học thức uyên bác. Trong đó có nhiều người vì ngưỡng mộ mấy đại tiên sinh mà tới. Đương nhiên là Nhược Vi rất chào mừng, chỉ cần có người làm cho nàng thi chắc chắn có chỗ dùng được.

Ai ai cũng càng lúc càng thích Nhược Thủy thư viện, ở đây vừa có thể trao đổi với lão sư mình thích vừa có việc để làm, hơn nữa hoàn cảnh ở đây lại rất tốt.

Vì vậy cho tới bây giờ, người nào cũng một lòng dốc sức vì Nhược Thủy thư viện, không học trò nào muốn rời khỏi đây, trừ phi là kẻ ngu.

Giờ học ở Nhược Thủy thư viện không khô khan, lão sư giảng giải cũng rất tận tâm. Có lúc dùng sách, có lúc dùng hình mẫu để chứng minh, thành thạo còn để học trò tự suy nghĩ.

Tất cả học trò đều rất thích thú với cách học này.

Cho tới sau này Nhược Thủy thư viện càng ngày càng nổi danh, có rất nhiều người có tiền muốn đưa con mình vào đây học. Nhưng Nhược Thủy thư viện vẫn luôn giữ vững nguyên tắc của mình, trừ phi là người thông qua cửa ải của Nhược Thủy thư viện bằng không tuyệt đối sẽ không được vào học.

Thi viện kết thúc rất nhanh, đồng sinh học trò nghỉ ngơi một đêm rồi lại quay về thư viện.

Học trò của Nhược Thủy thư viện đối diện với mọi thứ vẫn luôn bình tĩnh, không kiêu ngạo không nóng nảy, không dựa dẫm vào người có quyền thế.

Không bao lâu đã có kết quả, dĩ nhiên Nhược Vi vẫn là người biết đầu tiên. Lần này nàng vẫn giấu kết quả để rèn luyện cho học trò của mình.

Nếu như có người nào không kiên nhẫn thì Nhược Vi sẽ rất thất vọng. Vì bây giờ mới chỉ là kì thi nhỏ nhoi mà lại không không chế được bản thân thì sau này sẽ không làm được chuyện lớn.

Sau hai ngày kết quả được đưa đến Nhược Thủy thư viện, 16 đồng sinh học trò đều đậu hết, trong đó có một học trò mười một tuổi đứng đầu kì thi.

Nhược Thủy thư viện cũng vì vậy mà nổi tiếng, càng ngày càng có nhiều học trò biết đến sự tồn tại của Nhược Thủy thư viện. Học trò cũng dần dần hướng tới đây để xin học. Lần đầu tiên học sinh của Nhược Thủy thư viện đi thi lại đậu hết, đây quả là một thành công cực lớn.

Quan trọng nhất là hạng nhất cũng bị Nhược Thủy thư viện nắm được, điều này nói rõ Nhược Thủy thư viện rất có thực lực, hơn nữa là thực lực rất lớn.

Vốn là Nhược Thủy thư viện chỉ có mấy trăm gần đây biết nhưng bây giờ Nhược Thủy thư viện lại như ngôi sao sáng. Không ai là không âm mưu tính kế để vào đây học.

Nhược Vi nghe thấy điều này thì rất vui mừng.

Mấy học trò kia bây giờ đã là tú tài rồi, theo lý thì có thể rời khỏi đây. Nhưng quy tắc của thư viện là khi thư viện chưa cho phép thì họ không được rời đi. Nếu đã rời đi thì sẽ vĩnh viễn không được quay lại.

Nếu Nhược Thủy thư viện cảm thấy người học trò này đã đủ học thức thì nhất định sẽ cho ra ngoài.

Thư viện tuyệt đối sẽ không ngăn cản tiền đề của học trò đó. Đương nhiên điều kiện đầu tiên là họ phải tin tưởng thư viện sẽ không hại họ, chỉ có giúp họ mà thôi.

Tất cả lão sư đều cảm thấy 16 tú tài này nên ở lại thư viện, cũng may họ đều đồng ý với quyết định này.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 194

Hai năm sau, ở Nhược Thủy Sơn Trang, bước chân hai tiểu bao tử không vững chạy loạn khắp nơi. Bà vú đi theo sau lưng hai tiểu tổ tông này sợ đến nỗi tim muốn nhảy ra ngoài, chỉ sợ hai tiểu tổ tông không cẩn thận mà có mệnh hệ gì thì toàn gia bọn họ coi như xong.

Hai tiểu bao tử nghịch ngợm này đương nhiên là Đậu Đậu cùng Cầu Cầu rồi. Hai năm trước, thời điểm Đậu Đậu cùng Cầu Cầu vừa sinh ra vẫn cực kỳ nhu thuận, hai năm sau, Đậu Đậu cùng Cầu Cầu cũng đã biết tự đi nên không tránh khỏi có chút nghịch ngợm, nhưng bình thường thì Đậu Đậu cùng Cầu Cầu vẫn rất nhu thuận.

Hai huynh đệ Đậu Đậu và Cầu Cầu thích nhất là chơi trốn tìm. Mặc dù chỉ là đứa bé một hai tuổi, rất nhiều chuyện cũng không hiểu, nhưng không biết vì sao Đậu Đậu cùng Cầu Cầu lại thích chơi cái trò chơi này. .

Người mẹ như Nhược Vi thường vì điều yêu thích này của Đậu Đậu cùng Cầu Cầu mà bị hành hạ không thôi, hai tiểu bánh bao không hiểu gì cứ chạy tới chạy lui, Nhược Vi phải tiêu hao rất nhiều tinh lực mới có thể kiểm soát bọn chúng trong tầm tay.

Đậu Đậu cùng Cầu Cầu chạy một hồi thì cảm thấy mệt mỏi, kêu bà vú ôm đi tìm Nhược Vi. Vừa đến viện của Nhược Vi, Đậu Đậu cùng Cầu Cầu non nớt kêu lên: "Mẫu thân, Đậu Đậu (Cầu Cầu) tới thăm người."

Nhược Vi đang ngồi ở trong phòng xem sổ sách, nghe được âm thanh Đậu Đậu cùng Cầu Cầu thì mỉm cười một tiếng, hai tên tiểu gia hỏa này lại tới, nhìn dáng dấp này thì nàng cũng biết hôm nay cái gì cũng không làm được rồi.

Lúc tới cửa, Đậu Đậu cùng Cầu Cầu kêu bà vú đặt mình xuống, dùng đôi chân nhỏ nhỏ của mình chạy vào phòng, thấy Nhược Vi dịu dàng nhìn bọn họ, Đậu Đậu cùng Cầu Cầu vui mừng chạy tới trong ngực Nhược Vi, ôn nhu kêu, "Mẫu thân, người ở đây làm gì, sao không chơi cùng Đậu Đậu và Cầu Cầu?" Nói chuyện chính là ca ca Đậu Đậu.

"Đúng, đúng, Đậu Đậu nói rất đúng." Cầu Cầu ở một bên phụ họa nói.

Nhược Vi nghe lời nói của Đậu Đậu cùng Cầu Cầu thì dở khóc dở cười. Hai tên gia hỏa này khi không có việc gì thì cứ thích quẩn mình, bình thường hai huynh đệ đều tự mình chơi, một lát sau lại kêu bà vú ôm tìm đến nàng.

"Được, đều là lỗi của mẫu thân, có được hay không, vậy mẫu thân phải bồi tội cùng Đậu Đậu và Cầu Cầu rồi, Đậu Đậu cùng Cầu Cầu cũng không thể không để ý tới mẫu thân nha!" Nhược Vi phối hợp với Đậu Đậu cùng Cầu Cầu mà nhận tội.

"Vậy thì được. Lần sau mẫu thân cũng không thể không chơi cùng Đậu Đậu và Cầu Cầu nha, bằng không Đậu Đậu cùng Cầu Cầu sẽ rất mất hứng, có phải hay không, Cầu Cầu." Đậu Đậu kiêu ngạo ưỡn ngực nói, nói xong còn còn có hướng Cầu Cầu hỏi ý kiến.

"Uh, đúng đó, Đậu Đậu nói rất đúng, mẫu thân không thể như vậy nữa, bằng không Cầu Cầu cùng Đậu Đậu về sau sẽ không để ý mẫu thân." Cầu Cầu kiêu ngạo nói.

"Ha ha, được, về sau mẫu thân sẽ bồi Đậu Đậu cùng Cầu Cầu chơi, bất quá lúc mẫu thân có chuyện cần làm thì Đậu Đậu cùng Cầu Cầu nhất định phải ngoan ngoãn mà nghe lời, không được làm khó, có được hay không, Đậu Đậu cùng Cầu Cầu của mẫu thân là những đứa bé ngoan nhất." Nhược Vi vui vẻ nói. Đậu Đậu cùng Cầu Cầu thích nhất là khi nghe Nhược Vi khen bọn họ là đứa bé ngoan nhất, mỗi lần Nhược Vi nói Đậu Đậu cùng Cầu Cầu ngoan nhất thì cả hai liền vui vẻ quên trời đất, Nhược Vi nói gì, Đậu Đậu cùng Cầu Cầu đều vui tươi hơn hờ đồng ý, chỉ là sau đó lại quên.

"Uh, Đậu Đậu (Cầu Cầu) là đứa bé ngoan nhất của mẫu thân, nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời mẫu thân nói." Đậu Đậu cùng Cầu Cầu quả nhiên vẫn trả lời giống nhau như trước. Nhược Vi thấy Đậu Đậu cùng Cầu Cầu vẫn đáng yêu như thế thì trong lòng cũng vụng trộm vui mừng.

"Uh, mẫu thân cũng biết Đậu Đậu cùng Cầu Cầu là ngoan nhất, Đậu Đậu cùng Cầu Cầu ngoan như vậy, mẫu thân nên thưởng cái gì cho Đậu Đậu cùng Cầu Cầu mới phải." Nhược Vi cười nhìn Đậu Đậu cùng Cầu Cầu.

"Mẫu thân, Đậu Đậu muốn ăn sữa hai lớp do mẫu thân làm." Đậu Đậu hôn Nhược Vi một cái rồi nói, "Mẫu thân, Cầu Cầu muốn ăn khoai tây chiên do mẫu thân làm." Cầu Cầu cũng ngoan ngoãn hôn Nhược Vi một cái, làm lòng của Nhược Vi trong nháy mắt trở nên mềm mại, trong lòng như ăn mật, vô cùng ngọt ngào.

"Uh, Đậu Đậu cùng Cầu Cầu ngoan như vậy, mẫu thân liền chịu cực đi làm món ăn ngon cho Đậu Đậu cùng Cầu Cầu." Nhược Vi ôm Đậu Đậu cùng Cầu Cầu, hôn mỗi người một cái.

"Uh, mẫu thân là tốt nhất, Đậu Đậu (Cầu Cầu) thích mẫu thân nhất." Đậu Đậu cùng Cầu Cầu đạt được ước muốn, liền nói ra những lời ngọt không cần suy nghĩ.

"Uh, được rồi, đừng vuốt mông ngựa nữa." Nhược Vi nhẹ nhàng xoa đầu nhỏ của Đậu Đậu cùng Cầu Cầu.

"Mẫu thân, vuốt mông ngựa, nơi này không có ngựa a, chẳng lẽ trong phòng mẫu thân cất giấu ngựa." Đậu Đậu nghi hoặc nhìn Nhược Vi hỏi.

Nhược Vi nhìn Đậu Đậu dở khóc dở cười, Đậu Đậu lại bắt đầu rồi, Nhược Vi ảo não vỗ vỗ trán của mình, biết rõ rằng hai tên tiểu gia hỏa này thích nhất là hỏi vấn đề, thế mà mình còn ngây ngốc đưa đi lên cửa.

"Không phải ngựa thật, Đậu Đậu bây giờ còn nhỏ, không hiểu lời nói của mẫu thân có ý gì đâu, chờ Đậu Đậu trưởng thành thì biết." Nhược Vi bắt đầu đi hỏi đáp.

"Vậy mẫu thân nói cho Đậu Đậu, Đậu Đậu liền biết." Đậu Đậu chớp chớp mắt nhìn Nhược Vi, khiến trong lòng Nhược Vi mềm nhũn, nhưng nghĩ đến điệu bộ thường này khi Đậu Đậu hỏi vấn đề, Nhược Vi đã cảm thấy có chút chống đỡ không được.

"Khụ, Đậu Đậu muốn ăn bao nhiêu sữa hai lớp? Muốn ăn vị gì? Đậu Đậu ngoan như vậy, có nguyện ý chia cho mẩu thân ăn hay không?" Nhược Vi không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là nói sang chuyện khác.

"Uh, Đậu Đậu cần phải cẩn thận suy nghĩ mới được, sao mẩu thân không ăn khoai tây chiên của Cầu Cầu, lại muốn ăn Đậu Đậu, mẩu thân thiên vị." Đậu Đậu bĩu môi tỏ cáo nói.

"Mẩu thân mới không có thiên vị, chỉ là còn chưa kịp hỏi Cầu Cầu. Cầu Cầu ngoan nhất, khẳng định nguyện ý chia khoai tây chiên cho mẩu thân ăn, có đúng hay không, Cầu Cầu ngoan." Nhược Vi hôn vào trán của Cầu Cầu.

"Uh, Cầu Cầu ngoan nhất, cho mẩu thân ăn khoai tây chiên đó." Cầu Cầu nghe Nhược Vi khích lệ thì vui mừng nói, âm thanh ngọt ngào này như đi vào trong tâm khảm của Nhược Vi.

"Đậu Đậu cũng ngoan, mẩu thân, Đậu Đậu cũng cho mẩu thân ăn sữa hai lớp của Đậu Đậu." Đậu Đậu thấy Nhược Vi hôn Cầu Cầu thì nũng nịu nói, đôi mắt nhỏ vụt sáng, đặc biệt đáng yêu.

"Uh, Đậu Đậu cùng Cầu Cầu đều là con trai ngoan nhất của mẩu thân." Nhược Vi lại hôn Đậu Đậu một cái nói.

Mấy mẹ con nói chuyện một hồi, Nhược Vi mới để cho bà vú trông Đậu Đậu cùng Cầu Cầu, còn chính mình thì đi phòng bếp để làm đồ ăn ngon cho Đậu Đậu cùng Cầu Cầu.

Đến phòng bếp, Nhược Vi quen thuộc chọn lựa nguyên liệu nấu ăn, kêu ma ma phòng bếp đem khoai tây mà mình đã chọn đi rửa sạch, lại lựa ra một chút trái cây tươi, vì Đậu Đậu làm sữa hai lớp.

Khử đi mùi tanh của sữa tươi, rồi bỏ trứng gà vào đánh lên, cho mấy muỗng đường trắng vào rồi khuấy đều đặn, chờ bề mặt sữa tươi đông lại kết xuất vầng sữa thì dùng chiếc đũa đâm thủng lớp vầng sữa đó, chậm rãi đem sữa trong bát đổ ra, lưu lại chút ít sữa để phòng ngừa vầng sữa dính đáy.

Lại đem trứng đổ vào sữa, khuấy đều đặn, dùng loại lưới lọc tự chế để loại bỏ bột bên ngoài cùng bột khí, dọc theo mép bát từ từ đổ vào trong bát lúc đầu.

Vầng sữa sẽ từ từ hiện lên, sau đó bỏ vào nồi hấp, dùng lửa chung khoảng một khắc, tắt lửa, để nguội một lát, rồi bỏ vào hãm băng khoảng hai khắc, lấy ra, dựa theo vị muốn ăn mà thêm trái cây vào là có thể ăn rồi.

Dĩ nhiên, không để vào hãm băng thì cũng vẫn có thể ăn, chỉ là mùi vị không được ngon lắm, nhưng cũng không kém.

Tại nhà Nhược Vi đã làm sữa hai lớp rất nhiều lần rồi, người ở phòng bếp cũng biết nên làm sao để phối hợp với Nhược Vi, nên không bao lâu thì sữa hai lớp cũng đã gần xong, chỉ cần bỏ vào trong hãm băng lần nữa là được rồi.

Trái cây cũng đã rửa xong, chờ sữa hai lớp từ trong hãm băng lấy ra là có thể ăn. Ma ma cũng đã rửa khoai tây xong, đặt ở trên thớt gỗ, chờ Nhược Vi làm.

Nhược Vi đem khoai tây cắt thành hình dạng cây que rồi dùng thanh thùy lọc qua, bỏ vào trong nồi nước đun sôi, luộc khoảng nửa khắc đồng hồ thì đem khoai tây vớt lên để cho ráo nước, chờ khoai tây hoàn toàn ráo thì bỏ vào hãm băng.

Khi khoai tây đã đạt đến độ chuẩn thì bắt đầu đổ dầu vào trong chảo nóng, chuẩn bị chiên khoai tây, chờ khoai tây chín vàng thì có thể vớt ra.

Nhược Vi chiên khoai tây rất ngon, từ trong chảo vớt ra ngoài rồi đặt ở trong mâm lạnh. Bây giờ sữa hai lớp để trong hãm băng đã có thể lấy ra để ăn, Nhược Vi kêu tiểu nha đầu bưng sữa hai lớp ra.

Nhược Vi cắt nhỏ loại trái cây mà Đậu Đậu thích ăn rồi bỏ vào bên trong sữa hai lớp. Nhược Vi làm sữa hai lớp với số lượng nhiều, đủ cho rất nhiều người ăn.

Lão thái thái cùng lão thái gia đã lớn tuổi, không thích hợp ăn quá nhiều đồ lạnh, nhưng mà bây giờ là mùa nóng, lão thái thái cùng lão thái gia chỉ ăn ít thì cũng không sao.

Sau khi Nhược Vi đem trái cây cắt nhỏ bỏ vào trong sữa hai lớp thì khoai tây chiên cũng nguội rồi. Nhược Vi đem sữa hai lớp chia làm vài phần, lão thái thái cùng lão thái gia đã lớn tuổi, nên sau khi lấy sữa hai lớp từ hãm băng ra, Nhược Vi lại chờ sữa hai lớp khôi phục lại nhiệt độ bình thường thì mới bỏ thêm trái cây mà lão thái thái cùng lão thái gia thích ăn vào, rồi kêu người đem đưa cho lão thái thái cùng lão thái gia.

Cha mẹ chồng của Nhược Vi ở kinh thành cũng chưa có trở về Liễu gia thôn, bởi vì Cố lão thái thái bị bệnh, mẹ chồng của Nhược Vi ở lại kinh thành chăm sóc, cha chồng cũng cùng với thế tử ở lại kinh thành.

Hai năm qua, phần lớn thời gian của mấy vị chủ tử Hiền Viên gia đều trải qua ở Liễu gia thôn, bình thường, chỉ cần không phải trở lại kinh thành xử lý chuyện, thì mấy vị chủ tử Hiền Viên gia cũng không nguyện ý trở lại kinh thành.

Nhược Vi kêu người làm vẫn đặt phần sữa hai lớp mà nàng để lại cho Hiền Viên Hạo ở trong hãm băng, đợi Hiền Viên Hạo từ bên ngoài trở lại thì từ mới lấy ra, thời tiết như vậy, ăn thứ này vào cũng có thể giải nhiệt được phần nào.

Sau khi an bài xong mọi chuyện, Nhược Vi mới trở về phòng của mình, trên tay còn bung đồ vừa mới làm cho Đậu Đậu cùng Cầu Cầu. Những thứ này

Nhược Vi đều làm trong phòng bếp nhỏ, cho nên chỉ cần đi một chút là tới.

Khi Nhược Vi bụng sữa hai lớp cùng khoai tây chiên đi tới ngoài phòng, thì nghe được tiếng cười đùa của Đậu Đậu cùng Cầu Cầu bên trong nhà, Nhược Vi nghe thì cười thur thái.

Tiểu nha đầu đang canh giữ ngoài phòng, thấy Nhược Vi thì vội vàng tiến lên thỉnh an. Nhược Vi phát tay một cái ý bảo tiểu nha đầu này lui ra, còn mình thì lặng lẽ vào phòng, thấy Đậu Đậu cùng Cầu Cầu hoàn toàn không có phát hiện, Nhược Vi cười tựa như hồ ly.

Nhược Vi cẩn thận nghe, nghe lời nói của Đậu Đậu cùng Cầu Cầu xong thì dở khóc dở cười. Rồi lại chỉ nghe Đậu Đậu nói: "Cầu Cầu, ta là ca ca, đợi lát nữa mẫu thân làm khoai tây chiên xong, đệ cũng phải chia ca ca một chút, biết không?" Nói xong còn vỗ vỗ vào tiểu bả vai của Cầu Cầu.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 195

Ngay sau đó, Nhược Vi liền nghe được Cầu Cầu hỏi đáp: "Đậu Đậu, người chỉ so với ta lớn một chút, Cầu Cầu mới không cần kêu người là ca ca, ta muốn nói cho mẫu thân biết, Đậu Đậu khi dễ ta." Cầu Cầu non nớt nói.

"Không được, mẫu thân đã nói qua Đậu Đậu là ca ca của Cầu Cầu, cho nên Cầu Cầu không thể tìm mẫu thân kiện Đậu Đậu, mẫu thân đã nói là muốn Đậu Đậu cùng Cầu Cầu hảo hảo chung sống, nếu Cầu Cầu đi kiện Đậu Đậu, vậy sau này mẫu thân nhất định sẽ không thưởng cho chúng ta thức ăn ngon nữa." Đậu Đậu giải thích.

"Vậy Đậu Đậu phải chia sữa hai lớp cho Cầu Cầu ăn, Cầu Cầu mới không tìm mẫu thân kiện Đậu Đậu." Cầu Cầu mặt giảo hoạt nói, tuy đáng vẻ Cầu Cầu nhu thuận nhưng lại đặc biệt phức hắc, Đậu Đậu làm ca ca nhưng không biết đã thua ở trong tay Cầu Cầu bao nhiêu lần rồi.

"Uh, vậy cũng tốt, nhưng Cầu Cầu không thể ăn quá nhiều a, bằng không Đậu Đậu sẽ không đủ ăn." Đậu Đậu mặt buồn bực nhìn Cầu Cầu.

"Khụ, Đậu Đậu cùng Cầu Cầu đang làm gì đó?" Nhược Vi ho một tiếng, kìm nén cười hỏi, nhìn đáng vẻ Đậu Đậu cùng Cầu Cầu có tật giật mình, Nhược Vi liền muốn cười.

"Không có, không có a, mẫu thân, Đậu Đậu cùng Cầu Cầu đang đợi mẫu thân làm thức ăn ngon đây này!" Đậu Đậu nói lấp bấp, Cầu Cầu thì dùng vẻ mặt vô tội nhìn mẫu thân mình.

"Nhưng mẫu thân giống như vừa nghe được Đậu Đậu cùng Cầu Cầu đang nói cái gì tố cáo, Đậu Đậu cùng Cầu Cầu ai muốn tố cáo vậy. Nói cho mẫu thân biết, để mẫu thân nghe một chút là chuyện gì xảy ra." Nhược Vi mặt nghiêm chỉnh nhìn Đậu Đậu cùng Cầu Cầu.

"Mẫu thân, Cầu Cầu đợi người làm khoai tây chiên. Cầu Cầu đợi mẫu thân thật lâu, mẫu thân thế nào giờ mới đến a!" Cầu Cầu nhào tới trong ngực Nhược Vi hỏi.

Nhược Vi biết tên tiểu tử Cầu Cầu này lại bắt đầu chuyển đổi đề tài. Cầu Cầu làm như vậy cũng không phải là lần một lần hai, Nhược Vi đã sớm quen thuộc cách này của Cầu Cầu, nhưng vẫn theo ý tứ của Cầu Cầu mà đổi đề tài, bằng không tiểu gia hỏa này nhất định then quá hóa giận, Nhược Vi không dám trên tiểu tử tông này a!

Nhược Vi cũng không biết Cầu Cầu như thế nào, rõ ràng không tới ba tuổi nhưng lại thông minh như vậy, Đậu Đậu mặc dù so sánh với bạn cùng lứa tuổi thì thông minh hơn một chút, nhưng cũng không có giống như Cầu Cầu, thỉnh thoảng Nhược Vi cũng hoài nghi Cầu Cầu có phải hay không cũng xuyên qua mà đến.

Nhưng khi Nhược Vi thử thăm dò Cầu Cầu thì tiểu bao tử này luôn dùng khuôn mặt ngây thơ nhìn Nhược Vi, khiến Nhược Vi có cảm giác mình suy nghĩ quá nhiều. Trên thực tế đúng là Nhược Vi suy nghĩ nhiều quá, nếu là có nhiều người xuyên qua như vậy, thế giới này còn không rối loạn sao.

"Uh, khoai tây chiên đã làm xong, sao vậy, Cầu Cầu nghĩ muốn ăn khoai tây chiên à." Nhược Vi nhẹ nhàng xoa đầu Cầu Cầu.

"Uh, mẫu thân, Cầu Cầu muốn ăn khoai tây chiên, Đậu Đậu cũng muốn ăn." Cầu Cầu tự mình muốn ăn nhưng vẫn không quên lôi kéo Đậu Đậu xuống nước. Nhược Vi nhìn bộ dáng vui mừng của Đậu Đậu, nghĩ thầm Cầu Cầu thật sự là quá phức hắc rồi.

"Mẫu thân, Đậu Đậu muốn ăn sữa hai lớp rồi, mẫu thân cũng cùng ăn đi." Đậu Đậu nghe Cầu Cầu nói xong thì nói, suy nghĩ một chút lại nói tiếp: "Cho Cầu Cầu ăn nè."

"Uh, Đậu Đậu cùng Cầu Cầu là huynh đệ, cho dù mình thích ăn thì cũng phải nhớ là cùng nhau ăn, bằng không mẫu thân cũng không thích, biết không?" Nhược Vi dịu dàng sờ đầu của Đậu Đậu cùng Cầu Cầu.

"Uh, mẫu thân, Đậu Đậu (Cầu Cầu) nghe mẫu thân, Đậu Đậu (Cầu Cầu) cùng nhau ăn." Đậu Đậu cùng Cầu Cầu miệng đồng thanh nói, Nhược Vi nghe

thì vui vẻ gật đầu.

"Đậu Đậu cùng Cầu Cầu đều là bé ngoan của mẫu thân, tốt lắm, sữa hai lớp cùng khoai tây chiên mẫu thân cũng lấy ra rồi, đang ở trên bàn, đi ăn đi!"
Nhược Vi dịu dàng nói.

"Cám ơn mẫu thân, mẫu thân cực khổ." Đậu Đậu cùng Cầu Cầu nói xong mỗi người hôn Nhược Vi một cái, liền nhảy nhót chạy đến bên bàn ngồi xuống, chờ đợi thức ăn mà Nhược Vi đặc biệt làm cho Đậu Đậu cùng Cầu Cầu, kêu tiểu nha đầu đem sữa hai lớp dọn lên, hai huynh đệ liền bắt đầu ăn.

Thời điểm hai huynh đệ ăn giống như hai con chuột nhỏ, đặc biệt đáng yêu. Nhược Vi ngồi ở một bên nhìn đã cảm thấy vui vẻ, Đậu Đậu cùng Cầu Cầu mới hơn hai tuổi một chút, nhưng vóc dáng so với mấy bạn cùng lứa thì cao hơn một chút.

Đậu Đậu cùng Cầu Cầu từ lúc sinh ra tới giờ, thân thể vẫn luôn khỏe mạnh cường tráng, dù là những bệnh nhỏ nhất cũng không có gặp qua. Nhược Vi biết là bởi vì Linh Tuyền Thủy, thời điểm Nhược Vi mang thai Đậu Đậu cùng Cầu Cầu, ăn cái gì cũng thêm qua Linh Tuyền Thủy, lúc tắm rửa Nhược Vi cũng tăng thêm Linh Tuyền Thủy, vì vậy Đậu Đậu cùng Cầu Cầu khi vừa sinh ra thì làn da liền trắng nõn nà, cùng với những đứa bé bình thường không giống nhau.

Thân thể Đậu Đậu cùng Cầu Cầu cũng vì vậy mà có sức chống cự mạnh hơn một chút, chẳng phải dễ dàng ngã bệnh. Hơn nữa Đậu Đậu cùng Cầu Cầu sau khi sanh, khi tắm rửa đều dùng nước Linh Tuyền Thủy. Mà Nhược Vi cũng vẫn dùng Linh Tuyền Thủy, nên khi Đậu Đậu cùng Cầu Cầu bú sữa của Nhược Vi thì có nhiều dinh dưỡng hơn so với sữa mẹ bình thường.

Thân thể Đậu Đậu cùng Cầu Cầu bởi vì nguyên nhân này, chỉ cần không xảy ra cái gì ngoài ý muốn, thì cả đời này sẽ có thể khỏe mạnh cường tráng.

Đậu Đậu cùng Cầu Cầu ăn xong thì Nhược Vi liền đỡ Đậu Đậu cùng Cầu Cầu đi ngủ. Đậu Đậu cùng Cầu Cầu có thói quen ngủ trưa, lúc này cũng tới giờ rồi.

Sau khi Đậu Đậu cùng Cầu Cầu ngủ thiếp đi, Nhược Vi vuốt vuốt trán của mình, bây giờ phải đi làm tiếp những chuyện chưa làm xong.

Bận rộn hơn nửa buổi chiều Nhược Vi mới đem trong tay sổ sách xem xong. Lúc này Đậu Đậu đã tỉnh rồi, đang tròn mắt đánh giá chung quanh.

Nhược Vi vuốt vuốt eo có chút đau nhức, thấy Đậu Đậu đang vụng trộm nhìn xem mình, Nhược Vi làm bộ không có phát hiện, tùy Đậu Đậu vụng trộm nhìn, không biết Đậu Đậu làm vậy là vì cái gì.

Nhược Vi đứng tại chỗ xoa hông của mình, phát hiện Đậu Đậu vẫn vụng trộm mà nhìn xem mình, cũng không có động tác gì, Nhược Vi trong lòng kinh ngạc cực kỳ, tên tiểu tử này trong lòng đang suy nghĩ gì, Nhược Vi thật đúng là đoán không ra.

Nhược Vi dứt khoát không giả bộ, cũng xoay người lại nhìn Đậu Đậu. Đậu Đậu thấy bị Nhược Vi phát hiện, xấu hổ đem tay nhỏ bé che khuôn mặt nhỏ nhắn của mình.

Nhược Vi thấy bộ dáng này của Đậu Đậu thì dở khóc dở cười, tên tiểu tử này còn xấu hổ, thật không biết Đậu Đậu xấu hổ cái gì, Nhược Vi trong lòng cũng rất tò mò.

"Đậu Đậu, sao vậy, thấy mẫu thân sao lại xấu hổ, có phải hay không làm chuyện gì xấu a!" Nhược Vi nhẹ nhàng hỏi, để tránh đánh thức Cầu Cầu vẫn còn đang ngủ say.

"Không có, không có." Đậu Đậu nghe Nhược Vi hỏi ngược lại thì chui vào trong mền, đem đầu nhỏ giấu ở phía dưới chân, thân thể nhún nhún, tựa như bộ dạng của con sâu róm, đặc biệt đáng yêu.

"Đậu Đậu, nếu không nói, mẫu thân sẽ không thích Đậu Đậu, chỉ thích Cầu Cầu thôi nha." Nhược Vi lời kéo chân móng đang đắp trên người Đậu Đậu nói.

"Không cần, mẫu thân không cần, Đậu Đậu ngoan." Đậu Đậu nghẹn ngào nói, nước mắt cũng ngưng đến lông mi, Nhược Vi nhìn Đậu Đậu bị chính mình trêu chọc mà khóc thì có chút ngượng ngùng.

"Vậy Đậu Đậu nói cho mẫu thân biết là có chuyện gì, có được hay không, như vậy mẫu thân liền thích nhất Đậu Đậu rồi." Nhược Vi nhẹ nhàng lau đi giọt nước mắt trên mặt Đậu Đậu.

"Mẫu thân, Đậu Đậu đã dầm rồi, mẫu thân không thể không thích Đậu Đậu, bằng không Đậu Đậu sẽ khóc." Đậu Đậu nghẹn ngào nói, làm bộ đáng thương nhìn Nhược Vi. .

Nhược Vi nghe được Đậu Đậu đã dầm rồi, còn xấu hổ không dám tự nói với mình, trong lòng vui lên, nhưng không dám biểu hiện ra, bằng không Đậu Đậu khẳng định sẽ khóc thật cho mà xem.

Nghĩ đến mình làm sữa hai lớp kia, Nhược Vi cũng biết là chuyện gì xảy ra, tên tiểu tử này, nhỏ như vậy cũng biết xấu hổ.

"Uh, Đậu Đậu không khóc a, mẫu thân sẽ không trách Đậu Đậu, Đậu Đậu bây giờ còn nhỏ, trưởng thành cũng sẽ không dầm dẫm nữa, mẫu thân thích nhất Đậu Đậu, Đậu Đậu phải ngoan ngoãn, không thể khóc nha!" Nhược Vi dịu dàng nói.

Nhẹ nhàng vén cái chăn đang đắp trên người Đậu Đậu, ôm Đậu Đậu lên để nhìn, quả nhiên có một mảng ướt, Đậu Đậu nhăn nhó giấu ở trong ngực

Nhược Vi, xấu hổ không dám nhìn.

"Không có việc gì, Đậu Đậu đừng thẹn thùng, mẩu thân không cười Đậu Đậu đâu. Đậu Đậu là tiểu nam tử hán, cũng không thể như vậy xấu hổ, biết không?" Nhược Vi vỗ vỗ sau lưng Đậu Đậu nhu hòa nói.

"Mẩu thân thật không cười Đậu Đậu sao?" Đậu Đậu chớp cặp mắt nhu thuận nhìn Nhược Vi, mặt làm bộ đáng thương, nhìn đến Nhược Vi trong lòng mềm nhũn, suy nghĩ một chút Đậu Đậu rốt cuộc còn nhỏ, xấu hổ cũng là bình thường.

"Uh, không cười, mẩu thân không cười, Đậu Đậu ngoan nhất, nhưng lần sau Đậu Đậu cũng không thể ăn nhiều sữa hai lớp như vậy, bằng không lần sau lại đái dầm nữa đó, Đậu Đậu biết không?" Nhược Vi sờ đầu nhỏ của Đậu Đậu nói.

"Uh, Đậu Đậu ngoan, sẽ nghe lời mẩu thân nói." Nói xong lại hôn Nhược Vi một cái.

Nhược Vi ôm Đậu Đậu, tìm y phục sạch sẽ cho Đậu Đậu, lại lau thân thể cho Đậu Đậu, giúp Đậu Đậu thay y phục, sau đó Nhược Vi mang Đậu Đậu ra ngoài chơi một lát thì Cầu Cầu mới tỉnh lại.

Cầu Cầu tỉnh sau, Nhược Vi kêu bà vú trông chừng Đậu Đậu cùng Cầu Cầu, chính mình đi đổi ga giường, rồi đi phòng bếp chuẩn bị nấu cơm. Trong hai năm qua, chỉ cần có thời gian thì Nhược Vi đều tự mình xuống bếp nấu cơm.

Xuân Phân, Hạ Chí, Thu Phân, còn có Đông Chí, bốn người hiện tại cũng đã thành thân rồi, nhưng vẫn đi theo làm việc bên cạnh Nhược Vi, làm quán sự, những nha đầu thân cận bên cạnh Nhược Vi đã đổi thành những nữ ám vệ từng được huấn luyện trong sơn cốc.

Đậu Đậu cùng Cầu Cầu bên cạnh đều được an bài ám vệ coi chừng, chỉ là dưới tình huống bình thường sẽ không xuất hiện, bên cạnh Nhược Vi không cần phải nói cũng có ám vệ, bất quá lấy bản lĩnh của Nhược Vi, trên giang hồ người bình thường cũng không thể gây thương tổn cho nàng.

Trong bốn người Xuân Phân thì Hạ Chí, Thu Phân cùng Đông Chí gả cho Liễu Phong, Liễu Vũ cùng Liễu Lôi, Xuân Phân gả cho A Phúc, Xuân Phân cùng A Phúc cũng coi là vui mừng oan gia rồi.

Sau khi bốn người Xuân Phân lập gia đình, trừ không có cận thân phục vụ Nhược Vi, thì những cái khác cũng không có khác biệt quá lớn, mà mấy người họ gả cho những người trung thành của Nhược Vi, Nhược Vi rất yên tâm, cũng hi vọng mấy người Xuân Phân được hạnh phúc.

Cũng may bốn đôi này tất cả đều là vừa mắt nhau mới ở cùng một chỗ, khiến Nhược Vi chẳng phải lo lắng, với lại đều ở dưới mắt mình, Nhược Vi nghĩ mấy người Xuân Phân cũng sẽ không bị khi dễ.

Hiện tại bốn nha đầu cận thân phục vụ Nhược Vi, cũng cùng một dạng với mấy người Xuân Phân, đều là cô nhi không cha không mẹ, đi theo bên cạnh phục vụ Nhược Vi cũng tận tâm hết sức, bản lĩnh cũng đều không tệ.

Tuổi đều là mười bốn mười lăm, so sánh với Nhược Vi thì nhỏ hơn một chút, Nhược Vi nhìn họ sẽ nhớ tới mấy người Xuân Phân khi vừa tới hầu hạ mình, lúc đó bọn họ cũng có bộ mặt nghiêm trang như vậy, bộ dáng cùng mấy người đang hầu hạ mình bây giờ giống hệt nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 196

Nhược Vi sau khi làm xong bữa cơm chiều, Hiên Viên Hạo mới từ trần trên trở lại, bây giờ Vĩnh An trấn đã xưa đâu bằng nay, so hai năm trước muốn phồn hoa hơn nhiều, dĩ nhiên Vĩnh An trấn có thể có quang cảnh hôm nay, như vậy cũng thua thiệt Liễu gia cùng Hiên Viên gia.

Hai năm trước, Vĩnh An trấn cùng một loại trấn nhỏ không khác nhau gì cả, cùng Vĩnh An trấn hôm nay so sánh là một cái trên trời, một cái dưới đất, ngày xưa, Vĩnh An trấn lui tới nhiều nhất cũng chính là người mấy thôn lân cận, có rất ít lữ khách bên ngoài có cơ hội đi ngang qua Vĩnh An trấn.

Bây giờ Vĩnh An trấn lữ khách các nơi tụ tập, Vĩnh An trấn cũng so hai năm trước phồn hoa hơn nhiều, chỉ từ nhà ở trấn trên cũng có thể thấy được điểm này.

Hiện tại trấn trên, nhà ở không chỉ có trở nên nhiều hơn, hơn nữa tòa nhà cũng lớn hơn, càng tinh xảo hơn rồi, tới Vĩnh An trấn trú lại, thương nhân càng ngày càng nhiều, trấn trên cửa hàng cũng càng mở càng nhiều, đây tất cả đều là bởi vì Liễu gia cùng Hiên Viên gia tồn tại.

Liễu gia cũng không cần nói, là người sinh trưởng ở địa phương, phát tích cũng là từ Vĩnh An trấn cái chỗ này bắt đầu, mà Hiên Viên gia có lẽ là vì nguyên nhân Liễu gia mới có thể ở nơi này hai năm, để càng ngày càng nhiều tinh lực ở Vĩnh An trấn.

Bây giờ lực ảnh hưởng của Liễu gia ở Vĩnh An trấn cũng không phải là lớn bình thường, Liễu gia luôn luôn làm việc khiêm tốn, bằng không chính là hòa thuận chút danh môn đại hộ cũng là so được, chứ nói chi là thực lực sau lưng Liễu gia ẩn giấu đi.

Hơn nữa Vĩnh An trấn phát triển nhanh như vậy còn có một nguyên nhân chính là tồn tại Nhục Thủy thư viện, hai năm qua, danh tiếng Nhục Thủy thư viện đã vang dội Đại Giang Nam Bắc rồi.

Biết Nhục Vi là người thành lập Nhục Thủy thư viện, tìm được cơ hội liền muốn cùng Nhục Vi làm quen, hi vọng Nhục Vi có thể mở miệng đồng ý để đưa bé nhà mình tiến vào Nhục Thủy thư viện.

Dĩ nhiên kết quả nhất định là phủ định, Nhục Vi tính nguyên tắc rất mạnh, sẽ không bởi vì người ta mấy câu nói ngọt mà đồng ý người khác yêu cầu gì, bằng không Liễu gia cũng sẽ không phát triển trở thành như bây giờ rồi.

Hai năm qua càng ngày càng nhiều học sinh muốn đi vào Nhục Thủy thư viện, nhưng nguyên tắc ở Nhục Thủy thư viện còn chưa từng vì bất luận kẻ nào mà đánh vỡ qua, cũng vì vậy danh tiếng Nhục Thủy thư viện mới có thể càng ngày càng vang.

Rất nhiều con em Quan Gia cũng vì vậy muốn đi vào Nhục Thủy thư viện, chỉ là Nhục Thủy thư viện cũng không có vì vậy sợ hãi quyền thế, không có thỏa hiệp, cũng không bị thu mua, cũng làm việc như ngày bình thường. Nhưng là mặt trời và trời.

Hai năm trước Nhục Thủy thư viện có 16 học sinh tham gia thi cử, không chỉ có tất cả đều trúng, thành tú tài, hơn nữa thi viện án thủ cũng là Nhục Thủy thư viện lấy đi.

Thời điểm năm thứ hai thi hội, học sinh Nhục Thủy thư viện đi tham khảo tất cả đều nổi danh trên bảng, thời điểm thi đình, mặc dù không có bắt được Trạng Nguyên, nhưng Bảng nhãn cùng Thám Hoa đều là học sinh Nhục Thủy thư viện.

Những học sinh khác, tất cả đều là Tiến Sĩ hạng nhất, thiên tử ban thưởng xuất thân Tiến Sĩ, ở trên triều đình đại danh Nhục Thủy thư viện lại một lần nữa được lan truyền.

Hai năm qua, Thụy Ca đi theo Nhạc tiên sinh cùng mấy vị đại nho vừa học được rất nhiều kiến thức, ở thư viện lưu lại hai năm, tính tình càng ngày càng nhu hòa, cũng có dày dặn kinh nghiệm hơn hai năm trước vậy.

Thụy Ca cũng nghĩ tới đi thi Tiến Sĩ, như vậy khi mình ở thư viện dạy học sinh danh chính ngôn thuận một chút, Thụy Ca nghĩ thật ra thì cùng Đào Đào không sai biệt lắm, liền dựa vào bộ dạng thi Tiến Sĩ nhị đẳng bậc trung một chút, như vậy cũng sẽ không làm người khác chú ý, đến lúc đó đang ở thư viện thanh thần ổn định dạy học sinh.

Thụy Ca cũng luyện vũ mấy năm thời gian rồi, bản lĩnh không tệ, chỉ là không sánh bằng Nhục Vi được, Nhục Vi ở phương diện này đúng là rất có thiên phú, Thụy Ca cùng Đào Đào dù thế nào đuổi cũng không đuổi kịp.

Thân phận hiện tại của Đào Đào cũng đã là Cử nhân rồi, hơn nữa còn tính toán tiến một bước thi tiến sĩ, chỉ là ý tưởng của Đào Đào là thi Tiến Sĩ nhị đẳng còn kém không nhiều lắm, dù sao cũng không muốn làm quan, chính là muốn cho tỷ tỷ tranh giọng điệu, Trạng Nguyên Thám Hoa cái gì, Đào Đào cũng sẽ không đi tranh, ngộ nhờ thật trúng, Đào Đào còn không muốn cùng những tham quan kia thông đồng làm vậy !

Lần sau sẽ thử thi thời gian ở năm sau, Thụy Ca cùng Đào Đào còn có đầy đủ thời gian mà chuẩn bị, hiện tại Liễu gia đã có hai Cử nhân rồi, nhà đều là không cần thu thuế, gia sản Liễu gia cũng là càng ngày càng nhiều.

Thụy Ca cùng Đào Đào đều cùng Nhục Vi thương lượng qua chuyện này, Nhục Vi cảm thấy cứ như vậy cũng được, không có phản đối, hơn nữa Nhục Vi tin tưởng Thụy Ca cùng Đào Đào mấy năm này tôi luyện đạt thành nguyện vọng còn rất dễ dàng.

Thụy Ca cùng Đào Đào hiện tại cũng có thể chia sẻ rất nhiều chuyện cùng Nhục Vi rồi, mặc dù nói Nhục Vi còn lo lắng Thụy Ca cùng Đào Đào, nhưng cũng không có lo lắng như trước, dù sao tuổi Thụy Ca cùng Đào Đào hiện tại cũng không phải là rất nhỏ rồi.

Thụy Ca cùng Đào Đào với Nhục Vi là chị em ruột, dĩ nhiên bộ dạng cũng sẽ không kém, mỗi người đều có phong thái, Thụy Ca thuộc về kiểu văn nhã tuấn tú, Đào Đào còn lại là bé trai như ánh mặt trời sáng sủa.

Thụy Ca trên người hơi thờ ơ sinh cũng càng ngày càng nồng hậu rồi, Thụy Ca mười bốn tuổi, đã cùng cao hơn nam tử trưởng thành bình thường, thân hình thon dài, xem ra thật cao gầy, trên thực tế vóc người Thụy Ca vẫn rất tốt.

Hai huynh đệ lúc ra cửa, cũng có tiểu cô nương to gan hướng Thụy Ca cùng Đào Đào bỏ khăn tay hay hà bao gì trên người, sợ Thụy Ca cùng Đào Đào cũng không dám tùy tiện ra cửa, thỉnh thoảng lúc ra cửa cùng như làm trộm, khiến Nhục Vi nhìn vui mừng không được.

Thụy Ca bây giờ đã mười bốn tuổi rồi, Đào Đào cũng đã mười hai tuổi rồi, cũng có thể đến tuổi đính hôn rồi, chỉ là Nhục Vi cảm thấy bé trai vẫn nên thành thân muộn, ít nhất cũng mười bảy mười tám lại nói, bằng không rất nhiều chuyện ở cái tuổi này vẫn không hiểu.

Nhục Vi cũng sẽ không chuyên quyền độc đoán cho Thụy Ca cùng Đào Đào đính hôn, phải có là Thụy Ca cùng Đào Đào vui lòng mới được, chỉ là Nhục Vi cảm thấy nếu như mình hỏi, Thụy Ca cùng Đào Đào nhất định sẽ nói tỷ tỷ quyết định là tốt rồi.

Nhục Vi hi vọng Thụy Ca cùng Đào Đào, bạn đời sau này là người mình thích, như vậy mới có thể hòa thuận mỹ mãn sống hết một đời, thành thân là liên quan đến đại sự cả đời, Nhục Vi không hy vọng Thụy Ca cùng Đào Đào tương lai hối hận, cho nên Nhục Vi vẫn là sẽ từ từ, nhất định phải tìm được cô gái Thụy Ca cùng Đào Đào thích.

Sau khi Hiên Viên Hạo từ trên trần về đến nhà, cùng với mấy mẹ con Nhục Vi dùng qua cơm, liền cùng Nhục Vi mang theo Đậu Đậu cùng Cầu Cầu đi xem lão thái thái cùng Lão Thái Gia, hai năm qua đều là như vậy, thỉnh thoảng lão thái thái cùng Lão Thái Gia cũng ở đây, bọn họ cùng dùng cơm ở

viện của Nhục Vi.

Chỉ là khi Nhục Vi xuống bếp cũng sẽ làm thức ăn cho lão thái thái cùng Lão Thái Gia, đều là lão thái thái cùng Lão Thái Gia thích ăn, bằng không chính là tốt cho thân thể đối với lão thái thái cùng Lão Thái Gia.

Nhục Vi còn thường sẽ nhín chút thời gian tới đặc biệt cho lão thái thái cùng Lão Thái Gia làm được thiện, lão thái thái cùng Lão Thái Gia hai năm qua mặc dù nói tuổi lại lớn một chút, chỉ là thân thể nhưng càng ngày càng cường tráng rồi.

Khi vào đến sân lão thái thái cùng Lão Thái Gia ở, Đậu Đậu cùng Cầu Cầu từ trong ngực Nhục Vi cùng Hiền Viên Hạo trượt xuống, trong miệng nhu nhu kêu: "Thái Gia Gia, thái nãi nãi, Đậu Đậu (Cầu Cầu) tới thăm các người rồi."

"Đậu Đậu cùng Cầu Cầu tới, mau vào, để thái nãi nãi xem một chút Đậu Đậu cùng Cầu Cầu cao hơn không." Lão thái thái ở bên trong phòng nghe được âm thanh Đậu Đậu cùng Cầu Cầu, vui mừng hướng ra ngoài kêu.

"Thái nãi nãi, Cầu Cầu cũng ăn thật nhiều cơm, so Đậu Đậu ăn thật nhiều, thái nãi nãi, đáng đáp Cầu Cầu có phải hay không có thể so với Đậu Đậu cao hơn." Cầu Cầu sau đó chạy vào trong ngực lão thái thái, nhảy nhảy đôi mắt nhỏ nhìn lão thái thái.

"Đều phát triển thật cao, so với phụ thân người cao hơn, Đậu Đậu cùng Cầu Cầu thật là làm thái nãi nãi vui vẻ, ha ha!" Lão thái thái vui vẻ tay trái ôm cả Đậu Đậu, tay phải ôm cả Cầu Cầu.

"Tốt lắm, Đậu Đậu cùng Cầu Cầu không cần nương nhờ trên người Thái Gia Gia, hai người các người nặng như vậy, Thái Gia Gia ôm rất vất vả." Nhục Vi thấy Đậu Đậu cùng Cầu Cầu toàn thân nằm ở trên người của Lão Thái Gia, lo lắng Đậu Đậu cùng Cầu Cầu quá nặng, sẽ làm Lão Thái Gia không chịu nổi.

"Không có việc gì, Đậu Đậu cùng Cầu Cầu không nặng, Thái Gia Gia ôm được." Lão Thái Gia bộ dạng thoát nhìn là không có quá cố hết sức, chỉ là Nhục Vi vẫn có chút lo lắng.

"Mẫu thân, Thái Gia Gia nói Đậu Đậu cùng Cầu Cầu không nặng, ôm thôi." Đậu Đậu vui vẻ quăn ở trên người Lão Thái Gia, lại nhào tới hôn Lão Thái Gia một cái, mặt mày Lão Thái Gia lập tức hớn hờ.

"Đậu Đậu thích Thái Gia Gia, Thái Gia Gia tốt nhất." Đậu Đậu nghe Lão Thái Gia lời nói lại vui vẻ chạy đến trong ngực Lão Thái Gia, còn bôi nước miếng đầy mặt Lão Thái Gia.

"Cầu Cầu cũng thích Thái Gia Gia, Thái Gia Gia tốt." Cầu Cầu cũng hấp ta hấp tấp chạy vội tới trong ngực Lão Thái Gia, cùng Đậu Đậu một dạng, bôi đầy nước miếng trên mặt Lão Thái Gia, Lão Thái Gia mặt cười rục rờ: "Thái nãi nãi, Đậu Đậu ăn xong nhiều cơm, mẫu thân nói ăn nhiều cơm là tốt rồi sẽ cao cao." Đậu Đậu dẫn đầu chạy vào trong ngực lão thái thái mềm dẻo nói.

"Đậu Đậu cùng Cầu Cầu không thích Thái Gia Gia rồi sao? Cũng chưa tới Thái Gia Gia tới nơi đây." Lão Thái Gia mặt u oán nhìn Đậu Đậu cùng Cầu Cầu, Nhục Vi cùng Hiền Viên hạo ở một bên nhìn đỡ khốc đỡ cười, nghĩ thầm Lão Thái Gia lại tới chiều này rồi.

"Đậu Đậu cùng Cầu Cầu thích nhất Thái Gia Gia, không thích thái nãi nãi, thái nãi nãi đau lòng." Lão thái thái thấy Lão Thái Gia mặt bộ dáng hả hê, bắt mắt nhìn Lão Thái Gia một cái.

"Không có, Đậu Đậu thích Thái Gia Gia, còn thích thái nãi nãi, còn thích mẫu thân, rất ưa thích phụ thân, còn thích hai tổ tổ, còn thích rất nhiều thật là nhiều." Đậu Đậu đếm đếm liền đếm ra một đồng lớn mình thích.

"Cầu Cầu cũng thích rất nhiều rất nhiều." Cầu Cầu thấy Đậu Đậu nói xong cũng gấp gấp phát biểu ý kiến của mình.

"Được rồi, Đậu Đậu cùng Cầu Cầu không thể lộn xộn, bằng không Thái Gia Gia không thoải mái, biết không?" Nhục Vi có chút bất đắc dĩ nói, cùng Lão Thái Gia nói là không thông, lão thái thái cùng Lão Thái Gia đối với Đậu Đậu cùng Cầu Cầu cơ hồ là xin gì được nấy, Nhục Vi đối mặt tình huống như thế cũng không có biện pháp, luôn không có khả năng để lão thái thái cùng Lão Thái Gia không cần như vậy cùng chiều Đậu Đậu cùng Cầu Cầu rồi, Hiền Viên Hạo nói qua lần thứ nhất, bị lão thái thái cùng Lão Thái Gia mắng nửa ngày, chuyện đối với Đậu Đậu cùng Cầu Cầu, lão thái thái cùng Lão Thái Gia lại cùng chiều không có nguyên tắc, Nhục Vi cũng không dám ngoài miệng đi nhờ long cộp.

"Mẫu thân, Đậu Đậu (Cầu Cầu) biết, sẽ nghe mẫu thân nói, Đậu Đậu (Cầu Cầu) ngoan." Đậu Đậu cùng Cầu Cầu nhu nhu hỏi đáp.

Sau, bởi vì có Đậu Đậu cùng Cầu Cầu ở đây, cả phòng tiếng nói tiếng cười, Đậu Đậu cùng Cầu Cầu hai huynh đệ nói chuyện luôn có thể đề cho lão thái thái cùng Lão Thái Gia vui vẻ cười to, Nhục Vi cùng Hiền Viên Hạo, hai vợ chồng ngồi ở một bên nhìn, thỉnh thoảng nhìn nhau cười một tiếng, thỉnh thoảng nói chút.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 197

Ngày qua ngày trong lúc Đậu Đậu cùng Cầu Cầu chậm rãi cùng nhau lớn lên từng chút từng chút một, bất tri bất giác Đậu Đậu cùng Cầu Cầu đã bốn tuổi rồi, Nhược Vi lại mang bầu lần thứ hai, tuy nhiên lần mang thai này lại không thoải mái giống như lần mang thai Đậu Đậu cùng Cầu Cầu, đứa nhỏ trong bụng đặc biệt rất biết cách làm khổ người khác.

Bắt đầu từ tháng thứ hai mang thai, khẩu vị của Nhược Vi liền thay đổi đặc biệt không tốt, thứ gì cũng ăn không vô, chua hay cay đều cũng không có bao nhiêu tác dụng, khiến Hiên Viên Hạo bị hù dọa đến thảm.

Chỉ thích ăn trái cây, dù trái cây gì cũng thích ăn, cũng may vốn tại Liễu gia cũng đã trồng rất nhiều loại cây ăn quả, ngay cả vào mùa đông thì trong nhà ấm lớn cũng có thể cung cấp trái cây tươi mới ra ngoài.

Đứa nhỏ trong bụng đến thời điểm tháng thứ sáu mới không có gây chuyện nữa, thời điểm tháng thứ sáu, khẩu vị của Nhược Vi thay đổi tốt hơn rất nhiều, chính là trong chốc lát thì suy nghĩ muốn ăn cái này, rồi chốc lát sau lại suy nghĩ muốn ăn cái khác, nhưng mà Hiên Viên Hạo chỉ cần thân thể Nhược Vi có thể thoải mái, những cái khác đều là chuyện nhỏ, mỗi ngày vui sướng cùng hải lòng tìm đồ ăn ngon cho Nhược Vi, cho Nhược Vi đỡ thêm.

Năm nay cũng vừa vặn là thời điểm Thụy Ca cùng Đào Đào quyết định đi tham gia khảo thí, nếu như tính luôn cả chuyện của Thụy Ca cùng Đào Đào, còn có đứa bé trong bụng Nhược Vi năm nay sẽ ra đời, cũng coi là Tam Hi Lâm Môn rồi.

Nhược Thụy thư viện cũng có một vài thí sinh khác cùng đến Kinh Thành, Thụy Ca cùng Đào Đào cũng đã ở tại thư viện này mà tôi luyện nhiều năm như vậy, mặc kệ là phương diện học thức hay là thái độ phương diện làm người Nhược Vi đều rất yên tâm, Thụy Ca cùng Đào Đào đi Kinh Thành cũng không đến nỗi không biết cách ứng xử, huống chi, đến Kinh Thành, Thụy Ca cùng Đào Đào sẽ trực tiếp ở tại biệt viện của Liễu gia ở kinh thành, Nhược Vi lại càng không cần lo lắng.

Nháy mắt cũng đã gần đến tháng Ba, Thụy Ca cùng Đào Đào ngay lúc vừa qua tết Nguyên tiêu đã liền lên đường đi đến kinh thành, bây giờ đã là tuần giữa tháng hai rồi, cách ngày thi cũng không có xa nữa.

Lần này Thụy Ca cùng Đào Đào đến Kinh Thành mặc kệ có thi đậu hay không, về sau cũng sẽ không đi thi nữa, Thụy Ca cùng Đào Đào cũng không nghĩ tới chuyện nhất định phải đậu mới được, cho nên khi đối mặt với chuyện này tâm trạng cũng rất tốt.

Năm nay Thụy Ca cũng đã mười sáu tuổi rồi, Đào Đào cũng đã mười bốn tuổi, đã không còn là những đứa bé cần có Nhược Vi ở bên cạnh bảo vệ nữa, con đường về sau bọn họ phải đi Nhược Vi chỉ có thể cho ý kiến chứ không thể quyết định thay họ nữa, Nhược Vi không bao giờ nghĩ tới chuyện nắm trong tay cuộc sống của Thụy Ca cùng Đào Đào, cuộc đời của bọn họ nên để bọn họ tự nắm giữ trong tay của mình.

Thụy Ca cũng đã đến tuổi có thể thành thân, đã có rất nhiều người ở ngoài sáng trong tối đã ngầm thăm dò hôn sự của Thụy Ca rồi, mặc kệ về sau Thụy Ca lấy người nào, cũng phải qua cửa ải của Nhược Vi.

Nhược Vi sẽ không ép buộc Thụy Ca cưới một người mà mình không thích, nhưng người cuối cùng Thụy Ca cưới cũng phải có được sự đồng ý của Nhược Vi, điểm này thì ngay lúc Thụy Ca cùng Đào Đào hiểu được những chuyện quan hệ giữa nam nữ Nhược Vi đã nhanh chóng nói rõ với Thụy Ca cùng Đào Đào rồi, về sau Thụy Ca cùng Đào Đào cưới vợ, có thể bất luận gia cảnh, nhưng cô nương kia phải tự mình tán thành mới có thể vào cửa Liễu gia.

Hơn nữa cũng đã nghiêm túc cảnh cáo Thụy Ca cùng Đào Đào, Liễu gia bất luận nam nữ, nam không thể cưới vợ bé, nữ không thể làm thiếp, cho nên, Thụy Ca cùng Đào Đào phải giữ mình trong sạch, sau này khi gặp được người mình thích nhất định phải quý trọng.

Thụy Ca cùng Đào Đào cũng rất thành khẩn đồng ý với Nhược Vi, từ khi hiểu sự liên can thủ (cẩn trọng và tuân thủ) nam nữ hữu biệt, không lén lút cùng nữ hài tử lui tới, thời điểm đối mặt với các cô nương cũng vẫn luôn rất bình thản, không cho người có tâm thừa cơ lợi dụng.

Đối với biểu hiện của Thụy Ca cùng Đào Đào, Nhược Vi rất hài lòng, đối với việc này, Nhược Vi chỉ là đứng ở góc độ phái nữ mà nói chuyện, dù sao cái thế gian này rất nhiều quy tắc đối với phái nữ mà nói quá không công bằng.

Nhược Vi không hy vọng đệ đệ của mình cũng là một thành viên trong đó, chỉ hy vọng sau khi Thụy Ca cùng Đào Đào gặp được người mình thích, có thể quý trọng thật tốt.

Sau khi Thụy Ca cùng Đào Đào đi Kinh Thành, mỗi ngày đều đưa tin trở về, mỗi ngày Nhược Vi cùng hai người đệ đệ trao đổi tin tức, nên cũng không quá lo lắng cho cuộc sống của Thụy Ca cùng Đào Đào ở kinh thành.

Có thể nhận được tin tức mỗi ngày nên cũng không uổng phí mấy con chim bồ câu mà Nhược Vi đã nuôi mấy tháng trời ở trong không gian, chim bồ câu này sau khi đã ở trong không gian tràn đầy linh khí nuôi mấy tháng, không chỉ có tốc độ biến hóa, hơn nữa trí lực cũng lên tăng, chẳng những có thể nghe hiểu tiếng người, thỉnh thoảng còn biết mấy chữ !

Đứa nhỏ trong bụng Nhược Vi là mang thai vào tháng Mười năm trước, năm nay thời điểm tháng tám thì đứa bé sẽ được sinh ra, bây giờ là tuần giữa tháng hai, đứa nhỏ trong bụng cũng đã hơn bốn tháng rồi.

Thời điểm Nhược Vi đổi qua mặc trang phục mùa xuân, bụng đã có thể nhìn rõ khe phồng lên rồi, hiện tại Nhược Vi vốn là mang thai lần thứ hai, có thể nói so với lần mang thai trước có kinh nghiệm hơn nhiều.

Mấy năm này Lão thái thái cùng Lão thái gia trên căn bản đều ở tại Nhục Thủy Sơn Trang, trừ phi có chuyện quan trọng mới có thể trở về Kinh Thành một chuyến, mấy năm này Nhục Thủy Sơn Trang nghiêm nhiên trở thành nơi ở chính thức của Lão thái thái cùng Lão thái gia.

Thời điểm Nhục Vi mới vừa thành thân, cũng không nghĩ rằng Lão thái thái cùng Lão thái gia sẽ thích chỗ này như vậy, cũng chưa từng nghĩ tới chuyện Lão thái thái cùng Lão thái gia có thể chịu ở lại Liễu gia thôn mấy năm liền.

Ngày thi hội đến rất nhanh, ở nhà Nhục Vi biết dù có lo lắng cũng vô ích, nhưng cũng không thể nào một chút xíu lo lắng cũng không có.

Mấy ngày nay trước khi thi hội, Thụy Ca cùng Đào Đào vẫn viết thư về cho Nhục Vi như bình thường, giữa những hàng chữ Nhục Vi cũng không phát hiện có chỗ nào không đúng, Nhục Vi tin tưởng, lấy học thức hiện tại của Thụy Ca cùng Đào Đào cùng kinh nghiệm học tập từ trước đến nay hoàn toàn có thể thành công.

Mỗi kỳ thi hội phải thi ba đợt, hơn nữa mỗi đợt cũng phải thi đến tận ba ngày, Nhục Vi ở nhà chờ cũng rất sốt ruột, cũng may tâm tính Nhục Vi vốn rất bình tĩnh.

Vào ngày mười bảy tháng ba thi hội hoàn tất, sau khi Thụy Ca cùng Đào Đào ra khỏi trường thi liền trực tiếp trở về biệt viện, sau khi nghỉ ngơi tại biệt viện cho khỏe lại, mới truyền tin tức cho Nhục Vi, thật ra thì Nhục Vi đã sớm biết Thụy Ca cùng Đào Đào đã an toàn trở lại biệt viện, bởi vì bên người Thụy Ca cùng Đào Đào Nhục Vi đều có an bài người bảo vệ.

Thụy Ca cùng Đào Đào sau khi thi hội xong, ở tại biệt viện nghỉ ngơi một ngày, dù sao liên tục thi ba đợt, hơn nữa hoàn cảnh trường thi cũng rất bất tiện.

Sau đó hai huynh đệ còn phải ở kinh thành chờ kết quả, cũng may là không cần phải đợi lâu, kết quả của kỳ thi hội đã được công bố ra, Thụy Ca cùng Đào Đào đương nhiên là có danh trên bảng vàng, hơn nữa thứ hạng cũng không kém, đều là nằm ở cách vị trí đứng đầu, vị trí của Thụy Ca cao hơn Đào Đào hai hạng.

Nhục Thủy thư viện thành tích dĩ nhiên cũng rất tốt, rất nhiều người đều chờ đợi nhìn xem thành tích của Nhục Thủy thư viện! Dù sao kỳ thi lần trước Nhục Thủy thư viện cũng đã tạo ra được một trận sóng gió lớn.

Kết quả kỳ thi hội đã có, kế tiếp còn có thi đình, Thụy Ca cùng Đào Đào chờ sau khi thi đình kết thúc là đã có thể về nhà, Nhục Vi ở nhà nhưng rất nhớ Thụy Ca cùng Đào Đào, dù sao trong mấy năm này, đây vẫn là lần đầu tiên Thụy Ca cùng Đào Đào rời xa Nhục Vi một khoảng thời gian dài như vậy.

Đến ngày thi đình, Thụy Ca cùng Đào Đào ở Kim Loan điện biểu hiện biết tròn biết méo, nhưng cũng không phải là người nằm trong Tiên Tam Giáp (ba vị trí đứng đầu), Thụy Ca là người đứng đầu trong nhóm đứng thứ hai, đạt danh hiệu Đệ Nhất Danh trong Nhị Giáp, thành tích của Thụy Ca như vậy đã tốt hơn so với dự đoán rất nhiều, Đào Đào là người đứng đầu thứ hai trong bảng thứ năm, ban thưởng danh phận Tiến Sĩ.

Vị ngồi bên trên kia sau khi biết Thụy Ca cùng Đào Đào là huynh đệ ruột, còn đặc biệt khen Thụy Ca cùng Đào Đào mấy câu, khi biết tỷ tỷ của Thụy Ca cùng Đào Đào là người thành lập Nhục Thủy thư viện thì vị phía trên kia liền cảm thấy hứng thú.

Thụy Ca cùng Đào Đào cũng không phải là tiểu tử ngây ngô, thời điểm đáp lời đều là lựa chọn từ ngữ, trước đó cũng cùng vị phía trên kia nói rõ rồi, hai huynh đệ đều muốn hồi hương, về sau đều mong muốn được ở Nhục Thủy thư viện dạy học.

Vị phía trên kia nghe lời nói của Thụy Ca cùng Đào Đào, lại thấy Thụy Ca cùng Đào Đào là thật tâm muốn về nhà vào Nhục Thủy thư viện dạy học, còn đặc biệt bang cho Nhục Thủy thư viện một tấm biển đích thân ngự bút, coi như là đã bang cho Nhục Thủy thư viện một cái vinh dự cực lớn rồi, danh tiếng của Nhục Thủy thư viện nhất định sẽ càng vang dội hơn nữa.

Lần này học sinh ở Nhục Thủy thư viện đi tham gia khảo thí đều đỗ, hạng có nhiều có ít, Trạng Nguyên cùng Thám Hoa lần này đều là học sinh của Nhục Thủy thư viện.

Hơn nữa thành tích của Thụy Ca cùng Đào Đào cũng rất tốt, Nhục Thủy thư viện không muốn nổi tiếng cũng khó, lại có vị phía trên kia khích lệ rồi ngự ban cho tấm biển, Nhục Thủy thư viện sợ là sắp danh dương tứ hải rồi.

Sau khi Thụy Ca cùng Đào Đào thi đình xong, liền ra roi thúc ngựa chạy về Liễu gia thôn, Thụy Ca cùng Đào Đào chưa từng rời đi xa Nhục Vi thời gian dài như vậy, hai huynh đệ đều rất nhớ tỷ tỷ, dĩ nhiên cũng rất nhớ hai đứa cháu ngoại nghịch ngợm nữa.

Hơn nữa Nhục Vi hiện tại lại có thai, hai huynh đệ cũng rất lo lắng cho Nhục Vi, sự tình cũng đã xong xuôi rồi, liền lập tức dọn dẹp hành lý chạy về nhà.

Thời điểm Thụy Ca cùng Đào Đào chạy tới nhà, cả người cực kỳ mệt mỏi, Nhục Vi nhìn thấy bộ dáng của Thụy Ca cùng Đào Đào như vậy sợ hết hồn, còn tưởng rằng Thụy Ca cùng Đào Đào ở trên đường gặp phải phiền toái gì.

Sau khi biết Thụy Ca cùng Đào Đào chỉ là quá mệt mỏi thì vội bảo Thụy Ca cùng Đào Đào đi về nghỉ ngơi, Nhục Vi vốn muốn xuống bếp làm cho Thụy Ca cùng Đào Đào mấy món ăn thật ngon, nhưng thật sự là phòng bếp có mấy mùi vị mà nàng chịu không được.

Thụy Ca cùng Đào Đào ngủ một ngày một đêm mới thấy khỏe lại, sau khi nghỉ ngơi thoải mái, tinh thần liền sáng láng trở lại, Nhục Vi thấy Thụy Ca cùng Đào Đào đã khôi phục trạng thái trước kia mới không còn lo lắng nữa.

Kết quả kỳ thi lần này mặc dù Nhục Vi đã sớm biết, thế nhưng tại thời điểm Thụy Ca cùng Đào Đào chính miệng nói cho Nhục Vi biết, Nhục Vi

cũng là cao hứng muốn khóc.

Nhiều năm như vậy, một mình Nhựt Vi lấy thân phận của tỷ tỷ, vừa làm cha vừa làm mẹ, tần tảo khổ khổ đem Thụy Ca cùng Đào Đào nuôi lớn, lại đem hết toàn lực xây dựng nên phần gia nghiệp như hiện tại, đưa Thụy Ca cùng Đào Đào đi học biết chữ, cái thúng trên người Nhựt Vi nặng bao nhiêu cũng có thể thấy được.

Hiện tại hai huynh đệ Thụy Ca cùng Đào Đào đều đã có tiền đồ, Nhựt Vi vui mừng mà khóc, Thụy Ca cùng Đào Đào nhìn thấy Nhựt Vi khóc, khóc mắt cũng đỏ hoe, hai huynh đệ biết Nhựt Vi khóc đây là vì cái gì.

Hôm nay mấy tỷ đệ tụ lại một chỗ hồi tưởng đến rất nhiều chuyện trong quá khứ, Nhựt Vi khóc hồi lâu, sau khi phát tiết cảm xúc một hồi, mới tí mĩ hỏi Thụy Ca cùng Đào Đào cuộc sống cụ thể ở kinh thành như thế nào, có gặp phải chuyện phiền toái gì không.

Cái người làm tỷ phu như Hiên Viên Hạo hầu ở bên cạnh Nhựt Vi cũng quan tâm hỏi Thụy Ca cùng Đào Đào một ít chuyện, biết Thụy Ca cùng Đào Đào ở kinh thành tất cả đều thuận lợi, hai vợ chồng mới yên lòng.

Sau khi Đậu Đậu cùng Cầu Cầu biết hai Tiểu Cửu Cửu đã trở lại, ngày ngày quán lấy Thụy Ca cùng Đào Đào, Đậu Đậu cùng Cầu Cầu trong ngày thường ngoại trừ thích dây dưa với Nhựt Vi, cái khác chính là thích nhất quán lấy Thụy Ca cùng Đào Đào.

Chủ yếu là Thụy Ca cùng Đào Đào đối với Đậu Đậu cùng Cầu Cầu rất có kiên nhẫn, thêm vào chuyện Đậu Đậu cùng Cầu Cầu lại là con của Nhựt Vi, hai huynh đệ đối với Đậu Đậu cùng Cầu Cầu lại càng tốt hơn, thấy cái gì ăn ngon hay chuyện gì vui cũng sẽ nghĩ cách mang về cho Đậu Đậu cùng Cầu Cầu, Đậu Đậu cùng Cầu Cầu làm sao có thể không thích Tiểu Cửu Cửu tốt như Thụy Ca cùng Đào Đào được chứ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 198

Đại kết cục

Từ khi tin tức Thụy Ca và Đào Đào đậu tiến sĩ truyền tới trấn Vĩnh An thì về sau cánh cửa của Liễu gia đã sắp bị bà mai gặm hư, từ bốn phương tám hướng mọi người đều tới Liễu gia cầu hôn.

Lúc mới bắt đầu Nhựt Vi còn có thể nhẫn nại nói chuyện với những bà mai kia hai ba câu, sau người càng tới càng nhiều, Nhựt Vi dứt khoát không để ý đến người ngoài vào Liễu gia trang, đối bên ngoài nói hôn sự của Thụy Ca và Đào Đào không vội, lại nói còn phải đợi hai năm, hưởng chi tuổi của Thụy Ca và Đào Đào chờ hai năm hoàn toàn chờ được nổi, chính là ba năm bốn năm cũng chờ được nổi.

Danh tiếng của thư viện Nhựt Thủy so với hai năm trước hơn quá thật vang danh xa, kết quả thi hội sau khi truyền ra ngoài, ngoài sáng và trong tối hỏi thăm chuyện thư viện Nhựt Thủy biết dùng người cũng càng ngày càng hơn nhiều.

Lần này kết quả thi hội so với lần trước tốt hơn, lần trước thi hội thư viện Nhựt Thủy không thể nắm được Trạng Nguyên, lần này Trạng Nguyên và Thám Hoa đều là đệ tử của thư viện Nhựt Thủy.

Hơn nữa tám biển ngự tứ cũng đã đưa đến thư viện, giờ đây thư viện Nhựt Thủy cấp bậc lại lên một tầng, vị trí trên cao ngai cũng không phải là ai cũng có thể được.

Thành tích thư viện đạt được cộng thêm việc thừa nhận của các vị ở bên trên thì thư viện Nhựt Thủy về sau chỉ cần không phạm chuyện gì, thì có thể truyền đến thiên thu muôn đời.

Thụy Ca và Đào Đào đều đỗ tiến sĩ, Nhựt Vi nhất định tổ chức ăn mừng cho hai huynh đệ này, Liễu gia lại có thật nhiều năm không có chuyện vui lớn, Thụy Ca và Đào Đào cùng nhau thi đậu tiến sĩ đối với Liễu gia mà nói là chuyện đại hi sự.

Nhựt Vi quyết định tổ chức bữa tiệc lớn cho hai huynh đệ ăn mừng, Thụy Ca và Đào Đào có thể thi đậu Tiến Sĩ đối với cả Liễu gia thôn mà nói đều là chuyện đại hi sự.

Nhựt Vi có thai, đối với chuyện tổ chức tiệc chỉ có thể nắm giữ đại cục, những chuyện khác cũng giao cho quán gia làm, dĩ nhiên bữa tiệc này nhất định là tổ chức ở Liễu gia, và dĩ nhiên là cùng với tiệc đầy tháng của Đậu Đậu và Cầu Cầu ý nghĩa không giống nhau.

Tiệc đầy tháng của Đậu Đậu và Cầu Cầu đối với Liễu gia và Hiên Viên gia mà nói cũng là chuyện vui lớn, nhà mẹ và nhà chồng Nhựt Vi cũng có thể đãi yến tiệc, nhưng chuyện Thụy Ca và Đào Đào trúng cử đối với Liễu gia mà nói ý nghĩa cũng không giống nhau, Hiên Viên gia cũng đều vì chuyện này vui mừng, dù sao hai nhà là thân gia, nhưng Thụy Ca và Đào Đào trúng cử đối với Liễu gia mà nói mới đặc biệt.

Tiệc vào ngày kia, Nhựt Vi chỉ xuất hiện trong chốc lát, nhưng Nhựt Vi lại vui mừng cả ngày, thôn dân trong Liễu gia thôn cũng thay Liễu gia vui mừng, đồng thời cũng vì Liễu gia cảm thấy kiêu ngạo, dù sao Liễu gia cũng là một thành viên của Liễu gia thôn.

Tiệc rượu của Thụy Ca và Đào Đào ngày này nhận được nhiều khen ngợi, còn gặp phải một chút người muốn cùng Liễu gia thiết lập quan hệ, đều mang theo cảm xúc ước ao ghen tị, chỉ là tâm tính Thụy Ca và Đào Đào vẫn không dao động.

Từ nay về sau, Liễu gia không còn là người quê mùa trong mắt những người quyền quý kia, mặc dù nói ở phương diện khác Liễu gia vừa mới nổi lên, nhưng Nhượng Vi tin rằng một ngày nào đó Liễu gia sẽ đứng vị trí cao hơn.

Sau bữa tiệc rượu, Thụy Ca và Đào Đào bắt đầu chuẩn bị tiến vào thư viện dạy học sinh, mấy năm này, Thụy Ca và Đào Đào thường lưu lại ở thư viện, đối với một cảnh một vật ở thư viện cũng rất quen thuộc, đối với tình huống từng học sinh trong thư viện cũng rất hiểu rõ.

Hiện tại thư viện lại làm lớn ra gấp đôi, tòa núi xây thư viện hiện tại cũng bị Nhượng Vi tận dụng hợp lý, trên núi cảnh sắc cũng càng ngày càng mê người, giống như thư viện được xây ở thế ngoại đảo nguyên.

Nhượng Vi kết hợp từng cảnh vật trên núi vẽ một bản thiết kế, ở chân núi xây rất nhiều công trình có lợi cho thư viện, thư viện đang từng bước từng bước hoàn thiện cũng từng bước từng bước phát triển lên.

Mấy năm này học sinh đi ra từ thư viện, mọi người đều gánh vác trách nhiệm đỉnh thiên lập địa, những học sinh này sau khi từ thư viện đi ra, nếu không đi vào con đường làm quan thì chính là buôn bán hoặc làm những thứ khác. Từ Thụy đến Đào.

Mặc kệ những học sinh này sau khi rời đi thư viện làm cái gì, cũng không có bôi đen thư viện, mà là giành đến vinh dự cho thư viện.

Lúc thư viện mới vừa thành lập thì đã phân ban, hơn nữa thư viện dạy những thứ chuẩn bị cho thi khoa cử, còn có rất nhiều kiến thức khác, học sinh ở thư viện Nhượng Thủy học được đều có thể hưởng thụ cả đời.

Đậu Đậu và Cầu Cầu cũng đã học vỡ lòng rồi, hiện tại hai tiểu tử này mỗi ngày đều muốn đến thư viện đọc sách, lúc ở thư viện Đậu Đậu và Cầu Cầu cũng rất nghe lời thầy giáo.

Mỗi ngày từ thư viện trở về đều ở cùng Nhượng Vi, đi theo sau lưng Nhượng Vi, ríu rít hỏi đũa nhỏ trong bụng Nhượng Vi khi nào mới ra ngoài cùng bọn họ chơi.

Đậu Đậu và Cầu Cầu kể từ khi biết trong bụng Nhượng Vi có tiểu bảo bảo thì liền thay đổi hiểu biết nhiều chuyện hơn, có cái gì tốt ăn xong thường nhớ chưa một chút cho Nhượng Vi nói là cho để cho đệ đệ muội muội trong bụng Nhượng Vi ăn, luôn khiến Nhượng Vi dở khóc dở cười.

Trong nhà không có trẻ nhỏ cùng tuổi với Đậu Đậu và Cầu Cầu, Đậu Đậu và Cầu Cầu vẫn luôn là đứa nhỏ nhất trong nhà, hiện tại thì tốt rồi không dễ dàng gì có một đứa so với bọn hắn nhỏ tuổi hơn làm cho hai tiểu tử kia rất chờ mong!

Ở thời điểm Nhượng Vi nôn nghén, Đậu Đậu và Cầu Cầu cũng rất lo lắng, còn thường sai người làm đi hỏi thăm có cái gì có thể ăn không, hai tiểu tử kia còn nhỏ tuổi cũng biết quan tâm mẫu thân làm cho Nhượng Vi biết trong lòng ấm áp.

Mặc dù Đậu Đậu và Cầu Cầu mới bốn tuổi, nhưng đã nhận biết rất nhiều chữ, Nhượng Vi từ khi sinh Đậu Đậu và Cầu Cầu, thì đã ở trên tường trong phòng của Đậu Đậu và Cầu Cầu dán bức tranh, bình thường chơi đồ chơi trẻ em, đều là cùng chữ có liên quan, từ nhỏ Đậu Đậu và Cầu Cầu đã bắt đầu tiếp xúc những thứ này.

Ở trong thư viện, Đậu Đậu và Cầu Cầu cũng là học sinh nhỏ tuổi nhất, những học sinh khác nhỏ tuổi nhất cũng là năm tuổi trở lên, hơn nữa Đậu Đậu và Cầu Cầu so với cùng lứa đã thông minh một chút, cùng bạn cùng lứa tuổi không chơi đùa nhiều, Đậu Đậu và Cầu Cầu bình thường đều không thích chơi với bạn cùng lứa, ngược lại thích đi theo sau lưng hai cậu nhỏ.

Mặc dù tuổi của Đậu Đậu và Cầu Cầu còn nhỏ, nhưng so bạn cùng lứa tuổi có chút trưởng thành một chút, hơn nữa lúc Nhượng Vi đang cùng Đậu Đậu và Cầu Cầu chung sống thì lấy thái độ ngang hàng đối đãi.

Thời gian rất nhanh đã đến tháng tám, bụng Nhượng Vi đã rất lớn, cũng sắp đến thời cơ chín muồi nghênh đón một sinh mạng mới.

Hiên Viên Hạo dịu dàng săn sóc hầu bên cạnh Nhượng Vi, Nhượng Vi an tâm dựa vào người đàn ông này, hai người thành thân cũng nhiều năm rồi, Đậu Đậu và Cầu Cầu cũng đã bốn tuổi rồi nhưng tình cảm hai vợ chồng lại giống như trước kia, như keo như sơn, hận không được thời khắc đều dính vào nhau.

Sau khi thành thân, Nhượng Vi cảm nhận được hạnh phúc và an tâm, hiện tại lần mang thai thứ hai này vừa sắp đến ngày sinh, mặc dù không có khăn trương như lần đầu tiên nhưng Hiên Viên Hạo vẫn giống như như đối diện với cường địch, đi chuẩn bị mọi thứ, chỉ vì người đàn ông này không cho phép thể tử của mình có một chút xảy ra ngoài ý muốn.

Nhượng Vi luôn dịu dàng nhìn phụ quân mình vì mình bận rộn, trong mắt tràn đầy nụ cười ấm áp, từ trên thân người nam nhân này làm cho Nhượng Vi cảm nhận được cảm giác an toàn mãnh liệt.

Một buổi sáng sớm giữa tháng tám, Nhượng Thủy Sơn Trang truyền ra một tiếng gầm lên giận dữ, "Nhanh lên một chút, mau gọi bà đỡ tới đây, thiếu phu nhân muốn sinh." Hiên Viên Hạo vội vàng chạy ra ngoài phòng quất to với nha hoàn. Sau đó nha hoàn của Nhượng Thủy Sơn Trang liền hành động rất nhanh, người đi nấu nước nóng, người đi phòng bếp chuẩn bị đồ ăn cho Nhượng Vi, người thì chuẩn bị lúc sinh sản phải dùng những thứ gì đều hành động rất nhanh.

"A! Thật là đau, sao lần này lại đau như thế." Nhục Vi nằm ở trên giường thờ hồn hển nói, bà đỡ nói sản đạo (đường thai nhi từ trong bụng mẹ chui ra ngoài) vẫn chưa có mở ra hoàn toàn, còn phải đợi thêm chút nữa.

Ngoài phòng chờ mọi người nghe tiếng kêu thê thảm của Nhục Vi thì trái tim cũng nhéo lên, Hiên Viên Hạo nghe được tiếng Nhục Vi kêu đau nhất thời sắc mặt trở nên trắng như tuyết.

Cầu nguyện trong lòng Nhục Vi có thể thuận lợi sinh hạ đứa bé, trong miệng luôn lải nhải, "Về sau không bao giờ sinh nữa, không sinh nữa." Hiên Viên Hạo nói năng không có mạch lạc.

Đậu Đậu và Cầu Cầu mang về mặt luống cuống nhìn người cha bình thường rất mạnh mẽ đi tới đi lui, lại nghe đến tiếng kêu đau đớn của mẫu thân trong nhà, sắc mặt hai huynh đệ cũng trở nên không tốt lắm.

Thụy Ca và Đào Đào cũng chờ ở bên ngoài, đây cũng không phải là lần đầu tiên hai huynh đệ đợi tỷ tỷ sinh con, nhưng hai huynh đệ vẫn rất lo lắng tỷ tỷ có thể bị nguy hiểm hay không, dù sao nữ nhân sinh con chính là qua Quỷ Môn quan.

Lúc Nhục Vi sinh Đậu Đậu và Cầu Cầu, Nhục Vi cắn răng nhịn được không có la ra tiếng, lần này Nhục Vi nhịn không được, lần này còn đau hơn lần trước, hơn nữa Nhục Vi cũng không nghĩ đến mọi người còn có thể lo lắng hơn so với lần trước, dù sao đều nói lúc sinh thai thứ hai sẽ thuận lợi một chút, Nhục Vi cho là mọi người sẽ không có lo lắng đến như vậy.

Sau hai canh giờ, bên trong phòng sanh rốt cuộc truyền ra tiếng khóc của trẻ con, mọi người chờ ở phía ngoài mới buông lỏng xuống lo lắng trong lòng.

Hiên Viên Hạo càng thêm kích động hôn mê bất tỉnh, "Đông" một tiếng, thân hình Hiên Viên Hạo cao lớn té xuống làm mọi người sợ hết hồn, Đậu Đậu và Cầu Cầu càng thêm khóc đến đỏ cả vành mắt.

Người làm luống cuống tay chân đỡ Hiên Viên Hạo về phòng nằm, vừa đứng trong nhà có đại phu nên bảo đại phu chẩn mạch, đại phu nói nói: "Tĩnh thần và thể lực quá tập trung, thần kinh căng thẳng nay đột nhiên thả lỏng xuống mới có thể té xỉu."

Biết Hiên Viên Hạo bởi vì quá lo lắng lại đột nhiên buông lỏng xuống mới té xỉu nên mọi người mới yên tâm, mà bà đỡ cũng ôm đứa bé ra ngoài báo tin mừng: "Chúc mừng các vị chủ tử, thiếu phu nhân lại sinh thêm một vị tiểu công tử."

Lão thái thái cùng đám người chờ ở ngoài phòng sanh nghe được lại là bé trai, cũng rất vui mừng, thế hệ Hiên Viên gia mấy đời đều là nhất mạch đơn truyền, hiện tại, đến đời này Hiên Viên gia đã có ba bé trai, phá vỡ mấy đời con một.

Lão thái thái sai nha hoàn bên cạnh thưởng cho bà đỡ, bà đỡ lặng lẽ ước chừng hà bao trong tay, trọng lượng trong hà bao chính là đủ nặng làm trong lòng bà đỡ vui mừng.

Khi Nhục Vi tỉnh lại đã là buổi tối, đứa bé an tĩnh nằm ở bên cạnh mình, Nhục Vi dịu dàng cười một tiếng, tiểu bảo bảo như cảm ứng được, khoe môi cũng có một tia nho nhỏ đường cong, Nhục Vi không tin được nghĩ mình hoa mắt.

Không bao lâu thì ngoài cửa có động tĩnh, đi vào là Hiên Viên Hạo sau lưng còn có hai cái đuôi nhỏ đi theo, Đậu Đậu và Cầu Cầu mang về mặt tò mò đi theo sau lưng Hiên Viên Hạo.

Phụ tử ba người vào phòng sau đó phát hiện Nhục Vi đã tỉnh rồi, Đậu Đậu và Cầu Cầu vội chạy đến trước giường, "Mẫu thân, có thấy khá hơn chút nào không, còn đau nhức không." Đậu Đậu và Cầu Cầu nằm trước giường quan tâm hỏi.

"Mẫu thân không có việc gì, đã khiến Đậu Đậu và Cầu Cầu lo lắng." Nhục Vi nhu hòa cười một tiếng, Đậu Đậu và Cầu Cầu sững sờ nhìn Nhục Vi, chỉ cảm thấy vừa rồi mẫu thân cười lên thật là đẹp.

Hiên Viên Hạo thâm tình ngưng mắt nhìn gương mặt Nhục Vi có chút mệt mỏi, Nhục Vi cảm nhận được tầm mắt cực nóng của Hiên Viên Hạo, ngẩng đầu nhìn nhau lẳng lặng, từng tia một tình ý chảy xuôi ở trong phòng làm cả phòng tràn ngập ấm áp.

Đậu Đậu và Cầu Cầu nằm ở đầu giường nhìn tiểu bảo bảo trong tã lót đang ngủ say, tò mò đưa ngón tay chỉ vào gương mặt của tiểu bảo bảo, tiểu bảo bảo không thoải mái nhíu mày một cái làm Đậu Đậu và Cầu Cầu nhanh chóng thu hồi ngón tay của mình.

Từng ngày trôi qua, bọn nhỏ cũng từng ngày lớn lên, Nhục Vi Thụy Sơn Trang mỗi ngày đều tràn đầy tiếng cười vui của Đậu Đậu và Cầu Cầu, sau lại ra đời tiểu theo đuôi hai vị ca ca u oán, tóm lại Nhục Vi Thụy Sơn Trang mỗi ngày đều rất náo nhiệt.

Thụy Ca và Đào Đào cũng đã lấy vợ sinh con, Nhục Vi giao phần lớn sản nghiệp trong nhà cho Thụy Ca và Đào Đào quản lý, bản thân mình nắm đại cục, rút ra thời gian mang theo bọn nhỏ và Hiên Viên Hạo cùng nhau đi tuần tra sản nghiệp Liễu gia và Hiên Viên gia.

Hai vợ chồng mang theo đứa bé du sơn ngoạn thủy đến mỗi nơi đều dừng chân một đoạn thời gian, một phần thời gian tuần tra sản nghiệp, thời gian khác thì ở nơi này du ngoạn.

Người một nhà đi khắp Đại Giang Nam Bắc, tìm hiểu đến phong tục tập quán dân tộc các nơi, ăn lần thiên hạ mỹ thực, dấu chân đạp khắp thiên hạ.

Sau khi bọn nhỏ trưởng thành, Hiên Viên Hạo và Nhục Vi giao mọi chuyện trong nhà cho bọn nhỏ, hai vợ chồng chạy tới một trấn nhỏ, sống cuộc sống ăn cơm, từ đó không màng việc đời.

Chương 199

Ngoại truyện

Một

Ta tên là Tiểu Đâu, mẫu thân nói ta rất thông minh, khi còn bé Đậu Đậu và Cầu Cầu không thích dẫn ta đi chơi. Tiểu Đâu cũng không thích Đậu Đậu và Cầu Cầu. Đậu Đậu và Cầu Cầu là ca ca của Tiểu Đâu nhưng lại không mang Tiểu Đâu đi chơi, cho nên Tiểu Đâu không thích Đậu Đậu và Cầu Cầu.

Nhà của Tiểu Đâu rất lớn, gọi là Nhược Thủy Sơn Trang. Có rất nhiều người biết nhà của Tiểu Đâu, hơn nữa họ luôn dùng ánh mắt kì lạ nhìn Tiểu Đâu, luôn lôi kéo Tiểu Đâu làm cái này làm cái kia, còn nói thích Tiểu Đâu nhưng Tiểu Đâu không thích nghe. Mẫu thân nói, những người đó đều không phải thật lòng thích Tiểu Đâu, họ đều là muốn lợi dụng Tiểu Đâu, mẫu thân nói Tiểu Đâu không nên tùy tiện tin tưởng người khác.

Khi còn bé Tiểu Đâu không hiểu mẫu thân nói gì, nhưng Tiểu Đâu thích mẫu thân nhất nên lời mẫu thân nói Tiểu Đâu nhất định nghe theo. Cho nên Tiểu Đâu không thích mấy người kia.

Sau khi Tiểu Đâu lớn lên đã hiểu được lời mẫu thân nói có đạo lý rất lớn. Mẫu thân lợi hại nhất, người Tiểu Đâu bội phục nhất chính là mẫu thân.

Từ khi có thể nhớ được, Tiểu Đâu luôn thấy mẫu thân là người lợi hại nhất. Tất cả mọi người đều nghe lời mẫu thân nói, kể cả phụ thân, còn có hai Tiểu Cữu Cữu.

Ngay cả hai tiểu cữu mẫu cũng rất nghe lời mẫu thân. Phụ thân thì khỏi phải nói, cả đời đều nghe theo lời mẫu thân nói.

Trong trí nhớ của Tiểu Đâu, tình cảm của phụ mẫu vẫn rất tốt, hai người chưa từng cãi nhau. Mẫu thân đối với người nhà rất tốt, rất dịu dàng, nhưng mà đối với người ngoài thì luôn lạnh nhạt xa cách.

Tiểu Đâu vẫn luôn cảm thấy mình là đứa bé hạnh phúc nhất, Đậu Đậu và Cầu Cầu mặc dù không mang Tiểu Đâu đi chơi nhưng là có trò gì chơi đều mang về cho Tiểu Đâu chơi. Mặc dù Tiểu Đâu nói là không thích hai ca ca nhưng mà trong lòng vẫn luôn để ý tới hai người.

Trong nhà có rất nhiều người, có Đậu Đậu, Cầu Cầu, Thái Gia Gia, thái nãi nãi, tổ phụ, tổ mẫu, hai Tiểu Cữu Cữu, phụ thân, mẫu thân, còn có rất nhiều rất nhiều người quen khác. Tất cả mọi người đều rất tốt với Tiểu Đâu, Tiểu Đâu cũng rất thích bọn họ.

Tiểu Đâu thích ăn món mẫu thân làm nhất. Tiểu Đâu nhớ mỗi lần mình ngoan thì mẫu thân sẽ thưởng cho Tiểu Đâu rất nhiều món ngon, hơn nữa còn là những món Tiểu Đâu chưa từng ăn.

Khi còn bé, Tiểu Đâu không biết vì sao lại có nhiều người thích đến gần mình nhưng khi trưởng thành thì Tiểu Đâu đã biết. Đó là bởi vì thân phận của phụ thân và mẫu thân, khi đó Tiểu Đâu còn lên lên đau lòng đấy!

Sau đó mẫu thân nói với Tiểu Đâu, nam nhân chỉ có thể đổ máu chứ không đổ lệ, không thể vì chuyện nhỏ này mà đau lòng, không đáng giá.

Tiểu Đâu đều ghi nhớ mỗi một câu nói của mẫu thân. Sau khi Tiểu Đâu lớn lên, đã hiểu chuyện rồi, Tiểu Đâu ngẫm nghĩ lại lời mẫu thân nói và cảm thấy mẫu thân mình thật cơ trí.

Hơn nữa, võ công của mẫu thân rất lợi hại. Trong nhà không có ai là đối thủ của mẫu thân, mẫu thân chính là thần tượng của Tiểu Đâu.

Sau này Tiểu Đâu còn biết mẫu thân rất có địa vị trên giang hồ thì càng thêm bội phục mẫu thân mình.

Sau khi Tiểu Đâu lớn lên, mẫu thân mang theo Đậu Đậu và Cầu Cầu, còn có hai tiểu cữu cữu cùng đi báo thù cho Quái lão đầu báo thù, phá tan hang ổ Tinh Nguyệt lâu. Hình tượng của mẫu thân trong mắt Tiểu Đâu càng ngang càng lớn.

Mẫu thân gặp phải chuyện gì đều có thể giải quyết được. Nói tóm lại là khi ở bên cạnh mẫu thân, Tiểu Đâu cảm thấy rất an toàn.

Ở trong mắt Tiểu Đâu, mẫu thân lợi hại hơn rất nhiều so với phụ thân. Sau này khi Tiểu Đâu trưởng thành vẫn suy nghĩ như vậy thì phụ thân dù cho có lợi hại như thế nào thì cũng không thoát khỏi được Ngũ Hành Sơn của mẫu thân.

Hai

Ta tên là Liễu Thụy, tên chữ là Từ Minh, nhũ danh Thụy Ca, không cha không mẹ, cùng tỷ tỷ và đệ đệ sống nương tựa lẫn nhau. Khi còn bé nhà rất nghèo, ăn không đủ no mặc không đủ ấm.

Trước lúc năm tuổi nhà ta vẫn luôn là nhà nghèo nhất trong thôn. Khi đó còn có một đại bá luôn bắt nạt nhà ta. Đến năm năm tuổi, nhà mới bắt đầu khá hơn được một chút. Tất cả đều nhờ vào tỷ tỷ, tỷ tỷ là người gánh vác mọi việc trong nhà.

Thụy Ca nhớ năm mình năm tuổi, tỷ tỷ bị bệnh nặng, thiếu chút nữa là không còn trên đời. Lúc đó Thụy Ca bị dọa sợ, nếu như tỷ tỷ cũng đi theo phụ mẫu, vậy thì mình và đệ đệ phải làm như thế nào đây.

Cũng may tỷ tỷ đã hết bệnh, cũng từ đó về sau, cuộc sống trong nhà khá khá hơn. Tỷ tỷ rất thông minh, không chỉ biết chữ, còn biết rất nhiều thứ khác.

Khi tỷ tỷ có thời gian sẽ dạy cho mình và đệ đệ một ít chữ. Sau đó trong nhà bắt đầu có chút tiền, rồi lần đầu tiên tỷ tỷ mua thịt về cho hai huynh đệ ăn mặc dù lúc đó không phải là năm mới.

Tỷ tỷ cũng mua cho ta và đệ đệ rất nhiều quần áo mới. Từ khi phụ mẫu mất, hai huynh đệ không có quần áo mới để mặc.

Dưới sự nỗ lực của tỷ tỷ, nhà bắt đầu có tiền nhiều hơn. Tỷ tỷ đưa ta đến trường học, ta còn nhớ lúc đó mình rất vui, vì lúc đó điều mà ta muốn làm nhất là đọc sách.

Ta nhớ lần đầu tiên tới trường thì tâm trạng rất lo lắng. Nhưng tỷ tỷ và đệ đệ đã cho ta thêm dũng khí, nên ta cũng không sợ nữa.

Tỷ tỷ luôn không cho ta quá trưởng thành, không được suy nghĩ tiêu cực. Ta biết tỷ tỷ lo lắng cho ta nhưng ta chỉ muốn làm chút chuyện cho tỷ tỷ đỡ mệt.

Lúc đi học, ta cố gắng rất nhiều. Lão sư còn nói với tỷ tỷ là ta quá nghiêm khắc với bản thân.

Sau đó nhà càng ngày càng giàu, tỷ tỷ mua nhà mới, ta và đệ đệ rất vui. Ta còn nhớ lúc đó tỷ tỷ hỏi ta muốn một căn phòng như thế nào. Lúc đó ta chỉ nói là không cần sợ mưa dột là được. Bây giờ nghĩ lại thật buồn cười.

Bây giờ nhớ lại, ta vẫn cảm thấy nhớ khoảng thời gian mấy tỷ đệ sống nương tựa lẫn nhau.

Khi đó lúc nào tỷ tỷ cũng ở chung với chúng ta, ngủ chung một cái chăn. Tỷ tỷ luôn nhớ giành phần chăn ấm nhất cho hai huynh đệ.

Sau đó nhà càng lúc càng có tiền, nhưng tỷ tỷ lại càng ngày càng cực khổ. Ta luôn thấy tỷ tỷ làm đến tối khuya. Khi đó ta quyết định nhất định sau này phải làm nên chuyện, để sau này tỷ tỷ có thể đỡ mệt hơn.

Khi nhà mới được xây xong thì tỷ tỷ cứu được một lão nhân. Lúc đó ông ấy bị thương rất nặng, cũng là tỷ tỷ cứu ông một mạng. Sau đó ông ấy vẫn sống trong nhà tỷ tỷ, đối xử với hai huynh đệ ta cũng rất tốt.

Ông ấy hôn mê mất mấy ngày, còn chảy rất nhiều máu. Làm ta và đệ đệ rất sợ, nhưng mà tỷ tỷ lại không sợ chút nào.

Người kia sau khi tỉnh lại, nói cho tỷ tỷ biết ông ấy là Long Phách Thiên, tỷ tỷ vẫn luôn gọi ông là Quái lão đầu. Sau đó một thời gian, ai cũng kêu ông như vậy.

Tỷ tỷ và ông ấy luôn cãi vã nhau nhưng ta cảm thấy tỷ tỷ không ghét người này. Nếu không thì tỷ tỷ đã ném ông ta ra khỏi cửa rồi.

Sau đó người này vẫn không hề rời khỏi đây. Ta biết ông ta rất lợi hại, có võ công rất giỏi, còn có nhiều thứ khác. Tỷ tỷ bảo ông ấy dạy chúng ta học võ.

Lúc mới bắt đầu ta có chút không quen, với lại tập võ rất vất vả. Nhưng mấy tỷ đệ rất kiên trì, cho dù có mệt đến thế nào cũng không nói ra miệng.

Từ từ, mấy tỷ đệ quen dần, thân thể cũng càng lúc càng tốt hơn. Vóc dáng cũng cao hơn, khi đi xa cũng không cảm thấy mệt.

Lại một thời gian sau, trong thôn không có nhà nào giàu bằng nhà ta. Thái độ của người trong thôn cũng không giống nhau, nịnh nọt có, ghen tỵ có.

Mỗi ngày không chỉ có thể ăn cơm còn có thể ăn thịt gà, thịt vịt. Còn có, ngày nào cũng phải ăn điểm tâm.

Trong nhà có xe ngựa, có rất nhiều bò, rất nhiều người làm, quần áo của ta và đệ đệ càng lúc càng đẹp. Người trong thôn càng lúc càng hâm mộ.

Lúc đi lên trấn cũng không cần đi bộ, đã có xe ngựa để đi. Hơn nữa trên trấn cũng có cửa hàng của nhà, bán rất nhiều đồ.

Ta còn nhớ rõ lần đầu tiên đi xa là tỷ tỷ và đệ đệ cùng đưa ta đi thi Hương ở thành Thanh Châu.

Đó là lần đầu tiên ta đi xa nhà, khi đó trong nhà đã có rất nhiều tiền. Ở thành Thanh Châu cũng có sản nghiệp của Liễu gia, phòng ốc cũng rất đẹp nhưng ta vẫn thích nhà ở Liễu gia thôn vì đó mới là nhà chính thức.

Ở thành Thanh Châu, tỷ tỷ mang ta và đệ đệ đi rất nhiều nơi, còn đi dã ngoại ở Cừu Hoa Sơn. Tỷ tỷ dạy cho ta rất nhiều đạo lý làm người, để ta quan sát cuộc sống cẩn thận hơn, cảm thụ cuộc sống nhiều hơn.

Những điều tỷ tỷ dạy ta và đệ đệ đều có thể dùng được cả đời. Mặc dù ta và đệ đệ không cha không mẹ nhưng tỷ tỷ đã cho chúng ta tất cả, thậm chí còn nhiều hơn.

Tỷ tỷ đã bỏ ra rất nhiều cho hai huynh đệ, cả đời này ta và đệ đệ cũng không trả nổi. Cũng may tỷ tỷ gả cho một tỷ phu tốt.

Hơn nữa tỷ phu cũng đối với hai huynh đệ ta rất tốt. Người nhà của tỷ phu cũng đối với tỷ tỷ rất tốt.

Chỉ cần tỷ tỷ hạnh phúc, ta và đệ đệ có thể yên tâm rồi. Ta hạ quyết tâm đời này cũng không rời xa tỷ tỷ, nếu không tỷ tỷ sẽ rất đau lòng.

Sau khi tỷ tỷ thành thân, tỷ ấy xây Nhưộc Thủy thư viện. Tỷ tỷ đã từng hỏi ta sau này muốn làm gì, ta nói cho tỷ tỷ biết là muốn làm lão sư dạy học. Cho nên tỷ tỷ mới xây thư viện.

Ta cũng không muốn rời xa tỷ tỷ cho nên khi thư viện được lập ra, ta rất vui mừng, đem toàn bộ tinh lực ném vào trong đó.

Sau khi đi thi Tiến Sĩ với đệ đệ, hai huynh đệ phát hiện ra là mình thích hợp với thư viện hơn. Từ đó về sau, hai huynh đệ vẫn luôn ở thư viện, cả đời cũng không rời, đem thư viện phát dương quang đại, làm danh tiếng của Nhưộc Thủy thư viện càng ngày càng vang xa.

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thôn Cô Đem Theo Bánh Bao Tung Hoành Thiên Hạ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.